

Giới thiệu Tiểu Phú Bà

Dịch giả: Nhóm Editor Có Tâm, Ptv12

Bìa: meomeodocsach

Chu Mộ Tu bận bịu nghĩ khẩu hiệu đề cổ động cho lão bà trong cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới. Tại cuộc họp, các phóng viên tranh nhau đưa ra câu hỏi, mong giành lấy chủ đề hot cho tờ báo của mình.

"Chu tổng, nghe nói trước khi phu nhân quen ngài cũng đã là người rất giàu có?"

Chu Mộ Tu cười: "Cô ấy vẫn luôn là phú bà."

Phóng viên tò mò: "Trong nhà ngài ai quản tiền?"

Chu Mộ Tu liếc liếc mắt nhìn vợ đang đứng cạnh mình, không nhanh không chậm trả lời: "Tiền hay tôi đều là cô ấy quản."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Bộ Hành vừa hưởng thụ đồ ăn ngon vừa liếc nhìn trộm người con trai vừa mới ngồi xuống bàn bên cạnh.

Bốn chữ: Đẹp mãi ra com.

Anh ta hướng mặt về phía cô ngồi, đã cởi áo khoác ra, lúc này chỉ mặc một áo cao cổ bằng len màu xanh dương sẫm, tóc ngắn gọn gàng sạch sẽ, khuôn mặt anh tuấn, khí chất lạnh lùng.

Nam phục vụ mặc sơ mi trắng nơ đen mang thực đơn lên: "Tiên sinh, xin hỏi anh dùng gì?"

Người con trai nghiêng mặt, đôi mắt nâng khễ nhìn thoáng qua về hướng Bộ Hành.

Bộ Hành trong lòng nhảy dựng lên, như thể làm việc gì xấu bị người ta bắt tại chỗ, cảm thấy hơi xấu hổ, vì chủ yếu anh ta mới đưa mắt liếc nhìn đã khiến người khác hồn bay phách lạc.

Anh ta thay đổi ánh mắt, đối với người phục vụ tỏ ra nho nhã lễ độ: "Chờ một lát, còn có Giang tiểu thư đến nữa."

Thanh âm trầm thấp dễ nghe, rất hợp với dáng người.

Bộ Hành âm thầm suy đoán thân phận người này, khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, là phú nhị đại ư? Thương giới tính anh? Dung nhan đẹp như thế nói không chừng là một minh tinh nào đó mà cô không biết.

Cùng lắm thì, nghe lời nói của anh ta đại khái là hoa đã có chủ.

Bộ Hành bắt đầu chờ mong vị Giang tiểu thư, cùng anh ta chắc phải có sắc đẹp ngang nhau, nên cô rất muốn biết vị mỹ nhân kia trông như thế nào?

Đây là nhà hàng Tây, thời điểm chính dùng com đã qua, khách dùng xong com bắt đầu rời đi, xung quanh dần yên tĩnh lại, chỉ có âm nhạc từ trong không gian không được sáng lắm được phát ra.

Hôm nay là một ngày làm việc như mọi ngày.

Bộ Hành đi làm không giống mọi người phải vội vã hướng office building, buổi chiều cũng không cần tính toán lại đi dạo, tiếp tục thành thói quen ăn com.

Cô nhìn đồng hồ, đã hai mươi phút qua đi.

Người đàn ông phía đối diện đang dùng cà phê, phong thái thanh thản, đang xem tạp chí, thật sự hình ảnh trông như cảnh đẹp ý vui.

Cuốn tạp chí Chu Mộ Tu cầm trên tay như vật trang trí, kiểu như một công đôi việc, cầm cho có, anh hôm nay cũng không thấy hứng thú với bữa ăn, huống chi đối phương không có quan niệm về thời gian.

Mẹ của anh rất mong chờ chuyện này nên anh tính chờ thêm năm phút nữa rồi mới dùng bữa. Tại đây, trong lúc chờ, anh chú ý đến cô gái ngồi phía đối diện, người xem mắt hôm nay đổi lại là cô gái kia có phải tốt không. Trên thực tế, lúc bước vào nhà hàng ánh mắt của anh đã nhìn đến cô, trên ghế đối diện đặt hai túi giấy giống nhau, trên túi có logo quen thuộc bất ngờ - Bella, nhãn hàng thời trang trẻ em tốt nhất trong nước, tập đoàn thời trang Chu gia giống như một chi nhánh của nhãn hiệu này.

Thực ra, lúc trước cô đi dạo ở tầng bốn, tầng này chuyên bán các nhãn hiệu đồ dùng cho trẻ em trung và cao cấp.

Chỉ là tuổi cô còn trẻ, thoát nhìn không đến hai mươi lăm, không biết là tặng người nào đó hay chính cô có con nhỏ?

Anh lúc này mới nhìn kỹ diện mạo của cô, làn da trắng, hoặc cũng do phấn nền, anh nhìn không rõ được. Mũi cao đẹp, môi mông, sắc môi thiên hồng so với đa số người, cũng không phải là do dùng son môi. Khóe miệng hơi hơi rù xuồng, mí mắt sụp xuồng, thấy có chút quảng thâm mắt như là ngủ không đủ, có chút gì đó như kiểu người sống chờ lại gần.

Không tính là mỹ nhân, nhưng có điểm đặc biệt, so với những người nổi tiếng trên mạng thì khuôn mặt dễ coi hơn rất nhiều.

Cô ấy ngồi một mình ăn cơm Tây, thấy anh nhìn cũng không ngại, thái độ vẫn tự tin, hơn nữa ăn những đồ ăn hào hạng.

Một rổ nhỏ bánh mỳ hương tỏi, một đĩa salad rau, một phần bò bít tết, một bát canh. Có thịt có rau, dinh dưỡng cân đối, là kiểu người có lối sống biết hưởng thụ.

Cô ấy thoát nhìn dáng người cao, thon, dáng ngồi hơi thể hiện sự lười biếng, dùng cơm tuy không thể gọi là tao nhã nhưng nhai kỹ nuốt chậm, thể hiện sự thanh lịch.

Thú vị chính là nàng ăn bò bít tết hết sức chuyên chú cắt thật lâu, chờ đến khi toàn bộ miếng thịt được cắt thành nhiều miếng nhỏ mới bắt đầu chậm rãi hưởng thụ. Xem đến tâm lý học, người như vậy có lý tưởng, làm việc có kế hoạch kỹ càng tỉ mỉ.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Chu Mộ Tu buông tạp chí trong tay có chút nhàm chán, không tính chờ nữa, chuẩn bị dùng cơm. Đúng lúc vào lúc này, người phục vụ dẫn một người nữ trẻ khoảng hơn hai mươi tuổi đi tới.

Bộ Hành ngẩng đầu nhìn thoáng qua.

Toàn bộ gương mặt trang điểm phong cách tây, nhìn qua có điểm như là con lai.

Xinh đẹp thực sự, trong trí tưởng tượng của cô, anh ta với cô gái kia quả là xứng đôi. Cô gái trẻ tuổi kia xách theo ba bốn túi lớn có in logo, kinh ngạc nhưng xen lẫn vui vẻ kêu lên: "Hugh? Là anh ư?"

Hóa ra anh ta được gọi là Hugh, Bộ Hành nghĩ thầm. So sánh với cô gái trẻ có phần kinh ngạc kia thì người có biệt danh là Hugh trên mặt không có biểu lộ gì, ngữ khí điềm đạm: "Giang tiểu thư, cô đến muộn."

"Sorry nha! Em ở trên lầu thử quần áo quên thời gian, không nghĩ đối tượng hẹn hò lại là anh, mommy em nói bạn học của bà có con trai, em vốn không nghĩ tới! Hóa ra anh chính là người mẹ em nhắc đến Chu..."

Người phục vụ kéo ghế ra để Giang tiểu thư ngồi xuống, giọng nói tiếng Trung lơ lớ, thanh âm nhẹ nhàng, sự hưng phấn bộc lộ ra bên ngoài.

Hugh đứng lúc ngắt lời cô ta, cũng không làm người khác cảm giác không lịch sự: "Giang tiểu thư, cô muốn ăn cái gì?"

Người phục vụ đi đến bên cạnh bàn.

Giang tiểu thư bĩu môi: "Gọi em là Alisa!"

Hugh gật đầu, ý bảo người phục vụ đem thực đơn cho cô ta.

Bộ Hành nghe rõ ràng, hóa ra đây là chỗ thân quen.

Alisa cầm thực đơn nghiên cứu nửa ngày, cuối cùng về mặt bối rối: "Em đang giảm béo, cho em một phần salad rau, thêm nước chanh!"

Cô ta nói những lời này về phía Hugh. Nhưng Hugh không nhìn cô ta, xoay mặt về hướng người phục vụ nói: "Làm theo yêu cầu của cô ấy."

Ánh mắt nhìn về phía bàn bên cạnh trầm nghĩ: "Muốn cô ấy gọi một phần ăn giống như vị nữ nhân kia."

Bộ Hành vừa ăn vừa quan sát, sững sốt khi ngẩng đầu lên thấy ánh mắt người con trai kia lại nhìn mình. Người phục vụ thẳng hướng cô nhìn, hơi cung kính rời đi.

Cô gái trẻ tuổi không chờ nổi nói: "Hugh, anh không nhớ ra em sao? Lần trước ở Mỹ, tại quán bar Steven các đại gia đã cùng nhau party..."

"Xin lỗi, người quá đông, tôi không chú ý."

Trong giọng Hugh có vẻ không cảm xúc, nhưng cũng không làm người đối diện cảm thấy có lệ, chỉ làm người khác tin tưởng anh ta thật không chú ý.

Alisa thể hiện sự thất vọng trên mặt, nhưng sau đó lại lấy hết can đảm: “Anh ngày hôm đó rời đi rất sớm, kỳ thật em có nhờ người khác hỏi thăm anh, bọn họ nói anh còn không có bạn gái, không nghĩ tới hôm nay chúng ta...”

Cô gái trẻ tuổi mặt ửng đỏ, ánh mắt thể hiện sự nóng bỏng. Nghe đến đó, Bộ Hành khoe miệng hơi cong, cảm giác đang xem phim thần tượng vừa ra mắt, mà chính mình là người xem duy nhất, không khỏi muốn ngẩng đầu nhìn nam chính kia phản ứng như thế nào.

Đúng lúc này, người phục vụ lại đến đưa com, cuộc nói chuyện tạm dừng.

Bộ Hành bĩu môi, có chút thất vọng.

Tầm mắt của cô bị người phục vụ ngăn trở, tự nhiên không thể thấy Hugh, cô liếc mắt một cái, khoe miệng cười như không cười, có chút mỉa mai.

Chờ người phục vụ đi rồi, Alisa tò mò hỏi: “Hugh, anh đến xem mắt là bởi vì nhà thúc giục anh kết hôn sao?”

“Có thể xem như vậy.”

Hugh thông thả dùng khăn ướt xoa xoa vào tay.

“Kia...” Alisa liêu hồi: “Anh muốn vợ của anh là người như thế nào?”

Hugh như là có câu trả lời sẵn, ngữ điệu chậm rãi: “Hiện hậu, chung thủy, giúp chồng dạy con.”

Alisa sắc mặt cứng đờ: “Này... Là bác gái yêu cầu? Anh sẽ thích kiểu phụ nữ không thú vị đó chứ?”

Hugh hơi hơi mỉm cười: “Tôi rất kính trọng mẹ mình.”

Mẹ yêu cầu ư? Bộ Hành có điểm không rõ, không biết anh ta nói thật hay là cố ý nói vậy để tiểu thư Alisa nghe cảm thấy khó mà lui.

Alisa nhìn anh ta cười mặt có chút phức tạp, kích động lên: “Hugh, không bằng anh rời khỏi nơi này, cùng em đi Mỹ, mẹ anh không quản anh được, anh cũng không cần cưới người phụ nữ mà anh không thích!”

“Tôi, đại khái thẻ ngân hàng của tôi bị khóa.”

Cô gái vẻ mặt hi vọng: “Em... em có thể nuôi anh!”

Hugh nhếch khoe miệng nói: “Cô tính nuôi tôi như thế nào?”

Anh ta liếc nhìn chú ý tới nữ nhân ngồi bên thấy kêu một phần kem.

Alisa ngữ khí thành thực khẳng định: “Em một tháng tiền tiêu vặt cũng tám mươi nghìn đô.”

Bộ Hành nhanh chóng ở trong đầu tính toán một chút, tám mươi nghìn đô là gần năm mươi vạn, đúng là kẻ có tiền.

Cô một tay nâng má, rất có hứng thú nhìn về phía nam chính.

“Tám mươi nghìn đô!” Hugh hơi dựa thân thể về phía sau, đánh giá chỗ ngồi để mấy cái túi không nhẹ của Alisa, cười khê: “Cô còn muốn mua sắm nhiều quần áo như thế này, tiền dư lại chỉ sợ nuôi không nổi tôi.”

Giang tiểu thư lập tức có chút ngại ngùng, buông nĩa cao hứng mà nói: “Em không muốn ăn nữa.” Hugh gật đầu: “Xin lỗi, không tiễn.”

Anh ta nói những lời này thậm chí mang theo ý cười lịch sự, khách khí mà nói: “Cảm ơn, tạm biệt.”

Đại khái vị tiểu thư Alisa kia tính tình thực chất chỉ là ưa làm nũng, không nghĩ tới anh ta không những không dễ dàng còn trực tiếp đuổi người.

Cô ta tự khắc thấy xấu hổ bức bối, đứng dậy xách túi mang theo sự tức giận.

Hugh hoàn toàn không bị ảnh hưởng, thậm chí có thể thấy biểu hiện vui sướng, một mình một bàn bắt đầu dùng com.

Bộ Hành vừa đào kem ăn, vừa cảm thấy cái phim thần tượng này có tình tiết buồn cười. Trong lòng lại suy nghĩ, nếu cô gái trẻ kia nuôi anh ta, anh ta sẽ đáp ứng?

Ngẫm lại kế hoạch tương lai của chính mình cô cũng lo lắng trong lòng.

Xúc xong miếng kem cuối cùng, cô đứng lên đi đến bàn bên ngồi xuống.

Hugh cắt bỏ bớt tết bằng dao, ngẩng đầu nhìn cô.

“Rất là ngại, nhưng có việc tôi muốn thỉnh giáo anh một chút.”

Hugh hơi hơi nhún mày.

Bộ Hành đã chuẩn bị tâm lý bị mắng, mở miệng: “Xin hỏi bao nhiêu tiền có thể nuôi được anh?”

Ngữ khí nghiêm túc, tư thế thỉnh giáo khiêm tốn.

Đôi mắt Hugh hơi sáng, lấy một miếng nhỏ bỏ bớt tết bỏ vào trong miệng, nhẹ nhàng nhai rồi nuốt.

Bộ Hành kiên nhẫn chờ.

Hugh lấy khăn ướt lau miệng, rất có hứng thú hỏi: “Cô có thể chi bao nhiêu?”

“Một tháng một trăm vạn.”

Hugh cười nhạt: “Yêu cầu của tôi đối với người bao nuôi không hề thấp.”

“Ví dụ như?”

“Tự tin, độc lập, nhã nhặn, cùng với...” Hugh ngữ điệu tạm dừng, có ý liếc mắt đánh giá cô: “... Mỹ lệ.”

Nhìn cô ở gần, anh biết cô không dùng phấn nền, làn da thật sự trắng đến tinh tế, mắt to đẹp không thể miêu tả được, môi không điểm mà hồng.

Bộ Hành lại suy nghĩ, anh ta yêu cầu người bao nuôi so với vợ còn cao hơn, người này có ý cự tuyệt. Cô cúi đầu, nhưng rất nhanh lại nâng mặt mình lên nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp trai kia, cắn răng: “Một trăm năm mươi vạn!”

Mắt Hugh híp lại, hôm nay trong lòng lần đầu tiên xuất hiện cảm giác tức giận, cảm thấy mình gặp phải người phụ nữ mạnh mẽ có phần lưu manh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2-1

Chu Mộ Tu không để ý cô, chỉ lo dùng cơm.

Bộ Hành lâu nay có một quan điểm rất rõ ràng, da mặt dày không có hại, chỉ cần không làm hại ai là được. Cho nên, cô lại lặp lại một lần nữa: “Một trăm năm mươi vạn, có được hay không?”

“Xoẹt...”

Bỏ bớt tết cắt bằng dao, tạo ra âm thanh chói tai trên bàn. Chu Mộ Tu buông dao nữa, thiện cảm lúc trước với cô bây giờ hầu như không còn, tính tình tốt đẹp còn làm anh khách khí, trong ánh mắt anh bây giờ thể hiện sự lạnh nhạt: “Cô không phù hợp yêu cầu của tôi.”

Bộ Hành gật đầu, cô đã dự kiến trước trong lòng. Rốt cuộc anh ta thoát nhìn không giống người đàn ông bám váy phụ nữ. Nếu thật là như thế cô không còn có hứng thú. Nếu cứ theo kế kia tính ra phải 5 năm sau cô mới thực hiện được, cô nhìn đôi mắt đẹp của anh rồi nghĩ khả năng bắt khả cầu*, cô quyết định lấy lui thay vì tiền. Thái độ càng thêm khiêm tốn: “Có thể cho tôi xin số điện thoại? Chờ khi nào tôi phù hợp với yêu cầu của anh tôi sẽ tìm anh.” Khẩu khí như người làm ăn đang có ý thương lượng. (*ý chỉ có những chuyện, chỉ có ngẫu nhiên gặp mặt mới có khả năng, cầu cũng không được)

Chu Mộ Tu nhìn chăm chăm cô, tuy anh xưa nay không thiếu nữ nhân ái mộ nhưng không biết sau lưng như thế nào, các cô gái ở trước mặt anh lâu nay chỉ biết giữ khoảng cách rụt rè, đáng này được một tác lại muốn tiến một bước khiến anh lần đầu tiên thấy. Hơn nữa, anh thấy cô ta cũng không phải kiểu người mưu toan, cô ta thoát nhìn lý trí bình tĩnh, cô tình nói ra lại như thể mặt dày vô liêm sỉ. Chu Mộ Tu không có quá nhiều bạn gái, cũng không ham mê để bạn gái nuôi dưỡng. Anh chỉ có chút tò mò, không thể hiểu được cô gái này rốt cuộc muốn làm gì. Ánh mắt của cô như nói cho anh, nếu anh không cho cô ta số điện thoại, cô còn sẽ có chiêu khác. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh nhìn đôi mắt đen của cô miệng đọc ra một dãy số.

Bộ Hành nghiêm túc nghe xong, trở lại chỗ ngồi của mình, lấy ra di động ngay trước mặt anh ta, một chữ không kém rồi đánh những con số đó. Quả nhiên vang lên tiếng chuông di động. Cô như vừa lòng, gật đầu: “Cảm ơn, có một ngày tôi sẽ gọi cho anh.”

Tiếp theo cô lấy đồ ở ghế đối diện, đi qua bàn anh ta, liếc đồ ăn trên bàn anh ta, cúi người xuống khoe miệng thậm chí hơi cong lên: “Nhà hàng này bánh mì ăn rất ngon, tạm biệt!” Nói xong, cô bước nhẹ nhàng đi hướng quầy thu ngân tính tiền.

Chu Mộ Tu trong lòng thấy quái dị, vốn dĩ hoài nghi mục đích chính của cô ta là có số điện thoại của mình. Nhìn theo bóng dáng cô ta rồi đi, thấy vóc dáng cô ta công nhận cao, có lẽ cỡ một mét bảy. Quay đầu lại, đồ ăn đã nguội, anh không muốn ăn nữa. Bánh mì lúc trước ăn qua hai cái, tạm được chứ không ngon như cô ta nói. Miễn cưỡng ăn luôn nửa cái, anh vẫy tay gọi tính tiền, có người báo cho anh, lúc trước vị khách nữ kia đã giúp anh thanh toán. Trên mặt anh xuất hiện một tia kinh ngạc, hôm nay không những bị người có cá tính mạnh mẽ đến làm quen, mà còn lần đầu được nữ nhân mời cơm. Anh có chút dở khóc dở cười.

Bộ Hành lái xe quay trở về Bạch Lộ. Ra khỏi bãi đỗ xe gặp một cơn gió lạnh, cô hắt xì, quần chặt quần áo chạy thật nhanh. Đi lên cầu thang lên cầu vượt trên cao, đi ngang qua rất nhiều cảm túi đen to hoặc kéo xe đẩy lấy hàng hóa, tới cửa Bạch Lộ. Đây là nơi kinh doanh bán sỉ đồ trẻ em lớn nhất cả nước, cũng là nguồn cung cấp đồ trẻ em tầm trung hoặc rẻ tiền.

Bộ Hành cầm theo túi, tay lạnh như băng, dừng lại ở cửa mua hai ly trà sữa nóng. Tiến vào khu chợ bên tay phải tầng một, gian hàng thứ hai số A-2, đẩy cửa kính ra, cô thấy Tiểu Âu đóng gói giày phục vụ khách.

Trong phòng bật điều hòa, cô cảm thấy ấm áp, ở trên quầy còn có hai bình tinh dầu tỏa hương, cô thoải mái thở ra, đem trà sữa đưa cho Tiểu Âu.

Tiểu Âu vui vẻ nói: “Cảm ơn chị Hành!”

Bộ Hành “Ừ” một tiếng, hỏi: “Hôm nay thế nào?”

Tiểu Âu tính cách rộng rãi hoạt bát, đang là sinh viên đại học chuyên khoa, mấy tháng nữa sẽ tốt nghiệp, kém Bộ Hành hai tuổi.

“Gian hàng mình hôm nay bán sỉ chỉ có hai đơn, bán lẻ ra ngoài ba đôi. Taobao bán cũng được, đến bây giờ đã bán được năm mươi đôi.”

Máy tính truyền đến tiếng “Leng keng”, có khách tới xem hàng, Tiểu Âu hút trà sữa vội ngồi trở lại quầy thu ngân.

Bộ Hành đem túi hiệu Bella đi tới bàn nhỏ tiếp khách, lấy ra thêm một ly trà sữa khác che tên trên túi. Cô hôm nay đi dạo ở Bảo Thịnh cả buổi sáng, thật chất là đi nghiên cứu thị trường, cô hứng thú mua hai đôi giày vừa mới ra mắt của Bella về nghiên cứu.

Gian hàng buôn bán không tốt có thể được dự kiến trước, nơi này là nhà xưởng sản xuất giày của họ Bộ, lúc đó do chủ hai và thím hai quản lý, mức sản xuất lên cao rồi dần dần lại xuống dốc, lạc hậu so với thị trường bấy giờ, sản xuất tốt trong một tháng còn lại xuất hiện quá nhiều vấn đề phát sinh về chất lượng. Các khách hàng cũ sức mua chậm rãi, đơn đặt hàng mới không có, lúc đó chỉ sống bằng tiền dành dụm.

Gian hàng trên Taobao là tâm huyết của Bộ Hành, cô từ khi học năm ba đại học cũng đã đăng ký thương hiệu cá nhân “MOCO”, Taobao được bốn năm thì cửa hàng của cô hiện tại đã hơn hai năm.

Tốt nghiệp đã hơn một năm, cô đem tất cả tâm tư nguyện vọng của mình đặt ở sản phẩm, chính mình thiết kế giày, tìm được nhà xưởng vẽ mẫu thiết kế sản xuất, một chút marketing, ý định rõ ràng có khởi sắc, phương hướng phát triển ngày càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2

Nhìn đồng hồ, giờ tan tầm đã đến. Cô chưa nghỉ ngơi, coi bỏ áo lông vũ dài, bắt đầu công việc thuần thực kiểm tra giày, cùng đóng gói, dán chuyển phát nhanh các đơn hàng. Chuyển phát nhanh 5 giờ sẽ tới lấy hàng hóa.

5 giờ rưỡi, Tiểu Âu hôm nay có việc, về trước so với giờ tan tầm bình thường nửa giờ.

Bên ngoài sắc trời đã bắt đầu tối dần, 7 giờ khu chợ sẽ đóng cửa toàn bộ.

Bộ Hành làm việc máy tính trong yên lặng, ngồi vào quầy thu ngân, lấy ra notebook chuyên tâm phát triển kế hoạch.

Không bao lâu, cửa kính có người đẩy ra, một trận gió lạnh ủa vào trong nhà. Đồng thời giọng nữ vang lên: “Hành Hành, ở đâu vậy!”

Bộ Hành ngẩng đầu, hắt xì một tiếng to, đưa tờ giấy lau lau mũi, tiện tay khép lại màn hình máy tính. Người khách vừa vào tới. Bộ Hành nghe thoang thoang được mùi hương tóc nhuộm của một cửa hiệu cắt tóc, nhìn thấy trước mắt là một người phụ nữ có mái tóc uốn màu nâu hồng đậm, đứng dậy cười, “Thím hai, thím bận rộn thế mà vẫn tới thăm cháu?”.

Hứa Hương Ngọc thân thiết cười nói: “Vẫn luôn vội vàng không rảnh, dịp cuối năm, bớt chút thời giờ đến đây xem cháu thế nào.”

Bộ Hành lần gần nhất nhìn thấy thím hai là một tháng trước, biết bà ta nếu không có việc gì sẽ không tới cửa. Không khỏi cười khẽ: “Thím làm tóc ở đâu, quá đẹp!”

“Đẹp đúng không, ở ngay bắc lộ kia, nhà tạo mẫu tóc trẻ tuổi kia gọi cái này là hồng Bordeaux, trào lưu quý phái đang được lưu hành!”

Hứa Hương Ngọc nói xong mới nhớ chính mình mới vừa nói không rảnh, sắc mặt liền có điểm mất tự nhiên. Bộ Hành đương nhiên không để ý, phụ họa bà thím: “Không chỉ có quý phái, thím càng ngày càng trẻ!”

Khi nói chuyện lại hất xì một cái, Bộ Hành trong lòng biết không ổn, đây như là dự báo muốn cảm

“Bị cảm à? Cháu uống thuốc chưa?” Hứa Hương Ngọc ngoài miệng quan tâm hỏi, tròn mắt lại quẹo trái quẹo phải, tia nhanh mà nhìn quét qua hai bên kệ để giày.

Bộ Hành nhìn vào mắt bà thím và trả lời: “Không việc gì, dù sao quá hai ngày cháu sẽ khỏi thôi.”

“Thật là, cơ thể của người trẻ tuổi rất tốt, nhưng không uống thuốc có thể sẽ không khỏi bệnh.” Hứa Hương Ngọc thuận miệng phụ họa, thấy ở trong góc một đôi giày chưa thấy qua: “Ồ, thứ này không tồi, là cháu về mẫu thiết kế mới ư?”

“Vâng.” Bộ Hành đi đến kệ để hàng, chỉ bên phải một đôi khác, trong giọng nói có chút đắc ý: “Còn có cái này, kiểu dáng cũng do cháu thiết kế.”

Kỳ thật, ở MOCO hai đôi này đã bị cô cho thành phế thải, lâu nay cũng không để ý tới.

Hứa Hương Ngọc vươn cánh tay trắng trẻo mập mập được chăm sóc cầm lấy giày cẩn thận, đoan trang, quan tâm hỏi: “Bán thế nào rồi?”

Bộ Hành có chút ưỡ oải, buông tay: “Bây hơn một tuần, cũng có khách thấy hứng thú hỏi, nhưng quan trọng là không ai mua.”

Vừa nói vừa lấy ra chiếc ghế dựa bên cạnh bàn nhỏ tiếp khách, khách sáo nói: “Thím hai, mời thím ngồi.”

Hứa Hương Ngọc buông giày, ngồi xuống trấn an cô: “Không sao, lúc này cháu mới vừa làm, coi như tích lũy kinh nghiệm. Nếu không thành công, hãy về xưởng của nhà để học tập.”

“Cháu thiết kế chơi chơi để giết thời gian thôi, cũng không trông cậy vào cái này để sống. Dù sao bình thường bán hàng hóa ở đây cũng đủ sống.” Bộ Hành ngồi vào bên cạnh, đổ trà vào cốc giấy dùng một lần đưa cho Hứa Hương Ngọc.

Hứa Hương Ngọc vừa rồi cũng chỉ là nói thử, tâm tư của bà lẫn lộn sợ Bộ Hành ngày nào đó nổi hứng muốn làm trong xưởng, nghe cô nói như vậy vẫn không yên lòng. Thuận miệng lại hỏi: “Trong gian hàng này bán được hàng? Có người đặt đơn hàng?”

Bộ Hành trên mặt lộ ra hưng phấn: “Cháu vừa mới thống kê, một tháng nay bán lẻ được 92 đôi, bán sỉ hơn tám mươi đơn, đều là hàng trong xưởng bán ra.”

Hứa Hương Ngọc trong lòng nhanh chóng tính toán một chút, suy tính lượng bán ra, một tháng lợi nhuận nhiều lắm cũng chỉ khoảng hai vạn. Quá thiên cận! Mặt bà không khỏi hiện lên một tia khinh thường, nghĩ thầm, nếu không phải mẹ này cho này lại cái này của hàng đáng giá này, thì mày kiếm chút tiền ấy đi trả tiền thuê nhà cũng không đủ! Nếu cửa hàng này là ở trong tay Hứa Hương Ngọc thì...

Ngoài miệng lại còn khen: “Thật là không tồi, Hành Hành đã có thể nuôi sống chính mình, so với Bộ Uy nhà chúng ta giỏi hơn nhiều!”

Bộ Hành khiêm tốn mà cười cười, nghĩ Bộ Uy kia dạng con ông cháu cha, Hứa Hương Ngọc thật sự là xem thường mình. Nhưng đây lại đúng là hiệu quả cô muốn. Trong nhà nhiệt độ dễ ấm, Hứa Hương Ngọc cởi áo khoác da thảo màu tím nhạt trên người xuống. Nhìn này tư thế này, là muốn nói nhiều chuyện. Bộ Hành nghĩ thầm, xem ra thím hai hôm nay tới đây không những hỏi thăm riêng gì cô mà còn muốn xem tình hình của gian hàng gần đây. Cô thuận tay nhận áo da thảo của Hứa Hương Ngọc, muốn đặt ở một bên trên ghế. Liền nghe Hứa Hương Ngọc phản ứng cao giọng, âm thanh sắc nhọn: “Ồi, cẩn thận một chút đừng làm dơ của thím! Thím vừa mới mua ba vạn chứ không ít đâu!”

Bộ Hành tay dừng lại, trong lòng cười lạnh. Hứa Hương Ngọc bình thường đối với người làm trong nhà cùng các công nhân trong xưởng nói chuyện không bao giờ khách khí, nói xong mới nghĩ ra, có chút mất tự nhiên cười cười nói: “Con người dựa vào trang phục, hiện tại mình làm kinh doanh, buôn bán ngày càng khó, không có xe tốt, không mặc đồ xịn, thì khách hàng không coi mình ra gì.” Nói xong chính mình cảm khăn giấy lau lau ghế dựa, mới đem áo da thảo thật cẩn thận đặt trên lưng ghế dựa.

Bộ Hành tỏ ra am hiểu gật đầu, trong lòng biết rõ, vị thím hai này kiểu gì cũng nói để gặp khách hàng kinh doanh buôn bán, nhưng thật ra là đua đòi với các quý bà trong hội.

Cô cười cười: “Thím hai, còn có mấy ngày nữa nhà xưởng nghỉ, năm nay chia hoa hồng khi nào thì phát ạ? Cháu còn chờ để đổi xe!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3-1

Hứa Hương Ngọc mắt liếc nhẹ nhìn phía trước nói mấy chữ: “Chia hoa hồng”, trên mặt có sự kinh ngạc, “Muốn đổi xe à? Chiếc xe bây giờ đang đi không phải rất tốt sao?”

"Thím cũng biết mà, chiếc xe kia lúc trước ông ngoại mua cho cháu để cháu đi học, đến bây giờ cũng được ba bốn năm rồi."

Bộ Hành không nhanh không chậm đổ nước vào cốc của mình, bắt chước Hứa Hương Ngọc giống lúc nãy tìm lý do thoái thác, “Qua năm cháu cũng đã hai mươi bốn tuổi, cũng nên tính toán đến chuyện tương lai. Không có xe đẹp, không có tiền rất ngại ra ngoài đi chơi với bạn bè."

Hứa Hương Ngọc nghe Bộ Hành nói mặt ngoài thì mặt cười nhưng trong lòng không cười nổi, còn có chút không cao hứng. Lại xem trên mặt Bộ Hành ần ần oán giận, không xác định được cô ta là cố ý nói vậy để mình tức tối hay là thật như vậy.

Bộ Hành kỳ thật căn bản không có ý tưởng đổi xe, bình thường bạn bè chơi không nhiều lắm, khi học đại học cũng thỉnh thoảng tụ tập hai, ba người bạn cùng nhau đi ăn cơm, đi chơi.

Cô lúc trước ở Tô Thành học đại học, không ở ký túc trường. Thời gian đầu đi học thì ngồi xe điện ngầm, sau này được ông ngoại mua cho một chiếc xe, chính cô chọn chiếc xe con bộ đó và vẫn chạy đến hiện tại.

Hứa Hương Ngọc tự động suy nghĩ theo hướng Bộ Hành nói, cẩn thận đánh giá về ngoài của cô cháu gái. Bộ Hành lúc này mặc áo len trắng, cổ thon dài, mặt hình trứng ngỗng, da trắng, không gọi là mỹ nhân thì cũng phải gọi là duyên dáng yêu kiều. Lại nhớ mục đích chính của mình hôm nay tới đây, bà hỏi thừ: “Hiện tại cháu mỗi ngày đều trông ở trong tiệm à?”

“Đâu có? Khi trước thím giới thiệu vị đại tỷ kia không làm nữa, cháu lại mượn người mới, cô nương này làm việc khá tốt, cháu ngẫu nhiên mới đến cửa hàng thôi, còn thời gian đều đi ra ngoài chơi.”

Bộ Hành cố ý nói rõ cho thím nghe.

Hứa Hương Ngọc muốn giới thiệu người kia vì cô ta là họ hàng xa của thím ấy, thuê người đó được hơn hai tháng, Bộ Hành mỗi lần kiểm kê, không thiếu sổ sách, thì cũng thiếu hàng. Bộ Hành cũng không nhân từ nương tay, liền phạt bằng cách trừ gấp đôi tiền chỗ thiếu hàng hóa kia vào tiền lương, vì thế không đến ba tháng, lương của người nọ không đủ để nộp phạt liền tự động bỏ của chạy lấy người.

Bộ Hành sau lại chạy đến nhà Hứa Hương Ngọc, “vô tình” nói về việc này, như thể có điều khuất tất không nói ra được đến mức tủi thân lau hai hàng nước mắt, e sợ cô nàng quái thai kia làm gì thím.

Đại khái Hứa Hương Ngọc cũng cảm thấy thật mất mặt, sau này không nhúng tay vào gian hàng của Bộ Hành nữa.

“Cháu vẫn là muốn có nhiều thời gian đi ra ngoài chơi hả?” Hứa Hương Ngọc cười gượng hai tiếng hỏi tiếp: “Có phải cháu đã có bạn trai ở bên ngoài không?”

“Không có.” Bộ Hành thoái mái mà cười, đem đề tài xe cộ nói vòng trở lại: “Cháu thấy bạn của Bộ Uy đã quảng cáo xe qua ảnh chụp, xe mới rất đẹp, hôm nào làm em ấy cũng đề nghị giúp cháu một khoản. Ôi chao? Em ấy hai tháng trước còn nói cùng cháu đi vay tiền, có phải cuối năm phát tiền thưởng không ạ?”

Bộ Uy hiện tại ở trong xưởng làm ở bộ phận mua sắm nguyên liệu, bên trong Bộ Hành không cần tưởng tượng cũng biết Bộ Uy như con mèo ăn bằm, lúc trước tra ra vấn đề chất lượng không tốt là do mua sắm thuộc da quá kém.

Hứa Hương Ngọc trên mặt có chút không được tự nhiên, vẻ mặt càng thêm cứng đờ, “Em ấy nào có tiền mà mua xe mới... Đó là em ấy hướng cho chị mua xe thôi.”

“Phải không?” Bộ Hành tự nhiên không tin, có chút khó xử mà nói: “Thím hai, thím biết cháu trong tay không nhiều tiền, nếu không thím cho cháu mượn ít tiền quay vòng vốn, năm nay cháu mua xe trước, chờ chú hai chia hoa hồng cho cháu, cháu ngay lập tức sẽ trả cho thím.”

Hứa Hương Ngọc vừa nghe Bộ Hành nói mượn tiền túi của mình tức khắc sắc mặt thay đổi, vội nói: “Hành Hành à, nói thật với cháu, trong xưởng năm nay không có tiền, chú hai của cháu bắt thím đem tiền nhà ra trả lương cho công nhân.” Bà thật không biết trong thẻ ngân hàng Bộ Hành có bao nhiêu tiền, làm bà ta bán tín bán nghi khi cô hỏi vay tiền.

Bộ Hành trong lòng cười lạnh, nếu thật không có tiền thím sẽ có cái nhàn hạ thoái mái mà đi mua áo da thảo, rồi làm tóc, con của thím còn có thể mua chiếc xe trị giá trăm vạn ư?

Hơn nữa nếu thật đến mức có ngày không có tiền để trả lương cho công nhân, thì cô chắc chắn rằng thím cũng tuyệt đối không bao giờ lấy tiền của bản thân ra trợ cấp cho nhà xưởng.

Mấy năm trước mọi chuyện thuận lợi, cuối năm vẫn chia hoa hồng bình thường, khi ông ngoại cô đột ngột lâm bệnh nặng qua đời được ba tháng thì nhà xưởng bắt đầu xảy ra chuyện xấu.

Rõ ràng bà ta đang nói dối, để cho cô không thể dựa vào! Chỉ là hiện tại cô không muốn xé rách mặt thật của bà ta vào thời điểm này.

Bộ Hành ra vẻ kinh ngạc nói: “Trong xưởng tình hình khó khăn vậy sao thím? Tháng 7 cháu có lần đi qua xưởng thăm chú hai, vừa lúc chú đang xem đến báo cáo tài vụ của sáu tháng đầu năm, lợi nhuận không ít, như thế nào mà sáu tháng cuối năm tình hình đi xuống vậy thím? Cháu thật sự không quan tâm

đến việc của xưởng, nếu không ngày mai thím cháu ta đến tài vụ xem qua một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-2

Hứa Hương Ngọc vẫn luôn cho rằng Bộ Hành bất quá mới hỏi việc của xưởng, chứ không có chí lớn, chỉ ở gian hàng này mà thôi, không nghĩ tới lúc trước cô có xem qua báo cáo tài chính sáu tháng đầu năm, lại tưởng tượng thêm chuyện con trai mình không giữ được bí mật chuyện có tiền mua xe, chuyển giọng nói: "Không cần không cần! Nghe chú hai cháu nói, kỳ thật là có hai món tiền hàng lớn chưa đựng tới, cháu cứ làm gì cháu muốn. Chờ làm xong sổ sách, thím sẽ giục chú hai chuyển tiền cho cháu."

Bộ Hành gật gật đầu, "Vây tốt rồi!"

Cô không vội số tiền này, trên thực tế nhà xưởng mấy năm nay lợi nhuận ngày càng sa sút, trong lòng cô biết năm nay chia hoa hồng như thế nhất định hàng tồn lại không ít, năm sau rất có khả năng bị lỗ.

Cô có 48% cổ phần nhà xưởng, cũng không muốn tới vì chú hai là người không có tài kinh doanh, cũng không có hứng thú tiếp nhận cái cục diện rối rắm này, từ hôm nay trở đi phải nghĩ cách nào đó để thoát thân, không muốn cùng bọn họ có chung lợi ích nữa.

"Được rồi! Nhà xưởng thật sự khiến cho chú cháu đau đầu." Hứa Hương Ngọc kéo tay Bộ Hành, có ý sâu kín mà cười, "Thím hôm nay tới đây ngoài thăm xem cháu như thế nào còn có một việc khác nữa."

Bộ Hành kìm nén muốn rút tay về, lên tiếng: "Việc gì ạ?"

"Thím muốn giới thiệu cho cháu một người," Hứa Hương Ngọc ngữ khí tự hào, "Là cháu trai ruột của thím, tốt nghiệp thạc sĩ loại ưu, tên là Hứa Thành!"

Hứa Hương Ngọc kỳ thật ban đầu còn có chút do dự, vì Bộ Hành không cha không mẹ nghe như vậy thì thấy phúc khí không lớn, mai mối để làm con dâu cho gia đình anh trai mình, bà vẫn còn thấy có điểm bất khoan đối với anh trai. Nhưng nghĩ lại, Bộ Hành diện mạo không kém, không nói đến cô còn là chủ tiêu biệt thự cùng với số tài sản khổng lồ biết gửi ngân hàng nào, chính cái cửa hàng này cũng giá trị ngàn vạn, chờ cô được gả cho người khác, lúc đó Hứa Hương Ngọc có thể không mất một đồng quan hệ nào, càng đừng nói bà có thể chiếm 48% cổ phần trong xưởng. Mà ai lấy được Bộ Hành, thì toàn bộ tài sản sẽ trở thành của hồi môn của cô ấy, ai cưới được cô ấy cũng đã thấy được lợi ích thực tế!

Hứa Hương Ngọc bàn tính như vậy anh trai bà, anh trai bà từ trước đến nay đối với bà không bao giờ từ chối điều gì, Bộ Hành nếu là gả qua đó trở thành người của nhà họ Hứa, đến lúc đó thâu tóm cô ta dễ dàng hơn nhiều.

Thì ra là thế.

Bộ Hành trong lòng hiểu rõ, rất dễ đoán ra ý đồ của Hứa Hương Ngọc. Không phải cô tiểu nhân hẹp hòi, mà là cô từ nhỏ đã biết thím hai này đối với nhà cô không có gì tốt.

Nhưng cô đã gặp qua Hứa Thành, xem ra thím hai còn không biết.

Hứa Hương Ngọc thấy cô không lên tiếng, lại nói: "Cháu cũng biết chú cháu không qua trường lớp sách vở gì, năm trước là thím mời Hứa Thành từ xí nghiệp của nhà nước về làm cho chú hai cháu, hiện đang làm trợ lý tổng giám đốc, để quản các công việc trong xưởng từ trên xuống dưới, thật sự tuổi trẻ đây hứa hẹn! Cháu xem... Khi nào rảnh các cháu đi gặp mặt được không?"

Bộ Hành hơi ngượng ngùng mà cười cười, không cự tuyệt.

Thím hai lúc này còn có ý lừa cô, Hứa Thành là thân là cháu trai của thím, lại ở trong xưởng quản tài vụ. Cô vừa lúc mượn cơ hội này để hỏi thăm sự việc.

Nói đồng ý với bà ta, nên Hứa Hương Ngọc rốt cuộc cũng vừa lòng mà đi.

Bộ Hành nhìn thời gian, cũng đã 8 giờ.

Các cửa hàng bên cạnh phần lớn đã tắt đèn, Bộ Hành ghi notebook, khóa cửa rồi đi.

Thời tiết bên ngoài không biết từ lúc nào đã ngừng gió, trong không khí chỉ có hơi lạnh, mang theo chút ẩm.

Bộ Hành hít hít cái mũi, đeo túi đi ở trên cầu vượt.

Cách đó không xa qua hai con phố là Bảo Thịnh, trên tường ngoài có gắn màn hình siêu to đang phát quảng cáo thời trang cao cấp do một minh tinh điện

ảnh diễn xuất. Thoạt nhìn hình ảnh đó so với cây cầu vượt đi vào khu chợ bán si thì nó đẳng cấp hơn nhiều.

Nơi đó có bốn tầng, được mọi người trong và ngoài nước quan tâm về các nhãn hiệu đồ trẻ em tầm trung và cao cấp, buổi sáng cô đã đi dạo qua từng căn một.

Bộ Hành hít sâu một hơi không khí của ban đêm vào lồng ngực, nói với chính mình ở trong lòng: Một ngày nào đó, MOCO của tôi sẽ có được một vị trí ở đó.

Không biết như thế nào, cô nhớ tới ban ngày khi đến Bảo Thịnh gặp được nam nhân kia.

Hiện tại xem ra, so sánh với quyết tâm tìm vị trí cho MOCO, thì tính hiếu chiến muốn có được anh ta tựa hồ còn lớn hơn nữa.

Nhưng không liên quan, cô sẽ nghĩ mọi cách để có được điều cô muốn.

Bên miệng có ý cười, cô bước nhanh, đi đến bãi đỗ xe lấy xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-1

Khoảng bốn năm ngày sau, Bộ Hành nhận được điện thoại của Hứa Thành.

Bộ Hành chọn địa điểm, vẫn là tầng một của Bảo Thịnh, tiệm cơm Tây mà cô thường tới.

Đương nhiên lúc cô đến đó, Hứa Thành đang đợi cô.

Hứa Thành thoạt nhìn trông vẫn nhả lão thành, làm việc cũng ôn trọng đáng tin cậy, nên được Hứa Hương Ngọc tín nhiệm, coi trọng.

Nhưng khi anh ta ở đối diện với Bộ Hành, cũng giống như lần trước, có vẻ có chút khản trương căng thẳng. Hơn nữa khi đi gặp mặt, Hứa Hương Ngọc ngần ngại lần dẫn dò chừng nói lộ ra những việc ở xưởng, Hứa Thành trong lòng có chút không yên.

“Bộ tiểu thư...” Hứa Thành mở miệng, nhưng lại không biết nói cái gì.

Bộ Hành buông muỗng nhỏ quấy cà phê đang cầm trong tay, nhìn thẳng anh ta, “Giám đốc Hứa, anh thích tôi sao?”

Hứa Thành lập tức mặt đỏ bừng, trốn tránh ánh mắt của Bộ Hành, hoàn toàn không còn cái nghiêm túc cũ kỹ như mọi ngày.

Bộ Hành trong lòng thờ dài, thím hai thật ích kỷ khi tính toán trong chuyện tình cảm này, có người cháu trai như vậy thật trung thành.

Lại nhớ tới lần đầu tiên gặp anh ta.

Nhà xưởng của gia đình họ Bộ có tên Bước Đi. Bộ Hành vào một ngày đợt đầu năm, thừa dịp vợ chồng chú hai đều không đến xưởng.

Cô theo thường lệ chỉ đến vẽ mẫu thiết kế, thời gian rảnh thì giúp đỡ sư phó đánh hai khoản giày, vợ chồng chú hai có thấy cũng sẽ không nghi ngờ.

Cô làm bộ không biết chú hai không ở đây, lên lầu đi chào hỏi, lại thuận thể quẹo vào lối văn phòng tổng giám đốc, ngay bên cạnh đó là phòng tài vụ.

Bởi vậy biết được Hứa Thành.

Bắt đầu từ hôm đó, Bộ Hành mỗi tháng đều sẽ nhận được báo cáo tài chính từ Hứa Thành. Bởi vậy, cô đối với người này ấn tượng cũng không tệ lắm.

Hứa Thành bị nói trúng tâm, trong lòng bất ổn, cũng nhớ lại lần gặp mặt đó. Hôm đó vào giữa trưa, cô đẩy cửa phòng tài vụ bước vào, anh liền nhận ra cô.

Kỳ thật cô không biết, mấy năm trước trong lễ tang của cha mẹ cô, anh ta đã gặp cô. Lúc ấy cô mới mười sáu bảy tuổi, mặc đồ tang màu trắng quỳ gối trước linh đường, nhỏ xinh gầy yếu. Nước mắt như đã khóc khô, tuyết trắng trên mặt khiến mặt mày thâm lại, trong ánh mắt có một khoảng trống. Cô của anh ta ở một bên gạt lệ, trộm nhìn mẹ anh ta rồi bĩu môi, “Đáng thương, cũng do mệnh cháu không tốt!” Rồi vài năm sau, anh đang ngồi ở bàn làm việc ngẩng đầu nhìn lên thấy cô cao hơn rất nhiều, nét mặt trầm tĩnh thông dong, thậm chí làm anh cảm thấy cô cao cao tại thượng. Giống như hôm nay cô nhìn thẳng anh ta, mở miệng câu đầu tiên là: “Xin chào, tôi là Bộ Hành. Anh hẳn biết tôi chứ?”

Anh ta đương nhiên biết, cô vẫn là cô đồng thứ hai của Bước Đi, cô của anh ta đã sớm cho anh ta phương án dự phòng.

Anh ta đứng lên gật gật đầu.

Miệng cô lộ ra một nụ cười nhạt, câu thứ hai của cô nói: “Anh làm tài vụ của công ty, không phải chờ đến chủ hai tôi làm sổ sách, tôi là cổ đông của công ty, muốn xem báo cáo tài chính, tìm hiểu tình trạng kinh doanh của công ty, đây là yêu cầu chính đáng. Đúng không?”

Anh ta cũng sờ tại chỗ, nói: “... Đúng.”

Cô đi đến trước mặt anh ta, lấy giấy viết một dãy chữ, ngừng đầu: “Đây là hòm thư của tôi, tôi hy vọng sau này có thể nhìn thấy báo cáo tài chính mỗi tháng. Tất nhiên, vì tránh những việc phiền toái không cần thiết, tôi nghĩ việc này không cần báo cho cô của anh.”

Anh ta ngồi gần cô trong gang tấc, tay chân cứng còng, áp ứng nói không nên lời.

Lúc sau cô thoải mái hào phóng nói “Cảm ơn”, rồi về đi về phía cửa.

Anh ta trong lòng thật lâu không thể bình tĩnh lại, đem cái thần thái kiêu ngạo không có phép tắc của cô ấy bây giờ so với cô gái nhỏ bơ vơ không nơi nương tựa năm đó thật khác nhau.

Đương nhiên cô của anh ta nói muốn tác hợp anh cùng Bộ Hành, anh ta sợ hãi không thôi, trong lòng lại âm thầm kinh hãi.

Với anh mà nói, cô giống như một con thiên nga trắng cao quý, anh tự nghĩ không xứng với cô, rồi lòng lại mang hi vọng, liền nghĩ nguyên nhân có lẽ vì cô của anh muốn Bộ Hành cùng anh ở bên nhau thì anh cũng nguyện ý.

Bộ Hành nhìn Hứa Thành không được tự nhiên, trong lòng hơi thờ dãi.

Có một số người giao tiếp chỉ để xã giao, còn đại đa số người Bộ Hành đều thành tâm tin tưởng. Cô công bằng nói: “Hứa Thành, tôi có rất nhiều việc phải làm, tương lai cũng không nghĩ đến việc kết hôn. Cho nên, tôi không thích hợp với anh.”

Hứa Thành trong lòng kinh hãi, Bộ Hành vì thoải mái mà lại nói mình không kết hôn. Không khỏi buột miệng thốt ra: “Bộ tiểu thư, tôi với cô tôi không giống nhau, cũng không phải coi trọng tiền của cô...”

Bộ Hành không cần giải thích nhiều như vậy, nhưng cô tin tưởng điều anh ta nói, thực lòng nói: “Cảm ơn anh đã thích tôi, còn lại thì xin lỗi anh!”

Kỳ thật, còn có việc rất quan trọng hơn một chút Bộ Hành chưa nói ra, nếu cô có kế hoạch kết hôn, cũng không phải là anh ta. Bởi vì cô không muốn cùng Hứa Hương Ngọc có quan hệ tốt hơn.

Nhìn Bộ Hành trên mặt nghiêm túc cùng sự kiên quyết, Hứa Thành trong lòng thấy một trận mất mát, nhưng cũng nói được rằng chuyện tình cảm miễn cưỡng cũng không được.

Hai người an tĩnh uống cà phê, Bộ Hành cũng không biết nên nói cái gì.

Cô khuyên nhủ anh ta từ tâm, “Anh có tiền đồ rất tốt, đừng vì cô anh mà làm gì đó vi phạm rồi hỏng cả sự nghiệp.”

Hứa Thành mặt biến sắc, nhớ tới Bộ Uy đã hợp thực hóa một số tiền trong sổ sách, biết cô đang cảnh cáo mình.

Bộ Hành nhìn lên bức tường, xem thời gian, cười nói: “Tôi còn muốn đi dạo trên tầng trên một lát.”

Hứa Thành biết điều, “Ừ, tôi cũng muốn về xưởng làm việc.”

Anh ta đứng lên chủ động kêu người phục vụ tính tiền, Bộ Hành cũng không giành thanh toán với anh ta.

Thanh toán tiền xong, hai người một trước một sau đi ra cửa, Bộ Hành muốn đi lên thang cuốn bên phải bỗng nhớ tới một việc, liền quay lại hỏi: “Cậu tôi dạo này có việc gì vậy? Lâu rồi tôi không gặp chú ấy.”

Hứa Thành do dự, cuối cùng vẫn nói: “Bộ tổng đang nghiên cứu một miếng đất ở khu Nam Thành trấn Kim Hồ.”

Bộ Hành gật đầu, kiểu suy tư gì đó rồi xoay người đi lên thang cuốn.

Hứa Thành đứng tại chỗ, ngửa đầu nhìn dáng cô, thờ dãi rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2

Bộ Hành đi dạo từ lầu hai lên đến lầu ba, đập vào mắt là nữ trang, hôm nay cô tính toán chỉ đi mua quần áo mới cho mình, để diện vào dịp tết coi như hợp với tình hình.

Cô đi thẳng đến trâm trở “Đẹp quá”, lúc trước xem tin tức trên mạng nói đây là sản phẩm mới của công ty thời trang hàng đầu trong nước - Trác Chu, đây là nhãn hiệu nữ trang cao cấp dành cho lớp trẻ lần đầu tiên được bán ở cửa hàng, nghe nói đang còn ở giai đoạn kinh doanh thí điểm.

Khai trương không lâu, Bộ Hành đã tới đây hai lần, khi trước đã mua hai áo len ở đây.

Cô cảm thấy nơi này thật tuyệt vời khi đi dạo để mua sắm, từ bỏ việc mua quần áo cho bản thân, đặc biệt cảm thấy hứng thú đối với sự trưng bày của nơi này.

Thời gian làm việc buổi chiều đã qua được hai giờ, người đi mua sắm cũng không nhiều.

Bộ Hành đi đến chỗ ưa thích lâu nay đó là áo khoác, có hai áo màu trắng gạo cùng xanh sẫm mà cô ưng.

Dựa theo sở thích, cô cầm chiếc màu trắng gạo tiến vào phòng thử đồ.

Mặc xong ra soi gương nhìn rất vừa lòng, quay đầu nhìn sang giá treo áo cùng kiểu màu xanh sẫm, lâu nay cô không mặc màu này, đột nhiên cũng muốn thử xem sao.

Người bán hàng rất biết xem mặt đoán ý người mua hàng, trên tay đã cầm theo áo màu xanh đậm, cười thân thiện đối với cô.

Bộ Hành mỉm cười, không cần tiến vào phòng thử đồ, trực tiếp coi áo khoác màu trắng sữa, thay màu xanh đậm lên thử luôn.

Tóc cô bị dè ở phần gáy cổ, phần khời đi đến chiếc gương để xem, phía sau đột nhiên truyền đến giọng nói có chút như đã từng quen biết: “Cái này đẹp hơn.”

Bộ Hành quay đầu lại, lại là mục tiêu số 2 của cô - người có tên là Hugh đã quen mấy ngày trước đây.

Anh ta mặc áo trắng quần đen, dáng người thẳng, bên cạnh còn có hai người đi theo.

Nhân viên bán hàng cung kính nói: “Chu tiên sinh!”

Chu Mộ Tu “Ừ!” một tiếng, đôi mắt vẫn nhìn Bộ Hành.

Bộ Hành tâm tư đã xoay chuyển lại, cửa hàng này tên "Chu", mà đây là cửa hàng kinh doanh của Trác Chu ở Bảo Thịnh, liên tiếp hai lần đến Bảo Thịnh đều gặp phải anh ta, anh ta có lẽ thường trú ở chỗ này.

Xem thái độ của nhân viên bán hàng vừa rồi anh ta rất có khả năng là tên của người phụ trách mặt tiền cửa hàng "Chu" này.

Tổng lão Trác Chu tiếng tăm lừng lẫy - Chu Duy Khang, anh ta cũng họ Chu, không biết có quan hệ gì hay không?

Nhân viên bán hàng thấy tình hình này, cho rằng hai người biết nhau, tự động tản ra xa.

Mặt khác hai người kia, một người là giám đốc cửa hàng, còn một người đi theo tổng giám đốc để kiểm tra doanh số cửa hàng, thấy thế cũng đi tránh ra chỗ khác.

Thật ra Chu Mộ Tu mấy ngày nay đến Bảo Thịnh có việc cần, cửa hàng tên “Chu” này là hạng mục do anh lên kế hoạch, hiện tại đang trong giai đoạn kinh doanh thí điểm, được anh rất coi trọng.

Mà trên thực tế, một giờ trước anh cũng đã nhìn thấy mặt cô gái này.

Anh vừa đến tầng ba, đứng ở hành lang trong lúc vô ý nhìn xuống phía dưới, thấy cô đang từ quán đối diện với tiệm cơm Tây đi ra, đồng hành còn có một người con trai đeo mắt kính.

Hai người ở cầu thang cuốn tạm biệt nhau, cô một mình đi lên trên tầng, còn nam nhân kia nhìn dáng cô lưu luyến không rời.

Anh lúc ấy trong lòng có chút không vui, một nữ nhân có tiền ăn không ngồi rồi, huống chi còn xinh đẹp, thì đương nhiên không thiếu nam nhân thích.

Nhưng anh bất mãn cô là vì trắng trợn táo bạo mà dùng tiền để bao trai, chính miệng cô lại còn nói giá một trăm năm mươi vạn.

Anh nhớ lại hôm đó cô nói những lời hoang đường này một cách tự nhiên, có lẽ, cô vốn chính đang tái phạm, đúng là trên đời không thiếu những chuyện như thế này.

Trong lòng phản cảm, không xem cô ra gì, cùng cấp dưới đi vào cửa hàng tên “Chu”, trao đổi công việc.

Mà lúc chuẩn bị rời đi lại thấy cô dạo đến nơi này, anh ta lúc trước nghĩ thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại theo đuôi cô.

Cấp dưới không biết làm sao cũng đi theo anh, cho rằng ông chủ lại phát hiện nơi nào không hợp mắt. Cho đến vừa rồi khi cô thử cái áo kia.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Bộ Hành nhướn mày, “Cái này đẹp ở chỗ nào?”

Cô nhớ tới ngày hôm ấy anh ta thuận miệng nói bốn yêu cầu, hai yêu cầu “Tự tin” “Độc lập” thấy mình còn phù hợp, chủ yếu là hai yêu cầu sau - “Ưu nhã” cùng “Mỹ lệ”, bản thân mình còn thiếu chút nữa.

Chu Mộ Tu nhìn cô lúc này.

Cô hôm nay trang điểm nhẹ, tóc xõa dài xuống vai, môi đánh son, cả người nhìn qua so với lần trước tâm lý tốt hơn rất nhiều.

Mà cái áo khoác màu xanh đậm càng làm cho da cô như trắng tuyết, mịn màng hơn nhiều, khí chất thanh cao thuần khiết.

Anh ta trong lòng tự động nói ra bốn chữ: “Ưu nhã mỹ lệ”.

Chỉ tiếc là thứ vàng này bên ngoài mượt mà, bên trong thối rữa, không khỏi có điểm mất hứng, xoay người đi.

Bộ Hành nhìn trong mắt anh ta thấy được một tia ghét bỏ, cố ý hỏi: “Tiêu chuẩn của ưu nhã mỹ lệ là gì? Tôi sẽ cố nỗ lực theo chiều hướng đó.”

Chu Mộ Tu chấp tay sau lưng, quay đầu bĩu môi cười khế, “Cô nỗ lực qua mấy nam nhân?”

Bộ Hành bình tĩnh nhìn anh ta, đột nhiên tiến lên một bước, ánh mắt di chuyển trông gian gian, khóe miệng nhếch lên, hạ thấp thanh âm nói: “Qua anh là tốt nhất.”

Chu Mộ Tu cười nhạo ra tiếng, trong mắt hiện lên một tia tức giận. Cảm thấy cô gái trước mắt không chỉ có mặt dày vô sỉ, mà còn miệng lưỡi sắc bén, còn cố tình thể hiện mình lạnh lùng.

Anh liếc nhìn cô thật sâu một cái, cất bước rời đi.

Bộ Hành nhìn bóng dáng của anh ta, cười ra thành tiếng, vui sướng cảm quần áo tính tiền.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-1

Bộ Hành ở lại Bảo Thịnh ăn cơm chiều xong mới lái xe rời đi, Tô Thành về đêm cảnh thật đẹp, từ nhỏ đến lớn, cô không có thời gian để đi đâu quá xa nơi này.

Cô đối với Tô Thành mà nói mỗi con đường tên phố đều rất quen thuộc.

Đi qua đường Hồng Mai, dừng lại đèn đỏ.

Bên tay phải chính là “Thị trấn nhỏ Trác Chu” nổi danh, trung tâm “thị trấn nhỏ” cao cao chót vót kia chính là office building của Trác Chu.

Mái nhà lợp bằng kim loại phản quang lấp lánh bốn chữ to: Tập đoàn Trác Chu.

Bốn chữ này ở Tô Thành chính là đại diện cho thương hiệu của sự giàu có.

Cô mỗi lần đi qua nơi này đều nhìn đến mỗi hai con mắt.

Kỳ thật là Trác Chu chính là doanh nghiệp tư nhân, nhưng rất xứng với cái danh thị trấn nhỏ phồn hoa.

Khi Bộ Hành mười sáu tuổi cũng đã từng tới đây một lần.

Lần đó Trác Chu đặt một đơn hàng giày ở Bước Đi với thời gian giao hàng rất khẩn trương, buổi tối tầm 8-9 giờ mẹ cô cùng với nhân viên giao hàng đi theo xe vận tải lớn giao hàng ở phía trước, cô lúc ấy cũng ở trong xe.

Tiến vào cửa chính, cô có cảm giác cái gì cũng mới lạ.

Bên trong ngoài các tòa nhà làm việc cao cao chót vót cùng với các khu công nghiệp lớn, còn có khách sạn, ăn uống, giải trí, thậm chí có cả trung tâm mua sắm lớn dưới lòng đất.

Ở đó ngoài việc tạo điều kiện giảm giá nội bộ cho công nhân của họ, đồng thời cũng mở cửa đón khách bên ngoài.

Nhân viên giao hàng một bên lái xe một bên tấm tắc tán thưởng: “Đây là cái mà người ta gọi là sự giàu có!”

Bộ Hành nhìn đến đâu mắt cũng sờ đến đó, nhà xưởng của Bước Đi khoảng hai ba trăm công nhân, quy mô ở xưởng giày không nhỏ, nhưng so với nơi hoàng kim này, lập tức trở có màu trắng xám đơn điệu đến đáng thương.

Mẹ cô lúc ấy cũng cảm thán, “Bước Đi khi nào mới có thể làm nên thương hiệu của chính mình như thế này nhỉ!”

Bước Đi sản xuất qua nhiều năm như vậy, vẫn không trở thành thương hiệu có sức ảnh hưởng.

Đương nhiên mẹ cô cũng thử qua hướng đó, nhưng không được phản hồi tốt từ khách hàng, cuối cùng vẫn chỉ có thể cung cấp nguồn hàng cho các nhà bán buôn để bán lẻ, gia công một số ít nhãn hiệu và dán nhãn mác. Từ khi đó, trong lòng Bộ Hành liền có khái niệm mơ hồ đối với chuyện thương hiệu.

Mà hiện tại, thương hiệu MOCO của cô chỉ là tiểu đánh tiểu nháo, bởi vì trên mạng có nhiều kiểu dáng trên trời dưới đất, việc kinh doanh ngày càng tốt, một tháng có thể có lợi nhuận được năm vạn.

Nhưng làm thiết kế là một chuyện, thành lập một công ty mở rộng quy mô hoạt động, rồi quản lý công nhân, muốn làm được rất khó.

Cô thậm chí suy xét liệu có phải đi học qua một lớp quản lý hay không, rồi học marketing. Sau lưng vang lên tiếng còi xe thúc giục.

Bộ Hành suy nghĩ bị gián đoạn, phát hiện phía trước đã là đèn xanh, vội buông ra chân phanh, nhẹ nhả ga.

Đúng lúc này, phía bên trái một chiếc việt dã màu đỏ xe lao tới, tốc độ xe nhanh như bay, thừa dịp đèn xanh muốn rẽ phải.

Bộ Hành mới vừa dẫm lên chân ga nhìn từ kính chiếu hậu thấy nó đi tới, đánh tay lái sang phải để tránh nhưng không kịp.

“Rầm...” một tiếng, chiếc xe màu đỏ đã đâm vào xe cô, nó không đứng lại, mà còn tăng tốc rời đi.

Bộ Hành chỉ cảm thấy ở cổ có một lực thật lớn như thể bị đánh lén, đồng thời bên tai vang lên tiếng kính vỡ, cô vội vàng phản xạ có điều kiện phanh xe lại.

Ngay sau đó kêu lên một tiếng, lục phủ ngũ tạng cảm giác mỗi nơi mỗi thứ, đầu cũng không biết đụng vào đâu, truyền đến một trận đau đớn và choáng váng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-2

Trong nháy mắt, cô suy nghĩ trong lòng, chẳng lẽ thực sự vận mệnh đã đến, cô và cha mẹ mình giống nhau, cùng chết vì tai nạn xe cộ?

Những giây tiếp theo, thời gian phảng phất yên lặng.

Đầu vẫn ong ong, thân thể cô tựa quỵ nằm trên cửa xe, cô ý thức được mình còn sống.

Định thần lại thấy, chiếc xe bị lật về bên trái.

Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, cô thật cẩn thận cử động cánh tay và chân, phát hiện trừ cánh tay bên trái có vết thương ngoài da do bị cửa kính cửa vào, thì không có vấn đề gì đáng lo.

Cô không yên tâm sờ sờ lại đầu, không bị chảy máu.

Thở nhẹ một cái, cô thấy như vậy là may mắn lắm rồi, vội lại lúc ấy cô đi với tốc độ chậm.

Cởi bỏ đai an toàn, vì ngực bị chèn ép nên cô thấy đau ngực, cô lấy tay xoa xoa ngực, cô có ý muốn đứng lên, để mở cửa xe phía bên phải.

Chu Mộ Tu từ bãi đỗ xe của Trác Chu ra tới, xe mới vừa ra đến đường liền dừng lại.

“Làm sao vậy?” Anh ta hỏi.

Tài xế tên Tiểu Lý nhìn thăm dò nhìn, “Phía trước ngã tư giống như có tai nạn xe.”

Chu Mộ Tu “Ừm!” một tiếng, về mặt thờ ơ.

Xe chậm rãi hướng về phía trước, Chu Mộ Tu ngồi ở ghế sau bên trái, vô tình nhìn thoáng qua ra bên ngoài cửa sổ.

Một chiếc xe bộ màu xanh nhạt bị lật nghiêng ở ngã tư, thẳng phía sau xe đã có nhiều xe dừng lại nối thành đoạn dài.

Tiểu Lý nói nhỏ, “Xe không chừng là nữ lái, có thể còn có người ở trong xe.”

Mọi người nói đã có người mở cửa xe xuống xem xét tình hình.

Đúng lúc này, bên phải cửa xe được đẩy ra, một bàn tay của phụ nữ chống lên xe chậm rãi nhô đầu lên.

Khuôn mặt cô bị tóc dài che lấp, chỉ thấy mặc áo len trắng, trên cánh tay trái có máu đỏ tươi, màu đỏ của máu thấm qua màu trắng của áo, nhìn cảnh tượng thấy ghê người.

Chu Mộ Tu sắc mặt thay đổi, nhớ tới mấy giờ trước gặp cô gái kia, lúc ở cửa hàng “Chu” thử quần áo, bên trong chính mặc áo len trắng.

Lại mơ hồ nhìn thấy khuôn mặt dính tuyết của cô lộ ra, không khỏi quát khẽ, “Dừng xe!”

Xe đang đi, Tiểu Lý sững sốt, vội vàng dừng lại.

Chu Mộ Tu mở cửa xe, tránh né các xe sau, bước nhanh đến hướng xe bộ kia.

Bộ Hành ở trên xe ló đầu ra, lúc này mới cảm thấy sợ.

Cô chống tay bò lên khỏi xe, chân run rẩy chậm rãi hạ xuống mặt đất và một chân khác cũng đi chuyên xuống dưới.

Không biết như thế nào mà đầu gối mềm nhũn, nhận thấy cả người ngã quỵ.

Lập tức có đôi tay giữ lấy cơ thể cô, giọng nói có chút khản trương: “Cô thấy thế nào?”

Bộ Hành môi khẽ nhúc nhích, mí mắt mở ra liền ngất đi.

Chu Mộ Tu lập tức bế cô lên, đi về hướng xe của mình.

Ôm cô ngồi vào ghế sau lập tức giục Tiểu Lý, “Nhanh, đến bệnh viện!”

Tiểu Lý tưởng là người quen của ông chủ, không dám trì hoãn một giây, dẫm chân ga đi thật nhanh.

Chu Mộ Tu nhìn cô gái ôm trong tay đang nhắm chặt hai mắt, trong lòng có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6-1

Bộ Hành mở mắt, cô bị đánh thức trên giường bệnh để khám. Cô đã được đưa tới phòng cấp cứu của bệnh viện.

Cô một phần do đau nên tỉnh, một phần khác bị đánh thức.

Bác sĩ hỏi cô: “Cô tên là gì?”

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, thậm chí cười cười, “Bộ Hành, bước đi nhẹ mà có gọi là Bộ Hành.”

Ánh mắt lại nhìn thấy người đàn ông đứng ở đuôi giường áo trắng quần đen, trên ống tay áo rõ ràng dính vết máu.

Vậy ra trước khi ngất xỉu nhìn thấy anh ta là thật.

Bác sĩ nhìn bệnh nhân miệng không kìm được cười rộ lên, ở phòng cấp cứu lúc nào cũng mỗi một khăn trương nhưng cũng có phút giây thư giãn thế này, thái độ nhẹ nhàng, hỏi: “Trừ cánh tay ra còn đau ở chỗ nào không?”

Nói rồi bác sĩ ấn ấn vào các vị trí trên cơ thể.

Khi ấn đến ngực, Bộ Hành hít thở, kêu lên một tiếng, “Đau!”

Mặt nhăn nhó, cẩn thận thở dốc ra, trả lời bác sĩ: “Ngực tôi rất đau, đầu còn có chút choáng váng.”

Bác sĩ hơi cau mày, “Nghỉ ngơi bị gãy xương sườn, chờ đợi chụp x-quang sẽ rõ ngay thôi.”

Y tá điều chỉnh cho cô nửa nằm nửa ngồi, cắt tay áo, sát trùng vết thương trên cánh tay.

Tư thế này Bộ Hành cảm thấy ngực đỡ đau đi được một chút, nghe có khả năng xương sườn bị gãy còn chưa có cảm giác như thế nào, lúc này nhìn thoáng qua trên cánh tay chỗ vết thương máu chảy đầm đìa, lời nói có vẻ chột dạ: “Phải khâu sao bác sĩ?”

Bác sĩ trầm ngâm, “Vấn phải khâu vài mũi, vết thương rất sâu, không chừng sẽ để lại sẹo về sau.”

Bộ Hành cơ thể run lên, cô sợ một số thứ, trong đó có tiêm, huống chi bây giờ là khâu vết thương, nghĩ lại liền run run.

Y tá đã chuẩn bị đủ dụng cụ, bác sĩ trêu cô: “Sợ cái gì, không phải là không dùng thuốc tê! Vừa rồi vẫn đọc được thơ đó sao?”

Bộ Hành định nói, tiêm thuốc tê cô cũng sợ mà! Nhưng cô nghĩ lúc này cứ xem nó như là dao là thớt, quay mặt đi chỗ khác, không dám xem.

Bác sĩ liếc mắt về phía nam nhân có vẻ mặt nghiêm túc đứng bên cạnh từ nãy đến giờ vẫn luôn im lặng, “Anh là người gây họa hay là bạn trai của cô ấy? Thất thân ra đó làm gì, giữ cánh tay cô ấy lại, đừng cho cô ấy cử động!”

Hai trường hợp bác sĩ hỏi anh đều không phải. Bộ Hành lúc này đang đau, cũng không còn tâm tư đâu mở miệng mà giải thích.

Chu Mộ Tu ánh mắt sáng lên, đi đến đầu giường.

Không có ghế, anh do dự cúi nửa người xuống, vươn tay ra, một tay giữ bả vai bên trái, một tay vòng qua bụng cô, giữ ở khuỷu tay bị thương của cô.

Bàn tay ấm áp của anh ta chạm vào tay cô, Bộ Hành không tự chủ được run người lên.

Chu Mộ Tu ở ngay đỉnh đầu cô quát khẽ, “Đừng nhúc nhích!”

Càng giữ chặt tay cô hơn.

Bộ Hành cảm thấy tư thế này có chút xấu hổ.

Anh ta gần cô như vậy, cô ở ngay dưới mắt anh, không nhìn thấy anh ta, bên tai lại có thể cảm nhận được hơi thở của anh ta. Bầu không khí quái dị mà xa lạ, người Bộ Hành cứng đờ, có chút không được tự nhiên mà nhắm mắt lại.

Chu Mộ Tu lại ở vị trí quang minh chính đại mà nhìn mặt cô, anh lần đầu tiên ở gần với nữ nhân như vậy.

Anh cảm nhận được cô ta vì anh tới gần mà mất tự nhiên, trong lòng kỳ quái, cô ban ngày còn cố ý ghé sát vào mình để tán tỉnh, lúc này lại có kiểu phản ứng này là sao?

Nhìn chằm chằm một chỗ trên má cô, có một vết máu to bằng hạt gạo, chắc là bị quần áo cọ vào.

Không nghĩ nhiều, anh lấy ngón trỏ nhẹ nhàng phết phết.

Ngoại trừ mẹ cô, trước nay không ai đụng chạm thân thiết quá với cô như vậy, mặt Bộ Hành lập tức thấy xấu hổ.

Tay Chu Mộ Tu ngừng lại hạ xuống, dường như không có việc gì cần nữa.

Trong lòng càng thêm hồ nghi, nếu cô muốn..... Bao nuôi mình, thì trên lý thuyết ít nhất cũng không từ chối anh, nhưng trên thực tế cô cũng không quen khi bị người khác phớt lờ chạm.

Bộ Hành cảm thấy mình trước nay chưa bao giờ bình tĩnh như vậy, khi bác sĩ đẩy xe thuốc đi, mới giật mình phản ứng, đã tiêm xong.

Kế tiếp là khâu vết thương, tuy rằng tay đã gãy tê, Bộ Hành vẫn không dám nhìn, đầu vẫn luôn lệch qua bên phải, cảm nhận rõ ràng được kim đâm vào thịt ra vào vào, thấy khó tâm thật sự.

Cuối cùng khâu vết thương diễn ra tốt đẹp, bác sĩ chỉ định cô đi chụp CT ở não và ngực, kết quả là hai xương sườn bị gãy, não có điểm rất nhỏ bị chấn động.

Toàn bộ trong quá trình khám bệnh, đều do Chu Mộ Tu nộp tiền, đảm đương vai trò người nhà bệnh nhân.

Bộ Hành cũng không khách khí với anh ta.

Trên thực tế, trong lúc này cô cũng không biết phải thông báo với ai tới đây để giúp cô. Hơn nữa, di động không có ở đây cô không thể nhớ được số di

động của bất cứ ai.

Chờ ngực cô được nẹp cố định, xử lý xong thủ tục nhập viện, Bộ Hành ở trong phòng bệnh điều kiện không tồi, đây là phòng bệnh riêng theo yêu cầu, lúc này đã 10 giờ. Cô cho rằng Chu Mộ Tu đến giờ phải đi, anh ta không phản nản một tiếng nào lại ngồi vào ghế sofa cách giường cô khoảng hai mét, dù bận nhưng vẫn ung dung chơi đi động.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6-2

Bộ Hành lúc này thuốc gây tê đã hết tác dụng, cánh tay bắt đầu đau, ngực vẫn luôn đau, ngồi làm cái gì cũng chưa làm được, chỉ có thể nhắm chán mà nhìn chăm chăm vào anh ta.

Phảng phất cảm giác được tầm mắt cô ta đang nhìn mình, Chu Mộ Tu ngẩng đầu liếc nhìn cô, đứng dậy đi đến đuôi giường mở TV, tìm điều khiển đưa cho cô.

Bộ Hành nhận điều khiển và nhấn từng kênh.

Tâm tư vẫn còn ở người anh ta, nhìn không được liền hỏi: “Hugh, việc lần trước tôi đề nghị anh không suy xét một chút nào sao?”

Cô kêu tên của anh, giọng nói lười nhác nhưng âm thanh hơi to.

Chu Mộ Tu trong lòng có chút khác thường, mắt liếc cô một cái, “Xương sườn cô không đau nữa à?”

“Đau chứ!”

Bộ Hành bĩu môi, biết anh ta không thiếu một trăm năm mươi vạn kia.

Nhìn mặt anh ta đẹp như ngọc, rồi nghĩ để cho công bằng có nên cùng anh ta thương thảo về kế hoạch "Bao nuôi" kia hay không.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Tiểu Lý đẩy cửa tiến vào, cầm một chiếc túi nhỏ của phụ nữ đưa cho Chu Mộ Tu.

Bộ Hành nhìn đầy kinh ngạc, đó là túi của cô.

Tiểu Lý trộm nhìn thoáng qua tình huống trong phòng, nhìn không ra được chuyện gì.

Bất quá anh ta nghĩ ông chủ cùng với nữ chủ xe bộ kia có quan hệ không bình thường. Lái xe cho ông chủ đã nhiều năm, chưa thấy ông chủ đối với phụ nữ nào ân cần như vậy, hôm nay không chỉ tự mình đem người đưa đến bệnh viện, trong toàn bộ quá trình khám bệnh cũng cùng đi mà không than vãn một câu nào, còn tìm người quen của ông chủ cảnh sát giao thông để đem túi của cô về.

Chu Mộ Tu đem túi đưa cho Bộ Hành ở mép giường.

“Khi đến bệnh viện tôi đã thay cô báo cảnh sát, cô có muốn liên hệ với người nhà không?”

Đến bệnh viện đã khoảng hai, ba tiếng đồng hồ, cô một chút cũng không có ý muốn liên hệ với ai.

Bộ Hành mở túi xem bên trong, ví tiền và đi động đều còn.

Trong lòng cảm kích, nhìn anh ta, “Cảm ơn, lát nữa tôi sẽ liên hệ với người nhà.”

Như là mong anh ta có ý rồi đi.

Chu Mộ Tu đứng yên, trên cao nhìn xuống mắt cô, cũng không nói lời nào, nói rõ chờ cô liên hệ với người nhà xong rồi mới đi.

Bộ Hành nghĩ lại người hôm nay giúp mình là đại ân, cúi đầu từ trong túi lấy đi động ra.

Suy nghĩ, lần này khả năng mình ở bệnh viện tầm mười ngày nửa tháng, nhờ ai đó lấy quần áo để tắm rửa, đã muộn thế này, chỉ có thể gọi điện thoại cho người bạn ở Tô Thành tên Tường Dung.

Được một hồi chuông thì đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trêu chọc của Tường Dung: “Bộ đại tiểu thư, hôm nay gió thổi nhằm hướng à, mà còn nhớ

tới gọi điện cho tớ?”

Bộ Hành có chút chột dạ, đại khái là từ nhỏ đến lớn mỗi người một thói quen, ở giữa những người bạn cô cũng không thích thân quá mức với ai, bình thường rất ít khi chủ động gọi điện thoại cho bạn bè, cũng tốt, vì các bạn ấy cũng không bao giờ so đo với cô.

Cô hỏi: “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Đi công tác ở Kim Lâm! Hôm nay phải chạy đi chạy lại nguyên một ngày với khách sắp chết đây, mới vừa về khách sạn. Có chuyện gì à?”

“À,” Bộ Hành nói nhẹ nhàng, “Chỉ là lâu không gặp, muốn tụ tập với nhau, đành chờ khi nào cậu trở về vậy?”

“Được rồi! Thật hiếm khi cậu rủ tớ! Khi nào tớ về tớ sẽ điện thoại cho cậu.”

“Thế nhé, tạm biệt!”

Bộ Hành buông đi động, bạn bè ngoại trừ Tưởng Dung ra, những người khác đều làm việc ở nơi khác.

Người nhà thân thích cũng chỉ có mỗi vợ chồng chú Hai, cô không muốn gọi họ giúp đỡ. Thím hai là kiểu người nếu ai nợ thím ấy một chút, thì thím hai phải lấy của người đó gấp mười lần.

Mất mát là một chuyện, nhưng chủ yếu là thím ấy xót của.

Cùng lắm thì cô tự đi xe trở về lấy, chân không phải không thể cử động, có điều phải cẩn thận một chút.

Ngẩng đầu thấy Chu Mộ Tu chính nhìn chăm chú vào cô, như đang đợi cô liên hệ lại với người khác.

Bộ Hành cười cười, thiết tình thực lòng nói: “Hôm nay cảm ơn anh! Đã muộn thế này, không muốn phiền anh thêm nữa.”

Chu Mộ Tu trong lòng có chút kỳ quái, cô vì cái gì mà không liên hệ với người nhà? Nhưng những gì nên làm anh cũng đã làm, mặt khác đây không phải là chuyện anh nên quan tâm.

Gật gật đầu, “Tạm biệt.”

Bộ Hành nhớ ra, gọi anh nói, “Chi phí khám bệnh hết bao nhiêu? Tôi sẽ chuyển khoản trả cho anh.”

Chu Mộ Tu đã xoay người, “Không cần, coi như trả lại cô tiền cơm.”

Mở cửa rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7-1

10 giờ rưỡi tối, hành lang bệnh viện đã yên tĩnh lại.

Phòng bệnh chỉ có Bộ Hành, cùng âm thanh của TV.

Y tá đã giúp cô thay quần áo của bệnh nhân, máu trên cánh tay cũng được rửa sạch sẽ, nhưng Bộ Hành vẫn cảm thấy trên người có mùi tanh của máu, rất muốn đi tắm.

Xem tình hình này không có khả năng tắm được, nẹp cố định ở ngực cô cũng không dám gỡ ra.

Trước nay cô cứ nghĩ, phụ nữ ở cử mười ngày hay nửa tháng không tắm rửa cũng là chuyện bình thường, thế mà đêm nay phải khó chịu khi không tắm rửa được.

Tắt TV, chậm rãi nằm xuống. Nghiêng người con đau ập đến, hơn nửa không tắm rửa, trần trọc một lúc mãi không ngủ được.

Cuối cùng vẫn phải chống tay chậm rãi bò dậy, giữ thẳng nửa người trên thật cẩn thận xuống giường, chân vừa chạm đất, đầu bị con choáng ập đến, tay phải cô vội vịn vào bên cạnh tủ đứng yên.

Đứng yên vài giây, cảm thấy tốt hơn, lúc này mới vịn tường đi đến nhà vệ sinh.

Đúng là phòng bệnh cao cấp, có nhà vệ sinh riêng, khăn mặt, bàn chải đánh răng, mọi thứ linh tinh đồ dùng sinh hoạt có đầy đủ.

Nhớ tới Hugh trước khi đi nói trả tiền com hôm trước, xem ra anh ta còn rất để ý khi cô tính tiền, chi phí khám và nằm viện hôm nay không chừng gấp vài lần so với tiền com.

May mắn là bị thương tay trái, đánh răng qua loa, lấy sữa tắm rửa sạch mặt, lại dùng khăn mặt lau nửa người trên, lấy vôi hoa sen rửa nửa người dưới, tạm vậy mới thấy thoải mái hơn chút.

Cô đang nghĩ ngày mai có cần yêu cầu bệnh viện sắp xếp một nhân viên chăm sóc hay không, hiện tại xem ra cũng không cần, chính cô cơ bản có thể làm được.

Lăn lộn xong cũng đã 12 giờ hơn, trở lại giường, lần này cô ngủ được liền.

Ban đêm, y tá tới kiểm tra tình hình một lần, giúp cô đo nhiệt độ cơ thể.

Nhớ tới com cho ngày mai, Bộ Hành thuận tiện nhờ cô ý ta giúp mình đặt com ở khu dinh dưỡng.

Ai ngờ buổi sáng bị ho khan, cơn đau ập đến. Người cũng không muốn ăn, mà sợ không ăn thì thân thể càng yếu, Bộ Hành cố ăn bát cháo cùng một cái bánh bao chay.

Bác sĩ tới phòng kiểm tra, cánh tay cô một lần nữa được rửa vết thương thay băng gạc. Xem dáng cô kim lại không dám ho khan, bác sĩ yêu cầu y tá đưa cô đi chụp CT phổi, quả nhiên phổi bị nhiễm trùng, cô quay về phòng bệnh để truyền dịch chống viêm. . .

Vì thế, cô nàng lại bị dính một phát tiêm.

Bác sĩ đi rồi, Bộ Hành gọi điện thoại cho Tiểu Âu về chuyện của gian hàng.

Mới vừa buông di động xuống, ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Hai người tới, tự xưng là cảnh sát, đưa giấy tờ về hướng cô.

Cảnh sát hỏi cụ thể tình huống ngày hôm qua, Bộ Hành hỏi: “Có thể tìm được người gây tai nạn sao?”

Cảnh sát gật đầu.

“Đêm qua chúng tôi đã chặn được chiếc xe gây tai nạn ở đường Phụng Ninh, hơn nữa phát hiện người điều khiển có nồng độ cồn trong máu cao. Theo dõi sự cố ở hiện trường cùng với lời khai của đối phương cơ bản nhận định là say rượu lái xe, gây chuyện rồi bỏ trốn, hẳn đã bị giam giữ, theo luật chúng tôi sẽ truy cứu hẳn phải chịu trách nhiệm hình sự, cô cũng có thể tiến hành yêu cầu đối phương bồi thường về mặt hành chính.”

“Được, cảm ơn các anh.”

Hiệu suất làm việc của cảnh sát nhanh hơn so với tưởng tượng của Bộ Hành nhiều.

Trong nháy mắt, cảnh sát đột nhiên trở nên nghiêm túc hỏi: “Bộ tiểu thư, cô có quen ai tên Bộ Uy không?”

Bộ Hành trả lời: “Nó là con của chú tôi.”

Lúc này mới nhớ ra chiếc xe đâm cô là kiểu xe việt dã màu đỏ, có thể là bạn chơi trong hội của Bộ Uy, chơi cùng kiểu xe giống nhau, sao cô không nghĩ ra chút?

“Người gây tai nạn chính là anh ta.” Cảnh sát quan sát nàng, “Hai người quan hệ như thế nào? Trước đó có xích mích gì hay không?”

Bộ Hành nghĩ cảnh sát muốn biết Bộ Uy có động cơ gây tai nạn hay không, hay cũng chỉ là sự cố giao thông bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7-2

Phản ứng đầu đầu tiên cô nghĩ đến chính là, nếu cô đã chết, chú hai sẽ thừa kế toàn bộ tài sản của cô.

Không khỏi có chút tê trên da đầu, cô hỏi: “Nó có biết người bị đâm chính là tôi không?”

“Hắn nói hắn chỉ biết dừng phải một chiếc ô tô màu xanh. Lúc ấy trong xe hắn còn có bạn gái, theo hắn nói, hai người đang cãi nhau, hắn muốn phanh xe chờ đèn đỏ để rẽ trái, ai ngờ bị bạn gái ở bên cạnh túm cánh tay, không tập trung nên tay lái bị đưa sang phải, cùng lúc đó chân phải dẫm lên chân ga, vì thế tốc độ hắn di chuyển nhanh, không nghĩ tới sẽ dừng vào xe cô.”

Bộ Hành đầu óc quay cuồng.

Sau khi ông bà qua đời, cô rất ít khi đến nhà chú Hai, quan hệ với Bộ Uy cũng bình thường, càng chưa nói có ân oán mâu thuẫn gì. Nếu có động cơ, tài sản của cô chính là động cơ phạm tội duy nhất của nó.

Tuy rằng Bộ Uy không chịu làm ăn đàng hoàng, suốt ngày chỉ biết chơi bời ăn nhậu, nhưng gan không to đến thế, trước kia cũng không gây ra đại họa gì.

Đầu óc nó không có vấn đề chứ, thật sự vừa mới bỏ tiền ra mua xe mới, chẳng lẽ trắng trợn táo bạo đến mức đem xe đâm chết cô để rồi lại đi ngồi tù.

Cô có hướng tin tưởng sự cố hôm qua chỉ là ngoài ý muốn.

Cảnh sát lại nói: “Chúng tôi đã xác minh qua nhật ký hành trình trên xe hắn, tình huống cơ bản phù hợp với lời khai của hắn. Nhưng bây giờ chúng tôi không nói cho hắn biết người hắn đâm phải là ai.”

Bộ Hành tâm bình tĩnh trở lại, càng thêm tin tưởng vào phán đoán của mình. Nhưng trong lòng vẫn không tránh được ý nghĩ sợ hãi.

Cảnh sát đi rồi, chai truyền thuốc cũng hết, y tá lại rút kim chuyền, lại cho cô nửa giờ sương mù hóa.

Bộ Hành lập tức cảm thấy khá hơn nhiều, ho rõ ràng thuyên giảm. Cô mở di động, kiểm tra công việc của MOCO với nhà xưởng và nơi phát bưu kiện.

Cơm nước xong, Tiểu Âu đem cho cô notebook ở gian hàng.

Bộ Hành cũng không gọi điện thoại cho thím hai, làm như không biết người gây họa là ai, an tâm ở bệnh viện làm mẫu đơn mới.

Làm việc hai giờ, cô nằm xuống lướt Weibo, phát hiện ảnh chụp tối hôm qua tại đường Hồng Mai Trác Chu có xe bị lật đã truyền bá công khai trên mạng.

Hơn nữa cảnh sát giao thông ở Tô Thành trên Weibo cũng thông báo việc này, cho thấy rất tích cực điều tra, và sẽ sớm công bố kết quả điều tra.

Bộ Hành đang xem bình luận, thì thím hai tới.

Hứa Hương Ngọc vừa đến cửa nhìn thấy bộ dạng Bộ Hành trên giường bệnh lòng nóng như lửa đốt tám tức nói: “Đứa trẻ này, chuyện lớn như vậy mà một cuộc gọi cho thím cũng không có là sao?”

Bộ Hành ngập một cái mơ mơ màng màng, “Thím hai, làm thế nào thím biết cháu bị tai nạn xe vậy?”

Trong lòng cũng hiểu, cảnh sát nói cho bà ấy biết.

Hứa Hương Ngọc sững sờ, tưởng rằng Bộ Hành đã biết Bộ Uy là người gây tai nạn, không khỏi hoài nghi mà nhìn cô.

Bộ Hành không chờ thím nói thêm, khoe miệng rừ xuống, bắt đầu khóc lóc kể lể: “Thím hai, thím bảo cháu số có khổ không cơ chứ? Tối hôm qua lúc đang đi trên đường có một chiếc xe màu đỏ chạy đến, cháu còn chưa biết chuyện như thế nào đã bị đâm cho một cú bay ra ngoài vài mét, cháu lúc ấy cảm thấy đau muốn chết, sau đó hôn mê, được người ta đưa tới bệnh viện.”

Bộ Hành khép lại đôi mắt, lau lau nước mắt, “Cháu sợ đến chết, lúc tỉnh lại muốn gọi điện thoại ngay cho thím, nhưng di động cũng không biết đang ở đâu, số điện thoại của chú thím cháu lại không nhớ.”

Nói xong lời cuối cùng, cô lấy tay che mặt khóc to lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7-3

Hứa Hương Ngọc trong lòng chột dạ, nhưng vẫn có điều lo sợ. Bà đã tìm luật sư hỏi qua, con trai bà lái xe trong tình trạng say rượu, gây tai nạn cho người khác, còn chạy trốn thì khả năng bị ngồi tù là cao.

Bà cắn răng một cái, “Hành Hành, người gây tai nạn cho cháu chính là..... Tiểu Uy!”

“Cái gì?” Bộ Hành xoa nhẹ đôi mắt, buông ra tay, sắc mặt kinh ngạc, “Sao có thể chứ?”

Hứa Hương Ngọc tức khắc nghiêng răng nghiêng lợi, “Còn không phải do nha đầu Vương Tâm Vũ chết tiết kia! Thím lâu nay vẫn phản đối hai đứa ở cạnh nhau, Tiểu Uy không nghe lời, rốt cuộc là bị cô ta hại mà!”

Tiếp theo lại kể lể Bộ Uy bị bắt như thế nào khi gây tai nạn, rồi thêm mắm thêm muối, không ngại than vãn con trai bà cũng là người bị hại, đem toàn bộ trách nhiệm đẩy lên người Vương Tâm Vũ.

Bộ Hành nghĩ thầm, đúng là do cô gái kia túm tay Bộ Uy làm cho nó mất lái, nhưng cũng là do Bộ Uy uống rượu, nó không nên lái xe. Hơn nữa sau khi gây tai nạn nó vô tư chạy trốn, sai lại càng thêm sai.

Hứa Hương Ngọc đã đi tìm Vương Tâm Vũ, đã đánh mắng cô ta một trận, tức tối hung hăng một hồi rồi mới đến tìm Bộ Hành.

Nhưng, trong cái rủi còn có cái may, người bị đâm lại chính là Bộ Hành, nói vài ba câu khéo léo, cô không thể để em trai mình vào tù được. Nếu là đụng phải người khác, đều không thể thiếu tiền bồi thường hay ngồi tù.

Bà vẻ mặt đau khổ, “Hành Hành, cháu xem chuyện này làm sao bây giờ? Tiểu Uy tối hôm qua đã bị bắt, luật sư nói khả năng sẽ bị kết án ba năm hoặc ít hơn.”

“Nghiêm trọng như vậy sao!” Bộ Hành kinh ngạc, sốt ruột mà nói: “Hiện tại là nó đang bị cảnh sát bắt, cháu cũng không quản được việc này đâu!”

Hứa Hương Ngọc giữ lấy tay cô, “Như vậy đi, cháu hãy nói cháu không bị thương, rồi viết một bức thư yêu cầu cảnh sát giúp đỡ và thông cảm, nói chúng ta giải quyết riêng, thím sẽ tìm người đứng ra giải quyết, việc nhỏ hóa không.”

“Á...” Bộ Hành cố ý thể hiện đau đớn, “Thím hai, thím túm tay cháu nhẹ thôi, cánh tay cháu vừa khâu bảy tám mũi đấy!”

Cô trong lòng lại suy nghĩ, việc này đã được đăng lên mạng, cư dân mạng đang theo dõi cảnh sát xử lý việc này như thế nào, chỉ sợ không phải muốn giải quyết riêng là có thể giải quyết.

Hứa Hương Ngọc vội buông lỏng tay, nóng nảy, “Hành Hành, Tiểu Uy là em trai cháu, từ nhỏ đến lớn không chịu khổ bao giờ, cháu không thể trơ mắt nhìn em ngồi tù vậy chứ. Sau này thím cùng chú hai già rồi, thì nó chính là người thân duy nhất của cháu!”

Bộ Hành trong lòng cười lạnh, cảm thấy thím hai nói ra những câu này thật đúng là hồ đồ.

Bộ Uy sao có thể là người thân duy nhất của cô! Tương lai cô sẽ không kết hôn nhưng phải nghĩ cách để có con cho mình, giáo dục con thật tốt, tạo mọi điều kiện tốt nhất có thể cho con mình.

Cũng không nói lại thím hai, chỉ lấy tay che ngực làm bộ ho khan, đến mức không còn sức lực.

Trong lòng cô biết, lần này nhất định những việc liên quan đến Bộ Uy sẽ xử lý theo lẽ công bằng, cô có viết thư thì ngồi tù chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn, hơn nữa cả đời cầm tù là không thể tránh được.

Cho nên, mặc kệ là ngồi một hay ba năm tù, cô cùng thím hai sống chết là kết định rồi, có khi nhân việc này rồi mọi việc giải quyết luôn thì càng tốt.

Hạ quyết tâm, cô nhìn Hứa Hương Ngọc trong ánh mắt nôn nóng nói: “Thím hai, xe của cháu còn không biết bị kéo đi đâu, thím giúp cháu hỏi chút đi!”

Lại thở dài thật sâu tiếp, “Có lẽ đã bị hỏng rồi, chú hai thì chưa thu được tiền hàng. Nếu không vội thì cháu nghĩ xe cũ có thể sửa đi tạm, ai ngờ tối qua lại xảy ra việc này, không thể không mua xe mới.”

Hứa Hương Ngọc sững sốt, hiểu được trong lòng, ngoài miệng vội vàng tỏ thái độ, “Vừa mới thu được rồi, thím về nói với chú hai sẽ cho người chuyển khoản.”

Vừa nói vừa từ trong túi lấy ra giấy bút chuẩn bị từ trước, “Hành Hành, trước tiên cháu hãy viết thư cho thím đi.”

Bộ Hành không nhìn, ho khan hai tiếng nói: “Cái này không vội, chờ khi truy tố viết cũng chưa muộn.”

Hứa Hương Ngọc không nghĩ tới Bộ Hành có chiều này, trong lòng tức giận đến run người, nghĩ lại con trai đang ở trong trại giam bị dọa cho khóc kêu mẹ cứu nó ra ngoài, khề cần môi đứng lên, “Thím sẽ về nói chú hai cháu chuyển tiền ngay.”

Đã đến nước này, Bộ Hành cũng không né tránh, ôn hòa mà cười, “Được, cháu ở đây chờ.”

Hứa Hương Ngọc tức giận đến mức đầu bốc khói, lấy túi rồi rời đi.

Bộ Hành lạnh lùng mà nhìn bà ta rời đi, nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc trời đã tối.

Sáu giờ, y tá đem cơm tới.

Kéo bàn nhỏ ra ăn cơm, ăn xong Bộ Hành quyết định xuống giường đi bộ dọc hành lang bên ngoài để tiêu thức ăn.

Chu Mộ Tu 7 giờ đi qua bệnh viện.

Ngày hôm qua rồi đi, tiền cơm hôm trước được thanh toán xong. Mặc kệ anh với cô là mối quan hệ nam nữ phức tạp hay là có ẩn tình gì khác, thì anh với cô đều không có gì liên quan.

Hôm nay là một ngày bận rộn, tan họp về anh đi từ công ty đến sân bay, chuẩn bị để 9 giờ bay sang Pháp.

Khi xe đi ngang qua bệnh viện, cảnh tượng mặt cô tái nhợt khi tiêm và khâu vết thương không ngừng hiện lên trong đầu anh.

Không biết hiện tại cô thế nào? Người nhà hôm qua có tới hay không?

Anh nói cho chính mình, chỉ là qua vài phút đứng ở ngoài cửa xem tình hình cô thế nào.

Vì thế, nói tài xế quay đầu xe, vào bệnh viện.

Tiến vào khu nội trú chờ thang máy, thang máy vẫn không xuống dưới, anh thấy nóng lòng, trực tiếp đi thang bộ trên tầng bảy.

Đến cửa phòng bệnh của cô, phát hiện cửa không đóng, bên trong cũng không có ai.

Áo khoác cùng túi vẫn còn.

Trong phòng không có gì thay đổi so với lúc anh ở đây tối qua, một ngày qua đi mà trên tủ, một bó hoa một giỏ trái cây đều không có, rõ ràng không ai tới thăm.

Lại ra hành lang tìm cô, phát hiện cô đang đứng ở thang máy cách đó không xa, đang cầm di động quét mã trước máy bán hàng tự động.

Dáng vẻ cô không tốt, bộ quần áo bệnh nhân to rộng màu sọc xanh, bên ngoài mang chiếc áo cổ định ngực. Dép lê của bệnh viện, không đi vừa chân. Tóc đã được buộc, có chút hỗn độn, cả người nhìn qua thấy chật vật.

Cô thẳng nửa người trên đang từ từ ngồi xổm xuống, lấy ra ở dưới một bao gì đó màu trắng.

Anh lặng lẽ đến gần, nhìn trên máy bán hàng tự động viết: Quần giấy lót dùng một lần.

Cô che ngực ho khan một tiếng, ngồi xổm trên mặt đất thở phì phò.

Trái tim đột nhiên không kiểm chế được, sợ cô xấu hổ, anh xoay người, nhanh chóng rời đi.

- - -

Các bạn share giúp truyện, có nhiều người đọc mình sẽ có động lực dịch nhanh hơn <3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8-1

Chu Mộ Tu từ tầng bảy đi thẳng xuống, không dừng lại dù một giây.

Anh không biết mình bị làm sao nữa, rõ ràng đang mùa đông, mà lòng bàn tay lại đổ mồ hôi, nhớ lại vừa rồi thấy dáng gầy yếu của cô, cảm thấy tâm phiền ý loạn.

Lái xe gọi điện thoại giục anh cho kịp chuyến bay.

Khi đi đến cửa tầng một, một người đàn ông trung niên sắc mặt hung hăng không mấy thiện cảm đứng phải bả vai anh, thậm chí cũng không ngẩng đầu lên.

Đi bên cạnh ông ta là một phụ nữ trung niên lôi kéo tay ông ta với thái độ tức tối, trong miệng không ngừng oán giận, “Ông chưa thấy được sắc mặt nha đầu chết tiệt kia đối với tôi như thế nào đâu, Bộ Uy đang bị giam, thế mà nó nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của!”

Ngay sau đó hạ thấp giọng mắng một câu, “Thế mà không đâm nó chết luôn đi, làm ma làm quỷ với ba mẹ nó đi!”

Người đàn ông trung niên tuổi dừng lại quát lớn, “Bà bớt bớt cái mồm lại! Bình thường bà quan hệ với nó rất tốt mà, hôm nay sao phiền vậy?”

Chu Mộ Tu đi ra ngoài được vài bước, không khỏi tò mò quay đầu nhìn hai người kia.

Bộ Hành đã tiêu bớt thức ăn, trở về phòng bệnh, đang chuẩn bị mở máy tính làm việc trên giường, không nghĩ tới mợ hai đi rồi vẫn quay lại, cả cậu hai lâu rồi không gặp cũng tới.

Hứa Hương Ngọc buổi chiều còn nổi giận đùng đùng, bây giờ lại làm mặt hiền từ, ngồi vào mép giường Bộ Hành nói: “Hành Hành, cậu cháu mới từ nơi xa về, nghe cháu xảy ra chuyện, lập tức tới đây thăm cháu đây!”

Cô cũng thuộc kiểu người da mặt dày khi giao tiếp không là gì so với mợ hai này, Bộ Hành cũng coi như buổi chiều không có chuyện gì, cười nhạt, “Cảm ơn cậu mợ!”

Trong lòng nghĩ, đôi vợ chồng này hai tay không vào thăm bệnh thì không có chút thiện ý nào.

Bộ Vũ Tây ngồi vào sô pha, chân bắt chữ ngũ, lại móc bật lửa từ trong túi ra châm thuốc, thờ ơ như nhìn một cô gái điếm, “Hành Hành à, ý của cháu mợ đã nói lại với cậu, nhưng trong xương năm nay thật sự không có tiền, không thể chia hoa hồng cho cháu.”

Bộ Hành cũng không nói lời nào, bị sặc đến ho khan một tiếng, tay vẩy vẩy như là tại khói thuốc lá.

Hứa Hương Ngọc nháy mắt với chồng, Bộ Vũ Tây miễn cưỡng đập điếu thuốc.

Bộ Hành lúc này mới nói chuyện: “Cậu hai, cậu vừa rồi nói không có tiền sao? Nhưng theo cháu được biết, tuy không bằng năm ngoái, nhưng năm nay tổng lợi nhuận khá cũng vẫn có hơn bốn trăm vạn.”

Bộ Vũ Tây hạ chân xuống, hoài nghi nhìn cô, “Sao cháu biết? Cháu đã xem qua báo cáo tài chính à?”

Bộ Hành cười cười, “Chẳng lẽ cậu cảm thấy cháu không nên xem sao?”

Bộ Vũ Tây ghen lời, xì mặt trừng mắt liếc Hứa Hương Ngọc.

Hứa Hương Ngọc miệng định nói nhưng rồi lại thôi, Hứa Thành là cháu trai mình, luôn luôn cẩn thận chắc chắn, đối với mình nói gì nghe nấy. Không nghĩ tới lần này khuyêt tay quẹo ra ngoài, không khỏi tức giận.

Bộ Hành trong lòng thật hy vọng Hứa Thành bị mợ hai quờ trách, mượn cớ này mà rồi đi trước khi churóng khí làm mù mịt Bước Đi, đừng ở nơi này làm cho tiền đồ bị ảnh hưởng.

Nhưng, ai có chí nấy, việc này cô không quản được.

Lại nói: “Cậu mợ cũng phải thay cháu mà nghĩ, gian hàng của cháu kiếm không được nhiều tiền, cũng chỉ đủ cho chi tiêu cơ bản. Nếu muốn mua vật gì có giá trị, cháu chỉ có thể dựa vào thời điểm cuối năm để được chia hoa hồng.”

Hứa Hương Ngọc không tin, “Mẹ cháu và ông ngoại không để lại tiền cho cháu à?”

Bộ Hành nhất lạnh nhìn bà mợ, giọng mỉa mai, “Mợ không biết chứ? Lúc trước muốn mở rộng xưởng, ba mẹ cháu đã đem tất cả số tiền dành dụm được để đầu tư mua trang thiết bị mới, nên không thể so sánh với người túi tiền chỉ có vào mà không có ra. Ông ngoại, trước khi nghỉ hưu cũng chỉ là nhà giáo bình thường, có tiền đâu, trong khi ông đã mua cho cháu chiếc xe mà hiện giờ còn sửa chữa ở đâu cháu cũng không biết!”

Hứa Hương Ngọc chột dạ, như thế nào cũng không nghĩ tới, lâu nay luôn dễ nói chuyện với tiểu nha đầu này, hôm nay lại nói những câu mỉa mai, biết lần này không chia hoa hồng cho nó, nó tuyệt đối sẽ không viết thư thông cảm, con trai bà rất có khả năng phải ngồi hai ba năm tù, khó thể thì con mình chịu thế nào được!

Trước mắt con trai bà là quan trọng nhất, bà vội đưa mắt ra hiệu chồng, làm ông ta lui một bước.

Bộ Vũ Tây lại thờ ơ, “Hành Hành, cháu nghe cậu, tiền hoa hồng năm nay không có, nhưng sang năm nhất định sẽ cho cháu đi theo cậu để làm ăn lớn!”

Bộ Hành khó hiểu, “Sang năm sao? Cậu đã tìm được khách lớn nào à?”

Bộ Vũ Tây mặt lộ vẻ đắc ý, “Cậu sẽ nói thẳng cho cháu biết vậy, cậu đang ung một miếng đất ở Nam Thành trấn Kim Hồ, khu này đã được bạn cậu mua xong, hẳn đã đồng ý chia cho cậu một mảnh, hiện tại đang chuẩn bị giấy tờ.”

Bộ Hành khó nén kinh ngạc, “Việc này không hơn nghìn vạn cái lâu nay làm không thành sao!”

“Đó là ....” Bộ Vũ Tây đã sớm có chuẩn bị, nhìn Hứa Hương Ngọc.

Hứa Hương Ngọc từ trong túi lấy ra tài liệu có một phần đóng dấu rồi, đưa cho Bộ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8-2

Bộ Hành nhìn thấy, là hợp đồng chuyển nhượng quyền cổ đông.

Bộ Vũ Tây nói: “Hiện giờ hoàn cảnh chung của xưởng làm sống làm chết không được bao tiền, những công nhân lúc có việc lúc chơi. Không bằng đem bán nhà xưởng lấy tiền đầu tư địa ốc, đến lúc đó tiền kiếm được cậu cháu ta chia nhau.”

Bây giờ Bộ Hành ước gì cùng cậu hai không có quan hệ chung về kinh tế, lúc còn trẻ cậu là người ham ăn biếng làm còn luôn cho là mình đúng, dựa vào bố mẹ cùng anh trai để sống, bố mẹ và anh trai lần lượt qua đời cậu ấy vẫn luôn sống bằng tiền dành dụm, nhà xưởng trong tay ông ấy quản lý càng ngày càng hỗn loạn, từng bước xuống dốc thành như bây giờ.

Bởi vậy, Bộ Hành căn bản không tin cậu hai có con mắt biết đầu tư, nhưng đem nhà xưởng bán đi cô thật thấy vui mừng.

Cô xem qua sơ bộ hợp đồng chuyển nhượng, gật đầu, “Cháu đồng ý chuyển nhượng cổ phần, nhưng cháu không tham gia đầu tư, làm phiền cậu chuyển thành tiền gửi cho cháu là được.”

Bộ Vũ Tây nghe mặt trầm xuống, “Bộ Hành, lúc trước cùng cháu thương lượng là nể tình cảm cậu cháu. Cậu là trưởng bối, hiện tại mặc kệ cháu đồng ý hay không, cháu đều phải ký! Bằng không cậu không tha cho cháu!”

Bộ Hành cười lạnh, qua nhiều năm như vậy chiều bọn họ dùng vẫn không thay đổi, đơn giản chính là trước mềm sau cứng. Năm đó khi ba mẹ cô qua đời, bọn họ đã dùng chiêu này rồi.

Khi cô mười bảy tuổi cô không cho họ làm khó mình và hiện tại càng không thể bắt nạt cô.

Giọng nói của cô cứng rắn hơn, “Vậy chúng ta ra toà đi! Bao gồm cả vụ tai nạn giao thông lần này, hơn nữa cậu mợ còn phải bồi thường cho cháu!”

Cô cũng không có ý định viết thư thông cảm kia. Lái xe khi say rượu đâm người khác bị thương, xe thì hỏng, bọn họ đến bây giờ cũng chưa nói được một câu Bộ Uy sai, không thay Bộ Uy nói một câu xin lỗi với cô, bọn họ không xem cô là người nhà, còn muốn cho cô nhớ tới tình cậu mợ?

Cô không thể thay họ quản giáo con trai họ, vậy hãy để pháp luật làm việc này!

“Mày!” Bộ Vũ Tây tức tối mà đứng lên, ngón tay chỉ mặt Bộ Hành, “Lúc trước là tao thấy mày đáng thương, để mày được kế thừa của ba mày một nửa cổ phần, mày không nên được một tác lại muốn tiến một thước!”

“Nực cười! Cháu là con gái duy nhất của ba cháu, chẳng lẽ không nên thừa kế tài sản của ba cháu?”

Bộ Hành để ý nhất cử nhất động của ông ta, chuẩn bị né đòn.

Hứa Hương Ngọc hôm nay liên tiếp bị Bộ Hành kích động, ở bên cạnh tức muốn học máu mà mắng, “Cũng chính mẹ mày không sinh được con trai, nếu có một đứa con trai, mày có thể có nhiều tài sản như vậy không? Chỉ sợ rằng mày phải húp canh không!”

Bộ Hành nhìn chăm chăm bà ta, ngữ khí thêm bình tĩnh, “Thậm chí con trai tốt thật đấy nhưng hiện tại đang còn ngồi xỏm ở trại giam kia kia!”

Bị chọc đến chỗ đau, Hứa Hương Ngọc tức giận đứng lên di chuyển về phía Bộ Hành động thủ.

Bộ Hành sớm đề phòng bà ta, tay đã sờ trên đầu giường bấm nút gọi người.

Ở cửa đứng lúc truyền đến giọng nói.

“Bộ tiểu thư!”

Bộ Hành nâng mắt lên, nhìn người đàn ông đẩy cửa tiến vào.

Anh ta mặc áo khoác dài màu đen, khuôn mặt thanh tú. Tay trái ôm một bó hoa tươi, tay phải đưa ra một giỏ trái cây.

Đi thẳng đến tủ đầu giường, đem đồ vật đặt lên.

Xoay người lạnh lùng nhìn thoáng qua tay đang giơ lên của Hứa Hương Ngọc.

Hứa Hương Ngọc bị kinh sợ, không tự chủ được lui về phía sau hai bước.

Chu Mộ Tu lại liếc mắt một cái sơ pha chỗ Bộ Vũ Tây ngồi, ngữ khí lạnh lùng: “Tôi là đại diện luật sư của Bộ tiểu thư, sẽ đại diện cô ấy về tất cả mọi

chuyện từ việc chuyển nhượng quyền cổ đông cho đến sự cố tai nạn giao thông.”

Bộ Vũ Tây cùng Hứa Hương Ngọc hoàn toàn ngây ngẩn cả người, cho rằng Bộ Hành hôm nay mạnh miệng như vậy là đã sớm chuẩn bị tất cả, mời luật sư để đối phó với bọn họ.

Chu Mộ Tu đứng ở trước mặt Bộ Hành, thanh âm không nhanh không chậm,

“Chúng ta nói về sự cố giao thông trước, cảnh sát đã xác nhận quý công tử nhà ông bà đã hoàn toàn chịu trách nhiệm trước việc này, xét thấy sự cố đã gây thương tổn nghiêm trọng cho đương sự tôi, yêu cầu các người tiến hành bồi thường dân sự. Tổng chi phí chữa bệnh, nằm viện, dinh dưỡng, tiền bồi thường thiệt hại tinh thần, cùng với phí bảo hiểm cho chiếc xe bị hư hỏng, yêu cầu các người bồi thường năm mươi vạn.”

Bộ Hành ở phía sau anh ta tính toán, năm mươi vạn là quá nhiều.

Hứa Hương Ngọc hét lên, “Năm mươi vạn? Đây có phải đâm chết người đâu!”

Chỉ vào Bộ Hành, giọng ác độc, “Đâm chết ta trả năm mươi vạn!”

Chu Mộ Tu cười lạnh, “Bởi vì các người trong lòng không thấy hổ thẹn, còn nhục mạ làm thương tổn tinh thần đối với đương sự tôi, tôi sẽ yêu cầu toà án xử lý nghiêm minh, làm quý công tử ngồi tù đủ ba năm, không ít một ngày!”

Hứa Hương Ngọc ánh mắt hoảng sợ, không dám nói tiếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9-1

Vợ chồng Hứa Hương Ngọc thấy tình hình không ổn, khó chịu rời đi.

Chu Mộ Tu lấy một chiếc ghế nhỏ ngồi cạnh giường bệnh, trong giỏ toàn cam với quýt, bóc vỏ đưa cho cô.

“Cảm ơn!” Bộ Hành đưa tay ra đón, mắt nhìn hoa, tự đáy lòng mà nói: “Hoa thật đẹp. Nhưng anh là luật sư thật à?”

Nghe anh ta vừa rồi nói lý lẽ rất rõ ràng, cô có ý nghi ngờ.

Chu Mộ Tu lại nói: “Tôi có quen một vị luật sư rất giỏi, tôi sẽ nói người đó ngày mai liên hệ với cô.”

Bây giờ đây đúng là điều Bộ Hành cần, cô không từ chối, “Được, cảm ơn anh!”

Tách một múi quýt bỏ vào trong miệng, rất ngọt.

Cô ăn nhẹ nhàng, liếc anh ta “Anh vào thăm tôi sao?”

“Tôi đi ngang qua. Chút nữa tôi sẽ ra sân bay.”

Chu Mộ Tu giọng điệu hồ hững.

Thực tế, chuyến bay đặt lúc đầu đã không kịp, trợ lý phải đổi sang cho anh chuyến bay 10 giờ rưỡi.

Hai người không nói gì nữa.

Không khí có chút ngưng ngừng, Bộ Hành chỉ vào rô quả, “Quýt rất ngọt, anh muốn thử một quả không?”

Chu Mộ Tu lấy khăn giấy lau lau tay, mắt nhìn cô, giọng ôn hòa, “Nếu không ngại, hãy kể cho tôi nghe chuyện nhà cô.”

Qua vài lần tiếp xúc, Bộ Hành cũng đã tin tưởng anh ta, huống gì vừa rồi anh ta còn giúp cô.

Cô trả lời: “Không ngại.”

Ho nhẹ một tiếng, “Vậy chuyện trước đây của xưởng nhà họ Bộ là.....”

Từ thời ông bà của Bộ Hành cũng tiết kiệm được ít tiền.

Nhà ở vùng ngoại thành Nam Phụng, có một vườn trái cây lớn và một nông trại có tên Nhạc.

Nhà họ Bộ có hai con trai là Bộ Vũ Đông và Bộ Vũ Tây. Trong khi đó Bộ Vũ Tây và vợ là Hứa Hương Ngọc luôn muốn chia tài sản.

Ông bà nội Bộ Hành khi về già, bàn bạc với nhau, con cả có tài lại chịu khó chịu khổ, tính cách con trai thứ hai hoàn toàn ngược lại, nên cuối cùng quyết định chia cho con trai cả một trăm vạn vốn riêng, tự lực cánh sinh làm ăn, đem vườn trái cây cùng nông trại Nhạc có sẵn giao cho con trai thứ hai.

Vì thế, anh cả Bộ Vũ Đông cùng vợ là Chung Hiểu Linh cầm một trăm vạn phát triển xưởng sản xuất giày có tên Bước Đi.

Bộ Vũ Tây không làm việc đáng hoàng, Hứa Hương Ngọc ngoài miệng lưỡi sắc bén ra thì không có bản lĩnh gì, hai người tưởng có thể ngồi ăn không đến lúc già, được chẳng hay chỗ tiêu xài hoang phí.

Rồi hai nhà lần lượt sinh con, kém nhau chưa đến một tuổi.

Đó là Bộ Hành và Bộ Uy.

Cha mẹ Bộ Hành một lòng phát triển sự nghiệp, còn Bộ Uy cha mẹ bận bịu chơi bời ăn nhậu, vì thế hai đứa nhỏ đều được gửi cho ông bà nuôi dưỡng.

Bộ gia vốn trọng nam khinh nữ, Bộ Hành ở trước mặt ông bà nội không được sủng ái, bình thường lại bị Bộ Uy bắt nạt, cái gì cũng phải nhường nó.

Cho nên, tuổi ấu thơ của Bộ Hành luôn cô độc mà không bày tỏ được.

Nhà xưởng của Bộ Vũ Đông dần dần đi vào quỹ đạo, phát triển càng ngày càng tốt.

Hứa Hương Ngọc lại bắt đầu bảo chồng đến trước mặt bố mẹ, muốn đến nhà xưởng để giúp anh trai và chị dâu.

Ông bà nội cũng lo lắng cho con trai út tương lai miệng ăn núi lở, liền gọi hai vợ chồng anh cả vào nói chuyện.

Vợ chồng Bộ Vũ Đông biết rõ nếu hai người vào nhà xưởng làm việc, không thể nghi ngờ là thêm phiền, lại ngại khi bị ông bà thuyết phục, cuối cùng đồng ý chuyển 4% cổ phần của nhà xưởng cho em trai, hẳn không cần làm gì, chờ cuối năm chia hoa hồng là được. Vợ chồng Bộ Vũ Tây lúc này mới tạm thời đồng ý.

Tuy nói ông bà nội Bộ Hành chiều cháu trai, nhưng rất coi trọng cháu đích tôn, hi vọng cháu đích tôn tương lai sẽ trở nên nổi bật, ứng phó môn đình.

Khi Bộ Hành sáu tuổi, bà nội giục mẹ cô sinh thêm con trai.

Nhà xưởng kiếm được tiền trong năm nay nhiều hơn năm ngoái, Chung Hiểu Linh cũng muốn sinh thêm một đứa con để củng cố địa vị của mình, cao hứng đáp ứng của bà nội.

Không phụ nguyện vọng, năm tiếp Chung Hiểu Linh liền mang thai.

Ai ngờ, còn hai tháng tới ngày sinh bị Bộ Uy nghịch ngợm va vào bụng, dẫn đến sinh non.

Hứa Hương Ngọc dẫn Bộ Uy đến trước mặt Chung Hiểu Linh, làm bộ làm tịch dùng thước đánh Bộ Uy hai cái, bà nội Bộ Hành đau lòng bắt dừng lại. Nói: “Nó mới năm tuổi, biết cái gì mà đánh nó? Trách là trách Chung Hiểu Linh không biết mà tránh đi, cái thai này không giữ được thì sau lại có thai là được mà!”

Chung Hiểu Linh nuốt giận vào trong, nghi ngờ Hứa Hương Ngọc xui con có ý đụng vào cô.

Thời gian sau Chung Hiểu Linh bồi bổ cơ thể thì có thai thêm hai lần nữa, nhưng mỗi lần đều không qua nổi ba tháng, bác sĩ nói do cơ địa bị sinh non, sau này sẽ không có con lại được nữa.

Chờ đến khi Bộ Hành mười tuổi, Chung Hiểu Linh hoàn toàn hết hy vọng, lại đem tâm tư phát triển xưởng.

Bà nội của Bộ Hành đối xử với con dâu cả rất bất mãn, Hứa Hương Ngọc lại thường đến trước mặt bà nội nịnh nọt xum xoe, thuận miệng nói vài chuyện chị dâu không tốt.

Bộ Hành một lần cùng Bộ Uy cãi nhau, Bộ Uy rất đắc ý nói to: “Ông bà nội nói, nếu bác gái mà không sinh được cháu trai, tương lai gia nghiệp này tất cả đều là của em!”

Nhà xưởng lúc này một năm lợi nhuận đã gần ngàn vạn, quy mô cũng từ bắt đầu mười mấy công nhân lên đến ba trăm công nhân.

Bộ Vũ Đông mua một biệt thự ở trung tâm thành phố, gia đình dọn qua đó sống.

Hứa Hương Ngọc một năm chỉ được 4% tiền lãi, tức đỏ mắt không chịu được.

Có một ngày, bà ta đến nhà Bộ Hành nói với Chung Hiểu Linh: “Chị dâu, em khuyên chị đừng suốt ngày chỉ biết đến nhà xưởng như vậy, có ích lợi gì không? Quan trọng nhất vẫn là ở nhà tầm bô cho cơ thể khỏe mạnh để có thai ấy!”

Liên tục sinh non đến hết hy vọng, Chung Hiểu Linh đã đem toàn bộ tâm tư đặt vào Bộ Hành, cô nói: “Chị có Bộ Hành rồi.”

“Bộ Hành? Nó là con gái, con gái thì làm được gì! Nó tương lai có thể giống Bộ Uy để kế thừa gia nghiệp không? Ba mẹ sẽ đồng ý sao?”

“Hành Hành nhà chúng ta về sau sẽ không kém so với đứa con trai nào.”

Chung Hiểu Linh nói được nhưng không đủ tự tin.

“Ha ha, không kém gì thì chỉ có thể làm dâu nhà người khác! Đừng nói em không giúp chị đây! Em nghe mẹ nói, muốn tìm vợ bé bên ngoài cho anh.”

Bộ Hành tròn một bên nghe lén, lúc ấy mới mười một tuổi, không rõ tại sao thím hai không đối phó với mẹ mình, mà lại tốt bụng đi nói cho mẹ cô biết chuyện này.

Sau lớn lên chút cô mới hiểu được, thím hai ý vào mẹ cô không sinh được con trai, sợ vợ bé của bố ở bên ngoài sinh con trai, về sau nhà Bộ Uy cạnh sẽ phải uống không.

Quả nhiên, mẹ cô đem lời nghe được đêm đó hỏi ba cô, ba cô không phủ nhận và cũng nói sẽ không có người khác ở bên ngoài.

Mẹ cô tin tưởng lời ba cô, nhưng cũng rất lo vì sợ ba cô bị bà nội thuyết phục mà nghe lời bà.

Lần này, mẹ cô hạ quyết tâm làm thụ tinh ống nghiệm, trăm cay ngàn đắng như bị tra tấn, ở lần làm ống nghiệm thứ tư thì thành công, nằm trên giường giữ thai đến tháng thứ năm mới ổn được.

Bà nội thay đổi thái độ không như lúc trước, quan tâm tới con dâu cả, còn tự mình đưa con dâu đi khám thai, dấu điểm tìm người quen hỏi cái thai là trai hay gái, kết quả là con trai.

Hứa Hương Ngọc trong lòng rối bời, cô ta vốn đoán chắc Chung Hiểu Linh không có bầu được nữa.

Bộ Hành lúc này đã mười sáu tuổi, tâm tình có chút phức tạp, nhưng rồi rầm một hồi vẫn mừng cho mẹ cô, rốt cuộc mẹ cô được giải thoát rồi.

Chung Hiểu Linh rất phấn khởi, bắt đầu chú ý đến con gái, bắt ngờ khi con gái đã lớn như vậy, trông gầy yếu và có vẻ ít nói.

Mẹ Bộ Hành trong lòng biết mình không quan tâm đến con gái, không khỏi áy náy. Hơn nữa về sau nhà xưởng khẳng định sẽ để lại cho con trai, vì thế cô đã lén lút lấy danh nghĩa Bộ Hành mua một căn hộ ở trung tâm thành phố, tính toán tương lai làm của hồi môn cho con gái.

Còn mười ngày nữa là đến ngày dự sinh, Chung Hiểu Linh bắt đầu đau từng cơn.

Ba Bộ Hành cùng bà nội xếp đồ vào xe.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9-2

Chung Hiểu Linh vừa ra đến cửa đột nhiên gọi Bộ Hành đang ở trong phòng ra, nói cho cô biết cô có một khoản tiền gửi tiết kiệm riêng, rồi nói địa điểm gửi cùng mật khẩu cho con gái.

Không ai ngờ tới, trên đường đi đến bệnh viện thì xe của họ gặp tai nạn giao thông nghiêm trọng, trên xe Bộ Vũ Đông cùng bà nội ngồi ở ghế phụ tử vong tại chỗ, mẹ được đưa đến bệnh viện cấp cứu, cuối cùng đến đứa trẻ trong bụng mẹ cô cũng không sống sót.

Ông nội Bộ Hành đau lòng rất nhiều và bắt đầu suy xét việc ở xưởng.

Theo lẽ thường, Bộ Hành cùng ông nội mỗi người được thừa kế 48% cổ phần, nhưng sẽ không tốt khi tương lai cô phải đi lấy chồng, rõ ràng một nửa gia nghiệp phải đưa cho người khác.

Hơn nữa vợ chồng Bộ Vũ Tây ở bên cạnh thêm mắm thêm muối, ông nội Bộ Hành quyết định buộc Bộ Hành từ bỏ quyền thừa kế, cầm thư cam kết bất cô ký, bình thường cô hiền lành ngoan ngoãn, không dám cự tuyệt.

Bố mẹ Bộ Hành vừa mất, lại bị ba người ép buộc, nửa thật nửa giả tạm thời hôn mê tránh né đi qua đi.

Chờ đến buổi tối, ông ngoại sống ở thành phố khác vội về chịu tang, cô lén tìm đến trước mặt ông ngoại khóc lóc kể lể, xin ông ngoại cứu cô.

Ông ngoại rất tức giận, tìm ông nội Bộ Hành lý luận nửa ngày, đau đớn mắng ông nội vô nhân tính, không chỉ phải xin lỗi con gái ông, mà cũng phải xin lỗi Bộ Vũ Đông, lúc này mới giữ được cho Bộ Hành 48% cổ phần.

Sau hai năm, ông nội cô rút cuộc vẫn sợ nhà xưởng rơi vào tay nhà khác, đem chính 48% của mình cho con trai, vì thế Bộ Vũ Tây lập tức có được 52% cổ phần của Bức Đi, thành đại cổ đông, quản lý nhà xưởng.

Không lâu sau, ông nội qua đời.

Ông ngoại từ Lâm Thành chuyển đến ở cùng với Bộ Hành, ông bị bệnh rồi qua đời vào tháng mười năm nay.

Đây là chuyện xưa của Bộ Hành.

Chu Mộ Tu nghe cô kể lại cả quá trình cũng không cảm thấy cô có cảm xúc thương tâm hay xúc động gì, lại nghĩ, có thể là vì chuyện đã qua được bảy tám năm.

Anh một lần nữa bóc vỏ quýt đưa cho cô, Bộ Hành nhận lấy, tách ra một nửa đưa cho anh.

Đã nhiều năm trôi qua như vậy, Bộ Hành rất ít khi nhớ tới ba mẹ. Đặc biệt là ba cô, Bộ Hành thậm chí không nhớ rõ ba nói với mình được mấy câu, càng đừng nói là có hành động tình cảm như ôm cô, ngay cả gặp mặt nhau cũng đếm trên đầu ngón tay.

Cô đối với mẹ cô cảm tình phức tạp, có chút yêu có chút hận.

Cô hoài nghi chính mình có phải quá tệ bạc hay không, nhưng rồi vào ban đêm sẽ không tự chủ được mà rơi lệ.

Mặc dù thế nào, cô vẫn nên cảm kích bố mẹ mình, rốt cuộc bố mẹ đã để lại cho cô rất nhiều tài sản.

Ngoài khu biệt thự đang ở, còn có gian hàng cùng cổ phần của nhà xưởng, cộng hai tài khoản gửi ngân hàng của cả bố mẹ cô có sáu trăm vạn, mẹ trước khi đi còn nói cho cô biết trong thẻ có năm trăm vạn, còn có một giấy chứng nhận bất động sản có tên của cô. Hiện giờ căn hộ này ở trung tâm thành phố giá cả đã tăng mười mấy lần, giá trị gần ba ngàn vạn.

Hơn nữa ông ngoại ở cùng với Bộ Hành, nên nhà ở Lâm Thành cũng đã sang tên cho cô, cô coi như đã là một tiểu phú bà, giá trị con người hơn trăm triệu.

Đời này cô không cần lo cơm ăn áo mặc, thậm chí đã sớm lên kế hoạch cho cuộc đời của mình.

Từ bỏ sự nghiệp, lúc hai mươi tám tuổi cô sẽ tìm người để sinh con.

Nghĩ đến đây, cô ngẩng đầu nhìn anh ta, “Anh không nghĩ sẽ được bao nuôi sao? Hoặc có thể suy xét một chút về việc tôi bao nuôi anh.”

Chu Mộ Tu khó hiểu, “Vì cái gì nhất định phải bao nuôi?”

Cô không nghĩ tới phải dùng một từ ngữ bình thường để diễn tả mối quan hệ nam nữ như thế nào nữa? Ví dụ như tình yêu.

Bộ Hành cười, “Bởi vì —— không nói yêu chỉ nói đến tiền.”

Chu Mộ Tu đôi mắt nheo lại, “Vì cái gì?”

“Đây chỉ là giao dịch, một trăm năm mươi vạn kỳ thật là tiền mua t*ng trùng.”

Chu Mộ Tu nhú mày, suy đoán, “Mục đích của cô chỉ để sinh con?”

Bộ Hành gật đầu.

“Tại sao cô không đến ngân hàng t*ng trùng? Cơ bản không cần đến một trăm năm mươi vạn.”

“Những cái đó dù sao cũng là t*ng trùng của người xa lạ, không thể bảo đảm là người tôi thích. Còn nữa, tôi không muốn làm thụ tinh ống nghiệm.”

Mẹ cô đã làm thụ tinh ống nghiệm, lần thứ tư mới thành công, toàn bộ trong quá trình cô tận mắt nhìn thấy, cho nên, cô thực sự không thích làm thụ tinh ống nghiệm.

Hơn nữa, tuy rằng cô không tính sẽ kết hôn, nhưng cũng không phải không thích đàn ông, nếu gặp được người thuận mắt cô vẫn có ý định thử một chút tình cảm nam nữ.

Ví dụ —— anh ta.

Chu Mộ Tu tạm thời không muốn thảo luận với cô về vấn đề này, việc này làm anh cảm thấy thật đau đầu, nhìn đồng hồ ở tay, đã đến lúc phải đi rồi.

Anh hỏi: “Có muốn tôi gọi giúp cô một người chăm sóc không?”

“Không cần, tôi tự mình có thể.”

“Cô tự làm hả?” Chu Mộ Tu nhìn cô.

“Đương nhiên.”

Chu Mộ Tu đứng lên, “Nếu có chuyện gì xảy ra..... Cô có thể gọi điện thoại cho tôi.”

Bộ Hành gật đầu, vẫn chưa chịu từ bỏ ý định.

“Chúng ta có thể thỏa thuận.”

“Thỏa thuận cái gì?”

“Nếu tôi mang thai, chúng ta lập tức chấm dứt mối quan hệ bao nuôi, hơn nữa cả đời không qua lại với nhau, con của tôi với anh cũng không có quan hệ gì. Cho nên, anh không cần lo lắng sẽ gặp phiền toái.”

Huyệt thái dương của Chu Mộ Tu gân xanh nhảy nhảy, “Thực xin lỗi, tôi không muốn. Tương lai tôi cần mẹ của con tôi sẽ là vợ của tôi.”

Ôi! Vậy không còn chuyện để nói.

Bộ Hành không hề miễn cưỡng, “Không sao, vốn dĩ kế hoạch này tôi dự định lúc hai mươi tám tuổi sẽ tiến hành, chẳng qua gặp được anh sớm hơn dự định.”

“Vi sao lại sớm hơn?”

“Điện mạo cùng khí chất của anh là kiểu tôi thích, con có ghen của anh nhất định rất tốt!”

Chu Mộ Tu nghe được lời này khóe miệng giật giật, “Nếu tôi không đồng ý, cô sẽ tìm người khác?”

“Ừ!” Bộ Hành thành thật trả lời, “Tìm được người xuất sắc như anh chắc sẽ rất khó, nhưng tôi còn bốn năm nữa thì cứ từ từ tìm thôi.”

Chu Mộ Tu không biết vì anh được khen xuất sắc mà cao hứng hay là vì mình bị cô tùy ý mà thay đổi tính khí, chỉ cảm thấy trong lòng như bị đè nén đến phát bực, tự nhiên lại nhìn cô, đứng lên đi thẳng hướng cửa.

Bộ Hành trong lòng cảm thấy mất mát, nhưng cũng biết mình đã làm khó người khác.

Chu Mộ Tu trong lòng bực bội, chân đã bước ra cửa rồi lại quay đầu lại, ngữ khí không còn kiên nhẫn, “Tôi đi công tác một tuần, chờ tôi trở lại.”

Ghét bỏ mà liếc nhìn cô một cái, đóng cửa rồi đi.

Bộ Hành ngơ ngẩn, có chút không rõ ý anh, anh ta như thế là đồng ý hay là không đồng ý?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-1

Bộ Hành ở bệnh viện được bốn ngày, Tưởng Dung đi công tác về gọi điện thoại cho Bộ Hành. Bộ Hành nói với cô mình đang nằm viện, Tưởng Dung ngay lập tức tới bệnh viện.

Xách theo hai túi hoa quả to đến, Tưởng Dung vừa thấy Bộ Hành như vậy không khỏi kinh hãi, “Ôi trời! Như nào lại thành ra thế này? Rốt cuộc có chuyện gì? Cậu như thế này mà không nói sớm với tớ?”

Bộ Hành cười nói: “Thì cũng định nói cho cậu, mà cậu đi công tác còn có thể vì chuyện nhỏ này mà trở về sao?”

Tưởng Dung ngồi vào mép giường, thực sự quan tâm mà nói: “Đây không phải là chuyện nhỏ. Mà cùng lắm tớ có thể nhờ Viên Hạo chạy qua xem cậu thế nào!”

Viên Hạo là bạn trai của Tưởng Dung.

“Không sao, tớ không phải vẫn sinh hoạt bình thường đấy thôi, tớ ổn mà!”

Tường Dung lúc đến nhìn phía tủ cạnh đầu giường có trái cây và hoa, hoa héo một chút, không khỏi chỉ chỉ về mặt tình quái, “Ai tặng?”

“Một người không quen biết...”

Bộ Hành do dự nói nhỏ: “Bạn.”

Cẩn thận suy nghĩ, quan hệ của cô cùng Hugh đúng thật có điểm không minh bạch, miễn cưỡng xem như... Bạn được không nhỡ?

Tường Dung truy vấn: “Nam giới hả?”

“Ồ!” Bộ Hành về mặt nghiêm túc.

“Người theo đuổi cậu à?”

“Không phải, cậu biết mà, tớ chủ nghĩa không hôn nhân” Bộ Hành đổi đề tài, “Chúng ta lâu không gặp, công việc hiện tại của cậu thế nào?”

“Tớ chuyển sang làm giám sát thị trường, tớ phát hiện ra công việc này rất thích hợp với tớ, được đi từ thành phố này đến thành phố khác, có thể học được rất nhiều điều mới mẻ.”

Bộ Hành cùng Tường Dung học thiết kế giày ở Đại học Tô Thành, Tường Dung sau tốt nghiệp vào làm trợ lý thiết kế của Trác Chu.

Tường Dung nói tiếp: “Cậu không ra ngoài làm thật đáng tiếc, khi đó bài chuyên ngành toàn khóa của cậu đạt điểm cao nhất. Cậu biết tổng giám đốc thiết kế thời trang nữ của Trác Chu không? Đang cùng với người đầu ngành thời trang đi Paris xem trình diễn thời trang!”

Tường Dung nói người đầu ngành thời trang là Tổng biên tập một tạp chí nổi tiếng ở Trung Quốc, bà ấy thường xuyên ngồi ở hàng ghế đầu của các chương trình trình diễn thời trang.

Bộ Hành cười, “Tớ hiện tại không phải cũng đang làm thiết kế sao?”

“Hai cái này không giống nhau! Ở công ty lớn có bầu trời lớn, còn cái kia cậu chỉ làm ngảm thôi, có cơ hội cậu nên đi trải nghiệm một chút, được tiếp xúc với nhiều người trong công việc.”

Tường Dung nói những lời này cũng đụng chạm đến tâm tư của Bộ Hành vì cô đang gặp phải một vấn đề.

Trước mắt MOCO bán online đã có một lượng khách nhất định, nhưng đối với thị trường mà nói, giống như tiểu nhân một đóm so với những nhãn hiệu nổi tiếng, MOCO chỉ là nhãn hiệu online dựa vào vài ba mô hình trên mạng phát triển tạm thời, nhỏ bé non nớt, nhãn hiệu không có giá trị.

Hơn nữa cô không muốn vội vàng phát triển kiểu dáng thiết kế cùng cửa hàng, vì còn muốn quản lý hàng hóa. Nhưng bởi vì kiểu dáng ít, trước mắt còn quản lý được.

Nhưng muốn mở rộng quy mô, phát triển nhãn hiệu ở mức nổi tiếng, cô bắt buộc phải mời thiết kế, tuyển người bán hàng, tài vụ, tìm nhân viên marketing, nói cách khác, cô bắt buộc phải có một tập thể.

Điều này liên quan đến cách phát triển một nhãn hiệu, quản lý một công ty, cô tự nhận mình bây giờ không có đủ năng lực để làm.

Có lẽ bản thân cô tốt nhất phải mất một hai năm học tập quan sát công ty khác, điều đó không tồi khi muốn phát triển sự nghiệp của mình.

Bộ Hành càng nghĩ tâm càng bất ổn, nếu muốn đi làm, Trác Chu không nghi ngờ gì nữa chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Cô vừa suy nghĩ, vừa hỏi Tường Dung: “Cậu biết Hugh không?”

“Hugh? Hugh nào?”

“Cũng là người của Trác Chu.”

Tường Dung về mặt quái dị, “Cậu không phải đang nói đến Tiểu Chu tổng của tớ chứ?”

Bộ Hành cũng không khẳng định, “Tiểu Chu tổng là ai? Ông chủ của cậu không phải Chu Duy Khang à?”

“Đó là chủ tịch hội đồng quản trị, hiện tại đã nghỉ hưu. Tiểu Chu tổng mới là người quản lý chính ở Trác Chu, anh ta là con trai duy nhất của tổng giám đốc, tên Chu Mộ Tu. Biệt danh Tiếng Anh là Hugh, cậu quen sao?”

Bộ Hành đến bây giờ không biết Hugh có tên tiếng Trung là gì, không biết người có tên Chu Mộ Tu kia có phải là Hugh hay không, hỏi: “Anh ta trông như thế nào?”

Tường Dung trên mặt lập tức xuất hiện một vẻ si tình, “Như soái ca! Là kiểu người làm cho người khác chảy nước miếng, trong công ty không biết bao nhiêu người có ý định trèo cao!”

Bộ Hành suy nghĩ, làm người ta có ý định trèo cao, điểm này có chỗ tương đồng, liền hệ lại lần gặp trước ở cửa hàng “Chu”, tám chín phần mười là cùng một người.

Tường Dung tròn xoe mắt, “Bộ Hành, cậu thật sự quen Tiểu Chu tổng của tớ à?”

“Sao có thể quen được chứ, chỉ là cùng tên thôi.”

Bộ Hành thuận miệng trả lời cho có lệ, việc này trong chốc lát nói không rõ được, hơn nữa nếu Tường Dung biết, ông chủ của mình từng bị bạn mình yêu cầu bao nuôi, thì thật sự mất hình tượng trong con mắt của mọi người.

Cô thở dài, “Tớ nằm đây thật sự quá nhàm chán, cậu kể cho tớ nghe chuyện ở công ty đi. Có thật có quy tắc ngầm hay không, có lục đục, lừa gạt nhau nhau giống trong phim truyền hình không?”

Tường Dung lập tức có hứng thú mà nói nhiều, đến 9 giờ tối mới rời đi.

Ba ngày nữa trôi qua, xương sườn đã bớt đau, vết thương trên cánh tay cũng đã lành, Bộ Hành quyết định về nhà tĩnh dưỡng.

Bác sĩ dặn dò cô cẩn thận về chú ý ăn uống nghỉ ngơi, không nên làm việc nặng.

Buổi chiều làm thủ tục xuất viện, trở về nhà ở Nam Phụng, nơi này hiện giờ chỉ có mình cô ở.

Mới vừa về đến nhà cô cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Trên mặt tủ giày cô để một lọ thủy tinh thả đầy sao, lúc này bình hoa bên cạnh lại có một bông hoa khô rơi xuống, cô không xác định được bông hoa khô này tự nhiên rơi xuống hay có có người cố tình làm nó rơi xuống.

Trong lòng liền hoài nghi, cô không cởi giày, nhanh chóng đi vào phòng xem xét ngăn tủ để giày tờ, bên trong quả nhiên có người đụng tới.

Đồ vật vẫn được xếp gọn gàng, nhưng cô dễ dàng phát hiện thứ tự sắp xếp khác lúc trước.

Mà bên cạnh có ít tiền mặt lại không mất một xu.

Không phải ăn trộm, hơn nữa đối phương muốn cho cô không phát hiện ra.

Bộ Hành sắc mặt trầm xuống, người tới đây đã biết là ai rồi.

Bọn họ hẳn là đến vì con dấu cá nhân, định độc chiếm tiền chuyển nhượng cổ phần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2

Lúc trước bà nội cô có chìa khóa nhà này, đương nhiên là để quan tâm chăm sóc con trai, đóng cửa sổ hay phơi chăn gì gì đó.

Sau khi bà nội qua đời, chìa khóa không biết tung tích, cô tưởng năm đó bị mất lúc tai nạn xe, cũng có lẽ bị để quên ở góc nào đó trong nhà của ông nội mà không ai biết.

Nhưng rất may mắn khi cô luôn để phòng, trong ngăn tủ này từ nhỏ đến lớn cô chỉ để bằng tốt nghiệp và một số đồ học sinh linh tinh.

Chứng từ bất động sản, con dấu cá nhân những đồ vật quan trọng này cô sớm đã để ở két sắt căn hộ trong nội thành.

Hơn nữa không có ai biết trong nội thành cô còn có một căn hộ.

Hôm trước đã liên hệ với luật sư mà Hugh giới thiệu, lúc nói chuyện với nhau cô đã quyết định chừa đường sống cho vợ chồng chú hai, chỉ cần bọn họ không làm chuyện xấu gì, vẫn thỏa thuận để giải quyết, tạm thời không có đơn kiện.

Không nghĩ bọn họ tà tâm không thay đổi, lại chủ ý đột nhập vào nhà cô.

Bọn họ bắt nạt bắt nhẽ, cũng đừng trách cô một chút tình cảm cũng không còn.

Cô lập tức thay đổi quyết định, gọi điện thoại cho luật sư, ủy thác cho anh ta toàn quyền xử lý, đề cập đến vấn đề khởi kiện.

Lại cẩn thận đi ra cửa, khóa kỹ từ bên trong, quyết định ngày mai gọi người tới thay khóa mới.

Buổi tối nhận được điện thoại của Hugh, Bộ Hành hơi bất ngờ.

“Sức khỏe tốt hơn rồi chứ?” Anh ta hỏi tự nhiên, như hai người đã rất thân quen.

“Khá tốt.” Bộ Hành vừa đi vừa nói.

Chuyển ghế, mở tủ quần áo, mấy ngày không ở phòng, cô muốn đổi chăn mới.

Chu Mộ Tu như là nghe được tiếng động tĩnh ở phía cô, không khỏi tò mò, “Cô đang ở đâu?”

“Ở nhà. Hôm nay tôi xuất viện.” Nói xong, cô cố hết sức ôm chăn bông hạ xuống.

Yên lặng một chút rồi hỏi: “Cô đang làm cái gì?”

“À, tôi đổi chăn.” Bộ Hành thờ ơ.

Trong điện thoại đột nhiên truyền đến âm thanh dồn nén mà kiên nhẫn: “Cô không muốn sống nữa à? Ai cho cô xuất viện? Bác sĩ không phải nói cô ở lại nửa tháng hay sao? Không phải tôi đã dặn chờ tôi trở về à?”

Bộ Hành nghe anh liên tiếp chất vấn, thậm chí tốc độ nói nhanh hơn bình thường rất nhiều, không khỏi suy đoán anh ta đang cáu, ấp úng trả lời, “Bác sĩ đồng ý rồi, chỉ cần chú ý chút, về nhà tĩnh dưỡng cũng giống nhau mà. Anh cũng không nói tôi ở bệnh viện chờ anh mà!”

Chu Mộ Tu hít sâu một hơi, “Nhà cô có ai chăm sóc cô không? Có giúp việc không?”

“Không. Tôi tự mình có thể làm.”

Bộ Hành cho rằng nên trả lời sự thật.

Chu Mộ Tu đột nhiên cao giọng, Bộ Hành cảm thấy anh ta hình như đang cắn răng.

“Cô không phải có ý định bao nuôi tôi sao? Đến bản thân mình cô còn không yêu? Tôi có một yêu cầu, tôi hy vọng kim chủ tôi ít nhất có một cơ thể khỏe mạnh!”

Nghe anh ta nói có vẻ không thoải mái thậm chí là tức giận, Bộ Hành có điểm e ngại.

Nhưng yêu cầu này của anh ta dễ làm cho người nghe hiểu sai vấn đề, Bộ Hành ma xui quỷ khiến trả lời, “Điều này là tôi phải yêu cầu anh mới đúng chứ! Chuyện này không phải nam giới cần lực xuất tương đối nhiều sao?”

Chu Mộ Tu tức khắc bị lời cô nói làm nghẹn giọng, hô hấp cứng lại không biết phản bác thế nào.

Cô phải lớn mật đến độ nào mới có thể nói ra những lời như thế? Trong lòng có chút cằn cỗi, không tự chủ được mà suy nghĩ hướng khác.

Chu Mộ Tu tuy rằng mấy ngày nay người ở nước ngoài nhưng tâm lại ở Tô Thành, anh nhận thấy rõ ràng cảm giác của mình đối với Bộ Hành có hứng thú, mà kiểu hứng thú này anh cũng chưa từng có đối với nữ nhân khác.

Anh hy vọng có thể mượn lần đi công tác này bình tĩnh lại, xác nhận xem hứng thú với cô chỉ là nhất thời hay là nghiêm túc muốn phát triển mối quan hệ.

Lúc gần đi anh dặn cô có chuyện gì thì gọi điện thoại, mấy ngày nay anh vẫn đợi điện thoại từ cô, thậm chí gọi điện thoại cho luật sư xác nhận cô đã liên hệ.

Anh luôn kiên nhẫn, thế nhưng đến ngày thứ tư anh không chờ được liền gọi điện thoại cho cô.

Anh xuống nước, hạ giọng một tiếng, “Cô sau này có tính toán gì không?”

“Hả? Tính toán cái gì?” Bộ Hành không hiểu ý anh ta.

“Vẫn giống như trước, vẫn ăn không ngồi rồi hả?”

Một người đi trung tâm thương mại mua sắm, ăn cơm Tây, lái xe đi dạo trên đường? Cảm thấy có hứng thú với nam nhân nào liền tiến đến làm quen?

“Ăn không ngồi rồi có cái gì không tốt? Tôi không thiếu tiền.”

Bộ Hành lần trước nói về chuyện trong nhà cũng không nói cụ thể cô có bao nhiêu bất động sản tiền tài, cũng không lộ ra mình có một cửa hàng trên Taobao.

Chu Mộ Tu tuy rằng không biết cụ thể số lượng, nhưng cũng biết cô thừa kế một khoản tiền lớn, bằng không cũng sẽ không thuận miệng ra giá một trăm năm mươi vạn.

Nếu cô không lo sinh kế, như vậy ăn không ngồi rồi vốn dĩ cũng không có gì. Nhưng điều anh lo lắng chính là cô suốt ngày đi trung tâm thương mại để tìm kiếm nam nhân, rồi có ngày cô tìm được một người thuận mắt hơn anh, chỉ sợ ngay lập tức mình sẽ bị vứt bỏ không thèm nhìn đến, như quét rác đồ đi.

Anh vừa phát hiện tâm ý của mình, rồi không thể cho phép có tình huống này phát sinh!

Cho nên, không bằng khuyên cô tìm nơi làm việc, phân tán tư tưởng của cô, khi nào có thời gian bọn họ sẽ bàn bạc kỹ hơn.

Hạ quyết tâm, Chu Mộ Tu tính tình kiên nhẫn hướng dẫn từng bước: “Cô bình thường ngoài đi dạo phố mua sắm còn có hứng thú với cái gì không?”

Câu hỏi này giống như cô là phế vật ăn không ngồi rồi chỉ biết ăn nhậu chơi bời.

Bộ Hành cố ý trêu anh ta, “Anh không biết sao? Còn có đàn ông.”

Trong điện thoại lại yên lặng, Chu Mộ Tu nhẫn nại hỏi: “Cô học đại học gì?”

Bộ Hành thấy vui khi trêu chọc anh ta, trong lòng cười thầm, “Thiết kế giày.”

Chu Mộ Tu thuyết phục cô, “Sao cô không suy nghĩ đến việc đi làm? Coi như giết thời gian cũng tốt mà.”

Bộ Hành thanh âm lười nhác, cố ý đùa anh ta, “Vi sao lại muốn giết thời gian? Tôi cũng không cảm thấy nhàm chán mà.”

Trên thực tế, cô đang tìm tin tức thông báo tuyển dụng của Trác Chu và biết Bella đang tuyển thiết kế.

Chu Mộ Tu cắn răng, dùng ra đòn sát thủ, “Nếu cô đi làm, tôi đồng ý chuyện bao nuôi!”

Bộ Hành ánh mắt sáng lên, “Anh nói thật hả?”

“Thật!”

Bộ Hành lập tức nói: “Được, một lời đã định!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11-1

Đêm nay, Bộ Hành suy nghĩ rất nhiều.

Ngoài việc tìm được nam nhân ưng ý trước dự định bốn năm, những kế hoạch khác vẫn đang được làm từng bước một.

Hiện cô đang sống ở căn hộ thuộc khu Nam Phụng, phía tây nam Tô Thành, đi đến nội thành mất một giờ đi xe.

Trác Chu lại tọa lạc ở nội thành, đường Hồng Mai, nếu như đi làm ở nơi này hiển nhiên đi lại không tiện.

Lần trước giá nhà ở Tô Thành rơi vào trạng thái điên cuồng, tăng lên mỗi ngày, hai ngày nay bắt đầu có xu hướng ổn định. Cô suy nghĩ đem căn hộ này bán đi khi giá đang cao, để chuyển đến nội thành sinh sống.

Một điều quan trọng nữa, nhà của chú hai cách nơi này chỉ một con phố, cho dù cô có đổi khóa, vẫn cảm thấy không ổn, như vương gi ở hầu.

Có rất nhiều việc chờ cô khi cô đi làm, cô cũng không có thời gian rồi cùng bọn họ dây dưa, ở cách xa vẫn tốt hơn.

Sáng sớm hôm sau, cô đến cửa hàng ăn sáng sớm một chút.

Ăn xong sớm thuận tiện liên hệ với người môi giới ở khu bên cạnh, cùng thương lượng sau đó đăng tin bán biệt thự với giá một ngàn tám trăm chín mươi vạn ở trên mạng.

Khu Nam Phụng này rất tốt cho việc học, bên cạnh là trường trung học thực nghiệm Nam Phụng, có trung học cơ sở cùng trung học phổ thông, nên cô không lo lắng một chút nào về chuyện bán nhà.

Bộ Hành đã sớm có kế hoạch cho tương lai của con cô, sẽ ở trong căn hộ nội thành, so sánh với nơi này chỉ có hơn chứ không kém. Đôi nơi ở cũng có trong kế hoạch của cô, chỉ là ban đầu cô tính toán không phải bán biệt thự, bởi vì cô cũng không cần tiền để đầu tư vào chỗ khác.

Khi trở về nhà cô liền bắt đầu thu dọn đồ.

Cô không phải người hoài niệm, cũng coi như không lưu luyến nơi này, tốt hơn nhớ một người hãy ghi tạc ở trong lòng, cô càng cần vì tương lai chính mình mà sống.

Những đồ vật to lớn đều không cần, cô chỉ thu dọn một số đồ dùng cá nhân, sau đó tìm một công ty dọn nhà tốt, để họ tới thu dọn và đóng gói, vận chuyển cùng toàn bộ các việc phải làm.

Hai giờ chiều, Hứa Hương Ngọc xuất hiện ở cửa.

Bà ta hai ngày trước đã đến đây tìm con dâu cá nhân của Bộ Hành khi cô không có nhà, ngấm lại không cam lòng hôm nay lại tới nữa, không nghĩ đến Bộ Hành xuất viện trước dự định, hơn nữa rõ ràng sắp chuyển nhà.

Bộ Hành đang ở phòng khách chỉ huy nhân viên dọn nhà đóng gói đồ, lơ đãng nhìn ra cửa thấy Hứa Hương Ngọc đang lên lút.

Trong lòng suy nghĩ, mấy hôm trước trong lòng không vui, hôm qua luật sư mới khởi kiện, chờ án thụ lý phải năm ngày sau họ mới có thể nhận được giấy triệu tập của toà án.

Vợ chồng chú hai còn không biết cô đã khởi kiện ra toà án.

Hứa Hương Ngọc lùi về, đại khái định đi.

Bộ Hành nhận cơ hội kêu một tiếng, “Thím hai!”

Hứa Hương Ngọc mặt lập tức cười, như là vừa tới, “Hành Hành, cháu xuất viện rồi à? Thím tiện đường qua đây xem, không nghĩ cháu đã về thật!”

Chợt làm bộ vẻ nghi hoặc, “Cháu đang làm gì vậy?”

Bộ Hành thờ ơ ngán than dài, chậm rãi nói: “Gần đây cháu không làm gì ra tiền, dính đầu đang có vết nứt. Có mình cháu mà ở nhà lớn như vậy thật lãng phí, lại còn bị những tên trộm thương nhớ.”

Nói đến trộm Bộ Hành có ý như vô tình nhìn vào mắt Hứa Hương Ngọc, bĩu môi, “Cháu nghĩ còn không bằng bán đi mua nhà nhỏ hơn, tiền còn lại mua một chiếc xe mới. Thím thấy có được không, thím hai?”

Hứa Hương Ngọc có tật giật mình, sắc mặt thay đổi, lại nghĩ mình lần trước đã rất cẩn thận, cô ta không có khả năng phát hiện được.

Bình tĩnh hỏi: “Cháu chuyển đến đâu ở?”

Bộ Hành tất nhiên sẽ không nói cho bà ta chỗ ở thật, thờ dài, “Nhà đã có người mua, hợp đồng cũng ký rồi. Bạn của cháu cho cháu mượn tạm căn hộ ở vài ngày, đến lúc đó sẽ tìm nhà sau.”

Cô cố ý nói phòng ở đã bán, để thím hai đừng có chú ý vào cái gì nữa.

Hứa Hương Ngọc vội vàng nói: “Nếu không cháu hãy đến nhà thím ở đi! Tùy cháu muốn ở bao lâu thì ở, bao lâu cũng được!”

“Vẫn là không nên, Bộ Uy hiện tại còn bị giam, có cháu đến mọi người lại thêm phiền.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11-2

Bộ Hành đến bây giờ hoàn toàn không đề cập đến việc bồi thường vụ tai nạn cũng như quyền cổ đông, biết có nói cũng không làm nên chuyện gì, cô cũng lười nghe Hứa Hương Ngọc chơi xấu cãi cò, việc này đã giao toàn quyền cho luật sư xử lý.

Hứa Hương Ngọc lại có ý hoàn toàn ngược lại, trong lòng bà cho rằng Bộ Hành hôm nay sắc mặt sẽ không tốt khi nhìn thấy bà, không nghĩ tới cô vẫn rất lịch sự, không khởi cho rằng cô lần trước ở phòng bệnh do khó thở để nói, không dám hành động, sự việc phía trước có thừa mà.

Hơn nữa nghĩ lại, lần trước mạnh mẽ như vậy, là có luật sư đến, giống soái ca mình tinh diện ảnh trẻ tuổi!

Bà trong lòng liền thả lỏng, cố ý lấy lòng Bộ Hành, “Người lần trước kia là bạn mới quen của cháu à? Hai người thật là trai tài gái sắc, đáng đôi vô cùng!”

Bộ Hành cười cười không nói, cố ý làm cho Hứa Hương Ngọc hiểu lầm rằng bọn họ là một đôi, muốn bà ta có điểm kiêng kị.

Trong lòng lại nghĩ, Hugh mà bà ta gặp ví như “Ngọc thụ lâm phong”*, mà cô lúc ấy nằm ở trên giường bệnh làm gì có nửa điểm mỹ mạo, càng đừng nói cùng anh ta đáng đôi!

(* Ngọc thụ lâm phong ý câu đó là rất rất đẹp trai tướng tá oai phong)

Hai thím cháu đứng cạnh nhau nói chuyện cũng không tệ lắm, Hứa Hương Ngọc ở lại một hồi rồi mới đi.

Bộ Hành thông qua cuộc nói chuyện này, cô muốn nói với thím hai mình đã bán nhà, trên thực tế còn chưa có tin chuẩn xác.

Buổi chiều toàn bộ đồ được chuyển đi, cô đem chìa khóa đưa cho người môi giới, buổi tối cũng đã đến căn hộ ở nội thành.

Ở khu nội thành này, nhà cửa cùng an ninh có tiếng quản lý nghiêm ngặt. Trước khi qua cửa lớn phải nhập vân tay để vào, đi vào đại sảnh tầng một còn có một trạm quản lý, có ba ca quản gia phục vụ 24/24 giờ thay phiên nhau, đồng thời có một nhân viên an ninh. Người ngoài muốn vào phải được hộ gia đình cho phép và sau đó phải tiến hành đăng ký mới có thể lên tầng.

Bộ Hành đến nơi này ở cảm giác an toàn được tăng lên, nhanh chóng dọn qua đây quả nhiên là quyết định chính xác.

Hôm nay chuyển nhà tuy rằng không phải làm gì, nhưng sức khỏe cô vẫn chưa phục hồi như cũ, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Cô gọi một phần cơm hộp cho bữa tối, cô tắm xong liền cầm notebook vào phòng.

Chu Mộ Tu gọi điện thoại tới, Bộ Hành cố ý nhìn thời gian.

9 giờ tối.

Thời gian gọi điện giống hôm qua.

Bộ Hành nghe máy, “Alo!”

“Sức khỏe tốt hơn rồi chứ?”

Bộ Hành mắt tròn, ngay cả câu hỏi chuyện đầu tiên đều giống nhau như đúc.

Thực sự cầu thị trả lời anh ta, “Không làm gì nên cũng không cảm giác đau đớn. Anh đi công tác ở đâu?”

“Paris.”

Cô tra mũi giờ nhanh chóng trên notebook, Paris hiện tại đang ba giờ chiều.

“Có bận không?”

“Ừ!”

Bộ Hành lại đột nhiên nhớ tới Tưởng Dung nói tổng giám đốc thiết kế Trác Chu cùng với nhà thiết kế đầu ngành đi Pháp xem trình diễn thời trang, tò mò, “Anh đi xem trình diễn thời trang?”

“Sao cô biết?” Trên thực tế đến buổi trình diễn chỉ là kế hoạch bổ sung, vừa mới kết thúc, anh đang ngồi trên xe trở về khách sạn.

“Haha!” Bộ Hành cười ra tiếng, không biết anh ta có giống những nghệ sĩ ngồi xếp hàng xem biểu diễn thời trang biểu cảm cao quý, lạnh lùng rồi chụp ảnh tự sướng không nh?

Đầu kia điện thoại phía Chu Mộ Tu không biết cô cười vì cái gì, lại không tự chủ được mà khóe miệng cũng cong lên, cô lần đầu cười rõ ràng như vậy, đáng tiếc anh không nhìn thấy được bộ dáng cô lúc này.

Tháo cúc ở cổ áo sơ mi, anh mở cửa sổ xe, phong cảnh Paris rất lớn, lạnh hơn so với Tô Thành.

Anh nói: “Chiều mai tôi bay về. Gặp nhau không?”

Bộ Hành nghe được trong điện thoại có tiếng gió, đột nhiên hỏi câu:

“Hugh, anh sẽ không yêu tôi chứ?”

Chu Mộ Tu ngực nén lại, cười nhạo ra tiếng, “Bộ Hành, cô không chỉ có da mặt dày, mà còn rất ảo tưởng nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12-1

Cúp điện thoại, Bộ Hành nghe anh ta đánh giá cô như vậy coi như là đang khích lệ cô, suy cho cùng thành công của một nghệ sĩ, một nhà thiết kế hay doanh nhân nhiều hay ít đều phải có “Da mặt dày” hay “Ao tướng”, đó mới là đặc biệt.

Cô vừa rồi chỉ thuận miệng đùa một chút.

Tuy bản thân không có kinh nghiệm, nhưng qua những cuộc hôn nhân xung quanh của người quen cùng với xem phim, kịch, đọc tiểu thuyết cô thấy, đàn ông rất dễ dàng có tình cảm với phụ nữ, không chỉ qua khuôn mặt, dáng người, khí chất, mà còn do ngoại cảnh tác động, rồi rất nhiều thứ nữa.

Không nghi ngờ gì khi Hugh có thiện cảm tốt đối với cô, nhưng từ thiện cảm đến tình yêu vẫn còn xa lắm.

Mà cũng giống nhau, cô đối với Hugh đương nhiên cũng có thiện cảm, thậm chí cho tới bây giờ anh ta là người đàn ông đầu tiên làm cô cảm thấy có thiện cảm, nếu không cũng sẽ không ở lần đầu tiên gặp liền đưa ra yêu cầu nuôi dưỡng anh ta.

Cô vẫn cho rằng kiểu thiện cảm này vẫn luôn tồn tại, vì ở với nhau nhiều sẽ hiểu nhau hơn, rồi dần dần sẽ trở nên vô cảm, thậm chí không chừng sẽ thành chán ghét, phản cảm.

Cô luôn cảm thấy bản thân mình tệ bạc, sẽ không thật lòng yêu ai đó, đối với cả bố mẹ cô cũng thế. Cô không nghĩ sẽ kết hôn, bởi vì hôn nhân yêu cầu tình yêu lớn cùng sự bao dung, cô tự nhận mình không làm được điều đó.

Cho nên, cô thích hợp với kiểu anh tình tôi nguyện, theo nhu cầu quan hệ nam nữ, đơn giản chính là trả tiền rồi thôi, không cần suy xét việc khác.

Nhưng mâu thuẫn ở chỗ cô muốn có con, mà con gái thì càng tốt.

Một mặt tương lai có người có thể thừa kế tài sản cùng sự nghiệp của cô, mặt khác có lẽ cô muốn bồi đắp cho chính mình, để cô được kiên nhẫn làm bạn cùng con.

Sau khi sắp xếp ý tưởng trong đầu, cô mở trang web thông báo tuyển dụng ra bắt đầu đăng ký, điền sơ yếu lý lịch.

Từ khi ra trường, đây là lần đầu tiên cô viết sơ yếu lý lịch, kinh nghiệm viết không có.

Cũng không cần tìm nhiều công ty, cứ thẳng Trác Chu mà đến, cô nộp đơn cho vị trí trợ lý thiết kế giày trẻ em của Bella, bởi vì vị trí này phù hợp với những người mới tốt nghiệp, yêu cầu kinh nghiệm không cao, cơ hội được đi phỏng vấn cao hơn.

Cô muốn bắt đầu từ vị trí cơ bản nhất, để thử xem chính mình có thể đi bao xa.

Ngày hôm sau 6 giờ tối, hai người hẹn gặp nhau lần đầu tiên ở tiệm cơm Tây.

Bộ Hành buổi chiều đến gian hàng, từ gian hàng trực tiếp đến Bảo Thịnh.

Hiện giờ không có xe, đi đâu đều không tiện, cô suy nghĩ ngày mai nên đến cửa hàng 4S xem xe.

Cô đến lúc bốn giờ, mang theo notebook ngồi ở chỗ thường ngồi để làm việc.

Chu Mộ Tu đến lúc 5 giờ rưỡi, anh từ sân bay trực tiếp đến đây.

Không nghĩ tới cô còn đến sớm hơn so với anh. Khi anh đi đến đối diện cô, cô thậm chí không biết.

Một tuần không gặp, cô như gầy hơn.

Cô hôm nay mặc áo khoác màu xanh đậm của "Chu", tay nâng má, cổ thon dài, đôi mắt nhìn chăm chăm màn hình máy tính, trầm mặc khóe miệng hơi rủ xuống, như đang suy nghĩ vấn đề gì.

Lúc anh ngồi xuống, cô mới giật mình, vô tình mắt nhìn lên hờ hững mà xa cách.

Giờ khắc này anh suy nghĩ, cô đang để người nào ở trong lòng?

Bộ Hành nhìn đến Hugh cảm thấy mình nông cạn thật sự, có thiện cảm đối với anh ta cũng bởi vì vẻ bề ngoài.

Anh hẳn là từ sân bay đến thẳng đây, trên tay xách túi màu đen, áo khoác màu đen đặt trên cánh tay, mặc sơ mi trắng quần tây màu xám đậm, trông rất đẹp trai, không có một tia mệt mỏi bởi đường dài.

Lúc nhận xét anh ta thì đồng thời Chu Mộ Tu đặt đồ và ngồi xuống.

Bộ Hành cất notebook vào trong túi, hỏi anh ta, “Bây giờ chúng ta ăn cơm chứ nh?”

Chu Mộ Tu vẫy tay kêu người phục vụ lại, hai người gọi món rất nhanh.

“Sức khỏe thế nào rồi?”

Lại vấn đề này.

Bộ Hành trong lòng buồn cười, mặt nghiêm túc trả lời anh, “Đã qua một tuần rồi, đại khái có thể đạt tới tiêu chuẩn khỏe mạnh mà anh muốn.”

Chu Mộ Tu trong lòng bối rối, nhìn chằm chằm vào mắt cô, “Cô đang đùa tôi đấy à?”

Bộ Hành cũng không trốn tránh, nhếch khóe miệng lên hỏi lại: “Anh bị đùa á?”

Chu Mộ Tu tim đập có chút rối loạn, nhìn máy tính của cô hỏi, “Vừa rồi cô làm cái gì đấy?”

“Tìm việc. Tôi rất tôn trọng yêu cầu của kim chủ. Anh không quên đáp ứng chuyện của tôi chứ?”

Nói xong, Bộ Hành từ túi máy tính lấy giấy tờ cùng bút, đưa cho anh ta.

“Không có vấn đề gì thì anh hãy ký tên vào đây.”

Chu Mộ Tu đón lấy xem, mặt trên viết bốn chữ rất to “Hợp đồng bao dưỡng”.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12-2

Phía dưới theo thứ tự trình bày một ít điều khoản:

Một, yêu cầu hai bên cung cấp cấp cho đối phương giấy kiểm tra sức khỏe mới nhất.

Hai, người bao dưỡng cuối tháng chỉ trả cho người được bao dưỡng thù lao một trăm năm mươi vạn, kỳ hạn bao dưỡng từ ngày một tháng ba đến ngày một tháng ba năm sau.

Ba, trong lúc quan hệ bao dưỡng tồn tại, vì lợi ích của sức khỏe của hai bên, người bao dưỡng cùng người được bao dưỡng đều không được có quan hệ thân mật tiếp xúc cơ thể với người khác phái khác.

Bốn, hai bên đều không được công khai mối quan hệ bao dưỡng.

Năm, nếu mang thai, quan hệ bao dưỡng tự động hủy bỏ, con thuộc sở hữu của người bao dưỡng, người được bao dưỡng không có quan hệ gì.

.....

Mười, nếu không thực hiện một trong các điều khoản kể trên, lập tức quan hệ bao dưỡng sẽ chấm dứt.

Chu Mộ Tu nhanh chóng xem một lần, ngẩng đầu nhìn cô, “Tôi có một câu hỏi.”

“Anh cứ hỏi.”

“Tại sao cô có thể khẳng định trong một năm sẽ mang thai?”

Chu Mộ Tu lúc này trong lòng có thể nói là ngũ vị tạp trần*. Trong hợp đồng này, anh tồn tại như một người cung cấp t*ng trùng. (*Ngũ vị tạp trần: ngọt mặn đắng chua cay cùng lúc, ý chỉ cảm giác phức tạp hỗn độn)

Bộ Hành nói thật: “Bởi vì tôi lo lắng có một ngày bị giống mẹ tôi phải đi làm thụ tinh ống nghiệm, cho nên từ khi học năm trung tôi đã kiểm tra sức khỏe, tất cả đều tốt, có thể thụ thai tự nhiên, vận khí tốt nói không chừng nửa năm là được.”

Liếc anh ta một cái lại nói: “Trừ khi anh không được.”

Chu Mộ Tu trong lòng buồn bực, nhìn cô với ánh mắt tức giận, “Cô về sau sẽ biết.”

Bộ Hành nhún mảy, “Rất mong chờ.”

Bản thân cô vốn không phải là người thể hiện vui buồn cho người khác biết, cô cố tình trêu tức anh ta để như trò bàn tay!

Chu Mộ Tu liếc nhìn cô một cái thật sâu, “Tôi còn có một yêu cầu.”

“Yêu cầu gì?”

“Chúng ta có thể bắt đầu là bạn trước khi làm bạn tình, tôi cũng sẽ quyết định có con khi nào tôi muốn.”

Bộ Hành nhún mảy, khoanh tay để trên bàn trước mặt anh ta, “Tôi không đồng ý. Anh biết mục đích của tôi cuối cùng chính là muốn có con mà.”

Nếu để anh ta quyết định, cô chẳng phải là đánh mất thể chủ động? Giao dịch có ý nghĩa gì nữa?

Chu Mộ Tu lúc này cũng không nhượng bộ, “Trong lúc tồn tại mối quan hệ bao dưỡng, tôi bảo đảm sẽ cho cô có thai, sớm muộn chỉ là vấn đề thời gian. Huống hồ hiện tại cô còn trẻ, còn muốn làm việc, kế hoạch sinh con có thể hoãn lại đến hai năm sau?”

Bộ Hành ở nghiêm túc suy xét những lời anh ta nói.

Hợp đồng này có viết kỳ hạn là một năm, một khi mang thai hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ ảnh hưởng đến công việc của cô sang năm, nhưng vấn đề không lớn, khi mang thai vẫn đi làm đến lúc sinh, tình huống này đối với công việc của phụ nữ hết sức bình thường, cô đến lúc đó sẽ tìm bảo mẫu cùng một người hỗ trợ phụ giúp cô.

Đương nhiên tốt nhất vẫn nên theo kế hoạch lúc hai mươi tám tuổi sẽ có con của cô, nhưng nói vậy hợp đồng bao dưỡng quá dài, hai mươi tám tuổi thì từ hiện tại cho đến lúc đó còn bốn năm nữa, dựa theo lời ban đầu của cô một tháng một trăm năm mươi vạn, bốn năm khoảng bảy nghìn hai trăm vạn, số tiền này quá cao.

Cô đột nhiên cảm thấy mình vẫn nghèo.

Cô đề nghị, “Hoặc là khi tôi hai mươi tám tuổi chúng ta sẽ tiến hành giao dịch.”

Như vậy cô chỉ cần trả phí một năm bao dưỡng, thời gian một năm cũng đủ để cô mang thai.

Chu Mộ Tu khước miệng cười nhẹ, ánh mắt hài hước, “Cô cho rằng tôi sẽ chờ bốn năm để cô đến bao dưỡng tôi?”

Khả năng là không thể, anh nói không chừng bốn năm sau đã kết hôn và sinh con. Lúc đó cô không nên có ý tưởng phá hoại gia đình người khác.

Như trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn, cô nghiêm mặt nói: “Nếu như vậy, trong bốn năm chúng ta một lần nữa bàn lại vấn đề giá cả một chút đi.”

Chu Mộ Tu trong lòng vừa bực mình vừa buồn cười, không nghĩ mình không chỉ bị đặt trên mặt bàn mà ra giá, còn bị người ta cò kè mặc cả.

Thật ra anh cũng không muốn cô ấy trả tiền, lúc này nghĩ lại, tư thế nữ nhân này thể hiện như người làm ăn buôn bán, nếu không để cô chi trả một số tiền, chỉ sợ cô không cần anh ta.

Liếc cô một cái, “Hay là như này, tháng thứ nhất cô trả cho tôi một trăm năm mươi vạn, tháng thứ hai trả một trăm bốn mươi vạn, giảm dần theo từng tháng.”

Bộ Hành kinh ngạc, “Anh đang nói đùa hả? Tính như vậy, tháng thứ mười lăm chỉ còn mười vạn, tháng thứ mười sáu bằng không ư?”

“Đúng thế.”

“Như vậy anh không mệt sao?”

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, anh sẽ làm như thế nào để ý tưởng không thua so với cô?

Anh cầm lấy bút ở trên hợp đồng sửa vài chỗ, khước miệng cười nhẹ, “Tôi vừa lúc cũng đang cần một bạn tình, chúng ta cứ làm theo nhu cầu.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13-1

Bộ Hành nhìn hộp đồng trong tay anh ta, bĩu môi, “Bốn năm có phải quá dài? Anh không cảm thấy sẽ chán sao?”

Chu Mộ Tu ngược mắt lên nhìn cô, từ đôi lông mày hẹp dài đến đôi môi thanh tú, rồi đến cổ thon dài, nghĩ thầm, đời này có lẽ anh sẽ không chán.

Sợ bị cô phát hiện ra tâm tư của mình, mắt nhìn xuống, giả bộ không thèm để ý mà thuận miệng hỏi, “Cô sẽ chán à?”

“Khó có thể nói trước được.”

Bộ Hành tự nhận tình cảm của mình cũng không tồn tại được lâu.

Chu Mộ Tu sắc mặt trầm xuống.

Bộ Hành không ý thức được, ngón tay thon dài của cô gõ gõ ở mặt bàn, với giấy bút trước mặt Chu Mộ Tu, ghi thêm một điều: Hai bên đều có thể đưa ra thời gian chấm dứt hộp đồng bao dưỡng bất kỳ lúc nào, có hiệu lực từ tháng tiếp theo.

Đứng từ góc độ đối phương suy nghĩ, nói: “Thật ra càng nhanh chấm dứt hộp đồng anh càng có lợi mà, đúng không?”

Chu Mộ Tu chán nản, khước miệng hơi rũ xuống, sợ cô lại nghĩ thêm ra cái gì nữa, mà rỗng bay phượng múa ký nhanh tên của mình: Chu Mộ Tu.

Bộ Hành nhìn bản hộp đồng, chữ như người, tuần tú cao vợi vợi. Anh ta thật đúng là Tiểu Chu tổng mà Trương Dung nói đến.

Không khỏi có chút băn khoăn, nhà anh ta nghiệp lớn, tương lai sẽ không bội ước tranh con với cô chứ?

Suy nghĩ một chút, cô thấy thoải mái, kiểu hào môn này sợ nhất gièm pha, đến lúc đó anh ta lại sợ bị cô bám lấy, trốn còn không kịp ấy chứ.

Không hề kiêng kỵ gì, Bộ Hành cũng ký vào tên của mình, hộp đồng có hai bản, mỗi người giữ một bản.

Cô cầm hộp đồng, chủ động vươn tay ra, vui sướng như là ký được đơn đặt hàng lớn, “Hộp tác vui vẻ!”

Chu Mộ Tu nhìn cô đưa tay ra, ngón tay trắng thon dài, đường xương mịn màng, giống mặt của cô, không những nữ tính, mà còn rất rất đẹp.

Anh cũng đưa tay ra, nắm hơi chặt tay, trong đầu đột nhiên toát ra bốn chữ: “Nắm lấy tay nhau”.

Nhìn cô, nhẹ giọng nói: “Hộp tác vui vẻ!”

Người phục vụ đưa đồ ăn lên, hai người gọi món ăn giống lần trước.

Bộ Hành cẩn thận lau sạch tay, uống ít súp khai vị, bắt đầu xé bánh mỳ trước khi ăn.

Cô dùng mũi dao lấy ít bơ phết vào miếng bánh mỳ nhỏ, bỏ vào miệng chậm rãi thưởng thức, cô rất thích bánh mỳ kết hợp cùng bơ ở nhà hàng này, nó có vị tinh khiết và mùi thơm trong nháy mắt quyến rũ cô ăn.

Chu Mộ Tu rảnh rồi mắt nhìn cô, ngắm cô híp mắt hưởng thụ món ăn ngon, cô bây giờ với việc khôn ngoan thỏa thuận lúc này hoàn toàn khác nhau như hai người.

Bộ Hành vừa ăn, cũng vừa ngắm người đàn ông trước mặt.

Nhiều người bên ngoài vàng ngọc bên trong thối rữa, nhưng anh ta thuộc kiểu người trong ngoài đều sáng như nhau. Ở thời cổ đại, anh ta nhất định thuộc kiểu thế gia công tử, cả người phát ra một khí chất cao quý, ai nhìn cũng có thiện cảm.

Anh ta đang cắt bò bít tết, lực dao đều đều, động tác ưu nhã, cắt mỗi miếng rất đều nhau không sai biệt lắm.

Bộ Hành hơi kinh ngạc, anh ta và mình có thói quen giống nhau khi ăn bò bít tết, cắt toàn bộ miếng thịt rồi mới ăn.

Cô quang minh chính đại mà mê mẩn ngắm vẻ đẹp của anh, thậm chí quên trong tay đang cầm bánh mì phết bơ.

Anh ngẩng đầu, thấy ánh mắt cô nhìn mình, khước miệng hơi cong lên, đem đĩa bò bít tết đã cắt đôi trước mặt cô.

Bộ Hành lúc này mới rõ anh ta vừa rồi cắt bò bít tết cho mình, có chút thụ sủng nhược kinh*, “Cảm ơn!”

(*Thụ sủng nhược kinh: được quan tâm, được cưng chiều mà đâm ra sợ hãi.)

Như một quý ông chu đáo, có lẽ bốn năm sẽ không nản cũng không chùng. Cô lần đầu tiên trong đầu thoáng hiện ý nghĩ như vậy.

Hai người đều có tính cách nhai kỹ nuốt chậm, đều ăn hết thức ăn trên bàn.

Dùng xong com, Bộ Hành đề nghị điều cuối cùng: “Chúng ta hãy kết nối WeChat để giữ liên lạc, có yêu cầu gì tôi sẽ thông báo cho anh. Hẹn gặp lại lần sau.”

“Chờ một lát!”

Cô đồng ý nói từ “Yêu cầu”, Chu Mộ Tu đã nghe nhiều nên không trách, lúc này không nên so đo, anh không nhanh không chậm từ túi xách lấy ra một hộp quà tinh xảo, đưa cho cô.

“Đây là cái gì?”

“Quà gặp mặt.”

Bộ Hành có chút bất ngờ, nhận lấy.

Cô không hiểu tiếng Pháp, nên nhìn hình vẽ nghệ thuật ở ngoài hộp đoán là nước hoa, trên chọc, “Chắc ai đi đến Paris cũng đều sẽ trở nên lãng mạn đa tình nhý?”

Chu Mộ Tu thần sắc đạm nhiên, “Cô đừng nghĩ nhiều, quà của đối tác tặng tôi, cũng không ảnh hưởng gì.”

Thì ra là thế, Bộ Hành tay lắc lắc hộp, “Tôi thích, cảm ơn anh. Hôm nay tôi sẽ mời com.”

Không đợi Chu Mộ Tu cự tuyệt, cô đã cầm lấy túi đứng dậy đến quầy thu ngân tính tiền.

Chu Mộ Tu ngồi im trên ghế nhìn theo dáng cô rời đi, cô hình như không thích mắc nợ nhân tình.

Anh có chút đau đầu mà nghĩ về sau phải xoay chuyển tình huống bị tính tiền này như thế nào, bằng không chính mình trở thành bám váy phụ nữ!

Ngày hôm sau, Bộ Hành giữ nguyên kế hoạch đến cửa hàng xe 4S lớn nhất thành phố để xem xe. Vừa hay lúc đến cửa hàng đang có hoạt động quảng cáo, một vị nam minh tinh đang quảng cáo xe mới.

Đây là một ngôi sao mạng rất hot của năm nay, tên Chung Nghị. Bộ Hành biết anh ta, nhân khí rất cao của một tiểu thịt tươi*, rất đẹp trai, nhưng đối với diện mạo đó cô cảm thấy vô cảm.

(*“Tiểu thịt tươi” là cụm từ mà giới giải trí Hoa ngữ dùng để gọi các chàng trai trẻ mới nổi. Có thể nói đây là các chàng trai thế hệ 9X hiện đang có được sự hâm mộ của các cô gái trẻ.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13-2

Cô đối với xe không có nghiên cứu gì, vẫn giữ nguyên kế hoạch, cô muốn mua lại một chiếc xe giáp xác trùng, vì cô đã quen thuộc với kiểu xe này. Cũng chỉ là phương tiện đi lại, cũng không phí thời gian xem xe khác, không khỏi nghĩ chân xem sân khấu có gì thú vị.

Ba vòng sân khấu được vây kín khán giả, loại xe này vốn dĩ được nữ giới quan tâm nhiều, có những cô gái trẻ ở độ tuổi hai mươi, cũng có những phụ nữ trưởng thành khoảng ba bốn mươi tuổi, nhưng đại đa số tới xem minh tinh. Bộ Hành có dáng cao, không cần bọn chen với người khác, đứng ở phía sau là có thể thấy rõ khán đài.

Người dẫn chương trình giọng loa lên cao tuyên bố: “Hôm nay là ngày nhận tiền đặt cọc cho những ai mua xe, bảy người đầu tiên sẽ nhận được ưu đãi sáu nghìn nhân dân tệ, hơn nữa một người người may mắn có thể sẽ được nhận ưu đãi lên đến một vạn nhân dân tệ, quan trọng nhất là —— còn có thể được cùng Chung Nghị lái thử! Cơ hội tốt như vậy, ai sẽ là người may mắn đạt được đây? Tất cả mọi người hãy tham dự, nói không chừng người đó chính là bạn!!”

Phía dưới lập tức ồn ào, liên tục là tiếng hét chói tai, đám người bắt đầu lên đăng kí.

Bộ Hành không để tâm, nghĩ thầm, trúng thưởng kiểu này đều đã sắp xếp trước cả rồi. Tuy nhiên, nếu nhận được ưu đãi sáu ngàn tệ kia cũng không tồi, cô hướng đến bên bàn đăng kí. Có khoảng hai mươi người đăng ký mua, trừ những người mượn cớ, còn người thực muốn mua để được chiết khấu chỉ có một nửa người trong số đó.

Nửa giờ sau, Bộ Hành may mắn là người thứ bảy được nhận ưu đãi, đăng ký thông tin cá nhân để thanh toán tiền đặt cọc. Cô cũng không muốn đi ra ngoài xem đám đông, nên ngồi ở trong phòng nghỉ uống trà.

Nghe âm thanh bên ngoài, hình như người dẫn chương trình cầm hộp số lên, Chung Nghị sẽ là người lấy ra một số ngẫu nhiên từ bên trong hộp. Đương nhiên cô nghe rõ Chung Nghị lớn tiếng đọc ra "Số bảy", cô rất bất ngờ.

Vì thế, hơn nửa giờ sau, cô đã ngồi trong chiếc xe bộ cổ, rất thời trang màu xanh đậm, ngồi bên ghế phụ là nam minh tinh đẹp trai, cô lái xe trên đường trong con mắt ghen tị của rất đông đảo người hâm mộ Chung Nghị.

Chung Nghị yêu cầu người của công ty đi cùng, vì có chút lo sợ. Tài xế là nữ hơn nữa lại là fan nữ, nhìn thấy anh khó tránh khỏi hồi hộp và hưng phấn, một trong những lý do quan trọng nữa là tay lái mới, anh hơi có chút lo lắng đề phòng.

Mà lúc này anh nhìn không chớp mắt cô gái trẻ đã lên xe trước đang nắm tay lái bình tĩnh nói câu "Xin chào!", còn lại không mở miệng nói câu nào. Cô lái xe vững vàng, tư thái thả lỏng, vừa thấy chắc không phải tay mới, anh ta thấy an tâm được phần nào.

Ghế sau có nhiếp ảnh gia cầm camera chụp ảnh, Chung Nghị bắt đầu chủ động tương tác với khách hàng, nói chuyện với cô, "Bộ tiểu thư, kỹ thuật lái xe của cô rất tốt, cô đã lái xe được bao lâu rồi?"

Bộ Hành nhìn phía trước, "Bốn năm năm gì đó"

"Cô trước kia đi loại xe gì?"

"Cũng là kiểu này."

Chung Nghị cảm thấy đây đúng là điều mà hãng xe này muốn quảng cáo, vội nói tiếp, "Xem ra cô là fan chính hiệu của kiểu xe bộ này, có thể nói cho chúng tôi biết vì sao cô lại yêu thích kiểu xe này không? Nó có ưu điểm gì khiến cô đánh giá cao?"

Bộ Hành nhìn kính chiếu hậu, bật xi nhan chuyển hướng, mặt không biểu cảm nói: "Không tính là thích, tôi lười đổi sang loại xe khác thôi."

Sau khi bị tai nạn, đây là lần đầu tiên cô đụng vào xe, kỳ thật trong lòng còn sợ hãi, chẳng qua người khác nhìn không thấy cô đang lo lắng. Hơn nữa, cô không thích khi cô lái xe có người ở bên cạnh luôn hỏi cô như thế và cô cũng không có nghĩa vụ phải hợp tác với hãng xe này để quảng cáo.

Chung Nghị ngạc nhiên, không biết nói sao với câu nói kia của cô. Không khí lạnh lùng bao trùm trên xe ô tô.

Rất nhanh quay trở lại cửa hàng 4S, dừng xe lại.

"Bộ tiểu thư, tôi có thể cùng cô chụp một kiểu ảnh được không? Tôi bắt buộc phải báo cáo kết quả làm việc trên Weibo." Chung Nghị hỏi tương đối khách khí.

Xe đã dừng lại, không có sự cố gì. Bộ Hành không từ chối, "Được!"

Chung Nghị giờ di động lên cúi người tới gần cô, xin lỗi mỉm cười với cô, Bộ Hành cũng không ngượng ngùng, rất phối hợp nhìn vào điện thoại giạt nhẹ khóe miệng.

Lượng theo dõi tiểu thư tươi đáng kinh ngạc, không đến nửa giờ trên Weibo đã có mấy chục nghìn lượt chia sẻ, với hashtag #Chung Nghị_cùng_mỹ_nữ_lái_thủ_xe là đề tài hot được tìm kiếm.

Chung Nghị là người đại diện mới cho nhãn hiệu thời trang nam dành cho giới trẻ của Trác Chu, sự kiện tham gia lần này phải mặc trang phục do nhãn hiệu chỉ định.

Chu Mộ Tu nhìn thấy ảnh của hai người chụp ảnh chung trên Weibo của Trác Chu. Hai người vai dựa vào nhau, mặt cô không trang điểm, khóe miệng hàm chứa điệu cười nhạt.

Anh nhớ tới phản ứng của cô khi anh đụng vào người cô lúc ở bệnh viện, cô lúc ấy còn không được tự nhiên như bây giờ, thậm chí cô còn đang cười nữa?

Trong lòng không ngừng bực bội.

Bộ Hành nghe Tường Dung nói, mới lướt Weibo, phát hiện chính mình bị dính trong tìm kiếm hot với minh tinh. Cô không để tâm, càng không để ý tới những lời fan nữ hâm mộ ghen tị dề vào mắt.

Điều cô kinh ngạc chính là nhận được tin từ WeChat của Chu Mộ Tu.

"Ảnh chụp không tồi."

Bộ Hành bật cười, anh ta chắc đã thấy ảnh, trả lời anh: Ảnh đã được chỉnh sửa, do Chung Nghị chụp.

Chung Nghị ư? Chu Mộ Tu sắc mặt có chút khó coi, mới lần đầu tiên gặp mặt mà đã gọi thẳng tên?

Anh gặp cô được ba lần, cũng chưa nghe cô gọi tên tiếng Trung của mình bao giờ, cũng không hỏi anh lấy một câu!

Trong lòng bất bình, trả lời lại: Chung Nghị ư?

Bộ Hành một lát sau mới xem di động, không nghĩ tới anh ta sẽ nhắn tin tiếp.

Không có do dự, trực tiếp trả lời: “Còn về tài giỏi, so với anh còn kém xa.”

Vì thế, Tiểu Chu tổng lạnh lùng màn hình di động dần dần tắt đi, liệt khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14-1

Hiện tại Chu Mộ Tu cảm thấy mình giống như trong hoàng cung chờ hoàng đế đến tuyển tú nữ, chỉ cần may mắn là có thể ở vị trí cao, điều khác biệt chính là họ phải sớm sinh con để có thể giữ vị trí cho mình, còn anh, có con xong bị vứt bỏ ngay lập tức.

Gió yên biển lặng qua mấy ngày, nhưng vẫn không được kim chủ “Triệu hoán”, anh lại có chút nóng vội.

Giả vờ ngẫu nhiên mà nhắn tin WeChat cho cô.

“Cô có rảnh không? Buổi tối tôi mời cô đi ăn cơm.”

Cô một lúc sau mới trả lời.

“Hôm nay không được, hẹn khi khác.”

Anh có chút thất vọng, cuối năm, công ty rất bận, mấy ngày nay anh đều rời công ty lúc 9 giờ tối, ngoại trừ tối nay về sớm để hẹn gặp cô. Không biết là cô tìm cơ hội hay thực sự có việc?

Bộ Hành thật sự rất bận, cô hiện tại đang ở khu nghỉ trên đường cao tốc.

Cô hôm qua đã làm thủ tục lấy xe ô tô, năm giờ chiều trở lại gian hàng, vừa lúc nhà xưởng gửi hàng mẫu tới.

Mười mấy đôi giày này là mẫu thiết kế cô gửi cho nhà xưởng từ một tháng rưỡi trước, cô có giục vài lần, họ kéo dài đến bây giờ mới gửi cho cô. Nếu không phải bị trì hoãn bởi tai nạn giao thông, cô đã sớm tới xưởng giục họ.

Cô đem từng đôi giày ra xem rất kỹ, lập tức phát hiện có vài yêu cầu cần điều chỉnh, đây không phải sản phẩm mà cô muốn.

Nhà xưởng mới này do cô tìm, có tên xưởng giày Gia Viên.

Lúc trước khảo sát cô phát hiện, xưởng này tuy không lớn, nhưng chất lượng sản phẩm rất tốt.

Bộ Hành đã đặt một đơn ở xưởng này, do lần đầu tiên hợp tác nên Bộ Hành chỉ thử đặt đơn hàng với lượng nhỏ.

Kết quả, chất lượng sản phẩm của bọn họ không tồi chút nào, hiện giờ trong cửa hàng của cô chủ yếu là sản phẩm do nhà xưởng này sản xuất, Bộ Hành vẫn tiếp tục cùng Gia Viên hợp tác đến tận bây giờ.

Cô lập tức liên hệ với Tiểu Triệu ở nhà xưởng, Tiểu Triệu nói bốn ngày nữa nhà xưởng sẽ nghỉ, vì cho công nhân về nhà ăn tết.

Bộ Hành suy nghĩ, cô muốn chuẩn bị mẫu này để bán cho mùa hè năm sau, công nhân của nhà xưởng sang năm mới sẽ vắng đi, vị trí làm việc cũng không đồng đều, đến lúc đó mới có ý điều chỉnh thiết kế sản phẩm sẽ hơi vội.

Nên sáng nay cô quyết định mang theo hàng mẫu đang có vấn đề đi đến nhà xưởng, tính toán lên kế hoạch sửa chữa, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn.

Nhà xưởng ở Lâm Thành, đó là quê của mẹ cô. Cách Tô Thành một trăm kilomet, lái xe khoảng hai giờ, trên đường đi cô rẽ vào khu dịch vụ nghỉ ngơi một lần, hơn một giờ nữa, cô đã đến được nơi muốn đến, đặt luôn một phòng ở khách sạn gần nhà xưởng.

Cô xuất phát sớm, nhưng bây giờ đã hơn 9 giờ, cất hành lý ở khách sạn, cô lập tức mang một túi giày lớn vào trong xưởng.

Nhà xưởng này lúc trước cô đã tới ba lần, cô cũng đã gặp sự phớt lờ trách nhiệm thiết kế vài lần.

Cô không vội đến phòng thiết kế, mà đi đến văn phòng gặp xưởng trưởng trước.

Xưởng trưởng là một người đàn ông hơn bốn mươi tuổi, tên Tôn Vĩ Minh, thấy Bộ Hành, rất lịch sự. Ân cần đứng lên tiếp đón cô ở sofa, “Cô Bộ, mau mời ngồi!”

“Tôn tổng, chào chú!”

Bộ Hành chào hỏi, rồi ngồi xuống.

Tôn Vĩ Dân cũng ngồi vào một bên, tự mình nấu nước pha trà, nhiệt tình cùng Bộ Hành trò chuyện về phong tục địa phương, mà không nói chuyện về kinh doanh.

Bộ Hành trong lòng hiểu rõ, thân nhiên mà uống trà, cũng không nói lời nào, chỉ lắng lắng mà chờ ông ấy nói xong.

Tôn Vĩ Dân rót cuộc đã ngừng lại, có chút xấu hổ mà cười.

Bộ Hành buông chén trà, “Tôn tổng, nhà xưởng sắp nghỉ chưa ạ? Cháu mang theo hàng mẫu tới đây.”

“Ừ!” Tôn Vĩ Minh nghi hoặc, “Có vấn đề gì ở hàng mẫu này sao? Cô Bộ cứ nói tôi lập tức sắp xếp cho họ sửa ngay.”

Bộ Hành cũng đã giao tiếp với ông ấy, biết ông ấy là người rất lịch sự, nói cái gì trước mặt đều đáp ứng, khi người ta đi rồi, ông ta lại không làm theo yêu cầu trước đó.

Cô cũng không vòng vo, “Cháu hôm nay mang đến đây mấy mẫu muốn sửa lại thiết kế một lần nữa, thời gian rất gấp, còn muốn nhờ Tôn tổng giúp cháu làm xong trước tết.”

Tôn Vĩ Dân trên mặt có chút khó xử, “Việc này..... Chi sợ hơi khó, không ít việc bị dồn lại mấy ngày nay, ai cũng giục, nhà mẫu không thể lo liệu được hết việc.”

Lượng khách đơn nhỏ kiểu này, Tôn Vĩ Dân hợp tác rất nhiều, đặc biệt khi Taobao đang thịnh hành, rất nhiều người mua giày sẵn từ nhà khác, sửa lại nhãn hiệu rồi bán ra, ý tưởng tốt như vậy nhưng tiền kiếm được rất ít, nên đại đa số đều làm khoảng một, hai lần rồi thôi.

Bộ Hành lại thuộc kiểu chính mình thiết kế, nhưng nguy hiểm thường lớn hơn, không có bản lĩnh, không có tài chính, chết càng nhanh.

Bộ Hành tính đến tháng tư năm nay chỉ đặt ở Gia Viên một đơn, gồm hai mẫu, bốn trăm đôi.

Sau khi giao xong hàng hai bên không liên hệ với nhau, mãi đến tháng trước cô mới gửi mẫu thiết kế mới cho nhà xưởng.

Bởi vậy, Tôn Vĩ Dân có chút không xem trọng cô, sợ làm ra mẫu theo thiết kế đến chỗ cô cũng không được đơn đặt hàng gì, lãng phí thời gian. Nhưng thời điểm trong xưởng không bận nên cũng gửi xuống dưới xưởng, lệ phí cho mẫu thiết kế cũng đã thu, kết quả có ý dây dưa, đem đơn của nhà khác sản xuất trước, sau nhìn lại thời gian không kịp, nên đã để cho tập sự của phòng thiết kế đứng ra làm ứng phó cho kịp thời gian.

Hôm nay Bộ Hành tìm tới, ông cũng chỉ tiếp cô cho có lệ một chút, trên mặt vẫn đáng vẻ ân cần, lại tiếp tục rót trà cho Bộ Hành.

Bộ Hành gõ nhẹ ba cái vào cạnh tách trà tỏ lòng biết ơn, cầm lên uống cạn.

Nhìn Tôn Vĩ Minh mặt cáo già xảo quyệt, cô lộ vẻ mặt đáng tiếc, “Cháu muốn đặt hai lô hàng, xem ra chỗ chú không có thời gian làm, chắc cháu phải sang xưởng khác làm.”

Cô có thể nhìn ra ý tứ của Tôn Vĩ Minh, trên thực tế lúc tạm thời thử đặt hai lô hàng trước đã hơn sau tháng, thời điểm đó hàng hè đã bán hết, lúc chuyển mùa, cô không cần phải bổ sung hàng hoá.

Gia Viên cũng không am hiểu về khoản hàng thu đông này, cho nên sáu tháng cuối năm cô không tìm ông ta hợp tác, nhưng trên thực tế theo kế hoạch cô đã đem hàng đặt của xưởng ông ta bán cho mùa hè sang năm.

Tôn tổng vừa nghe lời này, thần sắc đổi đổi, “Có có, năm sau là khẳng định có thời gian làm, không biết lượng đơn của Bộ tiểu thư nhiều ít thế nào?”

Bộ Hành không cần suy nghĩ đã trả lời ông ta: “Mỗi màu hai lô ít nhất một nghìn đôi. Sản phẩm mới phải thay đổi mẫu, nếu vẫn như bây giờ cháu sẽ khẳng định là không xuống đơn.”

Tôn tổng mặt sáng lên, cảm thấy cô không do dự mà nói ra số lượng luôn, tin tưởng cô không phải làm thời này lòng tham, vội chủ động mở túi giấy ra, lấy hàng mẫu ra xem, cau mày chấn động: “Hàng mẫu này tôi không xem trước, nếu tôi biết nó như quý thể này, tôi khẳng định không cho bọn họ gửi, quả thực rất mất mặt! Bộ tiểu thư, cô yên tâm, tôi nhất định nói bọn họ sửa lại thật tốt!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14-2

Bộ Hành căn bản không tin ông ta chưa xem qua mấy đôi giày mẫu này, cũng không nói thẳng, nửa đùa nửa thật mà nói: “Tôn tổng, chú không thể đại khái mà đồng ý với cháu, cháu muốn duyệt qua hàng mẫu trước khi đặt đơn hàng lớn này, chú làm có kịp không?”

“Có thể,” Tôn Vĩ Minh nói như chắc như định đóng cột, “Tôi cho phòng thiết kế tăng ca mấy hôm, khẳng định giúp cô giao đúng hẹn!”

“Được! Cháu mấy ngày này ở ngay bên ngoài xưởng, chờ lấy hàng mẫu trở về. Lúc nào xong cháu cùng chú sẽ lên họp đồng và cháu cũng giao tiền đặt cọc luôn.”

Tôn Vĩ Dân mặt lộ vẻ hưng phấn, “Được! Cô Bộ thật là người thoáng tính! Tôi nhất định cho bọn họ sửa đến khi cô vừa lòng mới thôi.”

“Vậy phiền chú gọi sự phó về mẫu thiết kế lại đây, cháu sẽ nói cụ thể vài chi tiết muốn sửa.”

Bộ Hành không tính trực tiếp đến phòng thiết kế nói, gọi sự phó về mẫu thiết kế đến đây, nói vấn đề sửa chữa ở dưới mắt Tôn Vĩ Dân bắt buộc họ phải làm theo.

Tôn Vĩ Dân lúc này không khước từ, lập tức gọi điện thoại, yêu cầu người đến đây ngay lập tức.

Chưa đầy ba phút hai vị sự phó đã đến, Bộ Hành chào hỏi từng người một.

Có sáu nghìn đôi của đơn đặt hàng trước lót nền, Tôn Vĩ Dân quả nhiên có thêm nhiều động lực, giả bộ tạo áp lực lên sự phó về mẫu thiết kế, “Lô hàng này khách hiện tại muốn hoàn thành trước kỳ nghỉ, cô Bộ nói sửa như thế nào các anh hãy sửa như thế ấy, nhất định phải sửa đến khi cô ấy vừa lòng mới thôi, nếu không phòng thiết kế của các anh không cần nghỉ tết!”

Bộ Hành bất động nhìn ông ta diễn, ông ấy là ông chủ, nếu không làm theo mệnh lệnh thì người nhận tiền lương có thể có ý dây dưa?

Nhưng cô có thể lý giải, làm ăn kinh doanh mục đích chính là kiếm tiền, mà muốn kiếm được tiền thì phải dùng một chút thủ đoạn.

Bộ Hành làm theo lời cô nói, ba ngày liên tục đều ăn sáng xong đi bộ đến xưởng, nhìn chăm chăm vào bản mẫu, phát hiện vấn đề gì thì vấn đề đó được giải quyết tại chỗ, cơm trưa cũng đến nhà ăn cùng nhóm sự phó, lại đi theo họ đến buổi tối tan tầm mới rời đi.

Tôn Vĩ Dân cho rằng cô nói mấy ngày nay sẽ ở đây cũng chỉ là ngẫu nhiên tới xem một chút, không nghĩ tới cô ở trong xưởng làm tám giờ, chờ đến buổi tối tan tầm mới đi, hơn nữa từ đầu tới cuối không phải đến ngồi chơi đi động xem mấy tính, mà tham gia vào toàn bộ quá trình, ý kiến đối với từng chi tiết rất cao, hoàn toàn chính là người trong nghề.

Tôn Vĩ Minh khi trước còn cảm thấy cô tuổi còn nhỏ, nhìn qua lạnh lùng không giống như người kinh doanh, đặc biệt là da dẻ non mịn, cử chỉ ưu nhã càng không giống là người có thể chịu khổ. Hôm nay thấy cô làm việc, có kinh nghiệm và trưởng thành hơn tuổi, càng không dám coi khinh cô, sau lưng cũng dặn dò sự phó đứng đầu làm cẩn thận.

Kết quả chiều ngày thứ ba, xem xét hàng mẫu lần cuối để cho ra sản phẩm, hơn nữa đó chính là điều mà Bộ Hành muốn.

Cô cũng không nuốt lời, không chỉ cùng Tôn Vĩ Minh ký hợp đồng đặt hàng, còn chọn một số mẫu mới ưng ý để lên đơn hàng tiếp theo, sẽ bổ sung thêm khi xem xét lại doanh số thực tế.

Tôn Vĩ Minh biết cô và con gái mình không chênh lệch về tuổi nói không chừng về sau sẽ là khách hàng lớn trong tương lai, tối đó ông mang theo cả con gái mình cùng một số quản lý mời Bộ Hành đến khách sạn cao cấp nhất trấn để ăn cơm.

Bộ Hành cũng vui vẻ đi cùng họ.

Mọi việc đã xong xuôi, Bộ Hành không nghĩ sẽ về trong đêm, nên tiếp tục ở lại khách sạn.

Ngày hôm sau, cô đến ngôi nhà lúc còn sống ông ngoại đã sang tên cho cô, suy nghĩ để không cũng lãng phí, nên ủy thác cho người môi giới và để cho bọn họ tìm người thuê lại, mỗi tháng cũng có thể kiếm một vạn tiền lời.

Mà xa xa ở Tô Thành, Chu Mộ Tu lúc này đang cảm di động, nhìn dãy số điện thoại của Bộ Hành một lúc.

Sau hôm ký thỏa thuận ở nhà hàng, Chu Mộ Tu đã chín ngày không gặp cô, mà ba ngày trước mời cô ăn cơm lại bị cự tuyệt.

Anh không biết cô ở đâu, cũng không biết cô có những người bạn nào.

Anh thậm chí còn nghĩ, cô có phải đang vui vẻ trong cuộc tình mới nào hay không, dùng mặt dày mà đến gần người khác?

Vì thế, trong ba ngày này lúc nào rảnh là anh lại đi bộ đến Bảo Thịnh, làm hại nhân viên trong cửa hàng “Chu” nom nớp lo sợ, ông chủ vài lần trong ba ngày tới kiểm tra cửa hàng. Chính anh biết rằng trên mặt anh vẫn bình thản, nhưng trong lòng đang rối loạn.

Anh chợt nhận ra, nếu cô chủ ý tránh anh, khả năng không bao giờ anh thấy được cô.

Trong lòng không khỏi có chút oán hận, là cô chủ động trêu chọc mình, lừa cô gây ra tại sao lại không chịu trách nhiệm diệt nó?

Không phải muốn bao dưỡng anh sao? Hay có phải dạng bao dưỡng dạng “Kim ốc tàng kiều” hay không?

(*Kim ốc tàng kiều là ý chỉ hình ảnh bên ngoài lộng lẫy nhưng bên trong là bi thương, cô độc.)

Cô ấy không hiểu, cũng đừng trách anh nghĩ cách ngênh ngang tiến vào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15-1

Cô tìm thấy một quán cơm cay để ăn trưa ở Lâm Thành. Bộ Hành định ăn uống xong rồi mới lên đường về.

Cô không thích cay, chỉ là gần đây cô ăn uống tương đối thanh đạm, lúc đi ngang qua cửa tiệm đã bị hương thơm của món xào bên trong hấp dẫn mà đi vào. Nhà hàng này kinh doanh rất tốt, cô phải đợi vài phút mới có chỗ ngồi. Rất nhanh đã có một đĩa gà cay, cá hầm ớt, còn có một tô canh trứng hoa ngô thêm một bát cơm tẻ.

Đồ ăn mới vừa mang lên thì nhận được điện thoại của Chu Mộ Tu.

Mới nhớ tới ba ngày trước anh ta nói muốn mời cô ăn cơm mà lúc đó cô không ở Tô Thành, hiện giờ lại gọi đến chẳng lẽ là vì chuyện này? Cô một tay lấy điện thoại một tay gấp đồ ăn, xung quanh có chút ồn ào lẫn giọng nói: “Có chuyện gì vậy?”

Bên kia rất yên tĩnh, hai giây trôi qua mới truyền đến giọng trầm thấp, “Cô đang ở đâu?”

Bộ Hành tâm trí không biết thế nào đã tê liệt một chút.

Giọng nói của anh ta không lạnh lùng giống lần đầu tiên gặp mặt, lúc này Bộ Hành nghe giọng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, làm người nghe tâm trí mềm nhũn không tự chủ được, không cẩn thận sẽ vướng vào tình cảm không đáng có. Bộ Hành nghĩ thầm, anh ta nếu ngày nào đó chủ động theo đuổi ai, hẳn người đó sẽ nắm lấy tay anh trong một giây! Còn tự thấy trường hợp của mình là kiểu tình cảm đậm bạc lại lý trí, nên chỉ cùng anh ta giao dịch, không sau này trái tim mình sẽ phải trả giá.

Bộ Hành trấn an tinh thần, đúng sự thật trả lời, “Một lát nữa tôi sẽ về Tô Thành,”

“Buổi tối cô có rảnh không?”

Bộ Hành đang ăn miếng cá hầm, lập tức bị sặc đến ho. Khi gọi món ăn không dám thoải mái, cố ý nói người phục vụ là hơi cay, không nghĩ tới còn cay như vậy!

Chu Mộ Tu đang hỏi: “Cô làm sao vậy?”

Bộ Hành liên tục uống nước, chờ cơn cay qua đi rồi mới nói: “Tôi đang ăn cơm.”

Chu Mộ Tu nghe trong điện thoại không xa không gần có tiếng con trai, nghi vấn, “Vội ai vậy?”

Bộ Hành nửa đùa nửa thật nói, “Chu tiên sinh, nhất cử nhất động của tôi không cần thiết phải báo cáo cho anh!” Tiếp tục nói thêm: “Tìm tôi có chuyện gì à? Mời ăn cơm sao? Gần đây tôi hơi bận.”

Cô một mặt suy nghĩ về cửa hàng, mặt khác đang tính toán nhu cầu tìm việc ở ngoài, cùng anh ta duy trì khoảng cách, miễn tương lai không bị cắt đứt, càng gỡ càng rối, chính mình khó có thể thoát ra.

Chu Mộ Tu trong lòng hự hẫng, ngoài lý do công việc, anh rất hiếm khi mời người khác phái đi ăn cơm, ngoại trừ hai lần đi xem mặt kia cũng do ngại với mẹ nên đi, trước nay chỉ có anh cự tuyệt người khác đâu đã trải qua cảm giác bị người khác cự tuyệt.

Chu Mộ Tu kiềm chế trong lòng không vội, ngữ khí như bình thường, “Không phải muốn xem kết quả kiểm tra sức khỏe sao? Khi nào thì cô lấy?”

Lý do là việc này. Bộ Hành do dự một chút, “Được! Sáu giờ hẹn ở chỗ cũ.”

Chu Mộ Tu cũng không nói nhiều, cúp điện thoại.

Bộ Hành không ngốc, cô có thể cảm giác được Chu Mộ Tu đang có hứng thú với cô, nhưng cô không để trong lòng. Hơn nữa như vậy càng tốt, cô

không thể cùng người chán ghét cô vì tiền mà cùng nhau lên giường để sinh con. Tình cảm nam nữ bây giờ lấy tình yêu làm cơ sở hôn nhân đều khó bền lâu, huống chi giống thật mà giả hứng thú này!

Xa không nói, chỉ nói những trường hợp xung quanh cô. Ba mẹ cô lúc trước là bạn học, bởi vì yêu nhau mới cưới nhau. Chuyện gì đã xảy ra sau đó? Hai người cùng làm việc một nơi. Cô từ khi hiểu chuyện không bao giờ thấy hai người có lời nói hay cử chỉ thân mật nào. Mẹ cô lại vì chuyện sinh con trai mà bị nhiều thiệt thòi, ba cô cũng không đứng ra bảo vệ mẹ hay chịu trách nhiệm gì.

Lại nói đến chú hai, tuổi trẻ không quan tâm mọi người trong nhà phản đối, vẫn cưới thím hai, nhưng mấy năm sau ra ngoài lại có nhân tình, qua nhiều năm nhân tình cũng thay đổi mấy người. Thím hai là người lợi hại như vậy còn phải mờ mắt nhắm mắt cho qua.

Cho nên, kết hôn ư? Đời này cô sẽ không kết hôn. Cô đã có chủ ý này khi cô mới mười sáu tuổi. Bộ Hành vừa nghĩ vừa ăn, ăn cũng không cảm thấy cay như lúc đầu, rồi ăn cơm tẻ cùng đồ ăn cơ bản đều giải quyết xong. Lại ngồi nghỉ ngơi, mới bắt đầu đi về.

Trở lại Tô Thành đã ba giờ, cô không về nhà mà đến chợ bán sỉ thời trang trẻ em Bạch Lộ.

Cô theo thường lệ ở cửa mua trà sữa nóng, mua thêm một hộp bánh trứng.

Nhìn xuyên qua cửa kính, Tiểu Âu đang đầu vào quầy mà bận rộn, Bộ Hành âm thầm ưng ý.

Đem đồ ăn để trên bàn, cô thân thiện nói Tiểu Âu: “Lại đây nghỉ ngơi đã, ăn một chút gì đi.”

Tiểu Âu đi tới cao hứng mà nói: “Chị Hành, muốn ăn tết ngon thì phải bán nhiều giày, hôm nay đã đi ra ngoài tám mươi đôi rồi! Chỉ sợ hôm nay đóng gói không xong được.”

Bộ Hành đem trà sữa đưa tới tay Tiểu Âu, lại cầm một khối bánh trứng cho cô, “Hãy làm theo trình tự, gói không xong thì mai làm tiếp.”

“Vâng.” Tiểu Âu vừa cười vừa ăn.

Chờ cô ăn xong hai cái, Bộ Hành thuận miệng hỏi: “Tiểu Âu, em có kế hoạch gì cho công việc sau này của mình không? Không nói đến chuyện xa như vậy, sang năm e có tính toán thay đổi gì khác không?”

Tiểu Âu sùng sốt, thái độ có chút do dự. Bộ Hành hỏi như vậy bởi vì tháng trước cô ngẫu nhiên nhìn thấy trên máy tính chưa bỏ hết tab, Tiểu Âu đã tìm thông báo tuyển dụng trên web. Bộ Hành cười cười, giọng nhẹ nhàng chậm chạp, “Nếu hiện tại em không có tính toán gì thì chị nói ý định của chị trước.”

“Chị đang tính thanh lý toàn bộ giày của Bước Đi với giá rẻ, tháng đầu tiên của năm sau nơi này sẽ thay bằng giày của MOCO. Chị sẽ tuyển thêm một người đến đây nghiệm thu đóng gói hàng hóa, đến lúc đó em chịu trách nhiệm về hàng đặt hàng qua điện thoại cùng bán hàng online. Mặt khác, sang năm chị sẽ tăng lương cho em, ngoài ra mỗi đôi trích phần trăm cho em hai mao tiền. Em xuất được nhiều đơn đặt hàng, kiếm phần trăm càng nhiều, chị sẽ trả tiền hoa hồng cho em theo mỗi quý.”

Tiểu Âu ánh mắt sáng lên, miệng giật giật, muốn nói gì đó.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15-2

Bộ Hành giờ tay ngăn lại, tiếp tục nói: “Nhưng, chị sẽ yêu cầu đối với em cao hơn một chút. Sang năm chúng ta có thể sẽ nhận được đơn đặt hàng trực tuyến, bắt buộc em phải quan hệ tốt với nhiều khách sỉ, phải hiểu biết sản phẩm, nhiệt tình giới thiệu về sản phẩm, khéo léo để bán được nhiều hàng, không chỉ tư vấn cho khách hàng online mà cả đối với khách hàng bình thường ở ngoài.”

Bộ Hành ngừng khí chậm lại, nhìn chăm chú vào Tiểu Âu, “Mục tiêu phấn đấu của chị là đem MOCO thành thương hiệu nổi tiếng, nhưng hiện tại chỉ là một cửa hàng Taobao có doanh số tốt. Chị không nghĩ tương lai sẽ cho em được chiếc bánh như thế nào, em chỉ cần nghĩ, em ở cạnh chị có thể học được cái gì hay không, còn chuyện tiền lương nếu em không thấy thiệt thòi thì hãy quyết tâm làm ở đây cho tốt! Còn nếu em tìm được nơi khác tốt hơn, chị cũng không giữ em, chỉ cần nói cho chị biết sớm là được.”

Bộ Hành nói rất thật lòng, Tiểu Âu cũng là đứa trẻ thật thà, rất nhanh để hiểu ý của cô. Tiểu Âu nhìn người trước mặt này cao cao gầy gầy, lớn hơn hai tuổi so với cô vẫn luôn là bà chủ bình tĩnh thông dong, trong lòng đã có đáp án, cũng không do dự, “Cảm ơn chị Hành! Chị yên tâm, em nhất định sẽ làm tốt!”

“Được.” Bộ Hành hơi hơi mỉm cười, hiếm khi chớp mắt nghịch nghịch với Tiểu Âu, “Chị sẽ cố hết sức không để cho em thất vọng.”

Tiểu Âu mỉm cười, nắm tay nâng lên, “Fighting!”

Bộ Hành gần đến giờ hẹn mới đến Bảo Thịnh. Cô ba ngày ở khách sạn đều ngủ không ngon, hôm nay lại lái xe hơn hai giờ, lại đến luôn cửa hàng cùng Tiểu Âu đóng gói, nhìn thời gian đã muộn lại nhanh chóng đến Bảo Thịnh, hiện tại cô rất mệt và buồn ngủ.

Chu Mộ Tu nhìn cô chậm rãi đi về phía mình, nắm cô trong tầm mắt, cảm thấy mười ngày qua chỗ trống trong tim rốt cuộc cũng có tin tức. Khi cô cởi bỏ áo khoác, anh gần như nhìn cô một cách tham lam. Trên mặt cô không son phấn, sắc mặt tái nhợt, mắt đỏ, dưới mắt còn ầm ầm màu xanh, nhìn qua biết được cô ngủ không đủ giấc. Chu Mộ Tu liền áy náy, cô đã rất mệt rồi lại tới hẹn gặp anh. Nhưng anh mấy ngày nay ruột gan cồn cào, nếu không gặp lại cô, chỉ sợ bệnh tương tư sẽ càng nghiêm trọng.

Người phục vụ đến để đặt com.

Bộ Hành do trưa ăn quá nhiều, hiện tại không muốn ăn gì ăn, chỉ nói: “Một ly cà phê.”

Chu Mộ Tu thấy cô tinh thần không tốt, cảm thấy mình cũng không muốn ăn, nói người phục vụ: “Một ly sữa ấm, cảm ơn.”

Người phục vụ đi rồi, anh hỏi: “Cô đi đâu vậy?”

“Lâm Thành.”

“Cô tự lái xe à?”

“Ừ!” Bộ Hành che miệng ngáp một cái.

Chu Mộ Tu kiểm chế nghi vấn trong lòng không tiếp tục hỏi cô đi làm cái gì. Từ hai lần trước nói chuyện với nhau có thể thấy, anh càng sẵn đón cô càng lạnh lùng, anh lúc này lấy lui vì tiến.

Bộ Hành lần này lại chủ động nói: “Tôi đi Lâm Thành xử lý một chút chuyện nhà của ông ngoại tôi.”

Cùng nghề kị nhau, tuy nói MOCO tương đối nhỏ so với Bella, cô vẫn không muốn nói cho anh biết cô làm việc liên quan đến giày. Đặc biệt cô về sau còn muốn đi làm ở Trác Chu, để ông chủ biết mình bên ngoài có cửa hàng giày khác thật là không khôn ngoan chút nào.

Chu Mộ Tu chưa nói gì, lấy ra giấy kiểm tra sức khỏe.

Bộ Hành tiếp nhận, xin lỗi, “Tôi lần sau gặp sẽ đưa cho anh, tôi không có thời gian để đến bệnh viện.”

Người phục vụ đưa cà phê và sữa tới.

Chu Mộ Tu đem sữa để trước mặt Bộ Hành, chính mình lấy cà phê. Bộ Hành nhướng mày nhìn anh ta. Chu Mộ Tu đã bung cà phê lên uống một ngụm, giương mắt, đưa ly lên phía trước, “Cô muốn cái này sao?”

Bộ Hành bỏ qua và cầm ly sữa lên.

Chu Mộ Tu vừa lòng mà đặt ly cà phê xuống, “Hôm nay còn có một việc chúng ta cần thảo luận thêm một chút.”

“Việc gì vậy?”

Chu Mộ Tu giọng điệu khách quan, “Chúng ta về sau sẽ phát sinh quan hệ thân mật, cô không cảm thấy chúng ta nên thân thiết hơn để có một chút cảm tình dành cho nhau sao?”

Bộ Hành uống ly sữa, không để tâm, “Việc này không phải trước lạ sau quen sao? Anh coi như hai diễn viên không quen biết đang diễn cảnh thân thiết.”

Chu Mộ Tu thấy cô nói một cách bình thường, tâm trạng không tốt lắm, nhướn mày, “Cô rất có kinh nghiệm ư?”

Bộ Hành mơ hồ nói: “Cứ cho là vậy đi!” Chưa thử qua còn không xem qua sao?

Tiếp xúc tới nay, cô ăn nói lớn mật, kiểu bao dưỡng này cũng không phải phụ nữ nào cũng có thể làm được. Tuy đã nghĩ ra vài con số trong lòng, nhưng khi nghe được câu trả lời của cô Chu Mộ Tu vẫn có chút chua xót, lại không dám làm cho cô phát hiện mình có chút thất vọng. Chỉ nhàn nhạt mà nói: “Tôi không có kinh nghiệm.”

Bộ Hành đang uống sữa, thiếu chút nữa phun ra một ngụm.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

Chu Mộ Tu nhìn ánh mắt của cô có gì đó không bình thường, Bộ Hành hơi bất ngờ.

Lấy khăn giấy lau miệng, tỏ vẻ không sao liền hỏi: “Anh bao nhiêu tuổi?”

“Hai mươi tám.”

“..... Chưa từng có bạn gái sao?”

Trong lòng nghĩ, Chu Mộ Tu là ai? Là Thái tử nhà Trác Chu, đến tuổi này mà chưa từng có bạn gái? Những người đàn ông hai mươi tám tuổi khác không có kinh nghiệm tình trường có thể xem là bình thường, nhưng người này là Chu tiên sinh, bên cạnh luôn có không ít cảm đồ, anh ta có thể giữ mình đến tận bây giờ? Hơn nữa yêu cầu của anh ta lại cao, các mối quan hệ không thiếu những phụ nữ xinh đẹp và hoàn hảo.

“Chưa từng.” Chu Mộ Tu giọng trầm nói.

Bộ Hành cầm ly sữa lên uống, lén quan sát anh ta. Anh ta vừa rồi nói nghiêm túc, lúc này trên mặt càng nhìn càng không thấy thay đổi cảm xúc gì, cảm giác không phải như anh ta đang nói dối. Hơn nữa chuyện này, anh ta lừa cô thì được gì?

Không đợi cô suy nghĩ, Chu Mộ Tu lại nói: “Vừa rồi cô nói trước lạ sau quen, tôi chỉ sợ không làm được.”

Tay mới sao? Bộ Hành tin tưởng anh ta nói không có kinh nghiệm, gạt đầu, thậm chí ngữ khí nhẹ nhàng mà cổ vũ anh ta, “Vây sẽ cần tới vài lần mới quen được sao? Đã là bản năng trời sinh thì sẽ làm được!”

Cô tỏ ra thật phóng khoáng! Chu Mộ Tu không biết nên cười hay khóc, trầm giọng nói, “Làm nhiều lần đều không quan trọng bằng lần đầu tiên, vạn sự khởi đầu nan, mở đầu không tốt, có lẽ sẽ ảnh hưởng cho những lần sau.”

Bộ Hành trêu chọc, “Vây anh hãy xem thêm vài bộ phim người lớn mà học hỏi.”

Tuy rằng ban đầu cô muốn tìm một người có kinh nghiệm, nếu đã mất tiền cũng muốn được hưởng thụ chất lượng phục vụ cao. Nhưng đối tượng lại là anh ta, nói gì thì nói cô cũng lần đầu tiên giống anh ta, thôi thì xem như hợp tác học tập cùng nhau tiến bộ!

Chu Mộ Tu dùng ánh mắt quái dị mà nhìn cô, nói vậy cô đã xem thể loại phim người lớn kia.

Trong lòng có chút nghi vấn, hừ nhẹ, “Vấn đề của tôi không phải xem mấy bộ phim đó là có thể giải quyết.”

Vấn đề ư? Bộ Hành có chút không bình tĩnh, “Ý anh là sao?”

Có gì khó sao? Hai người khác giới có hứng thú với nhau làm việc này có gì khó?

Chu Mộ Tu ánh mắt nhìn xuống, bên miệng lộ ra sự giễu cợt, “Tôi bị chứng sợ tiếp xúc tứ chi, đây cũng là nguyên nhân cho việc trước đây tôi không có bạn gái.”

Bộ Hành lần đầu nghe nói đến loại bệnh này, tròn mắt kinh ngạc nhìn anh ta, phản ứng nói: “..... Sao anh không nói sớm? Anh định dấu điểm tiền sử bệnh?”

“Thực xin lỗi.” Chu Mộ Tu mắt hơi rử xuống, làm như tinh thần sa sút, “Hợp đồng vẫn chưa có hiệu lực, cô cứ suy nghĩ kỹ, nếu không hợp đồng đó coi như giấy vụn.”

Bộ Hành ngẩn ra, thở dài, cũng lười xem tờ giấy khám sức đề trên bàn, “Anh kiểm tra sức khỏe kết quả như thế nào?”

“Tất cả đều bình thường.” Chu Mộ Tu ngẩng đầu, nhìn chằm chằm cô, “Đặc biệt tỷ lệ sống của t*ng trùng cực cực cao.”

Cao cũng có ích lợi gì, Bộ Hành chửi thầm, anh không muốn cơ thể bị tiếp xúc vậy chẳng lẽ lại cưỡng ép anh ta! Cô có chút bối rối, mong muốn cho rằng đã tìm được người vừa lòng đẹp ý, không nghĩ tới đẹp nhưng không dùng được. Xem ra con người không bao giờ hoàn mỹ, như vậy sẽ cùng anh ta hủy hợp đồng? Xem mặt cùng dáng người anh ta thật sự lại luyến tiếc, cô nhất thời có điểm lưỡng lự.

Lo lắng biến khéo thành vụng, Chu Mộ Tu ho nhẹ một tiếng, “Trường hợp của tôi cũng không nghiêm trọng lắm, trong lòng chỉ cần thích, yêu cầu giai đoạn trước phải tiếp xúc nhiều, gia tăng độ thân mật. Hơn nữa ....” Chu Mộ Tu cố ý cường điệu, “Về khả năng nam giới của tôi thì chắc chắn không có vấn đề gì.”

Bộ Hành suy nghĩ, nghi hoặc, “Anh biết rõ chính mình có..... bệnh, vì sao còn đồng ý để tôi bao dưỡng?”

Chu Mộ Tu ngữ khí thản nhiên, “Bởi vì, tôi phát hiện bị như vậy với người khác, trong khi tôi lại không phản ứng gì khi tiếp xúc với thân thể cô, có lẽ cô có thể giúp tôi chữa khỏi bệnh này.”

Bộ Hành nhớ tới, “Cho nên đây là nguyên nhân anh yêu cầu kéo dài thời gian hợp đồng? Anh ngay từ đầu đã có mục đích này?”

“Đúng vậy.” Chu Mộ Tu mặt nói dối không thay đổi sắc mặt.

Anh cùng cô thảo luận kéo dài thời hạn hợp đồng thật hợp lý nên bây giờ cô nghĩ do anh bị “Hội chứng sợ tiếp xúc tứ chi”. Bộ Hành nhớ lại lúc anh ta ôm cô ở bệnh viện, giữ cánh tay cô, cũng không thấy anh ta có vấn đề gì, chắc loại bệnh này đúng thật cũng không có gì nghiêm trọng.

Cô nghĩ ra một chuyện quan trọng, nghi ngờ, “Nếu tôi giúp anh chữa khỏi chứng bệnh này, anh cứ như vậy ăn vạ thì tôi phải làm sao?”

Chu Mộ Tu nhìn chằm chằm vết sửa dính trên môi của cô cô, ức chế muốn chủ động giúp cô lau vết sửa. Ho nhẹ một tiếng, “Cô suy nghĩ nhiều rồi, tương lai tôi muốn kết hôn. Hơn nữa, cô cũng không phù hợp với tiêu chuẩn làm vợ của tôi.”

Đúng! Bộ Hành nhớ rõ lần đầu tiên gặp anh ta ở Bảo Thịnh, anh nói yêu cầu với người phụ nữ của anh là “Hiền hậu, chung thủy, giúp chồng, dạy con”, cô thấy tiêu chuẩn này cô còn cách xa vạn dặm. Hơn nữa thời gian đang còn dài, cách kế hoạch lúc trước của cô tận bốn năm, các điều khoản trong hợp đồng đều có lợi đối với cô, cô hoàn toàn có thể căn cứ tình hình sau này mà dùng hợp đồng.

Cô xuôi tay và đã có quyết định.

“Điều tôi hiểu bây giờ là anh nhờ tôi giúp chữa bệnh cho anh, tương lai bình thường rồi hưởng thụ tình cảm nam nữ cùng cưới vợ sinh con.”

Trong lòng Chu Mộ Tu đối với cô tràn đầy cảm kích, cô tránh không nói đến mục đích của mình, mà đem lợi ích của anh ta ra, trước sau vẫn là muốn cô kẻ mặc cả. Quả nhiên, Bộ Hành liếm liếm môi, khoe miệng cong lên, “Bởi vậy, tôi cho rằng cần phải thương lượng lại một số vấn đề trong hợp đồng.”

Cô thực sự mệt đến nỗi không muốn ăn nhưng vẫn có thể thảo luận về vấn đề này.

Chu Mộ Tu trong mắt ánh lên một tia cười, đề nghị, “Chúng ta cứ làm như thỏa thuận ban đầu, giá cả không thay đổi theo ý cô lúc trước.”

Điều này thực sự rất hấp dẫn, cô không chỉ có thể được mục đích, mà còn có thể có tiền.

Bộ Hành suy nghĩ chút liền lắc đầu, “Điều đó là không thể.”

Đề phòng biến cố sau này, cô cần thiết phải nắm giữ quyền chủ động, không thể vì việc nhỏ mà bỏ qua việc lớn.

Biết cô cẩn thận, Chu Mộ Tu cũng không miễn cưỡng, “Cô có ý tưởng như thế nào?”

Bộ Hành lời lẽ chính đáng, “Đầu tiên, xét thấy anh có ý dấu diếm bệnh, tôi khiển trách anh.”

Chu Mộ Tu yên lặng nhìn cô nàng, chờ cô tiếp tục nói.

“Ba tháng đầu là thời gian thử việc không lương, nếu tôi cảm thấy không có vấn đề gì, thì sang tháng thứ tư tôi sẽ trả anh một trăm năm mươi vạn như hợp đồng ban đầu, sau mỗi tháng giảm ba mươi vạn, giảm đến lúc thanh lý hợp đồng.” Bộ Hành nhìn anh ta, ánh mắt bình tĩnh, “Nếu trong thời gian thử việc tôi thấy anh không khả quan, thì xin lỗi, Game over!”

Chu Mộ Tu nhìn cô mắt sáng, liền cúi đầu uống một ngụm cà phê, che dấu trong lòng đang xao động cùng cảm giác lạnh lẽo. Cho dù anh có mắc phải căn bệnh “Đặc biệt” này, cô vẫn như trước có thể chịu đựng anh, cho thấy cô thật sự có hứng thú với anh, nhưng cũng chỉ có hứng thú mà thôi. Thời điểm quan trọng, cô luôn bình tĩnh, tính toán rõ ràng. Muốn được cô đề tâm, chỉ sợ so với tưởng tượng của anh ta còn khó khăn hơn rất nhiều. Chu Mộ Tu thấy cà phê có vị chua xót, gạt đầu đáp ứng điều khoản kia, “Được. Nhưng tôi có một điều kiện.”

“Anh cứ nói.”

Chu Mộ Tu đến bây giờ mới ra chiều quan trọng của hôm nay, “Trong thời gian thử việc, tôi yêu cầu một tuần gặp nhau năm ngày.”

“Không được.” Bộ Hành không chút do dự từ chối.

Như dự kiến của anh, Chu Mộ Tu không nói lời nào, thẳng mắt nhìn cô. Hai người đối diện, trong lòng đang đấu tranh kịch liệt. Lúc này xem ai yêu cầu ai nhiều ngày hơn.

Chu Mộ Tu thờ dãi, làm ra vẻ nhượng bộ, nói ra con số chuẩn bị trước: “Bốn ngày.”

Bộ Hành trong lòng tính toán, anh ta trên phương diện bệnh tật yêu cầu thời gian thêm thời gian tiếp xúc để nảy sinh cảm tình, yêu cầu ở cùng một chỗ cũng coi như hợp lý. Cô hơi một do dự, “Ba ngày. Hơn một ngày đều không thể!”

Đây đúng là con số tốt mà Chu Mộ Tu muốn, anh cố ý suy tư thật lâu, mới có làm bộ mà đáp ứng, “Vậy ba ngày.”

Bộ Hành thở phào, cô vừa rồi sợ đàm phán thất bại.

Chu Mộ Tu đã đạt được mong muốn, lại hỏi: “Ở chỗ cô hay chỗ tôi?”

“Ở chỗ tôi.” Cô làm chủ địa bàn của mình.

Nếu là người khác tiến vào khu vực riêng tư của cô, Bộ Hành chắc hẳn sẽ bắn khoả, nhưng thân phận của Chu Mộ Tu thế kia, cô cũng không lo lắng. Và lại, cô tin tưởng nhân phẩm của anh ta.

Rất tốt.

Chu Mộ Tu uống cà phê để che dấu khóe miệng đang cong lên, cảm thấy hôm nay cà phê rất ngọt ngào, nổi nhục lúc trước mất quyền chủ động kia cũng không là gì cả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17-1

Hai người nhanh chóng thống nhất các điều khoản hợp đồng mới, Bộ Hành uống xong ngụm sữa cuối cùng, dự tính về thẳng nhà để ngủ.

Không chờ cô nói lời cáo từ, Chu Mộ Tu thể hiện sẵn sàng cô mà nói: “Để tôi đưa cô về.”

“Không cần đâu, tôi tự lái xe tới đây.”

“Cô lái xe trong lúc mệt thế này hả?”

Chu Mộ Tu giọng hơi trầm xuống, nhìn cô với ánh mắt chân thật đáng tin mà đứng lên, mặc áo khoác chờ cô.

Anh ta nói cũng đúng, cô không muốn bản thân lại gặp tai nạn một lần nữa. Bộ Hành không từ chối, đứng lên mặc áo lông vũ.

Hai người một trước một sau đi về hướng cửa. Chu Mộ Tu mở cửa kính đứng phía trước chờ cô, cô đi nhanh hai bước đuổi kịp. Ra đến nhà ăn, rồi đi thang máy xuống bãi đỗ xe. Tìm được xe, Chu Mộ Tu ga lăng giúp cô mở cửa xe. Bộ Hành nói cảm ơn rồi ngồi xuống, nghĩ thầm, anh ta ngoài cái bệnh kỳ quái kia thì thật không có gì khuyết điểm. Trong khi tương lai mình sẽ sinh một đứa trẻ có một nửa diện mạo cùng khí chất của anh ta, được như vậy cũng đủ với cô rồi.

Đợi Chu Mộ Tu ngồi vào ghế lái, Bộ Hành không đợi anh ta hỏi mà chủ động nói địa chỉ: “Đường Hành Sơn, Dật Cảnh Hoa Đình.”

“Ừ!” Chu Mộ Tu nhẹ nhàng lên tiếng, có ấn tượng đối với nơi này.

Mở điều hướng, thấy cách nơi này hai mươi phút lái xe.

Xe ra khỏi bãi đỗ không bao lâu, Bộ Hành liên tục gấp hai cái rồi ngủ. Khi cô tỉnh lại, mới phát hiện đã đến bãi đỗ xe của khu nhà mình. Cô đang nghĩ, từ nhỏ đến lớn do hoàn cảnh, cô luôn trong trạng thái đề phòng cẩn thận, như thế nào hôm nay lại có thể ngủ được trong xe! Cô nằm im liếc liếc mắt nhìn xung quanh, anh ta đã nói lòng đầy an toàn, dựa vào lưng ghế hơi cúi đầu không biết đang suy nghĩ gì. Nhìn đồng hồ, đã qua năm mươi phút kể từ khi xuất phát về, nói cách khác anh ta đã ngồi ở chỗ này chờ cô tỉnh ngủ khoảng nửa giờ.

Cô dụi dụi mắt, “Tại sao không gọi tôi dậy?”

Cô vừa mới tỉnh ngủ, giọng có chút khàn khàn, ở bãi đỗ xe yên tĩnh này nghe có chút tàn mạn cùng chút gọi cảm.

Chu Mộ Tu quay mặt nhìn cô thật lâu, nói: “Gọi, nhưng cô không dậy.”

Bộ Hành trong lòng không tin, biết là anh ta sẵn sàng mình, nên cũng không trêu chọc anh ta. Cô nhìn anh nửa tối nửa sáng mặt đẹp đến kinh tâm động phách, trong nháy mắt có chút thất thần. Chỉ một giây cô vội lấy lại tinh thần, thay đổi sắc mặt, tóc tai lòa xòa che dấu ánh mắt hỏi: “Bây giờ anh về bằng cách nào?”

Chu Mộ Tu nhận thấy cô không được tự nhiên, trong lòng có chút cao hứng, trả lời cô, “Tài xế đang chờ tôi ở bên ngoài.”

“À!” một tiếng, Bộ Hành nheo mắt nhìn về phía sau, nhiều xe như vậy, không biết là chiếc nào.

Chu Mộ Tu nhìn nàng cười, trong ánh mắt lóe lên tia sáng ngạc nhiên.

Cô lúc này mới ý thức được mình nghe lầm, anh nói rõ ràng là “Bên ngoài”, cô không biết tại sao lại nghe ra “Phía sau”. Sao ngủ một giấc tỉnh dậy đầu óc trở nên dần dần? Chẳng trách người ta hay nói, tâm lý của người vừa tỉnh ngủ là thời điểm yếu nhất. Cô lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, cời bỏ đai an toàn cầm túi cùng áo xuống xe. Chu Mộ Tu cũng xuống xe khóa cửa, đem chìa khóa đưa cho cô.

“Tôi đưa cô lên.”

“Không cần đâu, an ninh ở khu này rất tốt.”

Chu Mộ Tu không phản bác, Tiểu Lý vốn dĩ vẫn luôn đi theo ở phía sau, khi tới cửa bị ngăn lại, không đăng ký thông tin thì không cho vào.

Bộ Hành đứng ở cạnh xe buộc lại tóc, đuổi đuổi người một cách lười biếng, áo len theo động tác của cô tự nhiên co lên, hiện ra đường cong cơ thể thon thả. Chu Mộ Tu nhìn từ trên xuống dưới không dời mắt, mắt sáng nhìn chăm chăm vào vùng da bị lộ ở eo của cô. Bộ Hành phát hiện được, khóe miệng giật giật, định mặc áo vào. Trên tay cô còn cầm túi, luống cuống thế nào lại làm rơi túi xuống đất. Chu Mộ Tu lúc này mới giật mình, đến gần, cong lưng giúp cô nhặt lên. Lại lui về sau một bước, chờ cô mặc xong áo đưa cho cô.

Bộ Hành nhìn anh đã lấy lại thần sắc, đột nhiên có ý tưởng khiêu chiến anh một chút về căn bệnh khó hiểu kia. Vừa nảy sinh ý định, bỗng chốc tiến sát vào anh ta, hơi nhón chân, hôn nhanh một cái vào má anh ta.

Chu Mộ Tu thần sắc kinh ngạc, nhìn miệng cô chậm rãi hiện lên một nụ cười rạng rỡ, tiếp theo lấy túi từ trong tay anh nhẹ nhàng khoác lên vai rồi đi. Tim anh đập nhanh như muốn thoát khỏi lồng ngực, lúc này mới phát hiện mình như ngừng thở, hít sâu một hơi, anh lấy tay xoa xoa chỗ môi cô vừa hôn. Anh biết rằng tim anh đã bị mang đi từ lúc này.

Hai ngày sau, phòng nhân sự của Trác Chu lại gọi điện thoại tới. Thông báo cho cô chín giờ sáng thứ hai tuần sau mang theo tác phẩm của mình đến Trác Chu để phỏng vấn. Trước đó Bộ Hành cho rằng Bella không có kế hoạch tuyển dụng.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17-2

Bộ Hành biết người biết ta, có quan hệ phải dùng tới, gọi điện thoại cho Tưởng Dung hỏi thăm tin tức. Nghe cô nói xong, Tưởng Dung ngạc nhiên không thôi, “Cậu bị điên hả Bộ Hành? Muốn đi làm thật hả?”

Bộ Hành cảm thấy cô phản ứng thái quá, không khỏi buồn cười, “Không phải lần trước cậu bảo thật phí nếu tớ không đi làm à?”

“Tớ chỉ thuận miệng nói thôi! Cuộc sống của cậu thế là quá ổn rồi, làm gì phải buồn chán? Hơn nữa, cậu biết lương của một trợ lý thiết kế được bao nhiêu không? Chút tiền ấy không đủ để phát lương cho tiểu muội của cậu ở gian hàng!”

Tưởng Dung biết ba mẹ Bộ Hành mất sớm, để lại cho cô biệt thự cùng tiền gửi ngân hàng, tuy rằng không biết cụ thể bao nhiêu, nhưng cũng đủ để cô ấy không phải lo mưu sinh.

“Hơn nữa cậu đã có đủ kinh nghiệm hơn một năm thiết kế, lại đi làm trợ lý thiết kế thì quá thiệt thòi!”

Bộ Hành cảm thấy không có vấn đề gì, cô đúng thật không có kinh nghiệm làm việc ở công ty. Tò mò hỏi, “Lương giám đốc thiết kế của Bella là bao nhiêu?”

“Lương của giám đốc thiết kế tớ không biết cụ thể là bao nhiêu, cứ cho là khoảng trăm vạn một năm đi! Nhưng tớ nghe nói lương của nhà thiết kế chính được hơn ba vạn, cuối năm tiền thưởng cũng cao.”

Bộ Hành nghĩ thầm, lương cũng cao mà! Bao dưỡng một người đàn ông một năm cũng phải đến vài trăm vạn.

Tưởng Dung lại ồn ào, “Tham vọng của cậu không nhỏ nha! Cậu tưởng từ trợ lý thiết kế lên giám đốc thiết kế dễ lắm à? Quá khó quá khó luôn ấy! Mười năm cũng chưa chắc đã được! Hơn nữa muốn phát triển ở công ty lớn không chỉ dựa vào năng lực chuyên môn, tớ khuyên cậu nên từ bỏ luôn đi.”

Bộ Hành cũng thuận miệng hỏi một chút, hiện tại quan trọng vẫn là qua vòng phỏng vấn này. Cô hỏi: “Cậu có cao kiến gì cho cuộc phỏng vấn này không?”

“Cậu thì tớ khẳng định không có vấn đề gì, Trác Chu mỗi năm không biết tuyển bao nhiêu trợ lý thiết kế, phần lớn đều là sinh viên mới tốt nghiệp, cậu học trường loại ưu, đối đáp nhanh nhẹn, hãy học thuộc cách tự giới thiệu bản thân, rồi đem tác phẩm mà cậu ưng nhất lên trình bày là được! Tớ cũng đã qua được vòng này, cậu cơ bản không cần lo lắng.”

Tưởng Dung như là uống ngụm nước rồi lại nói: “Còn có chuyện này, tớ phải nhắc nhở cậu để còn chuẩn bị tâm lý, vị trí này rất lưu động, trợ lý thiết kế thật ra là công việc hỗn hợp. Tớ cũng một năm chưa lên được vị trí thiết kế cơ bản, cậu phải nhận thức rõ hiện thực phũ phàng này.”

Hai người lại hàn huyên một hồi mới cúp điện thoại.

Tuy rằng Tưởng Dung nói đơn giản, vì không hề có sai sót nào, Bộ Hành đã chuẩn bị đầy đủ cho cuộc thi phỏng vấn.

Thứ hai, Bộ Hành đến "Thị trấn nhỏ" Trác Chu sớm hơn nửa giờ.

Bãi đỗ xe rộng lớn đậu chật kín xe, thời gian làm việc đã bắt đầu nên không có gì lạ khi có nhiều xe như vậy. Bộ Hành rẽ trái rẽ phải, rốt cuộc cũng tìm thấy vị trí đỗ xe ở phía đông bãi đỗ xe. Thấy còn nhiều thời gian, cô cười ngửa xem hoa đi dạo một vòng "Thị trấn nhỏ" này. Trong trí nhớ hồi bé của cô với bây giờ không có gì khác biệt, vẫn trắng lè huy hoàng, rộng lớn.

Chờ đến 9 giờ 55, Bộ Hành đi bộ đến tòa nhà Trác Chu nguy nga lộng lẫy. Đại sảnh rất lớn, hai bên có rất nhiều bàn ghế, có vài người ngồi đang điền thông tin. Bộ Hành đi thẳng đến lễ tân, trình bày lý do, nhân viên lễ tân gọi điện thoại xác nhận, mỉm cười đưa cho cô mẫu đơn hướng dẫn cô điền vào. Cô quay lại phía đại sảnh, tìm bàn trống ngồi xuống. Cô nhìn xung quanh, một số người cũng tới để phỏng vấn. Trong đó có một người mặc áo vàng hết sức đáng yêu nhìn cô cười cười, nhìn qua chắc chắn là vừa mới ra trường. Bộ Hành cũng cong cong khóe miệng, tình lặng điền sơ lược lý lịch. Mấy người kia đã được gọi đi, nghe như ở các phòng khác nhau. Bộ Hành trước đó được Tưởng Dung giới thiệu đã biết Trác Chu gồm có bộ phận thiết kế, bộ phận kỹ thuật và phòng thí nghiệm.

Bộ phận thiết kế được chia ra nhiều thương hiệu, thương hiệu nổi tiếng nhất và cũng là thương hiệu đại diện cho hình ảnh của Trác Chu đó là thời trang nữ Sula và thời trang trẻ em Bella. Bella có hệ thống phân cấp thiết kế chặt chẽ, trợ lý thiết kế trực tiếp được thăng chức lên nhà thiết kế sơ cấp. Vị trí trợ lý thiết kế này, đòi hỏi ứng viên phải có năng lực thiết kế, tiếp đó chịu được áp lực công việc, theo lời Tưởng Dung nói, đây là vị trí khổ cực, việc gì cũng phải làm, có thể kiên trì làm một năm để trải nghiệm, cơ bản có thể phấn đấu lên nhà thiết kế sơ cấp.

Đến mười giờ, rốt cuộc cũng đến lượt cô. Lễ tân dẫn cô đến một phòng họp nhỏ bên trong, theo sau là một nam nhân trẻ tuổi tự xưng là quản lý nhân sự. Sau một vòng phỏng vấn, Bộ Hành tự tin về những câu trả lời của mình.

Quản lý nhân sự ra cửa gác hai lần, trong phòng họp gọi điện thoại một lúc, rồi nhà thiết kế chính của giày trẻ em Bella mới tới. Cô ấy như mới vừa buông trăm công nghìn việc vội vàng tới, trang điểm tinh tế, thoát nhìn giới giang lại tự tin, thể hiện sự kiêu ngạo của bản thân.

Bộ Hành lễ phép đứng lên, gật đầu mỉm cười.

Vị thiết kế chính liếc mắt cực nhanh đánh giá Bộ Hành, chỉ hơi gật đầu, ngồi xuống bàn đối diện cầm bản đăng ký lên xem. Bộ Hành lại cảm giác đôi mắt cô ta dừng ít nhất một giây trên quần áo của mình. Cô hôm nay cố ý mặc áo khoác nhưng màu xanh đậm mua ở cửa hàng "Chu", cái áo này trên thị trường có giá 5.679 nhân dân tệ, không giảm giá.

Cũng khoảng mười giờ, xe Chu Mộ Tu chậm rãi tiến vào bãi đỗ xe của Trác Chu. Tiểu Lý "Ồ!" một tiếng, nói nhỏ, "Ai không có mắt lại đi chiếm lấy vị trí đỗ này chứ?"

Mọi người của Trác Chu đều biết, xe màu đen của Tiểu Chu tổng thường xuyên đỗ ở vị trí đầu của bãi đỗ xe phía đông, dần dà nơi này liền thành vị trí đỗ xe của Tiểu Chu tổng, không ai tùy tiện đỗ ở vị trí này.

"Chúng ta tìm chỗ khác đỗ đi."

Chu Mộ Tu thuận miệng nói, nhìn thoáng qua chiếc xe đó, xe bộ màu xanh đậm quen quen. Xe đã đi lên phía trước, nhìn không được biển số xe, Chu Mộ Tu hơi ngồi dậy, tay đã ấn chốt ở cửa, "Đề tôi xuống trước."

Tiểu Lý lập tức dừng xe lại.

Chu Mộ Tu đẩy cửa xuống xe, đi ngược lại vài bước, biển số xe rất quen. Đúng thật là xe cô ấy. Trong xe không có ai, anh nhìn quanh bốn phía, cô lúc này đang ở trên địa bàn của anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18-1

Quản lý nhân sự khách khí chào hỏi người thiết kế chính, "Thật bận rộn! Giám đốc Tô không có thời gian để đến đây sao?"

Đây là lần đầu tiên thấy nụ cười của nhà thiết kế chính từ khi bước vào phòng, mà dường như cười cũng cho có lệ, "Chuyện này mình tôi đến là được rồi. Hiện tại chúng tôi đang bận đến phát điên, anh sao lại bỏ trí hai người cùng một lúc thế này?"

Trong giọng nói lộ vẻ oán giận, không nhắc đến giám đốc Tô kia. Quản lý nhân sự khóe miệng cười cười, Bộ Hành nhìn anh ta cười liền nghĩ có chút ý vị sâu xa.

Bộ Hành suy nghĩ, có lẽ có một người nữa cũng được gọi đến phỏng vấn cho vị trí trợ lý thiết kế, không biết lúc ở dưới lầu là ai nhỉ?

Thiết kế chính xem sơ lược lý lịch của Bộ Hành, chú ý tới mục không có kinh nghiệm công tác. Cũng không chắc, vì ứng tuyển làm ở vị trí này cơ bản đều thuộc trường hợp mới tốt nghiệp, chưa có kinh nghiệm gì.

Đưa mắt nhìn Bộ Hành, nghi ngờ: “Cô tốt nghiệp năm ngoài à?”

“Vâng!”

“Một năm sau tốt nghiệp cô làm gì?”

Thiết kế chính hỏi rất nhanh, không để Bộ Hành có thời gian suy nghĩ.

Bộ Hành đem những điều đã nói với quản lý nhân sự trước đó nói ngắn gọn lại một lần nữa, “Gia đình tôi kinh doanh nhỏ, hơn một năm nay tôi trông nom giúp cửa hàng của gia đình.”

Lúc này, quản lý nhân sự nhận điện thoại rồi đi, chắc còn có cuộc phỏng vấn khác. Thiết kế chính cũng rất vội không chờ Bộ Hành tiếp tục nói, ngay sau đó hỏi tiếp: “Một khi đã như vậy, tại sao bây giờ cô lại ra ngoài tìm việc?”

“Việc kinh doanh không tốt, nên gia đình tôi phải đóng cửa.”

Bộ Hành thay đổi sách lược, trước mặt quản lý nhân sự, cô nói thiết kế là sở thích của mình, muốn làm thiết kế theo hướng chuyên nghiệp. Dựa theo các cấp bậc thiết kế ở Trác Chu, thiết kế chính là người thiết kế cao nhất, chỉ dưới quyền của giám đốc thiết kế.

Theo cô quan sát, người thiết kế chính này chưa đến ba mươi tuổi, trang điểm thời thượng, nói chuyện có vẻ hùng hổ dọa người, cũng có thể chuyên nghiệp quá mức, hoặc thuộc kiểu cá tính, mạnh mẽ. Vị trí trợ lý thiết kế so với cô ta kém hơn vài cấp, cô ta thế này thì chỉ có thể là người mạnh mẽ hoặc với người mới ra oai phủ đầu, cũng có thể là ở vị trí cao muốn hưởng cảm giác được ra lệnh, loại người này phần lớn cố chấp, chỉ tin tưởng vào những gì mình nhìn thấy để phán đoán, mà không cần lắng nghe người khác nói gì.

“Cô có kế hoạch gì cho công việc ở tương lai không?”

Bộ Hành đương nhiên không thể nói tương lai muốn tạo nên một thương hiệu đẳng cấp, cũng không định sẽ nói những kịch bản nhàm chán đã chuẩn bị trước đó, chỉ ngắn gọn trả lời: “Trong ba năm tới, hy vọng tôi có thể trở thành một người ưu tú về thiết kế.”

Thiết kế chính tỏ ra vừa lòng cho câu trả lời chung chung này, cũng không có hứng thú hỏi thêm vấn đề khác, chỉ nói: “Đưa tác phẩm cho tôi xem một chút.” Xem xong tác phẩm là có thể nói ý tứ rằng Bộ Hành không phù hợp.

Bộ Hành lấy tác phẩm chuẩn bị ra đưa cho cô ta.

Thiết kế chính ngay lúc đầu chỉ xem lấy lệ, đến trang thứ hai trang lại nhìn nghiêm túc, chỉ là mặt vẫn lạnh lùng như cũ, làm người khác nhìn không rõ lý do vì sao.

Bộ Hành đã dự cảm buổi phỏng vấn hôm nay không được tốt lắm, có lẽ là do chiếc áo cô mặc đã chọc tức cô ta. Cô thật sự rất thích áo khoác mới này, thoát nhìn cũng sẽ làm người khác cảm thấy không giản dị, trong trường hợp phỏng vấn này còn cảm thấy phù hợp. Hơn nữa là sản phẩm nổi bật của “Chu”, cô cho rằng mặc nó đi phỏng vấn sẽ để lại một ấn tượng tốt. Ai ngờ người tính không bằng trời tính.

Thiết kế chính xem xong tập tác phẩm, thái độ có chút quái dị, “Cô không có kinh nghiệm công tác sao?”

“Vâng, khi tôi rảnh tôi thường đi dạo để tham khảo thị trường, gia đình bạn tôi cũng mở xưởng giày, thỉnh thoảng cũng được nhìn thấy.”

Bộ Hành nghĩ nhất định phải trúng tuyển ở vị trí này, cố gắng chuẩn bị tác phẩm thiết kế tốt nhất của mình, hơn nữa ghi chú thiết kế kỹ càng tỉ mỉ, thuyết minh chất liệu, thể hiện đây không phải đơn thuần chỉ là tranh vẽ.

Lúc này lại thành biến khéo thành vụng, vị thiết kế chính này cơ bản chỉ muốn tìm người trợ lý qua loa đại khái không chuyên nghiệp, biết nghe lời thuận theo chịu thương chịu khó mà thôi. Mà cô đương nhiên không thích hợp.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến giọng của quản lý nhân sự có chút vui mừng, “Ôi! Giám đốc Tô đã đến!”

“Vừa lúc anh đang uống trà đúng không?” Kèm theo một tràng cười.

Ngay sau đó một phụ nữ thoát nhìn khoảng ba mươi lăm tuổi xuất hiện ở cửa, trong tay ôm một cái bình giữ ẩm màu champagne.

“Tư Giai, phỏng vấn xong rồi à?”

Cô ấy vóc dáng trung bình, bên trong mặc áo len cao cổ bên ngoài là chiếc khăn len màu xám nhạt cùng áo khoác nhung, khuôn mặt dịu dàng, giọng nói vững vàng kiên định, nhìn rất phúc hậu.

Bộ Hành đã nghe Trương Dung nói về giám đốc Tô, một nhân viên lâu năm của Bella, là người chuyển từ nơi khác đến, được làm ở vị trí thiết kế trung cấp và được thăng thẳng lên chức giám đốc thiết kế.

Nhưng có chút kỳ lạ, cơ chế thăng chức của Trác Chu rất chuyên nghiệp, nhiều cương vị thăng chức đều từ nhân viên trong công ty phấn đấu lên, Bộ Hành chưa nghe Tưởng Dung nói qua người có tên Từ Giai này, suy đoán vị thiết kế chính này chắc là thăng chức sau khi Tưởng Dung đến làm việc.

“Cũng gần xong rồi.” Từ Giai đứng lên đưa tập tác phẩm lại cho Bộ Hành, muốn kết thúc phỏng vấn.

Bộ Hành trong lòng thờ dài, biết mình không trúng tuyển. Giám đốc Tô lại không để ý đến Từ Giai đang có động tác đứng dậy muốn đi ra, cô đi thẳng vào chỗ đối diện Bộ Hành ngồi, tiện tay cầm sơ lược lý lịch lên xem. Quản lý nhân sự cũng vào theo, ngồi ở phía bên cạnh giám đốc Tô. Từ Giai đang đứng thấy xấu hổ, nếu lúc này đi thì không thích hợp, đành phải chậm rãi ngồi về chỗ cũ.

Giám đốc Tô xem xong lý lịch, lúc này mới ngẩng đầu nhìn kỹ Bộ Hành, ánh mắt sáng lên, từ đáy lòng nói đầy khích lệ: “Cái áo khoác này rất hợp với em!”

“Em cảm ơn ạ!” Bộ Hành thái độ không kiêu ngạo, không xu nịnh.

Trong lòng lại có cảm giác kỳ lạ, hình như vị giám đốc Tô này không đơn thuần chỉ muốn có một trợ lý thiết kế bình thường.

Giám đốc Tô cười nói: “Vị trí trợ lý thiết kế này tuy đơn giản, nhưng không dễ thực hiện. Em đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

“Vâng. Em biết đại đa số các nhà thiết kế ưu tú đều từ vị trí này đi lên. Đối với em vào lúc này việc quan trọng nhất chính là có thể học hỏi được mọi việc để làm nền tảng cho sự nghiệp của mình.”

Bộ Hành nói đều phù hợp với cương vị trợ lý thiết kế.

Giám đốc Tô gật đầu, nhìn tập tác phẩm trước mặt cô, “Là tác phẩm của em à? Có thể đưa cho chị xem một chút không?”

Bộ Hành trong lòng buồn cười, hai vị lãnh đạo này, một người uy quyền, một người lại rất lịch sự. Cô đưa tập tác phẩm trong tay cho cô ấy.

Giám đốc Tô cẩn thận xem một hồi lâu, hình như có hứng thú với tác phẩm của cô, nhìn vào hồi cô hai mục ý tưởng thiết kế.

Bộ Hành trả lời từng câu một.

“Ý tưởng của em rất tốt, màu sắc, chất liệu, đế giày này đều có thể vận dụng được, với năng lực thiết kế của em làm trợ lý thiết kế thì hơi thiệt thòi, nhưng em không có kinh nghiệm, vẫn nên bắt đầu từ đầu. Em yêu cầu tiền lương thế nào?”

Bộ Hành đã hiểu ý giám đốc Tô, trả lời: “Tiền lương chỉ là vấn đề thứ hai, em hy vọng có thể học hỏi được nhiều việc, cải thiện được năng lực, từng bước trở thành nhà thiết kế giỏi.”

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18-2

Giám đốc Tô biết ý tứ của cô, hơi liếc liếc mắt về phía Từ Giai, tươi cười, “Em yên tâm, Trác Chu sẽ không mai một nhân tài, chỉ cần em có năng lực, chịu khó chịu khổ, sự nghiệp sẽ thẳng đường thăng tiến.”

Ngay sau đó xoay mặt trực tiếp nhìn quản lý nhân sự nói: “Cô ấy rất phù hợp với yêu cầu của bộ phận chúng tôi, tôi bên này ok, kiến nghị cấp trên trả lương cao nhất cho vị trí này của cô ấy.”

Bộ Hành cảm thấy may mắn khi giám đốc Tô xuất hiện kịp thời, làm cuộc phỏng vấn hôm nay có sự chuyển biến.

Giám đốc Tô thân thiết nhìn cô, “Bộ Hành, em chừng nào có thể đi làm?”

Cô ấy gọi thẳng tên mình như vậy, như muốn kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Từ Giai khòe miệng gật gật, không lên tiếng.

Bộ Hành mỉm cười đáp, “Lúc nào em cũng sẵn sàng ạ!”

Giám đốc Tô xoay mặt nhìn về phía quản lý nhân sự, “Quá trình này tôi muốn nhanh một chút, bộ phận của chúng tôi đang rất cần thêm người.”

Quản lý nhân sự vội gật đầu tán thưởng.

Giám đốc Tô uống nước từ bình giữ nhiệt của mình, chống bàn chậm rãi đứng lên. Bộ Hành chú ý tới động tác của cô ấy, cảm thấy hơi lạ.

Giám đốc Tô lịch sự đưa tay ra, “Bộ Hành, rất mong em gia nhập!”

Bộ Hành đứng lên, đưa tay ra, “Cảm ơn chị!”

Giám đốc Tô nhẹ nhàng bắt tay cô, cười ý sâu xa, “Chị là thủ trưởng rất mến mộ người có tài, em cố lên nhé!”

Lại xoay mặt nhìn Từ Giai, nói với Bộ Hành: “Thiết kế Từ của chúng ta học thiết kế ở Học viện thiết kế Italy, từng giành được giải thưởng về thiết kế, về sau em phải học tập cô ấy nhiều.”

Bộ Hành trong lòng dấy lên hồi chuông cảnh báo, nếu nói Từ Giai uy quyền nói chuyện với người khác giống như dùng dao nhỏ, thì giám đốc Tô này thủ đoạn mềm dẻo, làm người khác khó lòng phòng bị.

Thật có chút khó hiểu!

Bộ Hành trên mặt bình tĩnh như cũ, “Em sẽ cố gắng hết sức.” Hơi hơi nghiêng đầu về hướng Từ Giai lễ phép cười, “Sau này nhờ thiết kế Từ chỉ bảo nhiều hơn ạ!”

Từ Giai “Ừ!” một tiếng.

Giám đốc Tô đôi mắt nhìn phức tạp, rồi đi trước.

Đi tới cửa, bước chân dừng lại, “Khẩn trương đi thôi! Cấp trên đang rất bận.”

Lời này là nói với Từ Giai, Bộ Hành chỉ thấy Từ Giai thần sắc phức tạp mà nhìn liếc qua mình, nhanh rời đi.

Tiếp đó, quản lý nhân sự cùng cô phổ biến chính sách tiền lương, các phúc lợi khác của công ty, đã chắc chắn rằng cô đã hiểu. Thời điểm này Bộ Hành cũng chưa có chức vị gì, nên không đề ra yêu cầu khác. Sau khi phổ biến những điều khoản cuối cùng, Bộ Hành về trước, anh ta sẽ hoàn thành quá trình tuyển dụng và thông báo cho cô gia nhập công ty.

Bộ Hành đi ra đến phòng họp, lấy đi động nhắn tin cho Trương Dung qua WeChat: Hữu kinh vô hiểm* đã vượt qua.

(*Hữu kinh vô hiểm: gặp chuyện kinh sợ nhưng không có gì hiểm nguy)

Trương Dung lập tức gửi tới mấy cái icon vui mừng, đáng tiếc cô hai ngày nay làm việc ở bên ngoài, không thì hai người có thể cùng nhau ăn com ở Trác Chu.

Văn phòng của tổng giám đốc trên tầng hai mươi ba, Chu Mộ Tu đã xử lý xong vài việc quan trọng, đi đến sát cửa sổ của tầng cao nhất nhìn xuống đất. Phía trước bãi đỗ xe nhìn rất rõ, xe cô đang còn ở đó.

Nhìn thời gian đã hơn mười một giờ.

Buổi tối hai ngày trước, cô trêu chọc anh liên đi luôn, cũng không liên lạc lại với anh. Bây giờ, cô vì sao lại xuất hiện ở chỗ này? Hắn lấy đi động gọi điện thoại cho cô.

“Cô đang ở đâu?”

“Trác Chu.”

“Làm cái gì ở đây vậy?”

“Tôi có bạn đang làm việc tại đây, đi ngang qua thuận tiện định thăm cô ấy, ai ngờ cô ấy lại đi công tác, nên tôi đi dạo ở trung tâm thương mại.”

Phải không nh? Cô trả lời quá nhanh quá trôi chảy, Chu Mộ Tu có chút không tin. Nhưng không truy vấn gì nữa, “Cùng ăn com trưa không?”

“Được thôi, nếu trong vòng năm phút, anh tìm được xe tôi, tôi sẽ đồng ý.”

Chu Mộ Tu nhìn thấy dáng người mảnh khảnh của cô đã xuất hiện ở dưới tầng, cười khẽ, “Một lời đã định.”

Cúp điện thoại, không chút lo lắng, cầm áo khoác, đi ra khỏi văn phòng.

Trợ lý thấy ông chủ ra, vội hỏi, “Chu tổng, có muốn dùng xe không ạ? Để tôi gọi Tiểu Lý.”

Chu Mộ Tu bước chân không dừng, làm cử chỉ không cần, thẳng hướng thang máy tới. Trợ lý trong lòng kỳ lạ, Tiểu Chu tổng trong việc công hiểm thấy có kiểu vội vàng này, càng không nói đến việc tư.

Sử dụng thang máy riêng, đi từ tầng hai mươi ba xuống đến tầng một không dừng ở tầng nào mất mười bảy giây. Từ thang máy ra tới cửa tầng một cần tám giây. Cửa bên trái của tầng một gần đường hơn, đi đến bãi đỗ xe phía đông, nhiều nhất cần ba mươi giây.

Chu Mộ Tu chỉ cần một phút là có thể tìm được xe cô, nhưng vẫn đi nhanh hơn so với bình thường. Anh muốn đi nhanh để nhìn thấy cô, một giây cũng không trì hoãn.

Bộ Hành qua vòng phòng vấn, trong lòng rất phấn khởi, vui vẻ. Lúc này, tâm trạng thả lỏng, thành thạo đi đến bậc thang xi măng cạnh xe ngồi xuống, chờ xem liệu năm phút anh ta có thể tìm được xe cô hay không.

Mới vừa ngồi xuống, có một chú mặc đồng phục đi tới chỗ cô, chắc là người quản lý bãi đỗ xe này. Chú ấy vừa đi khỏi bãi đỗ, lại nghe người ta nói có xe chiếm mất vị trí đỗ xe của ông chủ, cách đó không xa lại thấy một cô gái trẻ đến vị trí đỗ xe đó, biết là xe chủ, nghĩ tới đến để nhắc nhở cô gái. Chú quản lý cười trừ ghẹo Bộ Hành, “Cô gái, cô rất biết tìm chỗ đỗ xe đấy!”

“Sao ạ?”

Bộ Hành không rõ, vị trí trống, cũng không biết vị trí này tốt ở điểm gì?

“Ha ha, cháu là người bên ngoài tới hả?”

“Vâng, cháu tới đây để phỏng vấn. Vị trí đỗ xe này làm sao vậy chú?”

Chú quản lý nhắc nhở đầy thiện ý, “Đây là vị trí đỗ xe của Tiểu Chu tổng, nếu về sau cháu đi làm ở đây chú ý không được đỗ ở vị trí này!”

Lúc này, Chu Mộ Tu đã chấp tay sau lưng như tản bộ ở sân vắng đi tới.

Chú quản lý cung kính gọi một tiếng “Chu tổng” rồi rời đi.

Bộ Hành trong lòng kinh ngạc, nhìn đồng hồ, chưa qua hai phút.

Ngước mặt nhìn anh ta, trêu chọc, “Nhanh như vậy sao? Anh gắn định vị ở trên cơ thể tôi đấy à?”

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, ý kiến này không tồi, nếu cô ấy đồng ý. Thấy cô không thắc mắc cách chú quản lý xưng hô với mình vừa rồi, anh cũng không giải thích.

“Ngồi trên mặt đất lạnh đấy!”

Đưa tay ra, muốn kéo cô lên. Bộ Hành bắt lấy cánh tay anh, mượn lực đứng lên. Cô ý tứ ra vô tình véo cánh tay anh xuống, hỏi: “Anh bình thường tập thể hình à?”

Tim của Chu Mộ Tu lại không kìm nén được mà nhảy loạn lên, chỗ cánh tay bị cô véo kia tê cứng.

Lại còn có thể hài hước hỏi: “Cô thích sao?”

Bộ Hành liếc anh ta một cái, “Anh thích sao?”

“Thích cái gì?”

“Anh không ngại thấy à?” Bộ Hành nhướn mày, tay vẫn đặt trên cánh tay anh ta, nâng lên đưa sát vào người anh ta chớp chớp mắt cười, “Nước hoa anh tặng.”

Chu Mộ Tu ghé sát để ngửi tay cô. Thực sự lúc anh đến gần cô anh đã ngửi được. Lọ nước hoa đó không phải do đối tác tặng, đây là mùi hương mà anh chọn sau khi dành một giờ ở trong cửa hàng nước hoa nằm trên đại lộ Champs Élysées, mùi hương nhẹ tựa mùi hoa nhưng lại không phải mùi hoa, ngửi thì rất bình thường, nhưng sau khi xịt sẽ kết hợp với cơ thể tỏa ra mùi hương độc nhất vô nhị.

Mùi rất tự nhiên, không quá phô trương.

Hóa ra đây là mùi hương của cô, mùi hương như có như không, đã ngấm tràn đầy tim anh. Anh bỗng nhiên có chút không kìm được lòng, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn cô, “Tôi rất thích.”

Bộ Hành trong lòng nhảy dựng lên, neho mắt lại, nửa đùa nửa thật nói: “Chu tiên sinh, anh nghìn vạn lần đừng yêu tôi, tôi cũng không phải người dễ mềm lòng.”

Tay trái của Chu Mộ Tu hơi khép lại, trên mặt biểu hiện vân đạm phong khinh*, “Cô suy nghĩ nhiều rồi, ý tôi nói nước hoa.”

(*Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng đến điều gì.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 19-1

Bộ Hành nghe anh ta nói vậy trong lòng lại có chút hụt hẫng.

Âm thầm quan sát sắc mặt anh ta, thật sự không nhìn ra được gì.

Không khỏi có chút hậm hực, “Xe anh hay đỗ ở đây à? Chỗ này không ghi chữ vị trí đỗ xe dành cho Chu Mộ Tu, không thể trách tôi được.”

Chu Mộ Tu nhảy bén nhận ra cảm xúc của cô đột nhiên trầm xuống, nếu là trước kia anh đã không nhận ra. Hôm nay khi nhìn thấy cô, toàn bộ tâm tư của anh đã hướng về cô, dù cô có thay đổi nhỏ như thế nào anh cũng sẽ nhận ra được.

Lúc trước trong lòng anh còn có chút bức, giờ thấy cô không vui, anh liền muốn dỗ dành cô, cố tình trêu chọc cô, “Cô có muốn viết lại thành vị trí đỗ xe của Bộ Hành không?”

Bộ Hành vừa cười vừa liếc anh ta, nếu như vậy, không chừng lúc đó cô cũng có thể đi bộ đến Trác Chu. Nhớ tới một câu nói trong bộ phim thần tượng, một người dùng hai sắc thái nói anh ta.

“Tránh ra đi! Anh cho rằng nơi này là nhà của anh à?”

“Thật ngại quá, nhưng nơi này là nhà của tôi.”

Nói xong, cô không nhịn được mà thoải mái cười thật to.

Chu Mộ Tu cũng cười theo, lần đầu thấy cô cười vô tư như vậy, trong lòng cũng thấy vui, càng ngày cô ở trước mặt anh càng không kiêng nể gì.

Anh hỏi: “Cô biết từ khi nào thế?”

“Cũng vừa mới! Tôi vừa rồi không phải nói với anh có bạn làm ở đây sao? Cô ấy đã nhắc tới tiếng tăm của anh.”

Bộ Hành chợt nghĩ, “À mà, anh có bao giờ nghĩ rằng, tôi sớm biết thân thế của anh, dùng thủ đoạn để câu con cá lớn là anh không?”

Chu Mộ Tu hỏi lại: “Cô nghĩ thế à?”

Trong nháy mắt anh nghĩ cũng có khả năng đó, thậm chí thâm tâm anh lại có chút hi vọng, thật là muốn như vậy, vì lý do đó cũng không tồi. Ít nhất anh cũng không cần lo được, lo mất cô như vậy.

“Đương nhiên.” Bộ Hành thần nhiên nói: “Vì dung mạo và dáng người anh rất đẹp, tôi đã phí không ít tâm tư mới có được.”

Chu Mộ Tu khóe miệng giật giật, nhưng anh không thể phản bác. Nghĩ lại, lần đầu tiên gặp cô trong nhà hàng, cô đã chủ động câu anh, anh đã cố tình không quan tâm, nhưng kết quả không đợi người ta mời chài mà chính mình can tâm tình nguyện dính câu.

Bộ Hành nhìn đồng hồ, sắp đến giờ tan tầm, lúc đó bị nhiều người thấy cô đứng cùng Tiểu Chu tổng, về sau cô sẽ đi làm thế nào được?

Vội giục anh ta, “Không phải anh muốn ăn cơm sao? Tôi đói rồi, hôm nay cho anh cơ hội mời tôi.”

Chu Mộ Tu cố ý thử, “Ăn ở đây luôn được không? Nhà hàng này có món cá làm không tồi!”

Bộ Hành biết ý của anh ta, nghĩ việc này cũng không dấu được mấy ngày, chủ động nói ra trước, “Hai ngày nữa tôi sẽ đến đây làm việc, anh không hy vọng rằng ngày đầu tiên tôi đi làm đã bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ là mời chài Tiểu Chu tổng cao cao tại thượng đáng ngưỡng mộ của các cô gái chứ?”

Thì ra là thế.

Chu Mộ Tu nghe cô nói với mình thì dở khóc dở cười, nhớ lại đêm đó cô cố ý hôn mình, lúc này lại nắm chặt cánh tay anh, đó không phải mời chài sao? Bây giờ anh đến cũng không biết thế nào.

Cười như không cười nhìn cô, “Vừa rồi không phải cô đưng vào tay tôi sao?”

Bộ Hành không cho rằng anh ta từ chối, lại nâng cánh tay lên nghiêng mặt cười, “Tôi đang kiểm tra ấy mà!”

Nói rồi lại giờ tay dùng sức chọc chọc vào ngực anh ta, tuy cách một lớp áo khoác nhưng có thể cảm nhận được bên trong cơ ngực rắn chắc.

Chu Mộ Tu không phản ứng mà đứng yên, bấu môi hừ nhẹ, “Còn chưa vừa lòng sao?”

Bộ Hành lắc đầu, “Này, hình như mùa đông mặc nhiều áo cũng khiến ngực săn chắc hay sao ấy?”

Chu Mộ Tu không tức giận, ngược lại mắt mang ý cười mà nhìn cô.

Bộ Hành bình thường không tiếp xúc thân mật quá với con trai, bây giờ dựa vào da mặt dày mà đùa giỡn anh ta, lúc này bị anh nhìn chăm chăm ngược lại lại có điểm thấy chột dạ mà chuyển ánh nhìn sang chỗ khác.

Chu Mộ Tu trong lòng buồn cười, không nghĩ sẽ chọc cho cô xấu hổ, đổi đề tài hỏi: “Hôm nay cô tới phỏng vấn à? Ở bộ phận nào vậy?”

“Chuyện này anh đừng quan tâm, không được can thiệp vào chuyện của nhau! Chúng ta đi thôi.”

Bộ Hành mặt có chút nóng, đi vào trong xe trước.

Tất nhiên Chu Mộ Tu trước mắt đồng ý, nhưng nhất định vẫn đi điều tra một phen.

Anh kìm nén vui mừng, như vậy về sau không cần cả ngày đoán cô ở đâu, đang làm gì nữa, tóm lại là ở trên địa bàn của anh, lại còn có thể gặp nhau thường xuyên nữa!

Vẫn đi xe của Bộ Hành như lần trước, Chu Mộ Tu đương nhiên để cô lái.

Trong không gian nhỏ hẹp, hai người đã từng ở cùng với nhau, nên so với lần đầu thì lần này tự nhiên hơn.

Xe ra khỏi "thị trấn" Trác Chu, Chu Mộ Tu hỏi: “Cô ăn được cay không?”

Bộ Hành muốn ăn nên lập tức gật đầu, “Tôi thích ăn cay.”

Chu Mộ Tu chỉ cô đến một nhà hàng có món đầu cá hấp ngâm ớt rất nổi tiếng.

Hai người ngồi ở ghế hộp, có một bát lớn đồ đồ xanh xanh đầu cá hấp ngâm ớt, đối diện đó có rau xào cùng trà ô long.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19-2

Bộ Hành trước nay chưa từng thấy qua bát đầu cá nào lớn như vậy, nhìn khói nóng bốc lên anh ta không khỏi tấm tắc nói: “Cô cũng thích ăn cay à?”

Nhìn qua làn khói nóng bốc lên trông anh ta đẹp không vướng bụi trần! Hơn nữa anh ta ăn cay cũng không có chút biểu hiện gì, không giống cô, ăn được vài giây đã đỏ mặt đỏ mắt.

Chu Mộ Tu nhìn cô cay đến xuýt xoa, vừa kêu “Cay quá!”, lại vừa tán thưởng “Ngon tuyệt”, từ miệng đến tay đều bận rộn đến vui vẻ.

Thuận tay cầm khăn giấy lau mồ hôi đang toát ra trên trán cô, nói: “Trong "Trần nhỏ" có một chi nhánh của nhà hàng này, cô thích thì sau này có thể ăn ở đó cho gần.”

Khi anh đưa tay ra, Bộ Hành đầu tiên là phản xạ có điều kiện đón lấy để tự lau, thấy Chu Mộ Tu tay vẫn giữ khăn giấy, đột nhiên nhớ tới căn bệnh của anh ta nên lại chủ động ngồi yên cho anh lau, cảm nhận không khí yên bình giả tạo nói: “Thật vậy sao? Tôi lần sau nhất định sẽ qua đó ăn!”

Cô đã đem món đầu cá hấp ớt ngâm của nhà hàng này vào danh sách ngon nhất so với các nhà hàng khác.

Chu Mộ Tu có chút kinh ngạc với hành động theo bản năng vừa rồi của mình, vội buông khăn giấy, “Nhà hàng này còn có một loại rượu gạo rất hợp với đầu cá này, độ cồn rất nhẹ, cô thử không? lát nữa tôi sẽ đưa cô về.”

Bộ Hành đang ăn vui vẻ, cũng không từ chối, “Được!”

Người phục vụ đem rượu gạo đến, là một bình rượu rất rất nhỏ, vừa mở ra, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Chu Mộ Tu rót một ly nhỏ cho cô, “Cô nếm thử đi.”

Bộ Hành nếm một ngụm nho nhỏ, rượu không những có mùi thơm mà còn có vị ngọt của gạo, rất hợp với gu của cô.

Cô lập tức nói: “Lát nữa tôi sẽ mua mấy bình mang về.”

Chu Mộ Tu bật cười, không nghĩ cô là tiểu tửu quý, có chút vui sướng khi nói cho cô biết, “Nhà hàng này không bán rượu.”

“Ồ!” Bộ Hành có chút thất vọng, liên tục uống lên mấy ly, như sợ sau này sẽ không được uống nữa.

Chu Mộ Tu duỗi tay giữ ly của cô lại, “Đừng uống nhanh như vậy, dễ say đấy.”

Bộ Hành không hề bụng, “Tửu lượng của tôi còn lâu mới say.”

Cô có thể xem như thích uống rượu, từ lúc mười bốn mười lăm tuổi đã bắt đầu uống trộm rượu ở nhà, khi đó cũng không ai quản cô, cô phần lớn uống rượu một mình, không thể gọi là mụn rượu tiêu sầu, mà chỉ uống để cảm thấy bớt cô độc. Nhưng cô càng uống đầu óc càng tỉnh, biết tửu lượng của mình, uống cũng không say được.

Hiện giờ càng không có ai quản, cô sưu tập rất nhiều loại rượu ở trong tủ, không phải lúc nào cũng uống, cô chỉ tự rót cho mình một ly khi xem bộ phim nào đó ở nhà, hoặc trước khi ngủ cũng sẽ uống một ly nhỏ.

Chu Mộ Tu hôm nay nói nhiều chuyện, rất có hứng thú giới thiệu với cô, “Ở thị trấn nhỏ còn có một nhà hàng làm mì sợi bằng tay ăn rất ngon, đặc biệt là nước dùng của nó.....”

Bộ Hành nhìn tay anh ta, cảm thấy hôm nay anh ta rất khác. Tay áo soni được cuộn lên đến khuỷu tay, khuôn mặt tuấn tú trắng trẻo, ở trong tiệm ăn nhiệt độ ấm áp nhìn mặt anh rất ôn hòa, vừa gấp đồ ăn, phong thái đỉnh đặc, cơ thể thả lỏng, dễ chịu thoải mái.

Hoàn toàn khác với lần gặp đầu tiên ở tiệm cơm Tây, đáng ngồi nghiêm túc, thanh nhã, cao quý.

Cô suy nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra một từ để diễn tả, đó là “Thường ngày”.

Cô rất thích phong cách “Thường ngày” này của anh ta, cảm thấy một giây trôi qua đều gọi cảm đến mức chân thật, cô thậm chí suy nghĩ nếu về sau có người bên cạnh như thế này cùng ăn cơm, cùng nói chuyện phiếm, cùng uống rượu thì cũng không tồi.

Hai người đã dành thời gian ăn cơm trưa cùng nhau với đầy đủ mọi hương vị, rất hài lòng bước ra khỏi ghế, Chu Mộ Tu buổi chiều còn muốn đến công ty, nên đưa Bộ Hành về nhà trước.

Bộ Hành uống rượu xong, nghĩ dù sao đoạn đường cũng xa nên để anh ta đưa về. Anh ta chủ động đi tính tiền, không biết dùng cách gì lúc về xách theo một túi rượu gạo to.

Bộ Hành mở ra xem, ước chừng khoảng mười mấy chai, không khỏi thắc mắc, “Không phải cửa hàng này không bán rượu sao?”

Chu Mộ Tu cười, “Tôi đã trả một số tiền lớn để yêu cầu chủ quán bán cho tôi, cô nghĩ xem cô lấy cái gì đổi được.”

Thực ra, toàn bộ các cửa hàng trong trấn nhỏ Trác Chu đều của tập đoàn Trác Chu, anh đã đồng ý với chủ tiệm nhà hàng về việc để chi nhánh ông ấy thuê cửa hàng tiếp ba năm nữa mà không tăng giá.

Bộ Hành bán tín bán nghi, “Anh muốn gì?”

Chu Mộ Tu vốn dĩ chỉ là thuận miệng nói, thấy cô nghiêm túc liền nói: “Tôi hỏi cô thế thôi chứ không có gì!”

Hai người sống vai đi ra ngoài.

Trở lại xe.

Bộ Hành lười biếng tựa lưng vào ghế phụ, nhìn ngoài cửa sổ ánh mặt trời ấm áp vào ngày đông, cảm thấy một ngày thật tuyệt.

Xe đi hai mươi phút, như là mới vừa ngồi trong xe chưa bao lâu, đã tới bãi đỗ xe Dật Cảnh Hoa Đình.

Chu Mộ Tu dặn dò cô, “Rượu thỉnh thoảng hãy uống, đừng một hơi uống hết, tôi không có mặt mũi nào lại đi xin người ta đâu.”

Bộ Hành biết anh ta sợ cô uống không biết kiểm soát, cố ý làm trái ý anh ta, “Keo kiệt!”

Tay ấn chốt cửa, chuẩn bị xuống xe.

“Bộ Hành.”

“Gì thế?” Bộ Hành quay đầu lại.

Chu Mộ Tu nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ hồng của cô, đầu óc nóng lên, đột nhiên nói: “Tôi muốn hôn em.”

Bộ Hành sững sốt, cho rằng đây là điều kiện để đổi lấy túi rượu kia, ngẫm lại thì không phải là không được. Thậm chí cơ thể cô lại có cảm giác háo hức muốn được thử, cô nghĩ là do rượu.

Không chờ cô đồng ý, Chu Mộ Tu cúi người lại gần chỗ cô.

Bộ Hành không những không né tránh, còn đón nhận anh ta, hai người không kinh nghiệm miệng với miệng...

Đây là bản năng không có thầy dạy cũng làm được, anh bắt đầu xâm chiếm miệng cô, quán lấy môi lưỡi cô.

Chỉ vài giây, hai người không hẹn cùng dừng lại, trán chạm nhau, cùng nhau cười thành tiếng.

Thật sự rất cay, hai người lại như ăn ớt băm một lần nữa!

Chính giờ phút này, cùng nhau hít thở bầu không khí có hơi cay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20-1

Bộ Hành về đến nhà liền ngủ trưa.

Vào lúc năm giờ chiều, nhận được điện thoại của quản lý nhân sự Trác Chu, thông báo thứ tư cô bắt đầu đi làm, cụ thể đã gửi offer cho cô qua mail.

Mở hòm thư xem một chút, giấy kiểm tra sức khỏe cô vừa làm hai ngày trước, sao chép một bản là được, ngoài ra cũng không có yêu cầu gì khác gì. Cô nghĩ, Trác Chu là công ty lớn, quá trình tuyển dụng nhanh như vậy sao, hay có duyên có gì khác.

Hóa ra Chu Mộ Tu sau khi đưa Bộ Hành về, quay lại công ty hỏi ngay trợ lý, hôm nay công ty tuyển dụng những ai. Kiểu vấn đề không đầu không đuôi này, ngoại trừ vị trí lãnh đạo quản lý, bình thường ông chủ cũng không hỏi đến những cuộc tuyển dụng nhỏ này.

Ngô Vi nghe đoán được ý ông chủ, lập tức đi đến phòng nhân sự ở tầng bảy tìm Lưu Tân Minh. Vốn dĩ danh sách trúng tuyển ngày hôm đó ở phòng nhân sự chưa được gửi đi, ngay lập tức bị thúc giục trình qua các cấp để phê duyệt, bốn giờ đã có trên bàn của tổng giám đốc để phê duyệt lần cuối.

Chu Mộ Tu đã thấy Bộ Hành trong bốn bản báo cáo trúng tuyển kia, phát hiện cô ứng tuyển ở vị trí trợ lý thiết kế, đánh giá phỏng vấn 92 điểm, tiền lương cho vị trí này được trả ở mức tối đa là bốn nghìn năm trăm.

Anh ngập ngừng nhưng vẫn đặt bút ký, để mọi người gửi xuống.

Điều khiến anh do dự chính là, sau khi tốt nghiệp cô chưa đi làm ở đâu, quen ăn chơi lười biếng, nơi làm việc lại đầy cạnh tranh, Trác Chu cũng không nuôi dưỡng người có thói quen rảnh rỗi, cô rất có khả năng phải chịu khổ, hoặc làm việc không tốt bị người khác chỉ trích.

Suy nghĩ như vậy thấy có chút xót xa, tự trách mình lắm chuyện buộc cô phải tìm việc làm. Nhưng hiện tại cô đang cao hứng muốn đi làm, nói không chừng cô ấy sau mấy ngày làm việc một môi mà rút lui.

Vào thứ tư, chín giờ Bộ Hành đến Trác Chu, cô đi đến phòng nhân sự để báo danh. Vẫn là quản lý nhân sự Hứa Đạt tiếp đón cô, lịch sự mời cô đến phòng chờ. Trong phòng chờ có một cô gái trẻ đang xem hợp đồng, Bộ Hành cảm thấy có chút quen mắt, cô gái nhìn cô cười cười, cô lúc này mới nhớ đến cô gái mặc áo vàng hôm phỏng vấn.

Cô gái chủ động hỏi cô, “Chị, chị làm ở phòng nào đấy ạ?”

“Phòng thiết kế.”

Cô gái mở to đôi mắt, ngạc nhiên nói: “Em cũng vậy! Em tên Chu Dung Dung.”

Bộ Hành nhin không được cười rộ lên, xem ra cô và người có tên “Dung Dung” này thực sự có duyên.

Hứa Đạt đi vào, cầm hợp đồng trong thời gian thử việc để cô điền các thông tin cá nhân, hợp đồng có hai bản, Bộ Hành sẽ giữ một bản. Trong khi đó, có nhân viên đến lấy văn tay của cô.

Một lát sau, Hứa Đạt đem hợp đồng của hai người cầm đi, yêu cầu các cô chờ một chút.

Chu Dung Dung lại chủ động bắt chuyện cùng cô, hóa ra cô ấy là đàn em khóa dưới cùng trường với Bộ Hành, kém cô một tuổi.

Hai mươi phút sau, họp đồng được một người đàn ông khác khoảng ba bốn mươi tuổi cầm vào, thấy khí chất của người này cô đoán được cấp bậc cao hơn so với Hứa Đạt.

Anh ta nhìn chăm chú hai cô gái trẻ tuổi ở trong phòng, rồi lại nhìn họp đồng trong tay, hơi hơi cao giọng nói: “Chu Dung Dung.”

“Có ă!” Chu Dung Dung phản xạ có điều kiện mà nhắc tay lên.

Bộ Hành mỉm cười, cô thật đáng yêu.

Người đàn ông kia vẫn như lúc đầu rất ít cười, đem một bản họp đồng đưa cho Chu Dung Dung.

Một bản còn lại tự nhiên giao cho Bộ Hành, cô đưa tay nhận lấy, cảm giác anh ta có ý hoặc vô tình nhìn cô đánh giá.

Lúc này Hứa Đạt vào và gọi, “Giám đốc, Chu tổng đã đến.”

Người đàn ông lập tức rời đi.

Bộ Hành suy đoán anh ta là giám đốc phòng nhân sự rồi. Vị trí trợ lý thiết kế nho nhỏ này mà phải đích thân giám đốc nhân sự đến để đưa họp đồng sao? Nhưng vừa rồi nói Chu tổng là Chu Mộ Tu sao?

Bộ Hành mở họp đồng xem một chút, từ cuối cùng tổng giám đốc ký tên chính là Chu Mộ Tu, cùng với ý kiến và chữ ký của hai người nữa.

Hứa Đạt phát cho Bộ Hành cùng Chu Dung Dung thẻ nhân viên và thẻ com, đưa các cô đến trung tâm thiết kế.

Hai người đi theo sau, khi đi ra khỏi cửa phòng, gặp hai người đàn ông đang quay mặt lại nói chuyện với nhau.

Chu Dung Dung nín thở, lặng lẽ giữ chặt ống tay áo Bộ Hành, trong khi mắt Bộ Hành nhìn thẳng phía trước, giống như không thấy cái gì.

Chu Mộ Tu nhìn mặt Bộ Hành, thấy cô xem mình như không khí, nhìn cũng không thèm nhìn một cái, trong lòng vừa buồn cười vừa tức giận, vẫn luôn nhìn theo cô đi vào thang máy rồi mới quay đầu lại.

Lưu Tân Minh đã có thể nhìn ra điểm khác lạ, anh hôm trước thấy Ngô Vi tra hỏi, trong lòng hỏi thăm, không biết người trúng tuyển là người quen của Ngô Vi hay là ý của ông chủ? Dù thế nào, anh cũng đốc thúc Hứa Đạt làm nhanh hơn bình thường, tìm đến các phòng có liên quan ký tên, để đưa tới văn phòng tổng giám đốc sớm nhất có thể. Chờ ý kiến phê duyệt gửi xuống dưới, hôm nay nhập chức có bốn người, hai nam hai nữ.

Anh ta cầm họp đồng lao động do Chu tổng ký tên đóng dấu, cũng không quan sát ra được cái gì. Vì thế, anh trực tiếp đưa họp đồng lao động cho hai nhân viên mới, một cô nương nhỏ xinh đáng yêu, cũng không có gì đặc biệt. Người còn lại khiến cho anh chú ý hơn, vóc dáng cao gầy, không phải đại mỹ nữ, nhưng khi cô nhìn người khác thì không có biểu tình gì, phảng phất có luồng khí thu hút vô hình.

Anh nhìn người luôn chuẩn, nhưng nhớ rõ phản đánh giá phỏng vấn của cô ta có ghi không có kinh nghiệm làm việc, không khỏi lấy làm lạ. Ai ngờ Chu tổng hôm nay lại đến đây, bình thường anh ta đều 10 giờ đến công ty, hôm nay đến sớm lại còn đến tầng bảy? Mà vừa rồi thấy ánh mắt ông chủ dừng lại ở người có tên Bộ Hành kia, Lưu Tân Minh trong lòng đã hiểu rõ.

Ba người vào thang máy.

Chu Dung Dung không nhận được liên cảm thán, “Thật đẹp trai! Người vừa rồi là ai ă?”

Hứa Đạt liếc cô một cái, không nói gì.

Chu Dung Dung thần sắc liền có chút tê dại, xấu hổ không dám nói nữa.

Bộ Hành thuận miệng nói: “Vừa rồi không phải nghe có người gọi Chu tổng sao?”

Chu Dung Dung bùng tỉnh, trên mặt biểu hiện vẻ cảm thán kinh ngạc lẫn sùng bái.

Hứa Đạt trầm tĩnh như cũ, hơi hơi liếc nhìn Bộ Hành. Bộ Hành thoải mái cười cười với anh ta.

Trung tâm thiết kế và phát triển ở tầng 4, Hứa Đạt dẫn họ vào văn phòng, bảng hiệu dán trên cửa viết “Phòng thiết kế”.

Đi vào, Chu Dung Dung liền “Oa” một tiếng. Bộ Hành cũng kinh ngạc không kém.

Đây là một văn phòng có không gian cực lớn, Bộ Hành nghĩ diện tích của văn phòng này chiếm toàn bộ diện tích của tầng này, bên trong còn có mấy phòng nhỏ. Nhìn qua tấm kính trong suốt, hình như là phòng trò chơi, phòng nghe nhìn, phòng trà và các phòng linh tinh tương tự khác.

Toàn bộ thiết kế trong phòng giống như phòng trưng bày nghệ thuật, trên tường có ít tranh vẽ bằng tay một số đường nét, còn trang trí một số tác phẩm hoa nghệ thuật sắc sảo, thậm chí còn có một cây cầu nhỏ có nước chảy qua, Bộ Hành có thể nghe được tiếng nước chảy ra từ cây cỏ thụ khô mô phỏng.

Cảnh sắc vẫn không tách rời với con người, mặc dù không gian rộng lớn, nhưng vẫn chia ra làm nhiều ô vuông nhỏ cho mỗi bộ phận, mỗi nhân hiệu.

Số lượng của nhân viên của phòng thiết kế ước chừng bằng số lượng công nhân xưởng Bước Đi.

Bọn họ đi qua nhiều nhãn hiệu lớn lớn bé bé, nhận được sự chú ý của nhiều người, cuối cùng cũng đến nhãn hiệu màu vàng Bella.

Kế tiếp đó là ô của tổ thiết kế thời trang nữ nổi tiếng Sula.

Hứa Đạt đi đến trước bàn của Từ Giai, “Tôi đến để giao người cho cô.”

Tiền thể nói thêm vài ba câu xã giao, cầm danh sách đưa cô ký tên. Xong việc của mình, Hứa Đạt rời đi ngay lập tức.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20-2

Từ Giai vẫn ngồi như lúc đầu, vừa gõ máy tính vừa hỏi: “Triệu Văn, bên kia sửa hàng mẫu thế nào rồi?”

Một cô gái có làn da đen quay đầu lại, “Tôi vừa nhắc họ hôm qua, bọn họ nói chiều nay sẽ gửi lại cho chúng ta.”

“Cô gọi điện thoại giục họ một lần, nhất định chiều nay hàng mẫu phải có đầy đủ!”

“Vâng.” Triệu Văn quay đầu lại gọi điện thoại luôn.

Từ Giai lại bận rộn một lúc, mới ngẩng đầu lên, nhìn hai người đứng phía trong nói: “Các cô lại đây.” Rồi vỗ vỗ tay, “Tất cả mọi người lại đây một chút.”

Chu Dung Dung kéo Bộ Hành, có khoảng bảy tám người đang làm việc vây đến xung quanh bàn của Từ Giai.

Từ Giai uống một ngụm nước, “Đây là trợ lý thiết kế mới đến, Chu Dung Dung, còn có..... Cô tên gì?”

“Tôi tên Bộ Hành.”

Từ Giai cũng không trả lời cô, chỉ nói: “Tôi giới thiệu một chút. Đây là nhà thiết kế cao cấp Phạm Văn Hiên, Giang Kỳ Nhã, nhà thiết kế trung cấp Triệu Văn, Điền Quân, Từ Kiệt, nhà thiết kế sơ cấp Tôn Hiểu Hiểu, trợ lý Dương Tiểu. Hai người về sau hãy hỗ trợ các nhà thiết kế trong công việc của họ, xem mọi người có yêu cầu gì. Dương Tiểu, trước khi cô nghỉ hãy bàn giao công việc lại cho Bộ Hành.”

Một cô gái mập mập trả lời: “Được ạ.”

Cô nhìn Bộ Hành, Bộ Hành cười cười với cô ta.

Từ Giai tiếp tục nói: “Phía trước chúng ta là tổ thiết kế thời trang trẻ em Bella, cùng với tổ thiết kế giày trẻ em của chúng ta là một đại chinh thể, để hoàn thành mỗi mẫu thiết kế tất cả các bộ phận phải liên kết với nhau, buộc các cô phải tìm hiểu và làm quen với các tổ khác, sau này sẽ phải làm việc với họ tương đối nhiều.”

“Ngoài Bella chúng ta còn chịu trách nhiệm cho hai nhãn hiệu giày trẻ em khác, từ từ về sau các cô sẽ biết. Giang Kỳ Nhã, vị trí đối diện với cô đang trống phải không? Cô hướng dẫn cho..... Bộ Hành. Triệu Văn, cô hướng dẫn Chu Dung Dung. Trước mắt như vậy đã, mọi người hãy cố gắng làm việc.”

Bộ Hành cố gắng nhớ mặt tất cả mọi người.

Trước mắt cô nhớ được nhân viên hiện tại, Dương Tiểu nghỉ việc, cô và Chu Dung Dung là trợ lý, một thiết kế sơ cấp, ba thiết kế trung cấp, hai thiết kế cao cấp, một thiết kế chính, ba nam sáu nữ.

Cô gái có làn da nâu lúc này chính là Triệu Văn, chủ động dẫn Chu Dung Dung vào bàn bên cạnh cô ấy.

Giang Kỳ Nhã ngồi vào vị trí của mình mà không có phản ứng gì với Bộ Hành.

Bộ Hành cũng không thể đứng mãi như một kẻ ngốc, chủ động ngồi vào vị trí đối diện với Giang Kỳ Nhã, khách khí hỏi: “Tiền bối, xin hỏi bây giờ tôi có thể làm gì ạ?”

Giang Kỳ Nhã không ngẩng đầu lên, “Đầu tiên cô mở máy tính, vào ổ đĩa nghiên cứu tài liệu, làm quen với phong cách sản phẩm của chúng ta.”

Bộ Hành mở máy tính, phát hiện cần mật mã, đành phải hỏi: “Tiền bối, mật mã là gì ạ?”

Giang Kỳ Nhã đọc một chuỗi con số thêm một vài chữ cái,

Trí nhớ của Bộ Hành rất tốt, nhập mật mã chính xác không sai một số, mở máy tính.

Giang Kỳ Nhã vốn dĩ chờ cô ta hỏi lại lần thứ hai, thấy cô đã nhấp chuột máy tính ở trên bàn, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Ổ đĩa chung lại cũng yêu cầu mật mã, Giang Kỳ Nhã đang tập trung làm gì đó, rõ ràng không có ý chủ động nói cho cô.

Bộ Hành không chút do dự, thấy trên bàn có sẵn giấy nhớ, xé một tờ đưa về phía đối diện, lịch sự như cũ mà cười nói: “Giang tiền bối, phiền cô viết giúp tôi mật mã ổ đĩa, lỡ may tôi không nhớ được lại quấy rầy cô làm việc.”

Chỉ là lần này cô cao giọng hơn lần hỏi trước một ít, có người ở tổ thời trang trẻ em phía trước thậm chí còn quay đầu lại nhìn.

Giang Kỳ Nhã lúc này mới ngẩng đầu nhìn Bộ Hành, cô không kiêu ngạo không xu nịnh mà nhìn chăm chú mình. Giang Kỳ Nhã nhận thấy ánh mắt của người khác đang nhìn mình, nếu không tiếp lại bị nói làm khó người mới, đành phải vói tay ghi ra giấy ghi chú, mắt liếc nhìn đồng hồ hiệu Bulgari trên tay cô, tâm tư không ổn, viết mật mã đưa cho Bộ Hành.

Bộ Hành sắc mặt không đổi, “Cảm ơn” rồi ngồi xuống.

Buổi sáng đến làm các thủ tục mất không ít thời gian, vừa ngồi xem được ít tài liệu, lại đã đến giờ ăn cơm.

Các nhà thiết kế lần lượt rời đi, ba nam thiết kế đi cùng nhau, ba cô gái thiết kế sơ cấp và trung cấp đi cùng nhau, Giang Kỳ Nhã đi đến vị trí Từ Giai chờ cô cùng đi ăn cơm.

Bộ Hành nhìn thấy những điều này nghĩ rằng họ đi cùng nhau không khác biệt lắm về cấp bậc, chờ mọi người đi hết Chu Dung Dung đến chỗ Bộ Hành. Một mình Dương Tiểu cũng đi đến, “Tôi dẫn các cô đi ăn cơm nhé!”

Bộ Hành vốn dĩ nghĩ Trác Chu có nhà ăn, nghe Dương Tiểu giới thiệu mới biết, mọi nhà hàng trong "trần nhỏ" này đều có thể dùng thẻ cơm của Trác Chu.

Thẻ cơm của một nhân viên bình thường mỗi tháng được hai trăm đồng tiền cơm, nếu quá số tiền đó thì tự trả tiền cho các bữa ăn sau đó.

Dương Tiểu cười nói: “Từ nhà thiết kế cao cấp trở lên, trợ cấp càng nhiều. Các cô hãy cố lên!”

Chu Dung Dung thấy cô ấy cũng thân thiện, có chút tò mò hỏi: “Vậy tại sao chị..... lại nghỉ việc?”

Dương Tiểu trầm mặc nói thẳng: “Tôi đã tìm được việc tốt hơn!”

“Ồ! So với Trác Chu có tốt hơn không?”

“Trác Chu rất tốt, nhưng phải phấn đấu lên thiết kế trung cấp và cao cấp trở lên mới được, nếu không cũng chỉ thường thường vậy thôi!” Dương Tiểu đột nhiên hạ giọng, “Cũng không ngại nói cho hai người biết, tôi làm trợ lý thiết kế ở đây một năm, đến công ty khác có thể đảm nhiệm thiết kế luôn.”

Bộ Hành nghĩ thầm, lời này so với những gì Tường Dung nói cũng không khác biệt, từ Trác Chu đi ra bên ngoài thực sự nổi tiếng.

“Thật vậy ư?” Chu Dung Dung có chút hâm mộ, lại có chút lo lắng, “Bên này..... Có phải rất khó phát triển hay không?”

“Cũng không hẳn, phải nhìn vào năng lực.” Dương Tiểu thái độ có chút hậm hực, “Hiện tại các thiết kế sơ cấp chính là trợ lý được thăng chức.”

“À.” Chu Dung Dung tưởng cô không được thăng chức, vội đổi đề tài.

Ba người dừng ở một cửa hàng, chuẩn bị muốn vào đi, Dương Tiểu “Ồ” một tiếng, nhìn xa xa thở dài, “Điều đáng tiếc chính là về sau sẽ không nhìn thấy Tiểu Chu tổng nữa!”

“Ồ?” Chu Dung Dung vội quay mặt lại đưa mắt theo tầm mắt của cô ta, “Wow! Buổi sáng em cũng nhìn thấy anh ấy, quả thực rất đẹp trai!!!”

Dương Tiểu kinh ngạc, “Vậy cô may mắn đấy, tôi tới đây làm việc được một năm mà hôm nay mới là lần thứ ba nhìn thấy anh ấy.”

Bộ Hành cũng đã nhìn thấy Chu Mộ Tu, phía sau có vài người đi theo, đang đi đến từ con đường lát đá bên cạnh.

Bọn họ đã lướt qua ba người Bộ Hành, hướng về trần nhỏ, đại khái cũng là muốn đi đâu đó ăn cơm.

Buổi sáng vội vàng lướt qua anh ta, mắt nhìn thẳng không chú ý tới dáng vẻ của anh ta, bây giờ mới để ý hôm nay anh ta mặc đồ sang trọng, âu phục tối màu, dáng người thẳng, đi bên cạnh là một người đàn ông trung niên vừa đi vừa nói chuyện với nhau, trông rất đẹp đẽ, phong độ.

Người đàn ông trung niên kia cùng anh ta đi song song, vừa thấy chính là kiểu người thành đạt lớn tuổi, đi theo bên cạnh ông ấy còn có một cô gái trẻ

tuổi, mặc váy đính ngọc trai tinh xảo, chân đi giày cao gót song song hai màu đen trắng, tay cầm chiếc túi hàng hiệu xa xỉ, dáng đi thanh lịch.

Dương Tiểu cùng Chu Dung Dung vẫn đứng ngơ ngẩn mà nhìn, đến khi nhóm người kia rẽ vào một nhà hàng, Chu Dung Dung thở dài:

“Ồ cạnh Chu tổng chỉ có thể là thiên kim tiểu thư như vậy!”

Dương Tiểu khoe miệng cong cong, bước vào nhà hàng.

“Đi thôi nào, dù sao chúng ta có phần đầu cả đời đều không thành được người như vậy.”

Bộ Hành cảm thấy lời này ản chút ý tứ, khoe miệng giật nhẹ, đi theo sau.

Di động trong túi áo khoác vang lên, là tin nhắn WeChat.

“Lần trước nói chính là nhà hàng đó đấy, ăn nhiều một chút nhé, em gầy quá.”

(Hẹn các bạn vào sáng mai nhé... Cảm ơn mọi người đã đọc truyện)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21-1

Ba người tìm chỗ ngồi xuống.

Sự chú ý của Chu Dung Dung còn đang ở trên người Chu Mộ Tu.

Giọng cô rất ngọt mà hỏi: “Chị Dương, Tiểu Chu tổng đã kết hôn chưa? Từ hôm nay trở đi em sẽ pick anh ấy, làm nam thân của em!”

Dương Tiểu hút mì sợi, miệng phình to, “Cô ở đó mà trồng cây si đi! Trong ba tháng đầu khi tôi đến đây làm việc, mỗi ngày đều lo lắng mình làm việc không tốt, đầu óc căng thẳng, cân nặng cơ thể đang từ một trăm ba xuống còn một trăm mười lăm, cô mới đến ngày đầu tiên đã có tâm trạng pick nam thân?”

“Ồi!” Chu Dung Dung kinh ngạc, bất động nhìn dáng người cô ta hiện tại chắc chắn không dưới một trăm ba, nói: “Cũng gọi là may mắn, trước khi tới đây em cũng có chút lo lắng, nhưng sáng nay chị Văn rất thân thiện chỉ bảo cho em, còn nói em từ từ sẽ quen!”

“Triệu Văn không tồi chút nào đâu, xem như cô may mắn!” Dương Tiểu mắt nhìn Bộ Hành ở đối diện chuyên tâm ăn mì, giọng điệu có phần thông cảm, “Tôi cũng do Giang Kỳ Nhã kèm cặp đây.”

Dù sao cũng sắp chuyển đi, nên cũng không có gì kiêng kị, cô oán giận: “Nếu là người khác kèm tôi nói không chừng bây giờ tôi cũng đã được thăng lên thiết kế sơ cấp, cũng không cần phải ăn ở nhà khác, có thể ăn mỹ ngon như vậy ở đây, lại còn được nhìn thấy ông chủ đẹp trai!”

Chu Dung Dung tỏ vẻ đồng cảm, nhìn Bộ Hành, “Vây..... Chị Bộ, chị làm sao bây giờ?”

Bộ Hành nhớ lần trước Chu Mộ Tu có nhắc đến món ăn rất đặc trưng này, quả nhiên rất ngon, sợi mì dai rất ngon, số lượng cũng vừa đủ. Nghe Chu Dung Dung nói xong rồi cười, “Không sao, chị da mặt dày mà.”

Cô cũng không phải nói giỡn, cô đã nghĩ đến những chuyện khó khăn mà cô gặp phải khi làm việc ở vị trí này, hơn nữa trong lòng cô còn có hai nguyên tắc hữu hiệu.

Một là cho phép bản thân phạm sai lầm nhưng phải cố gắng để không lặp lại sai lầm đó.

Thứ hai là mặt dày nhưng không để người khác coi thường mình.

Khi cô vừa mới bắt đầu tìm nhà xưởng cho MOCO, cũng không được thuận buồm xuôi gió, lúc đó gặp những người còn phức tạp hơn cả Giang Kỳ Nhã và Từ Giai hôm nay, bị nhà xưởng lợi dụng sơ hở hợp đồng lừa tiền hàng, còn có nhiều vấn đề ập đến ụp ùn không dứt, cô cũng xem như mất chút học phí ban đầu.

Sau này cô đặt ra hai nguyên tắc này cho chính mình, làm việc cẩn thận hơn, MOCO mới có được chất lượng và lợi nhuận như ngày hôm nay.

Nhìn Bộ Hành cười nhạt, Dương Tiểu ăn mì chậm lại, thần sắc dờ dẩn. Tuy nói là chủ động nghỉ việc, nhưng cô lại không cam lòng. Trác Chu là tập đoàn tốt nhất, nếu có thể đứng vững ở vị trí này rồi từ đó thăng chức, phúc lợi đãi ngộ rất tốt, hơn nữa về sau cũng dễ có danh tiếng. Mẹ cô gặp ai cũng khoe con gái làm thiết kế ở Trác Chu, nếu biết cô chuyển đến làm cho một công ty nhỏ không có tên tuổi có khi cô còn bị mẹ mắng.

Lại thêm chuyện cô và Tôn Hiểu Hiểu hai người cùng là trợ lý, bình thường hay đi cùng nhau, phòng nghỉ cũng được phân chung với nhau. Nhưng cô nhận thấy năng lực của mình không bằng Tôn Hiểu Hiểu, cô cũng làm việc không hiệu quả, hiện giờ Tôn Hiểu Hiểu thăng chức lên thiết kế sơ cấp, hai người liền có khoảng cách. Cô cảm thấy thật mất mặt và xấu hổ, mới tính toán đi ăn máng khác.

Nhất thời không khí liền có chút trầm xuống.

Chu Dung Dung liền quay trở về đề tài lúc này, “Tiểu Chu tổng rốt cuộc có bạn gái hay không ạ?”

Dương Tiểu bữu môi, “Không nghe đến. Theo lời đồn Tiểu Chu tổng không gần nữ giới.”

“Ồi! Không thể như vậy chứ?”

“Không biết nữa, dù sao cũng chưa bao giờ nghe anh ta có quan hệ yêu đương, chỉ có một khả năng đó là chuyện riêng tư được giữ kín rất tốt.”

Bộ Hành vừa thổi cho mì bột nóng, vừa suy nghĩ, xem ra anh ta nói không có kinh nghiệm là nói thật.

Dương Tiểu đã ăn xong một bát lớn, buông đũa xuống.

“Mặc kệ Tiểu Chu tổng có phải không gần nữ sắc thật hay không, cũng không ngại cùng với nữ nhân ở công ty trong tối ngoài sáng phân cao thấp!”

“Nữ nhân nào?” Chu Dung Dung tò mò.

Bộ Hành hơi giật mình.

“Dù sao cũng không phân biệt cao thấp! Những người hoặc là có tiền, có nhan sắc, có năng lực, bằng không cũng không đủ tư cách ở đó mà tranh giành!”

“À!” Chu Dung Dung ngâm đũa, “Chị Dương, chị có phải làm gì không hay là được nghỉ?”

“Qua năm tôi mới nghỉ việc! Như thế nào cũng phải tham gia cuộc họp thường niên của công ty và chờ thưởng lớn chứ! Cũng được ít nhiều.”

Chu Dung Dung mở to hai mắt, làm ra vẻ đã học được điều gì đó ở vị trí này.

Cơm nước xong mọi người trở lại tầng bốn Trác Chu, còn nửa giờ nữa mới đến giờ làm.

Bộ Hành có thói quen ít nhiều gì mỗi ngày đều phải ngủ trưa, nghĩ rằng trong phòng nghỉ có sofa, lúc đến đó phát hiện ở đó đã có người, là Từ Giai đang nằm, trong tay cầm di động.

Cửa khép hờ, cô nghe rất rõ câu nói của Từ Giai.

“Trước đây ở trong nhà đôi lúc còn có thể nhìn thấy Mộ Tu, bây giờ làm ở Trác Chu, lại không thấy mặt đâu.”

Ngữ khí nói chuyện nhẹ nhàng làm nàng này hoàn toàn khác so với lúc trước Bộ Hành nghĩ về Từ Giai, cô vốn dĩ cho rằng cô ta đối với ai cũng đều có sắc mặt như thể thiếu nợ cô ta, lạnh lùng, không kiên nhẫn, hóa ra cô đã nhầm.

Bộ Hành quay về nằm bò trên bàn làm việc, như thế nào cũng không ngủ được, suy nghĩ về sau có nên trang bị cho mình một chiếc ghế nằm.

Giờ làm việc buổi chiều bắt đầu.

Giang Kỳ Nhã buổi sáng chỉ cho cô một câu, để cô làm quen với phong cách của các sản phẩm.

Thật ra bình thường cô có thời gian sẽ đi thị trường thu thập tư liệu, lâu nay Bella luôn là đối tượng khảo sát trọng điểm của cô, cho nên phong cách sản phẩm đã quá quen thuộc đối với cô. Nhưng cô vẫn làm theo lời Giang Kỳ Nhã, xem các sản phẩm năm vừa rồi ở ổ đĩa và ở album, cũng có thể hiểu thêm một số vấn đề.

Lúc này, cách mấy vị trí Triệu Văn đứng dậy nói với Từ Giai: “Chị Giai, em mang Dung Dung đi xem hàng mẫu ở phòng trưng bày.”

Từ Giai gật đầu, “Đi đi! Chỉ bảo em ấy cho tốt.”

Chu Dung Dung cười tủm tỉm mà đi theo Triệu Văn.

Bộ Hành xem mẫu qua ảnh một lần nữa, chủ động hỏi Giang Kỳ Nhã: “Tiền bối, chị có thể đưa tôi đến phòng triển lãm xem một chút được không? Nếu chị bận mình tôi đi cũng được.”

Giang Kỳ Nhã ngừng đầu nhìn cô, “Ồi, tôi đang bận đến chết đây này, từ từ tôi còn có chuyện khác cho cô làm.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21-2

Bộ Hành nghĩ thầm, mười phút trước khi cô đi toilet trở về phòng từ cửa sau nhìn thấy cô ta đang lướt Taobao.

Cười cười nhìn cô ta, “Vâng, chị cần tôi làm gì ạ?”

“Đây, cô đi đến phòng kỹ thuật hỏi hàng mẫu của tôi ổn chưa, giục sư phó nhanh lên, nếu làm xong rồi hãy mang về đây.”

Bộ Hành gật đầu, vừa lúc cũng muốn đi các phòng nhìn xem

Cười hỏi: “Hàng mẫu đánh số thế nào ạ? Tôi phải tìm vị nào sư phó nào lấy? Tôi sợ tôi không cẩn thận lại lấy sai.”

Giang Kỳ Nhã không nghĩ tới một tân binh mà hiểu nhiều như vậy, có chút không tình nguyện mà trả lời cô, “Luu sư phó, mã SS031.”

Bộ Hành ra cửa, tìm được phòng kỹ thuật ở cùng tầng, không khỏi mở rộng tầm mắt. Phòng kỹ thuật là nơi chế tác hàng mẫu bằng giấy. Ở xưởng Bước Đi phòng kỹ thuật chỉ là một gian nhỏ có ba sư phó cùng với ba công nhân may mẫu.

Phòng phiên bản của Trác Chu có thể sánh với một nhà xưởng loại nhỏ, có thể sản xuất hàng loạt sản phẩm

Tất cả mọi người đều bận, Bộ Hành đi đến cửa gần nhất một vị sư phó, cười nói: “Xin chào! Tôi là Bộ Hành nhân viên mới của phòng thiết kế, xin hỏi ai là Luu sư phó ạ?”

Sư phó nhìn cô, ngữ khí ôn hòa mà chỉ vào bên trong, “Người mặc quần áo màu xanh kia kìa, có thấy không?”

Bộ Hành nhìn theo hương chỉ tay, gật đầu, “Thấy ạ, cảm ơn sư phó!”

Cô đi vào trong

Tìm được Luu sư phó, cô trình bày lý do đến đây.

Luu sư phó ngạc nhiên, “Tôi đang còn phải làm phiên bản khác. Không phải buổi sáng tôi đã nói cái này chờ đến ngày mai sao, gấp gấp cái gì?”

Mặt xị xuống, “Lúc nào cũng chỉ biết giục giục giục! Cái gì cũng vội, mà không vội cũng giục!”

Người bên cạnh nghe được Luu sư phó lớn giọng không khỏi nhìn về hướng bên này.

Bộ Hành biết mình bị Giang Kỳ Nhã làm khó, nhưng việc này không phải cô sai, cô cũng không có gì xấu hổ mà xin lỗi, mặt vẫn lễ phép như lúc mới tới, định chờ Luu sư phó hết giận rồi nói tiếp.

“Ồ, Bộ.....”

Người bên cạnh bỗng nhiên kêu lên.

Bộ Hành xoay mặt lại, cũng có chút bất ngờ, cao giọng kêu lên, “Ngô sư phó!”

Ngô sư phó càng kinh ngạc, nhìn Bộ Hành, “Con sao lại ở đây? Chú hai con.....”

Bộ Hành mắt nhìn ông ấy chớp chớp, ngăn cản điều ông ấy muốn nói ra, “Ngô sư phó, con hôm nay mới đi làm ở đây. Đã lâu không gặp chú, hôm nào có cơ hội chú cháu ta cùng nhau uống trà!”

Ngô sư phó là sư phụ lớn tuổi ở Bước Đi, ông đã làm việc trong xưởng từ khi nhà xưởng mới thành lập, nhưng hai năm trước cũng đã rời đi, Bộ Hành cũng không nghĩ tới chú ấy tới làm việc ở Trác Chu.

Ngô sư phó nghe âm biết ý, hiểu được cô không muốn trước mặt người khác nói về việc của mình. Ông rõ chuyện nhà họ Bộ như lòng bàn tay, biết hai vợ chồng Bộ Vũ Tây cùng Hứa Hương Ngọc là người không tốt, không để gì đối phó, nghĩ thầm Bộ Hành mò còi không nơi nương tựa chắc chắn sẽ bị thiệt thòi, nếu không tại sao cô phải lưu lạc đến nơi này làm công? Lại nhìn Bộ Hành, ông cũng chứng kiến cô lớn lên, trong lòng dâng lên cảm giác thương cảm.

Ông vỗ thật mạnh bả vai Luu sư phó, cố ý nói đỡ giúp cô, “Lão Luu, ông sao lại phải phát hỏa với tiểu nha đầu này! Hôm nay cô ấy mới tới nhận việc, cũng chưa biết chuyện gì với chuyện gì, nếu không phải người khác sai tới đây thì là cái gì!”

Lưu sư phó kỳ thật vừa rồi đã hết bức lại nhìn tiểu cô nương thuần khiết, duyên dáng, yêu kiều mà đang nhìn ông cười với thái độ lễ phép, cảm thấy mình thật nóng tính, với lại lúc này thấy cô và Ngô sư phó là người quen, liền thấy xấu hổ.

Vội nói: “Ồ! Đều do tôi, tiểu cô nương cô đừng để trong lòng, tôi không phải nói cô!”

Bộ Hành cũng cười, “Không sao ạ, cháu biết chứ không phải mắng cháu.”

Lưu sư phó không khỏi nhìn cô, tiểu nha đầu này nhìn trẻ tuổi lại có vẻ rất biết điều.

Tiếp đó, Bộ Hành liền ở lại phòng xem các sư phó chế bản, lại nhờ mối quan hệ với Ngô sư phó cùng cả phòng làm quen một lượt, chờ đến trước khi tan tầm năm phút mới trở lại phòng thiết kế.

Giang Kỳ Nhã phát hiện cô vừa trở về, không vui hỏi: “Sao cô đi lâu vậy?”

Bộ Hành có chút khó xử, “Tiền bối, chị nói làm xong hãy lấy về, tôi vẫn chờ ở đó. Nhưng Lưu sư phó gần tan tầm liền đuổi tôi về, tôi có ở lại chờ cũng vô dụng, đành phải về trước đây.”

Sau đó dùng ngữ khí thương lượng hỏi: “Nếu không, bây giờ chị tới chỗ Lưu sư phó nói ông ấy làm thêm giờ, tôi sẽ đến đó tiếp tục chờ!”

Giang Kỳ Nhã ngạc nhiên nhìn cô, nhất thời không biết cô nói thật hay có ý tứ gì khác. Lưu sư phó là người khó tính nhất phòng, muốn mình giục Lưu sư phó tăng ca, không phải tìm đến chỗ mắng sao? Cô hoài nghi nhìn Bộ Hành, bỗng nhiên thấy khóe miệng Bộ Hành hơi hơi rủ xuống rồi trong phút chốc cong lên lộ ra vẻ mỉa mai, thế mới biết cô ta đang cố ý.

Nhưng Bộ Hành vừa rồi làm trò trước mặt nhiều người, thái độ nghiêm túc lịch sự không có gì sai, cô ta cũng không thể hiện gì là không tốt. Trong lòng kìm nén tức giận, mặt lúc đỏ lúc trắng.

Bộ Hành cũng không nhìn cô, ngồi thẳng xuống thu dọn các đồ vật trên mặt bàn.

Lúc này, di động có tin nhắn, cô không khỏi nhú mày, tin nhắn WeChat của Chu Mộ Tu.

“Tan tầm cùng ăn cơm nhé, chờ tôi ở bãi đỗ xe.”

Bộ Hành trả lời: “Không, tôi buổi tối có việc rồi.”

Nghĩ nghĩ, cô viết thêm vài dòng:

“Nếu anh có ý định kết bạn hoặc có ý định kết hôn với cô gái nào đó, trước tiên làm ơn hãy nói cho tôi biết, tôi nghĩ tôi và anh phải thật rõ ràng, cho dù đó là tiền hay là thứ gì đi nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22-1

Lúc sáu giờ hai phút, mọi người ở văn phòng nghỉ làm.

Bên quầy trẻ em Bella vì Từ Giai chưa đi nên những người khác cũng chưa có động tĩnh gì.

Bộ Hành cũng không vội, vừa mới copy ở trong máy tính ít bản thảo, được thiết kế bởi phần mềm 3D mới nhất, cô không am hiểu phần mềm này lắm, vừa lúc nghĩ buổi tối sẽ học thêm.

Lúc này, Từ Giai “Alo!” một tiếng, cầm di động đi vào bên trong phòng nghỉ, đóng cửa lại nói chuyện điện thoại.

Bộ Hành nhìn đối diện thấy Giang Kỳ Nhã bắt đầu thu dọn đồ, cầm túi đứng lên muốn đi nhưng lại do dự đặt túi xuống, ngồi yên tại chỗ cao giọng gọi, “Văn Hiến, Triệu Văn, sao còn chưa về, tan tầm rồi!”

“Đi thôi, tôi tắt máy tính đã!”

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn nhau, rất nhanh thu dọn đồ, sẵn sàng khi Từ Giai không ở đây định bỏ cửa chạy lấy người.

Từ Giai nói chuyện điện thoại chưa đến một phút liền quay lại, nguyên nhân vì cuộc điện thoại vừa rồi khiến tâm tình cô khó chịu, nhìn thấy tình cảnh này, giọng nói trở nên lạnh lùng.

“Mọi người đều xong việc hết rồi à? Tôn Hiểu Hiểu, Dương Tiểu, tôi đã yêu cầu hai người cắt lô nguyên liệu và lưu trữ chúng, tại sao ở đây vẫn như đông hôn độn thế này?”

Tôn Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói: “Giai tỷ, chúng em hôm nay đi Á Hoàn tìm phụ kiện mới, vừa trở về chưa được mười phút, em đang chuẩn bị cho buổi tối tăng ca đây!”

Từ Giai quên mất việc này, bây giờ mới nhớ ra cô đã kêu các cô ấy đi Á Hoàn. Thần sắc dễ chịu hơn, “Không phải chúng ta có hai trợ lý mới tới sao? Tại sao không giao cho các cô ấy?”

Cô đảo mắt nhìn mọi người, mọi người cũng đang nhìn cô, chỉ còn có Bộ Hành đang ngồi ở vị trí của mình nhìn vào màn hình máy tính.

Không hiểu sao nhưng cô nhìn không vừa mắt, nói như ra lệnh: “Bộ Hành! Hai cô sẽ tăng ca buổi tối, Dương Tiểu cô nán lại hướng dẫn cho các cô ấy.”

“Vâng.” Dương Tiểu lên tiếng, người để ý có thể cảm thấy Dương Tiểu có chút không tình nguyện. Những người khác vẫn đứng nguyên vị trí, không ai dám thể hiện sắc mặt khó coi chờ Từ Giai đi trước.

Giang Kỳ Nhã có chút sốt ruột, đi đến cạnh Từ Giai, nhỏ giọng nói: “Giai tỷ, hôm nay sinh nhật bạn trai em, anh ấy đang bên ngoài chờ em, nếu không có việc gì nữa em đi trước chị nhé!”

Từ Giai trong lòng không kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn có ý cười, trêu chọc nói: “Được rồi được rồi, đừng ở trước mặt chị thể hiện tình yêu nữa! Mau đi đi!”

Lại cười với những người khác nói: “Được rồi, không có việc gì nữa mọi người làm gì thì làm rồi nhanh về đi!”

Vì thế, mọi người thở phào nhẹ nhõm lục tục rời đi.

Không lâu sau đó, Từ Giai cũng đi với khuôn mặt âm trầm.

Trong phòng chỉ còn lại có Bộ Hành, Dương Tiểu cùng Chu Dung Dung.

Dương Tiểu nhìn một đồng vải trên mặt đất, nhíu mày, “Chúng ta có muốn đi ăn cơm trước không, cơm nước xong hãy quay lại làm!”

Chu Dung Dung gật đầu, “Tiện thể em về ký túc xá lấy ít đồ nữa.”

Cô cùng Dương Tiểu đều ở ký túc xá của Trác Chu, ngay cạnh trần nhỏ.

Bộ Hành không muốn ăn uống gì, hơi suy tư, “Tôi không ăn cơm đâu. Dương Tiểu, không bằng cô chỉ tôi làm như thế nào trước đi.”

Dương Tiểu đành phải đi đến ngăn tủ bên cạnh lấy ra một tập tài liệu, “Rất đơn giản, cắt thành các miếng lớn nhỏ giống nhau, dán lên, đánh số, số màu, giá xuất xưởng, dựa theo mẫu này là được.”

Bộ Hành gật đầu, “Vậy tôi ở đây cắt trước, các cô đi nhanh về nhanh, chúng ta nhanh chóng làm cho xong.”

Vì thế, Dương Tiểu cùng Chu Dung Dung đi ăn cơm trước.

Bộ Hành một mình bận rộn bắt đầu công việc.

Làm việc mười mấy phút, nhớ ra gì đó, cô đi đến bàn cầm di động xem, không có cuộc gọi, không có tin nhắn WeChat, trong lòng không khỏi thất vọng. Cô lắc đầu như muốn vứt những thứ phức tạp ra khỏi đầu, để điện thoại sang một bên, bình tĩnh tập trung làm việc.

Nên sống đơn giản, đừng nên hoang phí thời gian. Cô thao tác nhanh nhẹn, ba mươi phút sau đã làm được hơn một nửa.

Lúc này, một âm thanh dịu dàng truyền đến.

“Vẫn còn bận à?”

Bộ Hành ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên, “Giám đốc Tô.”

Tô Mạn Lệ chậm rãi đến cạnh cô, nhìn vào công việc trong tay cô, ân cần hỏi: “Bộ Hành, ngày đầu tiên đi làm cảm giác thế nào?”

“Cũng không tệ lắm ạ.” Bộ Hành suy nghĩ thực lòng nói: “Cơm trưa ở trần nhỏ ăn rất ngon, ngày mai em sẽ thử ở một cửa hàng khác.”

Điều Tô Mạn Lệ muốn hỏi không phải thức ăn thế nào, Bộ Hành lại trả lời chung chung, hỏi một đằng trả lời một nẻo, rất tự nhiên đem đề tài thức ăn mà nói đến.

Miệng cô có ý cười sâu, gật đầu, “Bộ Hành, làm tốt lắm. Chị thực sự xem trọng em!”

Lời này nói ra có chút đột ngột.

Bộ Hành biểu hiện vui vẻ vừa phải, “Cảm ơn giám đốc, em sẽ cố gắng ạ.”

Tô Mạn Lệ ngữ khí càng thêm thân thiết, “Em đi làm về muộn như vậy, đã nói qua với bạn trai chưa?”

Bộ Hành khi phỏng vấn cũng nhìn ra, Tô Mạn Lệ và Từ Giai có chút bất hòa.

Tô Mạn Lệ rõ ràng biết Từ Giai không muốn tuyển dụng cô, nhưng lại khẳng khái giữ lại cô, tối nay còn chủ động tới để thể hiện sự quan tâm, cố ý muốn mượn sức của mình. Tuy nhiên vừa mới nói được hai câu, cô liền chuyển sang đề tài riêng tư về bạn trai, có chút vội vàng.

Bộ Hành hơi hơi mỉm cười, “Em không có bạn trai.”

“Phải không vậy? Điều kiện tốt như vậy sao lại không có bạn trai?”

Tô Mạn Lệ trên mặt kinh ngạc nhìn Bộ Hành có chút khoa trương.

Giọng nói của Bộ Hành bình thản, “Ba bốn năm tới em chủ yếu muốn tập trung vào công việc của mình, tạm thời em chưa muốn nghĩ tới việc yêu đương.”

Nhìn thái độ của Tô Mạn Lệ, Bộ Hành biết câu trả lời của cô rất vừa lòng, xem lời nói của cô là thật lòng.

Đây cũng không phải chuyện xấu đối với bản thân cô.

Hai người lại hàn huyên một lúc, thì Dương Tiểu cùng Chu Dung Dung trở lại.

Tô Mạn Lệ hỏi thăm hai người vài câu, rồi rời đi.

Chu Dung Dung chờ Tô Mạn Lệ đi rồi, tò mò hỏi: “Em thấy Giám đốc Tô đáng đi rất cẩn thận, thoát nhìn sắc mặt cũng không tốt lắm.”

Bộ Hành hai ngày trước trong lúc phỏng vấn cũng có cảm giác này.

Dương Tiểu nhìn quanh bốn phía, che miệng nhỏ giọng nói: “Chị ấy lúc trước ở văn phòng của mình đã không cẩn thận bị sinh non, hình như có liên quan đến Từ Giai. Vừa nghỉ ngơi một tuần đã đi làm lại rồi.”

Chu Dung Dung há to miệng, “Trời ạ, cũng liều quá! Thế thì cũng không lấy làm lạ khi chị ấy được thăng thăng lên chức giám đốc!”

Dương Tiểu hoài nghi, “Sao cô biết chị ấy được thăng thăng lên chức giám đốc?”

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22-2

Chu Dung Dung sững sốt, vội nói: “Em có bạn học cùng thời tiểu học làm ở phòng thị trường, nghe bạn ấy nói. Có phải sự thật hay không?”

Dương Tiểu gật đầu.

Chu Dung Dung lại hỏi: “Chị ấy nhìn không còn trẻ nữa nhì!”

“Ba mươi sáu tuổi rồi!”

“..... Ôi! Vậy chị ấy rất khó có con lại sao? Em có đi, năm nay ba mươi tám tuổi, đã có con gái mười bảy tuổi, vẫn có ý định mang song thai.....”

Hai người nói hết chuyện Tô Mạn Lệ cho tới chuyện vô sinh, ông nghiệm, rồi đến chuyện trẻ con.

Bộ Hành nhìn hai người riu rít buồn chuyện, thăm thò dài. Cô vẫn ngồi thẳng, nhỏ giọng, đề nghị: “Thế này nhé, chúng ta sẽ phân công. Tôi cắt, Chu Dung Dung dán, Dương Tiểu phụ trách đánh số, như vậy hiệu suất sẽ cao hơn một chút. Làm xong sớm, chúng ta còn có thời gian đi dạo ở khu thương mại.”

Hai người sững sốt, nhìn nhau.

Chu Dung Dung phấn chấn tinh thần, “Đúng đúng, em cũng muốn đi chợ đêm, vừa rồi lúc ăn cơm nghe âm thanh bên đó thật náo nhiệt!”

Tiếp đó, ba người tạo thành một dây chuyền sản xuất, hiệu quả công việc rất cao.

Tám rưỡi, mọi việc đã xong.

Chu Dung Dung vội vàng tóm lấy Dương Tiểu, bắt cô dẫn đi dạo.

Bộ Hành đem tài liệu cất, nhìn quanh bốn phía. Văn phòng to như vậy nhìn qua cũng thấy các nhãn hiệu khác cũng có mười mấy người ở lại tầng ca, cũng có người ở lại để xem phim trong phòng studio.

Cầm lấy túi, quẹt thẻ vào thang máy, khi ra đến tầng một thấy rất đông người.

Vừa rồi ngồi cất chỉ nghĩ thấy mùi của vải da, lúc này vừa ra đến bên ngoài, Bộ Hành cảm thấy không khí thật trong lành.

Nhìn lại trần nhỏ được thấp sáng bởi đèn nê ông, ban đêm so với ban ngày còn náo nhiệt hơn, rất đẹp và lộng lẫy.

Trác Chu đã rất thành công trong việc gia tăng sự trung thành của nhân viên. Có một bộ phận nhân viên ở ký túc xá trong trần nhỏ này, giống như Dương Tiểu hay Chu Dung Dung, ban ngày đi làm, buổi tối là thời gian họ thả lỏng để tiêu khiển.

Bộ Hành mơ hồ có thể nghe được âm nhạc của quán bar truyền đến. Cô hít thở không khí mát mẻ này, đi đến bãi đỗ xe. So với ban ngày đông đúc, lúc này chỗ trống quá nhiều.

Tìm được xe giáp xác trùng của mình, cô mới vừa kéo cửa xe ra, liền nghe được tiếng mở cửa xe bên cạnh mà cô nghĩ rằng chiếc xe này không có ai.

Bộ Hành có chút bị dọa, nhú mảy quay đầu lại nhìn. Là Chu Mộ Tu.

Anh ta không phải có chỗ đỗ xe riêng ở phía đông rồi sao? Từ khi nào lại chuyển qua đỗ xe cạnh cô.

Bộ Hành trong lòng chửi thầm.

Thực tế, Chu Mộ Tu đã ở trong xe đợi cô hơn hai giờ.

Sau nụ hôn ngày hôm qua, anh tưởng rằng mối quan hệ của hai người đã tiến một bước lớn, ai biết được lúc tan tầm cô nhắn tin WeChat với nội dung khó hiểu, như tạt một gáo nước lạnh vào đầu anh.

Anh không rõ ngọn nguồn sự tình, tùy tiện nhắn WeChat hoặc gọi điện thoại càng dễ khiến cô hiểu lầm hơn, không bằng gặp mặt trực tiếp hỏi rõ ràng.

Vì thế sau khi cô trả lời tin nhắn kia liền lập tức đi xuống bãi đỗ xe, xác nhận xe cô còn ở trong bãi, ngồi vào trong xe của mình đợi.

Đợi xe bên cạnh đi ra, anh nói Tiểu Lý đem xe đậu cạnh xe cô.

Ai ngờ mãi không thấy cô xuống, kêu Tiểu Lý đến trung tâm thiết kế tìm hiểu xem thế nào, mới biết được cô phải tăng ca.

Anh không tiện đi tìm cô, cũng không nghe Tiểu Lý sẽ giúp mình, chỉ còn cách ngồi trong xe mà chờ cô. Nên mới có màn làm cô giật mình kia.

Chu Mộ Tu đi đến bên Bộ Hành, tự nhiên lấy chìa khóa xe trong tay cô, ngẩng đầu lên, ý ra hiệu cô ngồi ghé phụ.

Bộ Hành trong lòng lại thấy bức bối, không cảm kích, mà lạnh lùng nói: “Tôi nuôi không nổi tài xế như anh!”

Ngữ khí chanh chua đến bản thân cô còn ngạc nhiên.

Chu Mộ Tu ôn hòa mà nói đùa, “Tôi miễn phí.”

Bộ Hành liếc thấy miệng anh ta cười, không nghĩ sẽ xử lý anh ta tại đây, đi vòng qua xe đầu, ngồi vào ghế phụ.

Chu Mộ Tu cũng ngồi vào xe, đóng cửa xe, hỏi luôn: “Tin nhắn này có ý gì? Cô nghe được cái gì? Hay là cô thấy cái gì?”

Bộ Hành cũng không yếu thế, trầm giọng nói: “Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi.”

Chu Mộ Tu gật đầu, “Để tôi đoán xem, Từ Giai?”

Bộ Hành chớp mắt, Chu Mộ Tu biết mình đoán đúng rồi. Anh lấy di động, bấm gọi điện thoại, bật loa ngoài.

“Chu tổng!”

“Ngô Vi, anh thuật lại một lần nữa cuộc điện thoại Từ Giai gọi cho anh tôi nghe nào.”

Ngô Vi cũng không hỏi lý do, hắng giọng và bắt đầu một người dùng hai giọng.

“Trợ lý Ngô, Chu tổng có ở đây không?”

“Chu tổng đang bận, cô Từ cô có chuyện gì tôi có thể chuyển lời.”

“Là như thế này, buổi tối tôi muốn đến nhà thăm phu nhân chủ tịch, xe tôi mấy ngày nay đang bảo dưỡng, có thể cùng ngồi xe Chu tổng qua đó không?”

“Được, chờ tôi một chút tôi sẽ chuyển lời đến Chu tổng.”

Ngô Vi tạm dừng vài giây, “Qua mười phút, tôi gọi điện trả lời cô Từ.”

“Trợ lý Ngô, anh chuyển lời của Chu tổng như thế nào?”

“Tôi chuyển lời rằng Chu tổng nói không tiện đường, còn nói lần sau nếu có công sự thì trực tiếp tìm giám đốc Tô, việc tư không liên quan đến anh ấy.”

Ngô Vi tổng kết nói: “Đây là cuộc nói chuyện giữa tôi và cô Từ.”

“Rất tốt.” Chu Mộ Tu kết thúc cuộc gọi.

Anh biết Từ Giai nhất định gọi mình là “Mộ Tu”, mà Ngô Vi rất thông minh đem hai chữ này đổi thành “Chu tổng”, cho nên khen anh ta “Rất tốt”.

Chu Mộ Tu nhìn Bộ Hành, “Cô nghe chưa, tôi và cô ta không có quan hệ gì là không minh bạch, đến số điện thoại của cô ta tôi cũng không có.”

“Tôi chưa nói anh và cô ta có chuyện gì không minh bạch.”

Bộ Hành nào nghĩ anh ta sẽ đến đây như vậy, anh ta hành xử quang minh chính trực, có vẻ do cô không thoáng tính lắm, trên mặt có chút khó chịu. Trong lòng đột nhiên nghĩ ra một câu: Lòng không tham, không sợ hãi.

Vậy cô đang có lòng tham sao?

Chu Mộ Tu cúi đầu nhìn cô, nhẹ giọng, “Bộ Hành, cô muốn thế nào cô cứ nói?”

Bộ Hành trong lòng đối diện với bản thân mình tới bức mình, nghe anh ta nói như vậy đột nhiên quay mặt trừng mắt nhìn anh ta, tức giận nói: “Tôi hôm nay định ngủ với anh xem thế nào?”

Sớm đã đối mặt với nhiều việc bất ngờ, nhưng mặt của Tiểu Chu tổng cũng phải nóng lên, may mắn bây giờ là buổi tối cô nhìn không rõ.

Anh ho nhẹ một tiếng, “Cô muốn như thế nào thì sẽ là như thế.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Nói xong, Chu Mộ Tu khởi động xe đi ra khỏi Trác Chu.

Bộ Hành mắt nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, không dám nhìn về mặt của anh ta, cũng không muốn anh ta nhìn thấy vẻ mặt của mình.

Trong lòng cô lúc này đầy hoài nghi có phải vừa rồi mình nói những lời thèm khát anh ta quá không? Đối với cơ thể của anh, cô có vượt qua được tường tượng về tình yêu của chính mình hay không? Hơn nữa cô nghĩ lại, nói muốn ngủ với anh, rồi lát nữa rốt cuộc sẽ ngủ như thế nào?

Hai người đều không nói lời nào, đề tài lúc trước là đề tài thô bạo mà nhạy cảm, bầu không khí trong xe trở nên ngột ngạt.

Quãng đường không dài, đi hai mươi phút liền đến cửa Dật Cảnh Hoa Đình.

Chu Mộ Tu không đi vào ngay, mà dừng lại ở bên đường có vẻ định xuống xe.

Bộ Hành cho rằng anh chỉ đưa cô đến đây, khế thả lỏng người, người ta chỉ đang vui đùa, thế mà bản thân cô lại suy nghĩ phức tạp.

Nhưng trong lòng lại cảm thấy có chút hụt hẫng.

Cô bỏ dây an toàn, cũng định xuống xe ngồi sang vị trí lái.

Chu Mộ Tu đã mở cửa xe, nghe được âm thanh mở cửa phía bên cô, quay đầu lại, “Sao thế?”

Bộ Hành liếc nhìn anh, không biết anh định làm gì, dường như không biết việc gì liên đới: “Anh dừng lại làm gì thế?”

Chu Mộ Tu nháy mắt, nói nhỏ: “Tôi đi mua áo mưa.”

Lập tức trên mặt Bộ Hành thoáng hiện một tia kinh ngạc, tay ấn then cửa không tự chủ được run lên.

Chu Mộ Tu hiếm khi thấy cô thất thế như thế này, khẽ chớp mắt, khóe môi cong lên, “Không phải cô muốn —— ngủ với tôi sao?”

Bộ Hành nghe như thế nào lại cảm thấy anh ta khiêu khích cô, cười lạnh lùng dùng sức đóng cửa xe, nhìn vào mắt anh ta nói từng câu từng chữ, “Mua —— nhiều —— chút.”

Chu Mộ Tu trong lòng buồn cười, mặt vô cảm gật đầu, lập tức xoay người đi về hướng cửa hàng tiện lợi.

Thấy anh ta rời đi, Bộ Hành không ý thức được cô vừa nuốt nước miếng và cô vẫn đang rất lo lắng. Cô một mình ở trên xe lại suy nghĩ hỗn độn, cuối cùng đi đến kết luận, đêm nay không thể thua người cũng không thể thua trận, nếu không muốn sau này ảnh hưởng đến địa vị của người bao dưỡng trước mặt anh ta.

Đợi khoảng bốn năm phút Chu Mộ Tu mới ra tới, ngồi vào trong xe, trên tay xách theo túi to đưa cho Bộ Hành.

Bộ Hành nhìn vào trong túi, có một ít đồ ăn, bánh mì, sữa bò, còn có chocolate, hồng nguru và một hộp bao cao su.

Chu Mộ Tu biểu lộ sự quan tâm, “Cô chưa ăn cơm phải không? Phải ăn gì đó đi, không lát nữa thể lực lại không đủ.”

“À,” Bộ Hành không mặn không nhạt nói câu: “Chỉ sợ anh mới là người hồng.”

Nghe vậy, Chu Mộ Tu cười mà như không cười, nhìn cô không chớp mắt, trong lòng cũng lo lắng không kém muốn chứng minh cho cô xem anh rốt cuộc là thế nào.

Bộ Hành cũng không yếu thế, nhếch khóe miệng làm vẻ hôm nay xem ai sợ ai bốn cô nương muốn xem bộ dáng anh ta.

Chu Mộ Tu quen cửa quen nẻo đem xe tiến vào gara, đi theo Bộ Hành vào thang máy.

Tầng bảy đến rất nhanh.

Quét vãn tay, mở cửa.

Bộ Hành ngồi trên ghế đầu ở cửa ra vào thông thả ung dung mà đổi giày.

Chu Mộ Tu chờ ở cửa, thấy cô đứng dậy, nhắc chân định đi theo, đột nhiên cô xoay người rất nhanh, duỗi tay giữ cửa ngay trước mặt anh ta.

“Dừng” một tiếng, Chu Mộ Tu thiếu chút nữa mũi bị đụng vào cửa dờ khóc dờ cười.

Lầm bầm một tiếng, “Cô nhát gan!”

Bộ Hành tâm trí nhảy loạn, tùy tay ném túi xuống, cởi áo khoác, đi đến quầy bar đồ đầy tràn lý rượu vang đỏ.

“Ứng ực ừng ực” hai hơi đã uống cạn ly.

Đồng thời trong đầu suy nghĩ rất nhanh, sớm muộn gì anh ta cũng về nhà cô ngủ, không bằng trải nghiệm sớm một chút, nếu không được, có thể kịp thời thay đổi người. Hơn nữa, có thể đem lần đầu tiên giao cho nam nhân ưu tú như vậy, còn bán khoản cái gì?

Giây tiếp theo, cô đã bước nhanh ra mở cửa.

Rất tốt, anh vẫn còn ở đây!

Chu Mộ Tu xách theo túi nylon đang nghĩ cách gọi cô mở cửa như thế nào, thì cửa đột nhiên mở.

Ngay sau đó chỉ cảm thấy có lực túm cổ áo sơ mi kéo vào.

Anh không kháng cự thuận thế lao về phía trước, rất phối hợp dùng chân đóng cửa. Hai người đứng ở cửa ra vào, nơi này đã là lãnh địa của cô.

Chu Mộ Tu mất chú ý nhìn cô đang túm cổ áo mình, nhẹ giọng hỏi: “Nghĩ kỹ chưa?”

Vừa uống rượu, Bộ Hành cảm thấy cơ thể nóng lên, không giấu giếm mà nhìn đối diện người đàn ông đang bị cô kéo cổ áo, tầm mắt chậm rãi hướng lên trên, yết hầu anh ta rất gợi cảm.

Liếm liếm môi, buông lời tàn nhẫn nói: “Tôi hôm nay không đem anh ngủ với tôi thì tôi không phải là Bộ Hành!”

Chu Mộ Tu cười khế, “Tôi đang rửa mắt mong chờ!”

Mắt sáng lên khi thấy cô cởi áo khoác, dáng người cô y như tấm dệt kim, sớm đã khiến cảm xúc của anh dâng trào rồi.

Bộ Hành buông ra tay, khẽ nâng cằm, công khai thể hiện quyền chủ động của mình: “Đứng thất thần ra đấy làm gì? Đi tắm rồi nằm lên giường!”

Chu Mộ Tu thuận theo mà đi vào nhà tắm.

Bộ Hành cũng vào tắm trong phòng ngủ chính.

Cô lấy thái độ nghiêm túc làm việc ra, bắt đầu "Ngủ" lần đầu tiên với anh ta với hiệu suất cao.

Kết quả, sự thật khác xa một trời một vực so với dự đoán của cô.

Trong bóng đêm, cô nhìn từ trên nhìn xuống, lẫn lộn một hồi vẫn không biết thế nào cho phù hợp. Không khỏi nhủ mảy, “Anh sao lại không nhúc nhích gì thế?”

Chu Mộ Tu về mặt vô tội, “Không phải cô bảo tôi nằm thôi sao?”

Thêm nữa, anh ta bị “Chứng sợ hãi tiếp xúc thân thể”, nên bị thụ động hay không? Bộ Hành dùng tay lau mồ hôi trên đầu, bất mãn: “Nhưng cũng không thể giống người gỗ thế được!”

“Ừ!”

Chu Mộ Tu tuy không có kinh nghiệm nhưng lúc này cũng không thể chịu được nữa, anh nghĩ “Cố mà làm”, nên quyết định di chuyển dựa vào bản năng tìm đúng vị trí.

“Ai u..... Không, không được.....”

Nữ hào kiệt giống như bị điện giật mà xoay người xuống dưới, lòng sợ hãi nằm sang một bên, tuy đã tắt đèn, còn không quên kéo chăn che cơ thể mình.

Nói giọng mạnh mẽ mà bình tĩnh nghi ngờ anh ta, “Anh nhìn gì?”

“..... Nhìn.”

“Anh lại đây.”

Vì thế, hai người lại đổi vị trí cho nhau.

Chu Mộ Tu trong lòng mừng thầm, mới vừa bắt đầu thì cô lại hét lên lần nữa.

“Ai u..... Không, không được! Đau..... Anh cho tôi xuống!”

Vừa nói vừa động thủ dùng chân đá anh ta.

Tức giận, “Anh không thể làm sao, nhìn thế này mà không làm được à?”

“.....” Chu Mộ Tu bị cô làm cho đổ mồ hôi trán, lo lắng rồi lại dầy vò, cảm thấy lòng tự trọng của mình đã bị đem ra khiêu chiến.

Anh tự nhận mình không có thao tác gì sai lầm, nguyên nhân chính ở cô, một chút cũng không phối hợp, chưa đụng tới đã hét toáng lên, không khỏi nghi ngờ, “Cô không phải rất có kinh nghiệm sao?”

“Tôi đương nhiên có kinh nghiệm..... Tôi xem phim chắc chắn nhiều hơn anh!”. Cô nói giọng vẫn rất tự tin.

Chu Mộ Tu hít sâu một hơi, “..... Cô cố chịu một chút, chịu đựng một chút là sẽ được thôi.”

“Vì sao anh muốn tôi phải chịu đựng? Là anh kỹ thuật kém!”

“Bộ Hành!” Chu Mộ Tu nghiêng răng nghiêng lợi, nhện không nổi, cúi đầu hôn lấy cô.

Ngay sau đó chỉ nghe tiếng rầu rĩ kêu đau, không gian yên lặng.

Lần đầu tiên đối với hai người mà nói, đều có chút bi thảm.

Bộ Hành trong nháy mắt đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, đây chính là điều mà cô hay ảo tưởng về quan hệ nam nữ ư? Nên dừng ở đây!

Chu Mộ Tu tuy đau nhưng hạnh phúc, đang muốn tiếp tục, giây tiếp theo đã bị cô ấy đem hết sức lực đẩy anh đến cuối giường.

Ngay sau đó bị một câu nói không lương tâm của cô chọc đến vỡ nát.

“Hợp đồng hủy bỏ, con tôi cũng không muốn nữa, tạm biệt!”

(Hẹn gặp lại mọi người vào thứ hai nhé, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

“Cô nói cái gì?” Chu Mộ Tu yên lặng đứng trên mặt đất, cầm khăn tắm trên giường quấn quanh nửa người dưới, giọng nhẩn nại.

“Tôi nói hợp đồng bị hủy bỏ, kết thúc ở đây.”

Chu Mộ Tu nhìn cô thật lâu, nói nhỏ hai chữ: “Cũng được.”

Thanh âm trong bóng đêm nghe cô đơn và lạnh lùng.

Bộ Hành nằm ở trên giường, tâm trí rối bời, đột nhiên nhớ tới anh ta có hội chứng sợ tiếp xúc thân thể, hôm nay như vậy đối với bệnh của anh ta chẳng phải dẫu đổ bìm leo sao?

Chu Mộ Tu từ từ thở dài, nhìn cô trong bóng đêm, trầm giọng nói: “Bộ Hành, em là người phụ nữ đầu tiên và cũng sẽ là người phụ nữ cuối cùng của tôi.”

Nói xong, xoay người sang chỗ khác không nhìn cô.

Trái tim Bộ Hành như thất lại, cảm thấy đau khổ.

Chuyện này đối đàn ông hẳn rất quan trọng, anh ta về sau nếu cả đời không thể cùng ai phát sinh quan hệ thân mật được nữa, có phải cô cũng không thể thoát khỏi tội của mình?

Nghĩ lại, lần đầu tiên ai không đau cơ chứ, bản thân mình vừa rồi có phải quá vội hay không, phản ứng thái quá quá không?

Lúc này, Chu Mộ Tu khẽ nâng tay lên, chớp mắt.

Bộ Hành ngồi dậy, không nhìn thấy vẻ mặt của anh ta, trong bóng tối chỉ có thể nhìn thấy đường viền cơ thể cao dài của anh, đưa lưng về phía cô thẳng người đến lạnh lùng.

Cô cảm thấy tội lỗi, tâm thay đổi, “Nếu không..... Chúng ta thử làm lại một lần nữa.”

Chu Mộ Tu ánh mắt sáng lên, khoe miệng mỉm cười lộ ra một tia mưu kế đã thực hiện được. Anh đoán không sai, cô ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần ở trước mặt cô tỏ ra yếu thế, cô quả nhiên sẽ mềm lòng với anh.

Cô cũng không nghĩ, anh vất vả mới vào được tới cửa, anh sao có thể dễ khuất nhục mà lui như vậy được? Hôm nay nếu không cho cô phục, cô cũng đừng nghĩ được nằm xuống giường! Nhưng đã thể hiện mưu kế thì cũng phải làm cho tới, không cần thận lại bị cô nghi ngờ.

Anh vẫn đứng im như cũ nhìn về phía trước, đưa lưng về phía cô.

Bộ Hành cho rằng anh ta đang không tự tin, cô lại càng thêm áy náy, lớn tiếng động viên anh ta, “Lại đây nào! Anh không nghĩ ngã ở đâu đứng dậy ở đó à?”

Chu Mộ Tu trong lòng vừa bức mình vừa buồn cười, anh như thế nào lại thành té ngã? Rõ ràng bị cô đá mà!

Không còn lịch sự với cô, anh kéo khăn tắm trên người ra, bước một bước dài lên giường.

Bộ Hành vừa rồi còn ra vẻ hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, lúc này nhìn anh ta lại thật chỉ cảm thấy phần dưới thân hơi hơi đau, bắt đầu lo lắng, “Anh từ từ đã!”

Nói xong lập tức bỏ chân, định xuống giường, ai ngờ vội vàng thế nào lại dẫm lên chân, người lập tức ngã về phía trước.

Chu Mộ Tu cho rằng cô muốn chạy trốn, duỗi tay ôm chặt lấy cô.

Chăn trượt xuống, Bộ Hành người không mảnh vải lưng mìn màng dựa vào ngực Chu Mộ Tu, nhiệt độ cơ thể hai người nóng lên nhanh chóng.

Chu Mộ Tu ghé sát vào mặt cô, hừ nhẹ một tiếng hỏi: “Muốn đi đâu?”

“Không phải! Tôi đi lấy..... Rượu.”

Còn chưa nói xong, Bộ Hành cảm thấy môi lưỡi anh ta đã dừng ở trên vành tai cô, chậm rãi di chuyển, ngậm lấy vành tai cô.

Cô nghe thấy từ cổ họng mình phát ra âm thanh không mình bạch, hô hấp rối loạn, đầu óc cũng bắt đầu hồ đồ, cần gì dùng đến rượu để gây tê.

Chu Mộ Tu ôm cô cùng ngã trên giường, thuận tay bật đèn đầu giường.

Ánh đèn quá sáng, Bộ Hành theo bản năng hip mắt nhìn anh ta, phát hiện anh ta cũng đang nhìn chăm chăm mình.

Trước đó Bộ Hành vừa vào cửa đã tắt đèn, ai cũng không thấy rõ hình dáng đối phương như thế nào. Hai người lại một hồi loạn xạ lật sạch đồ trên người nhau, tiếp theo son đại vương tựa mà bá vương ngành thượng cung*, hai người đều lo lắng, cũng có tâm tư muốn hiểu nhau mà không được.

(*Bá vương ngành thượng cung: Bá vương dùng sức kéo cung; cường gian; cạy mạnh bức hiếp)

Lúc này, hai người đều tham lam mà thương thức thân thể của đối phương, trong lòng tán thưởng không thôi.

Chu Mộ Tu cúi đầu vào nơi nào đó, lẩm bẩm, “Đẹp quá! Vì sao không cho anh nhìn?”

Bộ Hành cảm thấy một trận tê dại ủa đến, trong cổ họng lại phát ra một tiếng kêu khê, không kiềm chế được mà duỗi tay ôm lấy anh.

Chu Mộ Tu được cô đáp lại, lại không còn có áp lực, hoàn toàn để khát vọng của mình lên cơ thể cô.

Kế tiếp, anh tới một lần, rồi hai lần..... Đến cuối cùng hai người đều đã điên cuồng, muốn ngừng mà không được.

Hơn nữa lúc trước mua chocolate cùng hồng ngư ở cửa hàng tiện lợi quả thực có tác dụng khi nghỉ ngơi.

Bộ Hành lần cuối cùng cũng đã đạt được khoái cảm và cô suy nghĩ: Việc này tuy trước lạ sau quen, nhưng người này làm quen với việc này quá nhanh!

Tuy nhiên, sự run rẩy phát ra từ sâu trong cơ thể làm cô nhận ra, cô rất thích anh ta, thích đến điên cuồng!

Ngày hôm sau, khi Chu Mộ Tu tỉnh lại, Bộ Hành đã không còn trên giường.

Trên tủ đầu giường để lại tờ giấy: Dùng thử thông qua, lúc đi nhớ đóng cửa sổ, cửa ra vào cẩn thận.

Chu Mộ Tu bật cười, may mắn cô không lưu lại trên đầu giường ít tiền boa.

Nhìn thời gian, đã 8 giờ bốn mươi, cô hẳn là đi làm.

Lấy di động gọi cho Tiểu Lý.

Rửa mặt xong, anh bắt đầu tham quan nhà cô. Toàn bộ trang trí gam màu lạnh, chủ yếu được sơn màu xám nhạt, thỉnh thoảng được trang trí bởi hai màu sáng. Phòng sạch sẽ, liếc mắt nhìn quanh, không có đồ gì dư thừa.

Nhà có bốn phòng, trong đó một phòng bị khóa, hình như là thư phòng. Anh nhớ rõ tối hôm qua đến, cửa phòng này được mở. Nói cách khác, cô không muốn cho anh nhìn thấy đồ vật bên trong.

Phòng bếp sạch sẽ, giống như mới. Anh suy đoán cô chắc không bao giờ xuống bếp. Quầy rượu có không ít rượu nho, rượu gạo lần trước cho cô mang về thiếu mất hai bình. Cô quả thật là tiểu tửu quỷ.

Toàn bộ căn hộ bố trí ấm áp nhất phải kể đến phòng khách có sô pha màu vàng nhạt. Thoạt nhìn to rộng thoải mái, có mấy cái gối ôm nhiều màu cùng một chiếc chăn lông tua rua.

Trước sô pha là một bàn trà bằng gỗ, trên bàn trà có một cái ly đã được dùng, bên trong vẫn còn lại nửa ly trà. Chu Mộ Tu có thể tưởng tượng cô nhất định thường xuyên thoải mái mà ngồi ở đây, uống trà, xem phim.

Tối hôm qua lúc mệt mỏi anh đã ôm cô ngủ, kiểu hài lòng này anh chưa từng trải qua. Cô mới rời đi mấy chục phút, anh đã bắt đầu thấy nhớ cô rồi.

Anh cong khóe miệng. Ngay cả kiểu nhớ nhưng này đều làm anh cảm thấy hạnh phúc, anh thích nơi này, thích mọi thứ liên quan đến cô.

Còn cô thì sao?

Tối hôm qua cô run rẩy, phấn khích dưới cơ thể anh, ghen ngào mà kêu chói tai, còn để lại dấu vết trên người anh, ít nhiều cũng cho thấy cô thích cơ thể

anh. Trước mắt như thế cũng đủ với anh rồi.

Tiểu Lý gọi điện thoại báo đã tới rồi.

Chu Mộ Tu thay giày, quay đầu lại nhìn, đóng cửa rồi đi.

Bộ Hành ra khỏi nhà liền tăng tốc, vừa mới tới bãi đỗ xe của Trác Chu, gần 9 giờ còn kém năm phút. Quả nhiên sắc đẹp làm người ta mê muội, chậm chút nữa ở ngày thứ hai cô đi làm đã đến trễ.

Tới quá muộn, bãi đỗ xe rộng như vậy đã không còn vị trí trống nào, nhìn thời gian không còn nhiều, Bộ Hành lười tìm chỗ, đơn giản hướng phía đông đi, dù sao nơi đó cũng có sẵn vị trí trống.

Quả nhiên là trống, cô không chút do dự bắt đầu di chuyển xe. Đang vào được một nửa, thì đột nhiên có tiếng còi vang lên bên cạnh. Một chiếc Maserati màu đỏ, cửa sổ xe mở ra, Từ Giai ngồi bên trong.

Xác định mình không chắn đường cô ta, Bộ Hành không biết cô ta muốn làm gì, nên mặc kệ, tiếp tục hướng vào trong đỗ xe.

Dừng xe, được rồi.

Nhìn thời gian còn có ba phút, Bộ Hành cầm túi chạy nhanh xuống xe.

Mới vừa đi được hai bước, thấy một người ăn mặc trang phục tinh xảo, là Từ Giai. Chặn cô lại, sắc mặt không tốt, “Ai cho cô đỗ xe ở kia? Có biết đó là vị trí đỗ xe của Chu tổng không?”

“Cái gì của Chu tổng?” Từ Giai cao hơn mét sáu, Bộ Hành hơi hơi nhìn xuống, buông tay, “Trên mặt không ghi tên của ai cả.”

Từ Giai cho rằng cô thật không biết, dùng giọng mệnh lệnh, “Tôi nói cho cô biết, cô mau đem ra chỗ khác ngay!”

“Tôi đang vội.” Bộ Hành cười cười, “Đi trước một bước, chủ nhiệm Từ.”

Không quan tâm đến Từ Giai đang tức giận, cô xoay người rồi đi, nhanh bước vào tòa nhà Trác Chu, cũng kịp phút cuối cùng dùng thẻ vào thang máy.

((Chúc cả nhà đầu tuần vui vẻ nha....<3 <3))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25-1

Từ Giai không nghĩ Bộ Hành không để cô vào mắt như vậy, trơ mắt nhìn cô ta rồi đi trước mặt, không còn cách nào khác chỉ có thể kêu người quản lý bãi đỗ xe đến.

Ra lệnh nói: “Xe này chiếm vị trí đỗ xe của Chu tổng, ông kêu cô ta dời xe ra chỗ khác đi.”

Vị quản lý này tên là Lão Trần, hai mươi năm trước ở Trác Chu làm đội trưởng đội an ninh, hiện giờ lớn tuổi liền chuyển cho làm ở bãi đỗ xe. Đại đa số nhân viên của Trác Chu ông đều biết, đặc biệt ông có thể nhớ chủ sở hữu của các xe.

Ông liếc nhìn chiếc xe bộ đang đỗ ở vị trí của Chu tổng, lập tức biết chủ xe là tiểu cô nương mới tới kia.

Ông có ấn tượng sâu sắc đối với cô, bởi vì tối hôm qua ông tận mắt nhìn thấy Tiểu Chu tổng ngồi vào chiếc xe bộ này.

Còn người đi xe Maserati này là thiên kim đại tiểu thư, ông cũng không thể đắc tội, theo ông biết, đây chính là người trở về từ nước ngoài, có quan hệ không bình thường với phu nhân chủ tịch.

Hai người đều có hậu thuẫn.

Lão Trần làm bộ làm tịch xoay chuyển, pha trò, “Cô ấy mới tới chắc không biết, trên xe cũng không lưu số điện thoại, chờ khi tan tầm tôi sẽ nhắc cô ta lần sau không được dừng ở đây nữa.”

“Không được, bây giờ ông phải đi gọi cô ta ngay, cô ta làm ở trung tâm thiết kế tên Bộ Hành.”

“Ai da, hôm nay cũng không còn sớm nữa, Từ tiểu thư cô có muốn tìm chỗ đỗ xe không?”

Từ Giai ngày hôm qua đến giờ tâm tình không tốt lắm, lúc này thấy một người bảo an nho nhỏ cũng muốn đối nghịch với cô, tính tình đại tiểu thư lại phát tác, chỉ vào Lão Trần mà mắng: “Công ty trả lương cho ông, đến chỗ đỗ xe của ông chủ ông cũng không giữ được, cũng chỉ biết giả bộ ngớ ngẩn để lừa người khác! Tôi thấy còn không bằng điều xe cầu tời đây!”

Thật ra Lão Trần năm trước đã đến tuổi về hưu, do công ty mời quay trở lại, chính là lão Chu tổng thân thiết mà gọi “Lão Trần”. Tuy rằng chức vị hèn mọn, nhưng luôn được tôn trọng, nhiều năm làm việc ở đây chưa bị ai mắng ông như vậy, Lão Trần nghe được Từ Giai nói thế, cũng nóng tính nói lại cô.

Đang nói qua nói lại, xe của Chu Mộ Tu tiến vào.

Tiểu Lý tự nhiên hướng xe về phía đông, thấy xe bộ đã đỗ ở đó, trong lòng hiểu rõ. Chính mình buổi sáng đến nhà cô Bộ đón ông chủ đến công ty.

Từ Giai thấy xe Chu Mộ Tu, vừa vui lại vừa sợ, do dự muốn tiến đến.

Ai ngờ, xe của một vòng di chuyển sang hướng tây, không có ý muốn dừng lại.

Không bao lâu, Tiểu Lý đã tìm được vị trí đỗ xe, Chu Mộ Tu xuống xe thẳng hướng office building đi tới.

Nhìn từ phía Lão Trần suy nghĩ, vị đi xe bộ kia ở trong lòng Tiểu Chu tổng là cái gì thì khó mà nói, nhưng vị đi xe Maserati này như thế nào Lão Trần cũng đã nhìn ra. Đứng bên cạnh, một bên ôm cánh tay của mình cố ý nhìn Từ Giai nhếch miệng cười.

Từ Giai sắc mặt hoàn toàn trùng xuống, ném chìa khóa cho Lão Trần, “Tìm cho tôi vị trí đỗ xe!”

Nói xong nện giày cao gót bước đi.

Từ Giai tới văn phòng, vị trí của mọi người đều trống. Cảm thấy lạ thì nhận được WeChat của Giang Kỳ Nhã: Có cuộc họp ở phòng 3.

Từ Giai không vui, Tô Mạn Lệ cố tình chọn lúc khi cô không có mặt ở đây để mở cuộc họp, có ý gì đây?

Như thế nào toàn thế giới đều đối nghịch với cô! Cô ngồi xuống buộc mình phải bình tĩnh, pha cho mình một ly trà hoa.

Nhìn vị trí ngồi của Bộ Hành, đột nhiên nghĩ ra, cô không cần phải chấp nhận với cô ta làm gì, lúc nào đó tùy tiện tìm ra sai lầm của cô ta, để cô ta không qua được thời gian thử việc, vậy có phải đơn giản không?

Việc quan trọng vẫn là vị trí giám đốc, cô từ nước ngoài trở về cũng không phải vì vị trí chủ nhiệm thiết kế này!

Nghĩ thông suốt, cô uống gần nửa ly trà, không nhanh không chậm cầm notebook đi vào phòng họp số 3.

Đứng ở cửa từ từ hỏi: “Tại sao hôm qua không ai báo với tôi sẽ có cuộc họp vào hôm nay vậy?”

Cuộc họp đã bắt đầu được một lúc, Tô Mạn Lệ đang phát biểu thì bị cô ta cắt ngang. Quay đầu lại liếc cô ta, cũng không trả lời câu hỏi của cô ta.

Từ Giai hậm hực đi đến chỗ trống ngồi xuống.

Tô Mạn Lệ trên mặt không cười như thường lệ, “Từ Giai, có phải cô đã đi muộn nhiều lần trong tháng này rồi phải không?”

Từ Giai bĩu môi, “Trước kia tôi ở nước ngoài 10 giờ sáng mới đi làm, làm thiết kế không cần phải khuôn mẫu như vậy, tôi cho rằng chúng ta nên linh hoạt một chút.”

Giọng Tô Mạn Lệ lạnh lùng, “Ở nước ngoài cô làm việc thế nào là tự do của cô, tôi không quan tâm, còn nơi này là Trác Chu, cô đã làm việc ở đây thì phải tuân thủ quy tắc ở đây. Hơn nữa cô còn là quản lý, bản thân làm không tốt, thì yêu cầu cấp dưới như thế nào?”

Bộ Hành ngồi ở cuối quả thực phải vỗ tay cho những lời nói chính xác của giám đốc Tô, cô ấy lần này phê bình Từ Giai trước mặt nhiều người như vậy, thật sự không giữ một chút thể diện cho cô ta.

Từ Giai không nghĩ tới Tô Mạn Lệ hôm nay lại tỏ ra gay gắt như vậy, cô không thấy mình mắc sai lầm gì quá đáng, nhưng cũng thấy mình đuối lý, chỉ có nuốt giận vào trong, nói: “Tôi không tìm được vị trí đỗ xe phía dưới, về sau tôi sẽ chú ý hơn.”

Từ Giai trong lòng rất khinh thường Tô Mạn Lệ, cô ta năng lực không có, thiết kế thì càng không có thành tựu gì. Cô luôn cho rằng cô ta ngồi vào vị trí này dựa vào sự trung thành đối với Trác Chu.

Tuy Từ Giai cũng làm Tô Mạn Lệ chướng mắt, nhưng cũng có điểm làm cô kiêng kỵ. Bởi vì cô ta tự sức mình vượt qua các vòng phỏng vấn để vào công ty, cũng có tài năng, lại từng làm việc ở nước ngoài, điều quan trọng là cô ta có quan hệ khá thân thiết với phu nhân chủ tịch, hơn nữa lại vào công ty đúng lúc cô mang thai, cô không khỏi suy nghĩ đến việc tương lai cấp trên có ý an bài cô ta thay thế mình.

Cô lớn tuổi rồi mới mang thai, lại thường xuyên trong trạng thái lo âu, một lần Từ Giai và cô ý kiến bất đồng cãi nhau ở văn phòng, cô bị kích động bị đau bụng khiến cô sinh non. Cho nên, cô đối với Từ Giai không chỉ không thuận mắt, mà còn cả oán hận.

Từ Giai rất hiếm khi thừa nhận sai lầm, nên Tô Mạn Lệ cũng không truy cứu nữa. Nhìn vào mọi người, cuối cùng nhất dừng lại ở Bộ Hành.

“Tôi hôm nay còn có một việc muốn thông báo.”

Tất cả mọi người đều ngừng đầu lên, ngay cả Từ Giai cũng thấy kỳ lạ, không biết có chuyện gì.

Tô Mạn Lệ trầm giọng nói: “Tôi đã xin cấp trên đề Bộ Hành làm trợ lý cho tôi, hỗ trợ tôi xử lý các công việc hằng ngày của bộ phận. Ngoài chuyện này ra, vị trí trợ lý thiết kế của Bộ Hành không có gì thay đổi.”

Một hòn đá làm cả hồ dậy sóng, các nhà thiết kế nhìn nhau.

Chu Dung Dung hưng phấn mà kéo cánh tay Bộ Hành.

Bản thân Bộ Hành cũng có chút kinh ngạc, hiện tại cô biết Tô Mạn Lệ đang cố ý quan tâm bồi dưỡng cho cô, cho dù xuất phát từ mục đích gì chẳng nữa, đối với cô mà nói cũng không phải chuyện xấu.

Tô Mạn Lệ nhìn cô, “Nếu cô không làm được thì có thể từ chối, hoặc cô có ý kiến gì không?”

Bộ Hành ánh mắt bình tĩnh, “Tôi có thể yêu cầu lấy hai khoản tiền lương được không?”

“Tôi sẽ xem xét.”

“OK! Vậy tôi không có ý kiến gì thêm.”

Thái độ của những người có mặt tại cuộc họp cũng khác nhau, có người hâm mộ, ghen ghét, cũng có người không có cảm xúc gì.

Tâm tư của Tô Mạn Lệ định từ chức vị trí giám đốc thiết kế khi sau kết hôn và sinh con, hai thiết kế cao cấp Giang Kỳ Nhã và Phạm Văn Hiến vốn dĩ có cơ hội cạnh tranh vị trí chủ nhiệm thiết kế, ai ngờ nửa đường thì Từ Giai xuất hiện, còn có tin đồn nói cô ấy là người của phu nhân chủ tịch.

Giang Kỳ Nhã đang mong Tô Mạn Lệ mang thai sinh hài tử để cho Từ Giai thăng chức, ai ngờ Tô Mạn Lệ không biết giữ để sảy thai, nên lúc này vị trí của Từ Giai mới nửa vời thế này, liên quan đến tương lai của cô cũng khó đi lên theo. Hiện tại lại xuất hiện thêm Bộ Hành, nhưng cũng chỉ là trợ lý thiết kế, đi làm ngày thứ hai đã được Tô Mạn Lệ điểm danh trọng dụng. Cô suy nghĩ với cục diện ngày càng phức tạp này, hiện tại chỉ có thể gửi hy vọng ở Từ Giai, dựa vào năng lực của cô ấy cùng mối quan hệ của phu nhân chủ tịch có thể giành được vị trí của Tô Mạn Lệ bây giờ, như vậy bản thân mới có khả năng được thăng chức.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25-2

Từ Giai âm thầm tức tối, Tô Mạn Lệ hiện tại công nhiên đù đất Bộ Hành, nếu cô muốn đuổi việc cô ta vì lý do sai lầm trong thời gian thử việc thì có chút khó khăn, cô đành lại phải tìm biện pháp khác mới được.

Sau cuộc họp, không khí hôm nay có chút kỳ lạ.

Rõ ràng nhất là việc Giang Kỳ Nhã nói chuyện với Bộ Hành rất lịch sự.

Tan tầm, Tô Mạn Lệ thậm chí trước mặt mọi người nói Bộ Hành: “Chị mời em ăn cơm nhé! Chị muốn nói với em vài chuyện về công việc.”

Bộ Hành cũng không khách khí, cầm túi đi theo cô ấy.

Tô Mạn Lệ dẫn cô đến một nhà hàng Nhật trong trấn nhỏ.

Hai người đang đi lên tầng thì thấy cửa phòng bên cạnh mở ra, gặp Chu Mộ Tu từ bên trong bước đến, Ngô Vi đi theo phía sau, như đang bàn bạc việc gì đó.

Tô Mạn Lệ có chút ngoài ý muốn, tiến đến chào hỏi, “Chu tổng!”

Chu Mộ Tu đi tới, hơi hơi mỉm cười, “Giám đốc Tô cũng tới đây ăn cơm à?”

“Vâng.” Tô Mạn Lệ ôm lấy một bên người Bộ Hành, vừa giới thiệu vừa cười, “Đây là thiết kế mới đến của Bella, tên Bộ Hành.”

Bộ Hành nhẹ nhàng buông tay bị Tô Mạn Lệ kéo, không thể nhìn thẳng nam nhân tới qua điện cường cùng cô cả đêm.

Chu Mộ Tu ưu tú liếc mắt nhìn Bộ Hành giật khóc miệng, hơi gật đầu, rồi đi xuống tầng.

Tô Mạn Lệ xoay người quan sát Bộ Hành, thấy trên mặt cô không có biểu cảm gì, Tô Mạn Lệ miệng tươi cười, thân mật kéo cô tiến vào ghế ngồi.

Hai người gọi một ít đồ ăn và trà.

Tô Mạn Lệ rót trà vào ly Bộ Hành, “Chúng ta không nói chuyện công việc, tâm sự việc tư nhé!”

Không đợi Bộ Hành nói, trực tiếp hỏi, “Không biết em đã nghe qua chuyện của chị chưa?”

“Cũng nghe qua một chút rồi ạ.”

Tô Mạn Lệ tự giễu, “Mọi người nhất định nói chị tranh đua, vì sự nghiệp đến con mình cũng từ bỏ.”

Bộ Hành không nói, nhớ tới cuộc nói chuyện của Dương Tiểu cùng Chu Dung Dung hôm qua, so với sự thật Tô Mạn Lệ cũng không khác mấy.

“Chị với chồng chị đang làm thủ tục ly hôn.”

Bộ Hành ngẩng đầu, “Bởi vì không có con sao?”

“Cũng không hẳn. Qua nhiều năm như vậy tình cảm của bọn chị cũng đã dần dần phai nhạt, chị lúc trước còn nghĩ có phải sinh con tình cảm sẽ được cải thiện hay không, ai ngờ con chị cũng không giữ được. Nhưng bây giờ nghĩ lại, đây chưa chắc không phải là chuyện không tốt.”

Tô Mạn Lệ cười, “Hôn nhân đã như vậy rồi, nên chị nghĩ quan trọng nhất vẫn là sự nghiệp.”

Những lời này, Bộ Hành cũng đồng tình.

“Lần trước chị đã xem qua tác phẩm của em, năng lực thiết kế không kém so với Từ Giai, cách hành xử của em biết điều hơn cô ta, chẳng qua em không có hậu thuẫn mà thôi.” Tô Mạn Lệ uống ngụm trà, “Nhưng nói đi nói lại, chị cũng không có người nâng đỡ, có phải chị vẫn ở vị trí này hay sao?”

Lời nói này thực sự lộ liễu.

Bộ Hành trong lòng có nghi hoặc lớn. Cô hiện giờ chỉ là trợ lý thiết kế, căn bản không thể lung lay vị trí chủ nhiệm thiết kế của Từ Giai, mà Tô Mạn Lệ chỉ dựa vào bản vẽ thiết kế của mình để xem trọng cô, càng đừng bảo mượn sức cô để đánh bật Từ Giai, thật sự có điểm không hợp lý ở đây.

Bộ Hành đâu biết rằng, tối hôm qua ở bãi đỗ xe nhìn thấy Chu Mộ Tu lên xe của cô đâu chỉ có một mình Lão Trần.

Tô Mạn Lệ nhìn xe Chu tổng cố ý dừng lại bên cạnh một chiếc xe bộ, rồi lại không xuống xe. Cô lúc ấy ở trong xe đối diện, cô không muốn về nhà đối mặt với những cuộc chiến khốc liệt bất tận, nên đã ngồi trên ô tô đợi một lúc lâu. Cô lúc ấy cũng không biết chủ xe bộ kia là ai, chỉ thấy hành động của Chu tổng rất kỳ lạ. Cô không vội về, nên cứ ngồi như vậy ở trong xe chờ.

Được một lúc, tài xe của Chu tổng xuống xe, Chu tổng vẫn ngồi như cũ ở bên trong. Cô càng cảm thấy kỳ lạ, thì nhìn thấy Bộ Hành đi thẳng tới mở cửa xe.

Cô bị sốc, thấy Chu tổng từ trong xe đi ra, nói hai câu liền ngồi vào vị trí lái của xe bộ, Bộ Hành ngồi vào ghế phụ, hai người cùng nhau đi.

Rất rõ ràng, Chu Mộ Tu đang đợi Bộ Hành.

Hơn nữa hai người nhìn qua hình như có quan hệ thân mật.

Thật ra bọn họ cũng không có động tác gì gọi là thân mật, nhưng Tô Mạn Lệ ở Trác Chu đã mười năm, không nghe cũng không thấy Chu Mộ Tu có quan hệ với nữ nhân nào, thế mà bây giờ ở trong xe chờ một nữ nhân hai giờ đồng hồ.

Cô không khỏi kỳ lạ, Bộ Hành đã có quan hệ với tầng lớp này vì cái gì lại tốn công vô ích đi làm trợ lý thiết kế, hơn nữa nếu không phải do cô, lúc phỏng vấn cô ấy đã bị Từ Giai đánh trượt, xem như chính mình giúp cô ấy.

Nhưng tối hôm qua lúc cô ấy tăng ca, cô ở bên ngoài quan sát một hồi lâu, cô ấy thực sự nghiêm túc lại rất nhanh nhẹn, căn cứ khi phỏng vấn đề phán đoán, cô ấy thật sự tới đây để làm việc, hơn nữa còn mang theo dã tâm. Lập tức trong lòng cô cân nhắc lợi và hại, Từ Giai đối với vị trí giám đốc như hổ rình mồi, Bộ Hành chỉ là trợ lý thiết kế bình thường, nhưng tài năng không thua Từ Giai, Từ Giai lúc trước đánh trượt Bộ Hành cũng chỉ vì lo cô ấy sẽ hơn mình.

Nếu hai người đều có hậu thuẫn, vậy biết ai hơn ai. Chính mình không bằng tá lực đả lực*, đối phó với Từ Giai trước.

(*Tá lực đả lực: mượn lực để trả đòn)

Bộ Hành ăn cơm cùng Tô Mạn Lệ khoảng hai giờ, phần lớn Tô Mạn Lệ nói, Bộ Hành ngồi nghe.

Tô Mạn Lệ chân thành tâm sự với cô, coi như thành thật với nhau.

Bộ Hành tự nhiên cũng suy nghĩ, không ai sẽ đi tâm sự với cấp dưới mới đi làm được hai ngày, huống chi cô cũng có thể phấn đấu lên vị trí giám đốc thiết kế này.

Khi hai người tạm biệt, Bộ Hành nhận được WeChat của Chu Mộ Tu: “Tôi chờ em ở cửa.”

Bộ Hành cho rằng anh ta đợi ở cửa nhà hàng, ra tới cửa vẫn không nhìn thấy.

Ra bãi đỗ xe lấy xe cũng không thấy anh ta, cũng không tính toán đi tìm, lái xe rời đi. Trở lại Dật Cảnh Hoa Đình, dừng xe từ gara đi lên nhà.

Trong khu vườn hai bên lối vào có khóm hoa tịch mai lớn, được trang trí bằng những đóa hoa màu vàng, tỏa hương thơm. Bộ Hành nhìn thấy thích, hái xuống một nhánh, cài lên khuy áo khoác, đi vào thang máy.

Vừa đi ra khỏi thang máy, đã thấy anh ta đứng ở cửa, tay bỏ túi quần, nhìn thanh thản. Chờ đợi không hề nôn nóng, thấy cô thậm chí còn hơi hơi mỉm cười.

Bộ Hành chợt nhớ ra, hóa ra anh ta nói chính cửa nhà cô.

Cũng không biết anh ta đến từ khi nào?

Cô lấy ra từ trên áo khoác xuống nhánh tịch mai màu vàng kia, “Tặng cho anh.”

Chu Mộ Tu nhướn mày, sáng mắt lên.

Bộ Hành cười, “Hoa tươi tặng cho người đẹp!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Đây là hoa gì?”

Chu Mộ Tu duỗi tay nhận lấy, chạm vào ngón tay lạnh lẽo của cô, hơi ngạc nhiên, vì nhìn cô mặc cũng nhiều áo sao tay lại lạnh vậy chứ.

Bộ Hành nhếch lên khóe miệng, “Tổ tâm tịch mai, ở dưới tầng đáy!”

“Tổ tâm sao?” Chu Mộ Tu cảm thấy tên này rất có ý nghĩa, thậm chí cảm thấy cô cũng chính là người tổ tâm, không luộm thuộm không nản lòng, thông dong bình tĩnh.

Anh đưa hoa lên mũi ngửi, mùi hương thanh nhẹ, nhớ tới lúc sáng trên quầy bar ở nhà cô cũng nhìn thấy một lọ hoa được cắm tỉ mỉ khéo léo ở trong nước.

Thuận miệng hỏi: “Bình hoa trong nhà với hoa này giống nhau hả?”

Bộ Hành gật đầu, “Nhà hàng xóm bên cạnh tỉ mỉ trồng mấy bồn hoa lớn, cắt ít cành thành hoa cắm tặng cho tôi, nói đảm ba ngày thay nước một lần thì có thể để được rất lâu, tôi cảm thấy trưng bày tại đó rất đẹp.”

Chu Mộ Tu tâm tư suy nghĩ, một bình hoa đẹp thế này ngay cả người như anh không hiểu gì về hoa cũng phải đứng lại nhìn, vị hàng xóm này thật tốn tâm tư!

Bộ Hành không chú ý anh suy nghĩ gì, chỉ nhìn đến phía sau anh ấy còn có một túi du lịch màu đen, khẽ chau mày, “Anh nghĩ đây là khách sạn sao?”

Chu Mộ Tu cúi đầu nhẹ ngửi nhánh hoa trên tay, nghe vậy mắt cười cười, “Có hài lòng với dịch vụ tối qua không?”

Nhìn anh ấy cố ý ngả ngón mà cười, Bộ Hành trong nháy mắt có chút ngây người. Cánh cửa dẫn đến hành lang chưa đóng, có cơn gió lạnh thổi tới, lập tức trái tim cô bị gọi lên, tạo nên cơn sóng nhẹ nhẹ.

Anh ấy so với lúc sáng đã thay quần áo, bây giờ anh mặc khoác dài màu xám. Các điểm trên khuôn mặt so với lần đầu tiên gặp còn tuần tú hơn, tóc đen ngắn, vài sợi tóc rũ xuống phía trước đầu. Tay phải cầm nhánh hoa, tay trái cầm nhẹ đỉnh nhánh hoa, màu vàng của đóa hoa nhỏ chiếu vào anh mang theo ý cười trên miệng.

Anh ấy giống như niemi hoa nhứt tiểu ngọc diện lang quân, một ánh mắt một động tác đều có thể làm người khác phương tâm ám hứa*.

(*Phương tâm ám hứa: đơn phương hứa hẹn định ước.)

Cũng may cô chỉ có một trái tim, tình yêu này không phải sự thật, đây chỉ là trò chơi. Cô thoát khỏi suy nghĩ, lúc này mới để ý anh ấy nói gì đó, như muốn che dấu vẻ thất thần vừa rồi, tiến lên non nửa bước đưa tay ra tiếp cận cầm anh ấy, giọng thô bạo mà nói: “Tôi là đạo tặc hái hoa!”

Ngay sau đó cười liếc anh ấy một cái, rồi mở cửa.

Chu Mộ Tu bị vẽ ngã ngón của cô làm cho cười, nhìn hoa trong tay, không biết cô đang nói hoa hay nói chính anh.

Nhẹ vuốt cầm suy nghĩ, cô sao lại gọi là đạo tặc hái hoa, cô là trộm tâm tặc, chỉ cho phép cô trộm một người là anh.

Hai người bước vào cửa đầy tâm sự.

Chu Mộ Tu cởi áo khoác ra, giống cô lúc trước, cũng đem nhánh cây tổ tâm tịch mai kia cài lên khuy áo khoác.

Hướng vào trong, liếc mắt một cái nhìn đến tác phẩm nghệ thuật cắm hoa tinh xảo trên quầy bar kia, anh chỉ cảm thấy nó không hợp mắt, lại cũng không có can đảm dời đi chỗ khác trước mặt cô.

Anh xem mình như người nhà đi đến bàn ăn rót nước nóng đưa cho cô, “Cẩn thận tay.”

Bộ Hành liếc anh ấy, đi đến phòng bếp lấy bình thủy tinh màu trắng lại đây, bên trong cầm mấy viên hoa khô bỏ vào trong cốc, ngẩng đầu hỏi, “Anh muốn thử chút không?”

Chu Mộ Tu nhìn bình thủy tinh trong suốt thấy hoa tịch mai màu vàng, cười hỏi: “Hàng xóm bên cạnh đưa đây à?”

Bộ Hành gật đầu, “Nhưng tôi thích nhất cái bình này, có giống một tác phẩm nghệ thuật không?”

“Hàng xóm có phải là nghệ sĩ không?”

Bộ Hành cười, “Cũng không sai, người này là giáo viên đại học dạy vẽ. Bình hoa này cũng do ông ấy tự tay làm, có tài năng và am hiểu cuộc sống.”

Nghe cô tán thưởng vị nghệ sĩ kia hết lời, Chu Mộ Tu hừ nhẹ một tiếng, “Thích như vậy sao không tịch thu lại mà dùng?”

Bộ Hành cô ý trên anh, “Cũng nghĩ tới rồi, nhưng sợ bị cự tuyệt.”

Chu Mộ Tu trong lòng tức khắc có chút ghen, “Em nói vậy không sợ tôi sẽ từ chối à?”

Trong lòng thậm chí có chút hối hận vì lúc trước không nên dễ dàng mà từ chối cô như vậy.

Bộ Hành cố ý cau mày, “Cũng sợ chứ. Nhưng tôi không muốn làm hàng xóm với anh, để không cần lo lắng về những cuộc gặp sau này.”

Nghe cô nói như vậy, Chu Mộ Tu không biết là nên vui hay nên buồn, suy nghĩ không nên nhắc đến vị nghệ sĩ kia, liền đổi đề tài, “Công việc đã quen chưa?”

“Khá tốt. Nhìn chung cũng không tệ lắm.”

Bộ Hành vẫn cầm trong tay bình hoa khô thủy tinh.

Chu Mộ Tu duỗi tay cầm lấy cốc trà hoa trước mặt cô, uống một ngụm trong ánh mắt kinh ngạc của cô, gật đầu không tình nguyện, “Cũng không tệ lắm.” Có chút khó chịu. Ngồi xuống đưa trả cốc cho cô.

“Tô Mạn Lệ mời em làm trợ lý cho cô ta à?”

“Chuyện này anh cũng biết sao? Ông chủ điều quản lý từ chuyện lớn đến chuyện nhỏ vậy à?”

Bộ Hành cúi đầu nhìn cốc bị anh ấy uống, nhớ tới lần trước anh ấy cũng cướp sữa bò của cô.

“Tôi thấy đơn xin điều chức.”

Không có gì lạ. Trước kia cô hay nghe Trương Dung phàn nàn công ty lớn có điểm không tốt, chính là xin chữ ký cấp trên cho loại báo cáo gì cũng mất vài ngày. Nhưng xem ra hiện tại công ty làm việc hiệu suất rất cao, buổi sáng Tô Mạn Lệ mới đề xuất, buổi tối ông chủ cũng đã biết, cô còn tưởng rằng phải cần thông qua vài phòng nữa.

Nhưng thật ra, báo cáo này buổi chiều đã đến tay Hứa Đạt, anh ta lập tức chuyển cho giám đốc nhân sự Lưu Tân Minh, Lưu Tân Minh cho rằng đây là ý của Chu tổng nên cũng không đánh giá gì thêm, trực tiếp ký tên gửi lên cho Chu tổng.

Bộ Hành cảm ly trà nóng, thuận miệng hỏi: “Tiền lương của tôi được điều chỉnh thế nào?”

Chu Mộ Tu bật cười, “Em quan tâm đến chút tiền ấy sao?”

“Đương nhiên. Chân muỗi cũng là thịt mà.”

“Này, em vừa mới đi làm được hai ngày, làm gì có chuyện phá lệ đó? Chờ qua thời gian thử việc sẽ điều chỉnh lại.”

“Anh không phê duyệt sao?” Bộ Hành cố ý mở to hai mắt, ra vẻ lên án anh ta keo kiệt.

“Tham tiền!”

Hai người cùng nhau cười rộ lên.

Chu Mộ Tu trong lòng nghi hoặc, “Tô Mạn Lệ trước kia quen em à?”

Giám đốc Tô làm việc rất chắc chắn, tại sao lần này Bộ Hành mới đi làm trợ lý được hai ngày, ngay cả khi như lời nhận xét Bộ Hành có năng lực chuyên môn cũng vẫn có chút khác thường.

Kỳ thật nếu cô ta rất vừa ý Bộ Hành, trong công việc âm thầm giúp đỡ Bộ Hành, chờ một thời gian rồi điều chỉnh nhân sự, không cần thiết sớm như vậy phải gồng trống khua chiêng mà đích thân đi xin như thế.

Bộ Hành lắc đầu, “Tôi không quen.”

Thấy có chút kỳ lạ, Chu Mộ Tu đột nhiên nhớ tới buổi tối ở nhà hàng Nhật khi Tô Mạn Lệ giới thiệu Bộ Hành với anh.

Một tiểu trợ lý thôi, trước kia cũng không thấy cô ta ưu ái ai như vậy, ở trước mặt ông chủ như thế cố ý đề bạt cấp dưới, có vẻ cô ta đang cố tình.

Chu Mộ Tu như suy tư gì, “Cô ấy thực sự xem trọng em”

“Anh thấy thế nào?”

“Là chuyện tốt mà. Trừ phi em tới Trác Chu chỉ để giết thời gian.”

“Tôi ban đầu là muốn giết thời gian thật, nhưng hiện tại thấy rất thú vị.”

Chu Mộ Tu lúc này có chút mâu thuẫn, một phương diện chỉ hy vọng cô có việc làm để không phải ăn không ngồi rồi như lúc trước, về phương diện khác lại hy vọng cô không nên lãng phí tài năng của mình, có thể làm nên chuyện, rồi lại sợ cô thật sự chuyên chú với công việc lại bỏ rơi mình.

Bộ Hành nào biết anh ấy có ý tưởng đó, nói ra điều trong lòng hai ngày nay nghi hoặc, “Từ Giai thật muốn thay thế cô ấy?”

Chu Mộ Tu nói thẳng: “Từ Giai là phỏng vấn bình thường tiến vào, tôi cùng mẹ tôi trước đó đều không biết.”

Đây là phủ nhận không muốn trả lời ý hỏi của Bộ Hành, Bộ Hành có chút thất vọng.

Tuy nhiên Từ Giai thật sự có tài năng, cô buổi sáng ở văn phòng đã xem một tạp chí thiết kế, có bài viết phỏng vấn cá nhân Từ Giai, lời lẽ văn chương gọi cô ấy là “Nhà thiết kế mới vừa trở về từ Italy”.

Ở trang sau có một tác phẩm thiết kế sáng tạo mà Bộ Hành đã thấy trước đây, hóa ra đây là tác phẩm của Từ Giai.

Lại nghe Chu Mộ Tu nói vậy, Bộ Hành thật ra có cái nhìn khác về cô ta, ngoại trừ tính tình đại tiểu của cô ta ra thì với thực lực và tài năng của cô ta đủ để làm chủ nhiệm thiết kế.

Chu Mộ Tu nhìn cô, “Đương nhiên đến vòng phỏng vấn cuối cùng là do tôi đánh giá. Mẹ tôi sau khi biết cũng không nói gì, như trình tự phỏng vấn bình thường thôi.”

Anh nhìn chăm chú cô trong ánh mắt có chút chờ mong.

Bộ Hành vốn định hỏi tiếp, tự nhiên nói đến mẹ anh ấy, ngẫm lại vẫn là không nên, cô có cần thiết phải biết không?

Cô nhìn đồng hồ, uống xong trà đứng lên và ngáp dài, “Tôi đi tắm đây.”

Chu Mộ Tu hy vọng cô hỏi, thậm chí vừa rồi cố ý nói cho cô nghe, để cô có cơ hội hỏi anh về việc riêng nhà anh. Lúc này nhìn bóng cô rời đi không khỏi có chút thất vọng, cô thật sự không quan tâm.

Lúc sau hai người cũng không nói chuyện gì với nhau, Bộ Hành tắt xong đèn vào phòng. Chu Mộ Tu chiếm một góc sofa, đang xem tin tức buổi tối.

Trong phòng không có chút động tĩnh nào.

Kể một mình cũng chán, anh tắt TV cũng đi tắm, khi anh vào phòng, Bộ Hành đang ngồi ở đầu giường xem album. Thấy cô không thèm nhìn anh, Chu Mộ Tu trong lòng vừa mới bình tĩnh được chút thì tức giận lại nổi lên, cố ý không quan tâm đến cô, nằm xuống bên cạnh quay lưng lại với cô giả vờ ngủ.

Bộ Hành loáng thoáng đoán anh ấy hình như không hứng thú lắm, cũng không nghĩ sẽ phiền anh.

Không muốn đọc sách nữa, cô tắt đèn, cũng đưa lưng về phía anh ta và nằm xuống.

Rất yên tĩnh, hai người hô hấp đều như là cố ý thăm dò, lẳng lặng chờ đối phương có tín hiệu trước.

Năm phút sau, Bộ Hành quay người lại, chân như không cẩn thận đụng phải chân anh ta, lơ đãng cọ cọ chân.

Chu Mộ Tu không dao động, hô hấp lại có một giây như ngừng thở.

Bộ Hành trong lòng buồn cười, tới gần anh ta, cơ thể áp vào lưng anh ta lại cọ cọ hai lần.

Chu Mộ Tu cắn răng tiếp tục nhẫn nại.

Bộ Hành vẫn tiếp tục, đưa tay xuyên qua áo thun trắng chạm vào eo sườn khẽ vuốt vuốt cào cào, kéo dài giọng nói kêu: “Mộ Tu ~”

Chu Mộ Tu giật mình, nghe không rõ, không biết cô gọi “Tu” hay là Hugh.

Nhưng mặc kệ cô gọi gì, thân thể cùng trái tim anh đều đã không chịu nổi sự trêu chọc của cô, hoàn toàn xáo trộn, mỗi lỗ chân lông đều kêu gào muốn cô.

Anh đột nhiên xoay người, hai người không hẹn mà cùng lúc ôm chặt lấy nhau, da thịt tiếp xúc trong nháy mắt, cảm giác hồi hộp đêm qua bị cơn cực lạc hôm nay ngay lập tức bị cuốn đi, lại không thể kìm nén được, bọn họ giống như chết đói mà lao vào hôn nhau, yêu nhau, háo hức để hai cơ thể hợp làm một.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27-1

Hai người đều chỉ có chút hiểu biết, đều là tay mới, cũng không có gì đa dạng, chỉ là những tư thế đơn giản cũng có thể làm cho bọn họ rung động không thôi.

Khi sắp hết sức, Bộ Hành mơ mơ màng màng nghe giọng thoả mãn của anh ta ở bên tai: “Hành, như thế nào sẽ tốt nhất đây! Tôi thoải mái sắp chết rồi!”

Cô tuy đã rất mệt, nhưng cũng dùng giọng nói như không còn sức lực mà đáp lại anh ấy, “Không được, anh chết thì tôi phải làm sao bây giờ, còn trông cậy vào anh để sinh em bé chứ!”

Anh ở phía sau cô mà cười to, lại gât gao mà tiến gần hơn.

Cô lúc này ý chí bạc nhược, đến mức hai mắt không mở nổi, nhưng vẫn hợp tác với anh. Mắt anh bối rối, di chuyển cơ thể, cô một chút cũng không chống cự được.

Buổi sáng cô tỉnh dậy, Chu Mộ Tu đã không còn ở trên giường.

Anh đi khi nào nhỉ? Cô ngủ say đến mức không biết gì.

Nhớ tới buổi tối công ty có tiệc cuối năm, hôm qua khi họp Tô Mạn Lệ còn yêu cầu mọi người hôm nay trang điểm xinh đẹp một chút, đừng để kém hơn so với các phòng khác.

Rửa mặt xong, Bộ Hành đi vào phòng để quần áo, không phí nhiều tâm tư để chọn đồ, cô chọn một áo khoác nâu dài, bên trong mặc chiếc váy hoa dài cùng màu, nhìn cũng không giản dị quá.

Cô là nhân viên mới, lại chỉ là trợ lý mà thôi, không cần thiết phải nổi bật hơn người khác.

Nhìn qua gương cũng thấy vừa lòng, cô ngồi vào bàn trang điểm, nhanh chóng trang điểm nhẹ nhàng. Đặc biệt quét má hồng màu cam, khiến cô trông bớt lạnh lùng, trong trường hợp này vẫn nên thân thiện, hiền hoà thì tốt hơn.

Chọn giày phối hợp cùng túi xách, đi ra khỏi phòng quần áo, nghe bên ngoài có người ấn chuông cửa.

Nhìn mắt mèo ra bên ngoài, ồ, không phải anh ấy đã đi rồi sao?

Bộ Hành mở cửa, thấy anh ấy mặc một bộ đồ thể thao, tóc trên trán tóc còn có vài sợi ẩm ướt, như vừa mới đi chạy xong, trên tay còn cầm bánh bao cùng sữa đậu nành.

Chu Mộ Tu bình tĩnh nhìn cô hai giây, đảo mắt xem giờ, đem bữa sáng đưa cho cô, “Ăn xong hãy đi.”

Đi vài bước không quên quay đầu lại khen, “Em thật đẹp!”

Tiếp theo tiếng vòi hoa sen phát ra từ phòng tắm

Bộ Hành cười, cảm thấy tâm trạng rất tốt, quả nhiên không có nữ nhân nào không thích được người khác khen xinh đẹp.

Nhìn thời gian vẫn còn, ngồi ngay ghế đổi giày ở cửa ăn bánh bao.

Trước khu nhà có hai nhà tiệm bánh bao, anh nhất định mua ở nhà bên phải, ở đây dùng thịt tươi, vỏ bánh so với nhà còn ăn ngon hơn.

Sau khi cô chuyển đến đây ở, mỗi ngày đi qua cửa, thấy hàng kia trước cửa luôn có hàng dài người xếp hàng mua, chỉ có cuối tuần cô mới có thời gian để đợi xếp hàng, mỗi lần đều mua vài cái.

Cô nhanh chóng giải quyết xong một cái bánh bao, mới vừa cắn một miếng của cái thứ hai, Chu Mộ Tu tắm xong quấn khăn quanh người đi tới.

Thấy cô ngồi ở cửa ăn bánh bao, hơi hơi mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Bộ Hành hơi sững sờ, đây là lần đầu cô ban ngày ban mặt nhìn thấy cơ thể của một người đàn ông, cảm giác rất khác lúc nhìn thấy cơ thể anh vào buổi tối.

Trong đầu óc cô không ngừng suy nghĩ về hình ảnh “Mỹ nhân tắm” “Hoạt sắc sinh hương*”, cô vô thức nuốt nước miếng.

(*Hoạt sắc sinh hương: Bông hoa màu sắc tươi đẹp, mùi hương ngào ngạt.)

Chu Mộ Tu muốn ra xem cô có còn ở nhà không liền quay về phòng, anh thay quần áo trong giây lát rồi ra phòng khách.

Tất nhiên thoát ý thì chỉ thấy thịt còn mặc quần áo hiện lên dáng người cao gầy hoàn hảo, Bộ Hành bây giờ nhìn anh ta mặc áo quần chỉnh tề cũng không tự chủ được nhớ tới bộ dạng phóng đảng của anh vào ban đêm, hoài nghi bản thân có phải quá mê sắc hay không, có chút không được tự nhiên, nên không nhìn anh ta nữa mà tiếp tục ăn bánh bao và uống sữa đậu nành.

Chu Mộ Tu không nhìn ra tâm tư của cô, chỉ cảm thấy lúc này áo khoác của cô không khóa lộ ra váy hoa bên trong, ngồi ở đó có vẻ rất ngoan ngoãn.

Mặc dù từ “Ng ngoan ngoãn” này hình như không hợp với cô.

Anh đi đến trước mặt cô ngồi xổm xuống, cùng tầm mắt với cô, “Ăn ngon không? Tôi thấy rất nhiều người mua.”

Bộ Hành thoáng ngửi thấy mùi sáng khoái trên người anh ta sau khi tắm, nghĩ thầm, nếu anh ta là một tiểu tử nghèo thì tốt, cô cứ như vậy nuôi anh ta.

Chu Mộ Tu thấy cô có điểm thất thần, vốn định hôn lên mặt cô nhưng lại sợ cô phải trang điểm lại, nên đành cẩn nhẹ vào vành tai cô.

Bộ Hành gạt mình, duỗi tay vỗ nhẹ lên mặt anh, hỏi: “Anh muốn gì đây?”

“À, muốn khen thưởng tôi một chút không?” Anh nhìn cô, trong nháy mắt tiến đến cầm bánh bao trước mặt cô cắn một miếng to.

Bộ Hành không biết nói gì, sao anh ta luôn thích chiếm đoạt của cô, trong túi không phải còn hay sao?

Như sợ anh ta cắn thêm miếng nữa, cầm trong tay non nửa cái bánh bao cô nhét hết vào trong miệng, nhai vài miếng hết cả cái, môi bóng nhẫy tinh nghịch in một nụ hôn lên má mịn màng của anh.

Không phải muốn thưởng sao? Cô điều võ dương oai mà cười với anh.

Chu Mộ Tu lấy tay lau lau, quả nhiên dính dầu mỡ, giả vờ tức giận đưa tay định quệt vào mặt cô.

Bộ Hành giơ lên tay hét chói tai, “Không cần, không cần, tôi trang điểm rồi!”

Anh vẫn không thuận theo, không buông tha cô đưa tay với tới.

Trên tay cô đang cầm sữa đậu nành, đó là đối thủ của anh, nên lập tức đã bị anh giữ chặt tay, tính ra anh vẫn có lương tâm, chỉ là hung hăng hôn môi cô.

Thấy anh không có ý dừng lại, cô cuống quýt kêu, “Không được, đồ sữa này!”

Anh xoay mặt định chu miệng tìm đến ống hút, cô nhìn ra ý đồ của anh, không muốn cho anh thực hiện được, cũng muốn cướp để uống.

Hai người cười và hét lên một lúc, thì ly sữa đậu nành đã được hai người cùng nhau uống xong rồi, lúc này mới dừng lại.

Bọn họ nhìn thấy sự vui vẻ trên mặt nhau, trong ánh mắt tràn ngập ánh sáng lấp lánh.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27-2

Bộ Hành vượt khóe miệng, kinh ngạc khi bản thân đã lâu không vui vẻ cười đùa như vậy, ngay cả khi còn nhỏ, cô cũng không nhớ có lần nào không.

Trong lòng ủa tôi cảm giác mát mát, trên mặt ý cười dần dần mất đi, cô khẽ nheo mắt, “Tôi sẽ đi làm muộn mất.”

Duỗi chân muốn đi giày.

“Đề tôi!”

Không đợi cô từ chối, Chu Mộ Tu đã một tay lấy giày, một tay giữ chân, đi giày cẩn thận cho cô.

Bộ Hành ngờ ngác nhìn bộ dáng chuyên chú của anh, buột miệng thốt ra, “Hugh, anh đừng tốt với tôi như vậy.”

Chu Mộ Tu một tay chỉnh, khẽ ngẩng đầu lên.

“Vi một ngày nào đó anh kết hôn, tôi biết đi đâu để tìm được một người đàn ông giống anh? Tôi sẽ không ngừng tìm kiếm, lấy bọn họ so sánh với anh.”
Cô nửa đùa nửa thật.

Trong nháy mắt Chu Mộ Tu tìm như có vết dao cắt, cúi đầu, đi chiếc giày vào bên chân còn lại cho cô, rồi mới ngẩng đầu lên, ngữ khí gần như nghiêm túc, “Không bằng em hãy kết hôn với tôi đi?”

“Anh biết tôi sẽ không kết hôn mà.” Bộ Hành nhàn nhạt nói, ánh mắt mờ mịt lúc trước đã không còn, đứng lên, “Phải đi thôi.”

Chu Mộ Tu chậm rãi đứng lên, ánh mắt âm đạm, cùng cô đi ra cửa.

Bộ Hành tới gara, mới phát hiện Chu Mộ Tu không theo kịp.

Chờ anh ra đến cổng chính, nhìn thấy tài xế lái xe đến đón Chu Mộ Tu, đi rất nhanh.

Bộ Hành trong lòng có chút rối loạn, suy nghĩ về hình dáng anh lên xe, buộc bản thân mình không nên suy nghĩ, đi về hướng Trác Chu.

Cô vừa mới bước vào trung tâm thiết kế liền cảm thấy hôm nay không khí không bình thường như mọi ngày.

Ruy băng cùng đèn lồng thú bông trang trí rực rỡ ngày tết đã được trang trí trước khi cô đi làm, không có gì kỳ lạ.

Trọng tâm là con người.

Đi qua các nhãn hiệu khác, mọi người đều tỉ mỉ trang điểm, văn phòng mở điều hòa, tất cả cời áo khoác ra, lập tức ai cũng nhìn nhau.

Đặc biệt ở Sula, nhãn hiệu này nổi tiếng nhất công ty, vẫn đứng ở vị trí dẫn đầu trong nước, ở công ty có rất nhiều nhãn hiệu và đây cũng là chị đại của công ty.

Các nhà thiết kế của Sula ngày thường ở công ty rất sành điệu, hôm nay càng là ngày để họ trưng diện, hận không thể đem công ty thành sàn trình diễn thời trang.

Hôm nay bên Bella cũng có một chút khác. Rốt cuộc cũng là một trong những nhãn hiệu dẫn đầu ngành, là đứa con thứ hai của công ty, không thể để nhà khác vượt mặt được.

Nổi bật nhất chính là Từ Giai, dáng người cô có những đường cong rất quyến rũ, hôm nay lại mặc váy ngắn màu đen cổ chữ V, váy đuôi cá làm nổi bật

đường cong cơ thể, trông rất kiều sa, mắt to môi đỏ, nhìn qua chói mắt nhưng thật sự làm mê lòng người nhìn.

Giang Kỳ Nhã nhìn cũng rất tươi mới, áo sơ mi kết hợp với ren trắng, cùng váy dài đến gối màu xanh nhạt, trang điểm tí mĩ, nhìn qua cũng được gọi là mỹ nhân.

Ngay cả Chu Dung Dung cũng cố ý đi làm tóc xoắn, gắn lông mi giả, trông trưởng thành hơn nhiều so với bình thường.

So với mọi người, Bộ Hành từ trang điểm đến quần áo có vẻ có chút nhạt nhẽo.

Không lạ khi Tô giám đốc thấy mọi người đều trang điểm kỹ như vậy, nhìn cô lắc đầu cười nói: “Bộ Hành, cô mặc thế này để ăn cơm tối thật đấy hả?”

Hôm nay là ngày làm việc cuối cùng trong năm ở Trác Chu, hai giờ chiều bắt đầu cuộc họp thường niên.

Trung tâm sản xuất đã nghỉ một tuần trước, trong khi các cửa hàng rất bận ở thời điểm này, cũng chỉ còn ít phiếu ưu tiên về quê nghỉ đông, vì vậy lần này có gần hai nghìn người tham gia cuộc họp thường niên.

Địa điểm khách sạn lớn ở Trác Chu.

Đầu tiên biểu diễn hòa nhạc ở phòng hội nghị lớn, các lãnh đạo của một số trung tâm lớn lên phát biểu, tổng kết các việc trong năm và hoạch định chiến lược phát triển trong năm tới.

Lãnh đạo các trung tâm đều phát biểu rất hăng say, phía dưới có người thực sự lắng nghe, nhưng cũng có người nhỏ giọng trò chuyện vẫn không quên vỗ tay đúng lúc.

Bộ Hành nghe cũng mọi người phát biểu na ná giống nhau, liệt kê ra những số liệu đáng tự hào.

Đến cuối cùng Tiểu Chu tổng lên khán đài, rõ ràng tinh thần mọi người phấn chấn hẳn lên, các cô gái ở hàng ghế đầu vươn người lên, thậm chí có người vóc dáng nhỏ bé đứng hẳn lên để nhìn.

Chu Dung Dung vẫn lười kéo ống tay áo Bộ Hành như cũ, hưng phấn, “Má ơi, so với lần trước còn đẹp trai hơn!”

Bộ Hành lúc này mới phát hiện Chu Mộ Tu ngồi ở hàng ghế đầu, do cô ở vị trí thấp nên ngồi sau, nên không thấy anh.

Phía trước có người của thời trang trẻ em Bella nhỏ giọng nói: “Lão Chu tổng cùng phu nhân cũng tới.”

Bộ Hành hơi hơi nâng người lên, mơ hồ nhìn thấy Chu Mộ Tu đứng dậy, ngồi vị trí bên cạnh là một người phụ nữ, thoạt nhìn cũng không còn trẻ, chắc đó là phu nhân chủ tịch.

Cô lại hướng mắt lên sân khấu, Chu Mộ Tu không còn mặc bộ quần áo lúc sáng khi đi làm mà đã thay bộ khác, phong thái tuấn tú, nào còn vẻ bất hảo chiếm sừng đầu nành của cô.

Anh chỉnh cao microphone, nhìn thẳng về phía mọi người, thái độ nhẹ nhàng, tiếng nói không nhanh không chậm, thanh âm ưu nhã mê hoặc.

Đọc diễn văn rất ngắn gọn, dăm ba câu liền kết thúc.

“Xin mời mọi người đến tham dự tiệc bên dưới, nhiệt tình thưởng thức bữa tiệc công ty chuẩn bị cho mọi người. Tôi chúc các bạn may mắn và có thể dành được giải thưởng lớn tối nay!”

Đáp lại anh là những tràng pháo tay và cổ vũ nồng nhiệt.

Có người rất táo bạo hét to: “Tiểu Chu tổng anh rất đẹp trai!!!”

Chu Mộ Tu hơi hơi mỉm cười, cúi đầu vào microphone, “Cảm ơn, không hẹn”

Phía dưới một tràng cười vang, Bộ Hành cũng không tự chủ được mà cong khóe miệng lên.

Chu Mộ Tu trên mặt ý cười chưa giảm, ánh mắt nhàn nhạt trông về phía xa hướng nào đó liếc mắt một cái, đi xuống dưới khán đài.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28-1

Phòng tiệc là nơi bố trí được hai trăm bàn to.

Mỗi bộ phận có một bàn được chỉ định, mỗi chỗ lại được gắn số thẻ trên bàn, trong đó có tên của nhân viên và số ghế tương ứng.

Giày trẻ em và thời trang trẻ em Bella được chia thành hai bàn. Bàn của giày trẻ em là bàn thứ bốn mươi tám, nằm ở phía sau toàn bộ hội trường.

Chu Dung Dung cầm thẻ viết tên chính mình hưng phấn không thôi, “Cái này chắc hẳn lát nữa sẽ dùng để rút thăm trúng thưởng!”

Dương Tiểu trêu chọc cô, “Hai cô cũng biết chọn ngày nhĩ, mới đến làm việc được ba ngày đã được tham dự cuộc họp thường niên, nếu có thể nhận được giải thưởng thì quá may mắn rồi!”

Chu Dung Dung cười đến không khép được miệng, “Tôi cũng không mong giải thưởng lớn, chỉ cần được giải ba tôi cũng thỏa mãn lắm rồi! Không được, tôi phải cầu nguyện!”

Nói xong làm liền giơ bảng tên lên bái vài cái.

Mọi người trong bàn đều bị cô chọc cho cười. So với Bộ Hành, Chu Dung Dung mới đến rõ ràng được hoan nghênh hơn, từ Từ Giai đến Dương Tiểu, cô ấy đều có thể nói chuyện được.

Tiệc còn chưa bắt đầu, mọi người đang tìm vị trí ngồi.

Tô Mạn Lệ và Từ Giai đi đứng trước cùng các vị lãnh đạo lớn tuổi hàn huyên, các nhà thiết kế còn lại nói chuyện phiếm.

Tường Dung vẫn đi công tác, tới tận sáng hôm nay mới từ sân bay trực tiếp đến đây tham gia cuộc họp thường niên.

Vừa đến nơi liền chạy ngay đến bàn 48 tìm Bộ Hành, thuận tiện gặp các đồng nghiệp khi cô mới vào làm ở Trác Chu.

Tường Dung ôm vai Triệu Văn trước, quen thuộc mà chào hỏi, “Sur phụ!” Lúc trước là Triệu Văn hướng dẫn cô.

“Ồ,” Triệu Văn quay đầu lại, “Tường Dung, đã lâu không gặp cô, bên kia có phải rất bận không?”

“Đúng vậy, hôm nay tôi vừa trở về này. Hiện tại tôi đang quay vòng trong các cửa hàng ở mấy tỉnh và thành phố phía nam, trận này chạy đi chạy lại tôi sút mất năm, sáu cân ấy chứ!”

Tuy Triệu Văn thấy cô đang phàn nàn, nhưng trên mặt lại phấn khởi, tâm trạng tốt hơn so với khi còn ở phòng thiết kế, biết cô ấy đang làm rất tốt.

Cố ý trêu ghẹo cô, “Nếu mệt như vậy, để tôi xin cô quay về, bảo đảm sẽ dưỡng béo cho cô!”

Tường Dung buột miệng thốt ra, “Vẫn vậy thôi, giám đốc Âu sẽ ăn thịt tôi mất!”

Cô vừa nói ra liền biết mình nói sai, quả nhiên trên bàn vài người biết nội tình đều cười cười với cô.

Tường Dung tức khắc có chút không được tự nhiên, vội che dấu mà kéo ghế trống ngồi bên cạnh Bộ Hành, thân mật mà kêu: “Hành Hành!”

Bộ Hành trong lòng kỳ lạ, thấy Tường Dung bối rối, vừa rồi là thế nhưng ở trên mặt cô thể hiện sự ngượng ngùng, hơn nữa trên bàn hiển nhiên có không ít người biết cô vì cái gì mà ngượng ngùng.

Không khỏi trừng mắt nhìn cô, ý bảo cô đợi lát nữa phải thành thật rõ ràng kể cho cô nghe.

Tường Dung thề lưỡi trêu cô.

Triệu Văn thấy hành động của hai người, không khỏi ngạc nhiên, “Các cô quen nhau à?”

Những người khác cũng chú ý, đem ánh mắt chuyển hướng về phía hai người.

“Vâng, đây là bạn tốt nhất thời đại học của tôi! Bộ Hành là người học giỏi nhất lớp.”

Tường Dung cố ý vô tình nhìn về phía Giang Kỳ Nhã, nói đùa, “Mọi người không ai làm khó cô ấy chứ?”

“Ai làm khó ai thế?”

Lúc này, Từ Giai đã trở lại, ngồi bên cạnh Giang Kỳ Nhã.

Giang Kỳ Nhã cũng biết chuyện, giám đốc thị trường Âu Dương và Tô Mạn Lệ là bạn học trung học cơ sở, hai người quan hệ không tồi. Đôi khi các bộ phận liên hoan, bọn họ hai người ngẫu nhiên sẽ tổ chức liên hoan giao lưu cùng nhau.

Giang Kỳ Nhã sớm có ý với Âu Dương từ khi Tường Dung chưa đến làm việc, vẫn không hiểu tại sao anh ta đối xử lạnh lùng với mình.

Sau có Tường Dung đến, hai phòng số lần giao lưu tăng hẳn lên, Âu Dương quan tâm Tường Dung trước mặt mọi người. Vì thế tất cả mọi người đều nhìn ra giám đốc Âu này đã ba mươi lăm tuổi vẫn chưa lập gia đình, giám đốc Âu Dương muốn theo đuổi Tường Dung, năm thứ hai Âu Dương thậm chí trực tiếp xin Tường Dung đến bộ phận của mình.

Bởi vì chuyện này, Giang Kỳ Nhã luôn không thích Tường Dung.

Cô vốn dĩ cho rằng giám đốc Tô chọn Bộ Hành làm trợ lý, việc này cô đối với Bộ Hành còn có chút kiêng kỵ, hiện tại lại cho rằng Bộ Hành được như vậy chính là do Tường Dung sắp xếp, nhất định Tường Dung yêu cầu Âu Dương đến gặp giám đốc Tô để chiêu cố cho Bộ Hành.

Cứ như vậy, cô vốn không thích Bộ Hành, hiện tại biết thêm cô có quan hệ với Tường Dung lại càng thêm không thích Bộ Hành.

Tường Dung thấy người trước mặt, đôi mắt thay đổi làm ra vẻ kinh diễm, “Quá đẹp, đây có phải là chủ nhiệm thiết kế Từ?”

“Cô là...?” Từ Giai cũng không quen biết Tường Dung.

Giang Kỳ Nhã chủ động giới thiệu: “Trước đây cô ấy là trợ lý thiết kế của phòng chúng ta, sau được giám đốc thị trường Âu điều qua, nghe nói hiện tại đang dựa lưng vào cây đại thụ, hô mưa gọi gió làm đầu được đấy!”

Sau khi nghe xong lời nói thì thâm của Giang Kỳ Nhã, Từ Giai đã hiểu, nể tình cười cười với Tường Dung, ánh mắt lại thay đổi khi nhìn thấy Bộ Hành.

Cô thấy Tô Mạn Lệ không chỉ tự ý mình tuyển dụng Bộ Hành mà còn đề bạt cô ta làm trợ lý cho mình, tưởng rằng Bộ Hành thực sự có chút năng lực gì đó, ai ngờ cũng chỉ liên quan đến bạn học.

Nhìn lại cách ăn mặc hôm nay của cô ta tuy không tồi nhưng cũng không phải nhãn hiệu nổi tiếng gì, đi xe cũng không quá hai mươi vạn, nhớ lại lúc trước khi phỏng vấn cô nói nhà bị phá sản trong kinh doanh thì có tám chín phần là sự thật, càng không để cô ta vào mắt.

Thực ra Bộ Hành trong nhà đồ xa xỉ cũng có, nhưng bình thường cô rất ít mặc. Bản thân cô không phải người theo đuổi đồ của những nhãn hiệu nổi tiếng, quan điểm của cô chỉ cần mua quần áo và túi xách thuận mắt là được.

Hơn nữa cô từ trước đến nay vẫn luôn có một mình, các phương diện đều hạn chế đến mức thấp nhất, không thể hiện cô là người giàu có.

Sau khi Từ Giai đến, bầu không khí hơi trùng xuống.

Tôn Hiểu Hiểu khuấy động không khí hỏi: “Chị Kỳ Nhã, chị định ngày cưới rồi sao?”

“Ừ, sang năm, ngày 5 tháng 1,” Giang Kỳ Nhã tỏ ra oán giận, “Chị thật ra còn muốn chơi hai năm nữa, nhưng bạn trai chị và nhà anh ấy lúc nào cũng giục!”

Tuy nói như vậy, nhưng ai cũng thấy được trong lòng cô đang rất vui vẻ, có khi còn ước sao không kết hôn sớm một chút.

“Ôi, thật tuyệt vời! Chúc mừng chúc mừng!”

Mọi người lần lượt chúc mừng Giang Kỳ Nhã, không khí từ từ thân thiện lên, cũng chuyển sang đề yêu đương rồi kết hôn, những chuyện kiểu này nam nữ đều rất quan tâm.

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên, trên sân khấu có MC nữ của đài truyền hình nào đó ở Tô Thành, cô ấy đang giới thiệu, sau đó nhạc bắt đầu nổi lên và bữa tiệc bắt đầu.

Trong lúc này, giám đốc Âu tự mình đến gọi người, trên bàn không tránh khỏi một phen xì xào. Ấn tượng đầu tiên khi Bộ Hành nhìn thấy Âu Dương cũng không tệ lắm, hẹn Tường Dung buổi tối về nói chuyện.

Giám đốc Tô đang ngồi ở bàn thiết kế thời trang trẻ em dùng bữa và nói chuyện.

Nói đến kết hôn, Tôn Hiểu Hiểu nghĩ ngay đến nhà thiết kế cao cấp lớn tuổi nhất ở đây là Phạm Văn Hiên, thuận miệng hỏi: “Hiên ca, anh chưa có động tĩnh gì à? Đầu năm chúng ta liên hoan phòng anh không phải còn mang bạn gái theo sao?”

Phạm Văn Hiên lúc trước vẫn ngồi không nói chuyện, nghe có người hỏi vậy có chút không tự nhiên mà cười cười.

Nhìn thấy Điền Quân ngồi đối diện nháy mắt với mình, Tôn Hiểu Hiểu biết mình lỡ lời, liền lái sang chuyện khác, lúc này liếc mắt một cái nhìn thấy Bộ Hành ngồi đối diện, liền hỏi: “Bộ Hành, tôi hôm nay đến công ty sớm nhìn thấy cô từ bãi đỗ xe lại đây, cô lái xe đến hả?”

“Ừ, tôi tự lái xe đến.”

“Oa, hâm mộ quá! Tôi không biết đến khi nào mới có thể tích cóp đủ tiền mua một chiếc xe đấy!”

Chu Dung Dung vì thế cũng mới biết được.

Giang Kỳ Nhã hôm qua đã nghe Từ Giai kể Bộ Hành chiếm vị trí đỗ xe của Tiểu Chu tổng, cố ý nói chen vào, “Bố mẹ tôi năm sau cũng đang tính toán

mua cho tôi một chiếc xe làm của hồi môn. Bộ Hành, cô đi xe gì vậy? Cho tôi tham khảo chút.”

“Xe bộ.”

“Xe bộ à.....” Giang Kỳ Nhã bĩu môi, “Khoảng hai mươi vạn không? Nhà tôi không có nhiều tiền, ba mẹ cho tôi không quá bốn mươi vạn, cô biết xe gì khác không giới thiệu cho tôi với?”

Bộ Hành hơi cau mày, “Tôi không biết, tôi chỉ mua xe hơn hai mươi vạn.”

“Ra thế!” Giang Kỳ Nhã chuyển hướng sang Từ Giai, “Giai tỷ, chiếc Maserati của cô đến hơn hai trăm vạn không? Xe quá đẹp!”

Từ Giai nhún vai và cười, “Tôi đang còn có ý định đổi xe đây, cô thích tôi cho cô mượn đi hai ngày, thật sự nếu cô làm bạn trai cô mua cho cô một chiếc thì tôi rất sung sướng cho cô đấy!”

“Anh ấy nha, dựa vào bản thân thì mua không nổi, nhưng nhà anh ấy là người gốc Tô Thành, thật ra cũng có tiền.”

Giang Kỳ Nhã nửa là khiêm tốn nửa là muốn khoe.

Tôn Hiểu Hiểu ở một bên hát đệm, “Thế thì phải để anh ấy mua đi! Anh ấy là con một, tiền cha mẹ anh ta sau này còn không phải là của hai người à!”
Tôn Hiểu Hiểu nhìn quanh một vòng, “Phòng chúng ta trừ giám đốc Tô, thì có Điền Quân và Giai tỷ là người ở đây, nhưng Kỳ Nhã sau cưới cũng là người ở đây luôn rồi.”

Giang Kỳ Nhã không phải không đắc ý, thấy Bộ Hành chỉ lo dùng bữa, như là không quan tâm các cô nói cái gì, kiểu đắc ý này thấy không đầy đủ, cao giọng liên hỏi: “Bộ Hành, nhà cô ở đâu?”

((Continue...))

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28-2

Bộ Hành thấy năm nay Trác Chu khẳng định kiếm không ít tiền, mắt thấy trên bàn toàn các món quý báu sơn trân hải vị, không nhiệt tình ăn thì rất lãng phí.

Thất thần trả lời: “Ồ Tô Thành Nam Phụng bên kia.”

“Nam Phụng à.....” Giang Kỳ Nhã cố ý kéo dài âm, cười cười, “Giai tỷ, nhà chị ở khu Phổ Ninh nhĩ?”

“Đúng vậy,” Từ Giai nghe Bộ Hành nói là người Nam Phụng, không khỏi kinh ngạc mà cười, “Mẹ tôi ở khu Tân Ninh, bố tôi ở khu Phổ Ninh, nhiều đời sống ở Phổ Ninh rồi!”

Lời nói ra chỉ cần nghe qua cũng có cảm giác của tầng lớp thượng lưu.

Tô Thành là đô thị lớn, người từ bốn phương tám hướng đến đây công tác, sinh hoạt, học tập rất nhiều.

Phổ Ninh đúng là trung tâm nội thành Tô Thành, kinh tế đương nhiên cũng phát đạt nhất, Tân Ninh xếp thứ hai.

Trong mấy khu ở Tô Thành, khu Nam Phụng, trong mắt người ở Phổ Ninh và Tân Ninh, đó chính là nông thôn.

Giang Kỳ Nhã liền nói: “Nhà bạn trai tôi cũng ở khu Tân Ninh, nghe anh ấy nói, Nam Phụng là nơi nghèo nhất Tô Thành.”

Bộ Hành cười, “Đúng vậy, đó là nông thôn.”

“Đương nhiên, nhưng có lẽ ngày nào đó sẽ phát triển đến bên đấy đấy!” Giang Kỳ Nhã thay đổi ngữ điệu, “Nhà cô có trồng dưa hấu không?”

Câu hỏi này cố ý làm khó Bộ Hành.

Nam Phụng là nơi duy nhất ở Tô Thành chưa được quy hoạch hoàn toàn, người dân dựa vào bờ biển để sống. Nghe nói muốn giữ lại nguyên hệ sinh thái, đến Nam Phụng có thể nhìn thấy những vườn rau, vườn trái cây lớn, đặc biệt nổi tiếng về dưa hấu.

Bộ Hành ra vẻ ngạc nhiên, “Cô nói đúng, ông bà tôi đúng là trồng dưa hấu. Chúng tôi nhờ vào dưa hấu mà có của ăn của để, trong tay sở hữu vài cái nông trang, tốt hơn nhiều so với các ông chủ lớn, ông chủ nhỏ thiếu nợ bên ngoài. Con trai của chú tôi cuối tuần đều đi Ferrari Porsche gì đó vào thành

phổ chơi, còn bình thường vẫn ở nhà theo bố mẹ trông dưa hấu.”

Từ Giai cười nhạt một tiếng, chỉ cảm thấy Bộ Hành đang khoa trương thanh thế.

Giang Kỳ Nhã có phần không chắc chắn, chỉ cảm thấy mình không thăm dò được Bộ Hành, nghi ngờ quan sát cô.

“Thật đúng thế đấy!” Triệu Văn đột nhiên nói chen vào, “Tôi có bạn học lấy chồng ở Nam Phụng, vốn dĩ cho rằng nhà trai chỉ có một biệt thự nhỏ với vài mẫu dưa hấu, ai ngờ đầu trong nhà có bảy tám vườn trái cây, còn có một trang trại tên Nông Gia Nhạc, gara có vài siêu xe, chiếc nào cũng cỡ mấy trăm vạn. Cô ấy lúc đó đã bị sốc!”

Bộ Hành ngẩng mặt nhìn Triệu Văn, Triệu Văn cực nhanh nháy mắt cười với cô, không khỏi trong lòng mỉm cười.

Ấn tượng của cô về Triệu Văn là người hiền lành, không muốn đắc tội với ai, cũng không nghĩ hôm nay sẽ nói giúp mình, có lẽ do mối quan hệ thầy trò với Trương Dung.

Tò Mạn Lệ ngồi bên cạnh, nhìn người đến và đi, cũng có thể nghe đôi câu vài lời, nhưng cô chỉ ngồi trên núi xem hổ đấu.

Bữa tiệc trôi qua được nửa thời gian, trên khán đài âm nhạc đột nhiên nổi lên, mọi người tự nhiên hướng về phía khán đài.

MC long trọng mời Chung Nghị lên biểu diễn.

Trác Chu năm nay đầu tư mạnh mẽ cho nhãn hiệu thời trang nam, nên đã mời "tiểu thịt tươi" làm người phát ngôn.

Chung Nghị nói vài câu chúc phúc và bắt đầu hát.

Mọi người vẫn ăn com và nói chuyện phiếm, các cô gái trẻ bắt đầu hét lên, không ít người lấy ra di động ra chụp.

Chu Dung Dung hạnh phúc đến mức nước mắt sắp rơi xuống, “Em thích Trác Chu quá, phúc lợi ở đây tốt quá đi!”

Triệu Văn nhìn trên khán đài, một lúc lâu sau mới xoay mặt lại nhìn Bộ Hành, đột nhiên vỗ đùi, “Bộ Hành, cô có phải là chủ xe bộ mấy ngày trước chụp ảnh cùng Chung Nghị không?”

Chu Dung Dung cũng là fans Weibo Chung Nghị, nghe vậy quay mặt lại, hoài nghi mà nhìn Bộ Hành, vội vàng lấy di động xem.

Tìm lại Weibo ngày đó, click ảnh chụp, nhìn lại Bộ Hành, kinh hi, “Wow, thật là chị này!!!”

Triệu Văn bỗng nghĩ ra ý tưởng, “Cô không phải vì thần tượng mà mua xe đó chứ?”

Thật là không phải.

Bộ Hành ngẩng đầu, chỉ thấy mọi người trong bàn đều nhìn cô, đặc biệt là Từ Giai và Giang Kỳ Nhã có vẻ mặt tò mò, trong lòng thấy buồn cười.

Dùng tay đưa mấy lọn tóc dài trước ngực ra phía sau, cười cười, “Không phải thế đâu. Tôi chỉ tiện thì mua thôi.”

Chu Dung Dung há to miệng, “Bộ tỷ tỷ gara nhà chị có phải còn có chiếc Ferrari nằm ở đó không?”

“Thật không có mà.” Bộ Hành có chút bất đắc dĩ, làm sao một chiếc xe bộ có thể khoe giàu chứ?

Nghe cô nói vân đạm phong khinh*, trên bàn ít nhất có một nửa số người cảm thấy cô đang khiêm tốn, nhìn ánh mắt của cô thấy có chút gì đó không bình thường.

(*Vân đạm phong khinh: nhàn nhạt như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi, không màng điều gì)

Chung Nghị sung sức hát ba bài liên tiếp rồi rời đi, kế tiếp là phần mà người mong chờ nhất, phần rút thăm trúng thưởng.

MC cười tuyên bố: “Năm nay giải thưởng của chúng ta rất đơn giản, không có gì khác, chỉ có tiền mặt!”

Phía dưới đột nhiên vang lên trận vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Công bố giải ba trước.

Lão đại các bộ phận lần lượt đi lên rút thăm trúng thưởng, ba mươi người. Mỗi lần có ai may mắn được đọc tên, phía dưới lại một trận hoan hô cùng tiếng hét chói tai.

Giám đốc Tô cũng lên rồi, rút thăm bộ phận bàn số 48 chính là Triệu Văn, được bao lì xì năm nghìn tiền mặt.

Cả bàn hâm mộ cùng chúc mừng Triệu Văn trong khi Triệu Văn đi lên khán đài chụp ảnh chung nhận bao lì xì.

Tiếp theo đến giải nhì.

Một vài lão đại của các trung tâm thiết kế, nghiên cứu phát minh, trung tâm sản xuất cùng trung tâm marketing đi lên rút thăm trúng thưởng.

Lần này có mười người, mỗi người sẽ nhận được bao lì xì trị giá một vạn tiền mặt.

Bàn 48 không ai được, phòng thị trường có Tường Dung nhận được một bao lì xì.

Khi công bố nhiều người được nhận lì xì, đặc biệt các đồng nghiệp ngồi bên cạnh những người may mắn cảm xúc ngày càng tăng.

MC cũng rất phấn khích, ổn định cảm xúc của mọi người dưới khán đài, lớn tiếng tuyên bố: “Cuối cùng giải nhất, sẽ có hai người may mắn, là mười vạn! Phòng tài vụ chúng tôi sẽ chuyển khoản ngay tại đây! Chu tổng sẽ lên rút thăm!”

“Ôi, tôi yêu đơn giản mà mạnh mẽ! Tôi yêu tiền!! Tôi yêu Tiểu Chu tổng!!!” Chu Dung Dung không che dấu trái tim nhỏ của mình.

Bàn bên cạnh mọi người đã đứng lên, nhìn trên khán đài.

Chu Mộ Tu đi lên, không nói nhiều, từ từ rút ra hai thẻ từ hộp số.

Đọc ra: “47 bàn số 8!” và “107 bàn số 3!”

Theo thứ tự các góc bàn phát ra tiếng hoan hô, trong đó một cái là của Sula bàn bên cạnh Bella.

MC mời hai người may mắn lên trên khán đài, “Hai người thật may mắn! Tôi phát hiện nhân viên của Trác Chu toàn là trai đẹp gái xinh! Mời hai người tự giới thiệu về mình một chút!”

Một nam nhân tự giới thiệu là đại diện của cửa hàng thị trường.

Một vị khác trang điểm và ăn mặc giống nghệ sĩ, khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, trông trí thức ôn hòa, giọng nói cũng rất dễ chịu: “Chào mọi người, tôi là chủ nhiệm thiết kế của Sula Kiều Mỹ Lâm.”

Dưới khán đài một tràng vỗ tay tán thưởng.

Bộ Hành nghĩ thầm, hai người giải nhất này có thể là sự sắp xếp trước của công ty, khen thưởng cho nhân viên xuất sắc.

Cô chú ý lên trên đài, Sula từ năm trước đã có bước tiến nhảy vọt, người này có thể từ nước ngoài về nhận chức chủ nhiệm thiết kế. Hai ngày trước cô chưa từng biết đến danh tiếng của Kiều Mỹ Lâm, cô ấy thực sự là người phụ nữ có khí chất đặc biệt.

Trác Chu bỏ tiền mời nhân tài về, cũng sẵn sàng tốn tâm tư để giữ người tài, nên cũng không có gì lạ khi Trác Chu luôn thịnh vượng.

MC muốn sôi nổi bầu không khí, tự đề xuất, “Nếu là giải nhất, hẳn phải có chút khen thưởng gì đó. Hai người còn có yêu cầu gì không? Đương nhiên phải hợp lý. Chu tổng, không vấn đề gì chứ?”

Chu Mộ Tu thắng người đỉnh đặc đứng một bên, làm cử chỉ OK, làm cho phía dưới những người hâm mộ được một phen la hét.

Đại diện cửa hàng suy nghĩ, ngập ngừng nói: “Vợ của tôi vừa mới sinh con, tôi hy vọng kỳ nghỉ năm mới của tôi có thể kéo dài thêm hai ngày, để ở nhà chăm sóc cô ấy.”

MC chuyển hướng về phía Chu Mộ Tu, “Chu tổng, ý anh thế nào?”

Chu Mộ Tu tiếp nhận microphone, giọng nói trầm thấp dễ nghe, “Trước mắt sắp xếp cửa hàng hoạt động bình thường, kỳ nghỉ cho anh kéo dài thêm một tuần.”

Cửa hàng trưởng vui vẻ đến mức muốn nhảy lên, mãi cảm ơn Chu tổng.

Tiếp đến là Kiều Mỹ Lâm, cô không cần nghĩ ngợi, “Tôi muốn ôm Chu tổng.”

Dưới khán đài đầu tiên là im lặng, một giây tiếp theo rất nhiều người ồn ào.

Có lẽ hôm nay là một ngày đặc biệt, Tiểu Chu tổng hôm nay so với ngày thường bình dị gần gũi hơn rất nhiều, mọi người đều không kiêng kỵ gì.

Một cái ôm thôi mà! MC dường như cũng không khó xử, vui đùa hỏi Kiều Mỹ Lâm, “Cô Kiều, cô vì sao lại muốn ôm Chu tổng? Yêu cầu lợi ích thực tế có lợi hơn nhiều chứ!”

Kiều Mỹ Lâm nghiêng đầu nhìn MC đứng cạnh Chu Mộ Tu, cười cười trả lời: “Những lợi ích thực tế đó tôi có thể phần đầu theo thời gian, còn ôm Chu tổng lại là khả năng bất khả cầu, tôi cảm thấy rất có lời rồi!”

Bộ Hành ở dưới khán đài không khỏi cười rộ lên, nữ nhân này diện mạo ôn hòa, hành sự lại tự tin lớn mật, nếu cô là nam nhân, nói không chừng cô sẽ vì

cô ấy mà rung động.

Lại nhìn những người khác bên cạnh, cũng đều là vẻ mặt kinh ngạc, cực kỳ hâm mộ, thán phục.

Về mặt Từ Giai trông phức tạp tới nghĩa, có lẽ cô hy vọng lúc này trên khán đài người đứng đó chính là cô.

Mọi người cho rằng chỉ là một cái ôm, Tiểu Chu tổng hôm nay dễ nói chuyện hơn so với mọi ngày, sẽ không cự tuyệt. Thậm chí Kiều Mỹ Lâm đã chủ động đi đến trước mặt Chu Mộ Tu, bình tĩnh mà nhìn anh ta.

Chu Mộ Tu lại chỉ đưa tay ra, xin lỗi mà cười cười, “Xin lỗi, cái ôm của tôi chỉ có thể để dành cho vợ tôi.”

Kiều Mỹ Lâm sững sốt, không nghĩ tới sẽ là câu trả lời này, cuối cùng chỉ có thể đưa tay ra bắt tay anh ta, miễn cưỡng mà cười cười.

Dưới đài “Woa” một tiếng, cũng không nghĩ tới kết quả này.

Kiều Mỹ Lâm quay mặt đi xuống vẫn tự tin như lúc đầu.

Bộ Hành nghe anh ta nói mà muốn phun thức ăn. Nói bậy! Cái gì mà để lại cho vợ tôi? Đêm qua anh ta lăn qua lộn lại với ai ở giường, buổi sáng ôm nhào nhào dính với ai?

Đột nhiên lại nghĩ tới buổi sáng anh nói “Không bằng em kết hôn với tôi”, không khỏi kinh ngạc. Anh sẽ không yêu cô chứ?

Lúc này lại nghe giọng anh trên khán đài truyền đến.

“Còn đây là giải đặc biệt, chỉ có một người, lì xì hai mươi vạn, đích thân tôi sẽ chuyển tiền ngay tại đây.”

Thấy tạm thời có thêm giải thưởng, MC có trong nháy mắt ngơ ngác, ngay lập tức nhanh nhẹn cho người đem hộp số lên.

Dưới khán đài sôi nổi hoàn toàn.

(Hẹn thứ hai gặp lại mọi người nha, chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29-1

Dưới con mắt của mọi người, Chu Mộ Tu đưa tay để bốc phiếu may mắn trong hộp số, dừng lại khoảng ba bốn giây, mới rút phiếu ra.

Anh nhìn thoáng qua bảng số, ngay sau đó giờ mặt số về phía khán đài, nghiêm túc đọc lên: “Số 7 bàn 48.”

Dưới khán đài mọi người bàn tán sôi nổi và đều nhìn về hướng bàn 48.

Mọi người ở bàn 48 vẻ mặt rất khác nhau, Chu Dung Dung xác nhận không phải số của mình, hướng sang trái nhìn Dương Tiểu là số 5, đột nhiên xoay mặt lại lắc cánh tay, “OMG! Chị Hành Hành, là chị trúng!!!!”

Bộ Hành đã nghĩ tới khả năng này khi anh ta nói đích thân anh ta sẽ chuyển khoản, nhưng một khi thành sự thật thành, cô vẫn không dám tin.

Anh ta chắc có nhiều tiền không biết tiêu vào đâu phải không? Nhẹ nhàng lì xì một số tiền lớn vậy sao?

MC đã giục: “Số 7 bàn 48 đang ngồi ở đâu ạ? Xin mời mang bảng số lên khán đài! Có phải bạn vẫn không tin là mình phải không? Không sai đâu, đó chính là bạn! Nhiều người ở đây nhìn như vậy, Chu tổng khẳng định sẽ không quỵ!”

Bộ Hành bị Chu Dung Dung và Triệu Văn ở hai bên đẩy đứng lên, những người không quen biết ở bàn khác cũng đang vỗ tay, cô nghe thấy có giọng nói ghen tị, cũng nghe Kiều Mỹ Lâm ở bàn bên cạnh hỏi thăm cô là ai.

Cô ở trước mắt mọi người, cầm bảng số đi lên khán đài.

MC nhìn thấy cô mặt sáng ngời, “Oa! Lại là một cô gái xinh đẹp, đây chắc chắn là nữ thần may mắn đêm nay của chúng ta! Hãy đến đây, xin mời đứng cạnh Chu tổng.”

Cô đưa microphone cho Bộ Hành, “Cô gái, xin mời giới thiệu một chút về mình!”

Bộ Hành trầm giọng nói: “Xin chào tất cả mọi người! Tôi tên Bộ Hành ở phòng thiết kế Bella.”

“Xin hỏi cô tới làm việc ở Trác Chu được bao lâu rồi?”

“Ba ngày ạ.”

Người dẫn chương trình ngạc nhiên, “Cô thật may mắn! Nó cũng cho thấy giải thưởng của chúng tôi hoàn toàn ngẫu nhiên và công bằng, các bạn thấy đây, cô ấy mới nhận chức được ba ngày thậm chí đã nhận được giải thưởng cao nhất của chúng tôi!”

Bộ Hành nghĩ thầm, người dẫn chương trình nói vậy xem như cũng không có cái gì sai.

“Nhận được lì xì bằng tiền mặt lớn như vậy, cô có cảm nghĩ gì không?”

Bộ Hành hơi hơi mỉm cười, “Cảm ơn Chu tổng, tôi sẽ hưởng thụ và sử dụng tốt số tiền lì xì này.”

Người dẫn chương trình cũng cười, “Các nữ thiết kế của Trác Chu chúng ta không chỉ xinh đẹp mà còn có phong thái đại tướng. Cho dù là cô Kiều lúc trước nhận được lì xì mười vạn và hiện tại cô Bộ được nhận hai mươi vạn, họ đều rất bình tĩnh!”

“Chúng ta cũng sẽ giống lúc trước, Bộ Hành, bạn có yêu cầu gì không? Không phải bạn cũng muốn ôm Chu tổng chứ?”

Bộ Hành nghiêng mặt nhìn Chu Mộ Tu, cười nói: “Tiền nhân có hai câu nói rất hay. Một là người biết thời thế, hai là tiền tài cùng sắc đẹp không thể có cả hai, vẫn là thỉnh cầu Chu tổng lập tức chuyển khoản cho tôi ngay ạ.”

Người dẫn chương trình cười to, không chờ cô hỏi, Chu Mộ Tu đã nghiêm túc cử chỉ mời, Bộ Hành hơi thấp người cung kính, đi đến cạnh anh ta, hai người đang bàn bạc chuyển khoản như thế nào.

Phản rút thăm trúng thưởng kết thúc, âm nhạc vang lên, tiệc tối vẫn tiếp tục.

Hai người đứng ở góc bàn, vẫn có vô số ánh mắt nhìn bọn họ chằm chằm.

Bộ Hành duy trì khoảng cách thích hợp với anh ta, vẻ mặt tôn trọng và rất lịch sự, nhưng lời nói thì không khách khí: “Anh cho tôi nhiều tiền như vậy để làm gì?”

Chu Mộ Tu nho nhả, “Không phải em nói tôi keo kiệt sao? Tôi lì xì em.”

Bộ Hành suy nghĩ một lúc lâu mới nhớ anh chưa trả lời trả cô bao nhiêu tiền lương, cô chỉ thuận miệng nói anh keo kiệt, không nghĩ tới anh làm thật.

Nhưng cô không thanh cao như vậy, có người cho tiền sao không lấy.

Lại nói thêm đây là do anh ta quang minh chính đại rút thăm trước mặt mọi người, người khác đều cho rằng cô may mắn được, cô không thể gánh không cái danh này.

Cô híp mắt cười, “Chuyển WeChat nhé?”

Chu Mộ Tu không nói xuống, lấy di động ra một phần tiền không thiếu chuyển cho cô, cho cô xem giao diện chuyển khoản.

Bộ Hành rất vừa lòng, muốn rời đi, Chu Mộ Tu cố ý hỏi: “Không muốn ôm một cái sao?”

Bộ Hành lắc lắc điện thoại mới nhận được một số tiền lớn, trêu chọc, “Vẫn nên để cho vợ anh đi!”

Chu Mộ Tu cười nhạo một tiếng, nhìn cô nhanh chóng rời đi, trong mắt tối đen không rõ, chỉ cảm thấy vừa yêu lại vừa giận.

Trở lại chỗ ngồi, Tô Mạn Lệ đón đầu và chúc mừng Bộ Hành.

Chu Dung Dung truy vấn: “Chị nói gì với Tiểu Chu tổng vậy? Anh ta thật sự đã chuyển khoản cho chị sao?”

Bộ Hành đang vui nên nói đùa, “Tôi xin lỗi sau này tôi sẽ không làm việc chăm chỉ được vì cái đại hồng bao hôm nay, năm sau đi làm tôi mời mọi người ăn cơm, địa điểm do mọi người chọn!”

“Quá tuyệt vời! Một lời đã định!” Triệu Văn là người đầu tiên hưởng ứng.

Ngoài Từ Giai và Giang Kỳ Nhã không lên tiếng, những người khác thái độ đều rất vui vẻ.

Chu Dung Dung vẫn túm lấy tay Bộ Hành như mọi khi, hưng phấn hỏi: “Ồ gần Tiểu Chu tổng như vậy chị có hồi hộp không? Anh ấy còn cười với chị phải không? Trên người có dùng nước hoa không? Em vừa nghe chủ nhiệm Kiều ở bàn bên cạnh nói trên người anh ấy có hương vị tươi mát lại dễ chịu.”

Bộ Hành bị cô hỏi đến có chút dở khóc dở cười, đành phải nói: “Chị đang lo gần chết, anh ta nói cái gì rồi trông như thế nào chị không nhớ được đâu.”

Trong lòng suy nghĩ, trên người anh nào có mùi nước hoa gì, nếu có thì cũng chỉ là mùi sữa tắm nhà cô.

Chu Dung Dung mở to hai mắt, “Ôi! Chị cũng lo lắng ấy hả?”

“Đương nhiên! Ông chủ đẹp trai như vậy mà!” Bộ Hành gấp một con tôm to cho cô, “Mau ăn đi, không sau lại bảo em không có phần.”

Lúc này mới lấp kín miệng cô.

Như thường lệ, tiếp theo là thời gian ông chủ đi chúc rượu.

Đương nhiên không thể bàn nào cũng uống được, ông chủ mỗi năm đều sẽ chọn ra bộ phận có thành tích xuất sắc trong năm để chúc rượu, thể hiện sự đánh giá cao và khích lệ tinh thần nhân viên.

Cho nên đây là thời gian rất vinh dự.

Năm nay cũng không ngoại lệ.

Đi sau Chu Mộ Tu là Ngô Vi và hai giám đốc của các trung tâm, đầu tiên là dừng lại bàn cung ứng và bàn thị trường hơn mười phút, tiếp theo đến bàn của Sula.

Anh đều chào hỏi từng người, có thể gọi tên các nhà thiết kế, làm mỗi người đều cảm thấy được tôn trọng.

Giống như để bù đắp cho việc từ chối ôm ở trên sân khấu, Chu Mộ Tu uống với tất cả mọi người trong bàn một ly, còn uống riêng với Kiều Mỹ Lâm thêm một ly, hai người có vẻ thân thiết hàn huyên mấy câu.

Toàn bộ hành trình vẫn luôn có nhiếp ảnh gia đi theo tìm đúng góc đẹp chụp lại.

Những bàn xung quanh ai cũng nhìn.

Giang Kỳ Nhã nhỏ giọng nói, “Cô ta hôm nay thật nổi bật, Tiểu Chu tổng nhất định rất ấn tượng với cô ta!”

Lúc nói lời này cô liếc mắt nhìn Bộ Hành, nhưng cô nói Từ Giai hôm nay cũng là người nổi bật.

Từ Giai khinh thường, “Có gì đâu, cũng chỉ là hai nhân viên cấp dưới mà thôi!”

Giang Kỳ Nhã không phản bác, nhưng trong lòng nghĩ thầm, cô ta không phải cũng chỉ là cấp dưới thôi sao! Bình thường đã như vậy, Tiểu Chu tổng cũng nhìn cô ta với con mắt khác.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29-2

Mọi người đều cho rằng ông chủ tiếp tục đi lên phía trước, nhưng Chu Mộ Tu dẫn đầu đi về hướng Bella.

Tô Mạn Lệ có chút ngoài dự đoán, năm ngoài vinh dự duy nhất của trung tâm thiết kế được dành cho Bella, năm nay so sánh mà nói thật sự Sula rất xuất sắc, cô nghĩ rằng Chu tổng qua bàn Sula uống rượu sẽ không có chuyện đến bàn của Bella.

Lúc này không khỏi nhìn Bộ Hành đang ăn, rồi cũng không thấy có gì lạ.

Ngô Vi trong lòng biết rõ, kế hoạch ban đầu không có Bella.

Chu Mộ Tu đã dự định đi đến trung tâm lưu trữ và vận chuyển ở phía trước, nhưng nhìn thấy một ai đó vẫn chăm chú dùng bữa liền có chút khó chịu, chuyển hướng, đến bàn của Bella.

Những người khác của Bella cũng không nghĩ tới, thụ sủng nhược kinh* cảm ly vội đứng lên.

(*Thụ sủng nhược kinh: được yêu thương mà nơm nớp lo sợ)

Chu Mộ Tu đã đứng sau Bộ Hành.

Bộ Hành lúc này mới buông đĩa, cầm ly nước đang uống dở đứng lên.

Chu Mộ Tu nói hai câu khen thưởng và động viên, cùng chạm ly với mọi người.

“Ồi!” Một vị giám đốc nhìn Bộ Hành, “Đây không phải là cô Bộ vừa rồi được nhận lì xì hai mươi vạn đây sao? Vận khí tốt như vậy, tôi phải đến thom lây một chút mới được!”

Vừa nói vừa cầm bình rượu trên bàn đổ đầy ly rượu của mình, nhìn Bộ Hành.

Bộ Hành trong bữa ăn đến bây giờ không uống một ngụm rượu nào, cầm lấy ly nước trái cây trên bàn, xin lỗi nói: “Xin cho phép cho tôi uống nước trái cây thay rượu, buổi tối tôi còn phải lái xe.”

Vị giám đốc này đã uống nhiều, không nghĩ tiểu cô nương không nể mặt mình, không cho là đúng nói: “Tìm một người lái xe hoặc một chiếc taxi là được mà, ngày tốt như vậy nhất định phải uống một chén! Nào, đầy ly đầy ly.”

Nói xong ả ly nước trái cây trong tay Bộ Hành xuống, chủ động rót rượu cho Bộ Hành.

Sắc mặt Chu Mộ Tu trở nên lạnh lùng, trách giám đốc Lưu không có mắt, rồi thấy hối hận vì anh chăm chăm đến đây gây phiền toái cho cô.

Đã nói đến mức này, cũng nể mặt mọi người đang nhìn vào, Bộ Hành đành phải cầm ly rượu. Dựa vào ghế bên cạnh đẩy đẩy, chân cố ý lùi lại sau một bước dẫm lên đôi giày bóng loáng của ai đó. Chu Mộ Tu bị dồn nén, biết cô muốn đổ lỗi cho mình, cố ý mà như vô tình liếc mắt với Ngô Vi.

Ngô Vi chột dạ, vội nói, “Giám đốc Lưu, giám đốc Trịnh của trung tâm lưu trữ và vận chuyển đang vẫy tay với anh! Lần trước không phải anh nói muốn cùng anh ta đầu rượu? Anh vẫn nên giữ lại để sang kia mà uống!” Nói xong kéo giám đốc Lưu đi về phía trước.

Trên bàn còn có Tô Mạn Lệ đang nhìn.

Một mình Chu Mộ Tu uống một ly cùng cô, sau đó cùng một giám đốc khác đi sang bàn khác.

Tiệc tối gần kết thúc, những nhân viên còn lại không nhận được phần thưởng, thì mỗi người sẽ nhận được năm trăm tiền lì xì, cuộc họp thường niên kết thúc.

Có một số nhóm tự tổ chức đi tăng hai để tiếp tục uống, còn đại đa số mọi người đều chào “Sang năm hẹn gặp lại”, rồi ai về nhà nấy.

Bộ Hành nhìn còn chưa đến 9 giờ, đi trung tâm thương mại dạo một vòng, chọn được đồng hồ rất vừa ý làm quà năm mới.

Người bán hàng nhiệt tình giới thiệu đồng hồ nam với cô, cô tưởng tượng Chu Mộ Tu đeo rất đẹp, coi như cô mua quà cho anh từ tiền anh lì xì cho cô. Sau khi được người bán hàng gói quà, lúc này cô mới lái xe về nhà.

Ra khỏi thang máy, cô đương nhiên cho rằng anh sẽ chờ cô ở cửa giống hôm qua.

Trước cửa vắng lặng. Không khỏi bật cười, mình lại đa tình vậy.

Đêm nay hẳn anh còn có việc, rồi mai lại là đêm giao thừa và đón năm mới, anh còn có người nhà, có cuộc sống riêng.

Cô xếp hành lý cho ngày mai, uống ly rượu vang đỏ, rồi mới đi ngủ.

Buổi sáng chuông đồng hồ báo thức lúc 5 giờ, Bộ Hành đánh răng, rửa mặt, chuẩn bị cầm lấy hành lý đi ra cửa, nghĩ có nên nói với anh một tiếng không, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là không.

Bọn họ trước mắt nhiều lắm cũng chỉ xem như bạn cùng giường, không cần phải giải thích bất cứ việc gì với nhau. Cầm theo một vali hành lý nhỏ, cô đến sân bay vào ngày cuối năm, và bắt đầu một chuyến đi đón năm mới theo kế hoạch.

Vào đêm giao thừa, Chu Mộ Tu đến trước cửa nhà Bộ Hành lúc 11 giờ tối.

Tối hôm qua họp thường niên anh uống hơi nhiều, đêm nay lại là bữa cơm tất niên, anh em họ hàng nhà họ Trác rất đông, sau vài vòng chúc rượu, dạ dày có chút khó chịu.

Hôm qua sau cuộc họp thường niên, anh không đến, cô cũng không nhắn tin hay gọi điện gì cho anh. Anh đã đề cập đến chuyện kết hôn trong tối cũng có ngoài sáng cũng có, thế mà đều bị cô từ chối.

Trong lòng không khỏi có chút rã rời, nghĩ lại cô có cái gì tốt? Diện mạo cũng trung bình khá, nhẹ nhàng ân cần thì cũng không có.

Bản thân bị ma xui quỷ khiến thế nào cứ phải cầu cạnh cô?

Anh vốn định lạnh lùng với cô, làm cô biết thế nào là tốt xấu.

Buổi tối khi đang ăn uống linh đình nghĩ lại cô chỉ có một mình, rốt cuộc vẫn là luyến tiếc, hối hận bản thân lòng dạ hẹp hòi, tối hôm qua nên đến với cô.

Cơm tất niên vẫn chưa xong, anh thừa dịp đi toilet đã ra ngoài lái xe đến nhà cô.

Ấn chuông cửa vài cái, đợi hai ba phút, bên trong không phản ứng gì.

Có phải cô ngủ hay không? Anh có chút chột dạ, hay cô có vấn đề gì không muốn để anh nhìn thấy sắc mặt không tốt của cô. Biết như thế này anh đã đến đây sớm một chút rồi, anh lấy di động gọi điện cho cô.

Điện thoại đã tắt.

Anh có chút lo lắng, liên tục ấn chuông cửa. Vẫn không ai trả lời.

Chu Mộ Tu bắt đầu nóng nảy, dùng sức đập cửa, lớn tiếng gọi: “Bộ Hành! Hành Hành!”

Cửa nhà bên mở ra, một ông lão tầm sáu bảy chục tuổi mặc áo ngủ, bên ngoài khoác một chiếc áo bông to đi ra.

Ông nhìn người trẻ tuổi trước mặt, nhíu mày, “Đêm ba mươi rồi còn không cho ai ngủ hả?”

Chu Mộ Tu thái độ âm trầm, “Rất xin lỗi bác ạ.”

Bỗng nhiên nhớ tới hoa cắm trong phòng Bộ Hành, vội hỏi: “Bác có biết Bộ Hành không ạ?”

Ông già nheo mắt thăm dò anh ta, “Anh tên gì?”

“Cháu tên Chu Mộ Tu.”

Chu Mộ Tu trên mặt rất sốt ruột, lại muốn hỏi: “Cô ấy.....”

Ông già tay cắt ngang anh ta, “Chờ tôi một chút.”

Nói xong, quay đầu đi vào nhà.

Chu Mộ Tu đứng ở cửa chờ, trong lòng biết lão nhân này chính là người hàng xóm tặng hoa cho cô, hóa ra anh đã hiểu lầm, vì nghĩ người tặng hoa là nam nhân trẻ.

Ông lão rất nhanh trở lại cửa, trong tay cầm một túi xách nhỏ.

Đưa cho anh, “Tiểu nha đầu đó đã ra ngoài, cô ấy nhờ tôi gửi cái này cho anh.”

Chu Mộ Tu không nhận ngay, vội vàng hỏi: “Cô ấy đi đâu ạ? Còn nói gì nữa không bác?”

“Tôi không biết. Cô ấy chỉ nhắn nếu anh đến, hãy đem cái này cho anh.”

Ông lão hài hước, “Có muốn không?” Làm vờ thu tay về.

“Muốn chứ ạ!” Chu Mộ Tu cuống quýt với tay nhận lấy.

“Nhìn trắng trẻo, tướng mạo sáng sủa không tồi mà tính tình lại ôn nóng!” Ông lão nghĩ thầm, ngáp một cái rồi đóng cửa lại.

Chu Mộ Tu lấy hộp trong túi ra, trên hộp có logo anh quen thuộc.

Bên trong là đồng hồ nam, cùng thương hiệu với đồng hồ anh đang đeo.

Cô có ý gì đây? Quà năm mới à? Hay là quà chia tay?

Hơn nữa cô không nói một tiếng liền biến mất, cô xem anh là cái gì?

Anh dựa vào cửa nhà cô, cảm thấy trong lòng bị đè nén, tức giận, hỗn loạn.

Tự chế nhạo mình, từ khi anh gặp cô, trái tim anh chưa bao giờ được yên.

- ---- mình biết mỗi ngày mình đăng một chương thể này rất ít so với sự quan tâm của các bạn, mình cũng đang rất cố gắng này, cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện nha, chúc cả nhà đầu tuần vui vẻ <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30-1

Ngày mừng một tết tại Chu gia.

Trác Nghiêu và Chu Vi Khang từ bữa tiệc bên ngoài trở về, chị Trương ở cửa đón túi xách ở trong tay phu nhân.

Trác Nghiêu cởi áo khoác thuận miệng hỏi: “Mộ Tu đi ra ngoài rồi à?”

Chị Trương đón lấy áo khoác trả lời: “Ồ trên lầu ạ!”

Trác Nghiêu kỳ lạ, “Tôi nhớ hôm qua Tiểu Viêm nói thấy nó đi ra ngoài mà?”

“Vâng. Lúc đầu cũng nói không ăn cơm ở nhà, sau thay quần áo ra đến cửa rồi lại nói không đi nữa.”

“Nó có ăn cơm không?”

“Chỉ đụng đĩa rồi thôi. À đúng rồi, bà Từ lúc hơn mười giờ sáng đã gọi điện đến đây, hỏi bà có nhà không.”

Trác Nghiêu gật đầu, không để ở trong lòng, quyết định đi lên tầng để gặp con trai mình.

Trong phòng không có ai, lại nghe tiếng chuông di động vang lên trong thư phòng, vang lên bảy tám hồi chuông cũng không thấy nghe máy.

Trác Nghiêu cảm thấy từ bữa cơm tất niên con trai bà đã có chút khác thường.

Trác gia có rất nhiều anh em họ hàng, Chu Mộ Tu không phải là lớn nhất, nhưng lại là người có tài nhất, Trác lão gia cũng chính là bố bà, đứa cháu mà ông ấy thích nhất chính là nó.

Nhiều người không biết Mộ Tu từ khi hai mươi lăm tuổi đã chịu trách nhiệm về Trác Chu, sự phát triển và thay đổi ba năm qua của Trác Chu ai cũng nhìn thấy.

Những người có địa vị cùng thế hệ trẻ tuổi không cần nói cũng biết con trai bà. Thậm chí có thể nói, những anh em bà con họ hàng nhiều ít gì đều có chút kiêng kị nó.

Cơm tất niên ăn ở Trác gia.

Anh chị em họ hàng mời con trai bà rượu, nó rất lịch sự và ý tứ, người khác cũng không thể ép được. Vậy mà hôm trước không biết tại vì sao, ai đến chúc nó cũng không cự tuyệt, còn chủ động tìm người để uống rượu.

Sau khi các trường bồi đều đi nghỉ, một đám tiểu bồi bọn họ ồn ào nói muốn đón giao thừa. Khi bà đưa chồng đi nghỉ trở ra, đã không thấy con trai đâu, hỏi người khác cũng nói không biết.

Trong nhà chờ đèn cho con trai bà, chị Trương thấy cậu chủ 3, 4 giờ sáng mới trở về, sắc mặt không tốt.

Cửa thư phòng không đóng, Trác Nghiêu cứ thế đi vào, thấy Chu Mộ Tu chỉ mặc mình áo sơ mi, cả người nằm dựa vào ghế, cau mày, nhắm mắt không biết suy nghĩ cái gì.

Trên bàn di động lại đổ chuông, anh thờ ơ, mẹ đến gần cũng không phát giác.

Mẹ anh trong lòng lo lắng, con trai bà chưa bao giờ gặp phải những thăng trầm, càng chưa thấy anh sa sút tinh thần như thế này bao giờ, nhẹ nhàng gọi một tiếng, “Mộ Tu!”

Chu Mộ Tu mở mắt ra, trong nháy mắt có vẻ lúng túng, ngay sau đó điều chỉnh dáng ngồi, thần sắc như cũ, giọng nhàn nhạt, “Mẹ!”

Trác Nghiêu có chút lo lắng, “Sao con không đi ra ngoài? Có phải con thấy không thoải mái ở đâu? Mẹ nhìn sắc mặt con không được tốt lắm!”

“Con không sao.” Chu Mộ Tu ho khan một tiếng, giọng nói có chút khàn khàn, “Hai ngày nay con uống hơi nhiều rượu, nên ở nhà thôi.”

Anh biết mình bị cảm lạnh do hôm qua ở cửa nhà cô ấy mấy giờ liền lúc đó lại có gió lạnh thổi liên tục.

“Con bị cảm sao? Vậy không nên đi ra ngoài mới đúng, cũng nên không để cho người khác có cơ hội rót rượu mời con chứ!”

Trác Nghiêu oán trách, “Mà cũng do con ấy, bản thân mình uống được đến đâu còn không biết sao?”

Chu Mộ Tu cười khẽ, “Đây không phải là tết sao mẹ, bình thường cũng ít gặp nhau, mọi người vui vẻ nên uống nhiều, không bọn họ lại nói con kiêu

ngạo!”

Trác Nghiêu có chút không vui, “Mẹ phải nói Tiểu Viêm, nó không lớn nhưng cũng không còn nhỏ nữa!”

Đang tức giận, chỉ nghe chị Trương ở dưới cầu thang kêu lên: “Bà chủ, bà Từ cùng cô Từ đến à!”

Chu Mộ Tu trong lòng một trận phiền chán, trên mặt cũng không che giấu gì, nói thẳng: “Mẹ, con không thích Từ Giai, mẹ cũng đừng phí tâm tư.”

“Nhưng mẹ có phí tâm tư gì đâu. Việc của cô ấy không phải do mẹ sắp xếp, muốn đến đây chúc tết mẹ cũng không thể ngăn. Con cũng biết ông ngoại con với ông cô ấy có giao tình, về điểm này, chúng ta không thể xem họ như người lạ.”

Tuy nói vậy, trong lòng Trác Nghiêu lại thở phào nhẹ nhõm.

Bà còn đang nghi ngờ có phải Mộ Tu biết bà Từ gọi điện nói muốn tới nên mới thay đổi quyết định không ra khỏi nhà. Nói thật, cái cô Từ Giai này tính tình ương ngạnh bà đúng là thích không nổi, nhưng nếu Mộ Tu thích, bà cũng sẽ không ngăn. Lúc này thấy con trai tỏ rõ thái độ, bà rất yên tâm.

Trác Nghiêu nhìn con trai mặt mũi, có chút xót xa, “Con yên tâm, con không thích mẹ khẳng định cũng không thích. Đợi lát nữa hãy đi xuống.”

Nói xong đi xuống lầu.

Rời đi Tô Thành ướt lạnh, Bộ Hành lúc này đang ở thành phố mà bốn mùa lúc nào cũng như mùa xuân.

Thanh Hồ là một thành phố du lịch, có núi có nước, vẫn giữ các phong tục dân gian truyền thống. Bộ Hành đi du lịch tự do, làm một vài thủ tục đơn giản, chọn chỗ ở rồi xuất phát.

Ngày hôm qua buổi chiều cô đến Thanh Hồ, ở tại cổ trấn nổi tiếng của Thanh Hồ. Tuy nói ăn tết, nhưng ở khu du lịch người vẫn rất nhiều, năm mới ở cổ trấn không khí ấm áp, vui vẻ.

Tới vùng đất này, thú vị hơn là sống cùng với dân, cô ở homestay tên “Lư Phương Ổ”, phát âm giống《 Lạc Thần phú 》“Bộ Hành nhẹ nhàng mà lưu danh.”

Nhìn thấy cửa nhà Lư Phương Ổ cô rất thích.

Hai bên đều có cỏ, hương thơm thoang thoang, tiếp theo có thể nhìn thấy một cánh cửa gỗ lớn, trên cửa có ghi ba chữ to “Lư Phương Ổ”, điều đáng yêu nữa là hai bên tường được gắn những viên đá nhỏ nhiều màu rực rỡ tạo thành bức họa tuyệt đẹp.

Đi vào có một sân lớn, ghế xích đu làm bằng mây, cờ vẫy trên bàn đá, rực rỡ hoa cỏ cây cối, còn có một con chó vàng ngoan ngoãn phe phẩy đuôi.

Chủ của ngôi nhà là một cặp vợ chồng trẻ rất xứng đôi, rất nhiệt tình, xách hành lý lên tầng cho cô và còn mời cô xuống uống trà.

Bộ Hành tham quan phòng một chút, so với tưởng tượng tốt hơn nhiều.

Bên trong sạch sẽ ngăn nắp, đồ vật mọi thứ đầy đủ. Đặc biệt là có cửa sổ lớn lấy ánh sáng rất tuyệt, tường màu vàng nhạt, thẩm thấu thủ công và ghế trúc.

Cô sắp xếp lại hành lý rồi xuống lầu uống trà cùng vợ chồng chủ nhà, bọn họ giới thiệu rất nhiều món ăn đặc sắc của địa phương, cô quyết định theo sự giới thiệu của chủ nhà để lên lịch trình ngày mai.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30-2

Buổi chiều Bộ Hành đi dạo ở cổ trấn, tới buổi tối, mọi nhà đều giăng đèn kết hoa, tiếng trống vang lên cùng với âm nhạc, cả trai lẫn gái đều đi qua con hẻm bằng đá.

Cô ăn xong một loạt đặc sản nổi tiếng của địa phương, càng muộn càng có nhiều người đi dạo hơn, cô cũng hòa vào dòng người đi dạo để mua một ít đồ thủ công dễ thương chuẩn bị năm sau đi làm tặng cho đồng nghiệp.

Cô đi dạo đến nơi chân mới quay lại chỗ ở. Ngồi im trên ghế trúc, lấy di động ra xem. WeChat liên tiếp nhận được lời chúc năm mới, Trương Dung nhắc nhở cô đang nợ cô ấy một bữa cơm, hẹn năm sau cô ấy về nước sẽ tụ tập một bữa.

Không có tin nhắn nào từ Chu Mộ Tu.

Cô ngồi im một lúc rồi đi tắm.

Khi tắm xong ra tới giường, đã thấy di động hết pin bị tắt nguồn liền cắm sạc, tắt đèn ngủ.

Ngày mừng một năm mới, cô cho mình ngủ thoải mái đến lúc nào thì ngủ.

Khi tỉnh dậy, khởi động lại điện thoại phát hiện anh ấy đêm qua đã gọi rất nhiều cuộc, WeChat cũng có mấy chục tin nhắn.

Hỏi cô đang ở đâu.

Cô mặc kệ tin nhắn, cô mang theo chiếc túi nhỏ, đi ra ngoài. Hôm nay cô ăn thử cháo trắng rau xào ở trong trấn, gọi xe đến điểm ngày hôm nay.

Núi tuyết Thạch Phurong ở độ cao năm nghìn mét so với mặt nước biển. Nếu tới Thanh Hồ, như thế nào cũng phải cố gắng đi đến núi tuyết nổi tiếng nhất này.

Ở dưới chân núi cô mua hai bình dưỡng khí, cô đã nghiên cứu kỹ cách sử dụng của nó. Trong túi cũng đã chuẩn bị sẵn bánh quy, chocolate cùng đồ uống, để đề phòng cho bất kỳ tình huống nào.

Ở đây có rất nhiều người, bên tai tràn ngập các ngôn ngữ, phía trước cũng có người đi một mình giống cô.

Cô đi cáp treo đến thung lũng, nơi này độ cao so với mặt biển đã là bốn nghìn năm trăm mười mét. Đi cáp treo, Bộ Hành liền thấy xung quanh mọi người đang ngồi để chờ cáp treo đi xuống. Cô chỉ có một chút khó chịu khi ở trên cao, sức khỏe lúc này so với cô dự đoán ban đầu tốt hơn rất nhiều.

Từ nơi này có đường đi bộ lên núi, đỉnh núi có độ cao bốn nghìn sáu trăm chín mươi mét so với mặt nước biển.

Thật là một nơi kỳ diệu, nhiệt độ ở chân núi vẫn là hai mươi mấy độ, có ánh nắng tươi sáng, còn bây giờ ở nơi này đã có tuyết và băng, tuyết trắng bao phủ đỉnh núi đến chói mắt.

Gió cũng dần dần nổi lên, bên cạnh có người hưng phấn kêu lên: “Tuyết rơi kia!”

Bộ Hành nhìn vào không trung, quả nhiên có bông tuyết theo gió cùng nhau rơi xuống. Rất nhiều người cầm di động chụp ảnh.

Không lâu sau, tuyết rơi xuống càng nhiều, bay múa trắng xóa đầy trời, rơi liên tục trên đỉnh núi. Nhìn bên cạnh là thung lũng phủ đầy cây xanh và hồ nước trong vắt, trắng lè khác thường.

Đối mặt với thiên nhiên kỳ diệu, Bộ Hành không suy nghĩ gì, chỉ đi theo đoàn người phía trước chậm rãi đi lên trên.

P phía trước người càng ngày càng ít, không ít người dừng lại ngồi ở bậc thang nghỉ ngơi, có người đang trên đường quay về.

Bộ Hành mặc quần áo như cũ, mặt và tay lạnh cóng.

Cô đã cảm giác được cơ thể mình có phản ứng rõ ràng với độ cao, đầu ong ong, hơi choáng, hô hấp cũng khó khăn, tay chân đã không còn sức lực.

Có người từ đỉnh núi xuống nói với cô: “Cô gái không cần lo lắng, ngồi xuống nghỉ ngơi, hít oxy đi.”

Cô lúc này mới nhớ ra cô mang theo bình dưỡng khí, ngồi xuống ngay tại chỗ, tay run từ ba lô lấy ra một bình dưỡng khí hít thở, lúc này mới dễ chịu hơn một chút. Ngậm thêm chocolate trong miệng, cô gắng điều chỉnh hô hấp của mình.

Nghỉ ngơi một lúc, cô thấy khá hơn nhiều, tay cầm bình dưỡng khí tiếp tục đi lên trên.

Cô vốn dĩ không có hứng thú với leo núi lắm, vì chủ nhà trọ giới thiệu, nghỉ lại thời gian đang còn nhiều nên cô vẫn đến.

Đến nơi này, cô lại có mong muốn lên đến đỉnh núi, hơn nữa cô cũng muốn thử thách bản thân xem mình có khả năng đó không. Còn hai mươi mét cuối cùng, cô ước chừng đi khoảng hai mươi phút, từ từ hít bình dưỡng khí, tay vịn lan can đi lên. Đây là nơi cao nhất du khách có khả năng đạt tới, bốn nghìn sáu trăm chín mươi mét!

Kiểu hưng phấn này không biết diễn tả thế nào, bỗng nhiên cô muốn tìm người chia sẻ, người đầu tiên cô nghĩ đến là anh. Lấy di động, nhìn thấy bảy tám cuộc gọi nhỡ, tất cả đều là cuộc gọi của anh.

Cô click video WeChat, có tín hiệu.

Lập tức được kết nối.

Cô nhìn thấy bộ dạng thê thảm như hê, như quỷ của mình mà buồn cười.

Tóc bị gió thổi rối lung tung, mặt bị lạnh đến mức hồng rồi lại tím, miệng lại còn cười ngây ngô.

Chu Mộ Tu trừng mắt nhìn cô đông cứng hồi lâu mới nói ra một câu: “Em ở đâu?”

Bộ Hành hít thật sâu bình dưỡng khí, thở hắt hắt trong gió tuyết nói to: “Chu Mộ Tu! Tôi đang ở núi tuyết Thạch Phượng có độ cao bốn nghìn sáu trăm chín mươi mét so với mặt nước biển! Anh nói tôi có lợi hại không? Lợi hại không?”

Tín hiệu không tốt, Chu Mộ Tu nghe câu được câu mất, anh không biết cái núi tuyết Thạch Phượng kia là nơi quý quái nào, chỉ biết giờ này khắc này trái tim của anh đang phải chịu cực khổ.

Anh nghe được giọng mình khó có thể kiềm chế tức giận đối với Bộ Hành trong điện thoại, kêu lên: “Em không muốn sống nữa à! Bộ Hành!”

Trong nháy mắt tâm trí bình tĩnh lại, dỗ dành cô, “Hành Hành em ngoan ở đó, chờ tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31

Bộ Hành không nói nên lời.

Chưa có ai nói chuyện kiểu dỗ dành này với cô, như thể phảng phất trong lòng anh, cô giống như bảo bối quý nhất thế gian.

Chu Mộ Tu thấy cô đứng im không nói lời nào tưởng đường truyền internet không tốt, không biết làm gì, không ngừng đi đi lại lại ở trong phòng, mắt không rời màn hình, “Hành Hành? Em có nghe được không?”

Xung quanh cô có rất nhiều người, cô đã định thần lại nhìn Chu Mộ Tu. Bộ Hành đột nhiên nói: “Chu Mộ Tu, tôi có chút nhớ anh.”

Chu Mộ Tu ngơ ngẩn, cho rằng mình nghe lầm, mừng như điên nhưng lập tức kim hãm lại, trong lòng biết cô nói ra những lời này không dễ chút nào.

Anh không hề lo lắng, tự tin hỏi: “Nói cho tôi biết em đang ở đâu, Hành Hành?”

Nghe anh ấy hỏi không giấu được sự đắc chí, Bộ Hành khoe miệng cũng không tự chủ được mà nhếch lên, “Thanh Hồ.”

Dưới lầu nhà họ Chu mọi người đang trò chuyện.

Bà Từ đã cố ý nhắc tới Chu Mộ Tu hai lần.

“Mộ Tu hôm nay có chút không thoải mái.”

Trác Nghiêu nghĩ điều lo lắng, nhìn chị Trương, “Chị xem nó có nghỉ ngơi không, nếu không nghỉ ngơi nói Mộ Tu xuống có khách.”

Chị Trương, định lên lầu xem.

Bà Từ quả nhiên ngăn cản, “Không cần đâu, chúng ta lâu lâu mới gặp, sao gọi là khách chứ?”

Ngay sau đó về mặt quan tâm hỏi: “Mộ Tu chỗ nào không thoải mái à? Có phải mệt hay không?”

Trác Nghiêu nghĩ thầm, bà ta cũng biết lâu lâu không mời mà tự đến sao? Hôm nay mừng một năm mới còn tới đây, thật là được một tác lại muốn tiến một thước!

Nghĩ lại mối quan hệ của bố bà và Từ lão gia, trong lòng thờ dài, chỉ có thể tiếp tục duy trì về mặt mưa xuân, cười cười, “Chỉ là cảm mạo ho khan, không có tinh thần lắm gì, nghỉ ngơi hai ngày sẽ tốt thôi.”

“Vậy là tốt rồi.” Bà Từ xoay mặt nhìn con gái, “Giai Giai, con lên xem anh Mộ Tu thế nào đi! Nếu anh đang ngủ thì con đừng quấy rầy anh ấy.”

“Con biết rồi ạ!” Hôm nay Từ Giai giả một thân thực nữ đứng lên, thoải mái mà cười cười, “Dì Trác, con.....”

Trác Nghiêu trong lòng không vui, không nghĩ Từ Giai sẽ đi lên phòng con trai bà, đang muốn tìm cơ để từ chối, thì nghe trên lầu có tiếng động.

Mọi người dưới lầu cùng nhau nhìn lên trên lầu.

Chỉ thấy Chu Mộ Tu một tay xách theo túi du lịch, một cái tay khác vội vàng kéo khóa, bước hai ba bước một lúc vội vã xuống lầu.

Từ Giai vội vàng gọi: “Mộ Tu!”

Chu Mộ Tu lại giống như không nghe thấy mà đi qua phòng khách, không dừng chân, chỉ nói một câu: “Con có việc gấp phải đi ra ngoài một chuyến!”

Nói xong người đã biến mất ở ngoài cửa.

Trác Nghiêu chưa từng thấy con trai vội vàng như lông mày bị cháy như thế, cho rằng có chuyện đại sự gì, vội vàng giục chị Trương, “Đi xem xem, gọi Tiểu Lý lấy xe.”

Nghĩ lại lại nói: “Thôi, tôi nên tự mình đi xem xem, chị ở đây trò chuyện với bà Từ và cô Từ.”

Đã ứng phó xong với hai mẹ con nhà này, cười cười mà xin lỗi, cũng đi ra bên ngoài.

Đề lại bà Từ và Từ Giai nhìn nhau lo lắng.

Bộ Hành nói nơi mình đang ở cho Chu Mộ Tu, tắt cuộc gọi và tự chụp hai ảnh để đánh dấu đã đến được đây, sau đó đi cáp treo xuống dưới núi.

Cô không thuê xe mà ngồi xe buýt về thẳng cổ trấn vừa mới lên xe lại nhận được điện thoại của Chu Mộ Tu.

Không phải vừa mới nói chuyện xong sao, cô nghi ngờ hỏi: “Làm sao vậy?”

Chỉ nghe kia đầu ho khan một tiếng, “Em xuống núi à?”

“Ừ!”

Ngắt điện thoại.

Bộ Hành trừng mắt nhìn di động, thấy khó hiểu.

Mọi người lục tục lên xe, đợi đủ khách xe bắt đầu chạy, cô ngồi vị trí cạnh cửa sổ, có thể nhìn phong cảnh bên ngoài.

Ai ngờ chuông di động lại kêu, vẫn là anh.

Lần này không chờ cô nói, anh hỏi trước: “Em đang ở đâu?”

“Trên xe buýt, vẫn chỗ cũ. Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Anh tiện trả lời, còn hất xì một cái.

Điện thoại lại cất liên lạc.

Cô trong lòng càng thêm kỳ lạ, không biết anh ta đang làm cái quái quỷ gì, chờ anh ta gọi cuộc điện thoại tiếp theo.

Quả nhiên chưa quá mười phút, anh ta gọi đến hỏi: “Em chưa đến chỗ ở sao?”

Bộ Hành cười lạnh, đã bắt đầu không kiên nhẫn, “Đại ca, tôi không phải ngồi trực thẳng, sao nhanh như vậy được!”

“Ừ.” Điện thoại lại ngắt kết nối.

Cứ như vậy, dọc đường đi cứ vài phút anh lại gọi một cuộc, làm cho mọi người xung quanh ai cũng nhìn cô. Rốt cuộc, cô không thể nhịn được nữa, to tiếng quát anh, “Chu Mộ Tu, anh đủ chưa?”

Anh yên tĩnh hai giây, lúc này đáng thương mà nói: “Sáng mai mới có vé máy bay. Hành Hành, em đồng ý với tôi, không được không nói gì mà chạy đi chỗ khác.”

Bộ Hành mắt tròn ngược, cô chơi còn chưa đủ, chạy cái gì?

Tâm lại mềm, lý do anh như vậy là anh đang nhớ cô, thờ dài đồng ý mà trả lời anh ta, “Biết rồi!”

Cắt điện thoại, cô không khỏi hồi hận khi vừa rồi quát anh như vậy.

Trở lại cổ trấn.

Hôm nay thể lực tiêu phí không ít, Bộ Hành ở cổ trấn tìm đại khái một quán cơm, ăn qua loa rồi trở lại chỗ ở, tắm xong lên giường ngủ luôn.

Không biết cô ngủ bao lâu, mơ mơ màng màng nghe có người gõ cửa.

Nhìn đồng hồ, đã 1 giờ sáng.

Bên ngoài lại yên tĩnh, cô không dám thở mạnh.

Tiếng đập cửa lại vang lên, đồng thời truyền đến giọng quen thuộc, “Bộ Hành!”

Là Chu Mộ Tu! Không phải nói không mua được vé máy bay sao?

Cô cuống quýt ngồi dậy, bật đèn đầu giường, giày cũng chưa kịp đi liền chạy ra mở cửa. Thật là anh.

Anh xách theo hành lý, nhìn hơi mệt mỏi, khuôn mặt có chút tiêu tụy, nhưng vẫn đẹp trai như cũ.

Chu Mộ Tu đến giờ phút này, tinh thần mới thả lỏng một chút.

Anh vội vàng tới sân bay nhưng hôm nay không mua được vé đi Thanh Hồ, lại sợ đêm dài lắm mộng, lỡ ngày mai cô lại đi nơi khác.

Cố gắng tìm người, thật vất vả mới tìm được một vé khoang phổ thông bay luôn trong tối.

Tối hôm qua đã một đêm không ngủ, hôm nay lại không ăn gì, thêm nữa còn bị cảm, anh lúc này vừa thấy đói vừa thấy mệt.

Nhưng khi ở cửa nhìn thấy cô, trong mắt anh tất cả chỉ có cô, chỉ thấy vui mừng.

Vừa vào cửa, anh buông túi, ôm chặt cơ thể mềm mại ấm áp của cô, tham lam ngửi mùi hương quen thuộc trên người cô.

Bộ Hành nhìn thấy cổ tay anh đeo đồng hồ cô mua, ngáp một cái, vỗ vỗ cánh tay anh như ghét bỏ, “Đi tắm đi.”

Chu Mộ Tu ngửi quần áo mình, sau chuyến đường dài trên người toàn dính mùi máy bay và ô tô.

Anh cởi áo khoác, thấy cô lại chui vào trong chăn.

Không còn cách nào, chỉ có thể đi vào phòng tắm.

Chờ đến lúc anh nằm lên giường, Bộ Hành đưa lưng về phía anh.

Anh duỗi tay muốn quay người cô lại, nhưng bị cô khi dỗi gạt tay ra, “Vây đã chết, ngủ đi thôi!”

Anh không dám cử động, cơ thể cũng mệt đến rã rời, lúc này lại bị cảm. Trong miệng lẩm bẩm, “Tôi không làm gì, chỉ ôm em thôi.”

Hai người nằm nghiêng giống nhau, bàn tay anh đặt trên ngực cô, ngoan ngoãn nằm im.

Cứ nằm như vậy khoảng vài phút, không ai nói chuyện. Hai người đều rất mệt, nhưng không ai ngủ.

Chỉ chốc lát, phòng bên cạnh truyền đến âm thanh gì đó giả giả thật thật.

Chu Mộ Tu ngay từ đầu còn cảm thấy kỳ lạ, tĩnh tâm nghe, có thể kết luận là âm thanh gì.

Tay để ở ngực cô liền có chút không an phận, bắt đầu hoạt động.

Nam nữ phòng bên âm thanh càng lúc càng lớn, không cần lắng, cũng nghe rõ.

Bộ Hành đêm qua cũng trải qua, nên không cảm thấy kỳ lạ, trong lòng thấy hơi hận.

Buổi sáng đang tính đổi phòng khác, lúc ra cửa lại quên mất. Buổi tối trở về, cô vô tư mà nghĩ phòng bên không thể đêm nào cũng thế, không ngờ lại vẫn thế.

Lúc đầu tối không có động tĩnh gì, cô lúc ấy còn thấy may mắn, ngủ rất ngon. Nhưng từ sau khi Chu Mộ Tu tới, phòng bên lại bắt đầu hoạt động.

Hai người nghe xong một trận âm thanh, không khí càng thêm cổ quái.

Bộ Hành e dè xoay người lại, nhìn anh, “Một đôi bạn trẻ.”

Lúc chiều trở về cô gặp một cô gái trẻ khoảng hai mươi tuổi trông yếu đuối, hiền lành, lịch sự cùng với một nam nhân đeo kính đang đi vào phòng bên cạnh, thật sự khó có thể tưởng tượng cô gái trẻ kia lại phát ra âm thanh lớn như vậy.

Khi cô quay người lại phía anh, cảm xúc trong tay anh biến mất, Chu Mộ Tu di chuyển ôm eo cô, mắt u ám, thần sắc kỳ lạ, “Tối hôm qua cũng như vậy sao?”

Bộ Hành gật đầu, bị anh vuốt ve eo đột nhiên mẫn cảm mà run người lên, trong ánh đèn mờ phía đầu giường, ánh mắt không được tự nhiên mà nhìn sang

một phía.

Chu Mộ Tu đột nhiên cảm thấy trong người không tốt, tay chân yếu ớt, đau đầu, cơ bắp đau, chỗ nào cũng đau. Nghĩ mình đang bệnh, thừa sức có thể ôm cô trong lòng, ấy vậy bây giờ lực không đủ, không khỏi buồn phiền.

Bộ Hành cảm thấy đêm nay anh thành thật đến kỳ lạ, nói không cho anh động vào thì anh thật sự nằm im, lại thấy có điểm không bình thường, duỗi tay sờ mặt anh, trán ướt đầm mồ hôi, người nóng như lửa.

Vội vàng ngồi dậy bật đèn, “Anh bị sao vậy?”

Chu Mộ Tu cắn răng, “Không sao, tôi chỉ hơi sốt thôi.”

“Anh sao không nói sớm? Đi nào, chúng ta đi bệnh viện.”

Bộ Hành tự trách mình vô tâm, ban ngày trong điện thoại cũng nghe anh ho rồi còn hắt xì.

“Không cần đâu, tôi biết mà, ngày mai sẽ đỡ thôi.”

Bộ Hành tin lời anh nói, xuống giường lấy cốc nước, Chu Mộ Tu ngồi dậy với uống hết nước trong cốc.

Cô yêu cầu anh nằm xuống, rồi bản thân đi tìm khăn ướt đắp lên trán anh.

Chu Mộ Tu thoải mái nằm, hiếm khi thấy cô hiền lành, chăm sóc anh như vậy, kéo tay kêu cô nằm xuống.

Bộ Hành nằm nghiêng đối mặt nhìn anh.

Chu Mộ Tu lại ôm cô, miệng cười, “Đẹp trai không?”

Bộ Hành không nói nên lời, cảm thấy anh ỉn bệnh có điểm ngu dần, còn nhào nhào dính dính.

Tuy là suy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn trả lời, “Đẹp.”

Chu Mộ Tu đôi mắt sáng, “Ban ngày em nói gì với tôi?”

“Nói gì?” Bộ Hành cố ý giả ngu.

Chu Mộ Tu cười càng tươi, “Nói lại lần nữa em nhớ tôi đi.”

Bộ Hành có chút không để anh đắc chí như vậy thể, cô chưa kịp trả lời, phòng bên lại truyền đến một trận thờ đóc cùng với tiếng cô gái la hét.

Bộ Hành tấm tắc hai tiếng, cố ý đánh giá anh ta lúc này đang mềm oặt, liếc mắt một cái, không phải không hâm mộ mà nói: “Tuổi trẻ có khác!”

Chu Mộ Tu mặt trầm trầm, “Chúng ta cũng trẻ mà.”

“Người ta đang độ tuổi hai mươi, nói đến huyết khí phương cương*, anh sao.....”

(*Huyết khí phương cương: tuổi mà tinh lực tràn đầy, tính tình nhiệt huyết.)

Bộ Hành đang cố ý nói bóng gió, dừng lại giữa chừng không nói nữa.

“Tôi làm sao? Tôi cũng có thể nói làm là làm!”

Chu Mộ Tu bắt lấy khăn trên đầu, kéo cô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Bộ Hành sớm đề phòng anh, cơ thể né sang một bên.

Chu Mộ Tu trong lòng bức bối, nếu không phải vì anh đang ốm nên phản ứng có phần chậm chạp, cô đâu dễ dàng tránh như thế.

Bộ Hành cố ý trêu anh làm mặt quỷ mà cười.

Không biết tại sao, cô hôm nay muốn đùa giỡn với anh. Đặc biệt hiện tại anh lại đang ôm không đủ lực công kích lại cô, trông mặt anh cứ ngu ngơ khiến cô càng muốn bắt nạt anh.

Chu Mộ Tu vừa rồi định nâng cơ thể lên duỗi tay kéo cô, nhưng tay không với tới cô, đầu nặng và chân không có sức lực, cảm thấy hoa mắt chóng mặt.

Anh lấy tay che gáy, không chịu được rên lên một tiếng.

Bộ Hành thấy anh không giống như giả vờ, vội cúi người nhìn anh, duỗi tay xoa đầu anh, vừa rồi còn tính để anh ta kéo cô, miệng vẫn không chịu buông tha: “Đáng đời! Ai bảo anh thể hiện!”

Chu Mộ Tu trong lòng kêu oan, nếu không phải cô cố ý khiêu khích nói anh không bằng một tiểu tử hai mươi tuổi, anh sẽ như vậy sao?

Tuy lời nói của cô khiến người nghe ngứa răng, nhưng trong mắt lại thật sự quan tâm, động tác di chuyển tay nhẹ nhàng, cẩn thận, trong lòng anh lập tức hết giận.

Hơn nữa ở góc độ này, có thể nhìn thấy hết phía trong cổ áo ngủ của cô. Cô đi ngủ nên bên trong không mặc nội y, da trắng không bị cản trở bởi thứ gì. Tuy rằng ngực cô không tính đầy đặn, nhưng như thế là đẹp nhất, hấp dẫn nhất trong mắt anh.

Bộ Hành cảm giác được tầm mắt của anh, tức giận trừng mắt với anh, chỉnh sửa quần áo định đứng dậy, đã bị anh kéo nhẹ lấy cổ tay.

Không hề phòng bị mà giật mình kêu lên, cô theo quán tính ngã lên người anh.

Định phản ứng muốn trốn, nhưng eo đã bị hai tay anh ôm chặt, chân cô cũng bị chân anh cuốn lấy, tư thế như thể bị gấu ôm.

Quay đầu lại nhìn thấy anh đang cười.

Cơ thể cô hơi lạnh dán ở trên cơ thể nóng bỏng của anh, làm anh thấy thoải mái.

Anh nhìn mặt cô gần trong gang tấc, hai ngày nay mỗi giây, mỗi phút anh đều suy nghĩ về cô, còn bây giờ anh đang cảm thấy giờ phút này thật tốt đẹp.

Bộ Hành bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, duỗi tay che khuất mắt anh, cố ý đồ bỏ lên.

Vừa rồi đã lỡ mất cơ hội, Chu Mộ Tu đâu để cô thoát được, cắn vào cằm cô xem như trừng phạt, nói bằng giọng mũi nặng nề, “Không phải nói nhớ tôi sao? Vì sao em lại muốn chạy trốn?”

Anh giữ lấy cô nhất thời muốn cô trả lời anh muốn không bỏ đúng không?

Bộ Hành chịu đựng vết cắn, hừ nhẹ một tiếng, “Tôi sợ cơ thể anh không nhịn được.”

Chu Mộ Tu khó chịu mà giữ chặt tay chân cô, cố ý không cho cô cử động, “Cái gì cơ?”

Bộ Hành nhận thấy chỗ nào đó của anh có phản ứng, khó nhịn hành động, “Tôi sợ tôi không nhịn được.”

Chu Mộ Tu cười ra tiếng, trên người vốn dĩ đã nóng, hiện tại cảm giác toàn thân nóng như bị thiêu cháy.

Bộ Hành xấu hổ bức tức, “Không được cười! Nếu còn cười tôi sẽ hôn anh đấy!”

Như bị lây bệnh của anh, mặt và cơ thể cô bắt đầu nóng đỏ lên, cô cũng sợ bản thân mình không chịu đựng được.

Chu Mộ Tu cười càng tươi, trong ánh mắt lóe lên ý vui sướng.

Bộ Hành cảm thấy trong lòng có lông chim cồn cào, cúi đầu hôn anh.

Chu Mộ Tu mặt tránh sang một bên, trong miệng lẩm bẩm, “Sẽ bị lây bệnh đấy!”

“Mặc kệ!”

Bộ Hành nói hùng hồn, lại muốn hôn anh.

Thấy trong mắt cô sự nôn nóng, ý chí Chu Mộ Tu hoàn toàn tan chảy, bản thân đón nhận cô.

Hơi thở nóng bỏng đan xen nhau, hai người khao khát nhau được kích hoạt bằng nụ hôn, chạm vào là bùng cháy ngay.

Bộ Hành còn nhớ rõ anh đang ôm, sau một trận âu yếm hôn môi thở hổn hển, cô chủ động dừng lại.

Tay Chu Mộ Tu vẫn đang khám phá cơ thể cô, anh cảm nhận rất rõ ràng cơ thể cô đang thay đổi trong tay anh, biết cô đã sẵn sàng, yêu thương hôn

khỏe môi cô, thấp giọng nói: “Hành Hành, đến đây!”

Bộ Hành lập tức hiểu ý anh, trong lòng có chút bồn chồn.

Chu Mộ Tu ấn cô xuống thật mạnh, nhẩn nại, “Nhanh nào, tôi không chịu đựng được nữa.”

Bộ Hành cảm nhận được anh rất háo hức, bản thân cũng chịu không nổi, duỗi tay muốn tắt đèn đầu giường.

Chu Mộ Tu ngăn cô lại, ánh mắt sáng: “Bảo bối, tôi muốn nhìn em.”

Bộ Hành nhớ tới lần đầu tiên khi bản thân cũng trên cao nhìn xuống thế này, nhưng kết thúc trong thất bại, cô không do dự, quyết định rửa mối nhục xưa.

Thật lâu sau, hai người đều đỏ mặt, tám lần nữa rồi mới nằm trên giường.

Vừa rồi nói cô chủ động, nhưng thật ra chủ đạo vẫn là anh ấy.

Chu Mộ Tu hiện giờ rất mệt, nhưng lại không ngủ được, câu được câu không cùng cô nói chuyện.

“Thật sự em nhớ tôi sao?”

“Ừ.” Bộ Hành lười biếng dựa vào đầu ngón chân cái, cuộn người trong ngực anh.

Chu Mộ Tu dụ dỗ bên tai cô, “Nhớ cái gì?”

Người Bộ Hành co lại.

Chu Mộ Tu chậm rãi nói, “Ngoài cơ thể..... Còn nhớ gì nữa?”

Tay anh đang đặt bên hông cô đã di chuyển đến ngực cô.

“Không biết nữa.”

Thật lâu sau, anh cho rằng cô đã ngủ thì nghe được âm thanh có chút rầu rĩ.

Anh trong lòng thở dài, thật là người nhát gan.

Buổi sáng, hai người vẫn ngủ đến lúc tự tỉnh.

Bộ Hành sờ sờ đầu của anh, vẫn còn nóng, nhưng đỡ sốt hơn hôm qua.

Chu Mộ Tu ho khan nói đùa, “Quả nhiên vận động cái khỏe mạnh ngay, thật hữu ích!”

Bộ Hành ghen lời, không biết phản bác thế nào.

Hai người đều rất đói bụng, Chu Mộ Tu muốn dậy đi mua cơm sáng, có lẽ do còn sốt, lại ngồi dậy nhanh, đầu vẫn hơi choáng.

Bộ Hành lập tức yêu cầu anh nằm lại lên giường, tự mình đi xuống lầu mua bữa sáng.

Chủ nhà trọ tới qua cũng đã thấy Chu Mộ Tu.

Bộ Hành mới vừa đi đến sân gặp vợ chủ nhà trọ vừa cười vừa nói: “Bạn trai cô rất đẹp trai!”

Bản thân Bộ Hành cũng không muốn nói rõ mối quan hệ của bọn họ, chỉ lịch sự trả lời: “Cảm ơn.”

Vợ chủ nhà trọ rất có hứng nói chuyện, về mặt tìm hiểu, “Bạn trai cô sao không ra ngoài?”

“Anh ấy bị cảm, đang nằm ở trong phòng nghỉ ạ.”

Vợ chủ nhà trọ thở dài một tiếng, “Hôm qua tôi vẫn nói chuyện với cậu ấy mà, không nghiêm trọng chứ?”

“Vấn ỏn ạ! Gần đây có tiệm thuốc nào không chị?”

Vợ chủ nhà trọ vô cùng nhiệt tình: “Ở đây tôi có thuốc trị cảm cúm, virus vi khuẩn đều có, cô lấy cho cậu ấy uống đi!”

“Vậy tốt quá, cảm ơn chị! À, nhà chị còn phòng không, chúng tôi muốn đổi phòng lớn hơn.”

“Có có có!” Vợ chủ nhà trọ như hiểu rõ sự tình, ngữ khí khó hiểu, “Phòng cô đang ở hơi nhỏ thật, chúng tôi còn một phòng tuần trăng mật sang trọng, bên trong có giường nước, còn có bồn tắm đôi, chắc chắn hai người sẽ vừa lòng.”

Bộ Hành không biết về mặt khó hiểu của vợ chủ nhà trọ là đang liên tưởng đến chuyện gì, cô cũng lười giải thích, nhanh chóng lấy cớ đi ra ngoài mua bữa sáng.

Đã hơn mười giờ, cửa hàng ăn sáng hôm qua cô ăn vẫn còn bán.

Bộ Hành cố ý mua nhiều đồ ăn, đóng hai túi cháo kê và bánh bao nhỏ và sủi cảo, mua về coi như ăn cơm trưa.

Chu Mộ Tu đi rửa mặt, chân vẫn hơi run, cổ họng cũng đau.

Không khỏi thâm than vẫn, hiếm khi ốm, mà đến lúc ốm lại bị đúng vào lúc này.

Đang chuẩn bị ăn bữa sáng, Bộ Hành đem thuốc ra, lấy một viên cho anh uống.

“Thuốc vợ chủ nhà trọ đưa đây.”

Chu Mộ Tu xua tay, “Tôi bị cảm cũng không cần uống thuốc.”

Bộ Hành kiên nhẫn khuyên anh, “Không phải cổ họng đau sau? Ít nhất họng có thể dịu đi, sẽ tốt hơn một chút.”

Chu Mộ Tu nhăn mặt, tỏ vẻ cự tuyệt.

Bộ Hành cố ý trừng mắt nhìn anh ấy, ngữ khí lạnh lùng, “Anh có ăn không?”

“..... Ăn.”

Chu Mộ Tu bắt đầu nói điều kiện, “Quá đáng, em dứt cho anh đi!”

Bộ Hành không dám tin miệng anh ấy lại có thể nói ra những lời nói này, nhin không được nói to: “Anh lên ba à? Không có tay sao?”

“Thế thì không ăn.”

Rồi tự nhiên liên tục ho khan cùng ánh mắt ai oán nhìn cô.

Bất đắc dĩ, Bộ Hành cầm lấy muỗng múc một muỗng cháo, lấy viên thuốc bỏ vào, đưa lên miệng anh ấy.

Chu Mộ Tu quả nhiên mở miệng ra, cảm thấy rất hài lòng mà ăn.

Bộ Hành cảm thấy mình lúc này thoáng hiện tính cách như một người mẹ, thậm chí còn nghĩ, cô về sau có con cũng sẽ xuất hiện những cảnh tượng như thế này sao? Điều này có tính là được thử trước không?

Đúng lúc này, có người gõ cửa.

Bên cạnh cửa có một cửa sổ lớn sát đất, vừa rồi Bộ Hành kéo rèm ra, vợ chủ nhà trọ tự nhiên nhìn vào thấy hết cảnh trước đó.

Bộ Hành hơi ngại, buông muỗng, mở cửa.

Vợ chủ nhà trọ về mặt cười cười, nhiệt tình mà nói nhiều: “Tôi tới để hỏi một chút, hai người có muốn đổi sang phòng trắng mát hay không? Tôi sợ lát nữa có người thuê thì thật đáng tiếc!”

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn Bộ Hành, vẻ mặt nghi ngờ.

Bộ Hành áp ứng giải thích: “Không phải là phòng trắng mát gì cả, tôi chỉ muốn đổi sang phòng lớn, để anh có thể nghỉ ngơi tốt hơn.”

Chu Mộ Tu trong lòng hiểu rõ, mỉm cười gật đầu.

Vợ chủ nhà trọ lại nói: “Hai người có muốn xem phòng trước không, thật sự rất tốt, có giường nước nhiệt độ ổn định chạy bằng điện, còn có bồn tắm lớn dành cho hai người! Chắc chắn hai người sẽ thích! Nếu đổi tôi sẽ giảm giá cho hai người!”

Bộ Hành trong lòng chừi thâm, vợ chủ nhà trọ này ngày hôm qua thấy vẫn là khí chất của tiểu ty ty nhà nhận, hôm nay không hiểu thế nào lại thay đổi ra thế này?

Chu Mộ Tu đôi mắt sáng lên, ho khan một tiếng, vui vẻ mà nói: “Không cần xem đâu, chúng tôi thu dọn đồ đạc một chút, rồi sẽ chuyển qua đó.”

“Hành hành! Tôi ở dưới lầu chờ hai người.”

Vợ chủ nhà nhìn chăm chăm Chu Mộ Tu rồi mới đi xuống.

Chu Mộ Tu đã bắt đầu thu dọn đồ.

Bộ Hành lại không muốn, cố ý làm ngược lại với anh, “Vẫn đang tính thôi mà.”

Cô cảm thấy nơi này không phải là homestay của dân bản địa sao? Như thế nào còn xuất hiện cả giường nước chạy bằng điện? Nghe cảm thấy sai sai, rồi cái tên “Luu Phương Ô” cũng không phù hợp.

Đặc biệt đối với thể trạng của Chu Mộ Tu hiện tại, loại giường đó chắc không có ích cho sức khỏe của anh, cô ngồi ở mép giường ôm cánh tay ra bộ cự tuyệt.

Chu Mộ Tu liếc liếc mắt nhìn cô, ngừng động tác thu dọn đồ, “Được, nghe em vậy.”

Buồn bã ỉu xiu ngồi trở lại mép giường, xoa xoa bả vai rồi lại xoa bóp chân, lăm bầm lăm bầm, “Cơ bắp đau nhức, có bồn tắm để tắm không phải sẽ tốt hơn sao?”

Vì thế, mười phút sau, hai người đã ở trong phòng trắng mát xa hoa nơi có giường nước chạy bằng điện như lời của vợ chủ nhà đã nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33-1

Vừa vào cửa, hai người đều rất ngạc nhiên.

Chính Chu Mộ Tu cũng đi khá nhiều nơi nhưng cũng phải kinh ngạc trước căn phòng này.

Đây là kiểu phòng gì, vừa xem cũng đã hiểu ngay.

Điều đầu tiên khi mở cửa chính sẽ nhìn thấy sofa màu đỏ cùng với tivi trên tường màu trắng ngà, họ không có thời gian để ý lâu, ánh mắt trực tiếp nhìn vào bên trong, nhìn chằm chằm giường nước có nhiệt độ ổn định mà vợ chủ nhà đã giới thiệu.

Giường nước giống tạo hình của chiếc xe thể thao Ferrari màu đỏ, không chỉ kingsize*, mà còn trang trí một chuỗi đèn màu sắc rực rỡ xung quanh bên ngoài giường, thật kinh khủng khi bốn phía còn có hai thanh sắt dài, sử dụng làm gì thì tương tượng cũng biết.

(*Kingsize là loại giường cỡ lớn, sử dụng trong các khách sạn sang trọng, thường có kích thước 1.8mx2m.)

Trên giường thì bình thường. Khăn trải giường màu trắng được phủ đầy những cánh hoa màu đỏ, Bộ Hành xác định đó là hoa hồng đỏ được trồng ở sân vườn dưới lầu, thảo nào lúc sáng khi đi mua cơm cô thấy thiếu vài đóa, hóa ra chúng ở đây.

Bên cạnh giường có một chiếc ghế với hình dạng kỳ lạ giống như thiết bị tập thể hình, tiếp đó còn có một chiếc xích đu màu vàng hư hư ảo ảo giống như ô tô, Bộ Hành suy đoán nó là một con ong vàng lớn, chẳng qua thành phẩm trừu tượng hơi quá mức.

Điều làm cho người nhìn càng ngạc nhiên hơn nữa chính là bốn bức tường như trong suốt sinh động như cửa kính Autobot.

Phát rò nhất chính là phía tường ở đầu giường có hình chiếc Optimus Prime thật lớn, leng keng như thể nó muốn xuyên qua các vết rạn mô phỏng trên tường để đi ra.

Cô đã nhìn ra, đây là phòng có chủ đề về Transformers.

Nhưng cô hoài nghi rằng liệu mình có thể ngủ ở giường mà xung quanh tràn ngập cảnh bạo lực như thế này được không? Hoặc có thể căn phòng này căn bản không phải dùng để ngủ?

Mà bồn tắm mà vợ chủ nhà giới thiệu là bồn tắm đôi dành cho hai người, thật sự đó là một bể bơi độc lập loại nhỏ, đối diện là bức tường treo tivi, có vẻ như nó thuận tiện để khách vừa tắm vừa xem tivi.

Có rượu vang đỏ và nến thơm cạnh bồn tắm, trong bồn tắm có nhiều cánh hoa hồng, xung quanh còn treo rèm lụa màu đỏ.

Chu Mộ Tu và Bộ Hành nhìn nhau, trước ngày hôm nay cả hai người không có chút hiểu biết gì về khách sạn dành cho tình nhân, lần này họ được nhìn thấy ở nhà dân, ngay tại cổ trấn, xem như được mở mang kiến thức.

Chị chủ nhà thấy phản ứng của hai người có vẻ vừa lòng, giọng nói tràn đầy tự hào.

“Thế nào? Hai vợ chồng tôi là bạn học, cùng học thiết kế nội thất với nhau. Các phòng khác ở đây đều do chồng tôi thiết kế, chỉ có phòng lớn nhất này

anh ấy để cho tôi tự do phát huy, phòng này được thiết kế và xây dựng theo ý tưởng của tôi. Tôi còn chưa cho ai thuê, tôi vẫn luôn muốn tìm một cặp tình nhân hoặc vợ chồng đẹp đôi để trở thành vị khách đầu tiên của căn phòng, cuối cùng tôi cũng chờ được hai người!”

Chu Mộ Tu tay che miệng cúi đầu ho khan, rất tự nhiên mà tránh ánh mắt chờ mong lời khen của chị chủ nhà.

Mắt của chị chủ nhà lại hướng về phía Bộ Hành, Bộ Hành không chỗ nào để tránh đành miễn cưỡng cười cười, cảm giác khóe miệng mình cứng đờ.

Bộ Hành bây giờ đã có cái nhìn hoàn toàn khác về vợ chồng nhà này.

Người chồng phụ trách đón khách ở sô pha dưới lầu, tên Cường ca, nhìn qua thấy dáng người cao lớn, thô kệch nhưng lại có nét văn nhã, tinh tế, lịch sự, uyển chuyển khi dùng hoa pha trà mời khách.

Chị chủ nhà trợ tên Uyển tỷ, dáng vẻ thanh tú, thon thả lại có một tâm hồn phức tạp, không biết chị ấy nghĩ gì mà có thể kết hợp cánh hoa hồng màu đỏ, lụa đỏ nền thom cùng với con ong vàng lớn như Optimus Prime* được?

(*Optimus Prime là một nhân vật trong seri phim Transformers)

Uyển tỷ cho rằng hai người mới đến nên ngượng ngùng, lại quay trở lại đề tài lúc trước kể mình đã thiết kế như thế nào ra nói.

Giới thiệu xong, cuối cùng rất nghiêm túc mà nói: “Hai người là người khách đầu tiên của phòng này, hy vọng lúc hai người rời đi có thể cho tôi một vài đánh giá, nếu có chỗ nào không hài lòng thì hai người cứ nói.”

Chị chủ nhà nhìn Chu Mộ Tu nói, Bộ Hành cũng mặc kệ, giả vờ nhìn đi chỗ khác, vừa lúc mắt nhìn thấy cái ghế tập thể hình kia, không khỏi nhìn chăm chăm.

Liền nghe Chu Mộ Tu nghiêm trang nói: “Cảm ơn. Chúng tôi sẽ sử dụng và cảm nhận.”

Uyển tỷ mặt mày hớn hở, có ý vị sâu xa mà nói: “Tôi đã dành rất nhiều tâm huyết cho căn phòng này, hai người hãy từ từ mà hưởng thụ!”

Uyển tỷ đi rồi, Chu Mộ Tu đi dạo một vòng xem xét trong phòng, cuối cùng đi xung quanh chiếc giường nước nghiên cứu một lúc, rồi nằm thử xuống nhún nhún.

Cảm nhận một hồi, như là vừa lòng hơn mong đợi, vỗ vỗ vào giường, ý bảo Bộ Hành cũng qua nằm xuống.

Bộ Hành bất động tại chỗ, cảm thấy không biết nên đứng ở đâu, chỉ có thể thờ ơ lạnh nhạt lơ đãng nhìn xung quanh.

Chu Mộ Tu nhíu mày, “Em không thích sao? Chúng ta sẽ đổi phòng khác vậy.”

“Thật khó khi không thể từ chối!” Bộ Hành tức giận trừng mắt nhìn anh, dù sao cô cũng ngại khi đề nghị Uyển tỷ, hơn nữa ngoài phòng lúc trước kia, cũng không còn phòng trống nào.

Chu Mộ Tu vì muốn chuyển phòng nên thuyết phục cô, “Em nghĩ mà xem, phòng này rộng rãi, vẫn tốt hơn là phải nghe tiếng từ cái góc tường kia!”

Bộ Hành đi đến xích đu, ngồi đu đưa hai cái. Nhìn vào bồn tắm lớn, buổi tối cô còn có thể tắm, miễn cưỡng cũng có thể chịu được phòng này.

Chu Mộ Tu nhìn thái độ thờ ơ của cô, lại vỗ vỗ lên giường, “Sao không lại đây? Chúng ta sẽ tắt hết đèn đi, kéo bức rèm lại, thử nhìn cái đèn xe này xem này? Có còn là Ferrari nữa không, đêm nay em thử làm xem!”

“Không cần!” Bộ Hành kiên quyết lắc đầu, cô không phải không thích cái đèn, cô không muốn thấy hai thanh sắt sáng chói kia.

Chu Mộ Tu trong lòng buồn cười, tạm thời từ bỏ không thuyết phục cô nữa.

Một lúc sau lại nhìn thấy ghế dựa kia, “Em muốn thử cái này không? Hôm qua không phải em leo núi rất mệt sao? Cái này còn có chức năng mát xa bằng điện!”

Bộ Hành cười lạnh, lúc trước cô đã nhìn nó rất lâu, dường như đã rõ, trên tinh thần ham học hỏi đã lên mạng tìm kiếm, kết quả giống như cô nghĩ đến tám chín phần. Cái gì mà gọi là ghế mát xa, mọi người gọi nó bằng một cái tên rất thực tế “Ghế hợp hoan”, phải làm cái gì nên mới có tên gọi thế chứ.

Hơn nữa vừa rồi ở đi động còn hiện ra không ít ảnh mẫu sử dụng ghế này, xem qua hình ảnh có không ít động tác khiến cô đỏ mặt, tim đập liên hồi.

Liền nghĩ mấy ngày trước vị Chu tiên sinh này vẫn là “trình nữ”, có khi anh ấy nghĩ là ghế mát xa thật, Bộ Hành nghiêm trang trêu chọc anh ấy, “Chân tay anh không phải đang đau nhức sao? Anh thử trước xem!”

Chu Mộ Tu nhìn cô cười như không cười.

Bộ Hành biết rằng anh đã biết, không khỏi tò mò, “Anh đã từng thấy rồi à?”

Chu Mộ Tu bình tĩnh, “Cũng thấy qua các bộ phim nước ngoài.”

Bộ Hành nói thầm, “Chẳng lẽ chúng ta xem không phải chung một nước? Sao tôi chưa thấy bao giờ!”

Chu Mộ Tu cười trong lòng, thấp giọng, “Lần sau chúng ta có thể xem cùng nhau.”

Ban ngày ban mặt, đề tài này thật sự nhạy cảm, đặc biệt ở cái phòng tràn ngập sự mờ ám này nữa.

Bộ Hành còn nhớ hành trình hôm nay muốn đi Thanh Hồ chèo thuyền, bên ngoài thời tiết rất đẹp, nếu không đi chơi thì thật sự lãng phí.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33-2

Mà thấy trạng thái của Chu Mộ Tu hiện tại lộn lộn đi đường xa không thích hợp, vẫn còn phải nghỉ ngơi.

Cô đứng dậy thu dọn các đồ vật đơn giản, nhìn Chu Mộ Tu, định nói rồi lại thôi.

Chu Mộ Tu nằm ở trên giường, tay gối lên sau đầu vẫn ung dung quan sát nhất cử nhất động của cô, đoán được suy nghĩ của cô.

Thấy thế, từ từ ngồi thẳng dậy, một bên ho khan, một bên ôm ngực, ra vẻ nói bóng nói gió: “Em đi đi, anh không sao đâu.”

Bộ Hành biết anh ấy lại sử dụng chiêu đáng thương này, vẫn quyết định đeo ba lô nhỏ trên lưng, chân vẫn bước đi ra khỏi cửa.

Không nghĩ tới cô sẽ quyết tâm đi như vậy, chỉ gọi to: “Hành Hành!”

Không hiểu tại sao anh ấy lại có thể gọi to như vậy? Bộ Hành dừng ở cửa quay đầu lại, kiên nhẫn chờ anh nói ra chuyện xấu gì đó.

Chỉ thấy Chu Mộ Tu ôn hòa mà cười cười, đôi mắt không chớp nhìn chăm chăm cô, giọng nói đều đều, cảm xúc lạnh lùng như cát sỏi, nhưng lại rất quan tâm: “Kem chống nắng em có mang theo không? Nhớ đội mũ, bên ngoài tia cực tím rất cao. Thuốc của anh để đâu? Bao lâu uống một lần? Trong khi chờ em, anh sẽ ngoan ngoãn tự mình uống.”

Rồi lại nhìn xuống đồng hồ cô mua đang đeo trên cổ tay, thật cẩn thận mà nói: “Em. .... Nhớ phải về đây.”

Ngay sau đó giống như trẻ nhỏ rất quy củ để hai tay lên đầu gối.

Bộ Hành lập tức đã bị đánh đúng chỗ yếu, mềm lòng chột dạ, trong nháy mắt cảm thấy mình giống như một người chủ vô tình, không quan tâm đến người làm thân thể bệnh tật không tiếp được khách, chỉ cần thỏa mãn được bản thân rồi vỗ mông chạy lấy người, hơn nữa cô không phải trả tiền.

Cô cứ đứng như vậy ở cửa, nhìn anh á khẩu không trả lời được.

Ánh mắt anh càng ôn hòa, đứng dậy chậm rãi đi tới, chỉnh ba lô cho cô, sờ sờ tóc cô, ngữ khí chiều chuộng: “Làm sao vậy? Có phải em quên mang đồ gì không? Để anh lấy cho em.”

Bộ Hành hoàn toàn từ bỏ ý định đi chơi, thở dài, “Tôi đi xuống mua ít trái cây.”

Chu Mộ Tu cười tủm tỉm kéo tay cô, “Anh muốn ăn quýt.”

Bộ Hành hừ nhẹ một tiếng rút về tay, “Không được, họng anh đang đau!”

Đề phòng cô thay đổi ý định ném anh ở lại đây, Chu Mộ Tu ngoan ngoãn không nói gì.

Cách không xa Lưu Phương Ổ có một cửa tiệm bán trái cây, Bộ Hành chọn vài loại quả, lúc tính tiền vẫn quay đầu lại nhặt thêm vài quả quýt.

Khi cô quay trở lại phòng, Chu Mộ Tu đã nằm thẳng ngủ trên chiếc giường lớn kia rồi, lúc cô tiến vào anh cũng không phát hiện được.

Bộ Hành thể mới biết hẳn anh đã rất mệt, nhớ tới đêm giao thừa liên tục trong hai giờ anh đã nhắn tin WeChat hỏi cô ở đâu, tối hôm qua lại ngồi máy bay suốt đêm, càng thêm hối hận khi đêm qua không không chế được ham muốn, cô nhẹ nhàng đắp chăn cho anh.

Cô ngồi trên sofa một lúc, xem TV sợ làm ồn anh không ngủ được, thật sự nhàm chán, do dự một lúc cuối cùng vẫn đến nằm bên cạnh anh ấy.

Bỏ qua một bên những gì không hay, giường này thật sự thoải mái, nhiệt độ nước vừa phải, nước còn có vẻ như đang chuyển động, toàn bộ cơ thể như được nâng đỡ và chườm bằng nước nóng.

Chỉ chốc lát cô cũng ngủ được rồi.

Một giấc ngủ ngọt ngào, mãi cho ba giờ chiều cô mới tỉnh.

Thời điểm Bộ Hành tỉnh thấy Chu Mộ Tu hai mắt sáng lên mà nhìn cô, cô biết anh đã bình phục không ít, sờ trán anh, nhiệt độ bình thường.

Chu Mộ Tu nói: “Anh đói.”

Ăn cháo từ lúc 10 giờ, Bộ Hành cũng đói, vừa định ngồi dậy tìm chút trái cây lót dạ, anh nằm bên cạnh nhanh nhẹn mà kéo cô lại.

Bộ Hành trừng mắt, “Không phải anh đói sao?”

“Anh muốn ăn em.”

Bộ Hành ngấm lại sau lần đầu tiên của hai người, ngoại trừ đêm ba mươi bận, nhin không được mắt anh, “Cẩn thận không tỉnh tẩn nhân vong*.”

(*Tỉnh tẩn nhân vong: lao lực quá mà chết.)

Chu Mộ Tu cười mắng, “Tết nhất chỉ nói những chuyện tốt! Yên tâm, anh không hư như vậy đâu!”

Tuy nhiên đêm qua thực sự đã tiêu tốn rất nhiều năng lượng, hôn cô một cái, xoay người xuống dưới giường, anh vừa rồi chỉ là trêu chọc cô.

“Em mua trái cây gì đấy? Em ăn gì?” Chu Mộ Tu xuống giường đi tìm ăn.

“Trong tủ lạnh ấy, có sầu riêng bóc sẵn đấy.”

Chiếc giường này thật sự làm con người ta miên man bất định, Bộ Hành nghĩ tốt hơn vẫn nên đến sô pha ngồi.

Chu Mộ Tu mở tủ lạnh, quả nhiên một hương vị nồng đậm bay ra, nhũn mảy, “Em thích ăn cái này sao?”

“Không được à?”

Chu Mộ Tu không hề rảnh, anh thật sự cảm thấy sầu riêng bốc mùi.

Ngay sau đó, anh cầm lên một quả quýt nhỏ lộ vẻ mặt đắc ý, “Hành Hành, em mua quýt nữa hả!”

Bộ Hành hừ nhẹ một tiếng, “Chủ yếu tôi đi mua sầu riêng với anh đào, mà lại thấy bán nhiều quýt quá nên tôi tiện tay lấy vài quả.”

Chu Mộ Tu cười cười không vạch trần cô, bấu môi vuốt tay dài đưa cô hộp sầu riêng, bản thân lại ngồi xa xa vào đầu kia sô pha bóc quýt.

Thấy đáng vẻ anh e sợ tránh còn không kịp, Bộ Hành trong lòng buồn cười.

Cô cầm hộp sầu riêng tươi cổ tình tiến đến bên cạnh anh, lấy một miếng, chậm rãi bỏ vào trong miệng nhai nhai, còn phát ra âm thanh rất hưởng thụ.

Chu Mộ Tu bịt mũi lại nhìn cô như kẻ thù, cơ thể đã dính vào một đầu sô pha.

Bộ Hành còn cảm thấy không đủ, lại lấy thêm một miếng khác, đưa đến bên mặt anh, đôi mắt chớp chớp, “Ngon mà, anh ăn thử một miếng không?”

“Không ăn.” Chu Mộ Tu ghét bỏ nhắm mắt mà trả lời dứt khoát.

Bộ Hành nén cười, còn thông thả ung dung khuyên anh, “Chu Mộ Tu, sầu riêng có thể bổ âm tráng dương, anh không muốn bồi bổ sao?”

Chu Mộ Tu quả nhiên mở to mắt, hoài nghi mà nhìn cô.

Bộ Hành liếc mắt nhìn anh, “Nhưng tôi thấy hiện tại anh đang ốm chắc cũng hơi yếu một chút, anh vẫn không cần bồi bổ, hay anh không thể bồi bổ cho nó!”

Nói xong, ngồi thẳng lại, đem miếng sầu riêng kia bỏ vào miệng mình.

Chu Mộ Tu hít sâu một hơi, cắn răng lại chỗ cô, “Chúng ta cùng nhau bổ!”

Tiếp theo hưng hăng hôn cô, đoạt miếng sầu riêng trong miệng cô.

Vừa hôn vừa mắng: “Sao em lại thích ăn thứ hôi thối không người được này hả?”

Thật sự bốc mùi đến không chịu được được, môi chuyển sang tấn công cằm và cổ của cô.

Quá ngứa, Bộ Hành vừa hét vừa cười to, thở hổn hển: “Mặc kệ! Không quan tâm anh ghét, tôi thích là được!”

Cô nói xong mới phát hiện mình đang làm nũng anh ấy, mà làm nũng là việc cô cho rằng cả đời này mình sẽ không có kỹ năng.

Hiệu quả ngay lập tức.

Chu Mộ Tu liền cảm thấy hài lòng không thôi, không còn chống cự, quay lại hôn môi cô, dỗ dành cô như bảo bảo bói, “Không có ghét! Anh thích, em thế nào anh đều thích! Thích đến muốn chết!”

Bất kỳ ai nghe được lời này đều vui vẻ không thôi, Bộ Hành miễn cưỡng kìm nén sự vui mừng trong tim, nhỏ giọng nói một câu, “Tôi cũng thích ăn quýt.”

Chu Mộ Tu vui cô vào trong cổ mà cười, vì cô thật cẩn thận, vì cô tới gần anh một chút mà anh thấy vui sướng không thôi.

(Chúc cả nhà cuối tuần vui vẻ nha... Hẹn gặp lại mọi người vào thứ 2 nha)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Vì thế, ý vào điểm này, hằng ngày chính là:

“Bộ Hành, anh muốn uống nước!”

“Bộ Hành, cắt cho anh quả táo!”

“Bộ Hành, anh tới giờ uống thuốc rồi!”

“Bộ Hành, thuốc rất đắng, anh muốn hôn!”

Bộ Hành từ đầu còn phản ứng lại, nhưng đến giờ thì không quan tâm, xem như cô không nghe thấy, kệ Chu Mộ Tu cứ nằm một chỗ mà kêu cô.

Không ngạc nhiên khi có người nói, nam nhân luôn sống ấu trĩ như suy nghĩ của một đứa trẻ. Bộ Hành cũng dần dần chấp nhận tính anh.

Nhưng có người được một tác lại muốn tiến một bước, thấy cô không để ý tới mình, anh lại đến gần cô, ôm hôn cô rồi thò tay vào trong áo sờ sờ nơi nào đó, chỉ chốc lát lại bị cô dọa cho ăn sâu riêng.

Phòng trắng mát này không thoải mái lắm, Bộ Hành quyết định trốn ra ngoài, vừa cửa ra thấy con chó lớn màu vàng đang đứng vẫy đuôi hóng gió ở sân, cảm thấy có khi xuống chơi với nó còn dễ chịu hơn.

Hầu hết những người khách sáng sớm đều đi ra ngoài, nhà trọ rất yên tĩnh.

Bộ Hành vừa ăn táo vừa đi xuống cầu thang, đi vào đình hóng gió.

Trên bàn cờ đá, còn có hai ly trà đang uống dở, chắc lúc trước có người chơi cờ ở đây.

Cô ngồi hóng gió, vuốt tóc, không bị Chu Mộ Tu quấy rầy, cuối cùng đầu óc cũng thanh thoi được chút.

Không lâu sau đó, Chu Mộ Tu cũng xuống dưới, tinh thần phấn chấn, ngoài giọng nói có chút như bị bóp nghẹt, thì bộ dáng không có biểu hiện gì của bị cảm.

Anh ấy đi đến bàn đá, ngồi đối diện cô, “Muốn chơi một ván không?”

“Cờ tướng á? Tôi không biết chơi.”

“Đơn giản mà, để anh dạy cho em.” Chu Mộ Tu xếp lại bàn cờ.

Bộ Hành lười biếng ngồi gặm táo, hiện tại lười động não, “Tôi chỉ biết chơi cờ năm quân, dùng quân trắng đen.”

Chu Mộ Tu không nói nhiều, đi vào phòng bên cạnh tìm Cường ca, quả nhiên có cờ trắng đen.

Một lần nữa ngồi vào phía đối diện, đem cờ tướng để sang một bên, để cờ trắng đen lên, “Chơi như thế nào? Em dạy anh đi.”

Bộ Hành giương mắt nhìn anh, “Anh không biết chơi thật à?”

“Lừa em làm gì, nhưng anh sẽ học rất nhanh.”

Bộ Hành không biết thế nào đột nhiên liên tưởng đến việc giường chiếu, cảm thấy mình bị tẩu hỏa nhập ma.

Chu Mộ Tu đâu biết tâm tư của cô, đáng vẻ rất hứng thú, “Chúng ta chơi ba ván, ai thắng hai ván là sẽ thắng.”

Bộ Hành hồ nghi, “Thắng thì được gì?”

“Nếu anh thắng, buổi tối em phải cùng tắm với anh.”

Bộ Hành không thể không đưa mắt nhìn xung quanh, nhưng rất may mắn bây giờ ban ngày chỉ có con chó vàng.

Có một kiểu người, nói mà không biết xấu hổ, khuôn mặt còn làm người khác cảm thấy khí độ thanh hoa, trời quang trăng sáng.

Bộ Hành cười lạnh, “Anh cảm thấy tôi với anh da mặt ai dày hơn?”

“Ừ..... Để anh nhìn xem.”

Nói xong, Chu Mộ Tu cúi người về phía trước, vươn ngón trỏ quẹt nhẹ vào gò má trắng trẻo của Bộ Hành.

Chẳng biết xấu hổ đem mặt mình đến trước mặt cô, “Em sờ thử anh xem.”

“Vô lại!”

Bộ Hành mắng xong còn chưa hết giận, không chút thương hương tiếc ngọc mà vươn tay dùng sức véo má anh.

“Này!” Chu Mộ Tu nhăn mặt, nhưng cũng không né tránh, trong ánh mắt tràn đầy vui vẻ, “Đánh là thương, mắng là yêu!”

Bộ Hành không biết nói gì. Lười suy nghĩ tại sao anh ấy lại có thể từ một quý công tử tự phụ, lạnh lùng lại biến thành một kẻ vô lại đôi khi lại còn trẻ con.

Cô nào có biết Chu Mộ Tu đã tìm được bí quyết trị cô, cô mạnh mẽ anh sẽ nhường, cô xa cách anh sẽ tiến đến gần, cô bị động anh sẽ chủ động.

“Sao nào? Nếu em thắng em nói thế nào thì sẽ là thế ấy.” Chu Mộ Tu vẫn tiếp tục thuyết phục cô.

Bộ Hành nghĩ thầm, không phải anh muốn tắm chung sao! Lại nói cờ năm quân là sở trường của cô, khả năng thắng cao.

Cô còn có một tâm tư khác.

Kỳ nghỉ tết này, ở cương vị lãnh đạo doanh nghiệp nói gì thì nói anh cũng có phần nhàn rồi.

Ở trước mặt cô, anh đã hoàn toàn bỏ lớp mặt nạ như không có gì kìm hãm, không có chỗ nào kiêng kỵ mà giống như trẻ con, có lẽ bản thân cô cũng nên thoải mái mà hưởng thụ khoảng thời gian này, về sau cũng có hồi ức tốt đẹp mà nhớ tới.

Bởi vậy, cô cũng không từ chối, trả lời: “Thì chơi.”

Cờ năm quân quy tắc đơn giản, Bộ Hành nói một lần Chu Mộ Tu đã hiểu ngay.

Ván thứ nhất, Bộ Hành thắng dễ như trở bàn tay.

Chu Mộ Tu thoạt nhìn có chút ảo não, những người mới học phạm sai lầm cũng bình thường, xem ra anh nói không biết chơi là thật.

Nhưng cô cũng không dám khinh địch, ván thứ hai cẩn thận như cũ, hai người thi đấu khó phân thắng bại, kết quả cuối cùng là hòa.

Ván thứ ba, Bộ Hành ngay từ đầu đã kiểm soát ván cờ, tấn công liên tiếp, Chu Mộ Tu vẫn luôn ở vào vị trí phòng thủ, đi theo phía sau lấp đầy chỗ trống. Sau không biết bắt đầu từ lúc nào, tình hình ngược lại, Bộ Hành thêm quân cờ này rồi đến quân cờ khác đều không được, chỉ có thể ném cờ nhận thua.

Chu Mộ Tu rất đắc ý, “Anh nói anh học nhanh mà.”

Bộ Hành tiện tay ném lõi tảo vào thùng rác cách đó có vài bước chân.

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng trống cùng âm thanh của đàn ghi-ta, hòa vào nhau rất êm tai.

Hai người cùng đi vào xem, hóa ra Cường ca đang chơi đàn ghi-ta, Uyển tỷ chơi trống, nhìn vợ chồng rất hòa hợp.

Vợ chồng chủ nhà chơi xong bản nhạc, Bộ Hành tận đáy lòng tán thưởng, “Rất hay!”

Cường ca nói đùa, “Cô muốn học không?”

Đàn ghi-ta trong một chỗ một lát không học được, Bộ Hành đối với trống kia còn có hứng thú.

Uyển tỷ nhìn ra tâm tư của cô, “Nào thử xem? Tôi dạy cho cô đánh một ít tiết tấu.”

Chu Mộ Tu đôi mắt hơi sáng, anh ấy suy nghĩ, “Em học trống, anh học đàn ghi-ta. Bài《ngôi sao nhỏ》, sau mười lăm phút so thành quả không?”

Trống con nhìn qua so với đàn ghi-ta đơn giản hơn nhiều, Bộ Hành không chút do dự, “So!”

“Anh sẽ thắng.” Chu Mộ Tu ghé tai cô nói mấy chữ.

Bệnh vừa mới đỡ, đã bắt đầu ảo tưởng, anh ấy định không lãng phí bất kỳ thiết kế nào trong phòng sao!

Bộ Hành trấn tĩnh lại, không để vợ chồng chủ nhà nhìn ra suy nghĩ gì của cô, “Có thể, tôi sẽ nói cho anh khi tôi thắng.”

Bộ Hành tâm lý hiểu thắng, lập tức học hỏi Uyển tỷ.

Uyển tỷ là người từng trải, vừa thấy đã biết hai người đang tán tỉnh bằng võ mồm, cũng muốn xem kịch vui, rất chuyên tâm mà dạy Bộ Hành.

Chu Mộ Tu lại bình thân cùng Cường ca uống trà, bắt đầu hỏi chuyện quá khứ của Cường ca. Hóa ra hai năm trước Cường ca đã từng là thầy giáo dạy ghi-ta.

Uyển tỷ nghi ngờ, “Bạn trai cô thật sự không biết chơi đàn ghi-ta sao?”

“Không..... Chắc thế.” Bộ Hành cũng không chắc chắn.

Anh ấy từ nhỏ đã được bồi dưỡng theo tiêu chuẩn là người nổi nghiệp Trác Chu, đàn ghi-ta và khí chất doanh nhân của anh ấy không phù hợp với nhau lắm.

Nhưng cô không quản được nhiều chuyện như vậy, ngay cả khi anh ấy biết chơi, cô cũng tin tưởng trong mười lăm phút mình có thể luyện được, chưa chắc đã thua anh ấy.

Mười lăm phút sau.

Bộ Hành đã có thể đánh hoàn chỉnh bài 《 ngôi sao nhỏ 》, mặc dù cũng có ít nhiều âm bị sai, tiết tấu chưa chuẩn.

Bộ Hành rất vừa lòng với thành tích này, đặc ý nhìn Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu tiếp nhận đàn ghi-ta từ tay Cường ca, tùy tiện đánh hai nhịp không thành âm, cười cười, “Bài này anh thua.”

Cường ca lúc này nhìn ra anh ấy động tác thành thạo, căn bản không phải tay mới.

Uyển tỷ cũng đã nhìn ra, “Vậy phạt anh bản khác!”

Bộ Hành thế mới biết anh ấy đang nhường mình, cũng mong chờ anh chơi bài khác.

Chu Mộ Tu ôm đàn ghi-ta ở tư thế chuẩn, thái độ nghiêm túc nhìn cô.

Một chuỗi các nốt nhạc bay ra, Bộ Hành chưa từng nghe qua bài này, nhưng vẫn cảm thấy rất êm tai.

Cô không thể tưởng tượng anh biết chơi đàn như vậy.

Hôm nay anh ấy mặc áo trắng ngắn tay và áo khoác mỏng màu xám bên ngoài, khác hẳn với âu phục ngày thường, tươi tắn mà giản dị, cô gái nào mà thấy nhất định sẽ rung động trước vẻ đẹp trai này. Thậm chí anh ấy còn khẽ cất giọng hát, tình cảm nhẹ nhàng, giọng khàn khàn vì cảm lạnh.

“Con chim nhỏ ngủ bên cạnh anh, tựa như hoa tỏa hương thơm, chỉ mong đêm dịu dàng này, ban cho em mộng đẹp ngọt ngào.

Nhìn đôi cánh nhỏ nhỏ của mình, còn phải bảo vệ bản thân trước gió sương, không ai có thể làm tổn thương em, anh sẽ bảo vệ em bay lượn.

Ôi..... những giấc mơ ngọt ngào..... Anh muốn em bay lượn.”

Mỗi một câu từ như tràn vào lòng Bộ Hành, như thể cô chính là con chim nhỏ này. Trong một khắc cô gần như cảm thấy mình đã yêu người đàn ông trước mặt, người đang hát cho cô nghe.

Sắc trời tối dần, những người đi chơi cũng đã trở về nhà trọ.

Có lẽ cũng nghe được âm thanh đàn ghi-ta trong phòng, cũng vào cửa xem, nhưng không lên tiếng.

Sau khi bài hát kết thúc.

“Wow! Tôi ở bên ngoài tưởng Cường ca đàn chứ, hóa ra không phải! Tiểu ca ca đẹp trai quá!”

Giọng một cô gái trẻ vang lên, câu này không biết khen người hay là khen kỹ thuật, hay là cả hai.

Bộ Hành tâm tư xao động, nhìn Uyên tỷ bên cạnh cũng nghe với đáng về si mê.

Lại nhìn thái độ tự nhiên của người hát, trong lòng không khỏi chửi thầm, trêu hoa ghẹo nguyệt! Không biết chính mình rất đẹp trai à!

Mà cô gái lúc trước khen đó đúng là cô gái trẻ ở phòng bên cạnh, đứng cạnh còn có bạn trai đeo mắt kính, Bộ Hành không khỏi tò mò nhìn bọn họ.

Chu Mộ Tu lập tức phát hiện ra ánh mắt Bộ Hành, cũng không khỏi âm thầm đánh giá hai người, mắt lại nhìn về phía Bộ Hành.

Bộ Hành biết ý anh ấy hỏi cái gì, hơi hơi gật đầu.

Theo Bộ Hành nhìn thấy, ánh mắt Chu Mộ Tu liếc nhìn cô gái trẻ rất nhanh rồi dừng lại trên người con trai cơ bắp mặc áo đen kia, lúc sau thần sắc lập tức trở nên âm trầm.

Bộ Hành vui sướng khi thấy người gặp họa mà ghen cười, có lẽ anh ấy đang nhớ lại sự bất lực của mình đối lập với sự bền bỉ của người khác vào đêm qua.

Chu Mộ Tu thấy thái độ của cô, biết hai người đang nghĩ cùng một chuyện, càng là bức mình không thôi.

Một đám người trò chuyện, các cặp đôi riu rít thật náo nhiệt.

Cô gái trẻ lại cười nói hoạt bát, “Em tên Chu Chu, Chu màu đỏ thắm!”

Lại chỉ vào bạn trai mình, “Các anh chị hãy gọi anh này là rau chân vịt nhé!”

Bộ Hành và Chu Mộ Tu nhìn nhau, bỏ qua chuyện lúc này, đều thấy người đối diện mang ý cười.

Sự chú ý của Uyên tỷ còn ở trên người Chu Mộ Tu, dò hỏi: “Cậu Chu, ngày mai hai người định đi đâu chơi?”

Chu Mộ Tu nhìn về phía Bộ Hành.

“Đi Thanh Hồ chèo thuyền.”

“Anh chị muốn đi chèo thuyền sao?” Chu Chu đột nhiên nói chen vào, “Chúng em cũng định đi, hay cùng nhau đi đi! Em tới Thanh Hồ rất nhiều lần, có thể làm hướng dẫn viên du lịch cho hai người!”

“Ngày mai không phải chúng ta định.....”

Rau chân vịt nói còn chưa dứt lời đã bị khuỷu tay của Chu Chu ngăn lại, vội vàng nói lại: “Chúng ta có thể thi chèo thuyền!”

Nói xong khoe cơ bắp trên cánh tay của mình cho mọi người thấy.

Uyên tỷ “Oa” một tiếng, Bộ Hành cũng nhìn chăm chăm, vẻ mặt tán thưởng.

Chu Mộ Tu trong lòng càng không vui, ngoài mặt cười như không cười khiêu chiến, “Được thôi.”

Buổi tối sau ăn cơm xong, hai người trở về phòng, ngồi trên sofa xem TV.

Bộ Hành hỏi anh, “Ngoài đàn ghi-ta anh còn biết chơi cái gì nữa?”

“Đàn violon, dương cầm.”

Bộ Hành kinh ngạc, “Thật hay giả vậy?”

“Khi còn nhỏ có thời gian anh rất thích học nhạc cụ, còn muốn trở thành nghệ sĩ dương cầm.”

“Sao sau này lại thôi? Mọi người trong nhà phản đối anh à?”

“Là do chính anh đã nghĩ thông suốt, anh còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm, xem như đó là sở thích tiêu khiển ngày thường cũng khá hay, bây

giờ thỉnh thoảng cũng chơi xem như ôn luyện.”

Bộ Hành xấu hổ, đáy lòng có chút nhỏ nhỏ hăm mộ.

Cô từ nhỏ chưa bao giờ được người nhà coi trọng, ngoài kiến thức học ở sách giáo khoa, ở trường ra, cô không cơ hội học năng khiếu gì.

Cô lại hỏi: “Vừa rồi sao để tôi thắng làm gì?”

Chu Mộ Tu cười cười, “Em chơi trông tốt đấy chứ!”

Thật sự anh muốn thắng cô, làm cô tâm phục khẩu phục, nhưng sau lại thấy cô nghiêm túc nỗ lực học như vậy, đột nhiên thấy tiếc nếu để cô thua.

Nhưng chơi cờ anh thắng, anh nhìn một bên bồn tắm, yêu cầu cô thực hiện khen thưởng, “Cùng nhau tắm chứ?”

Bộ Hành lời lẽ chính đáng, “Tôi đánh trống thắng, yêu cầu của tôi chính là hủy bỏ tắm chung.”

Nói xong, cười ranh mãnh nhanh như chớp chạy vào phòng tắm, tắm bằng vòi sen.

Chu Mộ Tu đoán được cô sẽ chơi xấu, cũng không vội, chuyện này không thành, không phải sẽ còn chuyện khác sao?

Khi Bộ Hành tắm xong ra tới, thấy Chu Mộ Tu thích ý mà ngửa đầu ngăm mình trong bồn tắm.

Cô giả vờ có ý không nhìn thấy, ngồi lên giường chơi di động, đôi mắt chút chút lại nhìn về phía anh.

Tuy anh ấy là con trai nhưng da trắng, ngũ quan thực xuất sắc, nhìn rất tuấn mỹ, lúc này được màn lụa màu đỏ càng làm anh nổi bật, lại có vài phần kêu gọi.

Bộ Hành bí mật mở camera ra, tìm đúng góc độ chụp vài tấm ảnh mỹ nhân đang tắm.

Chu Mộ Tu nhận thấy được cô bên này có động tĩnh, mở to mắt xoay mặt lại nhìn cô, khóe miệng gợi lên, “Không tới đây thật à?”

Bộ Hành tâm nhảy dựng lên, liếm liếm môi, “Tôi tắm rồi.”

Ngay sau đó nghiêng người không dám nhìn lại anh, để tránh bị sắc đẹp mê hoặc.

Cô liền nghe được tiếng nước chảy, có người đi lại bên này.

Không đợi cô xoay người sang chỗ khác, giọng thì thầm, cô đã bị bế lên trong vòng tay anh còn chưa được lau khô.

“Chụp cái gì?”

“Không có.”

“Anh nhìn xem.”

“Không được!”

“Xem ảnh, hay là xem em? Em chọn đi.”

Bộ Hành khiêu khích, “Xem anh!”

“Được.” Chu Mộ Tu thoải mái mà kéo tấm khăn duy nhất trên người xuống.

Bộ Hành lại nói không ra lời nói, máu toàn thân máu bắt đầu tán loạn, không cảm lòng được nuốt nước miếng.

Giây tiếp theo, quần áo của cô cũng bị anh cho rút, rất nhanh cả người anh tiến gần lại cô.....

Ngày hôm sau, Bộ Hành và Chu Mộ Tu rời giường đã là 11 giờ, bụng quá đói nên hai người gọi một phần cơm hộp đơn giản, ăn xong nghỉ ngơi rồi mới xuống lầu.

Phát hiện cặp tình nhân trẻ đang ngồi trong sân, chẳng lẽ muốn cùng nhau đi chèo thuyền sao?

Bộ Hành hơi ngạc nhiên, còn tưởng ngày hôm qua họ thuận miệng nói vậy.

Chu Chu quả thực đảm nhận vai trò của người hướng dẫn, quen cửa quen ngõ dẫn bọn họ đi Thanh Hồ.

Cũng không xa, ngồi xe khoảng hai mươi phút.

Cảnh sắc thực sự đẹp. Đầu tiên mọi người cùng nhau đi dạo, cuối cùng đi vào bên hồ, mặc áo cứu sinh, hai người một nhóm lên thuyền nhỏ.

Rau chân vịt còn nhớ ngày hôm qua nói đến việc thi đấu, chủ động nhắc, “Muốn PK * một chút không?”

(*PK: từ này hay được sử dụng trong game, trong cuộc thoại này có thể hiểu là thi đấu với nhau)

Chu Mộ Tu lập tức nóng máu, tràn đầy năng lượng, “Đấu như thế nào?”

Rau chân vịt lấy mái chèo chỉ vào phao ở phía xa, “Xem ai tới được bên kia trước!”

Bộ Hành nghĩ hai người kia là tay già đời, bọn họ khẳng định rất lợi hại, vội nói: “Chúng tôi phải làm quen một chút trước. Tốt hơn hãy để chúng tôi chèo thử đèn đỏ trước, đến phao bên kia bắt đầu PK trở về phao bên này.”

Chu Chu cùng rau chân vịt lập tức đồng ý.

Vì thế hai người bắt đầu thử chèo, quả nhiên không đơn giản như vậy.

Hai người đều hiểu thắng, trải qua một hồi nghiên cứu quan sát, nắm giữ chút kỹ năng nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Đến phao bên kia, hai người phối hợp càng ngày càng ăn ý.

Thi đấu bắt đầu.

Không biết kia hai người kia quá tự tin hay chuyện gì đã xảy ra, Chu Chu luôn cầm máy ảnh chụp, chỉ có mình rau chân vịt thi đấu hăng hái.

Kết quả hai người Bộ Hành và Chu Mộ Tu thắng vì có sự hợp tác.

Sau một chặng thi đấu, cánh tay đều đau ê ẩm, nhưng hai người thật sự vui vẻ, như là thắng được một trận thi đấu rất quan trọng.

Họ để mái chèo sang một bên, để thuyền nhỏ của mình phiêu đảng theo hồ nước, lúc này mới bắt đầu hưởng thụ cảnh hồ nước tự nhiên tuyệt đẹp và yên tĩnh này.

Nơi này chính là trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc, chân trời có hải âu bay. Mọi thứ ở Tô Thành xa xôi không nhìn thấy được.

Ánh nắng ấm áp chiếu lên cơ thể, gió nhẹ mang theo mùi hương cỏ xanh phảng phất trên mặt, thích thú là điều miễn bàn.

Chỉ nghe “Răng rắc” một tiếng, hai người đều nhìn về hướng bên cạnh.

Chỉ thấy Chu Chu đang cầm máy ảnh chụp bọn họ.

Chu Chu cười nói: “Em đang học nhiếp ảnh, hôm qua cảm thấy hai anh chị chụp ảnh rất đẹp. Em có thể làm người chụp ảnh cho anh chị được không?”

“Tôi nhìn xem.”

Hai thuyền tới gần, Chu Mộ Tu đón máy ảnh, xem vài bức ảnh trước cô ấy chụp.

Anh đã bị thu hút bởi bức ảnh đầu tiên.

Tay anh gối đầu nằm dựa vào chiếc thuyền nhỏ màu xanh, chiếc mũ rộng vành che mặt, duỗi chân nhàn nhã.

Cô ngồi ôm đầu gối ở đầu khác của chiếc thuyền, mắt đang dừng ở trên người anh, chuyên chú, dịu dàng.

Hóa ra có lúc anh không nhìn cô thì cô sẽ thế này.

Bức ảnh này thậm chí làm anh cảm thấy cô đã yêu anh.

Sau một buổi chiều vui vẻ, hai người mời Chu Chu và rau chân vịt cùng nhau đi ăn tối.

Trở lại Lưu Phương Ô khi chỉ còn có hai người, Chu Mộ Tu nói: “Hành à, chúng ta về sau cũng mở một quán trọ tại đây, làm một đôi thân tiên cổ tích.”

Bộ Hành không trả lời. Theo ý kiến của cô, cô và anh ấy đều là những người có tham vọng, sẽ không muốn làm người ngao du sơn thủy. Thật nhàm chán khi bảo cô ở đây một thời gian dài.

Anh ấy lại càng không thể vứt bỏ trách nhiệm của mình, có mấy vạn người dựa vào Trác Chu để kiếm cơm. Anh ấy sẽ trở thành doanh nhân trẻ nhất và có triển vọng nhất trong nước, hiện tại điều này có lẽ đã đạt được.

Anh vừa rồi nói những lời kia, cũng chỉ là nhất thời, nói cho hay mà thôi.

Nhưng nơi này để sống chậm cũng không tồi.

Đi đến hành lang trên lầu, Chu Mộ Tu nhận một cuộc điện thoại, hình như là nhà gọi tới.

Bộ Hành muốn tránh đi, định đi trước một bước trở về phòng, ai ngờ lại bị anh kéo tay lại. Bộ Hành không biết làm gì, chỉ có thể đứng cạnh anh.

Chu Mộ Tu nhìn cô, nói chuyện điện thoại: “Con không xuất ngoại, đang ở trong nước thôi.”

Tạm dừng một chút, anh nói: “Mẹ, con có người con yêu rồi.”

Bộ Hành tay run lên muốn thoát ra, lại bị anh nắm chặt.

Chu Mộ Tu nhìn cô, “Vâng, con đang bên cạnh cô ấy.”

“Cô ấy rất đẹp.”

Bộ Hành dùng sức véo anh, Chu Mộ Tu không dao động, giữ chặt cô như cũ.

Anh có chút buồn bã mà cười cười, nhìn cô đôi mắt giận dữ, “Con nghĩ cô ấy không yêu con.”

Tắt điện thoại, anh lúc này mới buông cô ra.

Bộ Hành không thèm nhìn anh, đi thẳng mở cửa ra.

Chu Mộ Tu không vội đi vào, một mình đứng ở hành lang, nhìn những ngọn đèn xanh nơi xa xa.

Bộ Hành có chút bối rối, cô không phải kẻ ngốc, biết Chu Mộ Tu thích cô, không phải kiểu có thiện cảm đơn giản như lúc đầu, nhưng lại là lần đầu tiên nghe anh thừa nhận với người thứ ba, đặc biệt người đó lại là mẹ của anh.

Cô không biết mình hiện tại đang vui vẻ hay sợ hãi nữa. Bây giờ anh và cô giống hai người đang yêu nhau, cô không phải sợ mẹ anh, điều cô lo sợ chính là tình cảm của anh đối với cô đang nồng nhiệt rồi chuyển sang nhạt nhẽo cho đến một ngày nào đó sẽ biến mất.

Sẽ có một ngày như thế, không phải sao?

Cô bị sốc, chính mình đã không còn thanh cao như lúc trước, cô cho rằng đó chỉ là một giao dịch tiền bạc, vẫy vẫy tay có thể nói tạm biệt.

Cô rất khát nước, cô rót cho mình ly rượu vang đỏ, uống một hơi cạn sạch.

Sao anh ấy còn chưa vào? Có phải đang buồn hay không?

Nghĩ đi nghĩ lại, hiện tại cô cũng đã bắt đầu đau lòng vì anh!

Cô càng uống nhiều, nghĩ thầm uống say mới tốt.

Cô thậm chí xả đầy nước trong bể tắm, cô muốn vừa tắm vừa uống rượu.

Thật lâu sau, anh mới bước vào phòng.

Tắt nước cho cô, anh ngồi ở sofa nhìn cô, “Sao em lại uống nhiều như vậy?”

Rốt cuộc anh cũng đã vào phòng! Trong men say, cô cười cười, “Anh không phải muốn tắm chung sao? Tôi muốn tắm chung. Anh có muốn hái vài bông hoa hồng trong sân hay không? Tôi thích hoa hồng.”

“Em có chắc không?”

Không cần suy nghĩ thêm, Bộ Hành bắt đầu cởi quần áo.

Cô hôm nay mặc áo thun dài tay có mũ, kéo quần áo của cô xuống, cổ áo đã cởi đến bả vai trắng như tuyết, nhưng vẫn không cởi được.

Cô bắt đầu nóng nảy, nhìn anh cầu cứu.

Chu Mộ Tu thờ dãi, giúp cô kéo áo hướng lên trên. Cô lúc này ngoan ngoan mà giơ tay lên, để mặc anh ấy giúp cô.

Cô chỉ còn mặc nội y màu đen trên người.

Họng Chu Mộ Tu không kìm nén được mà nuốt nước miếng, anh đã mặc giúp cô nội y này lúc sáng.

Cô chủ động sát vào người anh, kéo anh vào bồn tắm: “Chu Mộ Tu, anh sẽ luôn yêu tôi sao?”

“Sẽ luôn.” Anh nhẹ giọng nói, nhanh chóng cởi bỏ quần áo của mình, ôm cô ngồi vào đó.

Bộ Hành ôm cổ anh rồi bỗng dung bắt đầu khóc: “Tôi đã cảnh cáo anh, tôi sẽ không kết hôn, anh cũng không cần phải yêu tôi!”

Chu Mộ Tu ôm cô, lúc này vạn phần hối hận vừa rồi đã gây áp lực cho cô ở hành lang.

Đau lòng mà hôn cô, “Hành Hành, anh sẽ không ép em làm bất cứ việc gì. Anh yêu em, đó cũng là việc riêng của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Tay cô mềm mại ôm cổ anh, vừa khóc vừa cười.

Chu Mộ Tu chưa từng thấy cô mất kiểm soát cảm xúc như vậy, trái tim thấy đau, chỉ có thể không ngừng hôn cô, dỗ dành cô.

Cô thì ngược lại, vừa khóc vừa chủ động giữ chặt eo anh, bắt đầu mơn trớn cơ thể anh.

Chu Mộ Tu lại thấy đau lòng mà cũng buồn cười, anh rất sợ khi thấy cô khóc, ngay từ đầu cô từ chối anh, bây giờ lại vùi đầu vào ngực anh, mềm giọng nói: “Mộ Tu, em muốn anh! Ngay bây giờ!”

Tâm trí của anh trở nên trống rỗng, chỉ có thể ôm chặt cô, vội vàng cùng cô trở thành nhất thể.

Đêm nay, Bộ Hành táo bạo mà lại điên cuồng, trong lúc nửa tỉnh nửa say, vô cùng nhiệt tình mà cùng anh nếm trải hoan ái.

Hôm sau tỉnh lại, Bộ Hành chỉ nói đau đầu.

Hai người không đi ra ngoài, ở trong phòng một ngày.

Không ai đề cập đến chuyện tối hôm qua, Bộ Hành thần sắc như bình thường, Chu Mộ Tu thậm chí không biết cô có nhớ rõ chuyện tối qua sau khi say rượu không nữa.

Ba ngày tiếp theo hai người đi ra ngoài chơi, Chu Mộ Tu đảm đương vai trò làm nhiếp ảnh gia cho hai người, hơn nữa rất có mắt để ý cố gắng tránh không làm phiền đến hai người. Chu Mộ Tu lên trả cho cô một khoản phí riêng.

Sau sáu ngày bọn họ trở lại Tô Thành.

Một trước một sau xuống máy bay, Chu Mộ Tu đẩy va li hành lý, đương nhiên muốn đưa Bộ Hành về, nhưng bị cô từ chối.

Cô đeo kính đen, Chu Mộ Tu không nhìn thấy mắt cô, chỉ thấy thái độ của cô giống như khi gặp nhau lần đầu, khỏe miệng hơi hơi rù xuồng mang theo chút mạnh mẽ, “Tôi sẽ tự mình lái xe về.”

“Được.” Anh không nài nỉ.

Bộ Hành lấy va li đang kéo, nhàn nhạt mà nói: “Cho tôi số thẻ.”

“Để làm gì?”

Bộ Hành cong cong khóe môi, “Không thể để anh ngủ không như vậy được, tôi cảm thấy anh phục vụ rất vừa lòng.”

Chu Mộ Tu nhìn cô chằm chằm, một lát sau, khuôn mặt thả lỏng xuống, không sao mà nói: “Cũng được.”

Bộ Hành hơi gật đầu, đẩy hành lý xoay người rời đi.

Chu Mộ Tu nhìn bóng dáng thon thả của cô mỉm cười, bình yên vô sự trong ba ngày, hóa ra cô chờ đợi điều này.

Con gái quả nhiên lật mặt còn nhanh hơn lật sách!

Anh vừa rồi tức giận được vài giây, vậy mà khi nhìn thấy cô nhanh chóng tự tay kéo va li hành lý, anh liền cảm thấy không còn giận cô nữa.

Cô muốn thế nào thì tùy cô đi! Tương lai còn dài, cô trốn cũng không thoát.

Bộ Hành lấy xe, không đi đường Hành Sơn về Dật Cảnh Hoa Đình, mà đi hướng Nam Phụng đến nhà cũ.

Người môi giới thông báo nhà cô đã có người muốn mua, hẹn cô đến để thương lượng.

Bộ Hành đến sớm hơn hai mươi phút, để xem lại nhà.

Ngôi nhà vẫn nguyên như lúc cô chuyển đi, nhưng mười ngày qua không có người ở, trên bàn tích không ít bụi. Ở đây Bộ Hành không có nhiều hồi ức đẹp, khi cô đến đây thậm chí trong lòng có chút bức bối.

Lúc này, Chu Mộ Tu tính chuẩn thời gian để gọi điện thoại đến, hỏi cô về đến nhà chưa.

Cô mất kiên nhẫn, lạnh lùng mà trả lời: “Sau này không cần gọi điện cho tôi, gửi số thẻ lại đây, tiền hàng hai bên thỏa thuận xong!”

Không đợi anh phản ứng lại, cô chủ động tắt điện thoại.

Cô biết hiện tại cảm xúc của mình không tốt, vừa lúc anh ta lại đâm hòng súng tới.

Cô cũng biết anh nhất định sẽ bao dung mình, cho nên không sợ hãi mà trút những cảm xúc tồi tệ lên anh, những cảm xúc mà cô không bao giờ biểu lộ ra với người khác.

Tiếp đó, Chu Mộ Tu đã gửi WeChat lại, nhấn số thẻ ngân hàng cùng một vài thông tin.

Bộ Hành cười ra tiếng, gần như có thể tưởng tượng anh bức mình khi nhấn tin.

Tâm trạng lập tức khá hơn nhiều, không chút do dự cho chuyển cho anh hai trăm vạn.

Cùng lúc đó, người môi giới gọi điện thoại đến, nói người mua còn muốn xem lại ngôi nhà một chút, Bộ Hành bảo anh ta trực tiếp dẫn người lại đây.

Năm phút đồng hồ sau, người môi giới và người mua nhà đến.

Người đàn ông khoảng bốn năm mươi tuổi, dáng người trung bình, hơi béo, ăn mặc tươm tất, có vẻ thành đạt.

Người nữ thì khoảng hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt ưa nhìn, bụng hơi hơi nhô ra, nhìn có vẻ không vui, được người đàn ông đỡ cẩn thận.

So về tuổi tác có thể là cha con, nhưng quan hệ lại không phải là cha con.

Đương nhiên điều này không có liên quan gì với Bộ Hành.

Cô chỉ cần bán nhà với giá vừa lòng, người mua chỉ cần không phải kẻ phạm tội ác tày trời, mặt khác dù có là người thế nào cô cũng không quản được.

Người môi giới giới thiệu hai bên làm quen với nhau.

Ông Từ thấy chủ nhà là một cô gái trẻ tuổi, có chút ngạc nhiên, cô Vu đang mang thai cũng tò mò nhìn chằm chằm Bộ Hành, người cũng khoảng cùng tuổi với mình.

Ông Từ hỏi: “Ngôi nhà này thuộc sở hữu của cô Bộ sao?”

“Vâng.” Bộ Hành trả lời.

Cô chú ý tới cô Vu nghe xong cô trả lời liền nhìn xung quanh căn nhà, không thể che giấu sự ghen tị trong mắt, ngay sau đó bữu môi dùng sức véo cánh tay của ông Từ.

Ông Từ đau đến kêu lên một tiếng quay đầu lại, cô Vu mắt đã ầng ậc nước, ủy khuất nhỏ giọng mà oán giận, “Em không danh không phận cùng anh đã hai năm, sang năm cũng sinh con cho anh, sao anh không thể mua nhà với danh nghĩa của em chứ?”

Ông Từ nhỏ giọng ngắt lời, “Nói cái gì đâu à!”

Cô Vu bắt đầu khóc, “Chuyện là thế, hiện tại em cũng không mong chờ anh và hồ cái kia ly hôn, em về sau sẽ ổn định sống thanh thản cùng con, nếu nhà không phải tên em thì làm sao em sống được lâu dài ở đây!”

Ông Từ xoa dịu cô ấy có chút không kiên nhẫn, “Được rồi, việc này chúng ta sẽ nói sau!”

Ngay sau đó xấu hổ mà nhìn hai người đứng trong sân cười cười.

Người môi giới đứng xem tài liệu trong tay, còn Bộ Hành quang minh chính đại mà ở một bên xem náo nhiệt.

Người môi giới hắng giọng, nói với Bộ Hành: “Hiện tại ông Từ cảm thấy giá hơi cao, xem cô có thể giảm giá một chút hay không?”

Bộ Hành suy nghĩ một chút rồi hỏi ông Từ: “Ông sẽ trả một khoản hay là toàn bộ số tiền ạ? Tôi đang có một khoản đầu tư cần quay vòng vốn.”

Trên thực tế thanh toán toàn bộ hay một khoản đối với cô không ảnh hưởng, cô hỏi như vậy có ý để bên kia nghĩ rằng cô đang cần tiền gấp.

Từ Chính Vi tự tin mà nói: “Đương nhiên là thanh toán toàn bộ, một ngàn tám trăm vạn tôi sẽ mua ngay!”

Bộ Hành rao bán với giá một nghìn chín trăm tám mươi vạn, lúc ấy cố ý báo cao một chút, là để người ta trả giá xuống là vừa. Hiện tại Từ Chính Vi nói một ngàn tám trăm vạn tuy không tính là cao, nhưng cũng là giá cô chấp nhận được.

Nếu là người khác cô sẽ bán với giá đó nhanh chóng, nhưng trước mắt người này rõ ràng nuôi dưỡng tiểu tam, cô phải bán cho ông ta một giá cao hơn.

Cô ra vẻ khó xử, “Tôi rao bán một nghìn chín trăm tám mươi vạn. Ông bớt nhiều quá! Giá trị căn nhà này chỉ tăng chứ không giảm, vị trí ở ngay trung tâm Nam Phụng, đối diện có trường học, bên cạnh là bệnh viện,” nói tới đây, Bộ Hành như vô tình nhìn thoáng qua bụng của cô Vu.

Cô cười cười, “Thật ra ông hỏi Tiểu Hà sẽ biết, hôm qua cũng có một người muốn mua nhà, để cho con đi học, nhưng người đó lại trả nhiều đợt, thời hạn thanh toán hơi dài, tôi sợ việc tôi bên này không chờ được nên tạm thời không đồng ý.”

Người môi giới không nghĩ tới Bộ Hành tuổi còn trẻ mà cũng biết được loại kịch bản này, đúng lúc xen miệng can thiệp, ngữ khí thành khẩn đến mức người nghe không thể không tin tưởng: “Đúng vậy, hôm qua gia đình đó vội vã giao tiền đặt cọc, tương đối sớm một chút để thay đổi hộ khẩu cho con, giá cả đều không có vấn đề gì, lý do chỉ là tiền mặt không đủ. Cô Bộ vẫn muốn tìm người mua có thể thanh toán toàn khoản.”

Từ Chính Vi trầm tư, tình nhân bé nhỏ nóng nảy, kéo cánh tay ông ta, “Anh còn do dự cái gì nữa chứ? Mà bên kia không có mấy cửa hàng, bên này nhà thực sự khan hiếm!”

Từ Chính Vi trên mặt hiện lên tia do dự, nhìn Bộ Hành nói: “Chúng ta thương lượng một chút.”

Nói xong đỡ tình nhân bé nhỏ đi sang một bên.

Bộ Hành ngồi cùng Tiểu Hà, tùy ý hàn huyên vài ba câu, đôi khi còn có thể nghe được vài câu bên kia tranh luận.

Giọng thai phụ đột nhiên to lên, “Từ Chính Vi, anh vừa cho con gái anh mấy trăm vạn để đổi xe có phải không? Tại sao không mua nhà cho em và con được? Chẳng lẽ em bụng lớn thế này lại còn phải đi thuê nhà à, lỡ như vợ anh lại tìm, thì em làm gì được? Em hiện tại bụng to không chịu nổi một cái tát của mẹ ta!”

“Em nhỏ giọng thôi! Anh nói sẽ mua nhà là mua nhà bình thường thôi, ai bảo em tìm một vị trí biệt thự tốt như vậy?”

“Vị trí này tốt sao? Đây là Nam Phụng, em không đi nội thành tìm nhà chính là tiết kiệm tiền cho anh đấy!”

Thai phụ bắt đầu khóc sướt mướt, “Còn nữa, trong bụng em là con trai, chẳng lẽ lại kém so với Từ Giai? Hơn nữa không phải anh nói về sau nó được gả đến Chu gia, muốn xe gì, muốn ở biệt thự cao cấp gì chẳng lẽ không có sao? Còn cần anh đổi cho chắc!”

Nghe đến đó, Bộ Hành trong lòng có chút kinh ngạc, không trùng hợp như vậy chứ? Nhưng nhìn lại người họ Từ kia, so với gương mặt Từ Giai thật đúng có vài phần tương tự.

“Bà nội của tôi ơi! Em đừng kích động, sẽ làm ảnh hưởng đến con anh! Anh chưa nói là anh không mua, em không thấy đang thương lượng về giá cả với cô ta sao?”

Từ Chính Vi vội vàng an ủi tình nhân, trong lời nói có vẻ đã có chút xuôi theo.

Bộ Hành cùng người môi giới đều có thể nhìn ra, ông Từ này vừa lòng đối với ngôi nhà, nhất thời làm chi ra nhiều tiền mặt như vậy, thật không khỏi có chút đau, nhưng có tiểu tam ở bên quạt gió thêm củi, có thể thúc đẩy ông ta nhanh chóng quyết định.

Bên kia còn đang nói chuyện, cửa đột nhiên truyền đến giọng nói, “Ồ, tiếng ồn này ở đâu ra thế?”

Bộ Hành trong lòng thờ dãi, trước khi cửa mở đã hít thở một hơi thật sâu, không cần nghĩ cũng biết đó là Hứa Hương Ngọc.

Cô đã đem chuyện của nhà chú hai giao cho luật sư Nghiêm giải quyết, sau đó liền đổi số di động để tránh cho họ khỏi quấy rầy.

Hứa Hương Ngọc năm trước đã nhận được lệnh triệu tập của tòa án, mấy ngày nay không tìm thấy Bộ Hành, đang phiền lòng, chồng thì vẫn bên ngoài ăn chơi mấy ngày không về nhà. Hứa Hương Ngọc hôm qua rất tức giận đến mức không kiềm nén được trực tiếp chạy đến chỗ Bộ Vũ Tây đang thần mặt não loạn một hồi, trở về lại cùng chồng cãi nhau một trận, la lối khóc lóc lẫn lộn rồi giả bệnh nằm trên giường.

Bà có bạn ở khu này, biết Bộ Hành, hôm nay bỗng nhiên gọi điện thoại cho bà nói nhìn thấy cháu gái bà, bà liền xuống giường ngay lập tức.

Hứa Hương Ngọc không đợi mời, đã đi vào tới, “Hành Hành, cháu muốn bán nhà sao?”

Bộ Hành bình thường chưa từng thấy thím hai để mặt mộc, hôm nay hiển nhiên không kịp trang điểm, thoát nhìn khuôn mặt tiểu tam trông già đi hơn mười

tuổi.

Cười cười, “Thím hai, năm mới tốt lành!”

Trong lòng lại biết có điềm không tốt, Hứa Hương Ngọc ở đây lúc quan trọng này thì hôm nay việc mua bán tám chín phần không thể thành.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35-2

Hứa Hương Ngọc bĩu môi, hừ nhẹ một tiếng, “Thím có muốn tốt cũng không được! Cũng không thấy cháu tới chúc tết chú hai và thím! Sao thế, hay cháu sợ chúng ta không có khả năng cho cháu được bao lì xì à?”

“Nói sao được nhỉ?” Bộ Hành ngữ điệu châm chọc, “Thím và chú hai cháu luôn luôn hào phóng, nhưng cháu lớn đến tận bây giờ vẫn chưa nhận được bao lì xì nào của thím và chú hai!”

Hứa Hương Ngọc vừa rồi nói xong mới phát hiện bản thân ngày lễ ngày tết thật đúng là chưa cho Bộ Hành bao lì xì nào, không khỏi có chút hậm hực.

Trong lòng lại tự mình biện giải, nó nhiều tiền như vậy, chẳng lẽ còn cần lì xì nữa sao!

Bên cạnh còn có người mua nhà, Bộ Hành không muốn làm cho bọn họ nghĩ mình ở thế mạnh, hơi hơi thở dài, “Có một mình cháu không nghĩ sẽ quấy rầy mọi người, ở Tô Thành ăn tết cũng chỉ thấy cảnh đau lòng, nên chỉ đơn giản muốn đi ra ngoài để giải sầu.”

Cô biết hôm nay không nói chuyện được nữa, thái độ xin lỗi Từ Chính Vi mà nói: “Thật ngại quá, tôi hôm nay còn có việc riêng, lần sau chúng ta sẽ nói chuyện tiếp! Còn về giá cả hai người cũng nên về xem xét lại.”

Thấy nhà hôm nay không xuống giá, cô Vu sợ đêm dài lắm mộng, gấp đến đỏ mắt, “Chính Vi, anh hôm nay không quyết định, em quay đầu sẽ đánh con!”

“Ai u tiểu tử tông ơi, không thể nói bậy thế được! Nhà người ta ở đây còn có chuyện, chúng ta trở về sẽ thương lượng, thương lượng!”

“Không! Em hôm nay muốn phải được vui vẻ, nếu không mua chúng ta một là tách hai là tan, hơn nữa bất động sản phải đứng tên em!”

Hứa Hương Ngọc đôi mắt xoay chuyển cảm thấy hứng thú hỏi: “Nhà này cháu gái tôi bán cho hai người bao nhiêu tiền?”

“Điều này thím không cần lo lắng, thím hai tới tìm cháu có chuyện gì sao?” Bộ Hành nói giọng như đuổi người.

“Không có việc gì, không có việc gì, thím đến để thăm cháu thôi.”

Bộ Hành cười lạnh, “Cháu bây giờ không nói chuyện được với thím, chờ cháu giải quyết xong việc ở đây sẽ đến thăm thím.”

“Cháu xem cháu nói kia, còn sợ thím hai làm lỡ việc của cháu sao?” Hứa Hương Ngọc ý vị sâu xa nhìn về phía người mua, “Hai người mua nhà này đã tìm hiểu rõ chưa?”

Cô Vu do dự, “Nhà này..... Có chuyện gì sao?”

“Ai u, vậy mọi người không biết à?” Hứa Hương Ngọc liếc liếc mắt nhìn Bộ Hành, ai ngờ thần thái Bộ Hành không chút hoang mang, khẽ cắn môi, “Nhà này đã có một lúc lấy đi bốn mạng sống!”

Cô Vu ôm bụng hét lên một tiếng, ông Từ mặt cũng lộ vẻ kinh sợ.

Người môi giới lo lắng, do dự mà nhìn về phía Bộ Hành.

Bộ Hành cười lạnh, Hứa Hương Ngọc cũng chỉ có bản lĩnh đến thế, dựa vào điều đó mà khua môi múa mép.

Cô cũng không vội, chờ bà ta nói hết lời.

Từ Chính Vi đã vội hỏi, “Trong nhà đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Hứa Hương Ngọc thương xót mà thở dài thật mạnh, “Rất đáng sợ! Chị dâu vẫn đang mang thai mà chết, đau xót lắm!”

Thai phụ trẻ nghe xong kinh sợ mà che miệng mình, không dám lại lên tiếng.

Bộ Hành trong lòng biết cách đối phó loại người này, cô chỉ cần đưa bà ta vào trong câu chuyện là được.

Giọng nói của cô nhẫn nại, mặt lộ vẻ bi phẫn: “Thím hai, sao thím không nói tới tiền căn hậu quả?”

Người môi giới không nghĩ hôm nay giao dịch này thất bại, vội hỏi: “Tiền căn hậu quả thế nào?”

“Mọi người cũng đã nhìn ra, quan hệ giữa tôi và thím hai tôi không tốt lắm. Theo lý mà nói bọn họ chính là người thân duy nhất của tôi ở trên đời này. Nhưng tôi đối nhà họ chỉ có hận!”

Bộ Hành nghĩ điều bi thương, “Mẹ tôi sau khi sinh tôi sức khỏe không được tốt lắm, bố tôi lại là anh cả, bà nội vẫn luôn thúc giục mẹ tôi sinh thêm con thứ hai, rồi rốt cuộc cũng mang thai, lại bị em họ cũng chính là con của thím hai đẩy một cái làm cho sinh non. Sau này khi tôi mười tuổi, mẹ tôi nuốt nước mắt chịu trăm cay nghìn đắng phải thụ tinh ống nghiệm để mang thai, không nghĩ tới ở tháng thứ tám của thai kỳ lại bị em họ tôi gây tai nạn khiến sinh non.”

Hứa Hương Ngọc nghe đến đó đã không kiềm chế được mắt, “Tiểu nha đầu này nói hươu nói vượn cái gì thế? Xem tao có xé miệng mày ra không!”

Nói xong giương nanh múa vuốt hướng về phía mặt Bộ Hành.

Bộ Hành sớm đề phòng bà ta, khuôn mặt sợ hãi mà né sang bên cạnh, trong lúc lơ đãng nháy mắt với người môi giới.

Người môi giới cũng hận người này từ đầu đến chân ngang đường làm ăn của anh ta, trong lòng nhảm tính, nếu giao dịch này thành công, có thể lấy ba mươi mấy vạn tiền hoa hồng, bà ta về sau có tìm anh ta gây phiền toái, anh ta sẽ chuyển địa điểm văn phòng là được.

Vì thế chủ động đứng trước mặt Bộ Hành ngăn trở Hứa Hương Ngọc nóng lòng muốn động thủ, nói lời dễ nghe khuyên can, “Di à! Chúng ta hãy ngồi nói chuyện với nhau vẫn tốt hơn, đừng xúc động!”

Hứa Hương Ngọc không đánh được Bộ Hành, đem cục tức trút lên người môi giới, xô ngã anh ta, “Tránh sang một bên đi, đừng xen vào việc người khác!”

Tiểu Hà cười lạnh, “Nếu bà động thủ tôi sẽ báo cảnh sát ngay! Trước kia tôi nghe đồng nghiệp nói qua, trong tiểu khu này có một nhà thai phụ bị tai nạn giao thông, tất cả mọi người đều nói là do em trai trong nhà muốn chiếm đoạt gia sản, mưu tài hại mệnh, tôi lúc ấy còn không tin, nghe giống phim truyền hình vậy. Nhưng bây giờ xem ra không phải tin đồn vô căn cứ!”

Trước mặt Bộ Hành và Hứa Hương Ngọc khẳng định Từ Chính Vi tin tưởng Bộ Hành hơn, thêm nữa ông ta luôn thương hương tiếc ngọc, không thể để cô gái trẻ kia bị bắt nạt, đặc biệt còn xinh đẹp, không thể không nói: “Đều là người trong nhà, người lớn như bà xông đến động tay động chân không thích hợp cho lắm!”

Hứa Hương Ngọc tức giận đứng thẳng thờ dốt.

Bộ Hành lúc này mặt đã đỏ, “Thím hai, thím có dám nói mẹ cháu mang thai không phải do Bộ Uy nhà thím đẩy mẹ cháu ngã không?”

Cô cố ý tránh nặng tìm nhẹ, thực ra mẹ cô sinh non đúng là không liên quan gì đến Bộ Uy, nhưng cô hỏi những lời này ý nói lần mẹ cô mang thai đầu tiên, người khác nghe tự nhiên lại nghĩ ra vụ tai nạn xe cộ đó.

Hứa Hương Ngọc đương nhiên sẽ không thừa nhận, “Tao đương nhiên không có, chính mẹ mày đi không vững nên bị ngã!”

Mọi người đang tranh cãi với nhau nếu nói dối ít nhiều cũng sẽ bị lộ, Hứa Hương Ngọc cũng cao siêu không đến nỗi nào, đối mặt với sự chất vấn của Bộ Hành chém đinh chặt sắt bà ta trả lời không chớp mắt, người khác cũng có thể phán đoán ra một vài phần.

Nên Bộ Hành tiếp tục nói: “Bố tôi lúc ấy rất lo lắng, vội vàng vàng đem mẹ tôi bé lên xe đưa đến bệnh viện, thím hai tôi lúc ấy cũng ở đấy, đẩy tôi lên xe đi theo mọi người, vẫn là mẹ tôi có mặt, bảo tôi ở nhà chờ. Ai ngờ còn chưa tới bệnh viện thì xảy ra tai nạn giao thông! Tôi khi đó mới hơn mười tuổi, chỉ biết sợ hãi, cái gì cũng không biết làm, trong lòng hoài nghi nhưng lại không có chứng cứ, bọn họ lại còn có ông nội bao che, rốt cuộc cũng chỉ còn lại con trai của chú tôi.”

“Cho nên, tôi trở thành đứa trẻ mồ côi, điều này chính do thím hai tôi ban tặng! Cứ như vậy bọn họ được thừa kế nhà xưởng của bố tôi, được ông nội cho toàn bộ gia sản vẫn chưa đủ sao, còn muốn chiếm căn nhà này! Tôi sợ lỡ có ngày nào đó nhìn tôi chướng mắt, tính kế với tôi nên tôi mới có ý định bán nhà, tốt hơn hết nên cách xa bọn họ!”

Giọng điệu Bộ Hành từ đau buồn chuyển sang mỉa mai, “Thím hai tôi cao tay lắm, chú hai tôi trước nay thích ai bên ngoài đều bị thím ấy tính kế, trong số đó có người thì mất con mà một số còn rơi vào trường hợp sau này không thể có con được! Tôi không thể nào đấu được với thím ấy, chỉ còn cách trốn tránh.”

Mang thai dễ nhạy cảm, cô Vu có lẽ liên tưởng đến mình, Bộ Hành không chảy nước mắt mà nước mắt cô ấy đã trào ra, nhìn chằm chằm Hứa Hương Ngọc run sợ: “Thật là đáng sợ! Mọi người thật đáng thương! Lão thái bà chết tiệt chanh chua không chiếm được trái tim của đàn ông, cũng không để người ta gặp được người khác tốt hơn sao?”

Hứa Hương Ngọc hôm qua vừa mới chứng kiến Bộ Vũ Tây cùng tình nhân thân mật vui vẻ với nhau, lúc này lại nghe tiểu tam mắng mình là lão thái bà chết tiệt, giận sôi máu, vung tay định đánh vào bụng cô.

Con trong bụng tiểu tam là bảo bối đối với Từ Chính Vi, sao có thể để bà ta ra tay, hơn nữa Hứa Hương Ngọc dạo này béo ra, động tác có chút chậm chạp, mới vừa tiến đến gần cô Vũ đã bị Từ Chính Vi đẩy cho lao đảo.

Ông chỉ vào Hứa Hương Ngọc lạnh lùng giọng quát lớn: “Bà đánh đá vừa thôi! Nếu tôi mất con trai, bà không gánh nổi đâu!”

Rồi nhìn về phía Tiểu Hà: “Thất thân ra đây làm gì? Còn không báo cảnh sát!”

Tiểu Hà vừa thấy đã biết ông ta có ý hù dọa bà ta, lấy di động làm bộ làm tịch bắt đầu ấn số, nói địa chỉ, báo có người ẩu đã thai phụ, cảnh sát hãy nhanh đến đây.

Hứa Hương Ngọc do dự, biết không có gì tốt, hơn nữa trong nhà đang kiện tụng rắc rối, nếu để cảnh sát thấy sẽ làm sự việc thêm trầm trọng, bà ta không cam lòng mà mắng hai câu rồi đi nhanh.

Trong phòng rốt cuộc cũng yên tĩnh trở lại.

Bộ Hành âm thầm nhìn mọi người, bất đắc dĩ mà nói: “Việc xấu trong nhà không nên nói ra ngoài, bị mọi người chê cười rồi.”

Cô đứng lên, muốn xem ý tứ của khách.

Nghĩ nghĩ nói với Tiểu Hà: “Tôi thật sự đang có việc cần đầu tư, có ý định bán nhà để thăm hai không tìm thấy tôi. Như vậy đi, tôi cũng không giữ giá một ngàn chín trăm tám mươi vạn nữa, anh giúp tôi tiếp tục đăng thông tin trên mạng, để giá một ngàn chín trăm vạn thôi.”

Từ Chính Vi là người có chút tâm địa gian xảo ra thì không phải người xấu, lại còn có tính anh hùng mãnh liệt, luôn bên vực kẻ yếu. Nhớ trước đây Tiểu Vũ là nhân viên khách sạn, bị khách hàng xoi mói làm khó dễ, ông ta đi ngang qua ra tay giải cứu rồi qua lại, tình cảm mới phát triển như bây giờ.

Lúc này Bộ Hành trong mắt ông ta chính là bé gái mồ côi giả vờ kiên cường, đầu nhấn tâm cùng cô cò kè mặc cả, dứt khoát mà nói: “Không cần đăng nữa, nhà này tôi mua!”

Hơn nữa lúc này trước khi người đàn bà đánh đá kia đến, ông ta cũng đồng ý mua rồi, hiện tại lại bớt được mấy chục vạn, ông ta cảm thấy mình được lời một chút.

Tiểu Vũ vẻ mặt vui sướng, hôn vào má ông ta, “Chính Vi, em biết anh là người tốt nhất!”

Bộ Hành không nghĩ trải qua rắc rối với Hứa Hương Ngọc như vậy, sự việc ngược lại càng thuận lợi.

Người môi giới tự nhiên cũng vui mừng, lấy ra giấy tờ nóng hổi buổi sáng vừa mới chuẩn bị, giải thích các thủ tục, các yêu cầu giấy tờ cần chuẩn bị cho hai bên, hẹn thời gian làm thủ tục.

Xử lý xong mọi việc cũng đã 5 giờ chiều, Bộ Hành về Dật Cảnh Hoa Đình, cô tặng nhà hàng xóm hai món quà thủ công từ Thanh Hồ mà cô đã tận tay cẩn thận chọn.

Cơ thể đã có chút mỏi mệt, cô nghĩ không nên rảnh rồi quá.

Rảnh rồi quá sẽ nghĩ đến anh ấy, anh sẽ không giận cô chứ?

Cô tiếp tục quét dọn phía trước phía sau nhà, thay nệm, cuối cùng mệt đến không cần ăn cơm liền đi ngủ.

Vừa ngủ chưa được bao lâu, di động bắt đầu đổ chuông.

Nhìn điện thoại là anh ấy gọi, trong lòng một trận phấn khích, chờ hồi chuông thứ ba vang lên cô mới nghe điện thoại.

“Hành Hành, mở cửa.”

Bộ Hành có chút kinh ngạc, ngay sau đó nghe thấy loáng thoáng tiếng gõ cửa.

Nhìn đồng hồ đã 11 giờ, nhà giáo sư bên cạnh đi ngủ sớm, chỉ sợ đánh thức hàng xóm, nên cô xuống giường.

Mở cửa, thấy Chu Mộ Tu đang đứng cầm di động.

Bộ Hành khoanh cánh tay về mặt lạnh lùng, “Chuyện gì thế? Anh chưa nhận được tiền à?”

Chu Mộ Tu vẻ mặt khiêm tốn, “Anh giá không cao như vậy, mới ngủ có mấy ngày nhiều lắm cũng chỉ hai mươi vạn.”

Bộ Hành đứng như cũ dựa vào cửa nhìn anh diễn, trong mắt lại ẩn dấu ý cười.

Đáy lòng thờ dài, vừa nhìn thấy người này không hiểu thế nào trong lòng thấy vui mừng.

Chu Mộ Tu tự nhiên cũng cảm nhận được, khóe miệng nhếch lên, “Làm kinh doanh phải chú ý hàng thật giá thật, anh nghĩ lại không thể lấy trắng nhiều tiền của em như vậy, không bằng em ngủ tiếp với anh cho hết một trăm tám mươi vạn kia đi?”

(PTV: Vì ngày mai mình có việc bận nên hôm nay mình đăng bù một chương cho ngày mai nha. Hẹn thứ 4 gặp lại mọi người nha)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Bộ Hành trêu chọc anh ta: “Đường đường là Tiểu Chu tông của Trác Chu chỉ có giá bấy nhiêu tiền thôi sao?”

“Đối với người khác thì không bán, còn với em, tặng không cũng được.”

Bộ Hành không biết nói gì.

Sợ cô hắt hủi, Chu Mộ Tu chủ động ôm cô vào nhà, đóng cửa lại.

Nhẹ nhàng ngửi tóc cô, giả vờ thuận miệng hỏi: “Buổi chiều em đi đâu vậy?”

Bộ Hành liếc anh, trả lời đúng sự thật: “Quay về nhà cũ một chuyến.”

Cô cũng không muốn nói nhiều.

“Ừ!”, Chu Mộ Tu khom lưng đổi giày, “Nếu không giải quyết được vấn đề hãy nói với anh.”

“Biết rồi!”

Bộ Hành nhìn chân anh đi cùng kiểu dép với mình. Chu Mộ Tu cũng không hỏi thêm vấn đề khác. Bộ Hành cũng không hỏi anh ta sao biết cô buổi chiều không về đây.

Ngày mừng bầy, ngày đầu tiên đi làm của năm mới.

Sáng sớm tỉnh lại, nghe được âm thanh tí tách trời mưa ngoài cửa sổ. Bộ Hành ngáp liên tục, mắt nhắm mắt mở bò dậy.

Mới vừa nâng người lên lại bị Chu Mộ Tu kéo xuống, ôm chặt vào ngực, “Chắc chắn anh sẽ điều em đến làm trợ lý cá nhân cho anh, không cần ngày nào cũng phải đi làm sớm như vậy.”

Bộ Hành tò mò, “Trợ lý cá nhân cho anh là làm cái gì?”

Chu Mộ Tu lẩm bẩm, “Không cần làm cái gì, chỉ cần đi theo anh để lúc nào anh cũng thấy được em.”

“Thực sự có vị trí này à?”

Anh hôn cổ cô, tay cũng không an phận, “Vì em, anh sẽ đặc biệt sắp xếp một vị trí, không thì anh làm trợ lý cá nhân cho em cũng được, cùng ăn, cùng ngủ cùng nói chuyện.”

Bộ Hành cười mắng, “Miệng lưỡi trơn tru!”

Cô bây giờ không có cách đối phó với tính lì lợm của anh, đành lấy gối che mặt anh dùng sức đánh nhẹ vài cái, chờ đến khi anh hét to “Tha mạng” lúc này cô mới xuống giường.

Nghe phòng tắm truyền đến âm thanh rửa mặt, Chu Mộ Tu cười thờ dài chính mình lưu lạc đến tận đây, người khác còn không cảm kích sao.

Ngày đầu tiên đi làm, không phải bận rộn với công việc, mọi người đều thư thái uống trà ngắm cá.

Bộ Hành mang theo rất nhiều đồ ăn vặt đặc sản nổi danh của Thanh Hồ, chia cho từng đồng nghiệp.

Mọi người tự nhiên nói về chủ đề du lịch Thanh Hồ.

Từ Giai khoan thai tới muộn, nhìn đến trên bàn làm việc của mình có mấy túi đồ ăn vặt nhỏ, hỏi: “Cái này ai để đây đây?”

Triệu Văn đứng gần cô trả lời: “Bộ Hành đi Thanh Hồ mang về đây ạ!”

Từ Giai phát ra từ trong mũi “Ừ!” một tiếng, lật xem, nhú mày, “Ba cái này sao không có thương hiệu gì thế? Ai muốn ăn thì lấy đi, tôi không thích ăn mấy đồ này!”

Không khí thân thiện xung quanh tức khắc trầm xuống, không ai nói với ai câu nào. Bộ Hành âm thầm lắc đầu, cô với người Từ Giai này thật đúng bắt hòa, ghét nhau như chó với mèo.

Triệu Văn lúc này đứng lên, vui vẻ mà nói: “Thật tốt quá, cho tôi đi! Tôi đặc biệt rất thích thịt bò cay của nhà này, hương vị ngon nhất mà tôi đã từng ăn!”

Nói rồi tự nhiên chủ động lấy đồ ăn vặt trên bàn Từ Giai.

Đúng lúc, Tô Mạn Lệ đi tới, xa xa đã nhìn thấy có chuyện xảy ra.

Chủ động hỏi Bộ Hành: “Tất cả mọi người đều có, sao lại không có phần của chị thế?”

Bộ Hành cầm lấy túi trong đó có nhiều loại, cười cười, “Em đang chuẩn bị mang qua cho chị này!”

Tô Mạn Lệ cầm lấy nhìn nhìn, “Em đi Thanh Hồ à? Chị lần trước đi Thanh Hồ cũng mua của nhà này, ăn rất ngon!”

Nói xong đã mở ra một gói nhỏ, vừa ăn vừa khen không dứt miệng.

Từ Giai trên mặt có chút xấu hổ.

Giang Kỳ Nhã hôm trước nói chuyện WeChat với Từ Giai, Từ Giai đã nói cho cô biết một chuyện, chuyện này thúc đẩy cô yên tâm mà đứng ở bên Từ Giai.

Lúc này nghĩ đứng lên giải vây lấy lòng cô ta, cao giọng hỏi: “Giai tỷ, chị hôm trước nói muốn đổi xe mới à, nhiều tiền không chị?”

Từ Giai chính vì chuyện đổi xe mà không vui vẻ, cô nói muốn đổi xe, ba cô từ đầu đã đồng ý với cô, tối hôm qua khi xin tiền đột nhiên thay đổi nói không cho cô mua nữa, vì việc này tối hôm qua cô đã cãi nhau với ba cô một trận.

Lúc này không khỏi oán trách Giang Kỳ Nhã cái hay không nói, lại nói cái dở, tức giận, “Còn đang chưa biết chọn cái nào.”

Giang Kỳ Nhã tự biết nịnh hót không phải lúc.

Thấy tất có đủ tất cả mọi người, Bộ Hành nhân cơ hội đưa ra lời mời ăn com như đã hứa của năm ngoái.

Mọi người tự nhiên vui vẻ không thôi.

Bộ Hành hỏi: “Mọi người muốn đi ăn ở đâu? Không cần phải tiết kiệm tiền cho tôi!”

“Nhà hàng cá đầu ngon nhất, ở đó có bánh bao siêu ngon, tôi nghĩ đến còn chảy nước miếng!”

“Hay đi ăn lẩu đi, ăn ngon lại ăn được nhiều!”

“Đúng đúng đúng, ở đó BBQ nướng ăn cũng ngon!”

Mọi người mỗi người một ý, cuối cùng cũng không quyết định được.

Tô Mạn Lệ mỉm cười nói, “Mọi người cứ từ từ thảo luận, tạm gọi tôi là được.”

Sau khi Tô Mạn Lệ đi, Từ Giai ngay từ đầu không tham gia đột nhiên mở miệng: “Ăn lẩu đi! Hải sản của nhà hàng Đế Vương Thực Phủ rất ngon, lần trước tôi ăn bào ngư ở đó cũng không tệ!”

Cô ta vừa nói ra khỏi miệng, người khác lập tức im lặng. Đế Vương Thực Phủ bàn ăn rẻ nhất cũng không dưới một vạn.

Nghe Từ Giai nói vậy, bọn họ trong lòng cũng ước mượn cơ hội này được đi ăn một lần, nhưng nghĩ lại như vậy có phải quá đáng quá không.

Tôn Hiểu Hiểu nhỏ giọng nói: “Ồ đó rất đắt! Nhưng tôi nghe nói nhà hàng đó ăn hải sản rất ngon!”

Dương Tiểu lâu nay không nói chuyện với Tôn Hiểu Hiểu, nhưng lúc này hưng phấn gật đầu.

Bộ Hành trong lòng liền hiểu rõ, nói: “Được à, chúng ta hãy đi Đế Vương Thực Phủ, vừa lúc tôi cũng muốn ăn hải sản.”

Từ Giai cong khóe miệng, “Xem ra hôm nay có lộc ăn, Bộ Hành, không bằng cô cũng gọi thời trang trẻ em đi cùng đi!”

Rồi cao giọng kêu: “Tiểu Viên, có người mời, gọi mọi người trong tổ của cô tan làm cùng đi ăn cơm!”

Phía trước chủ nhiệm thiết kế Viên quay đầu lại cười cười, “Tôi biết rồi! Bộ Hành lúc này mang cho chúng tôi đồ ăn vặt cũng đã nói rồi, chờ mọi người quyết định địa điểm thôi!”

Từ Giai trên mặt cười tức khắc có điểm cứng đờ, khinh thường mà bĩu môi, ánh mắt đưng phải Sula Kiều Mỹ Lâm tổ bên cạnh, Kiều Mỹ Lâm rất hào phóng mà nhìn cô cười cười.

Từ Giai tâm trạng lập tức xuống đến đáy cốc.

Cô và Kiều Mỹ Lâm có chung hoàn cảnh từ nước ngoài trở về, hai người một trước một sau tới Trác Chu, cùng vị trí, cùng tài năng và sắc đẹp, bởi vậy thường xuyên bị người ta mang ra so sánh.

Mà năm ngoái so về thành tích với Kiều Mỹ Lâm, Từ Giai có vẻ có chút kém hơn.

Đặc biệt nhớ tới trong buổi họp thường niên cô ta đã nhận được sự ưu ái của Chu Mộ Tu, Từ Giai cố ý nói: “Chủ nhiệm Kiều, Bộ Hành mời mọi người đến Đế Vương Thực Phủ, Sula có muốn cùng nhau tới không, chúng ta giao lưu chút chứ nhỉ!”

Kiều Mỹ Lâm cũng đã được phần thưởng tiền mặt lớn, không có lý do để Bộ Hành mời Sula đi ăn cơm, lập tức tỏ thái độ: “Được đấy, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho tổ tôi ăn uống.”

Cô nhìn Bộ Hành thần sắc tự nhiên cách đó mấy bàn, ánh mắt quay lại trên người Từ Giai, nói đùa: “Chủ nhiệm Từ, cô cũng vừa phải thôi chứ, thật vất vả để tiêu hết tiền thưởng của tôi và Bộ Hành ra cô mới vui à?”

Từ Giai ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi đây là vì suy nghĩ của mọi người, một người vui không bằng mọi người cùng vui!”

Hai người thanh âm không nhỏ, Bộ Hành quay lưng về phía hai người nói chuyện nhưng vẫn nghe rõ. Hơn nữa hai người như cố ý mà mang cô vào câu chuyện của họ, Bộ Hành không nghĩ sẽ ở giữa hai người, coi như không nghe thấy, chuyên tâm làm việc của mình.

Khi nghỉ trưa, cô đã nhắn WeChat cho Chu Mộ Tu, nói buổi tối sẽ liên hoan cùng đồng nghiệp.

Sau giờ làm việc, một nhóm người đã đến Đế Vương Thực Phủ. Chia làm ba bàn.

Bàn của Kiều Mỹ Lâm đã tự gọi món.

Giám đốc Tô có việc nên đến muộn, nên mọi người đi trước.

Bộ Hành thấy Từ Giai đang bận nói chuyện điện thoại, trực tiếp bỏ qua cô ấy, đem thực đơn đẩy về phía đối diện, “Dung Dung, mọi người chọn món đi, không cần thay tôi tiết kiệm tiền.”

Ngồi cạnh Chu Dung Dung, Dương Tiểu và Tôn Hiểu Hiểu cùng nhau ghé vào xem hai trang thực đơn, lập tức rút tay về sợ hãi bởi giá niêm yết trên mặt, Chu Dung Dung lè lưỡi đưa thực đơn lại cho Bộ Hành, “Hành tỷ, chị nên chọn thì tốt hơn!”

Bộ Hành cười cười, đang duỗi tay ra lấy thì bị người khác đoạt trước.

“Đề tôi!” Thấy Từ Giai đã buông di động, chủ động cầm lấy thực đơn.

Cô lật qua lật lại thực đơn, kêu người phục vụ lại.

Khóe miệng hơi nhếch, nâng cằm lên nói: “Cua hoàng đế Alaska năm con, đề nghị bếp trưởng làm, tôm hùm châu Úc, mỗi con năm cân trở lên, mỗi người một con bào ngư châu Úc hấp, sau đó hãy mang lên tu hải Canada, sashimi cá ngừ vây xanh cắt lát, hàu Belon, cá mú. Được rồi, các thứ khác cũng không có gì ngon cả.”

Mọi người nhìn nhau, mấy món ăn này tuy nghe rất quen tai, nhưng thật ra được mấy người đã từng ăn qua.

Giang Kỳ Nhã ngồi bên cạnh nhìn thực đơn, liền thấy tôm hùm châu Úc có giá một nghìn một cân, năm cân không phải năm nghìn sao, không khỏi lú lẫm. Một con tôm hùm có giá năm nghìn, một bàn lại thêm nào là bào ngư, cua hoàng đế, toàn hải sản nhập khẩu, năm vạn cũng không biết có đủ cho bữa ăn hôm nay hay không.

Từ Giai xuống tay cũng thật tàn nhẫn.

Bộ Hành hỏi người phục vụ: “Có đồ uống nào phù hợp với hải sản vậy?”

Người phục vụ kiến nghị: “Hải sản ngon hơn khi được uống cùng với rượu nho trắng đấy ạ!”

Bộ Hành gật đầu, lật trang thực đơn xem rượu, chọn hai chai rượu nho trắng nhập khẩu, “Trước mắt cứ như vậy. Bàn bên cũng mang những thứ này tới, xin phiền mang đồ ăn lên nhanh một chút, chúng tôi đều đói rồi.”

Người phục vụ xác nhận một lần nữa các món được gọi liền rồi đi, rất nhanh đưa hóa đơn đến, đặt ở trước mặt Bộ Hành.

Từ Giai giành tờ giấy xem trước, cười cười đẩy đến trước mặt Bộ Hành.

Tô Mạn Lệ lúc này mới đến, ngồi vào vị trí trống bên cạnh Bộ Hành.

Cười hỏi: “Mọi người gọi món ngon gì đây?”

Nghiêng qua nhìn tờ hóa đơn, sắc mặt thay đổi, giật nhẹ khóe miệng hỏi Từ Giai: “Đây do cô chọn à?”

“Đúng vậy, nhà hàng này tôi quen, thường xuyên đến đây ăn.”

Tô Mạn Lệ nói đùa, “Vậy cô ăn còn chưa chán à? Hay về sau cô cũng chuẩn bị mời mọi người ăn cơm dựa theo tiêu chuẩn này?”

“Nhưng tôi đâu có trúng giải thưởng lớn nào! Cô ấy nói cho mọi người chọn địa điểm, tôi tưởng thật. Không phải cô ấy chỉ lịch sự mà nói thôi chứ?” Từ Giai ra vẻ nhìn về phía Bộ Hành.

Bộ Hành lúc này lại nghĩ, lần đầu tiên gặp Từ Giai chỉ cho rằng cô ta giỏi giang nhưng có chút ương ngạnh, lại không nghĩ cô ta là người khắc nghiệt, không thông cảm với cấp dưới, thật là uống phí một tài năng.

Cô nhẹ nhàng nói: “Đương nhiên tôi nói thật lòng rồi! Tôi còn nghĩ chủ nhiệm Từ ăn hải sản cũng cỡ khoảng mười vạn là ít, hiện tại mới hơn sáu vạn, thật là tiết kiệm tiền cho tôi.”

Hai bàn hải sản gồm cả rượu nữa khoảng hơn mười bốn vạn, cô trả tiền trực tiếp bằng di động.

Ba người phụ nữ có chung một chương trình, chưa kể ba bàn các cô gái không khác biệt về tuổi.

Mọi người riu rít trò chuyện trên trời dưới biển trong lúc chờ bữa tiệc.

Bộ Hành tính toán một chút, hai mươi vạn tiền thưởng trừ tiền mua đồng hồ, hôm nay cô phải chi thêm tiền của mình để trả tiền com.

Mệt thật! Trong lòng không khỏi bực mình gửi WeChat cho cái người khởi xướng bốc mùi không biết xấu hổ kia.

“Chu Mộ Tu, về tắm rửa sạch sẽ tôi sẽ cho anh chết!”

Hôm nay nếu cô ngủ cô không phải Bộ Hành!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Qua vài giây, Bộ Hành lập tức nhận được Wechat Chu Mộ: Tuân mệnh, nữ vương đại nhân của tôi.

Cô không khỏi bật cười, ông Chu này ở trước mặt cô càng ngày càng mất hình ảnh.

Người phục vụ đưa rượu đến, khéo léo lịch sự mà mở rượu ra.

Bộ Hành tự mình rót rượu cho mọi người, nhẹ nhàng nói: “Đây là rượu nho trắng được sản xuất ở nhà máy Bassermann, vị hoa quả nhẹ nhàng rất thú vị, người bình thường không thích uống rượu cũng có thể uống được.”

Lúc này, Phạm Văn Hiên ngồi đối diện nhìn chằm chằm Bộ Hành vài giây mới dời ánh mắt đi, cúi đầu uống một ngụm rượu.

Chu Dung Dung kinh ngạc giọng vừa cảm thán vừa hâm mộ, “Hành Hành tỷ, chị thật hiểu biết!”

Bộ Hành cười cười, “Chị cũng có hiểu lắm đâu, chẳng qua trước kia có lần đi mua rượu, nhân viên bán hàng tư vấn cho chị loại này, nên chị mới biết.”

Tuy nói như vậy, vài người trong lòng hiểu mà không nói ra, một người trả hơn mười vạn tiền com mắt không chớp cái nào, thì những lời nói vừa rồi phần lớn lại mang tính chất khiêm tốn.

Tô Mạn Lệ cũng không khỏi nhìn cô bằng ánh mắt khác, cảm ly rượu nhẹ nhàng thưởng thức, “Ôi! Hương vị rất tuyệt, nghe em nói như vậy chị phải uống hai ly mới được, hôm nay không lái xe, đi taxi về vậy.”

Bộ Hành từ đầu tính toán sẽ không uống rượu, không khỏi vừa cười vừa cầm ly lên, “Em sẽ tiếp chị!”

Tô Mạn Lệ nâng ly chạm nhẹ vào ly Bộ Hành, nhẹ nhàng nhấp một ngụm nhỏ, từ từ cảm nhận dư vị, lập tức khen không dứt miệng, “Công nhận rất ngon!”

Trên bàn mọi người khác cũng không chờ thêm cầm ly lên nhấp nháp một cách tinh tế.

Triệu Văn nói đùa, “Chưa cần nói đến vị, chỉ cần xem giá cả tôi cũng sẽ phải uống hai ly để cảm thụ một chút!”

Lời nói này thật ra nói trúng đến tâm lý nhiều người, tất cả mọi người hiểu ý mà cười rộ lên, không biết do tâm lý hay vì lý do gì, cảm thấy một ly rượu giá mấy trăm công nhận uống rất ngon.

Lâu không lên tiếng Từ Giai giả vờ tò mò, “Bộ Hành, nhà cô không phải trồng dưa hấu sao? Cũng trồng cả nho à? Bình thường uống loại tự ngâm à?”

Triệu Văn nghe xong không khỏi bức tức trong lòng, sao Từ Giai không để mọi người ăn được một bữa ngon vậy?

Phạm Văn Hiền vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng. “Từ Giai, cô có thể chọn từng chỗ, từng thời điểm để cô thể hiện hơn người có được không?”

Từ Giai tức khắc sững sốt, không nghĩ tới Phạm Văn Hiền luôn hiền lành vậy mà hôm nay làm bề mặt cô trước mặt mọi người, tức khắc then quá thành giận, “Có chuyện gì với anh vậy?” Suy nghĩ rồi lại cười rộ lên, “À, anh cứ nghĩ anh là hộ hoa sứ giả* cho người ta đi!”

(*Hộ hoa sứ giả: Người bảo vệ hoa, điển tích đời Bắc Tống của Trung Quốc. Ý ở đây muốn nói đến bảo vệ người đẹp.)

Ngay sau đó có ý mà nhìn Bộ Hành, ánh mắt hai người nhìn xung quanh.

“Cô...!”

Phạm Văn Hiền còn muốn nói thêm, bị Điền Quân ngồi bên cạnh cắt ngang hòa giải, “Thôi thôi, uống rượu đi, rượu tốt như vậy thường thức đi!”

Bộ Hành cười khẽ, trên mặt không có tia tức giận nào, “Chủ nhiệm Từ chắc không biết các nhà máy rượu vang nổi tiếng ở nước ngoài đều sản xuất từ những loại nho do họ trồng, giá rất đắt. Tôi vẫn hi vọng tương lai có cơ hội có thể uống được loại rượu nho do chính mình trồng, giống như cô nói đấy.”

Từ Giai bị sắc tiếp, mặt đẹp không biết đi đâu.

Bộ Hành cũng không nhìn cô ta, mỉm cười, “Nói tiếp vấn đề, Nam Phụng quê của tôi có rất nhiều loại trái cây ngon, chờ đến mùa hè tôi sẽ mang cho mọi người, hoặc giám đốc Tô hãy tổ chức một chuyến dã ngoại để chúng ta tự thu hoạch cũng thú vị lắm đấy!”

“Được, ý kiến này không tồi! Tính khả thi rất cao!”

Đề nghị này lập tức được Tô Mạn Lệ hưởng ứng tích cực.

“Quá tuyệt vời! Tôi nhất định sẽ tham gia!”

Mọi người sôi nổi đồng ý, hơn nữa vì bữa ăn đắt tiền này cùng đề tài rượu nho làm cho mọi người có cái nhìn khác đối với vị đồng nghiệp mới này, đó là người có tiền, không phải người bình thường. Lại còn nói bản thân là người nhà quê, sẽ mang trái cây đến cho mọi người, rồi sẽ đưa mọi người đi để tự hái, sau lần này kéo khoảng cách mọi người gần lại với nhau hơn.

Rốt cuộc có ai không thích đồng nghiệp vừa có tiền, hào phóng lại còn hiền hoà, khiêm tốn đâu cơ chứ!

Mà Từ Giai cũng thuộc kiểu người có tiền, hằng ngày lại hay khoe khoang không xem ai ra gì, đặc biệt lại vừa có màn diễn xuất kia, hai người ở trong lòng mọi người tự nhiên có sự so sánh cao thấp rõ ràng.

Tôn Hiểu Hiểu bình thường hay đi cùng Giang Kỳ Nhã, hôm nay cũng mềm miệng, chủ động khen, “Bộ Hành, thảo nào da cô không trang điểm mà vẫn đẹp như vậy, có phải do ăn nhiều trái cây không?”

“Đúng vậy,” Chu Dung Dung gật đầu, “Da chị thật đẹp, vừa trắng vừa mịn màng, em rất ngưỡng mộ!”

Bộ Hành cười cười, “Cũng có khả năng liên quan đến việc bổ sung nước nữa. Thật sự trái cây tôi ăn không ít, bình thường uống nước cũng nhiều, uống một lượng vừa phải rượu nho hẳn cũng có ích. Ngoài ra tôi cũng học được không ít về kiến thức chăm sóc da qua video của mỹ nhân cười ở trên mạng.”

Thật ra cô nhìn thấy trên trang đầu Weibo người khác chia sẻ một đoạn video mắt hồng, cô click vào xem trang điểm mắt.

Cô không thể nói trời sinh làn da cô đẹp tự nhiên như vậy, không bằng cùng các cô gái nói về một vài phương pháp chăm sóc da, để mọi người ai cũng có thể nói chuyện.

Tôn Hiểu Hiểu mặt lộ vẻ ngạc nhiên, “Cô cũng xem mỹ nhân cười à? Tôi cũng xem này, tôi còn học của cô ấy cách mát xa đấy!”

Bộ Hành tự nhiên mà nói: “Tôi cũng học được nhiều thứ, kiên trì làm cũng thực sự hiệu quả. Chỉ sợ đôi khi lười, ngại rồi lại không làm thôi.”

Triệu Văn cũng gia nhập câu chuyện, “Tôi còn mua loại phấn nền cô ấy đã quảng cáo đấy! Nhưng dùng được mấy ngày thì lại mọc mụn.”

“Da cô chắc là da dầu rồi! Tôi lúc trước dùng một loại phấn nền, giá rẻ nhưng dùng rất tốt....”

Mọi người mỗi người một câu mà xoay quanh vấn đề về da.

Từ Giai mặt lộ vẻ khinh thường, cảm di động chơi chơi, kỳ thật trong lòng cô rất giận dữ. Trước nay tất cả mọi người đều vây quanh cô, nịnh cô lấy lòng cô, tại sao hôm nay lại thành ra như vậy?

Giang Kỳ Nhã ngồi bên cạnh càng đau khổ, cô định chủ động nói chuyện kéo gần khoảng cách với mọi người nhưng lại sợ Từ Giai tức giận, cứ phải ngồi yên như bị xa lánh vậy, trong lòng thực sự hụt hẫng. Chờ đến khi hải sản được đem lên bàn, cô mới thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì mọi người không có thời gian để nói chuyện, đầu tiên mọi người vội vàng chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè, rồi mới ăn uống thoải mái.

Không lâu sau, bên Sula có Kiều Mỹ Lâm sang chúc rượu, mỗi người cô đều có thể nhớ tên.

Tô Mạn Lệ nhìn Kiều Mỹ Lâm cùng mọi người vừa nói vừa cười, nói nhẹ nhàng với Bộ Hành: “Thấy không! Em cũng nên sang hai bàn bên cạnh chúc rượu chào hỏi mọi người đi.”

Bộ Hành cười nhẹ, “Thôi chị ạ, để mọi người tự nhiên ăn uống thì tốt hơn.”

Tô Mạn Lệ có chút hận không thể biến sắt thành thép mà nhìn cô, lại suy nghĩ, chính mình suy nghĩ đơn giản. Bộ Hành là người mới, không giống Kiều Mỹ Lâm đã có thành tích công tác, lúc này vẫn nên khiêm tốn thì tốt hơn.

Thêm nữa, hôm nay cô ấy đã chi hơn một nửa tiền thưởng để mời mọi người ở Bella ăn cơm, cũng đã gây ấn tượng sâu sắc với mọi người, chắc chắn sau này ngoài Từ Giai cũng không ai ngáng chân cô ấy để thêm phần xấu hổ.

Bữa tiệc hải sản kéo dài khoảng hai giờ, mọi người nhiệt tình ăn uống và trò chuyện, chân thành cảm ơn chủ chi rồi ai về nhà nấy.

Đương nhiên, trong đó không có Từ Giai, cô ta trước sau như một mà ngẩng cao đầu, không chào hỏi một tiếng cứ thế mà về.

Tô Mạn Lệ sắc mặt không vui nhìn hướng Từ Giai rời đi, cố ý nói Bộ Hành: “Cô ta hành xử kiểu gì thế không biết, nếu không có hậu trường, em xem có ai còn quan tâm đến cô ta nữa không!”

Tiếp theo thở dài, “Nếu thật sự ngày nào đó cô ta được gả cho Tiểu Chu tổng, cô ta thật muốn lên đến trời!”

Bộ Hành lại cảm thấy chị ta nói những lời này như cố ý nói cho mình nghe, trong lòng có chút kỳ lạ.

Tâm tư vừa suy nghĩ, không khỏi nghĩ tới ngày hôm qua khi tiểu tam xem nhà khóc ầm lên nói đến chuyện Từ Giai sẽ được gả đến Chu gia.

Tô Mạn Lệ đã nói những lời muốn nói, chuẩn bị lấy xe trở về, hỏi Bộ Hành, “Em về như thế nào?”

“Em đến bãi đỗ rồi thuê lái xe đến.”

Tô Mạn Lệ nghĩ thầm, chỉ sợ thuê lái xe là suy nghĩ của cô thôi, cười cười, “Được, vậy chị đi trước nhé.”

“Vâng, tạm biệt chị.”

Bộ Hành một mình đi đến bãi đỗ xe, đi gần đến xe mới phát hiện phía sau có người đi theo cô.

Không khỏi quay đầu lại xem, kinh ngạc, “Ai vậy?”

Lại là người trên bàn cơm tối nay bên vực kẻ yếu Phạm Văn Hiên.

Phạm Văn Hiên ngữ khí nhẹ nhàng, “Bộ Hành, tôi bình thường cũng làm lái xe thuê kiếm thêm chút thu nhập, không bằng để tôi đưa cô về.”

Bộ Hành trong lòng có chút ngạc nhiên, nhất thời không biết anh ta nói làm lái xe thuê kiếm thêm thu nhập là thật hay giả.

Cô vội vàng nhìn xe mình, xin lỗi mà cười cười, “Không cần đâu, tôi đã tìm được người rồi.”

Nghe được lời này, Phạm Văn Hiên trên mặt có chút không được tự nhiên, không có ý nghĩ từ bỏ, “Nếu không, cô gọi điện thoại nói với người ta một câu.”

Bộ Hành định từ chối, một chiếc xe màu đỏ đang đi lại đây, không hề có ý giảm tốc độ.

Phạm Văn Hiên phản ứng rất nhanh, vội vàng kéo Bộ Hành né vào phía trong, hai người gần như đã dựa vào nhau.

Lúc này, cửa chiếc Mercedes-Benz bên cạnh xe giáp xác trùng nhanh chóng mở ra, có người đi xuống.

Không cho rằng trong xe bên cạnh có người, Phạm Văn Hiến ngẩng đầu cả kính, “Chu..... Chu tổng!”

Chu Mộ Tu lại giống như không nghe thấy gì, đôi mắt nhìn thẳng hai cơ thể đang dựa vào nhau, Phạm Văn Hiến đang giữ cánh tay Bộ Hành. Bộ Hành nhẹ nhàng di chuyển cánh tay, Phạm Văn Hiến lập tức buông lỏng tay ra.

Chu Mộ Tu thẳng hướng hai người đi tới, Bộ Hành không nghĩ để người khác phát hiện được quan hệ của họ, lập tức dùng ánh mắt ý bảo Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu trong lòng lúc này rất vội, nhưng vẫn theo ý cô, kìm nén hỏi: “Hai người là thiết kế của Bella?”

Phạm Văn Hiến lập tức trả lời: “Vâng, Chu tổng.”

Chu Mộ Tu đến gần Bộ Hành, ngửi được trên người cô có mùi rượu, nhẹ hỏi: “Uống rượu lại còn lái xe sao?”

Bộ Hành nghe thế nào cảm thấy anh ấy nói những lời này ngữ khí có chút ái muội, cũng mặc kệ Phạm Văn Hiến nghĩ như thế nào, tiến lên mở cửa xe nói: “Tôi chờ lái xe đến.”

Nói xong chui thẳng vào trong xe, đóng cửa xe lại.

Chu Mộ Tu nhìn về phía Phạm Văn Hiến.

Trước mặt Tiểu Chu tổng ở cuộc họp thường niên vẫn luôn nói nói cười cười này, Phạm Văn Hiến nhìn Chu Mộ Tu ánh mắt lạnh lùng, không tự chủ được mà rùng mình, cúi đầu cuống quýt nói: “Chu tổng tạm biệt.”

Không dám nghĩ nhiều, cũng không dám nhìn lâu, vội vàng xoay người rời đi.

Chu Mộ Tu trong lòng không vui, mở cửa xe lên xe.

Cũng không nhìn cô, chỉ nói: “Lên phía trước ngồi đi.”

Bộ Hành lười di chuyển, “Anh lái xe đi.”

Chu Mộ Tu trong lòng càng thêm buồn bực, ra vẻ tò mò hỏi: “Vừa rồi anh ta nói gì với em thế?”

“Phạm Văn Hiến à? Anh ta nói làm lái xe thuê.”

“Phải không vậy?” Chu Mộ Tu quay đầu lại, hoài nghi, “Thế mà nói lâu vậy sao?”

“Lâu lúc nào? Sao anh không lấy đồng hồ ra mà bấm đi?” Bộ Hành lờm anh, “Còn chưa đến hai phút!”

“Thế thôi sao? Sao anh lại cảm giác rất lâu nhỉ!”

Bộ Hành nhú mày, “Chẳng lẽ không phải à?”

Chu Mộ Tu sờ sờ cái mũi cười cười.

Bộ Hành thúc giục anh, “Lái xe nhanh lên, trở về tôi còn phải tính sổ với anh!”

“Tính cái gì thế?” Chu Mộ Tu không khỏi cười rộ lên, như thể rất thích nghe cô nói muốn tính sổ với anh, mở cửa xe cũng ngồi vào phía sau, ôm hôn cô, mặt tro trên, “Bây giờ tính luôn cũng được!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38

Không đợi Bộ Hành trả lời tính cái gì, Chu Mộ Tu tiến đến gần mặt cô, “Uống rượu gì thế? Cho anh nếm thử nào!”

Bộ Hành trốn tránh anh, “Trong nhà có, trở về tôi sẽ cho anh uống đủ.”

“Không, bây giờ kia!”. Nói chưa dứt câu, miệng đã ngậm lấy môi cô, tay cũng từ áo khoác tiến vào trong áo len của cô.

Ngón tay anh trong nháy mắt đụng tới da cô, Bộ Hành rùng mình, giữ tay anh lại, “Lạnh!”

Chu Mộ Tu ôm cô sát vào người mình, thờ hồn hèn, “Nói bậy, rõ ràng rất nóng, không tin em sờ thử xem.”

Bộ Hành biết anh đang nói về chỗ nào, bạo dạn duỗi tay sờ sờ.

Chu Mộ Tu nhin không được hừ nhẹ một tiếng, giữ chặt tay cô, “Bảo bối, tiếp tục đi!”

Bộ Hành nhìn anh, ánh mắt di chuyển, đột nhiên cười nhẹ nhàng, “Tôi thử xem.”

Chu Mộ Tu nhìn có chút ngây ngốc, cổ họng không kìm nén được nuốt nước bọt, thấy cô chủ động cởi bỏ quần ngoài của anh, vuốt ve chơi đùa một hồi qua một lớp quần.

Chu Mộ Tu cảm thấy chỉ cần vài động tác đơn giản của cô, cơ thể của anh cũng sắp nổ tung. Anh ấn cô, muốn cởi quần áo trên người cô, giục cô, “Bảo bối, ngồi lên nào!”

Bộ Hành lại không cho anh thỏa mãn, nghiêng người bò lên vị trí lái, ngáp một cái, “Mệt quá, về nhà thôi!”

Quay đầu lại liếc nhìn anh ấy, dùng tay phải vừa mới lao động mà thất đại an toàn.

Chu Mộ Tu ngốc nghếch nửa nằm nửa ngồi ở ghế sau, nhìn nơi đó của mình đang dâng trào, hựt hẫng.

“Hành Hành!” Anh rên rỉ một tiếng đến đáng thương, không cam lòng mà gọi tên cô. Bộ Hành quay lưng về phía anh, cong khoe miệng, nhanh nhẹn khởi động xe, đánh lái đi ra.

Hừ nhẹ một tiếng, bắt đầu tính sổ: “Anh cho tôi hai mươi vạn, mua đồng hồ mất mấy vạn, kết quả hôm nay tôi mời khách còn phải cho không người ta!”

Chu Mộ Tu trong lòng đau khổ, mặc quần vào, có chút ngạc nhiên, “Mọi người ăn gì vậy?”

Bộ Hành bĩu môi, “Đế Vương Thực Phẩm.”

Chu Mộ Tu nhú mày, “Bella ăn uống không nhỏ nhỉ?”

Tạm dừng một lúc lâu, Bộ Hành tiếp tục hỏi: “Từ Giai kia rốt cuộc cùng anh có quan hệ gì? Thanh mai trúc mã sao? Đính hôn từ trong bụng mẹ à?”

Chu Mộ Tu trong lòng lập tức lại chuyển từ bi sang vui mừng, đây là lần đầu tiên cô chủ động hỏi anh về việc tư, không khỏi nhìn cô cười.

“Em đang ghen à?”

Bộ Hành nhìn thái độ đắc ý của anh qua gương chiếu hậu, không kiên nhẫn, “Anh chỉ cần trả lời là phải hoặc không phải.”

“Không phải.”

“Thật sao? Sao tôi nghe nói cô ấy muốn gả cho anh?”

Chu Mộ Tu có chút lo lắng khi không nhìn thấy thái độ của cô lúc này, chò đèn đỏ, nhanh chóng xuống xe ngồi vào ghế phụ.

Thất dây an toàn, hỏi: “Em nghe ai nói vậy? Chính cô ta nói à?”

Bộ Hành vẻ mặt như không có chuyện gì, “Không phải sao? Bỏ cô ta có phải tên Từ Chính Vi?”

“Ừ! Sao em biết?”

Bộ Hành nói cho anh nghe chuyện Từ Chính Vi mua nhà cho tiểu tam. Chu Mộ Tu nghe thấy chuyện này mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên, cười sâu xa, “Từ Chính Vi không phải rất cẩn thận sao, vợ ông ấy có biết không?”

“Chắc là biết chứ. Tiểu tam kia còn nhắc đến bà ấy đã tìm đến nơi cô ta thuê nhà để gây rắc rối.”

“Em bán nhà cho ông ta bao nhiêu tiền?”

“Một nghìn chín trăm vạn.”

“Có vừa lòng không?”

Bộ Hành gật đầu.

Chu Mộ Tu trầm ngâm, “Chờ em sang tên thủ tục xong xuôi hãy nói cho anh biết.”

Bộ Hành khó hiểu, “Để làm gì?”

“Việc này em không cần bận tâm”, anh thay đổi thái độ, lại trở nên cà lơ phất phơ, “Chuyện Đế Vương Thực Phủ em muốn anh bồi thường thế nào?”

Bộ Hành vốn định nói cô cũng không suy nghĩ về việc đó, nghĩ lại vẫn nên tính toán. Xoay mặt cố ý nhìn anh đã chinh tề nửa người dưới chưa, cong khóm miệng, “Phạt anh một tuần không được ăn thịt.”

“Không được, đổi cái khác đi!”

Chu Mộ Tu quả quyết cự tuyệt, nhớ lại vừa rồi chặt vật, không khỏi oán hận mà trừng mắt nhìn cô.

Suy nghĩ một lúc, “Tốt hơn hết anh sẽ hào phóng, bồi thường cho em hai mươi vạn, thêm hai trăm vạn nữa, em tùy ý sử dụng nó.”

Bộ Hành cười liếc liếc mắt nhìn anh, không còn lời gì để nói.

Sau khi về đến nhà, Bộ Hành lại nói: “Tôi làm việc một lúc.”

Nói xong vào thư phòng, hơn nửa còn đóng cửa lại.

Chu Mộ Tu có chút ngoài ý muốn, từ lúc ở chung anh nhận ra cô không phải như lúc đầu anh nghĩ cô là con gái nhà giàu chỉ biết ăn nhậu chơi bời, nhưng cũng không cho rằng cô sẽ mất nhiều tâm tư cho công việc, đặc biệt là thời gian sau khi tan tã.

Nhưng anh cũng không có ý gõ cửa, một mình ngồi trên sô pha xem tin tức.

Chờ Bộ Hành ra cũng đã một tiếng sau.

Chu Mộ Tu ngẩng đầu, “Xong rồi à?”

“Ừ!” Bộ Hành vắn vắn cổ, ngồi lâu xương cổ cũng có chút mỏi.

Chu Mộ Tu đi đến phía sau cô, xoa bóp bả vai cô, Bộ Hành thoải mái mà ngáp một cái.

Chu Mộ Tu thấy thế nói: “Nếu không em đi tắm trước đi, tắm xong nằm lên giường anh sẽ giúp em xoa bóp.”

Bộ Hành lè mắt nhìn anh.

Chu Mộ Tu vội nói: “Anh bảo đảm sẽ không có ý gì là không yên phận.”

Tạm thời tin anh.

Bộ Hành đi đến phòng tắm.

Mới vừa bỏ quần áo ra, cửa đã bị mở ra, Chu Mộ Tu bước vào.

Nhìn cô không mặc gì trên người, coi đó như là điều hiển nhiên nói: “Chúng ta cùng nhau tắm, tiết kiệm thời gian tiết kiệm nước.”

Nói xong chính mình bắt đầu cởi quần áo.

Trong nháy mắt quần áo đã được trút sạch, Bộ Hành không thể đuổi anh ra ngoài, cũng không có ý định tắm bồn, trực tiếp đi thẳng đến vòi hoa sen, nghĩ tắm nhanh rồi đi ra.

Chu Mộ Tu đi theo, chủ động mở vòi nước, đứng ở sau lưng cô để làm ướt người cô, nhân tiện cũng làm ướt người mình.

Tắm qua nước sau đó xoa sữa tắm cho cô, Bộ Hành không nghĩ anh trình tự như vậy, cũng kệ để anh hầu hạ.

Xoa xoa, Bộ Hành liền cảm thấy phía sau có gì đó không thích hợp, trong lòng buồn cười, cơ thể xê dịch về phía trước.

Không đợi cô đứng vững, giấy tiếp theo cô đã bị ấn sát vào tường, có sữa tắm trơn trượt liền vào được ngay.

Bộ Hành nhện không được kêu lên một tiếng, tay chống vách tường, xấu hổ, bực bội mà quay đầu lại tròn mắt, “Chu Mộ Tu! Không phải anh nói không có ý làm gì không yên phận sao?”

Chu Mộ Tu cười, “Anh nói ở trên giường sẽ không làm gì, còn trong phòng tắm vẫn nên làm một chút gì đó.”

Không đợi Bộ Hành phản bác, anh liền cắn tai cô, khiêu khích các dây thần kinh mẫn cảm của cô. Bộ Hành lập tức tình mê ý loạn, lại không chống cự, làm anh có hứng làm càn hấn hai hiệp.

Chu Mộ Tu cảm thấy rất mỹ mãn, hai người lại tắm sạch sẽ thêm lần nữa, dùng khăn tắm quần Bộ Hành ôm lên giường. Lúc sau Chu Mộ Tu quả nhiên

tận tâm tận lực xoa bóp vai, đấm lưng, hầu hạ cơ thể cô đến lúc thoải mái.

Đêm nay, hai người ngủ rất ngon.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38-2

Trải qua mấy ngày làm việc, mọi người từ kỳ nghỉ cũng dần dần thích nghi với tiết tấu công việc.

Chu Mộ Tu đi công tác, Bộ Hành bắt đầu bận rộn với MOCO.

Thứ bảy hôm nay, cô đi đến gian hàng ở Bạch Lộ.

Bạch Lộ mở cửa trương đối trẻ, hôm nay mới là ngày mở cửa thứ hai sau đợt nghỉ vừa rồi.

Bộ Hành vào cửa thấy Tiểu Âu không đợi phân phó cũng đã đem hàng của MOCO trưng bày, đặc biệt trên mạng sản phẩm cũng được đặt ở vị trí dễ nhìn, giày của Bức Đi được bán thành lý tập trung ở ngoài cửa, để người đi đường có thể dễ nhìn thấy giá trên đó.

Đương nhiên, tối hôm qua Bộ Hành đã gửi cho cô ấy giá cả.

Bộ Hành trong lòng rất vừa lòng, từ trong túi lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị từ trước, đưa cho Tiểu Âu, mỉm cười nói: “Đại cát đại lợi!”

Khởi đầu tốt đẹp mới xếp lại đồ mà đã được tiền, Tiểu Âu không từ chối, nhận bao lì xì mới biết bên trong có một khoản tiền không nhỏ, vội nói: “Cảm ơn Hành tỷ, cung hỉ phát tài!”

Hai người ngồi xuống, Tiểu Âu rót trà cho Bộ Hành.

Bộ Hành gật đầu cảm ơn, “Một hoặc hai tháng tới kinh doanh chắc sẽ chậm, chị sẽ tập trung phỏng vấn tìm người đồng hàng vào cuối tuần, trước tiên phải tìm được người làm việc này đã.”

Tiểu Âu do dự một chút, muốn nói rồi lại thôi.

Bộ Hành bất động lặng lẽ uống trà.

Tiểu Âu ngồi thẳng, giống như lấy thêm dũng khí, mở miệng nói: “Hành tỷ, em có thể giới thiệu với chị một người được không?”

“Em nói đi!” Bộ Hành cổ vũ nhìn cô ấy.

“Mẹ em ạ.”

Bộ Hành có chút ngạc nhiên, “Mẹ em không phải đang ở quê sao?”

“Em muốn đón mẹ em lên đây. Gia đình em là gia đình đơn thân, từ nhỏ chỉ có hai mẹ con sống cùng nhau, mẹ em hiện tại sống một mình ở quê.” Tiểu Âu có vẻ lo lắng, “Mẹ em mới chỉ học hết cấp hai, không có bằng cấp gì.”

Bộ Hành suy nghĩ một chút, “Thế này đi, cuối tuần này em hãy mang mẹ em đến cửa hàng, chị nhìn xem thế nào nào đến lúc đó chị sẽ quyết định.”

“Được ạ!” Tiểu Âu trong ánh mắt tràn ngập hy vọng, “Cảm ơn Hành tỷ!”

Bộ Hành bật cười, nhưng cũng nói trước, “Đừng cảm ơn sớm quá, nếu không phù hợp, chị không nói chuyện tình cảm đâu nha!”

Làm kinh doanh chứ không phải làm từ thiện, ai thích hợp ở vị trí nào sẽ làm ở vị trí đấy, đối với cô không có chuyện tạm chấp nhận là được.

Tiểu Âu gật đầu, “Không sao ạ, chị có thể cho em cơ hội này em cũng rất cảm ơn rồi ạ!”

Buổi trưa, Bộ Hành và Tiểu Âu ăn cơm xong không bao lâu thì gian hàng có khách không mời mà đến.

Là người lâu không gặp, Hứa Thành.

Bộ Hành khó nén ngạc nhiên, cảm thấy kỳ lạ sao anh ta lại đến đây.

Hứa Thành nhìn gian hàng trưng bày, thậm chí còn cầm lấy một đôi giày MOCO nhìn nhìn, nói thẳng, “Bộ Hành, có thể tìm một chỗ khác nói chuyện được không?”

Bộ Hành đồng ý.

Hai người đến một cửa tiệm bên cạnh Bạch Lộ, gọi hai ly đồ uống.

Bộ Hành hỏi: “Anh dạo này vẫn tốt chứ?”

Cô cũng không phải hỏi theo kiểu khách sao, thật tình muốn biết gần đây anh ta thế nào, vì cô kiện chú hai cũng ảnh hưởng đến anh ta.

Hứa Thành được hỏi một đằng nhưng lại trả lời một nẻo, “Bước Đi đã bị bán đi.”

“Ừ!” Cái này Bộ Hành cũng được luật sư Nghiêm nói cho cô biết.

“Khi tôi xử lý xong những công việc cuối cùng ở Bước Đi, tôi và cô tôi cãi nhau một trận, bà ấy mắng tôi vong ân phụ nghĩa, còn nói cả đời này sẽ không qua lại với nhau.” Hứa Thành tự giấu mà cười cười, “Thật sự, tôi còn đang mong như thế mà không được.”

Bộ Hành có thể tưởng tượng đến bộ dáng cuồng loạn của Hứa Hương Ngọc, nhưng thật ra không muốn Hứa Thành lại quyết liệt với Hứa Hương Ngọc như vậy.

Tò mò, “Sau này anh định thế nào? Có tính toán gì không?”

“Tôi muốn đến chỗ cô làm việc!”

Bộ Hành kinh ngạc không thôi, “Đến chỗ tôi làm việc sao? Tôi hiện tại có gì đâu, thậm chí trước mắt tôi cũng không cần tài vụ.”

Hơn nữa với năng lực của anh ta, chắc chắn có thể đi làm ở một công ty lớn.

“Cô sẽ cần đến tôi. Tôi hiểu toàn bộ quá trình của xưởng giày, tôi còn thành thạo kế toán, thậm chí ở giai đoạn đầu tôi có thể thay cô điều hành nhà xưởng cùng kiểm tra hàng hóa.”

Bộ Hành không thể không thừa nhận anh ta nói rất đúng, hiện tại cô không cần tài vụ, mà là một người có thể sẵn sàng đi nhà xưởng và quản lý hàng hóa.

“Từ khi nào anh biết tôi tự thiết kế giày?”

“Hôm qua vô tình trong lúc đi dạo ở đây, vào gian hàng nhìn thấy giày của cô.” Hứa Thành liếc nhìn cô một cái, “Cô yên tâm, tôi cũng không có tâm tư gì khác đối với cô.”

Bộ Hành về vấn đề này có chút băn khoăn, do dự hỏi: “Thế là vì cái gì? Tôi đối với anh cũng không phải là một lựa chọn tốt.”

Đây là quyết định anh ta đưa ra trong một buổi tối, không khỏi có chút bốc đồng.

Hứa Thành như biết cô đang nghi ngờ, nói thẳng, “Tôi là một người làm việc cẩn thận. Tôi rất xem trọng cô, nghĩ rằng cùng cô phấn đấu một phen. Hơn nữa tôi cũng có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Cô hiện tại chỉ là kinh doanh hộ cá thể, tôi hy vọng khi thành lập công ty tôi có thể được góp cổ phần.”

Như vậy mới hợp lý.

Thành lập công ty là bước tiếp theo Bộ Hành phải làm, cô không khỏi nhú má, “Anh tính góp bao nhiêu?”

“Tôi không có nhiều tiền, chỉ cần sở hữu 5% cổ phần là được. Cổ phần của cô đối với công ty sẽ không chế quyền và sở hữu toàn quyền quyết định các hoạt động của công ty. Tôi sẽ là một người hỗ trợ giúp đỡ cô, đưa ra những đề xuất, kiến nghị cho cô.”

Anh ta đã nói hết những điều mà Bộ Hành đang băn khoăn.

Tuy cô và Hứa Thành không tính là thâm giao, nhưng cô lại rất tin tưởng con người của anh ta.

Con người này làm việc nghiêm túc và thực tế, đặc biệt từ sau khi anh ta quyết tâm thoát khỏi sự kiểm soát của Hứa Hương Ngọc, Bộ Hành đối với đề nghị của anh ta thực sự xao động.

Nhưng hôm nay cô cũng không tính sẽ đồng ý với anh ta, chỉ nói: “Thứ hai tôi sẽ trả lời về vấn đề này cho anh, anh cũng có thời gian suy xét lại một chút, tôi không hy vọng đó chỉ là cảm xúc nhất thời của anh.”

Buổi tối về đến nhà, Bộ Hành ở thư phòng suy nghĩ một hồi, chủ động gọi điện thoại cho Chu Mộ Tu.

Hôm nay cô lấy lý do có chút hưng phấn, muốn tìm người chia sẻ, duy nhất chỉ nghĩ đến anh.

Cô hỏi: “Khi nào anh về?”

“Nhớ anh sao?” Giọng anh dường như đến từ một nơi rất xa.

Bộ Hành thở dài, “Tối hôm qua ngủ một mình hơi lạnh.”

“Không bật điều hòa à?”

“Không, nhiệt độ cơ thể anh thoải mái hơn.”

“Hành Hành! Em dụ dỗ anh.”

Chu Mộ Tu không nghĩ đêm nay cô không chỉ chủ động gọi điện thoại, mà còn có thể nói thẳng ra như vậy, trong lòng vui mừng khôn xiết, chỉ hận hiện tại không có cánh đại bàng mà bay về với cô.

Anh dỗ cô bằng giọng ấm áp, “Bật điều hòa đi, thời tiết này dễ cảm lạnh. Ngoan nhé, hai ngày nữa anh sẽ về.”

Bộ Hành được anh dỗ đến dễ bảo, cảm động cong khóe miệng, “Biết rồi!”

Cô nghĩ nghĩ thử hỏi anh, “Anh thấy thế nào nếu sau này tôi sẽ tự mình mở một xưởng thiết kế nho nhỏ?”

“Sao vậy? Ở Trác Chu làm không tốt à?”

“Không phải, đây chỉ là một giả thiết thôi.”

Chu Mộ Tu như là suy nghĩ nghiêm túc lúc sau trả lời: “Em thật có hứng thú với phương diện này, anh có thể giúp em.”

Bộ Hành nói đùa, “Lỡ ngày nào đó tôi có ý tưởng lớn cướp công việc của anh thì sao?”

“Không ngừng cạnh tranh mới có thể tiến bộ.” Chu Mộ Tu mỉm cười nói, “Nếu thực sự có một ngày như vậy, Hành Hành, anh sẽ rất tự hào về em.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Sáng thứ hai, trước khi đi làm Bộ Hành gọi điện thoại cho Hứa Đạt.

Đầu tiên cô hỏi: “Suy nghĩ của anh vẫn không thay đổi chứ?”

Hứa Đạt như thể vẫn luôn đợi cô trả lời anh, ngữ khí kiên định, “Ừ!”

Bộ Hành nói thẳng luôn vào vấn đề khó khăn phía trước, “Khả năng trong một thời gian dài, tôi sẽ không trả tiền lương cao cho anh được.”

“Tôi không cần tiền lương, chỉ cần cuối năm dựa vào thực tế lợi nhuận chia hoa hồng cho tôi là được, được nhiều chia nhiều, được ít chia ít.”

“Tôi không thể dựa vào vài câu nói của anh mà đồng ý cho anh góp cổ phần. Như thế này nhé, tôi đang đặt một đơn hàng lớn, giao hàng vào ngày hai mươi lăm tháng này. Ý anh nói có thể trực tiếp ở lại trong xưởng, theo dõi toàn bộ quá trình ở nhà xưởng đến khi nhà xưởng giao hàng đến kho của Bạch Lộ. Nếu anh có thể bảo đảm chất lượng cũng như thời gian giao hàng, tôi đồng ý để anh góp cổ phần.”

“Được!”

Hứa Đạt vẫn chưa suy nghĩ bao lâu, trả lời thật sự sáng khoái.

“Tốt, lát nữa tôi sẽ đưa địa chỉ cùng phương thức liên hệ với nhà xưởng cho anh, hơn nữa tôi cũng sẽ trả cho anh một tháng sinh hoạt phí cùng chi phí đi đường.”

“Cảm ơn!”

Trong khi nói chuyện điện thoại, Bộ Hành tự phết mút trái cây lên bánh mì.

Đây là Chu Mộ Tu tối trước khi đi công tác một ngày cố ý kéo cô đi siêu thị mua, ngăn mát tủ lạnh đã nhét đầy thức ăn, thậm chí anh còn chờ xếp hàng nửa giờ để mua mười cái bánh bao to.

Vì mười cái bánh bao lạnh này anh còn xách từ siêu thị về một cái lò vi sóng.

Trước khi sống chung với nhau cũng là trước khi đến làm việc ở Trác Chu, Bộ Hành sinh hoạt làm việc và nghỉ ngơi không có quy luật, đặc biệt buổi sáng thường dậy muộn, bữa sáng không ăn là bình thường, nếu có ăn cũng chỉ uống ly sữa bò là xong.

Thói quen xấu này từ lúc hai người ở chung đã bị Chu Mộ Tu dứt khoát thay đổi, anh sợ anh vừa đi cô lại trở về với lối sinh hoạt như trước, không thể không chuẩn bị thực phẩm đủ trong một tuần cho cô.

Ăn xong một miếng bánh mì nướng, bánh bao trong lò vi sóng cũng nóng lên rồi.

Bộ Hành mới vừa lấy bánh bao ra, Chu Mộ Tu gọi điện thoại đến.

Anh đi công tác mấy ngày nay sớm muộn gì cũng gọi điện thoại cho cô.

“Em ăn sáng chưa?”

“Tôi đang ăn. Ôi, nóng!” Bánh bao mới ra lò không thể dùng tay không để cầm

Bên kia anh cũng nghe thấy, vội hỏi: “Nóng ở đâu?”

“Tay.”

Chu Mộ Tu có chút đau lòng, nhưng nhịn không được liền reu ghẹo cô, “Ăn nhanh đi không bánh bao nguội mất.”

“Tôi để thời gian hơi lâu.”

“Không sao, chờ nguội hãy ăn.” Chu Mộ Tu sợ cô lái xe cho kịp giờ, dặn dò thêm, “Lái xe chậm thôi nhé, muộn thì cũng muộn rồi!”

Bộ Hành cẩn thận cắn bánh bao, “Đây là lời của ông chủ nói với nhân viên sao?”

“Em là bà chủ của anh.”

Bộ Hành cười cười, đeo túi, vừa ăn bánh bao vừa đổi giày đi ra cửa.

Hỏi anh: “Anh ăn sáng chưa?”

Chu Mộ Tu nghe thấy âm thanh cô ấn thang máy, “Đã xong hết.”

Hai người nói chuyện thêm vài câu, đến khi Bộ Hành lên xe mới tắt điện thoại.

Chu Mộ Tu không còn nhắc đến đề tài kết hôn nữa.

Bộ Hành thích trạng thái bọn họ ở chung hiện tại, mặc kệ là vì yêu hay là vì tiền, hai người thoải mái là được, không cần suy nghĩ đến việc khác, không trời buộc cũng không cần trách nhiệm.

Đến công ty đã thấy Từ Giai, mọi hôm cô ta đến muộn nhất vậy mà hôm nay lại đến sớm như vậy.

Bộ Hành vừa buông túi, liền nghe Từ Giai gọi cô, “Bộ Hành, hôm nay cô đi cùng tôi đến Thiên Mã xem vật liệu mới, thuận tiện thì mua luôn.”

“Vâng.” Bộ Hành trong lòng hơi ngạc nhiên, không phải cô ta luôn không vừa mắt với cô sao? Còn bảo cô cùng nhau đi ra ngoài, không phải tự mình làm mình không thoải mái sao?

Cô quay mặt lại nhìn thấy ánh mắt của Triệu Văn nhìn cô như kiểu “Tự cầu phúc”, cười cười ý nói với Triệu Văn không sao cả.

Dương Tiểu đã nghỉ việc, cô ấy lúc trước cũng đã chuyển phát các mẫu hàng cho Bộ Hành.

Bộ Hành thấy Từ Giai vui vẻ thoải mái ăn sáng, không giống lập tức phải đi ngay, mở ra máy tính, định gửi và nhận mail trước.

Vừa mới vào bàn khởi động máy, liền nghe Từ Giai giục, “Được rồi, đừng làm gì nữa, chúng ta đi sớm một chút.”

Bộ Hành cũng không vội, trả lời cô ta, “Tôi định OA điền một chút vào đơn đặt hàng ở bên ngoài đã.”

Cô không nghĩ sẽ xong việc nhanh bởi vì việc điền đơn này cô còn phải kiểm tra đi kiểm tra lại. Khi đang điền vào đơn hàng bên ngoài, cô thấy Từ Giai không nhanh không chậm đi pha cà phê, rồi tiếp tục ăn sandwich.

Sau khi chờ Bộ Hành trả lời mail xong, đại tiểu thư Từ cuối cùng cũng đã lau miệng, soi gương bôi son, lúc này mới đứng dậy.

Cô ta chỉ vào mặt sau tủ trưng bày, “Cô đem theo bảng màu này, tôi muốn mua bảng màu đấy.”

Bộ Hành không chần chờ, tìm cái túi xách, đem mấy cái bảng màu cô ta nói kia cất vào, bình tĩnh hỏi: “Còn muốn mang cái gì nữa không ạ?”

Từ Giai không trả lời cô, nói to với mọi người: “Mọi người hôm nay trước giờ về phải gửi bản thiết kế vào mail cho tôi.”

Sau đó liếc nhìn Bộ Hành, cầm lấy túi Chanel của mình rồi đi thẳng.

Bộ Hành suy nghĩ cô ấy nói những lời này nghĩa là hôm nay không trở về công ty sao? Tất máy tính, cũng mang theo túi nhỏ của mình, để túi đựng bảng màu kia ở cửa.

Chờ thang máy, Từ Giai vẫn cầm túi Chanel của mình đứng thút thta, không có ý muốn ấn thang máy. Thật sự là đại tiểu thư kiêu căng! Bộ Hành thực hiện tốt vai trò trợ lý, duỗi tay ấn nút gọi thang máy.

Thang máy tới, Từ Giai vẫn nhìn chăm chăm vào cổ tay cô.

Bộ Hành ý bảo cô ta tiến vào, thấy cô ta không phản ứng gì, nên cô bước vào trước.

Từ Giai đi theo sát, đột nhiên nói: “Đồng hồ này của cô không tồi, kiểu này còn có đồng hồ nam phải không?.”

“Thế à?” Bộ Hành ngữ khí nhàn nhạt, “Tôi cũng không để ý nữa.”

Rồi lại cười rộ lên, “Chủ nhiệm Từ có thể mua một đôi cùng với bạn trai cô mà.”

Từ Giai thái độ thả lỏng, vẻ mặt hoài nghi, “Cô không có bạn trai thật sao?”

“Chủ nhiệm Từ luôn quan tâm đến đời sống riêng tư của cấp dưới như vậy sao?”

Từ Giai đột nhiên có chút ác ý mà cười, “Phạm Văn Hiến hình như có ý với cô, cô không suy xét sao? Mỗi tội anh ta nghèo, nghe nói bạn gái cũ đá anh ta cũng bởi vì anh ta nghèo.”

Bộ Hành hoài nghi, “Không phải tiền lương ở Trác Chu so với các công ty khác là cao sao? Anh ta đã là thiết kế cao cấp, tiền lương có thấp cũng không đến nỗi nào chứ!”

“Xời...! Có ích gì đâu. Anh ta là người tỉnh ngoài đến, có thể dựa vào tiền lương này mà mua nhà mua xe ở Tô Thành để cưới vợ sao?”

Bộ Hành nghĩ thầm, nhiều người vẫn dựa vào tiền lương để vay thế chấp mua nhà mua đất ở Tô Thành đấy thôi, cũng lười bàn chuyện riêng tư của đồng nghiệp với Từ Giai.

Từ Giai nghĩ nghĩ hỏi Bộ Hành, “Cô đã đi Thiên Mã bao giờ chưa?”

Bộ Hành gật đầu, “Tôi đến đó hai lần rồi!”

Thiên Mã là thị trường nguyên vật liệu giầy lớn nhất cả nước, cô không thể mới chỉ đến đó có hai lần.

Ra khỏi tòa nhà Trác Chu, Từ Giai nói: “Tôi sẽ lái xe qua đó, tiện đường muốn mua ít đồ, cô ngồi xe điện ngầm đến đó trước, hẹn 10 giờ gặp nhau ở cửa.”

Bộ Hành ước gì tách nhanh nhanh ra khỏi cô ta, vẫy vẫy tay về hướng trạm tàu điện ngầm đi đến. Chưa đến 10 giờ, cô có mặt ở Thiên Mã, chờ đến mười giờ mười phút còn chưa thấy Từ Giai đến.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39-2

Cô không muốn lãng phí thời gian, nên tự mình vào trước tìm nguyên vật liệu. Đi dạo đến mười hai giờ, vẫn không thấy bóng dáng Từ Giai đâu.

Bộ Hành đến một tiệm bánh ngọt quen thuộc ở vị trí trung tâm thị trường ăn trưa ở đó.

12 giờ rưỡi, Từ Giai gọi điện thoại đến, hỏi: “Cô đang ở đâu? Tôi đang ở cửa, cô lại đây đi.”

Bộ Hành trong lòng vô ngữ, nói thẳng: “Cô đến tiệm bánh ngọt ở giữa trung tâm đi!”

Tắt điện thoại.

Năm phút sau, Từ Giai đến, ngồi đối diện với Bộ Hành, cố ý giơ tay nhìn đồng hồ. Bộ Hành bật cười, thời gian dài như vậy không thấy đâu hóa ra đi mua đồng hồ, nói vậy cô cũng từng thấy Chu Mộ Tu trên tay mang đồng hồ loại đó, muốn cùng anh ta dùng đồng hồ đôi đây mà.

Đến muộn như vậy, trên mặt Từ Giai không có chút á náy gì, chỉ nói: “Chúng ta đi thôi.”

Bộ Hành chỉ vào túi to ở ghế bên cạnh, “Tôi đi dạo được hơn nửa rồi, chỉ còn hai gian hàng cuối cùng bên tay trái là chưa vào.”

Từ Giai nghi ngờ, “Cô biết chúng ta phải dùng nguyên vật liệu như thế nào không? Đưa tôi xem nào.”

Bộ Hành nhắc túi để lên bàn.

Từ Giai cầm một xấp màu linh tinh ra xem, tiện tay lật lật trong túi, trong lòng không để bụng.

Quả nhiên chỉ là một người mới, khuynh hướng chủ đạo còn nắm không chuẩn, chỗ này ít nhất có một nửa Bella không cần dùng đến.

Bộ Hành khiêm tốn hỏi: “Có được không ạ? Dương Tiểu hôm trước mang tôi và Chu Dung Dung đi đến kho vật liệu của phòng kỹ thuật học tập, nhưng tôi chỉ hiểu một chút về vải lông.”

Thật ra ở trong túi này, một nửa bảng màu là của Bella, một nửa kia cô thuận tay lấy cho MOCO.

Phong cách giày MOCO và Bella không giống nhau. Bella đã là một thương hiệu lớn, có nhiều loại sản phẩm đặc biệt thành công nhất phải kể đến giày thể thao và giày thời trang nữ.

Còn MOCO trước mắt chỉ chuyên về giày trẻ em, đặc biệt điều đầu tiên Bộ Hành đảm bảo ở khâu chất lượng và cũng chú trọng ở khâu thiết kế, cho nên mới có thể có một vị trí nhỏ ở thị trường giày trẻ em như thế.

Ngược lại Từ Giai lúc này thể hiện thái độ tiền bối, chỉ vào lấy ra mấy bảng màu, “Cái này tương đối phù hợp với phong cách Bella, đi tiếp nào, bắt đầu xem từ phía bên này đi.”

Hai người đi vào một gian hàng, nhìn nguyên vật liệu.

Từ Giai đột nhiên hỏi: “Cô có từng nghe qua chuyện của tôi không?”

Bộ Hành nghi ngờ, “Chuyện gì vậy? Tôi không biết.”

Nhưng đại khái cô cũng có thể đoán được cô ta muốn nói cái gì.

Từ Giai ngậm bực, trực tiếp nói thẳng, “Chính là chuyện với Tiểu Chu tổng.”

“À, cô với nhà Chu tổng có quan hệ thân thích?”

“Ai nói vậy?” Từ Giai hừ nhẹ một tiếng, “Hai nhà chúng tôi có giao tình, từ nhỏ đã được cho là một đôi.”

Bộ Hành với lấy một bảng màu, “Chủ nhiệm, cái này chúng ta có dùng đến không vậy?”

Từ Giai trừng mắt liếc cô một cái, ra vẻ bình thản nói: “Ông ngoại anh ấy đã đến nhà ông nội tôi nói muốn kết thông gia đấy!”

Cô ta đang cố gắng dùng thái độ bình thản nói, nhưng trong giọng nói không thể kìm nén sự đắc ý cùng vui mừng.

Bộ Hành cảm thấy chính mình trái tim đột nhiên đau đớn trong vài giây.

Cô nghe thấy chính mình cười nói: “Chúc mừng cô!”

Từ Giai vừa lòng mà “Ừ!” một tiếng, nhìn tài liệu trong tay Bộ Hành, “Cái này không tôi, lấy đi!”

Hai người đi dạo có một giờ, Bộ Hành vác túi tài liệu trên vai càng ngày càng nhiều, đi thời gian dài như vậy cũng có vẻ rất mệt.

Từ Giai đi cũng mệt, nhìn đồng hồ, “Tôi còn muốn đi đón người ở sân bay, cô đợi lát nữa người ta mang những bảng màu đó đi đánh số mỗi màu một mã đến, lấy về công ty, sáng mai phòng cần dùng.”

Bộ Hành “Vâng” một tiếng.

Chu Mộ Tu bay buổi chiều, anh đã nhắn WeChat cho cô trước khi lên máy bay, khoảng bốn giờ xuống máy bay.

Từ Giai đi đón ai ở sân bay, có thể nghĩ ra.

Từ Giai đang vui nên kéo tay Bộ Hành, “Bộ Hành, cô rất có tiềm năng, chỉ cần làm tốt đến nơi đến chốn, Trác Chu chúng tôi nhất định sẽ trả lương xứng đáng cho cô.”

Khẩu khí này của cô ta đương nhiên tự cho mình là vợ ông chủ Trác Chu trong tương lai.

Bộ Hành cười cười, “Cảm ơn sự đánh giá cao của chủ nhiệm!”

Từ Giai thậm chí chủ động vẫy vẫy tay, lần đầu tiên cười hiền lành đối với Bộ Hành, “Tôi đi trước đây, tạm biệt!”

Bộ Hành không cho mình thời gian suy nghĩ nhiều, nhanh nhẹn lấy toàn bộ bảng màu vừa mua ra, mặt trên ghi chú rõ thứ tự các gian hàng, đỡ phải chạy qua chạy lại mất thời gian.

Cứ như vậy vào mỗi gian hàng, đôi khi trong tiệm không có hàng phải đi ra kho hàng phía sau để cất, cô cũng không chò, tiếp tục đi sang nhà khác.

Đến cuối cùng quay lại một lượt thu tài liệu.

Thu xong toàn bộ cũng đã năm giờ, trên tay cô xách mười mấy túi nilon màu đen,

Cô vừa rồi tìm một gian hàng gần nhất mua hai túi to màu đen, đem các túi nhỏ xếp lần lượt vào, cuối cùng mỗi tay xách theo một túi lớn.

Một mớ vật liệu có chiều dài khoảng một mét, chủ yếu đều là da, hai túi này cũng phải đến ba mươi cân không ít.

Bộ Hành biết Từ Giai hôm nay kêu cô ra ngoài là có ý gì, chính là để cô làm việc thể lực, nếm chút mùi vị đau khổ.

Thật ra công việc trợ lý thiết kế chính là tùy tùng, làm việc lật vật, chuyện đi dạo thị trường mua nguyên liệu này càng không có gì oán giận.

Huống chi cô trước kia ngày nào qua Thiên Mã cũng xách theo túi to nguyên vật liệu lên xe, lâu dần rồi cũng thành quen.

Mỗi tội hôm nay cô không lái xe.

Cô đến bên đường nghỉ ngơi một lúc, định gọi xe, di động đã báo pin đỏ, cô mở app ra gọi xe thì tự động tắt máy. Cô đành phải đứng ở bên đường gọi taxi, đợi khoảng bảy tám phút mấy xe đi qua đều có khách.

Nghĩ lại trạm điện ngầm cũng gần đây, cô một lần nữa nhấc hai túi lên động viên tinh thần hăng hái đi về hướng trạm tàu điện ngầm.

Sau khi bước vào trạm, toàn thân cô đổ mồ hôi, tay cũng bị sức nặng của túi thít chặt đến đỏ tím cả ngón tay.

Mọi người đi ngang qua ai cũng nhìn cô cười cười.

Hôm nay biết Chu Mộ Tu trở về, cô trang điểm nhẹ nhàng một chút.

Áo ngắn Givenchy kết hợp với quần dài khiến dáng người cô thon dài yếu điệu, hơn nữa mái tóc xoăn dài hơi rối lại thêm phần quyến rũ, hơn nữa rất hiếm khi cô mang theo túi Gucci.

Dáng cô cao, khuôn mặt của cô thuộc kiểu “Mặt sang chảnh”. Cô biết chỉ cần cô trang điểm nhẹ, trong đám đông sẽ thực nổi bật.

Huống chi bây giờ còn có hai túi đen khổng lồ không hợp nhau được đặt bên trái bên phải cô, không có chỗ ngồi, cô đứng ở vị trí dễ thấy ở hai hàng ghế, thỉnh thoảng thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Bộ Hành cũng không để ý, nhìn màn hình thời gian phía đối diện, năm giờ hai mươi, chắc chắn là anh về rồi.

Qua mấy trạm là đến sân ga cạnh Trác Chu.

Mất hơn mười phút, cô cũng đem được hai túi đen to trước cửa tòa nhà Trác Chu. Lấy thẻ nhân viên trong túi xách đeo vào cổ trước khi vào cửa.

Khi đến cửa thang máy, Bộ Hành mệt đến kiệt sức, đi cả ngày, chân và bàn chân của cô cũng đau mỏi.

Cô hít một hơi và ấn gọi thang máy.

Thang máy “Đình” một tiếng, một người phụ nữ ung dung ưu nhã, với chiếc túi LV trên tay. Người phụ nữ đó tự nhiên liếc nhìn trán đổ mồ hôi trắng nõn của cô gái, ánh mắt rơi xuống thẻ nhân viên của cô, dừng một giây rồi lại đưa tầm mắt nhìn mặt cô, chủ động gật đầu.

Bộ Hành nghĩ rằng thang máy không có người, cũng lịch sự cười cười đối với người phụ nữ đó, di chuyển chiếc túi đen chắn đường dịch dịch sang một bên.

Sau khi người phụ nữ bước ra, Bộ Hành cong lưng đẩy mạnh hai chiếc túi to vào thang máy, ấn số tầng.

Khi cửa thang máy nhanh chóng khép lại, người phụ nữ kia cũng quay đầu lại tầm mắt vừa vặn với Bộ Hành.

Bộ Hành đột nhiên cảm thấy khuôn mặt cùng khí chất của người phụ nữ này có gì đó rất quen.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Trác Nghiêu đi ra khỏi tòa nhà Trác Chu, trong lòng suy tư gì đó.

Chu Mộ Tu sống ở ngôi nhà gần Trác Chu, thỉnh thoảng anh sẽ về nhà cùng bố mẹ ăn tối. Đã có một thời gian, anh chỉ ngẫu nhiên về nhà một chuyến, còn gần đây không thấy về. Trác Nghiêu có thể đoán được khi anh nói chuyện điện thoại anh thích cô gái kia và hai người đang ở bên nhau.

Sau này bà hỏi về chuyện cô gái kia, con trai mặt có vẻ phiền muộn không muốn nói, lại không chịu lộ ra nhiều tin tức.

Con trai bà hai mươi tám năm qua không bao giờ vì nữ nhân mà phiền muộn, càng đừng nói mừng một tết vội vã nghìn dặm xa xôi mà đuổi theo người ta.

Trác Nghiêu càng thêm tò mò muốn biết cô gái này là thần thánh phương nào, vì thế gọi Tiểu Lý tới hỏi. Tiểu Lý từ đầu còn ấp úng, bị bà ép mãi hỏi một lúc mới nói cô gái kia tên Bộ Hành, là nhân viên thiết kế Bella.

Trác Nghiêu không bao giờ nghĩ đến đối phương còn làm việc ở Trác Chu!

Đối với việc này bà đã cố ý mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, nhưng hôm qua ông ngoại của Chu Mộ Tu đã gọi điện thoại khiến cho việc này trở nên vội vàng cháy cả lòng mày.

Bà hôm nay muốn đi đến sân bay đón con trai, chính là để nói cho nó biết chuyện này, không nghĩ Từ Giai gọi điện thoại cho bà hỏi thời gian bay của Mộ Tu, bà nghĩ đi nghĩ lại vẫn quyết định nói cho cô ta biết.

Lúc Trác Nghiêu đến sân bay, Từ Giai đã tới trước rồi.

Thật ra, Từ Giai vì chuyện mua xe mà cãi nhau với ba cô mất vài ngày, ba cô lần này muốn giữ chặt tiền đến chết, nói năm nay kinh doanh kém, để ít tiền tiết kiệm cho cô làm của hồi môn. Không nghĩ phải tiết kiệm, mà cần chiếm được trái tim Chu Mộ Tu càng sớm càng tốt, sau này muốn mua xe gì cũng được.

Cô vừa tức vừa hận, khóc lóc cãi nhau với ba cô, nhân tiện cũng mắng bà Từ đang khuyên can ở bên cạnh, nói khi còn nhỏ bọn họ luôn có ý tưởng giáo huấn cô để sau này gả đến Chu gia, hiện tại họ phải nghĩ cách để cô thật sự đem gả cho Chu Mộ Tu, bằng không phải xin lỗi cô!

Từ Chính Vi một bên bị tiểu nhân tình thúc giục muốn mua biệt thự với danh nghĩa của cô ta, một bên khác lại bị con gái nháo nhào làm cho một trận đến nhức đầu, chóng mặt, không bằng nghĩ cách sớm gả cô đi.

Ông ta tự nhận chính mình không có mặt mũi để đến nói chuyện với Chu gia, đương nhiên sẽ tìm đến ông nội Từ Giai. Ông ngoại Chu Mộ Tu và ba ông ta tình như thủ túc, lúc trẻ còn có giao tình. Hơn nữa tài sản nhà họ Từ hiện tại cũng là dựa vào Trác Chu kinh doanh mà có.

Tất nhiên Từ gia cũng sớm có ý muốn Từ Giai là con dâu của Chu gia, bà Từ cũng thường xuyên mang Từ Giai đến cửa, nói nửa đùa nửa thật. Mỗi tội Chu phu nhân vẫn luôn giả bộ bối rối, như kiểu không để ý đến những lời bà Từ nói ra.

Ông nội Từ Giai rất thích Chu Mộ Tu, cháu gái duy nhất của mình có thể gả đến Chu gia thật là không có gì tốt hơn nữa. Nhưng tính tình của cháu gái ông thế nào ông cũng rất rõ, nhìn nó khóc sướt mướt trước mặt, ông cắn răng mang theo một bộ tranh thư pháp cổ mà ông trân quý trong thư phòng mình đến cầu Trác lão gia.

Từ lão gia đến Trác gia, đưa bức tranh chữ cho người giúp việc, nói ra ý tứ muốn gặp Trác lão gia để nhờ ông ấy giúp cho một việc. Trác lão gia vừa thấy tư thế này biết vị lão đệ này mang mặt già tới cầu cạnh mình, hơn nữa nhất định là phải được.

Thờ dài, Trác lão gia mời lão đệ vào thư phòng.

Lão đệ hỏi về Từ Giai, Trác lão gia trước đây mới gặp một hai lần, cũng không để lại ấn tượng gì.

Từ lão gia lại nói thẳng cháu gái mình không tốt không xứng với Mộ Tu, nhân duyên này là do Từ gia cầu. Nếu tương lai Mộ Tu có yêu thích nữ nhân nào bên ngoài, Từ gia tuyệt đối sẽ không can thiệp.

Một lúc lâu lúc sau, Từ lão gia luôn mãi cảm tạ rồi rời đi.

Trác Chu, một nửa Trác một nửa Chu. Năm đó Chu Vi Khang nếu không có bố vợ hỗ trợ về tài chính cũng không thể thành lập được Trác Chu, càng không thể có được quy mô như ngày hôm nay.

Bởi vậy, Trác lão gia nói gì Chu Vi Khang cũng nghe theo, ông đồng ý và xem như ván đã đóng thuyền.

Trác Nghiêu đêm đó nhận được điện thoại của bố bà, biết được chuyện Từ gia cầu, trong lòng đã sớm biết sẽ có một ngày như thế. Bà đang rất mâu thuẫn, bà muốn con trai đã tìm được người nó yêu hợp với nó, nhưng cũng không muốn con trai làm trái ý ông ngoại.

Lúc xuống máy bay Chu Mộ Tu liền gửi tin nhắn WeChat cho Bộ Hành, nhưng không thấy Bộ Hành trả lời lại. Anh đoán cô đang bận, cũng không muốn quấy rầy cô, tính toán về công ty luôn, tan tầm cùng nhau về nhà.

Nhưng có chút ngoài ý muốn khi nhìn thấy mẹ đang đứng ở lối ra, phía sau bà là tài xế. Đặc biệt còn có Từ Giai đứng bên cạnh.

Ngô Vi nhìn ông chủ, nói thầm, “Lúc này tôi đã thông báo cho Tiểu Lý đến đón.”

Chu Mộ Tu thần sắc thoải mái mà nhìn về hướng Trác Nghiêu đứng, gọi to: “Mẹ.”

Trác Nghiêu mỉm cười âu yếm với con trai.

Chu Mộ Tu trong lòng biết mẹ nhất định có chuyện gì quan trọng muốn nói, kéo mẹ cùng đi ra ngoài.

“Anh Mộ Tu!” Từ Giai lúc này vô cùng vui mừng mà gọi lên một tiếng.

Từ Giai biết Chu Mộ Tu không yêu cô, nhưng cô nghĩ chỉ cần hai người kết hôn, tình cảm từ từ sẽ có. Quan trọng hơn là có được người đàn ông như vậy, có được Trác Chu, mà nhiều cô gái hâm mộ vĩnh viễn không có khả năng đạt tới. Mà Từ Giai cô có thể.

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn cô, ngữ khí lạnh lùng, “Sao cô lại ở đây? Hiện tại vẫn đang trong giờ làm đấy!”

Từ Giai nghe anh nói như vậy như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu, từ hôm qua đến giờ cô vẫn luôn ở trong trạng thái hưng phấn, không khỏi thanh minh: “Hôm nay em có việc cần ra ngoài, xong việc ở thị trường vật liệu giày rồi mới lại đây mà.”

“Xong việc thì nên quay trở về công ty, cô chỉ là chủ nhiệm thiết kế, ai cho cô đặc quyền được về sớm?” Chu Mộ Tu lại quay mặt đi, “Chính cô trở về nói với Tô Mạn Lệ, bỏ về sớm bị trừ lương.”

“Anh Mộ Tu!” Từ Giai mặt lộ ai oán, cầu cứu nhìn về phía Trác Nghiêu, “Dì!”

Tiền là việc nhỏ, quan trọng thấy thật mất mặt.

Trác Nghiêu lại nói: “Mộ Tu nói đúng đấy, trong công ty không biết ai nói rồi truyền tai nhau là đi sắp xếp con vào công ty, con làm lơ quy chế của công ty như vậy không phải đánh vào mặt dì sao?”

Từ Giai không nghĩ tới Trác Nghiêu luôn luôn dịu dàng dễ nói chuyện mà hôm nay lại đối với cô nghiêm khắc như vậy, không khỏi có chút sùng sốt.

Trác Nghiêu nghĩ về sau cô ta không chừng có thể trở thành người trong nhà, thử dài cho cô đường thoát, “Không có lần sau nữa đâu, đi thôi.”

Từ Giai trong lòng vui vẻ, chu miệng đuổi theo.

Lúc này, Chu Mộ Tu nhìn xuống tay xem đồng hồ.

Từ Giai “Ồ!” một tiếng, “Anh Mộ Tu, anh cũng có kiểu đồng hồ này sao?”

Cô nói rồi nâng cánh tay mình lên, vui vẻ ngạc nhiên mà nói: “Giống thật! Em cũng mua đồng hồ nữ kiểu giống anh này!”

Trác Nghiêu xoay mặt nhìn, hơi hơi kinh ngạc, xác thật có điểm giống nhau.

Chu Mộ Tu nhìn như không nhìn, trên mặt không có thái độ gì.

Từ Giai khoác cánh tay Trác Nghiêu, cười nói: “Đôi khi duyên phận do trời định!”

Chu Mộ Tu giật nhẹ khóe miệng, trong lòng không vui.

(Continue....)

Chương 40-2

Đến bãi đỗ xe, Từ Giai đưa chìa khóa xe của mình cho Ngô Vi, đương nhiên muốn ngồi xe của Chu gia. Tài xế mở cửa xe, Chu Mộ Tu đỡ Trác Nghiêu ngồi lên xe, sau đó đóng nhanh cửa xe lại.

Từ Giai đứng ở bên kia, đang chuẩn bị mở cửa xe.

Lại nghe Chu Mộ Tu nói: “Ngô Vi, chủ nhiệm Từ hôm nay bỏ việc không về công ty, anh hãy đưa cô ấy đến chỗ nào cô ấy muốn.”

Rồi anh lên xe bảo tài xế đi luôn, tài xế khởi động xe, Từ Giai sợ tới mức vội vàng tránh sang một bên.

Xe Chu gia đi rất nhanh.

Ngô Vi nhìn Từ Giai hốt hoảng trong lòng có điểm đồng cảm, ông chủ một khắc trước còn nói người ta về sớm, không đến hai phút liền làm trầm trọng vấn đề nói người ta bỏ việc.

Anh nghiêm túc cầm chìa khóa xe lắc lắc, hỏi: “Cô Từ, cô muốn đi đâu?”

“Không cần!” Từ Giai xấu hổ buồn bực thành giận, giật lấy chìa khóa trong tay Ngô Vi, nổi giận mà dùng dùng bỏ đi.

Trên xe, Trác Nghiêu vốn định chừa chút mặt mũi cho Từ Giai, nghĩ lại không nên nói. Mà nói ý tứ: “Sáng nay ông ngoại điện thoại cho mẹ, nói con bớt chút thời gian đi gặp ông.”

Chu Mộ Tu lo lắng, “Ông không được khỏe sao mẹ?”

“Sức khỏe ông bình thường, chỉ là có chút chuyện phải nói với con.”

Chu Mộ Tu tâm tư dao động, có chuyện gì mà phải yêu cầu mẹ đến đón anh từ sân bay để nói chứ, lại nghĩ đến Từ Giai biết rõ anh không có tình cảm gì với cô ta mà hôm nay vẫn chạy đến đây, hơn nữa đáng về còn hưng phấn, vui vẻ không có gì sợ hãi, trong lòng trầm xuống, nhìn mẹ, “Liên quan đến Từ Giai sao mẹ?”

“Đúng.” Trác Nghiêu biết con trai đầu óc thông minh, nhưng không nghĩ nó lập tức có thể đoán ra được.

Bà có ý thử, “Mẹ muốn xem cô Bộ kia!”

Chu Mộ Tu thần sắc đột nhiên thay đổi, ánh mắt tự nhiên trở nên sắc bén, ngữ khí lạnh lùng, “Mẹ, việc này con sẽ giải quyết, mẹ không cần nhúng tay vào.”

Anh trong lòng biết rõ, mẹ anh đã biết Hành Hành làm việc ở Trác Chu, trong lòng vừa khổ sở, vừa tức giận.

Trác Nghiêu lần đầu tiên thấy con trai lo lắng như vậy, biết con trai rất tình đậm sâu, thở dài, “Mẹ chỉ nhìn âm thầm thôi, sẽ không làm ảnh hưởng đến cô ấy.”

Chu Mộ Tu không nói gì.

Trác Nghiêu trong lòng có chút hụt hẫng, “Mộ Tu, mẹ luôn quan tâm con, con cũng biết ông ngoại là người trọng nghĩa khí, trọng hứa hẹn, chuyện gì đã quyết là không thể thay đổi. Cho nên, mẹ là mẹ của con, mẹ phải biết cô ấy có thật sự tốt, có đáng để con vì cô ấy mà làm trái lời ông ngoại, thậm chí con còn phải trả giá lớn vì chuyện này!”

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, mặc kệ cô tốt hay không thì cũng không quan trọng, bởi vì anh đã khắc sâu cô vào tim, dù có việc gì cũng không có nữ nhân nào có thể thay thế được.

Lúc này tâm trạng anh không tốt để nói chuyện với mẹ, anh trả lời: “Được ạ!”

Ô tô dừng ở trước cửa tòa nhà Trác Chu, Chu Mộ Tu đỡ Trác Nghiêu xuống xe. Hai người đi vào thang máy.

Trác Nghiêu ấn số bốn, nói: “Con bận thì cứ đi đi, mẹ tự đi dạo một lúc rồi sẽ về.”

Chu Mộ Tu gật đầu.

Thang máy dừng ở tầng bốn, Chu Mộ Tu nhìn theo mẹ đi ra thang máy.

Di động vẫn không thấy tin nhắn của Bộ Hành, anh gọi thử mới biết đã tắt máy.

Anh bình tĩnh nhưng trong mắt ánh anh sóng gió mãnh liệt.

Trác Nghiêu chỉ tạm thời muốn đi xem người, không định chào hỏi ai ở trung tâm thiết kế.

Từ khi con trai tiếp nhận công ty, bà rất ít khi đến công ty. Nhưng đối với cách bố trí của công ty bà vẫn nhớ rõ ràng, bà quen thuộc đi vào gian phòng lớn nhất ở tầng bốn.

Vào cửa đi dọc hành lang phía trong, vậy mà không ai phát hiện ra bà.

Cái này cũng khó trách, văn phòng rộng lớn nhiều nhân hiệu, tất cả mọi người ai cũng bận việc, hiếm khi có người chú ý tới người khác tiến vào.

Tuy nói Trác Chu nhiều nhân viên, nhưng lãnh đạo lớn nhất ở mỗi bộ phận chính là chủ nhiệm thiết kế, nhưng những người này gặp phu nhân chủ tịch cũng không nhiều lắm.

Hơn nữa Trác Nghiêu luôn chăm sóc tốt cho da, mới nhìn cũng đoán khoảng bốn mươi tuổi, đáng vẻ thanh lịch, nếu có người thấy cũng chỉ nghĩ là khách hoặc người mới đến làm việc.

Trác Nghiêu đi đến Sula thì dừng lại, tùy ý lật xem ít tạp chí quảng cáo trong ngăn tủ, nhưng ánh mắt lại nhìn về hướng Bella.

Bà thấy Tô Mạn Lệ đang ở đó.

Thật ra Tô Mạn Lệ mới từ cửa sau lại đây, định xem Từ Giai và Bộ Hành đi lâu vậy mà chưa trở về, ngẩng đầu lên thì thấy Trác Nghiêu, kinh ngạc, vội đi tới cung kính nói: “Chu phu nhân, phu nhân đã tới ạ!”

Lời vừa nói ra, mọi người xung quanh đều chú ý, có người nhận ra đúng là Chu phu nhân thật!

Trác Nghiêu lịch sự mà gật đầu mỉm cười với Tô Mạn Lệ, “Giám đốc Tô, lâu rồi không gặp.”

Lúc này, Kiều Mỹ Lâm bên Sula cũng tới chào hỏi.

Trác Nghiêu rất thân thiết mà nói: “Cô chính là chủ nhiệm Kiều hả? Trên trang web của công ty tôi cũng nhìn thấy ảnh cô chụp chung với Chu tổng.”

Kiều Mỹ Lâm khó nén kinh hi, thoải mái mà cười: “Vâng, trong buổi họp thường niên của công ty ạ.”

Trác Nghiêu cười cười, không nói chuyện gì thêm, cố ý nhìn sang hướng của Bella.

Tô Mạn Lệ tự hiểu bà ấy ngầm đến đây, quay đầu lại rất tự nhiên hỏi: “Chủ nhiệm Từ đâu rồi? Cả chiều nay tôi không thấy cô ấy.”

Cô nhìn Triệu Văn.

Triệu Văn vội trả lời: “Chủ nhiệm và Bộ Hành đi thị trường xem vật liệu chị ạ!”

Trác Nghiêu nhìn thời gian, “Tôi cũng không có việc gì, vừa lúc đi ngang qua thôi, các cô làm việc đi.”

“Tôi tiễn phu nhân.” Tô Mạn Lệ trong lòng nghi hoặc, không biết phu nhân tới có việc gì, vội vàng đi theo ra ngoài.

Tô Mạn Lệ đưa Trác Nghiêu đến cửa thang máy.

Trác Nghiêu một mình đi xuống lầu, rồi mới có cuộc gặp gỡ ở thang máy lúc trước đó với Bộ Hành.

Bà hơi thất vọng khi không gặp được người, lại không nghĩ rằng lại gặp được ở thang máy. Thẻ công tác đeo trên cổ cô ta ghi rõ họ tên: Bộ Hành. Người tên Bộ Hành này khác so với tưởng tượng của bà.

Bà nghĩ rằng đó chắc hẳn phải là một cô gái mới lớn, chưa có kinh nghiệm sống, rất thuần khiết và xinh đẹp, bằng không sao có thể lọt vào con mắt hơn người của con trai bà.

Lúc đối mặt, bà thấy tuổi cũng không lớn, cao cao gầy gầy, diện mạo ưa nhìn chứ không thể gọi là cực xinh đẹp được.

Cô ta trước mắt chỉ là một trợ lý thiết kế nho nhỏ, ở văn phòng là vị trí thấp nhất, bản thân mặc hàng hiệu lại còn trang điểm, còn phải mang hai túi đen to không giống nhau, rõ ràng bị Từ Giai sai việc vừa mới trở về.

Tuy có chút chật vật, nhưng thái độ cô ta thân thiện bình tĩnh, trên mặt không có tia phiền chán hay không kiên nhẫn.

Cô ta nhìn bà gật đầu, còn thoải mái nở nụ cười, hơn nữa còn cẩn thận không chút lo lắng mà di chuyển túi đang chắn phía trước lối ra của bà.

Lần đầu tiên gặp mặt, Trác Nghiêu đối với cô gái mà con trai bà có tình cảm này càng thêm tò mò, có lẽ còn có chút thiện cảm.

Mà lúc này, Bộ Hành mới đến tầng bốn đem túi vật liệu kéo ra khỏi thang máy.

Mới vừa đi tới đi lui được hai bước, phía sau liền vang lên giọng nói, “Đề anh!”

Bộ Hành trong lòng nín thở, quay đầu lại, là người không gặp một tuần Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu trầm khuôn mặt, trừng mắt nhìn ngón tay thâm đến xanh tím cùng gân xanh nổi trên cổ tay bởi dùng sức của cô..

Sau khi tạm biệt với mẹ anh, anh tới văn phòng của mình, cảm thấy đứng ngồi không yên, sau mười phút anh quyết định xuống dưới xem thế nào.

Không cho phân trần, Chu Mộ Tu đã nhấc hai túi vật liệu lên, giọng nói nhẩn nại, “Đi thị trường à?”

Xung quanh không có ai, Bộ Hành xoa cổ tay đau nhức, “Ừ!” một tiếng.

Chu Mộ Tu ánh mắt nóng nảy, kim nén muốn chạm vào cô, nhẹ giọng hỏi: “Muốn mang tới đâu? Văn phòng em hả?”

“Không được đâu!”

Bộ Hành cự tuyệt. Đồng nghiệp thấy, sẽ thế nào?

Chu Mộ Tu như không nghe thấy, thẳng hướng văn phòng bộ phận thiết kế đi tới. Bộ Hành tròn mắt nhìn bóng cao dài của anh, bắt đầu đi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Bộ Hành đuổi theo phía sau, nhỏ giọng kêu, “Đi cửa sau!”

Chu Mộ Tu đã đi qua văn phòng đầu tiên, ngồi bên trong là giám đốc Kim của trung tâm thiết kế và Tô Mạn Lệ, hai người đang nói chuyện gì đó.

Giám đốc Kim chỉ nhìn thấy một bóng đen lớn đi qua cửa, trong chớp mắt, ngạc nhiên, “Vừa rồi là... Chu tổng sao?”

Tô Mạn Lệ quay đầu lại, người đi qua rất nhanh nên cô cũng không biết chuyện gì. Trong lòng lấy làm lạ, Chu tổng đi nhanh qua cửa như vậy, có chuyện gì mà đi đến trung tâm thiết kế lại không dừng ở đây?

Giây tiếp theo, Bộ Hành cũng gõ cửa đi qua.

Tô Mạn Lệ mắt sáng lên, đứng dậy, “Chuyện vừa rồi cứ như vậy nhé, tôi đi trước đây.”

Chu Mộ Tu đi đến trước cửa phòng thiết kế, thiếu chút nữa là bước thẳng vào, cẩn thận quay đầu nhìn thì thấy Bộ Hành đi vào cửa sau.

Bộ Hành vội vàng đi qua cửa, chỉ nghe có người đang hỏi: “Vừa rồi là ai vậy?”

Đi qua đoạn dài hành lang, Chu Mộ Tu quẹo phải đi vào phòng thiết kế bằng cửa sau.

Còn vài phút nữa đến giờ tan tầm, mọi người đều bắt đầu uống trà, ngắm cá, nói chuyện phiếm. Bầu không khí đang nhẹ nhàng, thấy cửa sau tiến vào một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đáng lẽ không nên xuất hiện ở chỗ này, đi ngang qua tổ thiết kế, dừng lại ở Bella.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tôn Hiểu Hiểu đang pha trà, lúc quay mặt lại có người chặn đường, thấy xách theo tài liệu còn tưởng rằng là người mua sắm hay là người của phòng bên kia, không khách khí mà nói: “Thật ngại quá, làm ơn tránh đường!”

Chu Mộ Tu quay đầu lại liếc nhìn cô một cái, đi vào trong.

Tôn Hiểu Hiểu che miệng, hoảng sợ mà kêu: “Chu..... Chu tổng!”

Tiếp theo Bộ Hành cũng từ sau theo vào, chỉ vào bàn bên cạnh bàn của cô, thuận miệng liền nói: “Đặt ở dưới đất này đi.”

Chu Mộ Tu quả nhiên làm theo.

Đây là tình huống như thế nào?

Mọi người nhìn nhau, tiếp theo mọi ánh mắt đổ dồn trên người Bộ Hành.

Tô Mạn Lệ lúc này cũng lại đây.

Câu đầu tiên cô nói: “Bộ Hành! Em đã về!”

Bộ Hành thân sắc bình tĩnh tự nhiên, “Vừa rồi lúc ở cửa thang máy em gặp được Chu tổng, Chu tổng rất lịch sự mà giúp em mang vật liệu lại đây.”

Ngay sau đó xoay mặt nhìn Chu Mộ Tu nói: “Cảm ơn Chu tổng!”

Tô Mạn Lệ lúc này mới phát hiện ra sự có mặt của Chu Mộ Tu, mỉm cười, “Chu tổng luôn luôn quan tâm đến cấp dưới!”

Chu Mộ Tu chưa nói gì, nhìn về phía Tô Mạn Lệ, “Kim Vô Dương có ở đây không?”

Tô Mạn Lệ vội trả lời: “Kim tổng ở trong.”

Chu Mộ Tu khẽ gật đầu, xoay người rời đi, như thể việc chính là muốn đi tìm giám đốc Kim, hành động vừa rồi chỉ là thuận tay giúp đỡ. Đồng nghiệp đều tin vào lý do thoái thác của Bộ Hành, nếu không còn có thể có lý do khác sao?

Tuy điều kiện của Bộ Hành không kém, nhưng cô ấy chỉ làm ở vị trí trợ lý thiết kế nhỏ nhoi, có thể nào cũng sẽ không cùng Tiểu Chu tổng quyền cao chức trọng thế chứ, nói Tiểu Chu tổng cùng với Kiều Mỹ Lâm ở tổ bên kia còn có thể tin tưởng hơn một ít.

Chu Mộ Tu nói chuyện với Kim Vô Dương một lúc, rồi trở lại văn phòng của mình ở tầng cao nhất, ngồi ở ghế bình tĩnh suy nghĩ. Đã qua giờ tan tầm hai mươi phút, anh nhắn WeChat cho cô: Buổi tối anh có việc.

Không chần chờ, anh cầm áo khoác đi ra ngoài cửa.

Tiểu Lý, người không xuất hiện hôm nay, đang lo sợ bất an đứng chờ ở ngoài cửa. Chu Mộ Tu dừng lại, liếc anh ta một cái, ngữ khí lạnh lùng: “Cậu nghĩ cậu là lái xe của Chu gia hay là lái xe cho tôi, cậu suy nghĩ cho kỹ.”

Tiểu Lý trong lòng kêu khổ, nhưng cũng biết nói lần này do ý chí không kiên định, không quản được miệng mình, vội tỏ thái độ, “Lái xe cho anh ạ!”

Chu Mộ Tu đi nhanh về phía trước, vẫn lạnh lùng nói: “Phạt một tháng tiền lương. Đi Huệ Ninh.”

Tiểu Lý sờ sờ mồ hôi trên đầu, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Chu Mộ Tu đến Trác gia lúc bảy giờ kém.

Trác lão gia nay đã 79 tuổi đang đeo kính đọc sách ở thư phòng.

Trác Nghiêu một giờ trước đã từ nơi này rời đi.

Lão quân gia cố ý nói to để bên trong có thể nghe được, “Mộ Tu tới rồi đấy à? Con đã ăn cơm chưa? Hay đi ăn cơm trước đi đã!”

“Cảm ơn chú Chung, ông ngoại con đâu ạ?”

Chỉ nghe thư phòng truyền đến giọng nói trầm trầm: “Đổi một chút cũng không có gì quan trọng, bảo nó vào đây!”

Chú Chung làm tư thế mời, thấp giọng nói: “Phu nhân cũng ở đây ăn cơm chiều rồi mới đi.”

Chu Mộ Tu gật đầu, đi vào thư phòng.

“Ông ngoại!” Đóng cửa lại, Chu Mộ Tu cung kính đứng ở một bên.

Trác Khánh Uy vẫn nhìn sách trong tay như cũ, trầm giọng nói: “Ngồi đi.”

Chu Mộ Tu theo lời ngồi đối diện với ông.

Chú Chung đã nấu một ấm trà trước đó, mang hai tách trà bạch ngọc tới cho hai người.

Trác Khánh Uy buông sách, phát tay, “Đề Mộ Tu!”

Chú Chung nghe nói vậy nên lui ra.

Chu Mộ Tu đứng dậy châm trà cho ông ngoại, sau đó cũng rót cho mình.

Trác Khánh Uy tỉnh té phẩm trà, nhắm mắt cảm nhận dư vị.

Chu Mộ Tu cũng không nóng vội, chậm rãi uống một ngụm trà, nói chậm: “Động Đình Bích Loa Xuân.”

Trác Khánh Uy bên miệng lộ ra ý cười, trong mắt tán thưởng, “Miệng con thật lợi hại!”

Không khí này, hai ông cháu thật giống như đang phẩm trà.

Uống được ba tách, Trác Khánh Uy không nhẫn nại nữa, giương mắt nhìn anh, “Có gì thì nói đi.”

Chu Mộ Tu buông trà, nói thẳng, “Từ Giai không phải lựa chọn của con.”

“Sao lại nói vậy?”

“Cô ta là người ngang bướng, tính khí nhỏ mọn, không hợp với con. Ông ngoại, ông nhìn tâm nhìn con có cuộc hôn nhân không mỹ mãn sao?”

“Từ gia nói, sau khi cưới nếu con có yêu thích ai bên ngoài, bọn họ sẽ không can thiệp.”

Chu Mộ Tu cười nhạo, “Xem ra điều này đã trở thành phong tục của nhà họ Từ!”

“Con có ý gì?”

“Từ lão gia thì con không biết nhiều về ông ấy, còn Từ Chính Vi năm nay cũng khoảng năm mươi tuổi có phải không ạ? Chính con nghe nói ông ta có tình nhân bên ngoài, không những thế lại còn có bụng bầu năm sáu tháng. Người như vậy có thể làm bố vợ con sao?”

Chu Mộ Tu vuốt tách ngọc trong tay, nói chậm: “Chu gia và Trác gia đều không có ai như vậy.”

Trong lòng Trác Uy cũng đang mẩn, Từ gia thế hệ sau không bằng thế hệ trước, lão Từ giáo dục con cái bản lĩnh thật tệ.

Ông ngoại dựa lưng vào ghế, trầm ngâm nói: “Chuyện này ông thật sự không biết. Con yên tâm, nếu muốn trở thành thông gia, ông nhất định bảo lão Từ dạy dỗ con trai cho tốt, làm những thứ lung tung rối loạn đó trở nên sạch sẽ, nhất định sẽ không ảnh hưởng gì đến Trác Chu.”

“Ông ngoại, điều này ông cũng không thể bảo đảm được.” Chu Mộ Tu bĩu môi cười, “Nói không được xuôi tai, nếu một ngày nào đó Từ lão gia chết đi, với bản lĩnh của Từ Chính Vi, Từ gia hoàn toàn rách nát đi xuống.”

Trác Khánh Uy tự nhiên cũng mới nghĩ, lão Từ tới cửa cầu thân chẳng qua cũng đã tính đến vấn đề này, Từ gia chính là một cây dây leo bám vào cây đại thụ Trác gia, lão Từ nghĩ chờ hai người bọn họ qua đời, Từ gia còn có mối quan hệ thông gia với Chu gia để bám vào.

Trác Khánh Uy thở dài, “Lão Từ ông ấy đối với ông có ân cứu mạng. Ông ấy tới cửa tới cầu, ông không thể không đáp ứng.”

Ông biết việc này làm cháu ngoại khó xử, không khỏi thái độ mềm mỏng, “Mộ Tu, vì ông ngoại con không thể đáp ứng sao? Một danh phận thôi mà.”

Chu Mộ Tu thái độ kiên quyết, “Ông ngoại, việc khác con đều có thể, chỉ trừ chuyện này ra, con phải làm chủ cuộc hôn nhân của con.”

Trác Khánh Uy trở nên tức giận, mắng anh: “Nực cười! Con đang ở Trác Chu, hôn nhân không phải việc riêng của con!”

Chu Mộ Tu ngữ khí cũng ương ngạnh hơn, “Ông ngoại, chuyện này con không thể nghe lời!”

Trác Khánh Uy từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, “Chỉ vì đứa con gái tên Hành gì đó đấy hả?”

Chu Mộ Tu trong lòng biết mẹ đã nói ra chuyện Hành Hành, không che dấu, quả quyết nói: “Vì cô ấy, vì cả con nữa.”

Trác Khánh Uy cười lạnh, “Cho dù ông triệu tập hội đồng quản trị bãi miễn chức danh tổng giám đốc của con thì con cũng thế à? Khiến con rời khỏi Trác Chu cũng được sao?”

“Vâng!”

Không nghĩ tới cháu mình không chút do dự, vì nữ nhân thậm chí không tiếc mà ném xuống trách nhiệm xuống với Trác Chu. Lão gia tức giận liền đứng lên, run rẩy ngón tay chỉ về hướng Chu Mộ Tu, “Mày nói lại lần nữa!”

Chu Mộ Tu cắn răng: “Cuộc đời này, nếu không phải là cô ấy thì con không cưới!”

“Đồ bất hiếu!” Trác Khánh Uy tức giận vung tay ném ly ngọc trắng trong tay.

Chu Mộ Tu ngồi thẳng, không tránh.

Ly ngọc trắng nện thẳng đầu anh, “Bang” một tiếng rơi trên mặt đất, chia năm xẻ bảy.

Trác Khánh Uy nhìn trán anh dần dần sưng đỏ, có chút đau lòng, đột nhiên nhứt chí mà ngồi xuống.

Thật lâu sau, thở dài thật mạnh, “Cũng chỉ là một tiểu nha đầu hoang dã ở nông thôn thôi mà, sao phải như thế?”

Chu Mộ Tu cười nhạo, “Nghe mẹ con nói, bà ngoại năm đó cũng từ nông thôn vào thành phố mới gặp ông mà.”

Trác lão gia suy tư một lúc lâu, đột nhiên cười ha ha lên, như chuông kêu.

Thờ ra chậm chậm một hơi mới nói: “A Viện không phải là nha đầu hoang dã, tuy rằng sống ở nông thôn một thời gian dài, nhưng lại đọc rất nhiều sách, tốt hơn nhiều so với những thiên kim sống trong thành phố.”

Cuối cùng lại có chút thương cảm, bưng ly lên uống ngụm trà để che dấu.

Chu Mộ Tu biết mình đánh trúng điểm yếu của ông ngoại, có lẽ người khác cho rằng ông bà ngoại cả đời tôn trọng nhau như khách, không có sự ám áp. Còn anh đã một lần vô tình nhìn thấy ông ngoại vỗ về bức ảnh chụp bà ngoại, còn liên tục gọi tên thật của bà nữa.

Lúc này, nhìn ông ngoại tóc hoa râm cùng nhiều nếp nhăn trên mặt, nói không lưu luyến là giả.

Anh đứng lên, đi đến trước mặt Trác Khánh Uy, quỳ xuống “Bụp” một tiếng.

“Mong ông ngoại hãy đồng ý!”

Trác Khánh Uy không nhìn anh, tức giận mà xua tay, “Đi đi đi!”

Phút cuối lại bồi thêm một câu: “Lão Chung để phần cơm cho con đấy!”

Biết làm sao bây giờ! Đây là đứa cháu ông quý nhất, cũng là đứa vợ ông thương nhất. Nếu phải lựa chọn giữa tình huynh đệ và cháu trai, ông chỉ có thể xin lỗi huynh đệ mà chọn cháu trai.

Chu Mộ Tu chậm rãi ra khỏi cửa, việc này so với tương tượng của anh thuận lợi hơn nhiều, ông ngoại già rồi, không thể so với thời điểm có một không hai trước đây được.

Vừa rồi chú Chung luôn ở ngoài cửa nghe khẩu chiến cũng thờ phào nhẹ nhõm, mỉm cười nói: “Hôm nay nhà bếp nấu món tiểu tô mai, ông ngoại con nói con muốn tới, cố ý buổi chiều dặn người đi mua, rất tươi đấy!”

Chỉ nghe trên cửa có âm thanh vọng lại, người bên trong nói câu: “Dài dòng!”

Bên ngoài hai người nhìn nhau cười. Chu Mộ Tu cùng chú Chung đi ăn cơm.

Vấn đề đã được giải quyết đúng như dự kiến, Chu Mộ Tu nhanh chóng ăn một bữa no nê rồi rời khỏi Trác gia, vội vàng đi về đường Hành Sơn.

Bộ Hành nhận được WeChat Chu Mộ Tu liền một mình lái xe về nhà, trong lòng ít nhiều có chút không vui, lâu ngày không gặp như vậy, thái độ của anh sao lại lạnh lùng như thế?

Nghĩ rằng đêm nay anh không tới, cô tìm Trương Dung cùng nhau ăn cơm, hai người vui vẻ tâm sự đến 10 giờ mới ai về nhà nấy.

Cho nên, Bộ Hành ngược lại về còn muộn hơn so với Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu lè loi đứng ở cửa, đã đứng hơn mười phút.

Di động gọi không được, chuông cửa ầm liên tục, cửa thì gõ liên hồi, anh còn bị nhà hàng xóm nói một trận.

Anh nhìn cô đi ra thang máy, trừng mắt nhìn cô đang ngạc nhiên, lẩm bẩm hỏi: “Đi đâu thế?”

Bộ Hành kìm nén vui mừng trong lòng, nói thật: “Tôi đi ăn cơm với bạn.”

Chu Mộ Tu bắt đầu bất mãn. Anh trong lòng nhớ cô, hơn hai mươi phút đã ăn cơm xong, vô cùng lo lắng chạy đến đây, kết quả thì ngược lại người ta ở ngoài ăn nhậu chơi bởi cho đến tận bây giờ.

Anh trầm giọng nói: “Lại đây đi!”

“Làm gì?” Nhìn mặt anh ấy tỏ ra mạnh mẽ nhìn cô, Bộ Hành tự nhiên thấy hơi chột dạ.

Nghĩ thầm, sau này cài khóa vân tay cho anh, để anh dùng vân tay đi vào, về sau anh đến cũng không phải chờ nữa.

Thấy cô bất động, Chu Mộ Tu ánh mắt càng sốt ruột, thúc giục cô, “Ngốc à! Đứng đấy làm gì? Lại đây mở cửa đi chứ.”

“Ừ.” Bộ Hành tiến lên một bước.

Đặt ngón tay lên, cửa vừa kêu “Tích” một tiếng, anh nhanh chóng một tay mở cửa, một tay ôm cô kéo vào trong nhà.

Ngay khi vừa đóng cửa, cô đã bị ấn vào cửa, anh hôn cô mãnh liệt.

Trong giây lát anh phải dừng lại vì hơi cay, nhíu mày, “Em cùng người khác đi ăn đầu cá bằm ớt hả? Lại bảo không chuẩn đi!”

Bộ Hành ôm sát cổ anh, nửa người dưới dính sát vào anh, nhưong mày khiêu khích, “Đã ăn đấy! Ai bảo anh không ở đây!”

“Anh nói thế khi nào! Muốn ăn chỉ được đi ăn cùng anh!” Chu Mộ Tu không cam lòng lại hôn cô, nuốt lưỡi cô, chỉ trong chốc lát, toàn bộ miệng bị lấy vị cay đến tê dại, còn cay hơn nhiều so với lần trước hai người cùng ăn.

Muốn trốn à! Anh trợn mắt lên dừng lại, nâng mông bé cô lên, “Đi đánh răng nào!”

Bộ Hành bám lên người anh giống như một con gấu túi, đắc ý mà cười, chủ động hôn anh, vừa hôn vừa nói: “Tôi đêm nay ăn phải quỷ cay!”

Chu Mộ Tu cười to, thì thầm trong miệng cô: “Hành Hành, đêm nay anh sẽ làm cho em biết thế nào là ma là quỷ!”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Hai người xa nhau mới có vài ngày, đều rất nóng vội.

Bộ Hành nghĩ cô còn có chuyện muốn hỏi anh, nhưng trong đầu hỗn loạn không nghĩ được gì. Mọi thứ từ hơi thở, giọng nói, cơ thể anh tất cả đều tan ra như mê hoặc, cô chỉ có thể ôm sát cổ anh, hai chân quấn chặt eo anh.

Chu Mộ Tu ôm cô, vuốt ve cô đi thẳng vào phòng tắm, hai người cùng nhau đánh răng. Cô còn chưa đặt cốc súc miệng xuống, anh đã tới một lần trên bồn rửa mặt trước gương, Bộ Hành vừa cảm thấy kích thích vừa thấy xấu hổ, nhưng muốn dừng mà cũng không dừng được.

Lúc sau họ lại xoay sang phía vòi hoa sen, không biết thế nào lại đi vào bồn tắm, cuối cùng mới trở lại giường trong phòng ngủ.

Trên giường anh cũng không chịu yên, anh biến đổi tới một hai thế nữa, Bộ Hành từ phản kích đến khi cơ thể mềm nhũn, không còn sức lực mà hỏi anh: “Anh mấy ngày nay có phải luôn nghĩ đến việc này không?”

Anh được một tác lại muốn tiến đến một thước mà động tác hoạt động các phía, không thỏa mãn mà nói: “Ngày nào cũng nhớ, nhớ đến toàn thân đau nhức.”

Anh kìm nén dục vọng sắp phát ra, hôn cô thật sâu, hận không thể như ma quỷ nuốt cả người cô vào.

Một đêm hoan ái nồng nhiệt.

Buổi sáng thức dậy, Bộ Hành mới thấy được trên đầu Chu Mộ Tu có vết sưng đỏ, nghi ngờ, “Đây là sao vậy?”

Chu Mộ Tu xoa xoa chỗ sưng, không quan tâm, “Đụng phải cửa xe.”

Bộ Hành không tin, anh cũng không phải là người vội vàng, hấp tấp, nhưng thấy anh không nói nữa nên cô cũng không hỏi nhiều.

Chu Mộ Tu nhớ tới cảnh cô đi từ thang máy ra, cầm lấy mu bàn tay cô nhìn, tuy không có dấu vết gì, nhưng anh vẫn thấy đau lòng, “Hay em đừng đi làm nữa, không cần phải vất vả như vậy.”

Bộ Hành đá văng chân không an phận của anh trên người cô, “Tôi thấy đi làm thú vị mà.”

Cô cũng không phải tiểu thư ăn một chút khổ liền không chịu được, đây chỉ là một chút công việc thể lực mà thôi.

Chu Mộ Tu nhớ tới trong điện thoại cô nhắc đến công việc riêng, có lẽ ngay từ đầu cô không chỉ làm chơi chơi, không khỏi có chút suy nghĩ phức tạp, lúc này lại không muốn quét đi sự hưng phấn của cô.

Bộ Hành cũng nhớ tới vấn đề hôm qua muốn hỏi, nửa thật nửa đùa, “Tôi sẽ không phải thành kẻ thứ ba chen chân chứ?”

Chu Mộ Tu vừa nghe cũng biết sao cô hỏi vậy, cố ý hỏi: “Ai nói vậy?”

Bộ Hành cười cười, “Không phải ông ngoại anh tới Từ gia cầu hôn sao?”

Chu Mộ Tu nhẹ máng, “Nói hươu nói vượn!”

Bộ Hành nhún mày nhìn anh.

Chu Mộ Tu thở dài, “Hành Hành, anh sẽ không bao giờ để em vào hoàn cảnh như vậy. Anh và Từ Giai chắc chắn sẽ không có bất cứ quan hệ gì.”

“Tôi tin anh.” Bộ Hành sờ vết thương chỗ trán, xoa xoa nhẹ nhàng thổi thổi, nhưng miệng lại nói ra những lời lạnh như băng, “Tôi chỉ nhắc anh vật thôi, nếu có chuyện như vậy thì anh hãy rời đi.”

Chu Mộ Tu nhìn cô chăm chăm, trong lòng vừa yêu vừa tức, trả lời cô: “Được!”

Ở Trác Chu, Bella mở cuộc họp vào buổi chiều.

Đại khái có người gặp việc vui nên tâm trạng sáng khoái, Từ Giai hai ngày nay tính tình rất tốt.

Đặc biệt hôm qua phu nhân chủ tịch tới phòng thiết kế đã được truyền tin, trước kia lời đồn Từ Giai có quan hệ với phu nhân nay đã được chứng thực.

Tiếp theo lại có người nói Từ Giai và Tiểu Chu tổng được đính hôn từ trong bụng mẹ, là thanh mai trúc mã, nên tất cả mọi người đều cho rằng hôm qua phu nhân chủ tịch đến để gặp con dâu nhà mình.

Vì thế, hiện tại ai gặp Từ Giai cũng đều chào hỏi cô ấy, ngay cả khi buổi sáng lão đại Kim của trung tâm thiết kế gặp cô ở cửa cũng lịch sự hàn huyên vài câu.

Trong suy nghĩ Từ Giai rất thỏa mãn, giấu lại về sau chính mình là vợ của ông chủ Trác Chu, nào là Tô Mạn Lệ, Kiều Mỹ Lâm, Bộ Hành đều chỉ là người làm công, cô lập tức cảm thấy những người này không đáng để nhắc tới.

Trong khi lúc này, Trác lão gia đã đến Từ gia tìm ông nội cô, chỉ là cô chưa biết được tin này.

Cô biết buổi chiều có cuộc họp, kêu riêng một suất com hộp cùng trà sữa, còn mời mọi người trong tổ đồ uống.

Vì thế, trong phòng họp tràn đầy hương vị trà sữa, cuộc họp bắt đầu.

Tô Mạn Lệ ngồi ở vị trí chủ trì, ngồi bên trái là Từ Giai dẫn đầu cho tổ giấy trẻ em Bella, bên phải là Viên Á Nam dẫn đầu tổ thời trang trẻ em Bella.

Chủ nhiệm Viên báo cáo xong công việc giai đoạn này, đến lượt Từ Giai.

Từ Giai đã chuẩn bị từ trước, báo cáo rất đỉnh đặc, đem tiến độ công việc của từng người ra báo cáo, cuối cùng ánh mắt đảo một vòng, rồi dừng lại trên người Bộ Hành.

Cô lúc này đột nhiên cảm thấy không chán ghét cô ta nữa, chẳng qua cũng chỉ là một trợ lý thiết kế mà thôi, cách xa vạn dặm so với vị trí của mình, về sau ở cấp xách giày cho cô cũng không xứng.

Nghĩ lại việc ngày hôm qua, không khỏi tỏ ra từ bi mà nói: “Ngày hôm qua tôi mang Bộ Hành đi Thiên Mã để mua nguyên liệu, tuy là người mới nhưng biểu hiện ở giai đoạn hiện tại không tồi.”

Phòng họp một giây yên tĩnh. Từ Giai rất khó khen người khác, đặc biệt người cô khen lại là Bộ Hành.

Bộ Hành không khỏi xoay mặt nhìn cô ta, chỉ thấy đáng về tôn quý của Từ đại tiểu thư, nửa đắc ý nửa hài lòng mà nhìn cô.

Tô Mạn Lệ đột nhiên nói: “Vậy sao? Từ Giai, hôm qua cô bỏ việc à?”

Từ Giai trên mặt còn chưa dứt sự hả hê đắc ý bỗng cứng đờ, “Ngày hôm qua tôi tám giờ bốn mươi phút đã đến công ty, sao lại bỏ việc được?”

Trong lòng phát cáu, Tô Mạn Lệ đang muốn đối nghịch với cô sao?

Tô Mạn Lệ cười cười, “Vậy chắc là trợ lý Ngô nói sai rồi. Sáng nay ở cửa thang máy, anh ta vô tình nói với tôi.”

Cô tối hôm qua trở về suy nghĩ thật lâu, có chút không hiểu rõ tình thế hiện tại, trước có phu nhân chủ tịch đến tìm Từ Giai, sau Tiểu Chu tổng hành động thương hương tiếc ngọc. Cô lo lắng có phải ý kiến Thái Từ và Hoàng Thái Hậu không thống nhất, nếu thật sự Hoàng Thái Hậu vừa ý Từ Giai, cô không thể ở lại Trác Chu cúi đầu, khom lưng với cô ta.

Trong khi sáng nay ở thang máy, Ngô Vi lại nói với cô, đừng dung túng cho cấp dưới muốn làm gì thì làm, muốn đến trễ thì đến trễ, muốn về sớm thì sớm.

Những câu này cô nghi ngờ ám chỉ Từ Giai. Mà cũng không phải trợ lý Ngô tùy ý nói với cô, tất nhiên là có ý của Chu tổng cố ý nói cho cô.

Tô Mạn Lệ lúc này giống như phải chọn một liều thuốc để uống, Từ Giai và Bộ Hành, cô nhất định muốn chọn người sau. Hơn nữa cô với người sau có thiện cảm hơn, lại có chí ân diu dặt, nếu cô ấy thương vị nhất định sẽ có lợi cho cô.

Hai nhóm họp chung phòng họp có chút không hiểu chuyện gì, Tô Mạn Lệ chọn cách nói Từ Giai trước mặt mọi người bỏ bê công việc thật không chừa cho cô chút mặt mũi.

Trợ lý Ngô nói tương đương với lời Chu tổng nói, nói cách khác, Chu tổng không thích Từ Giai.

Tô Mạn Lệ ho nhẹ một tiếng đánh gãy suy nghĩ của mọi người, rất tự nhiên mà nói: “Bộ Hành, em mang ghế tới ngồi cạnh chị, có vài chi tiết cùng những việc em cần ghi lại, nhớ đến đến lúc đó nhắc nhở chị.”

Mọi người tạm thời bỏ qua chuyện vừa rồi, không khỏi nhìn Bộ Hành ngồi ở phía cuối.

Bộ Hành thần sắc tự nhiên mang ghế ngồi bên cạnh Tô Mạn Lệ.

Tô Mạn Lệ tiếp tục nói: “Để chuẩn bị cho hội chợ thương mại vào tháng tới, việc này chủ đạo vẫn là phòng thị trường, chúng ta chủ yếu phụ trách hàng mẫu.”

“Người mẫu đi catwalk do thời trang trẻ em bên này phụ trách, giày trẻ em bên này phối hợp giúp đỡ.”

“Ở cuộc họp lần trước tôi đã triển khai, tôi xác nhận lại công việc của mọi người một chút. Từ Giai và Viên Á Nam, hai người nhất định phải đảm bảo tất cả các hàng mẫu phải đầy đủ trước ngày hai tháng ba, mất hai ngày để chụp ảnh, vào ngày sáu chúng ta sẽ tiến hành đánh giá bình chọn sản phẩm, lúc đó sẽ quyết định có cần bổ sung hàng mẫu nữa hay không, có hai mươi ngày để hoàn chỉnh sản phẩm, làm PP để giới thiệu sản phẩm ra thị trường. Trong tổ ai phụ trách chuyện gì, nhất định từng cá nhân phải đến xác nhận lại....”

Bộ Hành nghiêm túc viết các ghi chú, làm PP là việc cô chưa tiếp xúc bao giờ, đây là cơ hội để cô học tập.

Tháng sau thật sự rất bận, Bộ Hành là trợ lý thiết kế lại kiêm nhiệm trợ lý cho Tô Mạn Lệ, việc gì cũng phải tham gia. Hơn nữa cô còn việc ở MOCO nữa, chắc phải nửa tháng cần tăng ca mất.

Tuy vất vả, nhưng cô rất thích thú, bởi vì cô biết công việc mỗi ngày phong phú, đều sẽ trợ giúp tích cực cho cô trong tương lai.

Đánh giá ban đầu đã được xem xét ngày hôm qua, mỗi thiết kế sư chỉ cần bổ sung thêm hai mẫu thiết kế nữa. Tô Mạn Lệ đặc biệt vì công việc, nên trợ lý thiết kế lần này cũng được tham dự, có thể được đưa vào làm cơ sở để đánh giá trong thời gian thử việc.

Đêm nay tăng ca, Bộ Hành chính là bận việc này. Làm hai mẫu thiết kế đối với cô không phải việc gì khó, nhưng đối với cơ hội lần này cô rất coi trọng thậm chí còn có kỳ vọng cao.

Cô hi vọng hai mẫu thiết kế này sẽ được xuất hiện ở hội chợ thương mại, để cô nhanh chóng thoát khỏi vị trí trợ lý thiết kế và tiến lên phía trước một bước.

Chu Mộ Tu trong lòng khó chịu, lại không biết làm thế nào đành phải ở văn phòng tăng ca theo.

Ngô Vi vì việc này khổ không còn gì để nói, ông chủ đột nhiên trở nên cần mẫn dị thường, ba ngày thì mất hai ngày tăng ca, anh cũng bị liên lụy theo.

Buổi tối tan tầm, hai người gặp nhau trong xe.

Chu Mộ Tu cài đai an toàn cho cô, nhin không được nói luôn: “Sao anh cảm thấy em còn bận hơn anh ấy nhỉ?”

Bộ Hành liếc anh một cái, “Sao à? Nhân viên bận, ông chủ còn không vui?”

Chu Mộ Tu tạm dừng hai giây sau trình trọng nói: “Có một vấn đề quan trọng chúng ta cần bàn bạc một chút.”

“Vấn đề gì?”

“Khụ khụ, anh nghĩ rằng chất lượng đời sống tình dục gần đây bị giảm xuống.”

Bộ Hành nghĩ mình nghe nhầm, cười nhạo một tiếng, cao giọng, “Chất lượng gì kia?”

Chu Mộ Tu sờ sờ mũi, suy xét mãi lúc sau vẫn quyết định dùng cảm lên án: “Tối hôm qua làm... làm... em đã ngủ rồi.”

Anh ấy còn dám đề cập đến vấn đề đó!

Hôm qua cô lên giường là ngủ luôn, anh ấy cọt cọt tới cọt lui khi cô đang ngủ ngon, cô cứ như thể bị đánh thức. Cô lúc ấy lại mệt, nhìn anh thì đang cười híp mắt với vẻ nam nhân hưởng thụ thì rất tức giận, cô lấy hết sức đập anh ấy xuống đất, sau đó cô tiếp tục giả bộ ngủ, mặc anh làm gì cô cũng không phớt lờ.

Tuy thế, nhưng anh mặt dày từ phía sau chen vào, cũng không dám làm mạnh, cứ nhẹ nhàng nhẹ nhàng như vậy, kết quả cô liền ngủ lúc nào không biết.

Bộ Hành bây giờ cảm thấy lại mệt, ngáp một cái, trừng mắt nhìn anh, “Ai mượn anh không cho ra?”

Chu Mộ Tu bất bình, “Em không hưởng ứng, anh cho ra thế nào?”

“Buồn cười! Giống như những trạch nam yêu búp bê tình dục thì họ vào như thế nào? Không cho ra được chắc!”

“Em!”

Chu Mộ Tu chỉ tay trước mặt cô gái có lời lẽ chính đáng, lần đầu cảm thấy vốn từ của mình thật nghèo nàn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Từ Giai trở về nhà sau ngày làm việc, vừa vào cửa nghe thấy tiếng mẹ mình ồn ào. Cô trong lòng lại phiền chán, tức giận hỏi người giúp việc, “Lại cãi nhau với ba tôi à?”

Giúp việc nom nớp lo sợ: “Vâng. Ông nội đến ạ!”

Lúc sau như muốn nói gì đó lại thôi, không nói gì nữa mà đi vào nhà.

Từ Giai cũng không để ý, chỉ thấy kỳ lạ, “Con về rồi đây sao mẹ ồn ào thế?”

Mẹ cô lâu lâu lại cãi nhau với ba cô, Từ Giai sớm đã quen với việc này. Tuy nhiên, cả ba cô hay mẹ cô đều rất kiêng nể ông nội, vì dựa vào ông nội và giao tình với Trác gia, bọn họ mới có gia sản như ngày hôm nay, cả nhà ăn sung mặc sướng không phải lo nghĩ về kinh tế.

Cô đi vào phòng khách, chỉ thấy mẹ cô đang xô đẩy ba cô, mắng: “Từ Chính Vi, ông là người không có lương tâm! Tôi đang nghĩ không biết thế nào để tìm ra con tiện nhân kia, hóa ra ông lên mua nhà mang người đi trốn! Thế mà ông còn gạt tôi nói chấm dứt quan hệ với cô ta rồi!”

Từ Giai nghe được vấn đề mấu chốt, “Mua nhà gì cơ?”

Bà Từ quay đầu thấy con gái đã về, vội kéo tay cô khóc lóc kể lể: “Giai Giai, con về đúng lúc lắm! Con không phải đang muốn biết vì sao ba con không cho con mua xe nữa sao? Ông ta đem tiền đi mua nhà nuôi con riêng rồi!”

Từ Giai nghi ngờ, “Con của ai?”

“Còn có thể của ai nữa? Con của Vu Tiểu Ni, cô ta đang có bầu năm tháng rồi! Ba con bỏ ra hai nghìn vạn mua biệt thự cho cô ta đấy!”

Từ Giai lạnh lùng, xoay mặt nhìn về phía ba cô đang ngồi trên sofa, bị mẹ cô quở trách mà vẫn không nhúc nhích, hỏi: “Mẹ con nói có phải sự thật không?”

Từ Chính Vi chớp mắt, không dám nhìn thẳng vào con gái.

Việc này chắc chắn không phải là giả rồi. Từ Giai giận sôi máu, ném túi xuống liền hỏi: “Nhà ở đâu? Con sẽ đuổi con tiện nhân đó đi!”

Bà Từ lau nước mắt, “Ông ấy không nói! Nếu biết, mẹ có thể ngồi yên ở đây sao?”

Tâm trạng tốt của Từ Giai đã hoàn toàn biến mất, phiền chán mà buông lời tàn nhẫn: “Về sau con được gả đến Chu gia, tôi sẽ không để chuyện Từ gia ảnh hưởng đến con!”

Không khí đột nhiên yên tĩnh lại, ánh mắt Từ Chính Vi nhìn sang một bên, càng không dám nhìn Từ Giai, cơ thể thậm chí có chút bất an mà nhích đến gần một đầu sofa bên kia.

Bà Từ vừa rồi còn khóc lóc bây giờ cũng yên lặng đến lạ thường, không dám phát ra một chút âm thanh gì.

Từ Giai chột dạ, lại nhìn ông nội không nói lời nào đang ngồi ở ghế mây, khăn trương hỏi: “Có chuyện gì sao ạ?”

Bà Từ miệng run rẩy, nhìn về phía con gái đột nhiên nức nở, “Bởi vì chuyện của ba con, Trác lão gia tới đây..... Hủy hôn sự rồi!”

“Cái gì?” Sắc mặt Từ Giai lập tức trắng xanh, chân mềm nhũn, ngã ngồi trên sô pha, không dám tin mà nói, “Không có khả năng đó! Không phải ông nội đã nói ông ấy đã đồng ý rồi sao? Như thế nào lại....”

Cô hoảng sợ nhìn về phía Từ lão gia, “Không phải ông nói ông ấy đã đồng ý rồi, khả năng thành là tám chín phần sao?”

Từ lão gia nặng nề mà thở dài.

Trác lão gia buổi chiều đến đây câu đầu tiên đã hỏi: “Ông có biết Chính Vi bên ngoài có nhân tình, cô gái kia đã có thai được năm tháng có phải không? Nghe nói là con trai.”

Từ lão gia lúc ấy nghe những lời này không biết mình đang kinh ngạc hay là vui mừng nữa.

Trác lão gia lại nói: “Gia phong hai nhà Trác Chu luôn luôn trong sạch, chính vì điều này, thật không thể cùng Chu gia kết thông gia được. Nhưng nếu ngại với tôi, cũng không phải không còn cách, đuổi cô gái kia đi là cần thiết rồi, nhưng đứa bé trong bụng cô ta cũng không thể giữ lại.”

Từ lão gia do dự.

Trác lão gia trước khi đi lại nói: “Lão đệ à, ngoài chân của ông có vấn đề, cơ thể còn rất khỏe mạnh. Nếu muốn cho Từ gia có người nối dõi, không bằng chờ cô ta sinh con rồi hãy nuôi dạy cho tốt.”

Hai người quen nhau đã mấy chục năm, đều hiểu tâm tư của đối phương.

Từ lão gia lúc này nhìn một nhà ba người không ra thể thống gì, than ngắn thở dài một trận lúc sau mới nói: “Việc đã đến nước này, cuộc hôn nhân không thành. Giai Giai, con chấp nhận đi.”

Từ Giai hôm nay giống như là từ đám mây hất chân rơi xuống mặt đất, phần nộ cùng khủng hoảng khiến mặt cô trở nên khó coi, cô hét lên: “Con không chấp nhận! Con sẽ đem con tiện nhân với cái thai kia đi phá, ông đến cầu xin ông Trác lại đi!”

“Điên khùng! Nếu con làm như vậy thật thì con thật độc ác, Chu gia cũng không dám nhận con là con dâu đâu!”

“Vậy làm sao bây giờ?” Từ Giai hoang mang lo sợ nhìn về phía bà Từ, nước mắt giàn giụa, “Mẹ! Mẹ giúp con đi! Mẹ đem bỏ đứa bé kia đi!”

Bà Từ sung đỏ cả mắt, nhìn bộ dáng của con gái, hận không thể đem thịt trên người Vu Tiểu Ni cắn xé, dậm chân: “Được!”

Từ Chính Vi lúc này mở miệng, ngữ khí rất bình tĩnh: “Ba, Từ gia chúng ta thật vất vả mới có người nối dõi, tóm lại Giai Giai gả đến nhà người khác đi!”

“Từ Chính Vi! Ông là đồ lòng lang dạ sói, ông phải xin lỗi tôi, xin lỗi Giai Giai!” Bà Từ gào to đứng lên, một cái tát trên mặt Từ Chính Vi, bắt đầu lục trên người Từ Chính Vi, “Ông đưa điện thoại đây cho tôi, xem tôi có tìm ra con tiện nhân kia không!”

Từ Chính Vi không dám đưa điện thoại cho bà ta, hai người xé rách ít quần áo.

“Chúng mày định làm phản à!” Từ lão gia ném gậy xuống, giận dữ: “Tôi xem ai dám! Hãy để cô gái kia sinh con.”

So sánh giữa hai chuyện cháu gái gả cho Chu gia và Từ gia có cháu trai để kế thừa hương khói, ông lúc đối mặt với Trác lão gia đã có lựa chọn cho mình.

Từ Giai kinh hãi, cuồng loạn mà nói: “Không được! Ông nội, đó là nghiệt chủng, chẳng lẽ ông còn muốn cho mẹ con cô ta tiến vào cửa Từ gia chúng ta sao? Vì một đứa nghiệt chủng, ông không quan tâm đến hạnh phúc của cháu à?”

“Cô ta tất nhiên là sẽ đuổi đi, nhưng đứa bé kia là con cháu nhà họ Từ nên phải giữ lại.” Từ lão gia đã quyết, ánh mắt đảo qua nhìn bà Từ và Từ Giai, trầm giọng nói: “Hai người nếu ai dám có chủ ý làm hại đứa bé, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho ai cả!”

Mẹ con Từ Giai có chút tuyệt vọng mà ôm nhau khóc.

Việc này cũng đã qua được một thời gian, tinh thần Từ Giai sa sút rất nhiều, cũng không quan tâm đến ý đến công việc. Cũng may cô là quản lý, giao việc cho cấp dưới làm vì thế nên cô vẫn hoàn thành công việc. Cô phải bỏ sung hai mẫu thiết kế nhưng cô thật sự không có tâm tư, nên để cho Giang Kỳ Nhã giúp cô làm.

Không lâu sau, đã bỏ sung được gần hai mươi mẫu mới, Tô Mạn Lệ nói Bộ Hành thông báo với mọi người mang theo mẫu của mình đến phòng họp để tiến hành đánh giá và chọn lựa.

Tất cả mọi người đều vào vị trí, Bộ Hành đến văn phòng giục Tô Mạn Lệ, phát hiện trong không có người, liền nhìn sang cửa phòng giám đốc Kim đang khép hờ, nghe được giọng nói của Tô Mạn Lệ.

Cô gõ cửa, trong phòng truyền ra giọng giám đốc Kim: “Mời vào.”

Đẩy cửa ra, ngoài Kim tổng và Tô Mạn Lệ, còn có Chu Mộ Tu.

Trên tay anh ấy đang cầm thiết kế hàng mẫu cô vừa đóng dấu, chắc chắn ba người vừa rồi đang thảo luận về cuộc họp sắp tới của Bella.

Chu Mộ Tu lúc này đang nhìn cô.

Bộ Hành nhỏ giọng nói: “Giám đốc Tô, cuộc họp bắt đầu rồi ạ!”

Tô Mạn Lệ gật đầu, nhìn về phía Chu Mộ Tu và Kim Vô Dương, giải thích: “Chúng tôi còn có thêm mẫu được bổ sung cần phải đánh giá.”

Giọng nói của cô nhỏ lại, cười nói: “Bộ Hành lần này cũng thiết kế hai mẫu.”

“Thế à?” Chu Mộ Tu khẽ nhếch tài liệu hàng mẫu trong tay lên, “Các mẫu này không có gì nổi bật lắm, đã có thiết kế hàng mẫu bổ sung vậy chúng ta cùng đi xem thế nào.”

Kim Vô Dương trong lòng suy nghĩ, vừa rồi nói chuyện Chu tổng cũng đã có chút không hài lòng đối với những mẫu giày này, nhưng chủ nhiệm là Từ Giai, Chu tổng không phải đang không hài lòng với Từ Giai sao?

Chu Mộ Tu đã đứng lên, cùng Tô Mạn Lệ đi ra cửa, Kim Vô Dương vội vàng đuổi theo.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43-2

Trong phòng họp, mọi người đã đem mẫu bổ sung của mình để lên bàn. Liếc mắt nhìn qua, có vài đôi kiểu dáng mới mẻ, độc đáo và nổi bật.

Đang thảo luận, thấy đoàn người tiến vào.

Tất cả mọi người đều ngạc nhiên, chỉ là buổi đánh giá hàng mẫu bổ sung mà thôi, sao phải các sếp lớn đến như vậy?

Thái độ của Từ Giai lại có chút khác thường, kể từ hôm ở sân bay, cô không gặp Chu Mộ Tu, đặc biệt hy vọng của cô đã bị hủy, lúc này nhìn thấy anh ta trong lòng vừa yêu vừa hận.

Mọi người đang vây quanh hàng mẫu tự giác lùi xuống vài bước, Chu Mộ Tu đi đến vị trí chính giữa, trái phải có Tô Mạn Lệ và Kim Vô Dương đi theo.

Tô Mạn Lệ cũng là lần đầu nhìn thấy hàng mẫu bổ sung này, cô lấy con mắt chuẩn cùng kinh nghiệm lâu năm của mình ra nhìn một lượt, lập tức liền chú ý tới hai mẫu thiết kế ở góc trên bên phải.

Cô chỉ vào hỏi: “Hai mẫu này rất đẹp, ai thiết kế vậy?”

“Em ạ!” Bộ Hành tiến lên một bước.

Tô Mạn Lệ có chút ngạc nhiên, cô biết Bộ Hành thật sự có tài năng, nhưng vẫn có chút ngoài dự kiến.

Cô cầm lấy giày cẩn thận xem xét, từ kiểu dáng thiết kế, cho đến màu sắc phối hợp, mọi chi tiết xử lý đều không nhìn ra khuyết điểm nào, tính thực tế và thẩm mỹ đều có cả.

Cô đặc ý mà đưa một chiếc cho Chu Mộ Tu, “Chu tổng, anh nhìn xem.”

Chu Mộ Tu cầm ở trong tay, mắt nhìn chăm chăm Bộ Hành, đến bây giờ anh đã biết cô làm việc nỗ lực thế nào, cũng biết cô từng nói muốn có nhãn hiệu riêng cho mình không phải thuận miệng nói chơi.

Anh cố ý dò hỏi: “Chi phí của mẫu giày này là bao nhiêu?”

Bộ Hành bình tĩnh trả lời: “Chi phí vật liệu và đế ngoài, cộng với chi phí nhân công là 62 tệ, đây là mẫu giày có giá thấp nhất trong các mẫu giày lần này, giá niêm yết có thể được 459 tệ.”

“Rất tốt!” Chu Mộ Tu hất hàm tán thưởng, nói với Tô Mạn Lệ: “Tôi đề xuất hai mẫu này có thể làm mẫu chính cho hội chợ thương mại lần này.”

“Vâng, tôi cũng đang có ý này.”

Kim Vô Dương chỉ vào giữa bàn một mẫu, “Mẫu này cũng không tồi có phải không?”

Tô Mạn Lệ thấy cũng được, gật đầu cười, “Xem ra lần này bỏ sung mẫu như kích thích tiềm năng của tất cả mọi người! Đây là ai làm vậy?”

Từ Giai nhìn Giang Kỳ Nhã, vội đứng ra, “Mẫu của tôi.”

“À!” Tô Mạn Lệ khách quan mà nói: “Cũng rất bắt mắt, có khả năng là mẫu triển vọng.”

Từ Giai trên mặt có chút đắc ý, nhưng đáy lòng lại hơi chột dạ.

Bộ Hành thật ra đã sớm chú ý tới mẫu này ở trên bàn, ánh mắt đầu tiên cô đã để ý đến nó. Bởi nó quá quen thuộc với cô, hiện giờ cô có thể tìm được bản thiết kế ban đầu trong máy tính của cô. Không sai. Đây chính là mẫu nổi bật nhất của MOCO, cô đã trải qua bốn lần chỉnh sửa mới tiến hành sản xuất.

Còn mẫu trên bàn này ngoài đế giày khác nhau, còn lại giống nhau như đúc, kể cả màu sắc. Cô không phải người có tính giấu giếm, cũng không chấp nhận việc sao chép, không nghĩ sẽ bỏ qua cơ hội tốt này để vạch mặt Từ Giai.

Chu Mộ Tu ánh mắt vẫn luôn chú ý tới cô, tự nhiên thấy được thần sắc cô có chút lúng túng, biết rằng không phải do chuyện Từ Giai chiếm vị trí nổi bật của cô vừa rồi mà có.

Không khỏi hỏi cô: “Bộ Hành, cô cảm thấy mẫu này như thế nào?”

Bộ Hành cười cười: “Mẫu này trước kia tôi đã thấy qua.”

Tô Mạn Lệ thần sắc khó hiểu, “Thấy ở đâu?”

Bộ Hành lấy di động, tìm đến cửa hàng MOCO trên Taobao, sản phẩm bán chạy thứ hai của cửa hàng.

Cô đưa cho Tô Mạn Lệ.

Tô Mạn Lệ phóng to ra nhìn, quả thật giống nhau như đúc. Cô thần sắc phức tạp nhìn về phía Từ Giai.

Từ Giai không thấy được ảnh, đơn giản cho rằng chỉ là tương tự, chính mình biện giải, “Có thể chỉ là trùng hợp, thiết kế sao tránh được cùng ý tưởng.”

Tô Mạn Lệ châm biếm, “Cũng khéo hợp quá đi! Không chỉ có màu sắc vải mặt giày giống nhau như đúc, ngay cả màu sắc và hoa văn vải lót trong cũng giống nhau ghê! Nếu không phải mẫu đế giày là của chúng ta, thì nó giống nhau hoàn toàn sao?”

Từ Giai vội giành lấy di động xem, không giải thích được một câu.

Cô tức giận trừng mắt nhìn Giang Kỳ Nhã. Cô ta muốn sao chép thì cứ sao chép, tại sao lại không thay đổi chút ít cơ chứ? Lỡ có việc gì còn nói là tham khảo! Hiện tại cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không hết tội, dù sao trước mặt Chu Mộ Tu và Kim Vô Dương, cô cũng không muốn làm trò cười cho thiên hạ.

Trong lòng tính toán một chút, cô thành thật nhận lỗi, “Đây là do Giang Kỳ Nhã làm. Tôi bận quá, nên không có thời gian tự mình làm.”

Giang Kỳ Nhã bức bối không thôi, nhỏ giọng giải thích, “Chủ nhiệm kêu tôi làm giúp cô ấy, nhưng bản thân tôi còn chưa lo hết việc của mình, nên tạm thời lấy mẫu trên mạng bỏ sung vào.”

Cô vốn nghĩ rằng một nhãn hiệu nhỏ trên Taobao, khẳng định chưa ai thấy qua, cô sao chép chắc người khác cũng không biết, ai ngờ bị Bộ Hành vạch trần trước mặt mọi người.

Tô Mạn Lệ trong lòng có chút đáng tiếc, nếu Từ Giai đi sao chép thì tốt rồi. Việc sao chép đối với một chủ nhiệm thiết kế so với việc giao cho cấp dưới làm thì tính chất nghiêm trọng hơn nhiều, cô có thể nhân cơ hội này kéo cô ta xuống khỏi vị trí chủ nhiệm thiết kế.

Trong lòng có chút thất vọng, cô lạnh lùng nói: “May mắn không phải bị người ta phát hiện trong cuộc họp báo, nếu không sẽ làm hỏng hình ảnh của Bella, bị đồng nghiệp nhạo báng!”

Cô lúc này không thể bắt Từ Giai buông bỏ, không có người khác lại nói cô lấy việc chung báo thù việc riêng.

Chu Mộ Tu thờ ơ lạnh nhạt nhưng không hi vọng việc này đi xa quá, anh nói: “Từ Giai, cô tuy không phải người sao chép, nhưng cũng không thể thoái thác tội của mình.”

Anh xoay mặt nhìn về phía Tô Mạn Lệ. “Việc này cô xử lý đi.”

Tô Mạn Lệ trong lòng vui vẻ, nói một tiếng: “Vâng.”

Người ngoài cuộc như Kim Vô Dương vốn đang có chút hoài nghi, không biết có nên nói đỡ cho Từ Giai không hay theo Tô Mạn Lệ chỉ trích cô ấy. Lúc này nghe Chu tổng nói vậy, trong lòng liền có đáp án, xem ra hai ngày nay tin đồn Từ Giai là con dâu tương lai của Chu gia có tám chín phần là giả.

Còn những người khác trong lòng cũng có cân nhắc, Tiểu Chu tổng một chút giữ gìn ý tứ cũng không có.

Chu Mộ Tu cười như không cười liếc mắt nhìn Bộ Hành, xoay người rời đi.

Trong lòng lại suy nghĩ, anh đã biết đêm qua cô nói mớ cái gì.

Bộ Hành có điểm không hiểu, anh ấy vừa rồi cười là có ý gì?

(Ptv: Hôm nay thứ 6 rồi, chúc mọi người cuối tuần vui vẻ)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Trở lại văn phòng, Chu Mộ Tu càng thêm khẳng định suy đoán của mình. Lúc ở phòng họp, anh nhìn mẫu giấy cô tìm kia mặt bên có thêu logo, MOCO.

Anh lập tức liên tưởng đến đêm qua cô nói cái từ kia, suy đoán đây mới là đáp án chính xác đến tám chín phần.

Đêm qua cô lên giường mới năm phút đã chìm vào giấc ngủ, anh không kìm nén được nên gần gũi cô khi cô đang ngủ, từ phía sau cô anh hỏi: “Hành Hành, em yêu ai?”

Cô không tỉnh táo lắm thủ thỉ: “Yêu... Anh.”

Anh loáng thoáng nghe cô nói, mừng rỡ như điên nhưng lại sợ mình nghe lầm, dừng động tác hỏi cô: “Nói lại đi, em yêu ai?”

Cô như là không chịu nổi sự quấy nhiễu, phát tay đánh anh một cái, không trả lời nữa. Anh lẩn qua lẩn lại ngủ không được, vẫn tin tưởng mình không nghe lầm, cô nói yêu anh.

Vừa ngọt ngào vừa xót xa, nhìn cô ngủ ngon còn anh ruột gan cồn cào, không cam lòng mà đến bên tai nhẹ nhàng gọi cô, “Hành Hành!”

Cô chỉ thấy lỗ tai ngứa ngứa, lắm bả trở mình, còn nói hai chữ: “Moko.”

Moko?

Anh lần này lại nghe rõ ràng rành mạch, đúng là cô đã nói âm này. Không cần suy đoán, đó nghĩa là gì? Là tên của ai?

Anh như bị mắc kẹt ở đó, tự an ủi chính mình nghĩ đó có thể là từ Mạc, là tên một cô gái. Nghĩ lại vẫn thấy không đúng, từ cô nói cũng có thể là Mạc Khoa, Mạc Khắc, đó lại là tên của con trai.

Dù sao tên đó có nghĩa là gì, ở trong lòng cô cũng có người anh không biết.

Vì thế, anh không suy nghĩ về câu nói đầu tiên có phải cô nói “Yêu anh” nữa hay không, mà lại chìm đắm nghỉ ngơi ở “Moko”, một đêm không ngủ tức tối nhìn chăm chăm gáy cô.

Không nghĩ tới buổi chiều lại có được đáp án này, nóng lòng muốn biết MOCO kia rốt cuộc có quan hệ với cô hay không, anh ngồi luôn vào bàn làm việc lập tức lên mạng xem giấy trẻ em của cửa hàng này, cẩn thận xem xét, ý tưởng khá tốt, có đôi rất đặc sắc.

Gọi Ngô Vi vào, đẩy màn hình máy tính cho anh ta xem: “Anh gọi điện đến cửa hàng này, mua hai đôi giày. Tiện thể hỏi người bán hàng có cửa hàng ở ngoài không, nhà xưởng ở đâu, nếu không lấy hàng ở đâu hoặc là đại lý cho ai.”

Ngô Vi trong lòng lấy làm lạ, MOCO? Nhãn hiệu mới à? Anh còn chưa nghe bao giờ.

Anh nghi ngờ, “Đây là đối thủ mới cạnh tranh với Bella sao?”

Nhưng những kiểu chuyện như thế này là trách nhiệm nghiên cứu của phòng thị trường, phân tích đối thủ cạnh tranh, cũng không khiến bản thân Tiểu Chu tổng quan tâm, nhọc lòng?

Chu Mộ Tu nhú mày, trong lòng đột nhiên nghĩ đến lần Bộ Hành nói đùa muốn chiếm Bella.

Ngô Vi ngồi dậy, “Tôi sẽ đi làm ngay.”

Chu Mộ Tu vừa suy nghĩ vừa xoa tay, “Ừ! Anh đi đi.”

Ngô Vi trong lòng lại thêm khó hiểu, mang theo nhiều hoài nghi đi ra ngoài.

Vì thế, trước khi tan tằm, Chu Mộ Tu đã tìm ra tài khoản Taobao mà trước đây anh đăng ký đã lâu mà không sử dụng, cùng nhân viên bán hàng của MOCO nói chuyện vài câu, mở ra cuộc mua sắm online đầu tiên trong đời của anh qua Taobao.

Khi anh hỏi được phương thức liên hệ với chủ cửa hàng cùng với địa chỉ gian hàng, anh cơ bản có thể kết luận, nhãn hiệu này chính là của Bộ Hành.

Lúc ở cuộc họp đánh giá sản phẩm Bộ Hành không biết đêm qua cô đã nói gì, cũng không biết do hàng mẫu mà chuyện của cô đã bị anh biết được.

Sau khi lên xe lúc tan tằm, Chu Mộ Tu chờ Bộ Hành lên ghế liền hôn cô điên cuồng, cho đến khi cô khó thở mới buông cô ra.

Bộ Hành che lại chỗ môi vừa bị anh gây vò, tức giận mà đánh vào ngực anh, “Chu Mộ Tu, anh bị cuồng à!”

Chu Mộ Tu mặt đầy ý cười mẫn nguyện, không đã ghiền mà nhẹ vờ vờ vành tai cô, cảm thấy tràn đầy sự âu yếm, ho nhẹ một tiếng hỏi cô: “Em muốn ăn gì?”

Bộ Hành càng thêm khó hiểu, nghĩ anh sáng nay có điểm quái quái rồi, không nói nhiều, tính khí lạ lạ sao ấy. Cô còn tưởng rằng tối qua anh ngủ không ngon nên mới thế.

Bây giờ nhìn mặt anh nhón nhón cô sợ anh lại đang nghĩ buổi tối lẫn lộn với cô ở dạng gì đây, trong lòng cảnh giác, cố ý nói: “Ăn gì đó thanh đạm thôi, ăn cháo đi! Cả ngày cả với thịt đến phát chán!”

Chu Mộ Tu trong lòng buồn cười, làm bộ làm tịch trầm tư một lúc lâu, “Không đâu! Mấy ngày nay chỉ có uống nước thịt, một miếng thịt cũng chưa được ăn.”

Anh nói toàn những lời từ đáy lòng.

Tuần này cô ở công ty tăng ca, không thì lúc về cũng bận trong thư phòng, anh nhìn cô mệt như vậy, đến thời gian ngủ cũng không đủ nào có được gần gũi gì với cô, có làm gì cũng làm tí chút cho đỡ nhớ mà thôi. Rồi cả tuần trước cô đến kỳ, cho nên, anh nửa tháng nay thật chỉ có uống nước thịt, cùng lắm cũng chỉ thêm được chút xíu thịt.

Bộ Hành cảm thấy anh nói lời này không xuôi tai tẹo nào, cười lạnh hai tiếng, “Thịt còn chia ra đứng đắn với không đứng đắn sao? Tôi nhìn trên người anh mỗi lỗ chân lông đều lộ ra vẻ không đứng đắn!”

Chu Mộ Tu cười nhạo, nhin không được lại hôn cô một cái, can tâm tình nguyện nói: “Đứng, là anh không đứng đắn. Chúng ta đi ăn cháo thôi.”

Trong lòng lại suy nghĩ, nếu nhìn người yêu mà nghiêm túc thì còn gì là thú vị nữa.

Quán cháo Bộ Hành đến là quán mà trước kia cô hay ăn vào dịp cuối tuần.

Nhưng năm nay cô chưa đến đây lần nào.

Hai người vào quán.

Bà chủ nhìn chăm chăm Chu Mộ Tu, nhiệt tình chào hỏi Bộ Hành, “Lâu rồi không thấy cháu đến! Mang bạn trai đến ăn cháo hả?”

Chu Mộ Tu không lên tiếng, muốn xem xem cô trả lời như thế nào.

Bộ Hành cười cười, nhìn quanh một vòng, “Dì à, quán của dì vẫn kinh doanh tốt quá đi! Không còn chỗ ngồi nữa này.”

Bà chủ vui vẻ cười nói, “Nhờ phúc nhờ phúc! Không phải di khoe chứ, quán cháo của dì chính là dựa vào chất lượng để được như ngày hôm nay, dì sắp chuyển quán sang bên cạnh, mấy ngày nữa sẽ khai trương, bên đó nhiều chỗ hơn, nhớ mang bạn trai đến ủng hộ dì nhé!”

Ồ! Đề tài lại được bà chủ đề cập lại.

Bộ Hành cười ha ha hai tiếng cho có lệ.

Chu Mộ Tu thấy, cô không thoải mái mà lịch sự gật đầu với bà chủ.

Hai người sau đấy tìm được chỗ ngồi, còn nghe rõ bà chủ tấm tắc khen ngợi, “Bạn trai thật đẹp trai!”

Bà chủ nói to, mấy người khách xung quanh cũng chú ý tới, đặc biệt là những thực khách nữ nhìn về hướng bàn của Chu Mộ Tu và Bộ Hành.

Bà chủ tự mình đến đưa thực đơn, Bộ Hành không cần xem, nói nhanh: “Cháu muốn một phần cháo nhân đào, táo đỏ, suất nhỏ thôi ạ!”

Chu Mộ Tu bình thường chỉ có về nhà mới ăn cháo, lúc này nhìn chăm chăm thực đơn chẳng chịt không biết nên gọi cháo gì.

Bà chủ nhìn qua thấy có vẻ như đây là cặp đôi đang yêu nhau, nhanh miệng đề xuất: “Nếu không cháu ăn cháo thận heo đi? Cố tình bỏ thận, rất thích hợp với đàn ông bồi bổ, chính là món đó!”

Nghe cũng không tồi.

Chu Mộ Tu định nói gì đó, chỉ nghe Bộ Hành buột miệng nói, “Anh ấy không cần bổ!”

Cô bình tĩnh nói với bà chủ: “Di cho anh ấy một bát cháo thanh nhiệt trừ hỏa đi!”

Bà chủ ngạc nhiên, nhìn trộm Chu Mộ Tu cười cười, “Bốc hỏa à, vậy một bát cháo hoa huệ nhân đậu xanh nha, thanh nhiệt là tốt nhất!”

“Được, lấy bát đó đi ạ!” Bộ Hành cười cười, tỏ vẻ vừa lòng.

“Có ngay!” Bà chủ vội vàng rời đi.

Chu Mộ Tu trong lòng đắc ý, xem ra cô đối với năng lực này của anh vẫn rất vừa lòng.

Trên mặt anh khiêm tốn, “Anh thật sự cảm thấy nên bồi bổ vẫn tốt hơn! Buổi sáng không biết thế nào mà lưng đau, chân như nhũn ra.”

Bộ Hành không thèm nhìn anh, cầm di động chơi.

Chu Mộ Tu hồi tiếc, “Đàn ông đến tuổi ba mươi, một số khả năng bắt đầu suy giảm, cần được chăm sóc bảo dưỡng.”

Bộ Hành lướt lướt màn hình điện thoại, nhẹ nhàng mà nói: “Thưa ông, ông mới hai mươi tám tuổi.”

Chu Mộ Tu lắc đầu, “Áp lực của xã hội hiện đại rất lớn, những người chưa già đã yếu nhiều đếm không xuể. Anh phải đề phòng cẩn thận chứ?”

Bộ Hành tức giận liếc nhìn anh ấy một cái.

Anh ấy nghĩ cái gì sinh hoạt áp lực lớn? Cái gì mà đề phòng cẩn thận? Cô thấy anh đều tràn đầy sinh lực mỗi đêm!

Không lâu sau, bà chủ mang tới hai bát cháo.

Bộ Hành kệ anh ấy, bắt đầu ăn phần cháo đỏ của mình.

Chu Mộ Tu ăn hai miếng cháo hoa huệ đậu xanh, nhíu mày, “Mùi vị cứ lạ lạ sao ấy!”

Lấy thìa khảy khảy hoa lạ trong bát, hỏi: “Loại này dành cho phụ nữ à?”

Bộ Hành cũng cảm thấy bát cháo này nhìn không có vị gì, vui sướng khi thấy người gặp họa nói: “Để anh hạ hỏa tốt mà!”

Chu Mộ Tu cười cười, chỉ chỉ tay và nói: “Lửa này không phải lửa.”

Cố ý trêu cô, “Nếu đàn ông không đủ lửa trong thời gian dài để thỏa mãn thì sẽ gây ra một số trở ngại về tâm sinh lý.”

Bộ Hành kinh ngạc, “Anh có trở ngại gì sao?”

Rồi lạnh lùng cười, cao giọng kêu: “Bà chủ, mang cho người đàn ông này bát cháo thận heo, thận anh ấy bị hư!”

“Sặc!” Chu Mộ Tu không may bị sặc do miếng cháo hoa huệ đậu xanh trong miệng, nhìn cô gái mặt mày hớn hở phía đối diện.

Không cần suy nghĩ cũng biết, xung quanh có bao nhiêu đôi mắt đang nhìn anh chằm chằm.

Bà chủ vui vẻ nói, “Có ngay đây!”

Quả nhiên không đến hai phút, bà chủ nhanh chóng mang đến một bát cháo thận heo nóng hôi, miệng còn nói, “Mỗi ngày ăn một bát cháo này, không đến một tuần sẽ sinh long hoạt hổ*! Lần trước đi có một người khách được bạn giới thiệu đến đây, ăn cháo nhà đi liên tục một tháng, tuần trước vợ anh ta vừa mới đẻ sinh đôi đấy! Đây cũng không phải tự dưng thôi, có căn cứ……”

Bộ Hành “Phi” một tiếng vui vẻ, cố ý nhe răng trợn mắt cười cho anh nhìn.

Xung quanh bàn ăn cũng truyền đến không ít tiếng cười.

May mắn khi ở trong hoàn cảnh nào Chu Mộ Tu cũng không bị đỏ mặt, có thể giữ vẻ mặt đồng tiền hạ phàm, anh hơi nhếch khóe miệng giọng nhẹ nhàng, “Hành Hành, tối nay em không muốn ngủ à?”

Bộ Hành chỉ vào bát cháo to trước mặt anh, đắc ý cười, “Có bản lĩnh, anh cứ ăn xong đi đã.”

Chu Mộ Tu không vội, nhìn bà chủ đang bận rộn ở gần đó tươi cười nói: “Phiền đi đóng gói mang về giúp cháu, cháu cảm ơn.”

Đào mắt nhìn Bộ Hành, mắt sáng, nhỏ giọng: “Trong nhà có lò vi sóng mà, vừa hay muốn ăn nóng vào ban đêm.”

Bộ Hành nâng cánh tay lên, nghiêng nghiêng liếc anh một cái, “Được đây, ngày mai không phải đi làm, vừa lúc tôi cũng đang muốn hoạt động gân cốt đây!”

(20/10 của cả nhà có gì vui không? Chúc mọi người tuần mới vui vẻ nha!)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Tối gần cuộc họp báo, Từ Giai là chủ nhiệm thiết kế, là người quen thuộc nhất cho hàng mẫu của quý này, nếu không làm tốt thì sẽ bị đối tượng

Việc xảy ra trong cuộc họp đánh giá hàng mẫu lần trước Tô Mạn Lệ chỉ tìm cô nói chuyện, cất tiền thưởng quý này của cô, hy vọng cô sẽ chịu trách nhiệm về các nhiệm vụ trong cuộc họp báo sắp tới.

Từ Giai cũng rất quyết tâm, nghiêm túc làm tốt nhất có thể công việc của mình ở mỗi hạng mục.

Ở cuộc họp báo chủ nhiệm thiết kế sẽ lên sân khấu để giới thiệu sản phẩm, đến lúc đó sẽ có các hãng truyền thông và đài truyền hình quay phim, chụp ảnh, còn có các cuộc phỏng vấn cá nhân, đúng là dịp thể hiện bản thân, nên đương nhiên cô phải nắm chắc cơ hội này.

Sau một tuần làm việc nghiêm túc và quy củ, rốt cuộc cũng đã tới cuộc họp báo Bella ra mắt sản phẩm mùa thu mới.

Địa điểm ở khách sạn lớn của Trác Chu.

Khu vực trưng bày ba ngày trước cũng đã được làm xong, các mẫu giày cũng được các nhà thiết kế của Bella hỗ trợ trưng bày để có thể thể hiện tốt chủ đề của đợt này.

Từ Giai tự mình xác nhận từng vị trí công việc có đạt hay không, xong xuôi gọi Bộ Hành tới.

Giọng điệu không có chút gì hiền lành: “Lấy hàng mẫu lại đây, cùng tôi đi kiểm tra hình ảnh các mẫu một chút.”

“Vâng!”

Bộ Hành nhanh nhẹn lấy tài liệu hàng mẫu một mình đi tới.

Từ sau sự kiện sao chép sản phẩm, Từ Giai không tìm cô gây khó dễ, điều này có chút ngoài dự đoán của cô.

Hơn nữa, qua việc này Bộ Hành cũng nhìn Từ Giai với con mắt khác, so với các cô gái cùng tuổi nếu không phải được nuông chiều tự cao tự đại, và nếu không tiêu phí nhiều thời gian làm những việc ở bên ngoài như vậy, thì cũng là nhân tài của công ty.

Hôm nay tất cả mọi người đều thống nhất mặc áo phong màu trắng có in logo Bella, Từ Giai mặc váy ngắn, áo phong sơ vin khoe eo nhỏ, đi giày cao gót.

Bộ Hành chỉ mặc quần jean bình thường và đi giày thể thao, nhưng lại nổi bật trong nhóm đồng nghiệp vì mái tóc xoắn dài và đôi chân dài thẳng tắp.

Từ Giai nhìn Bộ Hành đi tới chỗ mình, có điểm thất thần. Cô mang giày cao gót nên chiều cao cũng bằng Bộ Hành, miễn cưỡng nhìn thẳng vào mặt Bộ Hành, cô ta có làn da trắng nõn cùng khuôn mặt thon dài, không khỏi có một tia ghen ghét. Có lẽ do giác quan thứ sáu của phụ nữ, cô chưa từng coi thường Bộ Hành, từ ngày đầu tiên phỏng vấn cô đã xem cô ta như cái đinh trong mắt, cũng có thể bởi vì trời phú cho cô ta khuôn mặt độc đáo.

Bộ Hành thấy cô ta một lúc lâu không nói lời nào, nhúm mày giục, “Có thể bắt đầu chưa ạ?”

Từ Giai lúc này mới lấy lại tinh thần, lạnh lùng nói: “Tôi đọc số, cô tìm hàng mẫu.”

Bộ Hành gật đầu.

Hai người dựa theo thứ tự bắt đầu kiểm tra lại hàng mẫu.

Khi kiểm đến hai mẫu bổ sung của Bộ Hành xong, Từ Giai không kìm được, tính tình cổ quái mà nói: “Hôm đó trong cuộc đánh giá hàng mẫu bổ sung, cô ước có thể kéo được tôi xuống vị trí chủ nhiệm thiết kế có phải không?”

Bộ Hành ngẩng đầu cười cười, “Tôi ở vị trí này, sao có thể có chuyện đó được. Nếu chỉ chiếm vị trí mà không làm việc, trong hoàn cảnh cạnh tranh như ở Trác Chu, chỉ sợ không tồn tại được bao lâu.”

Từ Giai chính là Từ Giai, cô từ trước đến nay là có thù tất báo. Chẳng qua cuộc họp báo này đối với cô mà nói là thời điểm quan trọng đánh giá thành quả nửa năm công tác của cô, cô tạm thời không có tâm tư đối phó với Bộ Hành mà thôi.

“Cô có phải rất thất vọng không? Tôi làm thế sao có thể còn sai khiến cô làm việc được nữa.” Từ Giai cười khinh miệt tiếp tục nói: “Cô cho rằng Tô Mạn Lệ dám xử phạt tôi sao? Mộ Tu chỉ là ở trước mặt mọi người làm bộ làm dáng vậy thôi, đỡ cho mọi nghĩ rằng tôi có đặc quyền ở công ty, khiến dư luận không tốt!”

Bộ Hành trong lòng thờ dài, cô muốn thu hồi những suy nghĩ lúc trước về cô ta lại, cô cũng không muốn cùng cộng sự với cô ta.

Cô nhẹ nhàng nói: “Người tốt không sợ bóng đêm. Tôi chỉ muốn nói, cô đã nhận mức kỷ luật nào tôi cũng không quản. Đương nhiên...” giọng nói của cô hơi nặng, có ý cười cười, “Có một số việc, cô muốn tiếp tục lừa mình dối người, tôi càng không quản được.”

Từ Giai gương mặt tức khắc cứng đờ, không nói một lời mà trừng mắt nhìn cô, trong mắt dường như bắn ra vài tia lửa.

“Cô có ý gì? Nói tôi lừa mình dối người sao?”

“Tôi không biết!” Bộ Hành không nghĩ sẽ nói chuyện đó ở đây nên nói là không biết, chỉ vào gầy thúc giục, “Cô còn muốn đối chiếu kiểm tra nữa hay không? Thời gian không còn nhiều lắm đâu!”

Từ Giai kìm nén tức giận trong lòng, hừ lạnh, “Tiếp tục đi!”

Năm phút sau, điện thoại Từ Giai đổ chuông, cô nhìn thoáng qua, đưa biểu mẫu cho Bộ Hành, “Cô đối chiếu chỗ còn lại đi, từ đây nếu có sai sót gì thì cô phải chịu trách nhiệm.”

Rồi cầm di động rời đi ngay sau đó, đến góc đại sảnh không có người.

Cô nhận điện thoại, nhú mày, “Sao thế mẹ?”

Bà Từ ở đầu kia cao giọng mà gọi: “Giai Giai con nhanh tới đây!”

Từ Giai thờ ơ, “Lại chuyện gì nữa thế?”

“Mẹ đã tìm ra được nơi ở của con tiện nhân kia, con về đây cùng mẹ tìm cô ta tính sổ!”

Lý do là việc này.

Từ Giai nhú mày, “Công ty sẽ tổ chức hội chợ thương mại trong ba ngày tới, con rất bận, chờ việc xong con sẽ đi cùng mẹ!”

“Không được! Bọn họ mua nhà thứ hai sẽ sang tên, lúc đó đi thì chậm mất rồi!”

“Ba đồng ý sang tên cho người phụ nữ kia sao?”

“Con còn không biết ba con là người thế nào sao? Ông ta ưa nịnh, con tiện nhân kia lại đang mang bầu con trai nữa, lại tỏ ra đáng thương, hoa ngôn xảo ngữ như thế ba con có thể không đáp ứng sao!”

“Vậy mẹ đi trước đi, con xem tối có thời gian không đã.”

“Mình mẹ không đi được, con tiện nhân kia còn có giúp việc đi theo, còn ở cùng với em gái nữa!”

“Những đi tốt chơi cùng với mẹ đâu? Lần trước không phải còn cùng mẹ đi đánh Vu Tiểu Ni à? Hoặc mẹ tìm họ hàng anh em đi cùng đi!”

“Ông ta lần này quyết tâm lắm, mọi thể diện đều từ bỏ, nói ra ngoài rằng ai dám dính líu đến việc này sẽ phải gánh lấy hậu quả. Ông ta nói trước mặt mẹ và cậu con như thế, nếu họ giúp mẹ, việc làm ăn hai bên lập tức chấm dứt! Mẹ con kiến thức hạn hẹp, sao có thể để cậu con hỗ trợ mẹ, bọn họ tránh còn không kịp!”

Từ Giai nóng lòng, xe không được mua, quả quyết không để hai nghìn vạn chảy vào túi tiền của con tiện nhân kia, không khỏi oán trách mẹ cô có mấy chuyện này cũng không làm được, gây ồn ào thì có lợi gì!

Trong ba ngày sẽ diễn ra hội chợ thương mại.

Cô do dự, “Nếu bây giờ con đi, vị trí chủ nhiệm thiết kế chắc chắn bị mất.”

Bà Từ cũng nóng nảy, “Mất thì cho mất, con định đi làm ở Trác Chu thật à? Chẳng qua lúc trước muốn tiếp cận nước lâu đài, bây giờ chuyện con với Chu Mộ Tu không thành, nên không phải lo cái vị trí chủ nhiệm thiết kế kia, còn gì quan trọng nữa đâu!”

“Không được, con dựa vào bản lĩnh của chính mình để có vị trí chủ nhiệm thiết kế này, nếu con làm tốt nói không chừng về sau còn có thể thăng chức. Còn nếu không được, con cũng muốn ở Trác Chu hai năm đến khi hết hợp đồng, chờ người khác tới đào tạo thay thế, lúc đó có thể ngẩng cao đầu mà đi.”

“Con thật ngốc! Một tháng tiền lương chủ nhiệm thiết kế cũng chỉ đủ cho con mua hai cái túi, chẳng lẽ con cam lòng để cho con tiện nhân kia chiếm mất hai nghìn vạn tiền nhà, rồi còn sinh con trai sau này cùng con tranh gia sản à?”

Bà Từ trăm phương nghìn kế muốn lôi kéo con gái cùng tham gia, vì sợ mình mình phải gánh trách nhiệm. Bà nghĩ Từ Chính Vi không dám bỏ nhà để đến với tiểu tam, bởi vì hầu hết gia sản của Từ gia đều đứng tên Từ lão gia.

Vu Tiểu Ni đã ở bên Từ Chính Vi được hai năm, ông đã tốn cho cô ta ít tiền bà đã sớm mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, dù sao về sau cũng sẽ dựa vào con gái. Nhưng Từ Giai không có hy vọng được gả đến Chu gia, bà sau này vẫn chỉ có thể dựa vào Từ Chính Vi, mắt thấy tiền trong nhà chảy về hướng Vu Tiểu Ni kia, bà đứng ngồi không yên.

Nhưng nếu bà phá bỏ con của cô gái kia, Từ Chính Vi cùng bố chồng sẽ không tha cho bà, nói không chừng sẽ ly hôn với bà và rước tiểu tam vào nhà làm vợ. Nếu có Từ Giai tham dự thì sẽ khác, lúc ấy có bức tức đến cỡ nào, bọn họ cũng sẽ không làm khó Từ Giai.

Đúng vậy. Nếu làm việc tốt thì sao, như Tô Mạn Lệ làm ở vị trí giám đốc một năm lương cũng chỉ được trăm vạn mà thôi, có gì đặc biệt hơn người khác đâu!

Từ Giai nhìn mọi người bận rộn ở hội trường, người mẫu nhí đang diễn tập lần cuối, Bộ Hành đang nói chuyện cùng Tô Mạn Lệ ở đường biên sân khấu.

Hôm nay chính là thời điểm hưởng thụ thành quả nửa năm lao động, cô là chủ nhiệm thiết kế, nếu bỏ đi thì thật đáng tiếc. Từ Giai thờ ơ, chậm rãi đi về hướng toilet, lo lắng đụng phải Phạm Văn Hiến đi ra từ phòng hút thuốc bên cạnh.

Từ sau chuyện ở Đế Vương Thực Phủ, hai người vẫn luôn không thuận mắt nhau, ngoài chuyện công việc ra, cả hai người đều không thèm nhìn mặt nhau.

Từ Giai không nhìn đường đụng vào người khác một chút xin lỗi đều không có, ngược lại thấy Phạm Văn Hiến thì vẻ mặt thêm ghét bỏ, thái độ ghê tởm mà nói: “Tránh xa tôi một chút, người toàn mùi thuốc lá, như của người chết!”

Phạm Văn Hiến tức giận quay đầu lại nhìn chằm chằm cô, sau một lát đột nhiên cười rộ lên, “Từ Giai, không phải cô nói cô là con dâu tương lai của Chu gia sao? Sao lần trước ở trong cuộc họp không thấy Chu tổng nói chuyện với cô thế? Nghe đồn những chuyện đó đều là do cô tự biên tự diễn hả?”

Từ Giai lập tức bị chọc giận, “Liên quan gì đến anh? Một tên nhà quê nghèo kiết xác! Loại nhà quê như anh và Bộ Hành đều cùng một ruột!”

Sắc mặt Phạm Văn Hiến đột nhiên thay đổi, giận quá hóa cười, “Từ Giai, tôi có bí mật này cô có muốn nghe không?”

Từ Giai hoài nghi nhìn anh ta.

Phạm Văn Hiến hạ giọng, vẻ mặt giễu cợt, “Cô có muốn biết cô bại bởi ai không?”

“Ai?”

“Bộ Hành.”

“Anh có ý gì?” Từ Giai cảm thấy trái tim mình bắt đầu nhảy thình thịch, nhìn chằm chằm vào mắt Phạm Văn Hiến.

Phạm Văn Hiến dần dần giấu đi khóe miệng tươi cười, “Chính mắt tôi nhìn thấy Chu tổng của chúng ta ngồi lên xe Bộ Hành.”

Từ Giai hoàn toàn kinh ngạc, cô nghĩ như thế nào cũng sẽ không nghĩ đến khả năng này, Bộ Hành và Chu Mộ Tu đi cùng nhau?

“Anh cho rằng tôi là đồ ngốc sao, anh nói gì tôi đều tin à?”

“Cô tin hay không thì tùy!” Phạm Văn Hiến chán ghét liếc cô một cái, rồi rời đi trước.

Tin tức vừa rồi giống như một chuỗi pháo được đốt từ trong lòng Từ Giai, một trận bùng bùng, lửa cứ thế phát lên. Thần sắc cô thất thần, trong lòng tràn ngập sự oán hận cùng ghen ghét.

Di động lại có chuông, là mẹ cô thúc giục, cô nghe máy, lạnh lùng nói: “Chờ con ba mươi phút!”

Cô đi đến đi vực phát biểu ở sảnh chính, hỏi: “Tiểu Lưu, thế nào rồi?”

“Tôi đã chạy thử rồi, mọi chuyện vẫn ổn, cô muốn mở tài liệu ra thử một chút không?”

“Có!” Từ Giai tìm thấy bản PPT đã được sao chép vào máy tính để trên bàn, có thể mở ra bình thường, không vấn đề gì.

Cô cười với Tiểu Lưu nói: “Cô bận gì thì cứ làm đi, tôi cho chạy thử trước một chút.”

“Được.” Tiểu Lưu tránh ra.

Từ Giai nhìn vào chiếc đồng hồ trên tay cô, cảm thấy mĩa mai, trong lòng còn có vị đắng.

Bộ Hành kia cũng thật giỏi diễn! Nhìn lạnh lùng, nhưng rất hấp dẫn đàn ông, lần trước ở cửa thang máy cô hỏi chuyện về đồng hồ, một chút cũng không nhìn ra được điều gì. Mười phút nữa cuộc họp báo sẽ bắt đầu. Cô tự hỏi chính mình, vinh quang của một chủ nhiệm thiết kế có đáng giá hai nghìn vạn không? Có được thừa hưởng gia sản của ông nội không?

Đương nhiên là không. Nhưng nếu có tiền, cô có thể tạo nhãn hiệu riêng cho mình, cần gì phải làm công cho người khác!

Năm phút sau, các nhà lãnh đạo, đại lý, nhà cung cấp, đối tác dần dần được nhân viên sắp xếp chỗ ngồi trong hội trường một cách có trật tự.

Từ Giai đứng trong một góc, nhìn thấy Chu Mộ Tu đang đi vào hội trường, anh ấy đang đỡ Trác Khánh Uy, Trác Nghiêu đi sau nửa bước. Ba người ngồi ở hàng ghế đầu tiên.

Hôm nay là một ngày trọng đại! Ngay cả ông Trác cùng phu nhân chủ tịch lâu ngày không tham gia vào việc công ty cũng đến.

Cô nghe được người xung quanh nói: “Công ty rất coi trọng Bella, tuần trước Sula không phải cũng vừa tổ chức họp báo sao, cũng không thấy chủ tịch và phu nhân đến.”

“Đúng thật. Bella từ cuộc họp thường niên năm ngoái đến bây giờ vẫn luôn được nổi bật.”

“Xem ra thị trường thời trang trẻ em vẫn là khối bánh kem lớn, nếu không kiếm được nhiều lợi nhuận sao có thể được coi trọng như vậy?”

“Nếu nói như vậy, Sula càng kiếm được nhiều lợi nhuận hơn chứ?”

Từ Giai nhìn thẳng, dễ dàng tìm được Bộ Hành trong một nhóm người mặc áo phông trong hội trường.

Cô ta không phải có năng lực sao? Tôi sẽ cho cô cơ hội để được nổi bật!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Năm phút đồng hồ sau, toàn bộ mọi người đã ổn định chỗ ngồi, Lưu Tân Minh trưởng phòng nhân sự hôm nay lên sân khấu dẫn chương trình, bắt đầu nói.

“Chúc mọi người buổi sáng tốt lành! Đầu tiên chào mừng quý vị đã đến! Cuộc họp báo sắp bắt đầu, tôi xin trân trọng giới thiệu với mọi người các vị lãnh đạo cao cấp cùng các vị khách quý tham gia vào cuộc họp báo cho bộ sưu tập mùa thu mới của Bella lần này!”

“Xin giới thiệu cục trưởng cục thương mại Tô Thành, hội trưởng hội may mặc trẻ em, hội trưởng hiệp hội dệt may trẻ em, chủ biên báo Children. ....”

“Kế tiếp xin trân trọng giới thiệu, ngồi ở hàng ghế đầu tiên chính là tổng giám đốc Trác Chu của chúng ta Chu Mộ Tu. Đặc biệt hôm nay còn có chủ tịch hội đồng quản trị Trác cũng đến, chúng ta còn có bà Trác Nghiêu, có thể thấy được công ty rất coi trọng Bella. Xin toàn thể mọi người nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh các khách quý đã đến!”

Tất cả các khách quý ngồi ở hàng ghế đầu đều đứng dậy quay đầu về hướng mọi người chào hỏi, Bộ Hành nhận ra Trác Nghiêu chính là người phụ nữ cô gặp ở cửa thang máy ngày hôm đó.

Bên cạnh là ông Trác, cũng chính là ông ngoại Chu Mộ Tu.

Sau cuộc chào hỏi của các lãnh đạo và hiệp hội ngành, Chu Mộ Tu tuyên bố cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới của Bella chính thức bắt đầu.

Đầu tiên trên màn hình lớn phát lại quá trình phát triển của Bella, phát triển hơn hai mươi năm từ không có tiếng tăm gì đi đến được ngày hôm nay, mọi người cũng đã biết được vô số các thành tựu đạt được, đương nhiên cũng không dễ dàng gì.

Trong không khí âm nhạc dâng trào, da đầu Bộ Hành thậm chí có chút tê tại, nhiệt huyết trào dâng, cô mới trở thành nhà thiết kế của Bella chưa đầy hai tháng, cũng được xem như là một phần của tập thể, cảm thấy rất tự hào và cảm nhận được sứ mệnh của mình.

Ngồi ở những hàng ghế đầu đều là các đại lý của Bella và các nhà cung cấp nguyên phụ liệu, nên đánh giá của những người này là khách quan nhất, cô có thể nghe được một số người đang nói chuyện, còn lại tất cả các đánh giá đều tích cực và âm thanh khen ngợi.

Đề tài tự nhiên chuyển sang Chu Mộ Tu.

“Hỗ phụ sinh hồ tử, Tiểu Chu tổng thật lợi hại, nhớ trước đây lúc tôi mới làm việc ở Bella, Tiểu Chu tổng còn đang học đại học, nghe nói khi đó đã tham dự cuộc họp của hội đồng quản trị. Chiều theo đó Trác Chu còn có thể phát triển huy hoàng hai mươi năm nữa ấy chứ, tôi khẳng định sẽ tiếp tục đi theo Tiểu Chu tổng!”

“Sao chỉ có hai mươi năm được? Tiểu Chu tổng đang còn trẻ, trông diện mạo thư sinh, thủ đoạn mỗi lần mỗi vẻ, tôi xem cậu ta so với chủ tịch còn không khéo hơn vài phần.”

“Đúng đấy, lần trước tôi nói chuyện phiếm cùng Tiểu Chu tổng, thật là hiểu biết sâu rộng, đừng tưởng cậu ta trẻ tuổi mà không biết gì, lời nói khí chất có thể đầy bốn lạng thành nghìn cân, anh còn không thể không phục! Nếu tôi có đứa con trai như vậy, chết cũng nhắm mắt!”

“Tôi còn nghe nói cậu ta tu thân dưỡng tính không quan tâm đến phụ nữ, đem toàn bộ tâm tư vào Trác Chu, bà Chu có thể không sốt ruột sao?”

Bộ Hành khoe miệng giật giật, cái tên mặt trời vô lại kia mà tu thân dưỡng tính ấy hả? Không đứng đắn, ham muốn quá mức thì có ấy!

“Thế cũng lạ, một người tuân thủ lịch sự như vậy, một chút tin tức nhỏ cũng chưa nghe thấy bao giờ.”

“.....”

Đề tài càng ngày càng xa, sau đó một tràng vỗ tay, trên sân khấu người của phòng thị trường đang nói về tình hình tiêu thụ năm trước của Bella, trước mắt vẫn chiếm định mức số một thị trường thời trang trẻ em, các số liệu phân tích rõ ràng, chứng minh thực lực xưng bá thị trường năm vừa rồi của Bella, các đại lý ngồi phía dưới càng thêm tin tưởng.

Bộ Hành trong lòng cảm thấy có gì đó không ổn, suy nghĩ đi suy nghĩ lại thế nào nảy giờ không thấy Từ Giai?

Cô nhìn xung quanh hội trường một vòng, không thấy bóng dáng cô ta, đáng lẽ ra cô ta bây giờ phải lên sân khấu chuẩn bị rồi chứ?

Cô hỏi Chu Dung Dung bên cạnh, “Có thấy Từ Giai đâu không?”

“Kia,” Chu Dung Dung chỉ vào góc lúc nảy Từ Giai đứng, “Em lúc trước thấy chị ấy đứng ở bên kia.”

Trên sân khấu đã gọi đến chủ nhiệm Viên của thời trang trẻ em, Bộ Hành nghĩ lại vẫn thấy không ổn, đứng lên, “Chị đi xem một chút.”

Cô khom lưng đi ra đến phía sau hội trường.

Gọi điện thoại cho Từ Giai, hai lần đầu không nghe máy, lần thứ ba rốt cuộc cũng nghe máy.

Bộ Hành hỏi: “Từ Giai, cô đang ở đâu vậy? Sắp đến lượt cô rồi.”

“Bộ Hành, tôi hỏi cô một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Có phải cô và Chu Mộ Tu đang ở bên nhau?”

“Bây giờ hả? Xung quanh không có ai cả.”

Bộ Hành nghĩ thầm, Từ Giai này không phân biệt nặng nhẹ, cũng chẳng phân biệt được công và tư.

“Đừng chơi chữ với tôi! Hai người ở bên nhau từ khi nào?”

Giọng nói của Từ Giai nghe có vẻ tức tối.

Bộ Hành cười khề, “Cô nói bên nhau là bên nhau cái gì?”

Ngủ với nhau sao? Bên kia Từ Giai đã có đáp án.

“Xem ra là sự thật! Bộ Hành, cô đang rất đặc ý có phải không? Cảm thấy tôi rất buồn cười?”

Bộ Hành giơ tay nhìn đồng hồ, lời nói lạnh lùng, “Từ Giai, tôi nhắc cô một chút, khoảng năm phút đồng hồ nữa sẽ đến lượt cô lên sân khấu.”

Từ Giai không nói gì, lúc lâu sau cô ta vừa cười vừa nói, “Tôi biết rồi, tôi đang ở phía sau sân khấu, lập tức đến đây.”

Bộ Hành nghe Từ Giai nói như vậy cũng không yên tâm lắm, cúp điện thoại, lặng lẽ di chuyển đến hậu trường. Chỉ thấy Tô Mạn Lệ đang nói chuyện với người quản lý của công ty người mẫu, nào có thấy bóng dáng Từ Giai.

Tô Mạn Lệ thấy Bộ Hành đến đây, ngạc nhiên hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Bộ Hành đã đoán được có việc không ổn, nói thẳng: “Không thấy Từ Giai đâu chị ạ!”

Tô Mạn Lệ trong lòng lo lắng, “Thế là sao?”

Bộ Hành buông tay, “Cô ấy nói cô ấy ở hậu trường nhưng em lại không thấy cô ấy đâu.”

Tô Mạn Lệ bán tín bán nghi, lập tức lấy ra di động gọi điện thoại cho Từ Giai, đã thấy tắt máy. Cô thể mới biết Từ Giai muốn phá hoại Bella, lúc này cô

vạn phần hối hận sau khi đánh giá sản phẩm bổ sung còn giao trọng trách này cho cô, trong lòng hận không thể đem cô ta ra xé xác.

Mà bên ngoài Tiểu Viên đang phát biểu, sau đó sẽ đến lượt giày trẻ em. Cô cố gắng bình tĩnh, nhìn Bộ Hành trước mặt thần sắc còn bình tĩnh hơn, trong đầu xuất hiện một ý tưởng táo bạo.

Hồi tưởng: “Em có làm được không?”

Bộ Hành nhú mày, lập tức hiểu ý Tô Mạn Lệ, nhưng trong lòng cũng không dễ dàng mà đồng ý.

Tô Mạn Lệ sợ cô cự tuyệt, vội nói: “Bộ Hành, đây là cơ hội. Nếu không thì em cứ máy móc theo tài liệu có sẵn, ấn PPT đọc cho xong là được.”

Vì cô nghĩ nếu Bộ Hành làm không tốt, nồi nấu này cũng sẽ không rót trên người cô được, vì có Tiểu Chu tổng bao che.

Bộ Hành biết Tô Mạn Lệ đem mình ra để chữa cháy, nhắc nhở cô ấy, “Giám đốc, chỉ sợ tài liệu trên máy tính đã bị xóa. Lúc trước cô ta có gửi mail cho chị không?”

Tô Mạn Lệ tin khả năng cao tài liệu đã bị xóa, ruột gan cồn cào, Từ Giai không gửi cho cô bản PowerPoint. Đúng ra mà nói, Từ Giai phải gửi cho cô xem qua. Nhưng mấy ngày trước, Từ Giai lại tự cầm notebook đến văn phòng cô, cô mất nửa ngày trực tiếp giúp cô ta sửa bản PPT.

Cô lúc ấy còn thấy vui vẻ, cho rằng sau cuộc nói chuyện với Từ Giai hôm đánh giá sản phẩm bổ sung đó, thái độ công tác nghiêm túc hơn rất nhiều, ngay cả đối với cấp trên cũng tỏ ra khiêm tốn. Không nghĩ tới cô ta hôm nay không nói tiếng nào trực tiếp bỏ gánh, rõ là muốn một mất một còn với cô.

Tô Mạn Lệ sắc mặt trắng bệch, tuyệt vọng mà lắc đầu.

Bộ Hành trong lòng thở dài.

Tô Mạn Lệ tuy rằng không thích Từ Giai, nhưng vẫn lấy đại cục làm trọng. Mà Từ Giai hôm nay không thông báo với ai, không màng đến trách nhiệm của mình mà tự rời đi, tuyệt đối đủ tiêu chuẩn sa thải, điều đó sẽ không tốt, nó sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp tương lai của cô ta.

Rốt cuộc sẽ có công ty nào dám tuyển một người tùy tiện bỏ gánh giữa chừng như vậy?

Lúc này ở ngoài hội trường, người dẫn chương trình Lưu Tân Minh tuyên bố: “Tiếp theo xin mời chủ nhiệm thiết kế giày trẻ em Bella Từ Giai lên giới thiệu sản phẩm mới tới tất cả mọi người!”

Tô Mạn Lệ lập tức lạnh sống lưng. Hôm nay là một dịp quan trọng, ông Trác cùng phu nhân đều đến, hiện tại lại có sai lầm lớn như vậy, ít nhiều cũng sẽ ảnh hưởng đến cô.

Bộ Hành hít sâu một hơi, lập tức quyết định. Cô cố gắng giữ bình tĩnh, “Giám đốc, nếu chị thật sự không chọn được người khác tốt hơn thì em có thể lên.”

Cô cũng không có suy nghĩ cứu Tô Mạn Lệ, chỉ không nghĩ mọi người cực cực khổ khổ chuẩn bị đến giờ mà do sai lầm của Từ Giai khiến cho cùi kiếm ba năm bị thiêu trong một giờ. Còn nữa, theo như lời chị ấy nói, đây đúng thật là cơ hội cho cô thể hiện.

Tô Mạn Lệ lúc này cũng không chắc với đề nghị của chính mình, không có PPT, cô ấy định thuyết trình như thế nào?

Bên ngoài tiếng vỗ tay hoan nghênh đã vang lên, cô không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể nhờ vào thần y làm ngựa chết như ngựa sống, giả vờ kiên định mà nói: “Bộ Hành, chị tin tưởng em!”

Bộ Hành gật đầu, bước nhanh đi ra, đi xuyên qua lối nhỏ, bước lên bục phát biểu, chỉnh microphone, lúc này mới nhìn thẳng xuống dưới, hơi hơi khom người.

Ngữ khí trầm thấp: “Xin chào mọi người, tôi tên Bộ Hành.”

Phía dưới tức khắc truyền đến một chút tiếng ồn xì xào.

Bộ Hành mang ý tứ xin lỗi, “Chủ nhiệm Từ đột nhiên không được khỏe, không thể lên thuyết trình được. Hôm nay tôi sẽ giới thiệu sản phẩm mới đến quý vị, xin cảm ơn!”

Chu Mộ Tu không biết thay đổi vị trí từ lúc nào, bây giờ đang ngồi cạnh cục trưởng Lưu, cục trưởng cục thương mại. Anh ngồi dựa lưng vào ghế, mang theo vẻ kỳ lạ trong mắt chăm chú nhìn Bộ Hành.

Lúc bước lên bục phát biểu tim đập bùm bùm nhảy loạn xạ, Bộ Hành lơ đãng chạm ánh mắt anh đột nhiên thấy vững tâm hơn nhiều.

Chu Mộ Tu cong khóe miệng nhìn cô gật đầu, không có tiếng động cổ vũ.

Sau khi cô nói xong khoảng được ba giây, không gian yên tĩnh, Chu Mộ Tu vỗ tay đầu tiên.

Làm người dẫn chương trình Lưu Tân Minh lập tức nói: “Xin quý vị nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Bộ Hành!”

Mọi người thấy Tiểu Chu tổng vỗ tay, cũng nhiệt liệt vỗ tay theo.

Bộ Hành mỉm cười tỏ vẻ biết ơn, ánh mắt đã đảo qua màn hình máy tính trên bàn, quả nhiên đoán trước được không có bóng dáng file PPT kia.

“Xin chờ một lát ạ!” Giọng cô nhẹ nhàng pha chút tinh nghịch, “Xin quý vị cho tôi hai phút, mọi người có thể nhân cơ hội này để uống nước hoặc có thể

tán gẫu vài chuyện.”

Một tràng cười vang lên ở dưới sân khấu.

Khi nói chuyện, cô đã mở trình duyệt, nhanh chóng đăng nhập vào hòm thư của mình, lấy ra tài liệu ở mục thư nháp.

Sau cuộc họp đánh giá sản phẩm, Tô Mạn Lệ đã nói với cô: “Bộ Hành, em phải trực tiếp hỗ trợ Từ Giai làm tốt công việc cho cuộc họp báo. Từ Giai tùy hứng mà làm bậy, nói không chừng tính tình đại tiểu thư lại phát tác, chị không yên tâm về cô ta. Cuộc họp báo không thể có một sơ suất nào, em phải chú ý đến công việc của mỗi người.”

Bộ Hành mang thái độ học hỏi đến Trác Chu, thân phận trợ lý giám đốc rất có lợi cho cô sau này, cô có thể rèn luyện và điều phối tốt hơn các vấn đề của cả nhóm.

Nói cách khác, những người khác trong nhóm chỉ cần hoàn thành một hay hai việc, cô yêu cầu chính mình phải hiểu tất cả những việc của mọi người, lúc cần thiết, tự mình đi học hỏi từng việc một.

Một số vấn đề nho nhỏ liên quan đến cuộc họp báo lần này đã được Từ Giai phân công đến cụ thể từng người, Từ Giai tự mình làm việc quan trọng nhất, đó chính là chuẩn bị PPT để giới thiệu sản phẩm.

Bộ Hành hiện giờ quan hệ với đồng nghiệp cũng không tệ lắm, ngoài lý do từ bản thân cô ra còn do có thể do bữa tiệc đầu năm cô mời mọi người.

Cô bình thường không phải người nói nhiều, nhưng rất dễ dàng xác nhận việc hoàn thành công việc ở từng khâu của mỗi người bằng vài câu nói đùa, hơn nữa biết được đó là sở trường công tác của bọn họ nên có thể hoàn thành một cách nhẹ nhàng.

Chỉ có duy nhất công việc của Từ Giai là cô không xác minh được.

Cho nên, ngoài công việc cô phải đảm nhận, cô cũng giao cho bản thân một nhiệm vụ. Đó chính là cũng viết một file PPT, từ thiết kế bố cục cho đến nội dung đều do cô suy nghĩ toàn bộ, hơn nữa khi ở nhà một mình cô đã tập diễn hai lần ở thư phòng. Không nghĩ trời xui đất khiến thế nào hôm nay lại có tác dụng.

Cô lúc này cảm nhận được sâu sắc một điều: Cơ hội luôn dành cho những người chuẩn bị. Mà cô tin mình sẽ bắt được cơ hội này.

Mở PPT ra, cô bắt đầu giới thiệu sản phẩm một cách trôi chảy, thành thạo thực hiện các tương tác nhỏ với người nghe theo chi tiết cô đã thiết kế.

Tô Mạn Lệ đã trở lại chỗ ngồi của mình, lúc này trong lòng cô suy nghĩ. Chỉ sợ Bộ Hành này còn lợi hại hơn cô nghĩ.

Về mặt Chu Mộ Tu rất hài lòng, từ đầu đến cuối mắt không rời khỏi cô.

Cô hôm nay quá xinh đẹp, tự tin điềm tĩnh, làm anh rung động mãi không thôi.

Trác Nghiêu lúc này nghiêng nghiêng mặt nói: “Ba, ba nhìn thấy thế nào?”

“Người trên sân khấu ấy hả?” Trác Khánh Uy nheo đôi mắt tinh tế mà nhìn, nói thầm: “Cũng không phải xinh đẹp lắm!”

Trác Nghiêu cười, “Con cũng nói như vậy với lão Chu, nhưng nói đi nói lại, nếu chỉ nhìn mặt để đánh giá, Mộ Tu cũng không đến mức như bây giờ.”

Trác Khánh Uy nghe con gái nói ý bảo vệ nha đầu kia, tìm một hai tật xấu, “Ba trông giống y hệt người mẫu Sula cao cao gầy gầy, tay to hơn mặt!”

Trác Nghiêu trong lòng buồn cười, ba bà hôm nay đột nhiên nói muốn đến đây, nói ở nhà nhàn rồi đến nhàm chán nên muốn đến đây xem náo nhiệt. Mà bà thấy, ba bà có xem náo nhiệt đâu, rõ ràng tới xem người thì có.

Bà có ý nói: “Sao con lại cảm thấy cô gái này lần thứ hai so với lần đầu con gặp lại có vẻ được hơn nhỉ? Có một số người, mới nhìn không có gì đặc biệt, nhưng về sau càng nhìn càng thấy đẹp! Đặc biệt đối với chuyện vợ chồng, như thế là chuyện tốt!”

Trác Khánh Uy hừ nhẹ một tiếng, không cho là đúng, tiếp theo lại nói: “Nhưng ba thấy có chút phong độ đại tướng.”

Trác Nghiêu mỉm cười, ba bà rất hiếm khi khen người khác, xem ra ấn tượng đầu tiên đối với nha đầu này cũng không tồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47

Buổi thuyết trình kết thúc suôn sẻ..

Bộ Hành tươi cười, trở về chỗ ngồi của mình trong tiếng vỗ tay và ánh nhìn chăm chú của mọi người.

Tô Mạn Lệ thân thiết mà kéo cô ngồi xuống cạnh mình, xung quanh trước mặt đông không tiếc lời mà khen ngợi Bộ Hành.

Sân khấu bắt đầu thay đổi, chậm rãi nâng sân khấu hình chữ T lên, âm nhạc tiết tấu vui vẻ vang lên tràn ngập hội trường. Đèn dưới sân khấu được đã được tắt, chỉ còn lại ánh đèn lộng lẫy trên sân khấu hình chữ T.

Giọng Lưu Tân Minh xen lẫn với âm nhạc, cao giọng tuyên bố bắt đầu chương trình trình diễn thời trang của các người mẫu nhí.

Nhóm người mẫu nhí tinh thần phấn chấn bước lên sân khấu. Mọi người lập tức bị show diễn hấp dẫn.

Lưu Tân Minh đi tới tìm Tô Mạn Lệ, hai người tránh sang một bên để nói chuyện.

Anh ta hỏi: “Có chuyện gì với Từ Giai vậy?”

Tô Mạn Lệ cũng chưa biết rõ chuyện như thế nào, trên mặt không còn vẻ dịu dàng hiền lành của ngày thường nữa, ngôn ngữ cũng có phần tức giận, “Tôi cũng đang muốn biết cô ta có chuyện gì đây! Rồi bỏ vị trí, bây giờ vẫn không thấy đâu! Cô ta chê Bella chúng tôi nhỏ, không xứng với cô ta! Tôi nhiều năm công tác như vậy còn chưa gặp cấp dưới nào như cô ta.”

Cô thở ra và nói: “Giám đốc Lưu, công ty nhất định phải nghiêm túc tiến hành xử lý cô ta, bằng không không thể thuyết phục được mọi người.”

Lưu Tân Minh biết Từ Giai tính tình đại tiểu thư, nhưng cũng không nghĩ tới hôm nay cô ta không biết nặng nhẹ như vậy. Ngay một nỗi cô ta có quan hệ với phu nhân chủ tịch, việc này chắc phải xin ý kiến của Chu tổng.

Anh ta chỉ có thể nói: “Mặc kệ là lý do gì, trước tiên phải liên hệ được với cô ta cái đã, rồi mới xử lý được.”

Tô Mạn Lệ biết Lưu Tân Minh có điểm kiêng kỵ, khẳng định Chu Mộ Tu sẽ không bỏ qua cho hành vi này của Từ Giai.

Cô thở dài, “Giám đốc Lưu, tôi có một đề xuất.”

“Cô cứ nói.”

“Sau này Bella chúng tôi tuyển người, những người có nền tảng từ nước ngoài, quan trọng là bằng cấp, nhưng hơn tất cả vẫn là đạo đức nghề nghiệp và sát hạch EQ. Nếu hai điều này mà không đạt tiêu chuẩn, trực tiếp đánh rớt từ vòng của các anh, người như Từ Giai tôi thật sự không muốn!”

Lưu Tân Minh nghĩ thầm, lúc trước khi phỏng vấn Từ Giai biểu hiện rất tốt, cô lúc đó cũng đồng ý mà bây giờ như đang trách anh vậy?

Thái độ Tô Mạn Lệ không khác nhau, chuyển đề tài: “Tôi đề xuất Bộ Hành làm chủ nhiệm thiết kế?”

Lưu Tân Minh trong lòng kinh ngạc, Bộ Hành không chỉ đang trong thời gian thử việc, mà còn ở vị trí trợ lý, nếu làm vậy vượt qua bao nhiêu cấp, thật sự công ty từ trước đến nay không có chuyện này.

Nhưng biểu hiện hôm nay của Bộ Hành thật sự xứng đáng với vị trí chủ nhiệm thiết kế, nếu muốn một bước từ trợ lý lên chủ nhiệm vẫn không hợp quy tắc, chỉ có thể trách cô ấy lúc trước phỏng vấn chọn vị trí quá thấp.

Anh quan sát Tô Mạn Lệ trong ánh đèn sân khấu lúc sáng, lúc tối, bình thường cô còn có điểm kiêng kỵ, nhưng nhìn Từ Giai vì cô ta có mối quan hệ với phu nhân chủ tịch, hôm nay lại hoàn toàn trở mặt nói thẳng ra như vậy, hơn nữa còn đề bạt Bộ Hành, chỉ e Tô Mạn Lệ biết mối quan hệ của Chu tổng và Bộ Hành.

Bộ Hành chú ý tới hai người đang nói chuyện, thấy Tô Mạn Lệ con giận giữ còn chưa tiêu, cũng có thể đoán được vì chuyện của Từ Giai. Cô cũng có suy nghĩ, sau khi đặt hàng kết thúc cô sẽ làm đơn xin chuyển chính thức, đồng thời xin thăng lên vị trí sơ cấp thiết kế, đó cũng là việc hoàn toàn hợp lý.

Khi màn catwalk kết thúc cũng là thời gian ăn trưa.

Những khách hàng từ xa đến sẽ có nhân viên của phòng kinh doanh tiếp đón, nhóm thiết kế Bella vẫn như cũ chia ra hai bàn ăn cơm.

Chu Dung Dung có vẻ buồn bực, “Chủ nhiệm Từ sao đột nhiên lại không khỏe chứ? Lúc trước em thấy chị ấy vẫn ổn mà!”

Tô Mạn Lệ hôm nay bị Từ Giai làm cho đứng tim, hừ lạnh một tiếng, buông đũa, đem Từ Giai nói xấu trước mặt mọi người ở Bella.

Mọi người có chút khó có thể tin, cũng không nghĩ tới chân tướng sự việc lại ra như thế.

Phạm Văn Hiền thần sắc phức tạp, anh cũng không nghĩ tới Từ Giai lại là người không lý trí như vậy. Anh nói cho cô ta biết bí mật kia chẳng qua không muốn thấy đáng về cả ngày điều vô dương oai, hát hăm coi thường người khác của cô ta nữa thôi, chỉ nghĩ nói móc cô ta, không để cho cô ta vui vẻ, nào nghĩ đến cô ta sẽ làm loạn như vậy.

Giang Kỳ Nhã có chút khó hiểu, “Chị ấy sao lại làm vậy chứ? Chị ấy vì hôm nay đã chuẩn bị rất tốt từ mấy ngày trước, sao có thể không quan tâm mà bỏ đi chứ!”

Tô Mạn Lệ lạnh lùng, “Sự thật chính là như vậy! Hôm nay nếu không phải Bộ Hành, toàn bộ nhóm thiết kế của chúng ta đều bị xấu mặt trước các khách hàng, như tát vào mặt Chu tổng cũng như cả Trác Chu, hậu quả không thể tưởng tượng được!”

Mọi người nghĩ thôi cũng cảm thấy sợ.

Tô Mạn Lệ liếc nhìn mọi người một lượt, nói: “Từ bây giờ, trong ba buổi đặt hàng tới, nếu mọi người có vấn đề gì có thể báo cáo với Bộ Hành, Bộ Hành

em tạm thời đảm nhiệm vị trí quản lý.”

Mọi người nhìn nhau, bị một người trẻ tuổi vào làm việc chưa đến hai tháng quản lý, đồng nghiệp có chút không thoải mái ở trong lòng, nhưng cũng không nói gì được, vì trong trường hợp ngày hôm nay mấy ai cứu nguy được nên cô ấy nổi bật hơn so với mọi người là điều dễ hiểu. Suy nghĩ như vậy, cũng cảm thấy không khó để chấp nhận, nhìn chung Bộ Hành so với Từ Giai dễ chịu hơn nhiều!

Triệu Văn đi đầu nói: “Không thành vấn đề!”

Mọi người cũng chỉ biết nghe lời, gật đầu tán thưởng.

Com đã ăn xong xuôi, mọi người đang nói chuyện để chuẩn bị đi nghỉ.

Lúc này, Ngô Vi đi tới nói: “Giám đốc Tô, phu nhân chủ tịch mời cô qua đó một chút.”

Trường hợp này tuy đơn giản chỉ là khen ngợi, động viên vài câu, nhưng là chuyện rất đáng tự hào.

Tô Mạn Lệ ngẩng đầu nhìn về phía bàn Chủ tổng ở xa xa, tâm tư suy nghĩ, vỗ vỗ vai Bộ Hành, “Đi nào!”

Bộ Hành ngạc nhiên, không có ý muốn đứng dậy, cô không muốn mình dính đến việc này.

Ngô Vi lại cười, có ý gì đó liếc mắt với Tô Mạn Lệ.

Tô Mạn Lệ nhìn trong mắt, có chút nghi ngờ mình được hưởng chút vinh dự từ Bộ Hành, lập tức dùng lực kéo cô ấy đứng lên, khẳng khái muốn cùng nhau đi.

Bộ Hành không thể từ chối, chỉ còn cách đi theo Tô Mạn Lệ.

Bàn Chu Mộ Tu đã dùng xong, trên bàn còn vài vị lớn tuổi đang uống trà và nói chuyện.

Trác Khánh Uy tuổi tác đã cao, dùng xong com, đã được đưa lên phòng khách trên lầu nghỉ ngơi.

Bộ Hành đi sau Tô Mạn Lệ.

Tô Mạn Lệ chào hỏi: “Xin chào Chu phu nhân, Chu tổng!”

Cô cũng chào hỏi hai khách hàng lớn quen thuộc.

Trác Nghiêu quay đầu lại, cười tao nhã, chỉ vào hai ghế trống bên phải, “Ngồi xuống đi!”

Chu Mộ Tu ngồi phía bên trái cạnh Trác Nghiêu, lúc này chủ động đứng lên, rút ghế bên trái, “Nào, ngồi xuống đây!”

Trong mắt Chu Mộ Tu lời nói này rõ ràng nói với Bộ Hành, hơn nữa ngữ điệu không khó để miêu tả có chút thân mật.

Tô Mạn Lệ lập tức biết điều mà nói: “Bộ Hành, em ngồi bên trái phu nhân đi!”

Đẩy cô về phía trước, còn mình tự ngồi vào ghế bên phải Trác Nghiêu.

Bộ Hành có chút do dự, rõ ràng bên phải còn có chỗ trống, cô vẫn có thể chiếm chỗ của Chu Mộ Tu sao?

Nhưng anh ấy lại đứng lên, hơn nữa rất ga lăng mà kéo ghế cho cô, nếu cô không ngồi nghĩa là không giữ mặt mũi cho ông chủ phải không?

Trác Nghiêu lúc này lại vươn tay trái ra khẽ chạm cổ tay cô, gật đầu cười đối với cô.

Bộ Hành thuận thế ngồi xuống.

Chu Mộ Tu cũng không tìm vị trí khác ngồi, cứ đứng sau cô như vậy, cạnh tay tùy ý đặt ở trên ghế sau lưng cô, gần như muốn chạm tới vai cô.

(Continue...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-2

Trác Nghiêu nói vài câu với Tô Mạn Lệ, sau đó quay mặt lại thân thiết mà nói: “Hôm nay cháu làm rất tốt!”

Bộ Hành trong lòng có chút kinh ngạc, khóe miệng hơi cong, “Cảm ơn phu nhân.”

Trác Nghiêu khẽ ngược mắt lên, thấy con trai mình cũng đang cười, cùng chung một dáng vẻ rất tự hào, trong lòng không khỏi buồn cười.

Lại nhìn sang bên cạnh, “Nghe nói hôm nay cháu lên sân khấu không chuẩn bị trước, thế có hồi hộp không?”

Bộ Hành gật đầu, “Hồi hộp ạ, nhưng rồi đứng trên sân khấu vài phút cháu lại không thấy lo nữa!”

“Ừ! Di ở dưới cũng thấy cháu rất tự tin, lão gia nhà di còn khen cháu có phong thái đại tướng.”

“Chắc do cháu che dấu tốt!”

Hai người cùng nhau cười rộ lên, không khí thêm phần hòa hợp.

Trác Nghiêu thật sự có ấn tượng tốt hơn so với lần trước, cô gái này cùng lắm chỉ hai mươi bốn tuổi, không kiêu ngạo, điềm tĩnh khéo léo, Từ Giai không thể sánh được.

Hai khách hàng quan trọng đang ngồi phía đối diện nhìn thấy hai người nói chuyện trong lòng lấy làm lạ, cô gái còn rất trẻ, phu nhân chủ tịch lại cất nhắc cô ấy như vậy, hai người nói chuyện với nhau một cách dễ dàng, làm giám đốc Tô Mạn Lệ ngồi đó như làm nê.

Lại nhìn Chu tổng đứng sau cô gái trẻ kia, vừa rồi về mặt còn nghiêm túc cùng bọn họ nói chuyện về đầu tư, thị trường, lúc này lại nhìn chăm chăm cô gái kia với vẻ mặt hớn hở giống như một thiếu niên, dần dần cũng nhìn ra manh mối.

Trong đó có một người cười hỏi: “Đây chính là...?”

Tô Mạn Lệ định trả lời, liền nghe Trác Nghiêu chủ động giới thiệu, “Đây là nhà thiết kế của Bella chúng tôi, Bộ Hành.”

Ngữ khí thân mật, giống như đang giới thiệu người thân trong nhà.

Mọi người trong lòng đều biết rõ đáp án.

Người vui mừng nhất lúc này chắc chắn thuộc về Chu Mộ Tu, anh không nghĩ mẹ anh lại thích Bộ Hành như vậy.

Bộ Hành vốn nghĩ rằng Chu phu nhân tìm Tô Mạn Lệ tới khen thưởng, không nghĩ đến cô đi cùng cũng được sắp xếp để ngồi xuống. Hơn nữa có phải Chu phu nhân nói chuyện quá thân thiết với cô không? Cô thụ sủng nhược kinh rất nhiều, trong lòng có chút khác thường.

Cô hơi nghiêng nghiêng mặt muốn nhìn về mặt của Chu Mộ Tu, nhưng anh ấy lại đứng sau lưng cô, cô quay đầu lại nhìn anh thì không có vẻ gì cô tình.

Chu Mộ Tu lập tức chú ý đến ngôn ngữ cơ thể của cô, sợ cô nghĩ nhiều, thần không biết quỷ không hay mà siết nhẹ vai cô.

Bộ Hành lập tức bình thường trở lại, anh đã từng nói sẽ không ép cô làm bất cứ việc gì. Cũng không ai có thể quyết định buộc cô phải làm gì.

Bữa trưa qua đi, khách hàng đều được sắp xếp phòng nghỉ ngơi trong khách sạn.

Công ty cũng sắp xếp phòng cho nhân viên nghỉ trưa.

Bella tiêu chuẩn được hai người một phòng.

Bộ Hành và Chu Dung Dung chung một phòng.

Cô nhắm mắt được một lúc, thì nhận được tin nhắn WeChat của Chu Mộ Tu: “Bảo bối, tới 1701!”

Người đàn ông này không biết bắt đầu từ khi nào, ngoài trên giường gọi cô bằng một số từ yêu đương, bây giờ ở ngoài tin nhắn WeChat cũng bắt đầu thêm vài chữ buồn nôn ở đầu tin nhắn.

Bộ Hành nhìn đồng hồ, giờ đã mười hai giờ, buổi chiều một rưỡi phải bắt đầu rồi. Cô còn muốn ngủ trưa, không để ý đến anh ấy, chỉnh giờ đồng hồ báo thức và nằm ngủ.

Chu Dung Dung từ nhà tắm đi ra, nằm luôn lên giường, lẩn qua lộn lại không có ý ngủ. Cô nghiêng mặt qua kêu: “Hành tỷ!”

Bộ Hành nhắm mắt lên tiếng.

“Chị thật lợi hại! Mấy người Giang Kỳ Nhã buổi sáng đều bị chị làm cho kinh ngạc.”

Bộ Hành khiêm tốn, “Thật sự khi chị đi lên chân vẫn còn run đấy!”

“Thật vậy sao? Em còn nghĩ chị không lo lắng gì!”

Bộ Hành cười cười không nói chuyện.

“À mà!” Chu Dung Dung lại bắt đầu hỏi: “Từ Giai có phải bị công ty sa thải không chị?”

“Có lẽ vậy.”

“Nếu thật sự như vậy thì tốt, ai hoi đâu cả ngày phải đi hầu hạ một đại tiểu thư xấu tính!”

Chu Dung Dung thấy Bộ Hành không phản ứng gì, có chút cẩn thận hỏi: “Các chị ấy đều nói. .... Chị lên làm chủ nhiệm thiết kế, có thật vậy không chị?

Bộ Hành mí mắt giật giật, “Chị không biết, không ai nói điều đó với chị cả.”

Nếu sự thật như vậy, cô sẽ không từ chối, làm được cô sẽ làm.

“Chị được làm chủ nhiệm thiết kế cũng siêu quá đi! Khẳng định ở Trác Chu từ xưa đến nay không có ai thăng chức nhanh như vậy!”

“Hôm nay phu nhân chủ tịch nói với chị những gì? Mọi người trò chuyện lâu thật đấy!”

“Phu nhân chủ yếu nói chuyện với giám đốc Tô, chị chỉ ngồi cạnh nghe thôi.”

Bộ Hành ngáp một cái, quay lưng lại.

Chu Dung Dung quả nhiên không hỏi thêm gì nữa.

Bộ Hành cắt đứt phiền nhiễu, bắt đầu liu diu ngủ.

Đột nhiên, di động dưới gối rung lên hai tiếng.

Trong lòng thở dài, cầm xem, quả nhiên vẫn là người nào đó chưa từ bỏ ý định nên đã nhắn WeChat thúc giục:

Bảo bối, nếu hai phút nữa em không xuất hiện, anh sẽ gõ cửa phòng em.

Bộ Hành như có tiếng trống làm tinh thần hăng hái mà xoay người xuống giường, anh ấy dám uy hiếp cô, đợi lát nữa cô sẽ xử đẹp anh!

Chu Dung Dung vội hỏi: “Có chuyện gì vậy chị?”

“Chị ra ngoài một lát, em ngủ đi!”

Bộ Hành thay giày, vừa mở cửa ra, sợ tới mức lập tức đóng cửa lại ngay, cô sợ Chu Dung Dung nhìn thấy.

Bộ đồ buổi sáng đã được anh thay bằng áo sơ mi trắng quần tây, còn trắng trợn đứng ở cửa phòng cô, vẻ mặt khoe khoang mà nhìn cô cười!

Bộ Hành lập tức nhìn xung quanh hành lang, rất may đang nghỉ trưa nên không có một bóng người. Đứng ở chỗ này thật sự quá chướng mắt, cô tức giận trừng mắt nhìn anh, “Còn không đi?”

Đi trước về hướng thang máy, cùng duy trì khoảng cách với anh.

Chu Mộ Tu chấp tay sau lưng chậm rãi đi theo.

Hai người đến phòng anh ở tầng 17.

Bộ Hành tham quan phòng xa hoa của anh, chấp tay sau lưng hỏi: “Làm gì?”

Chu Mộ Tu vừa rồi vẫn đi theo sau cô, thấy cô dừng lại, rốt cuộc có thể ôm lấy cô, tro mặt mà nói: “Nhớ em!”

“Sao càng ngày miệng lưỡi anh càng trơn tru hơn thể nhỉ?”

“Trơn tru gì đâu?” Chu Mộ Tu bất mãn, “Không tin, em kiểm tra xem.”

Nói rồi đem miệng tới sát miệng cô, khê cắn môi cô, cô phản xạ có điều kiện hé miệng, đầu lưỡi của anh nhân cơ hội này linh hoạt mà chui vào.

Bộ Hành nghĩ thầm, như thế còn không gọi là miệng lưỡi trơn tru sao?

Lại bị anh cho tay vào bên trong quần áo không kim nén được mà phát ra tiếng “Ừm...”

Anh đắc ý mà cười, bốn cợt xung quanh miệng cô nói nhỏ: “Bảo bối, em lại kêu rồi kìa!”

Bộ Hành bị anh vuốt ve thật sự có chút động tình, không thể để anh vừa chiếm tiện nghi vừa khoe mẽ, không cam lòng yếu thế mà cũng dùng tay xoa nắn

chỗ nhạy cảm của anh ấy.

Quả nhiên hơi thở anh dồn dập hơn, ánh mắt càng thêm nóng bỏng, cố ý ôm chặt cô hơn mà nói: “Anh chỉ nghĩ ôm hôn em một cái rồi cùng nhau ngủ trưa thôi. Nếu em muốn...”

“Thật không? Thế thì tôi về ngủ đây.” Bộ Hành ngắt lời anh, làm bộ muốn xoay người, khóe miệng trộm cười.

“Còn tùy vào em!”

Anh bế cô lên, hai người cùng nhau cười ngã xuống giường lớn mềm như bông.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Chu Mộ Tu lướt qua liền dừng lại, biết cô buổi chiều còn phải đứng rất lâu, không dám lấn lộn với cô.

Bộ Hành kỳ lạ khi thấy anh không hứng thú lắm, chỉ ôm cô chứ không hành động gì, giọng khàn khàn hỏi: “Anh sao thế?”

Chu Mộ Tu thích thú không buông tay mà vuốt ve da thịt eo cô, thờ dãi, “Em ngủ một lúc đi, đến giờ anh gọi em.”

Bộ Hành giờ tay nhìn đồng hồ, ngáp một cái rồi lẩm bẩm, “Chỉ còn có hai mươi mấy phút.”

Nói xong cô lại cảm thấy lời nói này của mình giống như thúc giục anh làm cái gì đó đi. Mặt mày Chu Mộ Tu không khỏi hớn hờ, nhìn cô trong lòng anh như một vật báu vô giá, thấy thế nào cũng rất thích. Càng thêm luyến tiếc, âm thanh ôn hòa nói: “Nhắm mắt lại ngủ một giấc cũng tốt mà.”

“Ừ!” Bộ Hành dựa vào ngực anh, giống như con mèo tìm một vị trí thoải mái nhất, nhắm mắt lại.

Chu Mộ Tu hôn hôn bên tai cô, kéo chăn lên che cho hai người.

Không nghĩ tới nằm một lát đã ngủ được rồi, lúc Bộ Hành giật mình tỉnh giấc, là một giờ hai mươi phút.

Cô dùng sức bỏ tay của anh đang đặt trên ngực cô, nhanh ra khỏi giường, mặc quần áo.

Hỏi: “Sao đồng hồ báo thức không kêu vậy?”

“Anh tắt đấy. Buổi chiều chủ yếu là công việc của bên thị trường, tôi muốn một chút cũng không sao.”

Bộ Hành hừ nhẹ, “Anh là ông chủ, tôi không thoải mái tự do giống anh vậy được!”

Chu Mộ Tu không chớp mắt nhìn chăm chăm cô mặc quần áo, chậm rãi kéo khóa quần qua bụng phẳng, cảnh đẹp trước mắt biến mất không khỏi có chút mất mát buồn bã.

Chống khuỷu tay, thuận miệng nói: “Nếu không em làm vợ ông chủ nhé?”

Bộ Hành đang đi giày, nghe được lời này cười như không cười liếc nhìn anh ấy, quay mặt đi đến chiếc gương to, dùng tay chải tóc chuẩn bị đi.

Chu Mộ Tu nói lời kia ra liền bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, lúc này thấy cô bình thản, so sánh với lần trước tiến bộ hơn nhiều.

Anh thấy cô phải đi, lại có chút hối hận vừa rồi không thể hiện đủ, không cam lòng mà nói: “Bảo bối, lại đây hôn một cái nào!”

Bộ Hành quay đầu nhìn anh, lúc trước hai người hành động, lúc này áo sơ mi anh vẫn còn mặc trên người, khuy áo bị cô cởi ra mấy nút, lộ ra bộ ngực rắn chắc.

Cô biết nửa người dưới của anh đang trần trụi, lúc này lại đắp chăn, lộ ra bàn chân, chống khuỷu tay nằm nghiêng, trên mặt mang theo ý cười ranh mãnh, nhìn anh cô như mất hồn.

Bộ Hành cảm thấy tâm trí mình có chút nhộn nhạo, cô cầm túi nhỏ, lấy son cùng gương từ bên trong ra để đánh son, quay đầu lại đi về phía anh.

Chu Mộ Tu thấy cô đi lại đây, với tay muốn giữ cổ cô, nhưng lại bị cô giữ cầm anh trước một bước.

Bộ Hành cong khóe miệng, nghiêng đầu dùng sức thom vào má trắng trẻo của anh ba cái, nhìn rất vừa lòng rồi xoay người rời đi.

Chu Mộ Tu nhìn cửa đóng lại, dùng tay xoa xoa mặt mình, quả nhiên là dấu son môi, không khỏi cười thành tiếng, cảm thấy mỹ mãn mà nằm xuống.

Bộ Hành bước nhanh vào thang máy, ấn tầng một.

Thang máy dừng lại ở tầng tám, Bộ Hành theo bản năng lùi về sau hai bước.

Có người bước vào.

Bộ Hành tròn xoe mắt, là giám đốc nhân sự Lưu Tân Minh, gật đầu mỉm cười, “Giám đốc Lưu.”

Lưu Tân Minh trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, lịch sự mà cười, xoay mặt đối diện với cửa thang máy. Vừa rồi anh thấy thang máy đi xuống từ tầng 17, tầng 17 chỉ có Chu tổng ở, cô ấy rõ ràng mới từ kia xuống.

Lưu Tân Minh hơi nghiêng nghiêng mặt, mỉm cười nói: “Buổi sáng cô thuyết trình rất xuất sắc.”

Bộ Hành hơi hơi mỉm cười, “Anh quá khen, hơi vội nên tôi chưa chuẩn bị được kỹ.”

Vừa nói xong hai câu, thang máy dừng ở tầng 3.

Một đám người bước vào, là người của Bella, gồm người của thời trang trẻ em cũng như của giày trẻ em. Bọn họ thấy trong thang máy có mình hai người nên mặt lộ vẻ kinh ngạc, chào hỏi Lưu Tân Minh, cũng nói chuyện với Bộ Hành vài câu.

Chu Dung Dung ở trong đám người chui ra nói: “Hành Hành tỷ, giữa trưa chị đi đâu vậy? Em còn định gọi điện thoại cho chị!”

Thang máy đang ồn ào lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều chú ý lắng nghe.

Vừa rồi thấy Bộ Hành ở trong thang máy mọi người sẽ có suy nghĩ khác, công tác đặt hàng được tổ chức ở tầng một, các nhân viên ở tầng ba, các khách hàng đến đặt hàng đều được sắp xếp ở tầng năm, sáu và bảy, tầng tám nghe nói là của các quản lý cao cấp của công ty, tầng 17 là phòng cố định của Tiểu Chu tổng.

Cô có việc gì mà lại từ trên đi xuống? Cô đi đến tầng nào?

Bộ Hành đang muốn tìm lý do, Lưu Tân Minh đã nói trước: “Tôi vừa rồi tìm Bộ Hành có chút chuyện.”

Có người nói thêm vào: “Chuyện Từ Giai sao?”

“Ừ!”

Những người hiểu rõ, nhỏ giọng bàn luận về chuyện Từ Giai, có ý tứ thăm dò nhau. Lại cũng có người trong tâm ngờ vực câu trả lời của Lưu Tân Minh, thang máy rất nhiều người, ai cũng có suy nghĩ riêng của mình.

Bộ Hành có cái nhìn thoáng qua đối với Lưu Tân Minh, trong lòng nghĩ, có thể ở vị trí quản lý cao cấp quả nhiên đều không bình thường. Anh ta nhất định biết cô đến phòng Chu Mộ Tu.

Tới tầng một không bao lâu, nhân viên phòng kinh doanh mang theo các khách hàng đến. Các nhà thiết kế có trách nhiệm giới thiệu sản phẩm thiết kế và giá bán, khách hàng đối với sản phẩm có bất kỳ thắc mắc gì sẽ được giải đáp một cách chuyên nghiệp, hơn nữa phải ghi chép lại những kiến nghị và yêu cầu sửa đổi từng chi tiết của mỗi khách hàng.

Chiều nay sắp xếp khách hàng đều là những khách hàng mới, rất nhiều câu hỏi, số lượng đặt hàng tương đối ít, chỉ để mang tính chất tham khảo. Phải mất một thời gian dài để khách hàng chọn mẫu, nhân viên kinh doanh mời bọn họ đến bàn trà bên cạnh để uống trà và ăn điểm tâm, đồng thời để cho họ có thời gian hạch toán đơn hàng.

Bên này Bella cũng đang nhàn rỗi.

Tôn Hiểu Hiểu hôm nay đi giày cao gót, đứng hơn hai giờ liền thấy khó chịu, than vãn đau chân.

Bộ Hành nghĩ cũng không cần nhiều người đứng ở đây làm gì, liền nói: “Mọi người ai mệt thì nghỉ chút đi, hiện tại cũng không bận gì.”

Tôn Hiểu Hiểu vội gờ tay, “Tôi tôi! Tôi nghỉ một lát rồi sẽ quay lại!” Nhìn sang bên cạnh, “Chu Dung Dung, cùng đi đi!”

Chu Dung Dung nhìn về phía Bộ Hành, Bộ Hành cười gật gật đầu.

Giang Kỳ Nhã cũng cùng đi theo.

Tôn Hiểu Hiểu đi đầu tìm bàn ngồi xuống.

Cô mở nắp chai nước khoáng trên bàn, trong mắt xoay chuyển, thần bí mà nói: “Hai người đón giám đốc Lưu tìm Bộ Hành hay là Bộ Hành chủ động đi

tìm giám đốc Lưu?”

Chu Dung Dung cầm kẹo ăn, thấy kỳ lạ, “Không phải giám đốc Lưu đã nói rồi sao? Anh ấy tìm Bộ Hành.”

“Không nhất thiết phải như thế! Cô vừa vào đây làm, không hiểu nước sâu thế nào đâu! Giám đốc Lưu là ai chứ, mà lại gọi riêng cô ta lên tầng hỏi chuyện Từ Giai? Không chờ đến khi buổi đặt hàng kết thúc về công ty nói được hay sao?”

Chu Dung Dung tròn to mắt, “Ý chị nói chính Bộ Hành đi tìm giám đốc Lưu hả?”

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48-2

“Tôi chưa từng nói thế nhé! Tôi chỉ căn cứ vào tình huống phân tích một chút, ai biết tốt cùng chân tướng sự thật là gì đâu! Thêm nữa, công ty nào mà chả có quy tắc ngầm, cũng không có gì lạ!”

“Không phải thế chứ!”

“Người ta đã tâm lớn! Cô nghĩ xem cô ta giống cô mới đến công ty được mấy ngày. Nhanh như vậy không chỉ được giám đốc Tô tin nhiệm, hôm nay lại nổi bật trước mặt nhiều người như vậy, cô nên biết cô ta sẽ còn lên cao nữa!”

Chu Dung Dung dẫu miệng, biểu tình phức tạp, “Đó là người ta có bản lĩnh, hơn nữa vừa lúc có cơ hội, đương nhiên là có thể xuất hiện! Chị xem hai mẫu giày của chị ấy, trong chiều nay, khách nào đến xem cũng đặt hàng!”

“Nó được đặt ở vị trí dễ thấy nhất, phòng kinh doanh lại nói đây là sản phẩm được nhiều người đánh giá cao, khách hàng có thể không đặt hàng sao?”

Tôn Hiểu Hiểu khoe miệng nhếch nhếch, “Ài da, dù sao đầu óc đơn giản của tôi không thể hiểu được mấy cái đường vòng cong cong đó, chỉ có thể chấp nhận vị trí thiết kế sơ cấp nhỏ này, lấy mấy nghìn đồng tiền lương thôi!”

Chu Dung Dung khoe miệng động động, nghĩ thầm, lúc trước Dương Tiểu bảo cô là người nông cạn cũng đúng.

Giang Kỳ Nhã hôm nay vì chuyện của Từ Giai vẫn luôn nói rất ít, lúc này đứng lên trước: “Tôi đi trước đây, nếu bị giám đốc Tô hay ông chủ thấy chúng ta nghỉ ngơi ở đây thì không được hay cho lắm!”

Tôn Hiểu Hiểu cùng Chu Dung Dung biến sắc, vội vàng cũng đứng lên.

Trở lại phòng trưng bày, Bộ Hành đang nói chuyện cùng Triệu Văn.

Trong lúc Giang Kỳ Nhã và Chu Dung Dung không chú ý thì Tôn Hiểu Hiểu sấn đến trước mặt Bộ Hành, ra vẻ thân thiết mà nói: “Bộ Hành, hai người có muốn nghỉ ngơi ăn một chút gì đó không? Chúng tôi thay ca cho.”

Bộ Hành cười, “Không cần, tôi không mệt.”

Triệu Văn cũng cười nói không cần.

Lúc này, lại có một nhóm khách mới lại đây, đích thân giám đốc Âu của phòng kinh doanh dẫn đến.

“Ừ? Mẫu này được, màu sắc cũng rất vừa mắt, khách hàng của tôi chắc chắn rất thích!”

Một người phụ nữ tiến lên cầm một đôi giày xem, mọi khách hàng xung quanh bị câu nói của bà ấy làm cho chú ý, cũng đều đứng lại nhìn.

Âu Dương khen mà nói: “Mắt chị Trương thật biết nhìn, đây là một trong những đôi chủ lực của chúng tôi, hôm nay đã bán được rất nhiều.”

Anh cầm một chiếc giày nhìn tên trên thẻ, thấy tên người thiết kế viết “Bộ Hành”, xoay mặt chuẩn bị gọi, thì đã thấy Bộ Hành đi tới.

Bộ Hành cười cười tự giới thiệu.

“À!”. người phụ nữ thấy cô rất quen, mắt sáng lên, “Buổi sáng cô là người thuyết trình phải không?”

“Vâng ạ!” Bộ Hành cười gật đầu, “Để em giới thiệu qua về sản phẩm này cho chị được không ạ?”

Chị Trương rất tự nhiên mà đồng ý.

“Đây là mẫu nhà xưởng của chúng em sản xuất lần đầu, chị xem kiểu dáng của nó đơn giản vậy thôi, nhưng phiên bản rất đẹp. Hơn nữa nó được thiết kế theo nhóm tuổi, trẻ nhỏ dùng khóa rất dễ sử dụng, tạo hình khóa chữ Q chắc chắn các bạn nhỏ sẽ rất thích, với độ tuổi tiểu học thì sử dụng dây buộc bằng vải, tạo sự năng động và cũng giản dị hơn một chút.”

Chị Trương không ngừng gật đầu.

“Chị có thể xem cái đế giày này, nhẹ nhàng, mềm dẻo tính thực dụng cao, đế giày của mỗi loại cũng có độ mềm cứng khác nhau, để phù hợp với sự phát triển bàn chân của trẻ nhỏ ở mỗi độ tuổi.”

Chị Trương với tay bẻ bẻ, nói với người đồng hành bên cạnh: “Đôi này rất tốt, hai nhóm tuổi đặt cạnh nhau, khách hàng có thể tự mình so sánh, để người bán không phải mất công giới thiệu để này mềm để khác cứng.”

Âu Dương cầm đơn đặt hàng ở một bên tiếp lời, “Mẫu này tôi sẽ giúp chị lên đơn, chị muốn đặt bao nhiêu ạ?”

Cô Trương suy nghĩ, “Màu xanh nước biển mười hai lô, hai màu kia mỗi màu tám lô.”

Âu Dương cười, “Chị Trương, cửa hàng chị lớn, mẫu này đẹp như vậy, sao chị không suy nghĩ đặt nhiều thêm?”

Cô Trương do dự, “Tôi lấy trước như vậy đã, sau này còn có thể bổ sung mà.”

Bộ Hành không nhanh không chậm nói: “Chị Trương, mẫu này không phải là hàng có sẵn trên thị trường, sau này khi hàng của chúng tôi phổ biến trên thị trường thì cửa hàng chị cũng giống các cửa hàng khác, em kiến nghị với chị nếu chị đồng ý hãy đặt nhiều một chút, vì em cũng tính trong thời gian chị chờ bổ sung hàng sẽ bỏ qua thời cơ bán hàng tốt nhất, thêm nữa sẽ có nhiều lô hàng khác nhau nữa, màu sắc ít nhiều cũng có chút sai lệch không giống bản đầu.”

Bên cạnh có một vị khách khác nói: “Mẫu này tôi sẽ đặt nhiều, mắt tôi xem giày vẫn rất chuẩn, mẫu này chắc chắn là bán chạy! Nếu có thêm màu hồng đào, tôi cũng đặt thêm.”

Bộ Hành xem qua, ghi vào trong sổ tay, cười nói: “Điều này phụ thuộc vào ba ngày đặt hàng, nếu chúng tôi sẽ thêm màu nếu đạt được số lượng đặt hàng do công ty quy định.”

Xoay mặt nói với Âu Dương: “Anh có muốn cùng giám đốc Tô thảo luận một chút về việc bổ sung màu hồng đào vào mẫu không ạ? Tôi cũng có ý tưởng giống vị khách hàng này, vì ngay từ đầu hàng mẫu cũng có màu hồng đào, nhưng khi nhuộm ra màu tôi không ưng ý, không kịp thời gian để làm lại nên tôi đã quên mất.”

Âu Dương gật đầu, trải qua cuộc họp báo buổi sáng, rồi bây giờ lại tiếp xúc với cô, anh đã hoàn toàn tin tưởng lời Trương Dung khen cô không dứt miệng trước mặt anh, nghiêm túc nói: “Giám đốc Tô đang ở trên lầu nói chuyện với khách hàng, lát nữa tôi sẽ đi tìm cô ấy.”

Không ít khách hàng sôi nổi nói về doanh số của họ: “Tôi cũng muốn màu hồng đào, trước tiên hãy thêm nó cho tôi. Hãy khẳng định số lượng đủ cho chúng tôi nhé!”

Chị Trương lúc này cũng không do dự, sợ lấy thiếu đến lúc đó không có hàng để bán, quyết đoán nói: “Tôi mỗi màu thêm tám lô. Màu hồng đào cũng đặt mười lô.” Rồi xoay mặt nói với Bộ Hành: “Tôi mới bắt tay với Bella từ năm ngoái, cô là thiết kế mới của bọn họ à? Thật là tuổi trẻ đầy hứa hẹn!”

Bộ Hành nói đùa, “Nếu ông chủ em nghe được chị khen như vậy thì tốt, có khi còn cho em thăng chức tăng lương ấy chứ!”

Tất cả mọi người đều có thiện ý mà cười rộ lên.

Lúc này, nghe thấy một giọng nói dễ nghe vang lên: “Nhân viên làm tốt đương nhiên sẽ được thăng chức tăng lương.”

Âu Dương ngẩng đầu nói: “Chu tổng!”

Thật là nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến.

Chu Mộ Tu quần áo phẳng phiu không biết đứng đó chấp tay sau lưng từ bao giờ, bên cạnh có Ngô Vị.

Bộ Hành trong đầu không tự chủ được thoáng hiện lại cảnh bộ dáng anh buổi trưa khóa thân nửa người nằm nghiêng trên giường, bây giờ nhìn anh áo mũ chỉnh tề đứng đó, lại cảm thấy người này trong ngoài không đồng nhất.

Không khí càng thêm nóng lên, có lẽ do kinh doanh giày dép quần áo, nên khách hàng hơn nửa là phụ nữ, lại được gần gũi với Tiểu Chu tổng trẻ tuổi đầy hứa hẹn, anh tuấn đẹp trai như trong truyền thuyết như vậy, cho dù là người lớn tuổi, đều có dáng vẻ tươi cười.

Bộ Hành nhìn thấy cảnh này có chút buồn cười, sao nhìn có vẻ giống kiểu gặp thần tượng thế này? Chỉ điều này là fans hơi lớn tuổi một chút.

Chu Mộ Tu hòa đồng cười cười cùng vài người khách hàn huyên vài câu, nhìn thấy Bộ Hành đang đứng một bên không nín được ý cười, không biết cô

cười cái gì, hỏi cô: “Cô có muốn được thăng chức tăng lương không?”

Bộ Hành nhướn mày, không kiêu ngạo không xu nịnh, “Đương nhiên rồi ạ, nếu muốn thành tướng quân thì trước hết phải là người lính giỏi đã.”

Chu Mộ Tu gật đầu, mắt mang ý cười, “Lúc này tôi cũng nói chuyện với Lưu Tân Minh và Tô Mạn Lệ, cuối tuần cô chính thức thăng chức sẽ có quyết định tới.”

Bộ Hành kinh ngạc, “Là gì ạ?”

“Chú nhiệm thiết kế Bella.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Người của Bella thứ hai và thứ ba được nghỉ bù do đột đặt hàng vào cuối tuần.

Hôm nay người môi giới hẹn Bộ Hành cùng người mua đến trung tâm giao dịch để nộp thuế và sang tên.

Mà Từ Giai hôm đó cùng mẹ cô đi tìm Vu Tiểu Ni cũng không được việc gì.

Vu Tiểu Ni vẫn luôn lo lắng thì Từ Chính Vi nói với cô rằng ông Từ đã đồng ý để cô sinh con, cũng cảnh cáo bà Từ cùng Từ Giai không được làm xằng làm bậy, khiến cô có thêm tự tin. Đặc biệt lúc đó cô lại nghe đồn về chuyện hôn nhân của Từ Giai và Chu gia, cô trong lòng lại không có điểm gì kiêng kỵ nữa, đã có các ý tưởng từ trước không dám có.

Mấy ngày này, mẹ con bà Từ trách móc dẫn vật Từ Chính Vi, hai người càng quở trách bức bách Từ Chính Vi, Vu Tiểu Ni càng sẵn sàng ông ta.

Từ Chính Vi mấy ngày nay cũng không về nhà, ngoài đi làm ra cơ bản đều ở lại căn hộ mà Vu Tiểu Ni đang thuê.

Hai người như thế càng thêm dịu dàng và ngọt ngào với nhau, Vu Tiểu Ni nhân cơ hội mà gói đầu thổi gió, nguyên văn cô nói: “Chính Vi, nếu anh có thể ly hôn với vợ anh thì tốt, con của chúng ta có thể có một gia đình như bao gia đình khác, cũng không bị ai chê cười.”

Từ Chính Vi tâm tư thả lỏng, trong nhà ồn ào nhốn nháo đối lập với nơi này nhẹ nhàng, yên bình, ông thật hết cách khi Từ Giai và mẹ nó lại cùng dưới một mái hiên, Từ Giai do được nuông chiều nên hồng cả tính cách, ông hiện giờ khó có thể chịu đựng được. Nhưng ông biết không có khả năng ba ông đồng ý cho ông ly hôn rồi cưới vợ mới, ông cũng không dám làm trái.

Vu Tiểu Ni biết trong lòng ông ta đang băn khoăn, lại càng nhẹ nhàng sẵn sàng, “Lúc trước là anh giúp em, thường xuyên qua lại rồi em và anh ở bên nhau, em không cầu gì hơn, vì cảm thấy con người anh thật tốt, cố gắng báo đáp anh. Nhưng hiện tại bây giờ không thể nữa, chúng ta có con, em khẳng định đời này em chỉ sẽ ở bên cạnh anh. Em cũng biết bố anh không đồng ý cho em bước vào cửa, vì anh vì con, em nguyện ý chờ, chờ mười năm hay hai mươi năm đến khi ông ấy không còn nữa, rồi sẽ có một ngày liễu ám hoa minh*.”

(*Liễu ám hoa minh: sau cơn mưa trời lại sáng, một ngày tươi đẹp sẽ đến.)

Lời nói này tình ý chân thành, cô âm thầm quan sát Từ Chính Vi đã động lòng, khe khẽ thở dài, “Chính Vi, không hiểu sao bây giờ trong lòng em cảm thấy thật sự không yên tâm, cứ cảm giác có gì đó không an toàn. Anh lần này đồng ý mua nhà dưới tên của em đi, nếu thật sự không được thì anh tính cho em và con một sự đảm bảo có được không? Nhà đó chính là của ba người gia đình mình, anh sau này vẫn tới đây mà, được không?”

Vừa nói, hai mắt Vu Tiểu Ni đắm lệ mà nhìn ông ta. Từ Chính Vi hoàn toàn xuôi lòng, gật đầu đáp ứng. Nhà ở ngày nào chưa sang tên cho Vu Tiểu Ni, thì ngày đó Vu Tiểu Ni sẽ đứng ngồi không yên.

Cô biết bà Từ và Từ Giai sẽ không dễ dàng từ bỏ, biết đâu ngày nào đó sẽ tìm được chỗ cô ở, lại đến đây gây phiền toái cho cô. Cô đem lo lắng nói cho Từ Chính Vi, nói ông ta thuê luôn phòng bên cạnh, để người nhà cô lại đây ở mấy tháng đến khi cô sinh thì thôi. Từ Chính Vi suy xét một lúc rồi cũng đồng ý.

Vu Tiểu Ni không dám về nhà làm hàng xóm xung quanh biết mình dựa người giàu có, chỉ gọi điện thoại cho anh trai đang thất nghiệp, để anh cùng em gái đến đây ở.

Ba mẹ cô là người thật thà, biết cô chen chân vào gia đình nhà người khác vẫn luôn lo lắng trong lòng, sau này biết cô mang thai chửi cô một trận, mắng cô không biết liêm sỉ, gần như đã không qua lại gì với cô.

Anh cô và em gái đưa ba mẹ tới gặp cô, cùng hôm đó cô mang hai anh em đi Nam Phụng nhìn căn biệt thự kia, hơn nữa còn nói: “Chúng ta là anh chị em, đến khi em được sống tốt, thì mọi người tự nhiên cũng được hưởng ít nhiều!”

Anh trai và em gái cô nghe những lời nói này lập tức đem ngôi nhà trị giá hai nghìn vạn kia nói cho ba mẹ họ nghe, còn chụp ảnh căn biệt thự đưa cho ba mẹ xem. Ba mẹ họ lần này không mắng Vu Tiểu Ni, chỉ nói lười quản chuyện của anh em họ, ngày hôm sau, hai anh em họ liền thu dọn hành lý đến ở cùng Vu Tiểu Ni.

Vu Tiểu Ni thể hiện khéo léo để Từ Chính Vi chi tiền thuê ba căn hộ cùng một tầng cạnh nhau, chiều dài anh trai em gái ăn ngon uống tốt, nên qua mấy ngày không khó khăn lắm đã thuyết phục được ba mẹ cô đến đây, gia đình đoàn viên mà ở.

Cho nên, đến thứ sáu, hơn nửa ngoài mẹ con Từ Giai còn có lái xe cho nhà họ Từ, tổng cộng có ba người, thừa dịp Từ Chính Vi không ở đó đã đến tìm Vu Tiểu Ni kia.

Bà Từ và Từ Giai lên kế hoạch từ đầu, tới cửa tìm tiểu tam tự nhiên sẽ không tránh được xô xô đẩy đẩy, “Vô tình” bị ngã cũng là chuyện khó tránh, Vu Tiểu Ni danh không chính ngôn không thuận không dám làm gì họ.

Tài xế gõ cửa, giúp việc Vu Tiểu Ni vừa mới mở cửa ra, ba người tiến nhanh vào nhà.

Vu Tiểu Ni đang nằm trên sofa xem TV ăn trái cây, nhìn thấy ba người phản xạ đầu tiên là sợ kinh hoàng, nhưng nhìn thấy giúp việc đã chạy ra ngoài, trong lòng mới yên tâm được phần nào.

Cô rúm ở trên sofa hỏi: “Mấy người muốn làm gì?”

Bà Từ cười lạnh một tiếng hướng phía tài xế nói: “Đem cô ta lại đây!”

Tài xế nghe lời mà đi về phía Vu Tiểu Ni, nhưng tay còn chưa đụng tới người cô ta, cửa đã mở toang, một đám người vội lao vào.

Đúng là đại gia đình nhà họ Vu.

Ba mẹ cô có chút chột dạ, yên lặng đứng một bên.

Em gái và cô ta bình thường đã thân thiết, mối quan hệ rất tốt, nghĩ sau này còn phải dựa vào chị gái để ăn sung mặc sướng, lập tức đi đến bên cạnh chị gái che chở.

Anh cả nhà họ Vu là một tay xã hội đen chính hiệu, người cao to, cánh tay có hình xăm, vừa nhìn đã thấy không phải người dễ chọc.

Tài xế của bà Từ thấy một nhà người lập tức nao núng, mọi người ở đây đã sớm có chuẩn bị, nếu muốn làm gì thì chỉ có hại, khuyên bà Từ, “Hảo hán phải biết tránh cái thiệt trước mắt, chạy nhanh đi!”

Bà Từ nào có cam tâm, trừng mắt liếc ông ta một cái: “Sợ cái gì! Tôi đã nói lúc đó với anh thế nào, anh chỉ cần giữ con tiện nhân này lại cho tôi!”

Tài xế ánh mắt dao động, nơm nớp lo sợ tiến lên.

Anh trai Vu Tiểu Ni bước nhanh xông lên, giữ bả vai ông ta, “Để tôi xem ai dám đụng đến em gái tôi!”

Tài xế “Ai da” một tiếng, vội nói: “Không dám không dám!”

Cuống quít né ra, không quan tâm đến bà Từ đang xông tới.

Từ Giai vẫn luôn bất động thanh sắc lúc này lạnh lùng cười một tiếng khinh miệt rồi lại nhìn thoáng qua mẹ của mình, bà Từ không được tự nhiên mà quay mặt đi. Từ Giai quan sát tình thế hiện tại, khoanh tay ngồi vào một bên ghế sofa, ngồi giữa hai người là em gái của Vu Tiểu Ni.

Từ Giai nhìn Vu Tiểu Ni, mở miệng: “Tôi cho cô một trăm vạn, xóa sạch dấu tích đứa nhỏ này.”

Vu Tiểu Ni đương nhiên không muốn, cái cô muốn chính là ngôi nhà trị giá hai nghìn vạn kia, thậm chí sau này còn được làm vợ danh chính ngôn thuận của Từ Chính Vi.

Mắt anh trai Vu Tiểu Ni sáng lên, cũng ngồi xuống, cà lơ phát phơ mà nói: “Đại tiểu thư cô nói cái giá này cũng rất khó cho em gái tôi, con trai của nhà họ Từ chỉ có giá một trăm vạn thôi sao?”

Từ Giai cười cười, “Hai trăm vạn.”

Anh cả nhà họ Vu không tự chủ được nuốt nước miếng, anh ta đến bây giờ cũng chưa có nhiều tiền như vậy.

Ba mẹ Vu Tiểu Ni thần sắc phức tạp mà nhìn nhau, bà Vu hét lên một tiếng, “Tiểu Ni!”

Trong lời nói đã rõ ý tứ.

Vu Tiểu Ni đôi mắt sáng lên, trong lòng thầm mừng, những người này suy nghĩ thật nông cạn, mọi người đều bị che mắt bởi hai trăm vạn.

Cô vuốt bụng mình, thành thật mà nói: “Đây là con trai tôi, tôi muốn sinh nó ra.”

“Một nghìn vạn.”

Từ Giai chậm rãi nói.

“Con điên rồi! Giai Giai!” Bà Từ không bình tĩnh.

Bà không biết trong lòng Từ Giai nghĩ gì, chính xác ra trong tay hai người căn bản cũng không có một nghìn vạn.

Mọi người trong nhà họ Vu thần sắc kinh hãi, không thể tin sẽ kiếm được số tiền lớn như vậy, chỉ cho rằng số tiền đó với những người kẻ có tiền giống như mưa bụi.

Ngay cả Vu Tiểu Ni tâm tư cũng bắt đầu có chút dao động, anh trai Vu Tiểu Ni đã quay sang nhẹ nhàng khuyên bảo em gái, “Em gái, tình hình tốt thế này vẫn nên đồng ý đi, em cầm tiền về sau muốn tìm người thế nào mà chẳng được, hà tất gì phải đi theo lão già năm mươi tuổi đó?”

Ông bà Vu nhìn nhau gật đầu, vẻ mặt hi vọng nhìn con gái.

Lợi dụng lúc tất cả mọi người không cảnh giác, Từ Giai đột nhiên đứng dậy đuổi chân ra dùng hết sức đá vào bụng Vu Tiểu Ni.

Cô đâu có nghĩ được em gái Vu Tiểu Ni là giáo viên dạy thể thao, phản ứng nhanh hơn so với người bình thường, vội vàng đưa tay ra ngăn cản, chân Từ Giai tuy đã đá lên rồi, nhưng lực bị giảm xuống một nửa.

Vu Tiểu Ni sợ hãi kêu lên, cuống quýt ôm lấy bụng, sắc mặt hoảng sợ: “Bụng chị đau quá! Mau đưa chị đến bệnh viện!”

Từ Giai không cam lòng, còn định đá cái nữa, lập tức bị anh trai Vu Tiểu Ni dùng tay giữ lấy, không thể cử động.

Anh ta thế mới biết lúc này Từ Giai chơi đùa họ, hung dữ mà phi nhỏ, “Mẹ kiếp! Đừng nghĩ tao không dám đánh phụ nữ!”

Bà Từ thấy tình thế không ổn, giữ chặt Từ Giai vội vàng chạy ra ngoài cửa.

Chuyện này nhà họ Vu không đúng, nên cũng không dám đuổi theo mẹ con Từ Giai.

Tài xế bà Từ đang chờ ở trong xe, thấy hai người ra tới, vội vàng xuống xe, lắp bắp mà nói: “Tôi đang định báo cảnh sát, hai người sao thoát khỏi đó chứ?”

“Đồ bất lực!” Bà Từ đi lên tát vào mặt ông ta.

Tài xế lấy tay che mặt run run rẩy rẩy không dám nói tiếp.

Từ Giai cười lạnh, “Bất lực mà mẹ còn ngủ với ông ta!”

Nói xong vào xe của mình, một mình rời đi.

Bà Từ nuốt nước miếng, mũi lấm tấm mồ hôi, sắc mặt lúc đỏ lúc trắng mà đứng bất động bên cạnh xe.

Bụng Vu Tiểu Ni không ảnh hưởng gì, nhưng ở trước mặt Từ Chính Vi làm trò, giả bệnh động thai nằm viện ba ngày, khóc lóc kể lể bản thân lo lắng thế nào, sợ hãi ra sao.

Từ Chính Vi tức giận không thôi, gọi điện thoại cho bà Từ, nói muốn ly hôn với bà ta. Vu Tiểu Ni biết ông ta chỉ mạnh miệng nói, sẽ không dễ dàng ly hôn với bà ta như vậy.

Lau nước mắt vỗ về bụng mình thút thít, “Ngày mai sẽ làm thủ tục sang tên ngôi nhà, mọi giấy tờ em đã chuẩn bị đủ, anh đừng có đến lúc đó lại đổi ý đây! Nếu anh đổi ý em thật sự cũng hết hy vọng, chỉ còn cách mang theo con trai trốn đi thật xa.”

Từ Chính Vi quả thật không chịu nổi bà vợ già kia nữa, mà ông cũng có tình cảm với Tiểu Ni thật, lại thêm bảo bối trong bụng cô nữa, vội dỗ dành cô, “Em yên tâm, những gì anh đồng ý với em, anh khẳng định sẽ không thay đổi.”

Vu Tiểu Ni lúc này mới yên tâm được một nửa.

Sáng thứ hai đồng hồ báo thức vang lên, Bộ Hành cựa người bò dậy, lại bị Chu Mộ Tu kéo xuống. Ba ngày đặt hàng liên tục bận rộn kết thúc, sau bữa tiệc mừng trở về nhà đã 10 rưỡi.

Hai người về nhà tắm qua loa, Chu Mộ Tu bắt đầu tranh công, “Có người được thăng chức tăng lương không nghĩ nên báo đáp một chút với ông chủ sao?”

Bộ Hành cũng không yếu thế, “Có người cũng không tính lượng đặt hàng hai mẫu giày của tôi trong ba ngày, xem xem tôi kiếm được cho anh bao tiền?”

Chu Mộ Tu á khẩu không trả lời được, nằm bẹp ở trên giường. “Đến đây đi bảo bối! Anh để cho em muốn làm gì thì làm.”

Vì thế, hai người quả thực muốn làm gì thì làm một buổi tối.

Cho nên, hai người đã bị đánh thức bởi đồng hồ báo thức lúc chưa đến tám giờ, và hiện tại đều có chút thân yếu chân mềm. Cựa tới cựa lui đến tám rưỡi, hai người mới đi ra cửa, xuống cửa hàng ăn cháo cho bữa sáng.

Chín giờ, Chu Mộ Tu mở cửa xe bộ của Bộ Hành, đưa cô đi đến trung tâm giao dịch bất động sản.

Khi dừng xe, Bộ Hành thấy anh cũng muốn xuống xe, cười nói: “Anh không nên vào, Từ Chính Vi cùng tiểu tam kia gặp anh mọi người lại xấu hổ.”

Chu Mộ Tu nói thầm, “Thế sao còn cố tình bán cho ông ta?”

Nghiêng đầu hôn cô, “Có việc gì gọi điện thoại cho anh luôn đấy!”

“Biết rồi, chẳng qua chỉ là cái nhà thôi mà.”

Bộ Hành cầm túi xuống xe, đi vào cửa giao dịch trung tâm.

Giao dịch trung tâm người rất nhiều.

Bộ Hành vừa tiến đến, Từ Giai mang kính râm ngồi ở ghế nhìn thấy cô.

Cô ta mặc một bộ thể thao có mũ bằng vải mềm, mang theo túi xách của Prada, tóc dài lười biếng, tinh tế thướt tha, rất dễ thấy trong đám đông.

Từ Giai mặc kệ vì sao cô ta xuất hiện ở chỗ này, trong lòng không kìm nén được sự ghen tị, cô ta dựa vào cái gì mà càng ngày càng đẹp? Bởi vì có Chu Mộ Tu sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50

Chu Mộ Tu đẩy ghế ra sau đuôi chân dựa vào, lấy di động ra xử lý mail. Biết cô đang ở bên trong, vẫn thấy không yên tâm, thỉnh thoảng lại hướng về phía cửa nhìn xem.

Lát sau, Từ Chính Vi xuất hiện ở cửa, đỡ một cô gái có bụng hơi nhô, có lẽ chính là người ông ta bao nuôi bên ngoài.

Bộ Hành đi đến cửa số 3 vì người môi giới hẹn ở đó. Đi qua Từ Giai, hai người không có giao tình gì, thậm chí xem như không quen biết, cô cũng không cần chào hỏi, trong lòng biết việc sang tên hôm nay sẽ không diễn ra thuận lợi. Trong lòng bật cười, việc này đối với Từ Chính Vi thật không phải chuyện tốt gì.

Người môi giới đã đến trước một lúc, đã lấy sẵn sổ thứ tự, đối diện vẫy tay với Bộ Hành.

Từ Giai từ nhỏ đến lớn không biết kìm nén cơn giận, lúc này thấy Bộ Hành mà không nói vài câu thì không phải là Từ Giai. Cô đứng dậy đi lên ngăn Bộ Hành lại. Bỏ kính râm, ngữ khí cao cao tại thượng trước sau như một, “Nhìn thấy sếp cũ không phải nên chào một tiếng sao?”

Bộ Hành luôn luôn có quan điểm người không phạm mình, mình không phạm người, thấy cô ta ngữ khí không tốt, cũng không tính phải khách khí, khoe miệng hơi nhếch lên, “Cần thiết sao?”

“Khá khen, mới ba ngày không gặp, nói chuyện không giống lúc trước nữa rồi. Nghe nói Chu Mộ Tu thăng chức cho cô làm chủ nhiệm thiết kế?”

“Quyết định còn chưa có, nhưng chắc có khả năng đến tám chín phần.”

Từ Giai khoa trương mà che miệng cười khê, “Thật là không nghĩ tới anh ta lại thích kiểu người như cô! Cô ngủ với anh ta mấy lần anh ta mới đồng ý với cô vậy?”

Nói xong những lời này, cô cười có chút ác ý, cô nói vậy để không còn cảm giác chua xót cho chính mình.

Bộ Hành cũng đang cười, ánh mắt sắc nhọn, “Vậy lúc trước cô làm chủ nhiệm là cô ngủ với ai vậy?”

“Cô.....!”

Từ Giai trong mắt toát ra lửa giận, duỗi tay chỉ vào Bộ Hành.

“Từ Giai, cô từ trước đến nay luôn không biết tôn trọng người khác!”

Bộ Hành nhẹ nhàng đẩy tay cô ra, cười cười, “Trác Chu đã tuyên bố cô tự động từ chức. Cũng nói thêm, tôi còn phải cảm ơn cô! Nếu không phải cô chủ động rời bỏ vị trí, tôi đâu có cơ hội nhanh như vậy ngồi lên vị trí này.”

Nói xong, Bộ Hành làm lơ cô ta tiếp tục đi về phía trước.

“Cô đứng lại đó cho tôi!”

Từ Giai không cam lòng mà tiếp tục đi theo cô.

Người môi giới nhìn Bộ Hành cười cười, một bên gọi điện thoại, “Ông Từ, ông đi đến đâu rồi? Cô Bộ đã đến rồi, còn hai ba người nữa thôi là đến lượt chúng ta đây!”

Ông Từ? Từ Giai trong lòng chột dạ, quay đầu nghi ngờ hỏi người môi giới, “Ông Từ nào vậy? Có phải Từ Chính Vi không?”

Người môi giới sững sốt, “Cô là...?”

Là thật sao? Từ Giai không kìm nén được mà cười to, nhưng nghe ra lại là kiểu cười lộ bịch, đau khổ.

Cô nhìn về phía Bộ Hành, “Nhà của cô à?”

“Đúng vậy.”

“A! Thật đúng oan gia ngõ hẹp.”

Từ Giai lúc này trong lòng chua xót, ghen ghét đến phát cuồng.

Cô chưa bao giờ thiếu tiền, cũng không nghĩ tới cần phải tiết kiệm tiền, dù sao cô cũng là đứa con duy nhất của Từ gia, cho dù là tiền hay nhà cuối cùng cũng sẽ để lại cho cô. Ba cô trước kia rất cưng chiều cô, cô không có tiền sẽ tìm đến ông ấy, ông không thể không đáp ứng. Cô yên tâm thoải mái tận hưởng cuộc sống, vội vàng tiếp cận Chu Mộ Tu.

Từ Chính Vi hai năm trước bao dưỡng tình nhân cô cũng không để trong lòng, mấy người bạn chơi bài của mẹ cô nhà ai là không có chuyện như vậy? Ba cô nhiều năm như vậy mới bao dưỡng một người, cô cũng không quan tâm, đặc biệt có một lần ngẫu nhiên cô phát hiện mẹ cô thân thiết cùng lái xe, cô cũng nghĩ không quản chuyện bọn họ.

Cô đâu có nghĩ đến Vu Tiểu Ni kia lại mang thai, ông nội và ba cô lại còn quyết tâm muốn để cho cô ta sinh con, điều này đã uy hiếp nghiêm trọng đến lợi ích của cô, cô lúc này mới không kìm được nóng nảy. Mà cái người tên Bộ Hành này đã từng bị cô khinh thường, cô ta không chỉ có tiền, có dung nhan còn có cả Chu Mộ Tu, cô từ trước đến nay vẫn luôn cho rằng mình muốn cái gì sẽ có cái đó, hiện giờ so với cô ta mới phát hiện mình cái gì cũng không có.

Một sự lo lắng, ghen ghét và oán hận không kìm nén được tràn ngập trong lòng Từ Giai, nhưng sau nhiều lần va chạm với Bộ Hành, biết cô ta cũng không phải người dễ chọc, nhất thời không dám làm gì cô ta.

Đúng lúc này, cô nhìn thấy xa xa Từ Chính Vi đang đỡ Vu Tiểu Ni lại đây, lúc này mới nhớ ra mục đích đến đây hôm nay của mình.

Vu Tiểu Ni vừa thấy đến Từ Giai, liền phản xạ có điều kiện mà lấy tay che bụng. Cũng may cô biết nhìn xa, hôm nay cũng kêu anh trai và em gái đi cùng, chính là để phòng ngừa mọi chuyện.

Cô quay đầu phía sau nhìn, hai anh em thấy Từ Giai lập tức tiến đến theo sát Vu Tiểu Ni.

Từ Giai hôm nay không phải tới đánh người, cô ba ngày nay không tìm được Từ Chính Vi, đành phải đến đây để tìm ông ấy, có ý nghĩ cản trở việc mua nhà.

Bà Từ không chỉ bị Từ Chính Vi mắng, còn bị Từ lão gia gọi đến răn dạy một trận, nên không dám có động tĩnh gì.

Từ Giai biết, mẹ cô đã bị ông nội bắt được nhược điểm.

Từ Chính Vi không nghĩ rằng con gái lại tới đây, nhủ mầy, “Sao con lại tới đây? Có việc gì để về nhà nói!”

“Việc gì sao? Chẳng lẽ ba cảm thấy mắt mắt à?” Từ Giai lạnh lùng cười to, “Con chính là muốn cho người khác nhìn thấy, ba tôi, hiện tại mua nhà cho tình nhân bên ngoài!”

Quả nhiên mọi người xung quanh đều nhìn sang bên này, tất cả mọi người đều trong thời gian đợi đến lượt, có náo nhiệt xem sẽ không thấy nhàm chán.

Từ Chính Vi kéo cánh tay con gái, “Sao mầy lại đến đây gây rối vậy, sau này một phen tiền mầy cũng không có!”

Trong nháy mắt, trán Từ Giai nổi lên gân xanh, các khớp ngón tay trắng bệch, Bộ Hành cho rằng cô ta ương ngạnh tiếp tục đối đầu với ba cô, nhưng cô ta ngay lập tức lại không thể, nước mắt chảy xuống, lời nói yếu ớt: “Ba, ba không thể đối xử với con như vậy! Trước kia ba đối xử với con tốt thế nào, bây giờ chỉ vì con hồ ly tinh này mà ba không để ý đến con sao?”

Bộ Hành trong lòng thất vọng, cô nghĩ Từ Giai lâu nay luôn trong tư thế kiêu ngạo, không thể ngờ được cũng có giờ phút nhìn thấy cô ta trong bộ dáng này. Cô ta cũng không phải người không có sở trường gì, cô ta có thể dựa vào tài năng cùng năng lực làm việc của mình để xây dựng sự nghiệp độc lập, thế mà bây giờ lại đến tận đây thể hiện sự yếu đuối.

Bộ Hành không nghĩ sẽ đứng đây xem khôi hài, lạnh lùng nói: “Ông Từ, ông không mua cũng không sao, tiền đặt cọc hai mươi vạn lúc trước tôi không thể trả lại cho ông.”

Từ Chính Vi bắt đầu do dự.

Từ Giai quay đầu, “Bộ Hành, cô đừng có quá đáng!”

Bộ Hành trầm giọng nói: “Việc này chúng tôi đã tiến hành được gần hai tháng, người môi giới cũng vì điều này mà bận tới bận lui, hôm nay mua bán không thành công tôi chắc chắn sẽ bị tổn thất. Hơn nữa chúng tôi có hợp đồng, phù hợp với các quy định của pháp luật.”

Vu Tiểu Ni nóng nảy, hét lên chói tai: “Chính Vi! Anh đã đồng ý mua cho em và con trai một ngôi nhà cơ mà!”

Từ Giai tiến lên giữ lấy cánh tay Bộ Hành, “Bộ Hành, tôi cảnh cáo cô, nếu cô bán nhà cho ông ấy chính là cùng tiểu tam thông đồng làm bậy!”

“Giai Giai con đừng gây rối vô cớ! Việc này không có liên quan gì đến cô Bộ!”

“Không liên quan sao? Con xem cô ta đang có ý đem nhà bán cho ba, vì không ưa con đấy!”

Từ Chính Vi không biết Từ Giai và Bộ Hành quen nhau, chỉ cho rằng Từ Giai bị điên nên gặp ai cũng cắn.

Bộ Hành nhìn Từ Giai tức muốn học máu, trong lòng thờ dài, ăn ngay nói thật: “Tôi không nhân rồi như cô nghĩ, với lại cô cũng không đáng để tôi phải phí tâm tư.”

Từ Giai lại cảm thấy cô ta có ý chèn chọc cô, không ngăn được lửa giận trong lòng, cao tay muốn tát vào mặt Bộ Hành. Tuy rằng cô chưa bao giờ được Chu Mộ Tu ưu ái, nhưng Chu Mộ Tu đối với người con gái nào cũng như vậy, cho nên cô lại càng kỳ vọng, bây giờ xuất hiện thêm Bộ Hành, kỳ vọng của cô hoàn toàn bị vỡ nát, cái tát này căn bản không phải vì chuyện bán nhà, mà do trong lòng cô đang điên cuồng ghen ghét với Bộ Hành.

Bộ Hành khi còn nhỏ không thiếu phải chịu những lần ông bà nội quở trách, nhớ trước đây mỗi lần Bộ Uy kể tội cô gì đó bàn tay bà nội liền giáng xuống Bộ Hành. Hai lần đầu bị đánh cô không phục quật cường đứng chịu đòn, sau này biết bọn họ muốn chính là không để Bộ Uy chịu bất công, nên căn bản cô không còn để ý đến việc đúng hay sai, cô đã học được cách xem mặt đoán ý né tránh xin khoan dung.

Vừa rồi Từ Giai còn chưa nâng cánh tay lên, Bộ Hành nhìn mặt cô ta dự cảm điều cô ta muốn làm, đến lúc cô ta giơ tay lên cũng là lúc Bộ Hành bình tĩnh mà bắt lấy cánh tay cô ta, dùng sức đẩy mạnh cô ta, Từ Giai đi giày cao gót không đứng vững nên bị ngã.

Từ Giai muốn đứng lên, rồi lại ngã xuống.

“A! Đau quá!”

Cô ta lấy tay che lại mắt cá chân kêu to.

Bộ Hành nhìn đáng vẻ đau đớn của cô ta, không giống giả vờ, có lẽ bị trật khớp.

Cô nhìn thẳng Từ Chính Vi, “Nếu yêu cầu tiền thuốc men xin hãy liên hệ với tôi.”

Từ Chính Vi biết tính tình con gái mình, may hôm nay gặp phải Bộ Hành, nếu gặp phải người khác, không biết còn bị sao nữa. Ông đỡ Từ Giai đứng dậy, rốt cuộc đó là con gái ông, ông không thể để cô chịu đau mãi được, bất đắc dĩ mà nói: “Đề ba đưa con đi bệnh viện.”

Vu Tiểu Ni luống cuống, cho rằng việc sang tên thất bại, ai oán nói: “Chính Vi, anh lúc trước đồng ý với em rồi mà!”

Từ Chính Vi có chút nản lòng thoái thác: “Giấy tờ em đều đang cầm, em cùng cô Bộ tiếp tục làm thủ tục đi!”

Vu Tiểu Ni vui mừng, vội nói: “Vậy anh mau đưa người đi đi! Em nhìn cô ấy đau sắp không chịu nổi nữa kia!”

Từ Giai nóng nảy, muốn tiến lên, chân muốn bước nhưng bước không được, chỉ có thể cuồng loạn mà hét: “Vu Tiểu Ni, cô mà dám ký tên, tôi sẽ không để cô cùng tạp chủng trong bụng cô được yên đâu! Tôi sẽ giết hết các người!”

Chung quanh mọi người chỉ chỉ trỏ trỏ, Từ Chính Vi rốt cuộc không kìm nén được, dùng sức bế Từ Giai lên đi ra ngoài.

Người gây rắc rối đã đi rồi, người môi giới tức khắc nhẹ nhàng thở ra, nhìn xem màn hình lớn, vội nói: “Họ kêu tên mình rồi, chúng ta qua đó đi.”

Vu Tiểu Ni mong cho mọi chuyện diễn ra nhanh nhanh lên, không lại cảnh mẹ đẻ cảnh con, ôm bụng bước đi như bay, dẫn đầu đi về hướng cửa số 3.

Bên ngoài trung tâm giao dịch, Chu Mộ Tu đã nói chuyện điện thoại công việc xong với Ngô Vi, cúp điện thoại, nhìn đồng hồ thấy hơn nửa giờ đã trôi qua, có chút không yên tâm, mở cửa xuống xe. Đi về hướng cửa chính được vài bước, đột nhiên phát hiện một chiếc xe màu đỏ cách đó vài xe, anh có thể nhận ra đây là xe của Từ Giai.

Trong lòng hơi căng thẳng, nhưng lập tức lại thả lỏng.

Từ Giai tuy rằng không vừa, nhưng Hành Hành cũng không phải người dễ chọc, hơn nữa nơi này lại là nơi công cộng, khắp nơi đều có bảo an, anh không cần thiết phải lo lắng quá. Nhưng nghĩ thì như vậy, anh vẫn bước nhanh vào trong, vừa mới đẩy cửa ra, thấy Từ Chính Vi đang ôm Từ Giai đi ra, Từ Giai trên miệng rên rĩ có vẻ như bị thương.

Chu Mộ Tu ánh mắt đột nhiên lạnh lùng, đối diện một giây với Từ Chính Vi.

Từ Chính Vi có chút xấu hổ mà kêu một tiếng, “Mộ..... Tu.”

Chu Mộ Tu bình thường nhìn thấy ông ta sẽ chào một tiếng “Chú Từ”, nhưng lần này lại không trả lời ông ta.

Mắt Từ Giai dính chặt trên mặt anh, lấp bắp mà kêu: “Anh Mộ Tu!”

Chu Mộ Tu lúc này tâm tư đều đặt lên người Bộ Hành, sợ cô bị thương, ánh mắt không nhìn vào Từ Giai cũng không dừng lại bởi điều gì, thậm chí cũng không nghe Từ Giai nói gì, bước nhanh vào trong.

Đại sảnh nhiều người đến và đi, anh vừa đi vừa nhìn, rốt cuộc cũng đã nhìn thấy Bộ Hành, cô đang đi về hướng anh.

Anh đón cô, lập tức kiểm tra cơ thể tay chân cô, “Em có bị thương chỗ nào không?”

Bộ Hành bật cười, cử động cánh tay rồi động động chân, “Anh nghĩ nơi này là võ trường à?”

Chu Mộ Tu lúc này mới nhẹ người, cũng cười theo, nhìn phía sau cô cách đó không xa có người sắc mặt tối tăm đang tranh luận cùng thai phụ, hỏi: “Thủ tục xong chưa?”

Bộ Hành lắc đầu, chủ động cầm tay anh, “Về thôi. Tôi quyết định không nữa!”

“Sao thế?”

“Ồ thì,” Bộ Hành nghiêng đầu suy nghĩ nói: “Nhà tôi giá vẫn đang tăng, hiện tại thị trường đang có giá gần hai nghìn hai trăm vạn, một nghìn chín trăm vạn lỗ quá!”

Chu Mộ Tu tâm tư suy nghĩ, khẽ nhún mày, biết đây không phải suy nghĩ thật của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Từ trung tâm bắt động sản đi ra, bên ngoài trời mưa nhỏ, không ít người chờ ở cửa. Từ cửa đến nơi đỗ xe cách khoảng mười mét, Bộ Hành không có ý dừng lại, cất bước đi thẳng ra xe.

“Từ từ nào!”

Chu Mộ Tu giữ chặt cô, giúp cô trùm mũ áo lên, ôm lấy eo cô, áp sát cô vào ngực anh, lúc này mới nói: “Đi thôi!”

Bộ Hành nhìn anh cười, chạy chậm theo bước chân anh.

Chu Mộ Tu mở cửa xe, đưa cô vào ghế trước, sau đó đi vòng qua đầu xe, ngồi xuống vị trí lái.

Bộ Hành xoay mặt nhìn anh, phát hiện trên tóc, trên trán anh dính vài hạt mưa, lấy hai tờ khăn giấy, ngoắc ngoắc ngón tay với anh, “Lại đây!”

Chu Mộ Tu thấy cô cầm khăn giấy, lập tức nghiêng nửa người trên đưa đầu về phía cô, rất hướng thụ nhắm mắt chờ cô lau hạ. Một giây, hai giây, ba giây, thật lâu không thấy cô có động tĩnh gì, anh mở mắt ra.

Anh nhìn thấy qua mí mắt mình chính là đôi mắt long lanh của cô cùng khóe miệng cong cong lên, tiếp theo đôi môi mát lạnh của cô hôn lên mắt anh. Anh run người, nghe được giọng cô nói có chút bất mãn: “Chu Mộ Tu, tôi ghen tị với hàng mí dài của anh.”

Anh cười rộ lên, cười tươi đến mức khóe mắt chạm vào đuôi lông mày, cảm thấy mọi góc ngách cơ thể đều tràn ngập sung sướng. Anh đổi từ khách thành chủ, giữ lấy cổ cô, không cho cô lui về phía sau, tiến gần mà hôn lên trán, mắt, mặt cô, không thiếu chỗ nào. Cuối cùng hôn lên đôi môi quyến rũ cô, thâm nhập dần dần, sâu thật sâu.

Chiếc cần gạt nước nhịp nhàng lắc lư trái phải, hai người hôn như muốn dùng mà không được, cho đến khi ngoài cửa xe vang lên tiếng huýt sáo của người qua đường. Hai người lúc này mới dừng lại, trán chạm trán, chưa đã thêm mà cười rộ lên.

Chu Mộ Tu vuốt vuốt tóc cô, không kìm nén được lại hôn cô một hơi, thắt dây an toàn cho cô, hỏi: “Đi đâu nào?”

Bộ Hành suy nghĩ một chút, nơi này cách ngôi nhà muốn bán không xa, gần đó có trung tâm thương mại lớn nhất ở Nam Phụng, cô trước kia ở nơi này thường xuyên đến đó để đi dạo, trung tâm thương mại này cũng có món điểm tâm đặc biệt làm bằng tay ăn rất ngon, cô xoay mặt nói địa chỉ cho anh.

Đi khoảng mười mấy phút đã đến trung tâm thương mại.

Nhìn đồng hồ mới hơn mười giờ, nếu ăn cơm thì hơi sớm, Bộ Hành đề nghị, “Chúng ta đi dạo chút đi, thuận tiện nghiên cứu thị trường cũng được.”

Chu Mộ Tu bật cười, “Em đang nhắc nhở ông chủ, em là một nhân viên tốt khi nghỉ phép cũng không quên công việc đấy hà?”

“Đương nhiên.” Bộ Hành chớp chớp mắt, ranh mãnh mà cười, “Quy tắc làm việc hiện đại không thịnh hành việc làm mà không nói, nếu chăm chỉ nỗ lực làm việc, phải nghĩ cách để ông chủ biết.”

Chu Mộ Tu nhìn cô, cô hôm nay mặc bộ thể thao có mũ, quần áo rộng thùng thình lại có cảm giác quyến rũ, nhan sắc nhìn càng thêm có phần xinh đẹp, đặc biệt bình thường cô ít khi có bộ dáng nghịch ngợm như vậy, anh không kìm nén được giờ tay véo mũi cô, “Tiểu quỷ nói linh tinh!”

Bộ Hành nghe buồn cười, không ai kêu cô như vậy, đặc biệt đáng cô cao, anh lại thêm từ “Tiểu” ở phía trước nên cô cứ thấy quái quái, không khỏi nghi ngờ: “Nhỏ chỗ nào?”

“Kém anh bốn năm tám tháng tuổi còn không nhỏ?”

Hóa ra anh đang nói về tuổi.

Bộ Hành nhìn anh, anh hôm nay cũng giống cô cùng mặc đồ ở nhà, mặt mày sáng sủa, ưu tú, trẻ hơn vài tuổi so với trang phục vest thông thường, lúc này nhìn anh giống như một thanh niên mới lớn.

Chu Mộ Tu thấy cô chăm chăm nhìn mình, được một tắc lại muốn tiến lên một thước, “Có phải nên gọi anh một tiếng ca ca không?”

Bộ Hành trừng mắt với anh, “Sẽ không gọi, cả đời này cũng không gọi cái từ đó.”

Chu Mộ Tu như nghĩ đến điều gì đó rất vui vẻ, không buông tha, “Gọi một tiếng đi!”

“Không!”

Chu Mộ Tu trơ mặt dụ dỗ cô, “Gọi đi, lát nữa ca ca mua đồ ăn ngon cho em.”

“Ấu trĩ.”

Bộ Hành cong khóe miệng hướng về phía trước đi.

Chu Mộ Tu không cam lòng cười cười đuổi theo.

Hai người đi qua tầng một và tầng hai như cười ngửa xem hoa, rất nhanh tới tầng ba chủ yếu kinh doanh đồ trẻ em. Đúng là cuối mùa xuân, các cửa hàng cũng vừa bắt đầu trưng bày các sản phẩm mới cho mùa hè.

Tiến vào một cửa hàng giày trẻ em với phong cách nổi bật, đây là thương hiệu Châu Âu mà Bộ Hành tương đối thích.

Nhân viên của cửa hàng rất nhiệt tình, thấy một đôi nam nữ trẻ tuổi rất đẹp mắt đến đi dạo ở cửa hàng giày trẻ em, đương nhiên tưởng đây là vợ chồng.

Mím cười hỏi: “Con chị bao tuổi rồi ạ?”

Bộ Hành suy nghĩ trong một giây trả lời: “Hai mươi lăm tháng.”

Chu Mộ Tu buồn cười mà liếc nhìn cô.

“Là trai hay gái ạ?”

“Cả hai.”

“Ồ! Là sinh đôi! Nhất định thật xinh đẹp, ba mẹ đều đẹp vậy mà!”

Chu Mộ Tu nhìn chăm chăm Bộ Hành, trước mắt bắt đầu tưởng tượng hình dạng của cặp song sinh, vừa giống anh, lại vừa giống cô.

Bộ Hành không nghĩ nhiều như vậy, trước đây cô hay đi dạo ở các cửa hàng trẻ em, đối mặt với các câu hỏi của người bán hàng như vừa rồi, cô đã nói dối như vậy quá nhiều lần.

Các sản phẩm mới đã hấp dẫn sự chú ý của cô, nhìn hết đôi này đến đôi khác, thỉnh thoảng đôi nào có hứng thú lại lấy ra xem.

Nhân viên bán hàng giới thiệu, “Những đôi này đều là mẫu mới của chúng tôi, mua một đôi giày mới có giá 899 tệ trở lên sẽ được tặng một đôi giày đi mưa đấy ạ!”

Bộ Hành giống như người mua bình thường rất cảm thấy hứng thú hỏi: “Giày đi mưa thế nào? Có đẹp không?”

Nhân viên bán hàng chỉ vào vài đôi trên giá hàng hình tròn ở cửa nói: “Có thể chọn trong mấy đôi này, nhưng phần lớn đều là vải trơn không họa tiết.”

Bộ Hành gật đầu, tiếp tục xem các mẫu mới trước mắt, cầm lấy một đôi đẹp mắt hỏi Chu Mộ Tu: “Đôi này thế nào?”

Chu Mộ Tu phối hợp với cô, “Rất đáng yêu!”

Nhân viên bán hàng cười, “Đôi này rất được ưa thích, gần đây có rất nhiều khách hàng hỏi mẫu này, đều rất hài lòng đấy ạ!”

Bộ Hành làm bộ tò mò, “Cửa hàng em bán mẫu nào chạy nhất?”

Nhân viên bán hàng lại chỉ sang mẫu khác.

Bộ Hành như suy nghĩ gì đó rồi lại cẩn thận nhìn nhìn mẫu đang cầm trong tay.

“Chân bé nhà chị đi size bao nhiêu ạ?”

Bộ Hành nhún mày, “Mười ba hay mười bốn gì đó, tôi quên mất rồi!”

“Chị có thể gọi cho người nhà đo giúp chân cho các bé ạ!”

“Ông bà nội đã mang chúng ra ngoài chơi, bây giờ không tiện lắm. Chúng tôi hôm nay đi dạo xem trước, lần sau sẽ mang chúng nó tới thử.”

Nhân viên bán hàng không nghĩ ngợi gì, cười nói: “Được ạ!”

Hai người ra khỏi cửa hàng, Bộ Hành tùy ý nói chuyện cùng Chu Mộ Tu, “Thiết kế mẫu kia đẹp, nhưng doanh số lại không bằng mẫu nhân viên nói.”

Chu Mộ Tu vừa rồi cũng cảm thấy kỳ lạ, đề cập đến những đôi giày, đương nhiên anh không chuyên nghiệp bằng cô, không khỏi nghi vấn, “Nghĩa là sao?”

“Cô ta nói mẫu bán chạy kia thật ra hè năm trước cũng đã có mẫu tương tự, năm nay chỉ thay đổi chút màu sắc, điều đó chỉ ra rằng mẫu này bán rất tốt vào năm ngoái và phản hồi của người tiêu dùng cũng không tồi, năm nay sẽ có khách hàng tiếp tục tìm mẫu cũ kia. Mà mẫu mới kia thật sự làm người ta liếc mắt một cái liền chú ý đến nó, nhưng nó có một khuyết điểm, mu bàn chân thấp, mà chân của trẻ em toàn thịt là thịt, cha mẹ mang con đến thử sẽ biết ngay có vừa chân hay không.”

“Cho nên,” Bộ Hành cười cười, “Thiết kế đẹp nhưng không hợp với chân quả là uống phí.”

Chu Mộ Tu mất mạng ý cười chăm chú nhìn cô, “Em còn nhìn được gì nữa?”

“Đây là thương hiệu giày trẻ em nước ngoài bán chạy nhất trong nước, bên cạnh đó còn có Bella, có thể nói đây là một trong những đối thủ cạnh tranh mạnh với Bella. Về thiết kế bọn họ không có gì xuất sắc lắm, cái họ hơn Bella chính là chất liệu vải và màu sắc, quan trọng nhất chính là đế giày của bọn họ, có nhiều người mua giày của họ chính là vì đế giày, tôi vừa rồi xem đế giày của mẫu kia loại đế đó đã được sử dụng liên tiếp trong ba năm gần đây. Tôi cũng đếm qua, các mẫu mùa xuân không tính, chỉ tính đến các mẫu mùa hè năm nay, bốn mươi hai mẫu, 112 mã vạch, trong đó nam nữ tỉ lệ là bốn, sáu.”

“Thêm nữa cửa hàng này năm nay gia tăng các loại giày thời trang.”

Bộ Hành liếc anh một cái, “Giày thời trang của Bella vẫn là mạnh nhất.”

Thấy cô hiểu được rõ ràng vấn đề, Chu Mộ Tu có ý thử, “Hành Hành, nếu em tự xây dựng một thương hiệu, em sẽ làm loại gì?”

Bộ Hành không cần nghĩ ngợi, “Tôi sẽ bắt đầu làm từ danh mục mà Bella không làm, là sản phẩm giá tầm trung nhưng có chất lượng tốt, khiến người mua sẽ nghĩ đến nó đầu tiên.”

Chu Mộ Tu nhìn khuôn mặt tự tin cùng ánh mắt sáng của cô, trong lòng rất kích động. Mỗi ngày anh đều hiểu thêm về cô một chút, mọi thứ trên người cô anh đều có thể hấp dẫn anh, cô gái của anh thực sự rất ưu tú.

Hai người tiếp tục đi dạo ở các cửa hàng thời trang trẻ em và giày trẻ em ở tầng ba, Bộ Hành cũng khai thác được nhiều thông tin mà cô ấy muốn.

Đi đến cuối dãy, là khu trò chơi.

Bộ Hành cười, “Nơi này trước kia tôi thường hay tới.”

Vừa nói vừa lấy ví tiền trong túi, rút ra một thẻ trò chơi, “Đi, đi lấy một con búp bê nào!”

Chu Mộ Tu bỗng nhiên nhớ tới đầu giường nhà cô có sáu bảy con búp bê có kích cỡ khác nhau, dự đoán chắc có lẽ cũng từ trò này mà ra.

Bộ Hành kéo anh đi về hướng máy gấp thú bông, bên trong có bảy tám con thú bông, cô ngo trái ngo phải cái tủ kính trước mặt, xoay mặt hỏi: “Gấp cái nào được?”

Chu Mộ Tu liếc mắt nhìn một cái, các loại chó chó mèo mèo, chỉ vào con búp bê vải hình người duy nhất nói: “Cái này cũng không tồi.”

Đó là con búp bê lớn nhất bên trong, được làm bằng vải, chân tay dài mặt nhiều tàn nhang, cái thú vị nhất chính là nó mặc quần áo nhiều màu sắc có mùi hương, nhìn qua có điểm giống cô.

Bộ Hành đánh giá một chút, cô còn chưa bao giờ gấp con búp bê nào lớn như vậy, cái này lớn có vẻ khó hơn. Thôi thì cứ thử xem sao!

Ba mươi phút qua đi, cô đã dùng tới tất cả các kỹ xảo mà mình biết, nhưng vẫn không thành công.

Chu Mộ Tu từ trước tới nay không gấp thú bông bao giờ, lúc này so với cô còn sót ruột hơn, “Nếu không để anh thử xem nào?”

“Không được.”

Bộ Hành hít sâu một hơi, hung tợn mà nhìn chằm chằm con búp bê vải kia, có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Chu Mộ Tu đề nghị, “Nếu không chúng ta đổi sang cái khác bé hơn đi.”

“Không được.”

Bộ Hành thử một lần nữa, vẫn thất bại, trong thẻ đã hết tiền, liền có chút nản lòng.

Chu Mộ Tu không muốn thấy cô thất vọng, dỗ dành cô, “Nếu em thích, chúng ta tìm ông chủ hỏi mua là được mà!”

“Nhưng không giống nhau!”

Bộ Hành thở dài, ngồi lên ghế, cầm di động lên mạng tra, cũng không ngần đầu lên mà nói: “Anh đi nạp cho tôi hai trăm đồng, tôi nghiên cứu lại một chút.”

Chu Mộ Tu nhìn ra cô đã có chút không kiên nhẫn, cảm thấy hôm nay cô bướng bỉnh đến kỳ lạ, nhưng vẫn nghe lời cô đi đến quầy nạp phí.

Bộ Hành trầm ngâm xem xét N các loại kỹ xảo gấp thú bông, rồi bắt đầu thử lại.

Rốt cuộc, cũng đã thành công ở lần thứ chín, hai người nín thở tập trung tinh thần, đã gấp được thành công con búp bê vải to kia. Khoảnh khắc con búp bê lặn ra khỏi cửa, hai người giống như trẻ con vui sướng mà cười với nhau.

Chu Mộ Tu như trút được gánh nặng, cảm giác lúc này so với lúc ký được hợp đồng mấy nghìn vạn còn vui hơn.

Bộ Hành tay cầm búp bê vải chân tay dài kia đưa lên trước mặt anh, cong khóe miệng, nói to: “Chu Mộ Tu, sinh nhật vui vẻ!”

Chu Mộ Tu ngạc nhiên, theo bản năng ôm lấy búp bê vải kia, cảm thấy tim mình như muốn ngừng đập.

Anh chăm chú nhìn cô lúc này mặt mày hớn hờ, nhỏ giọng nói: “Bộ Hành, nếu hiện tại em muốn tìm anh, anh cũng sẽ đào ra cho em.”

Bộ Hành đôi mắt hơi sáng, quay mặt đi nói thầm, “Tìm anh sớm không phải của tôi rồi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Nghe cô nói như vậy, Chu Mộ Tu nhẹ giọng cười, “Đúng, anh đã sớm là của em!”

Anh giờ tay di chuyển về phía cô, nhìn chăm chú vào mắt cô, nhẹ nhàng hỏi: “Em thì sao? Tìm em đâu?”

Bộ Hành không thể không nhìn thẳng vào anh, đồng thời cũng lần đầu tiên nhìn thẳng vào chính nội tâm mình, thấy khát vọng trong ánh mắt anh chậm rãi nói: “Trong lòng tôi có anh.”

Chu Mộ Tu khước miệng hơi hơi lên, lại nói: “Hành Hành, còn chưa đủ.”

Thật sự anh đã không kìm nén được vui mừng, đây là lần đầu tiên cô biểu đạt tình cảm đối với anh, nhưng anh càng tham lam muốn nghe nhiều hơn.

Có lẽ bởi vì hôm nay là sinh nhật anh, cô hôm nay rất nghe lời anh, suy nghĩ từ khi ở cạnh anh, cô chưa bao giờ nói lời âu yếm với anh, “Ồ bên anh thật sự rất vui, tôi trước kia có thói quen ở một mình, hiện tại phát hiện ở hai người cũng không tồi. Tôi thích cùng anh ăn sáng, cùng nói chuyện phiếm, cùng nhau ngủ!”

Chu Mộ Tu ý cười trong mắt lại tăng lên, khuyến khích mà nhìn cô, “Bảo bối, còn gì nữa không?”

Bộ Hành mảy may nhú lại, “Tôi..... Có lẽ tôi thích anh.”

Nhưng tận đáy lòng cô biết, không chỉ là thích, so với thích còn nhiều hơn.

Trong nháy mắt, cô cười khê, “Nếu có một ngày phải chia tay, tôi có thể sẽ rất đau khổ.”

“Này!” Chu Mộ Tu nghe cô nói thích anh thì rất vui mừng nhưng khi cô nói câu sau đột nhiên lại thấy đau lòng, ôm cô, “Sẽ không có ngày đó, em đuổi anh anh cũng không đi.”

Cô luôn luôn thông dong bình tĩnh, anh chưa từng thấy cô có cảm xúc buồn bã, tiêu cực, cố ý đổi đề tài, nói đùa: “Nói thích anh, sinh nhật anh em lại lấy búp bê tặng anh à?”

Bộ Hành trừng mắt, “Không thích sao? Tôi đưa cho người khác!”

“Thích chứ!” Có cho anh ngàn vàng anh cũng không đổi.

Chu Mộ Tu vội ôm chặt búp bê vải, đây là món quà cô đã dùng hết sự kiên nhẫn để tặng anh, quý hơn bất cứ thứ gì.

Bộ Hành nhìn đồng hồ, đã 12 rưỡi, gấp con búp bê này thật tốn không ít thời gian. Cô nhìn anh cười cười, “Đi ăn thôi, em đói bụng rồi. Mời em ăn nhiều món ngon nha, ca ca?”

Khi cô nói từ “Ca” thứ nhất, cô cố ý tăng thêm âm, đến từ “Ca” thứ hai lại rất nhẹ, hơi hơi nâng khước miệng, phối hợp với đó là ánh mắt như làn sóng của cô khiến người khác không thể từ chối.

Hôm nay bất cứ lúc nào cô cũng khiến anh ngạc nhiên. Chu Mộ Tu vừa cảm thấy hài lòng, vừa cảm thấy khó chịu, hận không thể tìm góc nào không người để ôm hôn cô mãnh liệt.

Bộ Hành nói xong hai chữ kia đã trộm cười sai bước đi trước.

Chu Mộ Tu lúng túng mà nhìn dáng vẻ điệu của cô, tiến lên vài bước thì đuổi kịp.

Vì thế khi người ngoài nhìn thấy tình cảnh này sẽ thấy một cô gái cao tóc dài đi nhanh về phía trước, theo sau là một người rất đẹp trai, miệng luôn cười và trong tay lại ôm con búp bê vải to nhiều màu sắc.

Mọi người đi ngang qua liền hiểu ý mà cười, tình yêu tốt đẹp đến cỡ nào.

Tìm một nhà hàng hai người đều thích ăn, Chu Mộ Tu quả nhiên thực hiện lời hứa của “Ca ca” mua cho Bộ Hành rất nhiều đồ ăn ngon.

Trong khi ăn, có điện thoại gọi tới.

Chu Mộ Tu nghe máy, nói: “Mẹ à!”

Bộ Hành như cũ thần sắc ung dung tự tại mà hưởng thụ bữa ăn ngon.

Chu Mộ Tu nhẹ nhàng nói: “Con biết rồi.”

Bên kia hình như nói gì đó, Chu Mộ Tu ngẩng đầu nhìn liếc Bộ Hành, giọng điệu có chút ba phải như thế nào cũng được, “Cô ấy không rảnh đâu mẹ, chuyện này nói sau đi.”

Bộ Hành đang uống đồ uống, thấy anh nhìn cô, hơi hơi nhú mồm.

Chu Mộ Tu đã cúp điện thoại, tiếp tục ăn, suy nghĩ thật lâu sau mới nói: “Buổi tối anh về ăn cơm với ông ngoại.”

“Ừ!”

Bộ Hành không để bụng gì, hôm nay sinh nhật anh, anh về ăn cơm với gia đình là điều hết sức bình thường.

Chu Mộ Tu gấp đồ ăn cho cô, thuận miệng hỏi: “Em muốn đi cùng không?”

Bộ Hành động tác ăn cơm hơi dừng lại, nhún nhún vai ngẩng đầu nhìn anh, “Em buổi chiều còn có việc, chỉ sợ bận đến tối.”

“Ừ, anh biết rồi!”

Chu Mộ Tu cười cười, cầm chén nhỏ bên cạnh, “Để anh lấy canh cho em.”

Hai người trong lòng hiểu rõ mà không nói ra chỉ tiếp tục ăn cơm, không khí so với lúc trước cũng không thay đổi gì.

Sau một lát, Bộ Hành lau lau miệng, “Em phải đi đây, em còn có hẹn với bạn.”

“Ừ, anh đưa em đi.”

Chu Mộ Tu cũng không hỏi nhiều.

“Không cần đâu, cũng gần đây thôi, em sẽ tự lái xe.”

Chu Mộ Tu thấy cô kiên quyết, cũng không kiên trì, chỉ nói: “Để anh tiễn em.”

“Ừ!”

Sau khi thanh toán, hai người một trước một sau đi ra, không ai nói gì.

Khi tới cửa, bên ngoài đang còn mưa, bây giờ còn mưa to hơn lúc này.

Chu Mộ Tu nhú mồm, “Dừng đi đây, đợi anh một lát, anh quay lại ngay.”

Nói xong anh bước nhanh vào bên trong, trên tay vẫn ôm con búp bê vài chân tay dài kia. Bảy tám phút sau, anh quay trở lại, mang theo một túi nhỏ, còn mang theo ô.

Anh đưa túi cho cô trước, “Em nói cửa hàng nhà kia có bánh làm thủ công, em vừa rồi không ăn được nhiều lắm, có thể để buổi chiều uống trà.”

Bộ Hành trong lòng thở dài, duỗi tay nhận, “Cảm ơn!”

Chu Mộ Tu căng ô ra cho cô, ánh mắt ôn hòa, “Anh không đưa em đi, lái xe chậm thôi nhé!”

“Em biết rồi!”

Bộ Hành nhận ô, xoay người rời đi.

Bộ Hành đi đến gian hàng ở Bạch Lộ.

Hứa Thành buổi sáng đã về cùng với lô hàng của MOCO, anh đã gọi điện thoại cho cô. Cho nên lúc này những lời cô nói với Chu Mộ Tu cũng không phải là lời nói dối, ngay từ đầu cô tính toán khoảng 3,4 giờ mới qua MOCO.

Cô đi qua cửa, Tiểu Âu đang ngồi trước máy tính, Di San đang ngồi trên ghế kiểm tra giày để đóng gói. Hai người nhìn thấy Bộ Hành đều rất vui vẻ.

Tiểu Âu hưng phấn mà nói: “Hành Hành tỷ, dự tính ba bốn mẫu mùa hè bán rất chạy đấy ạ!”

Bộ Hành đi đến trước máy tính, “Chị xem xem, mẫu nào thế?”

Tiểu Âu chỉ cho cô xem.

“Đây ạ, hai mẫu này đã dự đoán được trước, còn mẫu này bán chạy hơn so với ý muốn. Hôm nay hàng đã về rồi, ngày mai em sẽ cho giao hàng.”

Bộ Hành để túi bánh điểm tâm để ở trên bàn, “Di San, lại đây ăn chút điểm tâm đi ạ, Tiểu Âu, em cũng lại đây.”

Di San vội xua tay, “Không cần đâu, di vừa mới ăn cơm trưa xong, cũng không đói bụng! Cô Bộ cứ ăn đi!”

Bộ Hành biết đi ấy ngại, ngừ khi bình thường mà nói: “Ly bánh kem này rất nhỏ, không căng bụng đâu di. Tiểu Âu em đưa cho mẹ em này!”

Tiểu Âu quen Bộ Hành thời gian dài như vậy, biết bà chủ này không phải một người già dối, cũng không khách khí, tiến lên cầm một ly đưa cho mẹ cô, chính mình cũng ăn một ly.

Di San khen không dứt miệng, “Bánh kem này làm thế nào vậy? Ăn ngon quá! Cửa hàng bán bánh kem ở quê di thật không thể so!”

Tiểu Âu nghe lại có chút ngượng ngùng, nói với mẹ cô: “Sao giống nhau được mẹ? Tiền nào của nấy mà!”

Bộ Hành cũng ăn một miếng, cười cười, “Thật ra cách làm cũng tương tự nhau thôi, chỉ cần nguyên vật liệu dùng loại tốt hơn chút, hơn nữa thêm với địa điểm thuê cửa hàng, tự nhiên bánh sẽ ngon hơn.”

Cô lau lau tay, “Hứa Thành đã tới đây sao?”

“Vâng, anh ấy tới lấy chìa khóa.” Tiểu Âu trả lời: “Chắc bây giờ anh ấy đang rất bận, em bây giờ cũng không còn tay để hỗ trợ.”

“Không sao, đó là việc của anh ta phải làm. Em và di San cứ làm việc của mình đi, chị qua đó xem thế nào.”

Bộ Hành đứng lên, “Ba rưỡi có người đến phỏng vấn, khi đó gọi điện thoại cho chị.”

Tiểu Âu vội vàng đáp lời.

Bộ Hành gật đầu, cầm túi đi cửa sau ra ngoài.

Khu phía sau Bạch Lộ chính là nhà kho. Vì hàng hóa trong cửa hàng chỉ để được số lượng có hạn, cho nên các gian hàng ở đây đều có kho hàng, để bổ sung hàng hóa khi cần thiết. Nơi này so với Bạch Lộ nhìn còn bận rộn hơn, các loại xe vận tải cùng xe đẩy tới tới lui lui, trên dưới dỡ hàng.

Bộ Hành đi vào nhà kho của cửa hàng mình, Hứa Thành đang chỉ đạo các công nhân được thuê tạm thời để dỡ hàng, chuyển vào kho một cách ngay ngắn trật tự. Đã hai tháng không gặp anh ta, trông anh ta như ấy đi một ít, nhưng ai đó nhìn vào lại thấy thêm phần mạnh mẽ.

Hứa Thành đã nhìn thấy cô, hơi có chút ngượng ngùng.

Hai tháng trước anh gặp cô, lúc đó so với bây giờ không giống nhau. Lúc trước cô nhìn lạnh lùng, xa cách, như không dính bụi trần, hôm nay nhìn thấy cô như một cô gái điềm tĩnh đạm nhiên lại có phần nhiều nữ tính, trong lòng không khỏi lấy làm kỳ lạ.

Hứa Thành không dám nhìn vào mắt cô, khoe miệng động động, đang định mở lời, Bộ Hành đã nói trước: “Vất vả cho anh rồi! Hàng đã về đủ chưa?”

“Ừ! Một đôi cũng không thiếu, tới khi hàng hóa lên đường, toàn bộ hành trình tôi vẫn luôn theo dõi sát sao.”

Bộ Hành gật đầu, “Tôi xem xem.”

Hứa Thành cùng cô ấy bước vào kho hàng.

Các kiện hàng lớn trước mắt còn bày tùy ý, Bộ Hành dừng lại trước một kiện.

Hứa Thành tiện tay cầm dao trong tay, tiện tay mở vài kiện.

“Lúc trước tôi đã gửi cho cô các mẫu đặt hàng lớn, khi tôi kiểm tra hàng hóa tất cả đều dựa theo hàng mẫu đó, chỉ cần sai một chút tôi đã yêu cầu bọn họ làm lại luôn.”

Bộ Hành lấy ra vài đôi giày từ kiện hàng anh ta vừa mở lật qua lật lại xem, không có vấn đề gì.

Cô gật gật đầu, nhìn xem kho hàng có chút trật tự, “Nơi này hơi nhỏ, sau này hàng hóa sẽ nhiều hơn, chúng ta còn phải tìm một kho lớn hơn.”

Hứa Thành nói: “Tôi cũng đã nghĩ đến điều này, phía tây con hẻm bên kia có một nhà hơn sáu trăm bình* hôm nay muốn chuyển nhượng, chủ nhà cần tiền gấp, giá cũng hợp lý. Tôi xem xét xung quanh, rất tiện xe cộ đi lại, bên trong khô thoáng. Nếu cô đồng ý, khi nào tôi xong việc bên này sẽ cùng cô đi đến đó xem xét lại, nếu ưng hãy đặt nó sớm.”

(*Bình: đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, 1 bình bằng 36 mét vuông)

Bộ Hành không nghĩ anh ta đã sớm có suy nghĩ đó, trong lòng rất ưng ý.

Cô nhìn đồng hồ đã hơn ba giờ, liền nói: “Việc kho hàng giao lại cho anh, nếu được thì hãy nhanh lên, đừng để người khác cướp mất. Tôi quay về gian hàng trước, còn có cuộc phỏng vấn.”

Hứa Thành có chút kinh ngạc khi cô toàn quyền giao việc thuê kho hàng cho anh, lập tức anh hiểu cô đã tin nhiệm anh, ngữ khí càng thêm nghiêm túc, “Được, tôi đi ngay đây.”

Ngay sau đó anh ra cửa thúc giục công nhân bên ngoài đem nhanh mấy kiện hàng cuối cùng vào kho.

“À, Đúng rồi,” Bộ Hành cùng đi ra, “Sau khi giải quyết sau việc kho hàng, anh qua gian hàng một chút, chúng ta bàn bạc về chi tiết đăng ký công ty.”

Hứa Thành gật đầu, biết mình đã thông qua đợt thử việc, khuôn mặt nghiêm túc không thể không thể tránh được sự phấn khích, nhin không được buột miệng thốt ra, “Bộ Hành, cô sẽ thành công!”

Bộ Hành mỉm cười, sửa lại câu nói của anh ta, “Là chúng ta!”

Hứa Thành gật đầu, nụ cười hiếm hoi, lộ ra hàm răng trắng tinh.

Dường như bị lấy từ anh ta, nội tâm Bộ Hành lúc này cũng có chút hưng phấn, tuy biết rằng phía trước đường còn xa mà gánh thì nặng, nhưng cô đang đi từng bước một về mục tiêu phía trước.

Trên đường trở về gian hàng, cô suy nghĩ về hình dạng công ty trong tương lai, không biết nghĩ gì lại nhớ đến Chu Mộ Tu khi đưa ô cho cô với ánh mắt ôn hòa, ước nguyện vừa mới mất nguyện tức khắc liền rớt mất một nửa.

Cô lấy di động ra xem, không có tin gì của anh.

Không biết anh hiện tại đang ở đâu? Có phải có chút thất vọng về cô rồi không?

Đột nhiên chí khí anh hùng của cô có chút nản xuống, sợ hãi ngày nào đó anh mất kiên nhẫn, không còn nguyện ý đi theo cô. Cô hôm nay nói, nếu ngày nào đó phải chia tay, cô sẽ rất đau khổ, không phải nói chơi. Trên thực tế, không phải là có khả năng mà nhất định là thế. Bởi vì cô biết mình đối với anh bây giờ đã không thể tự cao tự đại phát tay mà nói chia tay với anh.

“Hành Hành à!”

Giọng nói của anh đột nhiên truyền đến, tay cô run lên, lúc này mới biết cô vô tình bấm số gọi anh.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì thế em?”

Thấy cô không nói lời nào, giọng nói của anh có chút sốt ruột.

“Mộ Tu, anh có thể cho em chút thời gian có được không?”

Cô nghe giọng nói của mình có chút bất an. Đầu kia tạm dừng vài giây, anh cười thành tiếng.

“Đồ ngốc, anh cho em thời gian cả đời. Em không muốn kết hôn sẽ không kết hôn, anh đồng ý với em.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Bộ Hành trở lại gian hàng, Tiểu Âu đang tiếp khách.

Tiểu Âu giới thiệu với Bộ Hành, “Hai vị này trước đây khách hàng mua lẻ ở Taobao, trên mạng trao đổi sau đó đến cửa hàng chúng ta lấy hàng đấy ạ!”

Bộ Hành nhớ lại Tiểu Âu tháng trước đã nói qua với cô về khách hàng mới, là một đôi vợ chồng hơn ba mươi tuổi.

Cô cười hỏi: “Là anh Trương và chị Lý phải không ạ?”

Tiểu Âu thấy trí nhớ của bà chủ thật tốt, gật đầu, “Đúng vậy ạ, bọn họ hôm nay lấy hàng lần thứ hai đấy ạ!”

Anh Trương hỏi: “Đây là...?”

Tiểu Âu vội nói: “Đây là chủ cửa hàng chúng tôi.”

Hai vợ chồng liếc nhau, trong lòng đều có chút kinh ngạc.

Cô gái trẻ tuổi trước mặt nhìn cũng không lớn hơn Tiểu Âu là mấy, thế nhưng lại là bà chủ của gian hàng này.

Bộ Hành mỉm cười, “Chào hai người! Tôi là Bộ Hành. Lần trước lấy hàng bán thế nào ạ?”

Chị Lý vội nói: “Tôi nghĩ mùa xuân sẽ qua nhanh, nên lấy ít đi một chút, không nghĩ bán hết nhanh như vậy, hôm nay đến đây để bổ sung thêm hàng, nhưng Tiểu Âu vừa nói mã 8462 và 8465 đã hết hàng. Cô Bộ, có thể bổ sung thêm hàng không?”

Bộ Hành xoay mặt hỏi: “Chị hôm qua xem đơn tồn kho, không phải còn nhiều sao?”

Tiểu Âu trả lời: “Hành tỷ, em quên mất không nói với chị. Sáng nay ông An Lâm đã gọi điện cho em, nói còn bao nhiêu 8462 và 8465 sẽ lấy hết, sáng mai em sẽ giao hàng cho ông ấy và tối nay ông ấy sẽ chuyển tiền cho chị.”

“Ừ.” Bộ Hành xoay mặt nhìn hai vị khách, “Đợt vừa rồi tôi chỉ bổ sung hai mẫu 8210 và 8917, mặt khác trong kho cũng không còn, đều bán hết rồi thôi. Không thì hai người tìm mẫu khác xem sao?”

“Ai gu, sớm biết như thế tôi đã lấy nhiều hơn, đều tại anh đấy, lần trước làm em lấy thiếu. Bây giờ không ít khách hàng đều giục em xem có bổ sung thêm hàng không.”

Chị Lý cứ ngồi trách chồng mình. Anh Trương cười khổ không nói gì.

Bộ Hành cười cười, “Không sao, không sao. Lần đầu tiên lấy hàng tất nhiên đều lấy số lượng ít về bán thử, sau này hợp tác còn dài mà. Cửa hàng chúng tôi hôm nay hàng hè vừa về kho, ngày mai có thể giao hàng, mọi người hôm nay tới đây thật đúng lúc.”

Chị Lý vui vẻ không thôi, “Giày nhà cô tôi rất thích, mẫu mùa hè tôi cũng vừa nhìn. Cô Bộ, mắt cô chắc chắn sẽ chuẩn hơn so với chúng tôi, cô xem trọng mẫu nào? Tôi tham khảo cô một chút!”

.....

Sau khi đặt bút ký xong đơn đặt hàng, hai vị khách rời đi, đã ba giờ năm mươi phút, người nhận lời mời phỏng vấn đầu tiên đã đến muộn.

Đây là một người đàn ông khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, vóc dáng trung bình, không béo không gầy, thần sắc có vẻ vội vàng.

Anh ta đứng ở ngoài nhìn vào qua cánh cửa, lại ngẩng đầu nhìn lại cửa, mới nói: “Tôi tới phỏng vấn.”

Tiểu Âu mời anh ta ngồi xuống, rót trà cho anh ta.

Anh ta ngồi xuống sau đó anh ta đảo mắt nhìn bốn phía quanh gian hàng, lên nhìn Bộ Hành ngồi đối diện đang xem di động.

Bộ Hành vừa mới xác nhận lại với nhà xưởng lô hàng lớn, buông di động, nhìn về phía đối diện.

Gật đầu mỉm cười, “Xin chào, tôi là Bộ Hành.”

“Chào cô!”

Người đàn ông nhận lời phỏng vấn vừa rời ở cửa cũng đã chú ý tới cô gái đẹp trẻ tuổi này, trong lòng vẫn luôn suy đoán thân phận của cô.

Lúc này thấy cô chủ động nói ra tên họ, vậy cô chính là người trong điện thoại báo anh đến phỏng vấn - cô Bộ, nhìn qua tuổi hình như cô ta vừa mới ra trường, lại đoán đây chắc là nhân viên linh tính phụ trách nhân sự, cả người liền thả lỏng, có chút không vui, một công ty nhỏ như vậy lại còn phải qua một vòng của nhân viên nhân sự sao? Thật lãng phí thời gian của anh ta.

Bộ Hành nhìn đồng hồ ở tay, ngẩng đầu, “Anh đến muộn hai mươi phút.”

Người đàn ông trong nháy mắt có chút xấu hổ, giải thích nói: “Tôi đã ước tính thời gian rồi đấy chứ, không nghĩ tới cửa hàng này lại khó tìm vậy, đi bốn năm vòng tôi mới tìm thấy!”

Trên mặt anh ta không hề có ý xin lỗi, ngữ khí ngược lại lại có chút oán giận.

Bộ Hành cười cười, không hỏi thêm vấn đề này nữa, chỉ hỏi: “Anh có mang theo sơ lược lý lịch không?”

Người đàn ông lấy từ trong túi sơ lược lý lịch ra đưa cho cô.

Bộ Hành xem qua, hỏi: “Anh trước đây đã làm ở Trác Chu?”

Người xin việc gật đầu, mặt có vẻ đắc ý, “Công việc đầu tiên của tôi ở Gia Văn, tôi đã làm được ba năm. Sau này chuyển đến Trác Chu làm thiết kế trung cấp được hai năm, tôi vừa từ chức cuối năm trước.”

Bộ Hành cuối năm ngoái cũng mới đến Trác Chu, nhưng người này chắc chắn đối với các đồng nghiệp trong tổ thiết kế không có ấn tượng gì.

Cô tò mò, “Sao anh lại nghỉ việc ở Trác Chu?”

Người xin việc bĩu môi lắc đầu, “Công ty lớn nhân sự quá phức tạp, những người làm việc nghiêm túc như tôi rất khó thăng chức, ngược lại lãnh đạo lại đề bạt những người không bằng tôi, tôi không muốn tài năng bị mai một nên mới xin nghỉ việc ở đó.”

Bộ Hành không có phản ứng gì với câu trả lời của anh ta, chỉ hỏi: “Sau khi nghỉ việc, hơn hai tháng nay anh đã làm gì? Vẫn luôn tìm việc sao?”

Người xin việc liếm liếm môi khô, cầm ly giấy lên uống nước, nói: “Trong khoảng thời gian đó tôi chủ yếu trau dồi thêm kỹ năng cho bản thân, tự học thêm một số phần mềm chuyên nghiệp, tháng này mới đi tìm việc.”

“Anh có mang những mẫu anh đã làm ở Trác Chu không? Cho tôi xem một chút.”

Người xin việc lấy di động mở ra một vài hình ảnh.

Bộ Hành tiếp nhận di động, xem vài ảnh sau đó đưa lại cho anh ta.

Cô trong lòng đã có đáp án, chỉ tò mò hỏi: “Anh kỳ vọng tiền lương là bao nhiêu?”

“Lương mỗi tháng một vạn, lương cuối năm là mười lăm.”

Bộ Hành cũng đã có chút hiểu về người này, trình độ thiết kế của anh ta cũng được, đủ để làm ở vị trí thiết kế trung cấp. Ở Trác Chu anh ta không có hy vọng được thăng lên nhà thiết kế cao cấp nên mới nghỉ việc, hiện giờ anh ta đang ở trên cao cũng không phải mà thấp cũng không, vì thế mới không tìm được công việc thích hợp qua hai tháng vừa rồi. Chẳng qua anh ta đầu quân cho MOCO là vì trên trang web đăng tin tuyển dụng ghi mức lương hấp dẫn, mức lương đó tương đương với vị trí thiết kế cao cấp ở các công ty lớn.

Cô hỏi: “So sánh với hai công ty lớn anh đã từng làm trước đây, MOCO chỉ là một công ty nhỏ mới thành lập, anh có nghĩ nhân tài tới đây sẽ không được trọng dụng không?”

Người ứng tuyển nghe khẩu khí nói chuyện của cô thay đổi, nghi ngờ: “Cô là bà chủ?”

“Đúng vậy.”

Người ứng tuyển một lần nữa đánh giá Bộ Hành, sắc mặt có chút do dự, “Địa điểm làm việc ở đâu?”

“Công ty còn đang trong giai đoạn chuẩn bị. Hai tháng tới sẽ đến đây làm, sau này sẽ chuyển đến văn phòng ở gần đây.”

Người ứng tuyển có chút thất vọng, nói: “Mức lương đăng trên mạng là giả à?”

Bộ Hành khoé miệng hơi nhếch lên, “Đương nhiên không phải.”

Người ứng tuyển thở phào nhẹ nhõm, giây tiếp theo cũng tự ý thức được mình hỏi thẳng quá, không khỏi xấu hổ mà cười cười, “Rất nhiều công ty đăng thông báo tuyển dụng đều treo lương cao để hấp dẫn người đến, nhưng mức lương thực tế lại rất thấp.”

Bộ Hành hỏi: “Anh hiểu thế nào về vị trí tôi thông báo tuyển dụng này?”

Ứng viên tự tin nói: “Tôi đã xem qua cửa hàng Taobao của cô, chính là chỉnh sửa giao diện, trang trí cửa hàng, cái này với tôi mà nói rất đơn giản.”

“Vậy sao? Trước mắt anh đối với giao diện của MOCO có kiến nghị gì không?”

“Quá đơn giản, bán đồ cho trẻ em giao diện nên náo nhiệt hơn!”

“Được rồi,” Bộ Hành nhìn thời gian, “Hôm nay phỏng vấn đến đây thôi.”

Ứng viên chưa hiểu chuyện gì, do dự, “Tôi yêu cầu tiền lương như vậy nhưng có thể điều chỉnh xuống một chút, chín nghìn cũng được.”

“Xin lỗi, tôi muốn tìm một nhà thiết kế cao cấp chứ không phải người trang trí.”

Bộ Hành mỉm cười đứng lên, tiễn khách. Ứng viên tối mặt không vui vẻ mà rời đi. Kế tiếp có hai người đến phỏng vấn, trong đó có một người Bộ Hành không hài lòng, một người khác thật ra cũng không tồi, nhưng người đó lại xem MOCO chỉ là công ty nhỏ, nên lại từ chối.

Bộ Hành nhìn thời gian cũng đã 5 giờ, chỉ còn một người cuối cùng nhưng Bộ Hành cũng không có hy vọng gì.

Trang trí cửa hàng MOCO và thiết kế sản phẩm từ trước đến nay đều do cô làm, hiện giờ cô được thăng chức lên chủ nhiệm thiết kế của Bella, phải dành nhiều sức lực ở Bella. Mà tương lai MOCO nhất định phải tuyển thêm người thiết kế, cô không có khả năng chuyện gì cũng tự tay làm được.

Cô nguyện ý trả lương cao để mời được nhà thiết kế tốt, nhưng công ty trước mắt đang trong giai đoạn đầu thành lập, hiện tại người khác nghe đến không có văn phòng liền chùn bước. Tạm thời nếu không tuyển được người thích hợp, cô lại phải trở về nhà vất vả tăng ca làm buổi tối, chờ công ty thành lập xong sẽ tuyển dụng thêm vài người.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53-2

Lúc này, ở cửa truyền đến một giọng nữ.

“Xin hỏi đây là MOCO phải không ạ?”

Bộ Hành ngẩng đầu, nhìn ra cửa thấy một cô gái tóc ngắn mang theo túi máy tính, “Xin chào! Cô là Trương Á Viên à?”

“Vâng là tôi. Cô là... Cô Bộ phải không ạ?”

Sau khi Bộ Hành gật đầu, Trương Á Viên không dấu được sự kinh ngạc trong mắt, cô gái trước mắt cô đây sẽ phỏng vấn mình sao? Cô ấy nhìn so với cô có vẻ như còn kém vài tuổi. Trong lòng không khỏi có chút thất vọng, cuộc phỏng vấn hôm nay không có hi vọng gì.

Bộ Hành mời cô ngồi xuống.

Nhìn đồng hồ, nói thẳng, “Cô biết gì về MOCO không?”

Trương Á Viên cười rộ lên, “Con tôi từ khi hai tuổi đã đi giày của MOCO, tôi rất thích thiết kế của MOCO.”

Bộ Hành trong lòng có hứng thú, hỏi: “Là phụ huynh của một trẻ nhỏ, cô cảm thấy MOCO có ưu khuyết điểm gì?”

“Ưu điểm chính là đơn giản nhưng vẫn thời trang, rất dễ kết hợp với quần áo. Còn khuyết điểm sao? Đó chính là có quá ít chủng loại, bây giờ cũng chỉ có giày thể thao và xăng đan, cũng có thể đây là nét đặc trưng của MOCO, tôi cũng không rõ lắm.”

Trương Á Viên lúc nói chuyện vẫn luôn mỉm cười.

Bộ Hành rất có thiện cảm với cô ấy, cô xem qua sơ lược lý lịch, “Chị năm nay hai mươi tám tuổi, đã ba năm không đi làm rồi à?”

“Vâng. Tôi ở học thiết kế ở đại học Tô Thành, sau tốt nghiệp tôi đi làm ở Sugar được ba năm, rồi tôi mang thai nên xin nghỉ việc, bây giờ con tôi đã được ba tuổi, trong thời gian đó tôi không đi làm ở đâu cả, chỉ ở nhà làm mẹ.”

“Con chị bây giờ đã đi nhà trẻ rồi à?”

“Đúng vậy,” Trương Á Viên cười to, “Tôi rút cuộc cũng đã có thể ra ngoài tìm việc!”

“Lúc trước cô thiết kế những gì? Tôi muốn xem qua một chút.”

“Đây ạ!”

Trương Á Viên từ trong túi máy tính lấy ra notebook, đưa màn hình về phía Bộ Hành, chuyển ghế đến bên cạnh cô ấy.

Cô click mở một file tên “Sugar”, “Đây là một số mẫu tôi làm khi còn ở Sugar...”

Mỗi click cô mở ra một mẫu, rồi tỉ mỉ mà giảng giải kỹ càng ý tưởng thiết kế và yêu cầu sản phẩm tại thời điểm đó.

Nhìn đến đây, Bộ Hành cơ bản vừa lòng đối với cô ấy, điều băn khoăn duy nhất chính là cô ấy đã ba năm không đi làm, không biết cô ấy có thể nhanh chóng thích nghi với tiết tấu công việc hiện nay không.

Trương Á Viên biết suy nghĩ của cô, lại mở ra một folder khác, folder này có tên “Bella”.

“Sau khi cô gọi thông báo phỏng vấn cho tôi, tôi đã mất ba ngày để làm một bộ thiết kế Bella VI, cùng với các chi tiết giao diện quảng cáo trên Taobao. Thời gian hơi vội, nên tôi làm chưa được hoàn chỉnh lắm.”

Lúc này, những băn khoăn của Bộ Hành về cô đã biến mất.

Cô ấy là người chủ động tích cực trong công việc, chuẩn bị rất đầy đủ, để chứng minh việc cô ấy rất quan tâm đến MOCO, thêm nữa cô ấy tuy rằng ba năm không đi làm, nhưng bản lĩnh thiết kế vẫn còn, nhận thức màu sắc và thẩm mỹ nghệ thuật thường thường là được trời sinh.

Bộ Hành trực tiếp hỏi: “Công ty vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị thành lập, sẽ mất khoảng hai tháng mới có thể tìm được văn phòng. Nếu cô phải làm

việc ở gian hàng này khoảng hai tháng, cô không ngại chứ?”

“Không vấn đề gì. Tôi muốn biết chế độ bảo hiểm thế nào?”

“Việc này cô không phải lo lắng, đến lúc đó công ty dịch vụ thứ ba hoặc công ty của chúng tôi thanh toán bình thường.”

Trương Á Viên gật đầu, không có thắc mắc gì thêm

Bộ Hành hỏi: “Nhà cô ở đâu?”

“Rất gần đây, qua hai trạm xe là đến. Đây cũng là một trong những lý do quan trọng để tôi ứng tuyển ở nơi này.”

Bộ Hành trong lòng càng thêm vừa lòng, vị trí này đã tìm được một người không thể tốt hơn, vừa lâu dài lại ổn định.

“Cô hy vọng tiền lương bao nhiêu?”

Trương Á Viên do dự một chút, cũng không chắc chắn, “Tám nghìn.”

Bộ Hành suy nghĩ, nói thẳng: “Tôi trả cô chín nghìn, thời gian thử việc ba tháng, lương thử việc tám nghìn, lương cuối năm mười ba. Năm thứ hai sẽ căn cứ tình hình thực tế để tăng lương.”

Trương Á Viên không che dấu sự vui mừng trên mặt.

Bộ Hành cũng cười, “Cô có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?”

Lúc này, Hứa Thành xong việc quay trở lại gian hàng.

Thấy Bộ Hành đang bận, đi thẳng đến giúp di San đóng gói.

Trương Á Viên hỏi: “Thời gian đi làm thế nào ạ?”

“Từ 9 giờ sáng đến 6 giờ chiều, nghỉ trưa một tiếng rưỡi.”

“Có phải tăng ca không?” Trương Á Viên nói xong vội vàng xua tay, “Không phải tôi ngại tăng ca, nhưng vì tan tầm tôi muốn đi đón con, nếu cần phải tăng ca, buổi tối tôi có thể mang về nhà làm được không?”

Cô do dự nhưng rồi vẫn nói tiếp: “Không giấu gì cô, lúc trước tôi có đi phỏng vấn hai công ty, bị đánh trượt cũng chỉ vì lý do này.”

Bộ Hành suy tư hai giây, “Có thể. Chỉ cần cô không chậm tiến độ là được.”

“Tôi sẽ không để chậm. Nếu có chậm trễ, có thể trừ lương hoặc sa thải tôi đều được!”

“Cô khi nào có thể đi làm?”

“Mai đi luôn cũng được ạ!”

“Vậy ngày mai cô đến đây, chúng ta sẽ ký hợp đồng, lúc đó sẽ nói cụ thể công việc của cô.”

“Được!” Trương Á Viên vui vẻ đồng ý.

Chờ Trương Á Viên đi rồi, Bộ Hành gọi Hứa Thành đến nói chuyện.

Anh ta tự rót nước cho mình, “Thủ tục đăng ký thành lập công ty có nhiều cái phức tạp, anh tìm một công ty thứ ba để làm việc đó, càng nhanh càng tốt. Việc quan trọng đầu tiên chính là chúng ta cần thuê một văn phòng gần Bạch Lộ, ngày mai anh bắt đầu tìm luôn đi.”

Hứa Thành gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Bộ Hành nhìn đồng hồ, cao giọng kêu: “Tiểu Âu, gọi com hộp ở nhà trước kia chúng ta hay gọi đi, bốn suất nhé.”

“Vâng ạ!”

Buổi tối, ở MOCO có bốn người vây quanh bàn ăn cơm.

Bộ Hành mỉm cười nói, “Mọi người đối với giai đoạn hiện nay của MOCO có đề xuất, kiến nghị gì thì cứ nói, chúng ta cùng thảo luận.”

Vì thế, mỗi người một câu, mỗi người một ý hăng hái đóng góp ý kiến, nên bữa cơm đến 8 giờ mới kết thúc.

8 giờ hơn, khóa cửa rồi đi.

Tiểu Âu và di San đi trước ngồi xe điện ngầm, Bộ Hành sóng vai cùng Hứa Thành từ cửa Bạch Lộ đi ra. Hai người đang nói chuyện với nhau.

Bộ Hành bỗng nhớ ra, “À mà, ngoài quản lý kho hàng ra chúng ta cũng nên tìm thêm một công nhân, có thể di chuyển hàng hóa bất cứ lúc nào.”

Hứa Thành không đồng ý, “Tạm thời không cần. Việc giao hàng cần người quản lý, hơn nữa di San có thể giúp một tay, mặt khác còn có tôi đến hỗ trợ. Chúng ta vẫn nên tiết kiệm tiền.”

Bộ Hành suy nghĩ lại cũng thấy đúng, “Thế cũng được, không nói về vấn đề này nữa. Còn có....”

Đang nói dở, một giọng trầm thấp kêu: “Hành Hành!”

Bộ Hành tim đập nhanh, quay đầu lại nhìn, Chu Mộ Tu đang đứng dựa vào cửa, cô vừa rồi chỉ lo nói chuyện nên không phát hiện ra anh ấy. Hai người cách mấy mét bình tĩnh nhìn nhau, không ai nói gì.

Hứa Thành nhìn hai người, trong lòng kinh ngạc, ho nhẹ một tiếng, “Bộ Hành, tôi đi trước đây.”

Bộ Hành thất thần đáp “Được”, nhưng đôi mắt vẫn đề trên người Chu Mộ Tu.

Mới hơn 8 giờ, bữa tiệc sinh nhật đã kết thúc rồi sao?

Ngay sau đó cô bỗng nhiên nghĩ đến, sao anh biết cô ở chỗ này?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54

Thực ra, lúc trưa khi Bộ Hành đi, Chu Mộ Tu có chút mất mát.

Sau đó, anh kêu tài xế tới đón mình, tìm ai đó trút giận, sửa sang lại cảm xúc đi đến gặp ông ngoại.

Trác Khánh Uy thấy Chu Mộ Tu hỏi: “Không phải ông kêu con mang nha đầu kia đến đây sao?”

Chu Mộ Tu ngữ khí nhàn nhạt, “Cô ấy đã có hẹn, tại mọi người không nói sớm. Thôi để sau đi ạ!”

Ba Chu Mộ Tu là Chu Vi Khang cũng tới, nghe vậy nói: “Trách ba, là do ba nhất thời muốn gặp cô ấy, hôm nay đúng thật hơi vội.”

Ông ngoại lăm bắm gì đó, chưa rõ nói gì, mọi người đều nhìn ra ông có chút không vui.

Từ lúc thổi nến cho đến lúc ăn cơm, Chu Mộ Tu vẫn luôn thất thần, nói cũng ít, luôn luôn nhìn đồng hồ.

Trên bàn ba người đều thấy rõ trong mắt, Trác Nghiêu hôm tết đã gặp qua cảnh con trai đuổi theo người ta, nên không trách gì.

Còn hai người kia chưa từng thấy dáng vẻ Chu Mộ Tu không bình tĩnh như vậy, Trác Khánh Uy không kìm được, mắng anh: “Dạng không có tiền đồ! Nếu không yên tâm thì cưới về sớm đi!”

Chu Mộ Tu cũng không giấu diếm, thể hiện sự cô đơn, “Con cũng muốn thế lắm chứ, nhưng người ta lại không muốn!”

Trác Nghiêu vẫn luôn nghĩ chuyện tự nhiên như nước chảy thành sông, không khỏi ngạc nhiên, “Tại sao vậy?”

Trác Khánh Uy rõ ràng không vui, thôi râu tròng mắt: “Tiểu nha đầu kia muốn cái gì? Ăn uống cũng không nhỏ nhẻ!”

Tạm dừng lại rồi nói: “Căn hộ của ông ở Nam Uyển kia, con đem tặng cho cô ấy đi.”

Trác Nghiêu cùng Chu Vi Khang nhìn nhau, trong lòng lấy làm kỳ lạ. Lão gia tuy ngoài miệng nói không dễ nghe, nhưng rất có ấn tượng với “Tiểu nha đầu” này.

Chu Mộ Tu mắt nhìn ông ngoại, nhún vai nói nhỏ, “Người ta không phải không có tiền, không có nhà! Cô ấy vẫn sống tốt một mình qua nhiều năm như vậy.”

Ba người đều lấy làm ngạc nhiên.

“Ý con là gì?”

“Sao lại một mình?”

Chu Mộ Tu liền đem chuyện trong nhà Bộ Hành thêm mắm thêm muối kể cho mọi người nghe. Ba người ngồi nghe tức khắc cảm động không thôi.

Trác Nghiêu cảm thán nói: “Thảo nào khi lần đầu mẹ nhìn thấy con bé đã cảm thấy con bé có gì đó đặc biệt, lại không muốn cho người khác cảm thấy mình mềm yếu, cũng có thể chịu khổ được. Hơn mười tuổi không còn cha mẹ, vẫn có thể trưởng thành như ngày hôm nay, không kiêu ngạo, thanh cao mà duyên dáng, tốt hơn nhiều so với các con gái của các gia đình khác, thật sự rất hiếm.”

Chu Vi Khang cũng ngồi một bên gật đầu, tuy rằng ông chưa gặp Bộ Hành, nhưng qua miệng vợ mình ông cũng biết không ít, hơn nữa thái độ của bố vợ ông và theo lời con trai ông vừa kể, trong lòng cũng đã có nhận định về cô gái này.

Ông Trác cũng không phát biểu gì.

Chu Mộ Tu nhân cơ hội rên rỉ còn khi nóng cổ ý đem Bộ Hành ra khoe, nói trong cuộc họp báo may mắn có cô cứu nguy, còn nói thêm rằng vì công việc vừa rồi ăn ngủ không tốt, người gầy đi nhiều.

Có lẽ vì vợ, ông Trác luôn thích những người phụ nữ độc lập.

Không khỏi trầm giọng nói: “Nếu cô ấy có tâm với công việc như vậy, cứ để cô ấy xông pha một lần. Muốn làm việc tốt thì phải gian nan, chuyện kết hôn cũng không cần sốt ruột.”

Chu Mộ Tu mỉm cười gật đầu.

Trác Nghiêu lập tức nhớ tới trong nhà có mấy hộp tổ yến, nói lái xe mang đến bảo anh đem cho Bộ Hành. Liền nói: “Con gái ăn cái này là bổ dưỡng nhất, con đốc thúc cho con bé kiên trì ăn, mẹ cũng thấy con bé gầy hơn lần trước.”

Chu Mộ Tu mặt mày hớn hở, “Con cảm ơn mẹ!”

Ông Trác thấy cháu ngoại mình lâu nay luôn luôn giữ bình tĩnh vậy mà bây giờ đứng trước tình huống lại có vẻ thiên cận, cười mắng: “Được rồi được rồi! Ăn xong thì nhanh đi đi, nhìn chướng mắt!”

Chu Mộ Tu lại nói: “Con chờ lái xe mang tổ yến đến rồi mới đi chứ!”

Mọi người đều bật cười.

Vì thế, khi lái xe mang tổ yến đến, anh chạy ngay tới nhà cô. Cô lại không có nhà, anh không đợi được, suy nghĩ cô bây giờ có thể đang ở đâu. Trong lúc sốt ruột bỗng nhớ tới địa chỉ gian hàng mà lần trước anh hỏi thăm được, lập tức nói lái xe đưa anh qua đó.

Đã là buổi tối nên bãi đỗ xe của Bạch Lộ chỉ còn lại hơn nửa số xe, anh rất dễ dàng tìm ra xe cô.

Cô quả nhiên ở đây.

Anh nghĩ sẽ không quấy rầy cô, lái xe đã đi rồi, anh một mình chờ cô ở cửa, không nghĩ cô sẽ sánh vai với một người đàn ông khác đi ra, lại còn thoải mái trò chuyện với nhau. Đó là không gian anh không tiến vào được, tự nhiên cảm thấy chính mình như ở vòng ngoài.

Cả hai nhìn nhau vài giây, Chu Mộ Tu chậm rãi tiến về phía cô.

Bộ Hành hỏi trước: “Sao anh lại ở đây?”

Chu Mộ Tu đứng cách cô hai bước, không trả lời mà hỏi cô: “Anh ta là ai vậy?”

“Một người bạn.”

Chu Mộ Tu gật đầu, nhớ tới tư thế hai người sánh vai nhau đi, ngoài cười nhưng trong lòng không cười, “Bạn như thế nào? Vừa rồi sao không giới thiệu với anh?”

“Để lần sau đi.”

Bộ Hành vừa rồi thật sự có chút không phản ứng kịp, sau này hai người sẽ còn gặp mặt nhau, không bằng tìm nơi thích hợp hơn để giới thiệu chính thức.

Chu Mộ Tu lại cảm thấy cô trả lời cho có lệ, trong lòng lại càng không vui.

Thật ra lúc nhìn thấy người đàn ông kia, khi quen cô không bao lâu thì đã gặp cô và người kia từ quán trà đi ra, nói vài câu trước thang máy, anh đến nay vẫn còn nhớ như in khoảnh khắc ánh mắt lưu luyến của anh ta trước khi chia tay cô.

Anh cảm thấy trong lòng nặng nề, tiến lên một bước, vén tóc bị gió thổi bay của cô, nhẹ hỏi: “Chiều em ăn gì?”

“Com hộp.”

“Cùng anh ta sao?”

Tuy rằng ánh sắc mặt bình tĩnh, ngữ khí nhàn nhạt, nhưng Bộ Hành rất dễ dàng nhận ra lời anh nói có vị chua xót, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên.

Chu Mộ Tu nhăn nhó, “Cười cái gì?”

“Anh đang ghen à?”

“Anh không nhớ mọn vậy đâu.” Chu Mộ Tu hừ nhẹ một tiếng, “Em vẫn chưa trả lời anh.”

“Ừ, là cùng với anh ta.”

Chu Mộ Tu lại càng thêm bức bối, nhin không được nhú mày, “Cả chiều và tối nay em vẫn luôn ở cùng với anh ta sao?”

“Ừ!”

Mắt Bộ Hành mang ý cười.

“Bộ Hành!”

Chu Mộ Tu tưởng tượng đến cảnh cô cùng người kia buổi trưa rồi lại buổi tối cùng nhau ăn cơm, cùng nhau nói chuyện phiếm, trong lòng bình dấm chua* hoàn toàn bị đổ.

(*Dấm chua: ở đây được hiểu là ghen.)

Lại nhìn cô gái phía đối diện này có vẻ đặc ý, trong lòng lại thêm tức giận, nhưng không biết làm thế nào với cô.

Bộ Hành nhìn anh không còn bình tĩnh, thờ dãi, “Anh ta là đối tác của em, em đã đồng ý để anh ta góp cổ phần.”

“MOCO sao?”

Hôm nay anh tới tận đây, nhất định anh đã biết cái gì đó, lúc này Bộ Hành thấy anh buột miệng thốt ra “MOCO” nên cũng không thấy có gì ngạc nhiên lắm.

Chỉ hỏi: “Anh biết từ khi nào thế?”

Chu Mộ Tu hỏi lại: “Tại sao lại để anh ta góp cổ phần? Anh cũng muốn.”

Ngữ khí nói chuyện của anh lúc này thật giống như một đứa trẻ đang ầm ĩ đòi món đồ chơi mà nó muốn. Bộ Hành buồn cười mà liếc anh một cái, từ trong túi lấy ra một viên đặt hàng tiện tay đưa tới trước mặt anh.

Chu Mộ Tu tiếp nhận rồi mới phản ứng lại cô xem anh như trẻ con mà dễ dàng, không khỏi bất mãn mà kêu lên: “Hành Hành!”

Bộ Hành ngẩng cổ, duỗi tay vỗ vỗ vào đầu anh, dõ, “Ngoan nào!”

Chu Mộ Tu dờ khóc dờ cười, rồi lại hưởng thụ vẻ cưng nựng trên khuôn mặt cô.

Bộ Hành không muốn để anh tiến vào MOCO, dõ dẽ tài, “Chúng ta còn muốn ở đây đến khi nào nữa, nhanh về nhà thôi.”

Nói rồi hướng bãi đỗ xe đi đến.

Chu Mộ Tu nhìn bóng dáng cô, chỉ biết can tâm tình nguyện mà đuổi theo cô.

Lên xe, Bộ Hành thắt dây an toàn, nhớ ra mới hỏi: “Sao đến mà không gọi điện cho em, ngốc hay sao mà đứng bên ngoài chờ thế?”

Chu Mộ Tu không để bụng, “Sợ em bận, dù sao thì khu này cũng sắp đóng cửa thôi.”

“Anh vừa rồi còn không trả lời em, anh biết đến MOCO từ khi nào vậy?”

Chu Mộ Tu khởi động xe, “Em nói mớ vào lúc ngủ.”

Bộ Hành sợ hãi lên: “Không có khả năng đó chứ!”

Chu Mộ Tu nhìn phía trước, ngữ khí bình tĩnh, “Chẳng lẽ anh lại lừa em?”

Bộ Hành suy nghĩ một chút, cô cũng không chắc chắn, đã nhiều năm như vậy ngoài anh ra, cô có ngủ chung với ai bao giờ đâu.

Anh là người duy nhất nói cô như vậy.

Cô có chút không bình tĩnh, hỏi: “Em còn nói gì nữa?”

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn cô, đột nhiên cười rộ lên. Bộ Hành nhìn ra, anh đang cười ái muội không thôi. Cô lập tức cho rằng bản thân mình đã nói chuyện gì đó khó lường, truy vấn: “Em đã nói gì vậy?”

Chu Mộ Tu không nhìn cô, “Em thật muốn biết sao?”

Anh càng như vậy Bộ Hành càng tò mò, nóng nảy, “Anh nói nhanh đi!”

Chu Mộ Tu lúc trước khó chịu trong lòng lập tức được an ủi một chút, trong lòng cười thầm, xe dừng ở ngã tư đèn xanh đèn đỏ.

Anh nhìn cô, chậm rãi nói: “Em nói - em yêu anh.”

Bộ Hành ngơ ngẩn, hai ba giây sau ấp úng mà nói: “Em nói vậy sao?”

Cô phản ứng đánh giá Chu Mộ Tu. Cô cũng không phải muốn phủ nhận những lời nói này của bản thân, mà là khiếp sợ bản thân mình nói sự thật.

Chu Mộ Tu nhìn không được với tay ôm cô lại gần anh, hưng phấn mà hôn má cô, trên mặt không giấu được ý cười.

Bộ Hành lúc này mới phản ứng được, trừng mắt nhìn anh, “Anh lừa em!”

Chu Mộ Tu tất nhiên không thừa nhận, nghiêm trang, “Anh không lừa em! Em thật sự đã nói vậy.”

Bộ Hành bán tín bán nghi nhìn anh, nhưng trong lòng tin mình đã nói như vậy.

Bởi vì, đó là câu nói thật.

Về đến nhà, Bộ Hành thấy vài hộp đồ trên bàn. Kỳ lạ hỏi: “Đây là cái gì vậy? Anh đã về qua nhà à?”

“Ừ, tổ yến đấy. Trong nhà có nhiều, anh nhìn không tôi nên lấy một ít.”

Chu Mộ Tu thuận miệng nói: “Em đợt này thường xuyên tặng ca, cần phải bồi bổ. Nếu em ăn thấy tốt, anh sẽ về lấy thêm.”

Bộ Hành tâm tư khẽ rung động.

Một người đàn ông sao có thể nghĩ được tổ yến gì gì đó, sợ vấn đề này có liên quan đến Chu phu nhân. Anh nói như vậy vì nghĩ không nên lấy mẹ gây áp lực cho cô.

Cô nói đùa, “Anh không biết bếp nhà em không bao giờ dùng à, em có bao giờ nấu ăn đâu..”

Cô không phải không biết làm, ngày trước khi còn nhỏ ở cùng ông bà nội, cô làm không ít việc nhà nông, đơn giản như nấu cơm và nấu thức ăn cô cũng làm hết. Nhưng từ khi cô sinh hoạt một mình, đặc biệt sau khi bận rộn với MOCO, cô hiếm khi nghĩ đến vấn đề nấu nướng, đối với việc nhà hay việc bếp núc cô cũng không có hứng thú, trong nhà lâu lâu cô gọi người giúp việc đến dọn dẹp, còn cơm nước chủ yếu đều ăn ở bên ngoài.

“Anh biết rồi,” Chu Mộ Tu không để bụng, “Anh sẽ giúp em.”

Bộ Hành nhíu mày, hoài nghi mà nhìn anh.

Anh khác với cô, từ nhỏ anh đã sống trong nhung lụa, chỉ sợ mười đầu ngón tay chưa bao giờ đụng vào nước.

“Coi thường anh sao? Yên tâm, anh nhất định sẽ chăm em trắng trẻo mập mạp.”

Chu Mộ Tu rất tự tin, buổi tối vì mấy hộp tổ yến này, anh đã đến hỏi di Dương chuyên nấu thuốc cho ông ngoại, di Dương nói cho anh tỉ mỉ kỹ càng từng công đoạn, anh cảm di động ghi không thiếu một chi tiết nào.

Bộ Hành từ nhỏ đến lớn chưa béo bao giờ, không khỏi cười, “Em cao thể này lại còn béo nữa, nhìn sao được?”

“Sao lại không nhìn được? Em béo cũng là người béo đẹp nhất.”

Chu Mộ Tu hiện tại nói rất tự nhiên, nhưng đây cũng là lời nói phát ra từ tâm của anh.

Bộ Hành nghe có chút rung động, trong lòng không nén nổi vui mừng.

Vào buổi tối mùa xuân, hai người ngọt ngào như mật. Nhưng có người lại bắt đầu yêu cầu đủ các tư thế.

Hiệp thứ nhất:

“Bảo bối, lật lại đi.”

“Không cần.”

“Hôm nay sinh nhật anh mà!”

“.....”

Hiệp thứ hai:

“Bảo bối, em lên trên đi!”

“Không cần.”

“Hôm nay sinh nhật anh mà!”

“.....”

Đến hiệp thứ ba:

“Bảo bối, em.....”

Còn chưa nói xong, Bộ Hành không kiềm nén được tức giận:

“Chu Mộ Tu, anh đừng có mà được một tác lại tiến lên một thước!”

“Anh ra mấy tác rồi còn gì?”

Có người quả nhiên giật gật.

Bộ Hành hít sâu một hơi, không còn lực, “..... Cho em vào!”

“Hừ....! Anh biết rồi”

Hung hăng chạm vào nhau, cùng ôm chặt, giao hòa bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Thứ ba, vẫn là ngày nghỉ của Bộ Hành.

Cô hôm qua đã hẹn với Trương Á Viên, nên hôm nay cô vẫn muốn đi Bạch Lộ.

Chu Mộ Tu hôm nay ra khỏi nhà còn sớm hơn cô, lái xe đã đến đón anh, công ty có việc cần phải xử lý.

Bộ Hành 9 giờ rưỡi tới gian hàng, Trương Á Viên cũng đã tới rồi.

Cũng giống như ngày hôm qua, cô ấy trang điểm nhẹ nhàng, ăn mặc nổi bật, nhưng cũng không làm người khác chói mắt.

Trương Á Viên nhìn không giống một bà nội trợ có đứa con ba tuổi đã không làm việc trong thời gian dài, Bộ Hành thích sự phấn chấn cùng nhiệt tình của cô ấy, cho dù là vì cuộc sống, vì con hay là vì chính bản thân cô ấy, cô tin tưởng rằng trong công việc cô ấy là người có trách nhiệm.

Hai người rất dễ dàng nói chuyện với nhau, sau đó mới nói vào vấn đề hợp đồng.

Bộ Hành trước khi đến gian hàng đã mua một notebook mới cùng các bản vẽ thiết kế đến, giao cho Trương Á Viên. Cô giảng giải kỹ càng tỉ mỉ nội dung công việc cho cô ấy, có vài chỗ Trương Á Viên không hiểu cô lại giảng giải thêm một lần nữa.

Tiểu Âu đã thông báo đến các khách hàng quen về hàng mới về, khách buổi sáng lần lượt đến lấy hàng. Trong gian hàng chỉ có một bàn trà, Trương Á Viên thường phải tránh đi mỗi khi có khách đến, thật sự có chút bất tiện.

Bộ Hành nghĩ tình huống này có khi còn diễn ra trong vài ngày nữa, liền nói với Trương Á Viên: “Hay là thế này đi, mấy ngày tới, cô hãy mang notebook ra quán cafe làm việc, tôi sẽ thanh toán tiền cafe.”

Trương Á Viên nghĩ hoàn cảnh này đúng thật không yên tĩnh để làm việc, liền vui vẻ đồng ý.

Ăn cơm trưa xong cô ấy chuyển qua quán cafe làm việc.

Chu Mộ Tu sáng sớm đã đến công ty mở cuộc họp.

Trước khi cuộc họp bắt đầu đưa hộp tổ yến cho Ngô Vi, “Đến nhà ăn hầm cái này, tôi muốn ăn buổi chiều. Anh tự đi đi, nói bọn họ làm cẩn thận chút.”

Ngô Vi trong lòng thấy kỳ lạ, món này rõ ràng là dành cho phụ nữ, mà trong công ty trên dưới ông chủ chỉ quan tâm một người. Nhưng theo anh biết người đó hôm nay không phải được nghỉ sao? Tuy rất lấy làm lạ, nhưng anh vẫn không dám có chút qua loa, tự mình đi yêu cầu nhà ăn làm. Người ở nhà ăn cũng luôn hỏi thăm anh nấu cho ai ăn, anh chỉ nói là ông chủ.

Nhưng chưa đến buổi chiều, tin tức lan truyền nhanh chóng, mọi người sôi nổi suy đoán người may mắn kia là ai.

Ba giờ chiều, Chu Mộ Tu không ngại ngừng xách theo bình giữ nhiệt đi ra khỏi văn phòng. Khoảng 3 giờ rưỡi anh có mặt ở Bạch Lộ, theo nhãn hiệu tìm được gian hàng của MOCO, vừa định bước chân vào thì nghe thấy bên trong nhắc tới Bộ Hành, liền dừng lại trước cửa.

Trong gian hàng, Tiểu Âu cùng đi San đang dùng ngôn ngữ địa phương nói chuyện phiếm.

“Cô Bộ thật có tài, là người tốt lại còn có tiền, người đàn ông nào có phúc mới cưới được cô ấy!”

“Vâng! Nhưng con thấy bây giờ chị Hành đem toàn bộ tâm trí đặt vào công việc hết rồi.”

“Ừ, không biết anh chàng họ Hứa kia với cô Bộ có quan hệ như thế nào? Cô Bộ rất tin nhiệm anh ta, mọi chuyện đều giao cho anh ta làm.”

“Con cũng không biết, anh Hứa kia nhìn có vẻ cũng là người tốt.”

“Đúng vậy, nhìn qua cũng không phải người có tâm địa gian xảo, làm việc cũng nghiêm túc, cô Bộ nói gì đều nghe theo, mẹ cảm giác như anh ta có ý gì đó với cô Bộ.”

Tiểu Âu cười, “Mẹ, mẹ suy nghĩ nhiều quá! Ánh mắt của chị Hành con thấy có gì đâu, hơn nữa, con cảm thấy anh Hứa có điểm không xứng với chị Hành.”

“Mẹ thấy có gì đâu! Anh Hứa không đẹp trai, nhưng là con người đoan chính. Nói đi nói lại tìm bạn đời không thể đánh giá xấu đẹp, mẹ nói với con, tương lai đối tượng của con.....”

Chu Mộ Tu không muốn nghe nữa, nhắc chân đi qua cửa.

Trong gian hàng hai người lập tức dừng câu chuyện nhìn hướng ra cửa, trên mặt không khỏi kinh ngạc. Tiểu Âu vội đứng lên, trong lòng suy nghĩ, thần tiên ca ca này từ nơi nào đến đây thế này?

Chính là khí chất lạnh lùng, làm người khác không dám tùy ý tiếp cận.

Cô tiến lên phía trước, nhìn đối mặt với một người như thế không phải người, nội tâm ít nhiều có chút khấn trương, khách khí nói: “Trước..... Tiên xin chào anh! Anh muốn mua hàng gì ạ?”

Chu Mộ Tu mắt đảo đảo xung quanh, gật đầu, “Tôi xem qua cái đã.”

Anh nhìn kỹ loạt giày để trên kệ, có đôi với tay cầm xem.

Giọng nói cũng thật dễ nghe!

Tim Tiểu Âu đập nhanh, tiếp tục lịch sự mà “Có chuyện để hỏi”, “Cửa hàng của anh ở đâu ạ? Có địa điểm hay là bán online ạ?”

Chu Mộ Tu thuận miệng trả lời: “Cả hai đều có.”

Tiểu Âu lúc này mới chú ý tới tay anh ta xách theo bình giữ nhiệt, trong lòng lấy làm lạ, nhìn anh ta như vậy cũng không giống như khách muốn lấy hàng lắm. Bình thường người đến đây xem giày mà không lấy hàng cũng rất nhiều, trong đó một bộ phận chính là của đối thủ cạnh tranh, cho nên ở đây tuyệt đối không cho khách hàng chụp ảnh. Nếu phán đoán ra đối phương đến dò hỏi và không có ý định lấy hàng, phải khôn khéo nghĩ cách đuổi người đi. Nhưng cô không thể nói bất cứ lời lẽ xúc phạm nào với một người đàn ông đẹp trai như vậy.

Lúc này, lại có khách quen đến lấy hàng. Tiểu Âu vội vàng tiếp đón khách, cũng mặc kệ cho anh xem.

Chu Mộ Tu nhìn một lượt, tìm ghế ngồi xuống, để bình giữ nhiệt đặt lên bàn, xem mấy quyển tạp chí để trên bàn.

Tiểu Âu cũng mời vị khách nữ lấy hàng ngồi xuống, đang ghi đơn đặt hàng cho cô ấy, thuận tiện rót cho hai người hai ly nước.

Khách hàng nữ tiến đến liền chú ý tới khách hàng nam này, thỉnh thoảng thấy anh ta nhắm hai mắt, lúc này thấy anh ta nhẹ nhàng an nhàn, thoải mái mà ngồi, trên bàn còn có bình giữ nhiệt màu trắng, cho rằng anh là người của cửa hàng, nhìn khí chất của anh tuyệt đối không phải người làm, trông giống như ông chủ.

Không khỏi cười hỏi: “Anh là Bộ.....?”

Cô ta cố ý nhìn vào bình giữ nhiệt, ngữ khí trùng xuống.

Chu Mộ Tu cũng nhìn bình giữ nhiệt, không trả lời trực tiếp, chỉ lịch sự cười cười, “Tôi đến đưa đồ ăn cho cô ấy.”

Khách hàng nữ liền hiểu rõ, trên mặt không giấu được sự hâm mộ, lại càng thêm tò mò, “Hóa ra cô Bộ đã kết hôn rồi sao?”

Chu Mộ Tu chỉ cười, không phủ nhận.

Tiểu Âu cùng đi San nhìn nhau, trong lòng ngạc nhiên không thôi.

Đặc biệt là Tiểu Âu, cô lâu nay vẫn nghĩ rằng Bộ Hành bận rộn với sự nghiệp, không quan tâm đến chuyện yêu đương, không nghĩ tới có bạn trai! Lại còn là một người đàn ông có dung mạo xuất sắc!

Di San cũng suy nghĩ, rồi so sánh, anh Hứa kia cũng là người không tồi, nhưng người trước mắt thật đẹp trai, nhìn rất có cảm tình!

Vị khách nữ đi rồi, Tiểu Âu ngồi như cũ nhìn bạn trai của bà chủ, xoa xoa tay hỏi: “Anh tìm chị Bộ ả?”

Chu Mộ Tu ở bãi đỗ xe đã nhìn thấy xe Bộ Hành, biết cô tạm thời đi xung quanh có việc. Nhẹ nhàng hỏi “Cô ấy đi đâu vậy?”

“Chị ấy đang ở kho hàng phía sau. Anh có muốn tôi gọi điện cho chị ấy không?”

“Không cần, tôi ở đây chờ cô ấy.”

“Vâng.... Vâng mời anh uống nước.”

Chu Mộ Tu nhìn cô ta, hơi hơi mỉm cười lại mang theo vẻ xa cách, “Cảm ơn.”

Tiểu Âu tức khắc mặt đỏ tim đập loạn xạ, trong lòng gào thét, giống như được đối diện với thần tượng! Không đúng, còn đẹp hơn so với thần tượng nữa!

Mười phút sau, Bộ Hành quay trở lại gian hàng.

Thấy trong phòng có người ngồi uống trà, cô có chút ngạc nhiên. Hỏi anh: “Không phải anh nói buổi tối mới đến sao? Việc công ty xử lý xong rồi à?”

Anh Chu nghe được giọng cô lập tức đứng lên, ân cần mà kéo cô ngồi xuống.

Mở bình giữ nhiệt, đổ một nửa vào nắp, và đưa cho cô.

“Em uống nhanh đi, vẫn đang còn ấm đấy.”

Bộ Hành ngạc nhiên, “Anh nấu lúc nào thế? Hôm nay không phải anh luôn ở công ty sao, từ đâu ra đấy?”

“Nấu ở nhà ăn của công ty đấy, anh đã nếm thử, hương vị rất ổn.”

Bộ Hành trong lòng chửi thầm, có ông chủ nào lại mang tổ yến đi làm đến nhà ăn công ty để nấu bao giờ? Công ty khẳng định không thiếu người buôn chuyện?

Cô đang muốn nói anh, lại thấy vẻ mặt mong chờ của anh, lập tức cảm thấy vấn đề kia cũng không có gì to tát lắm! Uống một ngụm, gạt đầu, nói thật lòng: “Cũng không tồi!”

Chu Mộ Tu thả lỏng người, “Bọn họ bỏ thêm táo đỏ nữa đấy, nếu em ăn không quen lần sau anh dặn họ bỏ loại khác.”

“Ăn nhẹ thôi mà! Có phải ăn com đâu mà cầu kỳ.”

“Mẹ anh dặn, kiên trì ăn cái này, mỗi ngày ăn bốn năm gram trong mấy tháng sẽ có hiệu quả.”

Bộ Hành cười liếc anh ấy một cái, lại cúi đầu uống một ngụm.

Chu Mộ Tu lúc này mới ý thức được mình nói lỡ miệng, nhìn cô giống như đang không vui, không khỏi cười lấy lòng cô.

Xung quanh đó Tiểu Âu và Di San len lén nhìn hai người kia nhưng vẫn làm bộ quang minh chính đại, không để ý.

Thái độ này của Bộ Hành mọi người chưa từng gặp qua, kỳ lạ hơn chính là “Chồng” của bà chủ, lúc này mặt mày ôn hòa, cười cười nói nói, còn lúc trước nhìn lạnh lùng không dính chút khói lửa phàm tục, như hai người hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa nhìn như vậy, hai người có nét phu thê!

Chỉ trong chốc lát, Hứa Thành cũng đến, thấy Chu Mộ Tu rõ ràng sùng sốt.

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn, ánh mắt trở nên lạnh lùng, tuy rằng anh đang ngồi, nhưng khí thế lại như áp đảo Hứa Thành đang đứng.

Bộ Hành đứng lên giới thiệu với anh, “Đây là Hứa Thành, đối tác của em.”

Trong lúc Bộ Hành nói, đồng thời Chu Mộ Tu cũng đã đứng lên, không đợi cô giới thiệu mình, chủ động vươn tay, ánh mắt nhàn nhạt mà nhìn Hứa Thành, “Tôi là Chu Mộ Tu.”

Hứa Thành tối hôm qua nhìn thấy người này xa xa đã cảm nhận được chút gì đó, hiện tại nhìn rõ diện mạo, khí chất của anh ta, anh càng cảm thấy thất vọng, anh vươn tay, “Xin chào!”

Hai người bắt tay vài giây rồi tách ra, nhưng chỉ có bọn họ biết trọng lượng.

Hứa Thành trong lòng buồn bã, Chu Mộ Tu vừa rồi nắm tay anh rất chặt không còn nghi ngờ gì nữa, đó chính là lời cảnh cáo cho anh. Bộ Hành đã từng là giấc mộng của anh, anh biết cô không có tình cảm với anh, nhưng anh vẫn hướng về cô. Mà trước mặt người đàn ông này có thể nói chắc chắn giấc mộng của anh đã hoàn toàn bị dập tắt, anh suy nghĩ, rốt cuộc anh đã có thể toàn tâm toàn ý là đồng nghiệp của cô.

Bộ Hành nhớ ra, tiếp tục giới thiệu với Chu Mộ Tu, “Đây là Di San, đây là Tiểu Âu, còn một nhà thiết kế không có ở đây nữa.”

Cô tự tin nhưng lại có chút tự giễu nói: “Chúng tôi đang còn rất bé nhỏ.”

Chu Mộ Tu cũng đã gặp Tiểu Âu và Di San liền gật đầu, rất tự nhiên ôm vai Bộ Hành, siết nhẹ.

Ánh mắt nhìn mọi người, “Đội lát nữa xong việc, tôi mời mọi người ăn cơm, xin mọi người vui lòng nhận cho.”

Tiểu Âu cùng San đi đều có chút thụ sủng nhược kinh. Mặt Hứa Thành vô cảm.

Bộ Hành liếc anh một cái, mỉm cười nói: “Được! Vậy mong ông Chu mời cái gì ngon ngon chút, khao các đồng nghiệp của em!”

Thông minh như cô, đương nhiên biết Hứa Thành vẫn luôn có cảm tình đối với cô, cũng may anh ta là người lý trí, biết cô không thích, cũng không gay gắt tấn công. Thật sự cô đang rất cần một người đặc lực giúp cô làm việc, lúc ấy cô suy xét mãi vẫn cần đến anh ta. Nếu có thể mượn cơ hội này, khiến anh ta toàn tâm toàn ý phụ tá cho sự nghiệp của cô, thì còn gì tốt hơn nữa.

Bộ Hành quyết định hôm nay đóng cửa sớm, gọi thêm Trương Á Viên, cùng mọi người đi ăn cơm.

Nam giới ở bên nhau không tránh được muốn uống rượu, mà đặc biệt lại còn là tình địch của nhau thì càng muốn uống. Vì thế, trên bàn chỉ có duy nhất hai người đẩy ăn rất ít đồ ăn, chủ yếu chỉ uống rượu.

Bộ Hành cũng không cản, cô cùng mọi người đều ăn uống vui vẻ.

Cuối cùng, Hứa Thành say trước.

Đến lúc tiệc tàn, Bộ Hành định thuê cho anh ta một phòng ở khách sạn bên cạnh đó, Tiểu Âu lại xung phong nhận việc nói: “Em và Hứa Thành thuê nhà cùng tiểu khu, lúc trước đã nói qua, để em đưa anh ấy về.”

Di San cũng gật đầu.

Bộ Hành đương nhiên không có ý kiến gì.

Chờ Tiểu Âu cùng San đi đỡ Hứa Thành đi rồi, Trương Á Viên cũng rời đi, Bộ Hành căng thẳng nhìn người đàn ông bên cạnh uống nhiều rượu như vậy sắc mặt không thay đổi. Cô cười khẩy, “Anh uống giỏi nhỉ?”

Chu Mộ Tu ngồi tựa lưng vào ghế, mắt nhìn cô không nói gì.

“Uống hai ly rồi thôi cũng được! Anh nhất định phải chuốc say người ta à? Em không ngờ Chu tổng cũng có tật chuốc rượu người khác đấy!”

Chu Mộ Tu ngồi như cũ dựa vào lưng ghế, nhìn chằm chằm cô.

Bộ Hành hừ nhẹ, “Nhìn cái gì? Nói anh còn không phục à?”

Chu Mộ Tu khước miệng động động, mặt nhẩn nại.

Bộ Hành tức giận mà đứng dậy, “Còn ngồi đấy làm gì? Rượu thì uống hết rồi! Đi thôi!”

Chu Mộ Tu thấy cô đi, vội vàng đứng dậy, chân run rẩy không đứng vững, lại ngồi xuống ghế.

Bộ Hành nghe được động tĩnh, vội vàng quay lại đỡ anh, hoài nghi nhìn anh, sờ sờ vào mặt trắng trắng lạnh lạnh của anh, “Anh cũng say rồi hả?”

Chu Mộ Tu chống cánh tay cô miễn cưỡng đứng lên, chỉ cảm thấy dạ dày quay cuồng, lao đảo vội vàng đi vào nhà vệ sinh. Bộ Hành nghe được âm thanh nôn mửa bên trong lúc này mới bắt đầu sốt ruột, trong lòng thờ dài.

Cô nhìn anh như vậy, còn tưởng anh uống được! Hóa ra là giả vờ.

Chu Mộ Tu phun ra một trận, thấy thoải mái hơn nhiều, rửa lại mặt, chậm rãi đỡ tường đi ra.

Bộ Hành đứng ở cửa nhìn anh, chỉ cảm thấy huyết thái dương của chính mình giật liên hồi. Chu Mộ Tu cười yếu ớt với cô.

Bộ Hành nhìn trán ướt mồ hôi cùng hàng lông mi dài của anh, bỗng nhiên thấy đau lòng, sốt ruột, sờ sờ đầu anh, “Anh khó chịu sao?”

Chu Mộ Tu ngoan ngoãn gật gật đầu.

Bộ Hành nhẹ nhàng hỏi, “Còn khó chịu ở đâu nữa không?”

Chu Mộ Tu chỉ chỉ cơ thể mình, đáng thương mà nói: “Dạ dày.”

Nghe giọng nói khó chịu của anh, Bộ Hành cũng cảm thấy dạ dày mình bắt đầu đau, nhìn không được to giọng, “Anh chán sống rồi hay sao mà uống nhiều thế?”

Chu Mộ Tu có chút chột dạ, nói thầm, “Nhìn anh ta không rên một tiếng, anh sao biết anh ta có tử lượng tốt như vậy! Nếu bị thua thì thật mất mặt!”

Bộ Hành tức khắc không kìm nén được, quát anh, “Mặt mũi quan trọng hay cơ thể quan trọng?”

Cô luôn luôn bình tĩnh, Chu Mộ Tu lần đầu tiên thấy cô phát hỏa như vậy với anh, lại cảm thấy trong lòng uất ức.

Cúi đầu, nhìn cô cười, “Em quan trọng nhất.”

Bộ Hành có chút dở khóc dở cười, khước mắt lại tự nhiên đỏ, mắng anh, “Đồ ngốc!”

Rồi lại run rẩy không thôi, cười và ôm lấy cô.

Chu Mộ Tu đem mặt vui vào cổ cô, nhịn không được rên rỉ, “Hành Hành, anh từ trước đến giờ chưa uống nhiều rượu như vậy bao giờ, anh khó chịu lắm!”

Bộ Hành nghĩ mà sợ, nhịn không được đâm vào lưng anh, “Sau này anh còn như vậy nữa em không thêm quan tâm đến anh đâu.”

Chu Mộ Tu rầu rĩ mà nói: “Anh không muốn thấy người khác có bất cứ mơ mộng gì về em.”

Bộ Hành không biết tối nay anh vì sao lại như vậy, nhẹ nhàng giữ mặt anh nói nhỏ: “Chu Mộ Tu, quen anh rồi, anh cho rằng em còn có thể coi trọng người khác sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56

Bộ Hành đỡ Chu Mộ Tu lên xe, để anh ngồi phía sau.

Nhìn anh neho mắt như muốn cố gắng thấy rõ cô, cô ôn hòa nhỏ nhẹ mà nói: “Nếu muốn hôn thì gọi em.”

Chu Mộ Tu giữ lấy tay cô đang đặt lên gò má anh, cảm thấy mỹ mãn mà thờ dài, “Hành Hành, anh muốn ngủ.”

Bộ Hành duỗi tay xoa mi mắt anh, “Anh ngủ đi, tối nay em gọi.”

Cô quay lại vị trí lái, khởi động xe.

Chu Mộ Tu thấy trong người rất khó chịu, dọc đường đi không nói gì, vẫn luôn nhắm mắt như đang ngủ.

Trở về bãi đỗ xe tiểu khu nhà cô, cô dừng xe, mở cửa sau, nhẹ nhàng gọi tên anh, anh liền mở to mắt.

Trong nháy mắt như thể không biết mình đang ở đâu, anh cảm thấy đau đầu, say say tỉnh tỉnh, miễn cưỡng mở mắt hỏi: “Tối nhà rồi à?”

“Ừ!”

Bộ Hành dìu anh ta, anh nỗ lực đứng dậy, không còn sức lực gì, cười cười xin lỗi. Bộ Hành liếc anh một cái, “Dựa vào em đi, bây giờ còn thể hiện cái gì nữa?”

Chu Mộ Tu chỉ đem hơn nửa trọng lượng cơ thể dựa vào người cô.

Bộ Hành gắng sức đỡ anh vào nhà, để anh nằm ở sô pha, cởi áo và giày cho anh, tìm mật ong mua ở Thanh Hồ, pha với nước ấm cho anh uống.

Chu Mộ Tu đuối tay nhận cốc nước, cầm cũng không nổi, thiếu chút nữa nước đổ ra ngoài, Bộ Hành nhanh tay đỡ được, cầm cho anh uống.

Rất khát nên anh uống một hơi hết sạch cốc nước.

Bộ Hành hỏi anh: “Anh muốn uống nữa không?”

Chu Mộ Tu mê mê tỉnh tỉnh mà nhìn cô, như thể không hiểu cô nói cái gì, thấy cô định đi, giữ thật chặt tay cô, hípc mắt cười, “Hành Hành, em thật tốt!”

Bộ Hành vừa bực mình vừa buồn cười, lúc này thần chí không còn tỉnh táo vẫn không quên hoa ngôn xảo ngữ! Nhưng lại nghĩ, con người ta không phải khi say sẽ nói thật sao, anh thật cảm thấy cô tốt, không khỏi có chút vui vui trong lòng.

Cô sợ anh nằm lâu sẽ ngủ trên sô pha rồi mình lại không có sức di chuyển anh, bèn dìu anh đứng lên, “Lên giường ngủ đi nào!”

Chu Mộ Tu nghe lời mà dựa vào cô đứng dậy.

Trên người anh toàn mùi rượu, Bộ Hành nghĩ đề thể này ngủ cũng không được, nên dìu anh đến phòng tắm dưới vôi hoa sen, hỏi: “Anh có thể tự tắm không?”

Không biết Chu Mộ Tu nghe có hiểu hay không, phản ứng “Ừ!” một tiếng.

Bộ Hành xoay người đi ra ngoài, chưa tới hai giây nghe “Bang” một tiếng, vội vàng quay đầu lại, người đã ngã trên mặt đất. Cô vội vàng đỡ anh dậy, thấy một tay anh giữ trán, một tay chống ở trên mặt đất. Bộ Hành cảm thấy không ổn, nên phòng tắm trơn trượt, lỡ không may anh lại ngã thêm lần nữa thì nguy. Cô không suy nghĩ, dìu anh dựa đứng vào tường, thành thạo cởi áo sơ mi ra trước, ném vào sọt.

Chu Mộ Tu vừa rồi bị ngã một cái cảm thấy chóng mặt nhưc đầu, mắt say lơ lơ nhìn cô ngồi xổm cúi thất lưng cho anh, phối hợp với cô cởi quần áo, giọng nói như nghẹt mũi: “Bảo bối, em đừng vội!”

Bộ Hành không nói gì ngửa đầu lên nhìn anh, nhìn không được chụp vào chỗ nhạy cảm, “Em là quý cái đây!”

“Này!”

Chu Mộ Tu đang khó chịu trong người nhưng vẫn cảm thấy thoải mái, theo bản năng ấn gáy của cô vào người mình.

Bộ Hành không phòng bị, nghiêng răng nghiêng lợi rầu rĩ mà kêu: “Chu Mộ Tu!”

Người ta vẫn ung dung hưởng thụ mà “Ừ!” một tiếng.

Tay chân anh nhũn ra không có sức lực gì, Bộ Hành không khó khăn lắm để thoát ra khỏi anh, đưa vôi nước ấm thẳng về hướng anh đứng.

Nước làm anh cảm thấy thoải mái, anh vẫn đứng vững, không nhúc nhích để cô tắm giúp anh.

Khi cô đã đưa anh được vào giường, Bộ Hành cảm giác chính mình như vừa làm một công việc thể lực, lưng đau cánh tay cũng đau. Cô có ý định sẽ làm việc thêm vào ban đêm, nhưng hiện tại bây giờ mệt đến nỗi không muốn làm gì, cô tắm nhanh rồi cũng lên giường ngủ. Cô vừa mới nằm lên giường, lúc trước còn ngủ yên ổn nhưng sau đó lại bắt đầu xảy ra chuyện.

Chu Mộ Tu uống say thật biết làm phiền người khác, được một lúc thì nói khát nước muốn uống nước, cô đi lấy nước, anh ấy không ung, một hai đòi phải là nước mật ong. Cô không cách gì đành phải xuống giường một lần nữa đi pha mật ong, cho anh uống xong.

Anh nằm xuống một được một lát, lại kêu đau đầu bắt cô xoa bóp đầu, xoa bóp xong, anh lại nói muốn ôm cô ngủ, cuối cùng cô không nhịn được nữa đá vào chân anh, lúc đó anh mới thôi không làm nũng nữa.

Thấy anh đã ngủ, Bộ Hành nhớ tới bộ dạng lần trước anh bị ốm, so với hôm nay không có gì khác biệt lắm.

Cô âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định không để anh uống rượu như vậy nữa, nếu anh bị phạt, cô cũng sẽ chịu phạt cùng với anh.

Ngày hôm sau, Bộ Hành tỉnh dậy, Chu Mộ Tu đã không còn ở trên giường nữa.

Khi cô đánh răng rửa mặt xong ra ngoài, thấy trên bàn ăn đã dọn sẵn cháo trắng rau xào.

Bộ Hành lấy làm lạ, “Người say rượu không phải sáng dậy sẽ thấy nôn nao sao?”

Nhìn anh bây giờ bộ dáng tỉnh táo, sáng khoái, về lại với dáng vẻ Tiểu Chu tổng, nào đâu thấy nửa điểm di chứng của say rượu kia chứ!

Chu Mộ Tu hơi suy tư, “Chắc là do tác dụng của nước mật ong.”

Bộ Hành cười lạnh lùng, “Anh còn nhớ rõ thế sao? Anh có biết anh đã làm những chuyện gì tốt tới qua không?”

Chu Mộ Tu sờ cằm vừa được cạo sạch sẽ, nhú mày vô tội, “Anh cũng không nhớ rõ lắm.”

Họ nhẹ một tiếng, “Ăn cháo đi, rồi còn đi làm nữa.”

Bộ Hành hoài nghi mà nhìn anh, không khỏi nghi ngờ tới qua anh cố ý làm nũng với cô.

Chu Mộ Tu đổi đề tài, “Ngày hôm qua luật sư Nghiêm có báo với em về việc vụ kiện không?”

“Vâng, vụ kiện đã được xir.” Bộ Hành ngữ khí nhẹ nhàng, “Khoản bồi thường cho tai nạn là hai mươi vạn, chuyển nhượng cổ phần không đến một nghìn vạn, sau này em và chú hai sẽ đường ai nấy đi.”

Chu Mộ Tu gật đầu, “Hôm qua Hứa Thành không phải nói sẽ đi tìm văn phòng sao?”

Bộ Hành ăn một thìa cháo, “Vẫn chưa tìm được nơi thích hợp.”

Chu Mộ Tu thuận miệng nói, “Bên cạnh Bảo Thịnh có tòa nhà Văn Châu đấy!”

Bộ Hành ngẩng đầu, “Nơi đó đều là các doanh nghiệp có tiếng thuê. Tiền thuê quá đắt, em hiện tại không cần phải thuê một nơi cao cấp như vậy!”

“Em chỉ cần nói nơi đó có được không?”

“Đương nhiên tốt rồi, rất gần Bạch Lộ, lại là khu mua sắm nổi tiếng nữa.”

“Ồ đó đang còn hai hay ba gian trống ấy, em tranh thủ đi chọn lấy một gian.”

Bộ Hành hoài nghi, “Đừng nói với em Văn Châu cũng của Trác Chu đấy?”

“Không có liên quan gì đến Trác Chu, là cá nhân anh đầu tư.”

Thì ra là thế.

Bộ Hành tò mò, “Tiền thuê là bao nhiêu?”

Chu Mộ Tu gấp một ít thức ăn chiên vào đĩa nhỏ trước mặt cô, “Em không phải chuyển cho anh hai trăm vạn sao? Cứ dọn vào đi thôi.”

“Không được, việc nào ra việc đó. Hai trăm vạn kia là em thuê anh.”

Chu Mộ Tu khước miệng trầu xuống, “Anh quyết định đem anh tặng không cho em, em có muốn hay không?”

“Để em suy nghĩ thêm, tặng không cũng giống như không có giá trị gì.”

Chu Mộ Tu vừa bực mình vừa buồn cười, “Việc này chỉ sợ không phải do em! Ngủ thì cùng ngủ, em dù sao cũng phải chịu trách nhiệm với anh.”

Bộ Hành liếc xéo anh một cái, không nói gì.

Ăn sáng xong, hai người đi làm.

Buổi sáng 10 giờ, mỗi nhân viên ở từng bộ phận đều nhận được hai thông báo từ phòng nhân sự phát ra.

Một là quyết định sa thải nguyên chủ nhiệm thiết kế Bella Từ Giai.

Bởi vì cô ta đã vi phạm nghiêm trọng quy định của công ty, xử lý sa thải, hơn nữa vĩnh viễn không được tuyển dụng lại vào công ty dù ở bất cứ vị trí gì.

Ngoài một số đồng nghiệp ở các bộ phận bên ngoài, còn đại đa số mọi người đã biết một ít nội tình từ mấy ngày trước, lại nghĩ công ty ngại với cô ta vì có quan hệ sẽ việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không, hôm nay đưa ra quyết định sa thải với tất cả mọi người ai nấy đều có chút khiếp sợ, không nghĩ tới công ty nghiêm khắc như vậy, nhất thời bàn tán sôi nổi.

Mà trước đây có tin đồn cô ta là vợ ông chủ tương lai cũng tự sụp đổ, rốt cuộc vợ Tiểu Chu tổng không thể bị công ty sa thải rồi làm thông báo đến tất cả mọi người thế được.

Thông báo còn lại là quyết định bổ nhiệm Bộ Hành làm chủ nhiệm thiết kế Bella.

Trải qua cuộc họp thường niên và cuộc họp báo ra mắt sản phẩm mới của Bella, sự nổi tiếng của Bộ Hành ở công ty càng ngày càng cao, đặc biệt hiện tại nhảy qua mấy cấp đã lên đến chủ nhiệm, là nhân viên thăng chức nhanh nhất của Trác Chu từ trước đến nay.

Tất cả mọi người đối với người mới này đều kinh ngạc và cảm thán không thôi.

Tâm tình nhất phức tạp đương nhiên phải kể tới người của Bella.

Tuy bọn họ hai ngày trước đã biết tin tức, vì chính miệng Tiểu Chu tổng nói ra, hâm mộ có, ghen ghét có, nhưng năng lực của Bộ Hành bọn họ cũng rõ như ban ngày, cho nên nhìn thấy thông báo cũng có thể chấp nhận mà không cần phải điều chỉnh tâm lý quá nhiều.

Mà lâu nay Bộ Hành vốn dĩ luôn giữ khoảng cách vừa phải với các đồng nghiệp, không vốn vã cũng không xa cách, hiện tại phong cách hành sự khi làm chủ nhiệm thiết kế của cô với mọi người vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

Cô không muốn tổn tâm tư kéo bè kéo cánh, cũng không cần thiết phải tiêu phí sức lực đi lấy lòng cấp dưới, nếu bọn họ không muốn làm việc dưới sự chỉ đạo của cô, vậy nên rời đi, để cho người mới có cơ hội tiến vào, không ai là không thể thay thế.

Đặc biệt trước đây cô chỉ là trợ lý, năng lực phải kìm nén lại một chút, còn bây giờ ở vị trí chủ nhiệm thiết kế, năng lực chuyên môn cùng năng lực quản lý đều có thể được biểu hiện ra ngoài, người khác không phục cũng không được.

Cho nên, từ khi Bộ Hành làm chủ nhiệm thiết kế, trong tổ từ trên xuống dưới đều sảng khoái, hiệu suất làm việc so với trước kia cũng cao hơn hẳn. Bởi vì, phong cách hành sự cùng lời ăn tiếng nói đều nói rõ ràng với bọn họ, tất cả đều nói chuyện bằng thực lực.

Xuôi gió xuôi nước một thời gian, vào một ngày giữa trưa.

Bộ Hành đang nằm ở sô pha trong phòng nghỉ nghỉ trưa, Tưởng Dung nhắn WeChat cho cô: Vào diễn đàn xem mau!

Diễn đàn Tưởng Dung nói chính là diễn đàn của công ty, trong đó có các trao đổi về công việc, cũng có những câu chuyện trên trời dưới bể, chỉ cần đó là những câu chuyện có chừng mực, công ty đối với phương diện này không quan tâm lắm. Đương nhiên nếu có người phát ngôn quá bốn phận, quản trị viên cũng sẽ sẵn sàng xóa ID đó đi.

Bộ Hành lúc đó nhận rồi nên cũng vào xem, trong đó cũng chỉ có vài cuộc nói chuyện phiếm trà dư tửu hậu. Cô không vội vã xem, tiếp tục nằm nghỉ, chờ đến giờ làm, mới trở về vị trí ngồi của mình.

Ngồi phía trước cô, Tôn Hiểu Hiểu nghe thấy động tĩnh phía sau, quay đầu nhìn, luống cuống tay chân mà đóng trang web cô ta đang xem đi. Bộ Hành nhìn qua đã thấy giao diện màu xanh lục quen mắt, đó không phải diễn đàn của công ty sao? Cô ta vội cái gì chứ?

Bộ Hành mở máy tính của mình, đăng nhập diễn đàn.

Bài đăng nóng nổi đầu tiên trên trang chủ vẫn là bài đăng cách đây vài ngày:

【Thần tiên hạ phàm Tiểu Chu tổng vì ai phải rửa tay nấu canh?】

Vô số nghi ngờ, đến nay vẫn không có kết luận chính xác.

Tiếp đó bài đăng “hot” nặc danh thứ hai lại vừa được đăng lúc 12 giờ hôm nay:

【 Có một tin chấn động! Có một nhân vật gần đây đang làm mưa làm gió trong top của công ty!】

Sau giờ cơm một lúc, bài đăng đã dài đến bảy tám trang bình luận.

Nhìn tiêu đề này, cô trong lòng có chút dự cảm, click vào xem.

Tầng 1: Ngồi chờ ăn dưa!

Tầng 2: Mới thăng chức có rất nhiều người, nói rõ hơn ở bộ phận nào đi.

Tầng 3: Buổi trưa đã bị khuấy động, chủ thót chừng thả thính!

.....

Vẫn chờ sang trang khác, chủ thớt mới xuất hiện.

Tầng ba mươi hai: Tôi là chủ thớt. Nghe nói nhân vật đang làm mưa làm gió đó được giám đốc nhân sự Lưu Tân Minh chiếu cố, có người nhìn thấy cô ta đến phòng giám đốc Lưu vào ngày đặt hàng, sau buổi họp báo giới thiệu sản phẩm mới.

Tầng ba mươi ba: Trực tiếp giải mã, Bộ Hành. Tôi cũng đang nói tại sao cô ta thăng chức nhanh như vậy!

Tầng ba mươi tư: Tôi cảm thấy cô ta không đơn giản, quả nhiên.....

Tầng ba mươi lăm: Không bằng chứng gì đừng có nói bậy! Giám đốc Lưu nổi tiếng là người chính trực, làm việc công bằng. Trong buổi đặt hàng tôi cũng nhìn thấy Bộ Hành, người ta là người có năng lực, không cần phải đi cửa sau kiểu đó.

Tầng ba mươi sáu: Tầng trên, không phải không có bằng chứng nhé! Chính miệng giám đốc Lưu nói, lúc ấy có rất nhiều người ở đó.

Tầng ba mươi bảy: Dừng người có phải do mình giám đốc Lưu quyết định đâu, nếu cấp trên không đồng ý thì sao có thể thông qua? Đừng bịa đặt lung tung, miệng lưỡi con người ta thật đáng sợ!

.....

Bộ Hành rất có hứng thú đọc hơn hai trăm tầng bình luận, bất động thanh sắc nhìn các đồng nghiệp đang ngồi trước mặt cô. Không biết ai nhàn rồi tới mức đăng bài này lên vậy?

(Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nha....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57

Hai giờ chiều, Tô Mạn Lệ cầm notebook cùng ly nước đi đến.

Đứng ngoài hành lang gọi: “Bộ Hành, em đi họp cùng chị.”

Bộ Hành ngẩng đầu, hơi ngạc nhiên, mỗi tuần đều có cuộc họp cố định của các quản lý, cấp bậc của cô chưa đủ tư cách để tham gia.

Tô Mạn Lệ cười giục cô, “Đi thôi!”

Thật ra, đây không phải là chủ ý của Tô Mạn Lệ, mười phút trước, đích thân Ngô Vi gọi điện thoại cho cô, rất lịch sự mà thông báo với cô có cuộc họp, thuận tiện đề nghị một việc, đó là mang Bộ Hành đi cùng. Tô Mạn Lệ lập tức hiểu ngay đây rõ ràng là ý của Tiểu Chu tổng, nên đương nhiên sẽ làm theo.

Bộ Hành cũng không làm ra vẻ, tuy rằng Tô Mạn Lệ như thể dúi dất cô nhưng cô vẫn có chút nghi hoặc, cô vẫn cầm notebook đứng lên. Mặc kệ nguyên nhân là gì, có cơ hội tốt học tập như vậy, đương nhiên cô sẽ bắt lấy.

Trong khi đó những người nghe xung quanh lại có một suy nghĩ khác, Tô Mạn Lệ cất nhắc Bộ Hành như vậy, giám đốc Lưu mặt mũi cũng thật lớn. Trong lòng không khỏi ghen tị, ai muốn thăng chức nhanh, quả nhiên vẫn phải luôn cúi.

Phòng họp trên tầng mười mọi người chưa đến đủ, thừa dịp cuộc họp chưa bắt đầu, lãnh đạo các phòng tập trung lại, mọi người không tránh khỏi tâm sự và đùa giỡn để tạo mối quan hệ.

Có vị giám đốc nhắc tới chuyện xảy ra vào buổi trưa, “Tin đồn hôm nay mọi người đã đọc chưa?”

Có người cúi đầu không nói, có người nghi hoặc không biết chuyện gì.

“Tin đồn gì thế? Tiểu Chu tổng nói nhà ăn nấu tổ yến hả?”

“Tin của anh lạc hậu quá! Tin mới ra là hôm nay cơ mà, chuyện đó có quan hệ tới giám đốc Lưu.”

“Giám đốc Lưu nào? Lưu Tân Minh phòng nhân sự ấy hả?”

Có người chen vào trêu chọc, “Không thể nào! Anh ta luôn luôn nghiêm túc, làm việc tích thủy bất lậu*, sao có thể có tin đồn được!”

(*Tích thủy bất lậu: một giọt nước cũng không lọt, ý nói chặt chẽ.)

“Cũng không chừng cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia là người chủ động! Thật sự khí tiết tuổi già khó giữ được lâu!”

Mọi người hứng thú, “Ai là người có năng lực vậy chứ?”

“Là người nhảy qua vài cấp lên chủ nhiệm!”

“Người đó tên.... Bộ Hành à? Không thể nào!”

“Không phải tôi nói, trên diễn đàn có người nói tận mắt thấy mà.”

“Tôi không tin. Giám đốc Lưu làm việc luôn cẩn thận, nếu có chuyện đó, anh ta cũng sẽ không để ai thấy.”

“Cũng khó mà nói được. Người ta hay nói thế nào nhỉ? Nếu muốn người khác không biết, trừ khi mình đừng làm. Hiện tại tin này đang hot như vậy, muốn che dấu cũng không kịp.”

“Được rồi, mọi người đừng ở chỗ này nói lung tung nữa, ông chủ đến bây giờ đây.”

Đang nói, thì Ngô Vi đến trước, Lưu Tân Minh đi theo sau đó.

Trong phòng họp mọi người lập tức im lặng.

Lưu Tân Minh mặt không cảm xúc tìm vị trí ngồi xuống, nhưng anh cảm giác lưng mình toát mồ hôi.

Mười phút trước, anh mới nghe quản lý thân thiết với mình đề cập đến việc này, đầu nghĩ được rằng mọi người bên này đã bắt đầu khai hỏa. Kiểu tin này một truyền mười truyền trăm, chỉ sợ một nửa công ty biết chuyện, sớm biết có chuyện như vậy lần trước ở trong thang máy không tự cho mình thông minh đáp một câu nhanh như thế.

Ngô Vi vừa rồi cũng nghe thấy khí thế đàm luận cao ngất trời, để notebook của mình đặt trên bàn, mặt không biểu cảm gì chào hỏi từng người.

Tiếp theo Tô Mạn Lệ tới, đi theo phía sau là nữ chính đầy tai tiếng Bộ Hành.

Mọi người trong lòng ngạc nhiên, có người trêu chọc: “Giám đốc Tô, cô muốn bồi dưỡng người nổi nghiệp à?”

“Thật là.... Bộ Hành, cô có người lãnh đạo thật tốt, tận tâm hết sức mà bồi dưỡng cô!”

Tô Mạn Lệ ngoài cười nhưng trong không cười, “Tôi có một cấp dưới có tài như vậy, nên mọi người ghen tị với tôi à!”

Trong lòng vẫn luôn có suy nghĩ bây giờ lại càng thêm rõ ràng, cô ta sớm muộn gì cũng sẽ thay thế cô. Hoặc, đây là ý đồ của Tiểu Chu tổng?

Bộ Hành cũng chỉ cười cười, trong trường hợp này cô chỉ còn cách ngồi nghe, không nên nói gì vẫn là tốt nhất. Nhưng vẫn luôn có ánh mắt tò mò đánh giá về phía cô, cô biết phần lớn là vì tin đồn trên diễn đàn. Cô cũng không né tránh, quang minh chính đại nhìn về phía người nhìn trộm, ngược lại người đó thấy thế lại có chút xấu hổ.

Ngô Vi nhìn mọi người, ho nhẹ một tiếng, “Mọi người chuẩn bị một chút nội dung báo cáo cùng vấn đề muốn đưa ra của mình, Chu tổng sẽ đến ngay bây giờ.”

Khi nói chuyện, anh đã mở ra giao diện diễn đàn, nhanh chóng xem tin đồn hôm nay.

Sau đó vài phút, Chu Mộ Tu đến.

Anh nhìn một lượt trong phòng, thấy Bộ Hành cũng không thèm nhìn tới cô, nhàn nhạt nói: “Bắt đầu đi.”

Ngô Vi nhìn thứ tự chỗ ngồi, ánh mắt rơi xuống người Lưu Tân Minh, “Vây từ phòng nhân sự bắt đầu trước.”

Lưu Tân Minh dứt bỏ phiền muộn, bắt đầu phát biểu.

Đương nhiên khi anh ta hỏi các bộ phận khác có vấn đề gì muốn đưa ra với phòng nhân sự không, thì giám đốc mua hàng người trước đây đã từng khó chịu với Lưu Tân Minh nói: “Giám đốc Lưu xử lý một vài việc vẫn tránh né chưa được tốt, làm như vậy ảnh hưởng không tốt đến hình ảnh công ty.”

Mọi người lập tức im lặng như ve sầu mùa đông, trong lòng biết vị giám đốc này đã bắt được cơ hội, Lưu Tân Minh lần này làm việc không hay ho muốn nhất thất tức thành thiên cô hận*.

(*Nhất thất tức thành thiên cô hận: một bước sa chân nghìn đời mang hận.)

Trong khi bọn họ nói chuyện, Ngô Vi đã đưa notebook đến trước mặt Chu Mộ Tu. Chu Mộ Tu mặt không cảm xúc bắt đầu xem tin.

Lưu Tân Minh thấy ông chủ không nói gì, căng da đầu hỏi giám đốc mua sắm, “Vậy phiền anh nói rõ ràng, tôi làm gì để ảnh hưởng không tốt đến công ty?”

Giám đốc mua sắm cười cười, “Đem nữ nhân viên gọi vào phòng mình, cái này có vẻ không được cho lắm thì phải?”

Mọi người ngồi xem náo nhiệt, đây có phải là một cuộc đối đầu?

Lưu Tân Minh hiện tại rất khó xử, anh ta cũng không dám nói ra quan hệ của ông chủ với Bộ Hành, nhìn về phía Tô Mạn Lệ, có ý tưởng trả lời, “Lúc ấy giám đốc Tô cũng ở đó, chúng tôi nói về chuyện chủ nhiệm thiết kế Bella Từ Giai.”

Tô Mạn Lệ không nghĩ tới mình bị tên cáo già xảo quyệt này kéo xuống nước, cười cười, “Giám đốc Lưu nói không sai, xác thật lúc ấy tôi cũng đang ở đó.”

Người có quan hệ tốt với Lưu Tân Minh khe khẽ giọng hòa giải, “Chẳng qua cũng là hiểu lầm thôi, có người bắt bóng bắt gió mà tung tin đồn thôi.”

Người của phòng tin tức vội nói: “Tôi lập tức sẽ nói quản trị viên xóa tin này đi.”

Trong lúc này, Chu Mộ Tu vẫn không nói gì, một bên nghe mọi người nói chuyện, một bên thông thả đọc các bình luận.

Giám đốc mua sắm không chịu buông tha, nghĩ đây là cơ hội tốt đã kích Lưu Tân Minh, châm biếm nói: “Chỉ sợ không đơn giản như vậy thôi! Bộ Hành kia mới trong thời gian thử việc đã được thăng lên chủ nhiệm thiết kế, chẳng lẽ mọi người thấy bình thường sao?”

Vậy đã chỉ tên nói họ.

Chu Mộ Tu nhìn đến tầng bình luận cuối cùng, nghe giám đốc mua sắm nói, khóe miệng nhếch nhẹ, “Vị trí chủ nhiệm thiết kế của cô ấy là do tôi duyệt, anh cho rằng chỗ nào không bình thường?”

Giám đốc mua sắm sững sốt, thấy ông chủ mặt lạnh lùng, không dám nói thêm. Mọi người đều thấy kỳ lạ, ông chủ không biết đang bảo vệ người tên Bộ Hành kia hay là bảo vệ Lưu Tân Minh?

Bộ Hành tay nâng má, viết nội dung cuộc họp vào notebook, tính toán học hỏi, như thế nào lại biến thành đại hội sát phạt thế này! Xem ra, cho dù ở cấp quản lý, đều không thiếu những cuộc tranh đấu.

Chu Mộ Tu liếc mắt đến nhân vật trung tâm sự kiện nhưng cô ấy lại tỏ ra việc đó không liên quan đến mình, lạnh lùng nhìn về phía mọi người, “Người có năng lực sẽ được đề bạt. Trắc Chu không phải là nơi hỗn tạp, những người có tư thù cá nhân không hề có chí tiến thủ, cả ngày chỉ biết đi soi mói người khác sớm biến đi cho rồi!”

Không khí phòng họp trở nên căng thẳng, Tiểu Chu tổng rất ít khi nói những lời không lịch sự như vậy, đặc biệt hôm nay còn nói những lời thô thiển.

Chu Mộ Tu nhìn đồng hồ, còn một giờ nữa là đến ba rưỡi, giọng lạnh lùng: “Tiếp tục họp, các bộ phận chú ý hiệu quả công việc, đừng nói những việc vô nghĩa.”

Ngô Vi biết ông chủ đang vội vì cái gì, nhanh nhẹn gọi người ở bộ phận khác đứng lên báo cáo. Các vị phụ trách quả nhiên làm theo yêu cầu của ông chủ, ít lời nhiều ý báo cáo công việc cùng các vấn đề vướng mắc khác.

Ba giờ hai mươi phút, cuộc họp kết thúc.

Ông chủ không đi, mọi người cũng không nhúc nhích.

Chu Mộ Tu ở trước ánh mắt của nhiều người nói: “Lưu Tân Minh, tôi vẫn phòng tôi.”

Anh nhìn quét qua mọi người liếc mắt một cái, ánh mắt dừng lại trên người Bộ Hành, nhàn nhạt nói: “Bộ Hành, cô cũng tới văn phòng một chút. Tan họp.”

Mỗi người đều đã tu luyện thành tinh, tuy mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu mà không nói ra, xem ra Tiểu Chu tổng đối với cái tin đồn kia cũng không phải không để ý, chỉ có ý muốn đích thân xử lý.

Lưu Tân Minh lại nghĩ đợi lát nữa nhất định phải đem chuyện này nói rõ ràng, tránh cho mình về sau bị Tiểu Chu tổng nhớ thương.

Tô Mạn Lệ nhìn Bộ Hành, vỗ vỗ vai cô, theo mọi người rời đi.

Rất nhanh, phòng họp chỉ còn lại Chu Mộ Tu, Lưu Tân Minh và Bộ Hành.

Chu Mộ Tu liếc nhìn Lưu Tân Minh, nhìn nhìn lại Bộ Hành, ý bảo cô, “Đi thôi”.

Nói xong dẫn đầu hướng văn phòng mình đi tới.

Lưu Tân Minh không nhúc nhích, chờ Bộ Hành ở phía trước mình đi trước.

Bộ Hành đứng lên, giọng không lớn không nhỏ mà nói, “Nói luôn ở đây đi, đến văn phòng để làm gì?”

Chu Mộ Tu oán hận mà quay đầu lại liếc nhìn cô, “Còn nói như vậy à, vừa rồi bị nói như thế không biết đường mà cãi lại sao?”

Mặc cho người khác nói bịa đặt lung tung, cô cũng không nghĩ sẽ để người khác biết cô có quan hệ với anh sao?

Bộ Hành khó mà quay về, nuốt nước miếng đi theo anh ấy.

Lưu Tân Minh sờ sờ gáy, trong lòng kêu khổ, sao mình lại cuốn vào giữa hai người này! Liên quan đến mình sao?

Văn phòng tổng giám đốc.

Ba người đều ngồi vào ba ghế sofa đơn.

Ngô Vi gõ cửa tiến vào, mang theo bình giữ nhiệt từ nhà ăn trở về.

Chu Mộ Tu đứng lên lấy bình giữ nhiệt, mang để lên bàn làm việc của mình, mở nắp, nhìn Bộ Hành đang còn ngồi ở trên ghế, “Còn thất thần ra đấy làm gì? Lại đây.”

Bộ Hành ngó anh liếc mắt một cái, bĩu môi từ chối, “Em còn có công việc phải làm, để đến tối về rồi em uống.”

“Không được,” Chu Mộ Tu ngữ khí chân thật, “Phải đúng chính xác ba rưỡi, như vậy hiệu quả mới tốt.”

Bộ Hành biết anh hôm nay vì lời đồn đại vợ vẫn kia nên không vui, cũng không nghĩ sẽ đối nghịch với anh.

Không phản nản tiếng nào, đi đến bàn làm việc của anh.

“Anh nói bọn họ nấu bốn gram, uống hết đi nhé!”

Chu Mộ Tu ngữ khí tuy không tốt, nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng kéo cô ngồi lên ghế mình.

Bộ Hành trước nay đối với anh ăn mềm không ăn cứng, quả nhiên ngoan ngoãn ngồi xuống bắt đầu uống tỏ ý.

Lưu Tân Minh cảm giác như mình đang ngồi trên một đồng kim, Chu Mộ Tu bước tới. Liếc anh ta một cái, ngồi vào đối diện, ngón tay gõ nhẹ vào tay vịn, “Nói đi, sao lại thế này?”

Lưu Tân Minh vội vàng một năm một mười kể lại rõ ràng chuyện ngày hôm đó, ngay từ đầu bản thân có ý tốt muốn che giấu giúp hai người, thuận miệng nói câu như vậy, ai ngờ đầu lại có người thêm mắm thêm muối.

Chu Mộ Tu cười lạnh, “Đầu óc anh có phải bị hỏng rồi không?”

Trong lòng phát cáu, cái tên Lưu Tân Minh này thật nhiều chuyện, nếu không phải anh ta làm việc thừa, chuyện anh và Hành Hành không chừng đã sớm được công khai.

Lưu Tân Minh nào biết được ý muốn của ông chủ, vội nói: “Tôi sẽ đi đến trung tâm tin tức. nói quản trị viên xóa bài viết đi.”

“Xóa có ích lợi gì chứ? Còn không bằng anh chứng thực tin đồn đi!”

Chu Mộ Tu vừa nảy sinh ý tưởng, gương mặt nhìn anh ta, “Anh có mang di động ở đây không?”

“À!” Lưu Tân Minh ngạc nhiên, “Mang. ....”

Chu Mộ Tu quay đầu nhìn cô gái đang cúi đầu uống canh, đôi mắt híp lại, hơi trầm giọng, “Lập công chuộc tội đi, chờ một lát rồi chụp ảnh lại.”

Nói xong đứng lên đi về phía Bộ Hành.

Bộ Hành muốn uống nhanh cho xong để chạy lấy người, đã uống được hơn một nửa.

Chu Mộ Tu đi đến bên cạnh cô, nhú mồm, “Vội cái gì? Uống chậm thôi, ăn cả tổ yến nữa!”

Bộ Hành liếc nhìn anh, quả nhiên ăn chậm lại, mỗi muỗng thông thả ung dung ăn cho anh nhìn.

Chu Mộ Tu cười khế, bắt động thanh sắc nhìn về hướng Lưu Tân Minh, vờ vờ vành tai cô.

“Ừ.” Chu Mộ Tu vừa lòng gật đầu, lấy khăn giấy cho cô lau miệng, “Đi thôi.”

Bộ Hành không nghĩ tâm trạng anh lại tốt nhanh như vậy, nghĩ thầm chắc do có Luru Tân Minh ở đây, anh cũng sẽ không nói cái gì không tốt càng không làm gì tồi tệ.

Cô với chuyện hôm nay có ý muốn bồi thường tâm lý cho anh, mắt nhìn qua sô pha, thừa dịp Luru Tân Minh đang cúi đầu xem di động, nhanh như chớp hôn Mộ Tu một cái.

Không chờ Chu Mộ Tu đưa tay kéo cô, cô rất nhanh mà đi về phía cửa.

Chu Mộ Tu đứng ở bàn làm việc, hơi cong cong khoe miệng.

Bộ Hành trở lại văn phòng, dọc đường đi không thể thiếu ánh mắt nghi ngờ của mọi người, mọi người lại nhìn thần sắc tự nhiên trên mặt cô cũng không nhìn thấy bất luận manh mối gì.

Đến khi Bộ Hành ngồi vào vị trí của mình, liền nghe Tôn Hiểu Hiểu ở phía trước “Wow” một tiếng.

Ngay sau đó, các tổ xung quanh cũng truyền đến những âm thanh ngạc nhiên, có người như nhìn thấy kỳ quan thế kỷ hưng phấn mà nói to: “Mau xem diễn đàn! Mẹ tôi ơi, đây mới là tin chấn động ngày hôm nay!”

Bộ Hành mở máy tính, bài đăng buổi trưa chưa được xóa, lại có một tầng bình luận mới, đã hơn bốn mươi bình luận.

Những cái đó đều không quan trọng, quan trọng là bức ảnh trên trang cuối cùng, vừa được đăng lên hai phút trước.

Chủ nhân của tầng bình luận đó dùng tên thật, là: Giám đốc nhân sự Luru Tân Minh.

Ảnh chụp đúng lúc cô vừa rời ngồi ở bàn làm việc Chu Mộ Tu uống canh tổ yến, Chu Mộ Tu hơi cong eo đứng bên cạnh, một tay chống cạnh bàn, một tay sờ lên vành tai cô, miệng nở nụ cười sùng sĩnh.

Bộ Hành bình tĩnh nhìn, trong lòng lạnh lùng cười.

Rất tốt, cái này giải quyết hết tất cả các vấn đề, kể cả bài đăng lúc trước “Tiểu Chu tổng rửa tay làm canh vì ai?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Văn phòng tổng giám đốc.

Luru Tân Minh nhẹ nhõm thở dài một hơi, “Chu tổng, anh xem diễn đàn một chút, tôi đã dùng đích danh tôi đăng ảnh, khẳng định chắc chắn sau này không có ai đăng tin đồn linh tinh nữa.”

“Ừ.”

Chu Mộ Tu đi đi con chuột nhìn nhìn, rất hài lòng với suy nghĩ theo hướng của dư luận, khoe miệng hơi cong cong, “Chuyện chụp và đăng ảnh không có liên quan đến tôi, anh nghĩ cách giải thích rõ ràng với Bộ Hành.”

“Sao ạ?”

Luru Tân Minh vừa thả lỏng được một chút, lập tức lại thấy căng thẳng, cảm thấy sau lưng bắt đầu đổ mồ hôi.

Chu Mộ Tu không nhanh không chậm nói: “Cô ấy không muốn công khai mối quan hệ của chúng tôi, chuyện hôm nay chắc chắn sẽ trút giận lên tôi. Anh nghĩ cách để cô ấy tin tưởng việc này không có liên quan gì đến tôi.”

Luru Tân Minh hiểu rõ, khi ông chủ hỏi anh có mang theo di động không cũng là lúc anh hạ quyết tâm để anh chịu trận, trong lòng chỉ biết kêu khổ nhưng vẫn tỏ thái độ có thể giải quyết được, “Anh yên tâm, nhất định tôi sẽ xử lý tốt.”

Chu Mộ Tu về mặt ôn hòa mà cười, “Đi đi.”

Ngày hôm nay đối với Luru Tân Minh mà nói thật là một ngày gian nan, anh rời văn phòng tổng giám đốc, suy nghĩ làm thế nào để giải thích rõ ràng với vợ tương lai của ông chủ một cách tự nhiên chứ không phải cố tình.

Vừa về phòng làm việc, Bộ Hành nhận được điện thoại của Trương Dung gọi tới.

Nghe giọng nói có thể đoán được có bao nhiêu hưng phấn, “Bộ Hành, cậu quả là trâu bò! Lúc trước Âu Dương nói với tớ, Tiểu Chu tổng và cậu có gì đó với nhau, tớ còn nói mất anh ấy có phải có vấn đề rồi không!”

Bên cạnh truyền đến âm thanh bất đắc dĩ của Âu Dương, “Tiểu Tường Dung, chú ý lời nói!”

“Ai da, ý tứ chút đi, đừng làm trở ngại em nói chuyện!”

Tường Dung bắt đầu tò mò, xoa tay hăm hè, “Cậu cùng với Tiểu Chu tổng khi nào thế?”

Bộ Hành bật cười, “Cậu đang ở đâu đấy?”

“Tớ đang ở văn phòng Âu Dương.”

“Lâu rồi không gặp nhau, buổi tối cùng ăn cơm không?”

“Ha ha! Trẻ nhỏ cũng dễ dạy, tớ chờ lời này của cậu từ nãy đến giờ!”

Hai người hẹn địa điểm, cúp điện thoại.

Triệu Văn ngồi đối diện nghiêng đầu, “Bộ Hành, cô cũng kín quá đi! Nếu không phải hôm nay có tin đồn, tất cả mọi người còn không biết cô và Tiểu Chu tổng là một đôi đâu!”

Chu Dung Dung chớp chớp đôi mắt to, “Đúng vậy! Hành tỷ, chị và Tiểu Chu tổng yêu nhau từ khi nào thế ạ?”

Bộ Hành nói đùa, “Em nghĩ em đổi sang nghề phóng viên rồi đúng không? Việc làm xong hết rồi à? Chuẩn bị buổi tối tặng ca nhé!”

“Không cần đâu ạ!” Chu Dung Dung rên lên một tiếng, vội vàng quay đầu lại.

Chỉ chốc lát, Tô Mạn Lệ gọi điện thoại nói cô đến văn phòng để bàn về chuyện phát triển sản phẩm mùa tiếp theo.

Bộ Hành cầm notebook, Tô Mạn Lệ rất khách khí mời cô ngồi đối diện mình, rót trà cho cô.

Bộ Hành bất động thanh sắc mà nói: “Cảm ơn chị.”

Tô Mạn Lệ ngữ khí nhu hòa, cũng không giống như đang nói chuyện với cấp dưới, “Đơn đặt hàng mùa thu sắp kết thúc, ngoài việc sửa hàng mẫu, cần phải xác nhận các mẫu hàng lớn, kết hợp với trung tâm sản xuất kết thúc công việc bên ngoài, thu thập tài liệu mới của quý bốn, bắt đầu làm kế hoạch thiết kế đi.”

“Vâng, vào cuối tháng em sẽ gửi mail kế hoạch công tác em đã viết cho chị.”

“Thật không thế?” Tô Mạn Lệ ánh mắt hơi ngạc nhiên, trên mặt không che dấu sự tán thưởng, “Có cấp dưới như em, chị không còn phải suy nghĩ nhiều nữa!”

Bộ Hành cười cười, “Giám đốc quá khen, đây là những việc em nên làm mà.”

Tô Mạn Lệ khoe miệng động động, giả vờ không vui, “Giám đốc ở Trác Chu từ lớn đến nhỏ có rất nhiều, gọi chị là Tô tỷ hoặc chị Mạn Lệ đều được, thân thiết với nhau một chút.”

Bộ Hành nghe lời, “Tô tỷ, nếu không bây giờ em gửi chị, chị xem xong rồi cần chỉnh sửa gì thì chúng ta thảo luận thêm được không ạ?”

“Không cần vội,” Tô Mạn Lệ uống một ngụm trà, lơ đãng hỏi: “Mà em với Tiểu Chu tổng khi nào kết hôn đấy?”

Bộ Hành biết chị ta không đơn giản chỉ nói chuyện công việc như vậy, hơi hơi mỉm cười, “Chúng em không nói đến chuyện cưới hỏi.”

“Ồ!”

Tô Mạn Lệ lại tưởng Chu Mộ Tu không đề cập đến chuyện kết hôn, an ủi cô, “Chuyện đó cũng là chuyện sớm muộn thôi, em là người con gái duy nhất có quan hệ thân mật với Tiểu Chu tổng từ trước đến giờ đấy! Trong bức ảnh chụp chị thấy, không bao giờ nghĩ một Tiểu Chu tổng luôn lạnh lùng, khi đối diện với em, lại có một bộ dáng hoàn toàn khác. Người đàn ông nào đang yêu cũng đều giống nhau!”

Tô Mạn Lệ cười vài tiếng, tò mò hỏi: “Nếu kết hôn, em định tiếp tục đi làm hay muốn yên ổn là bà Chu?”

Bộ Hành cố suy nghĩ bốn năm giây, lúc sau mới trả lời: “Em vẫn tiếp tục đi làm.”

Tô Mạn Lệ trong lòng căng thẳng, cười đôi đẽ tài, “Chị lần trước cũng nói qua chuyện ly hôn với em rồi phải không? Ai da, làm phụ nữ thật là khổ!”

Bộ Hành hỏi: “Thủ tục diễn ra thế nào rồi ạ?”

Khóe miệng Tô Mạn Lệ lộ ra một tia châm biếm, “Anh ta muốn một nửa tài sản. Nhà là do chị cực khổ có được, tiền vay mượn cũng là chị trả hết, dựa vào cái gì chia cho anh ta!”

Bộ Hành không rõ ràng nội tình, nên không có bình luận gì.

Tô Mạn Lệ thờ dài, “Chị bây giờ không muốn ly hôn, đang níu kéo anh ta, nhà anh ta không phải đang lo bị tuyệt hậu sao? Vậy để anh ta đi tìm tiểu tam. Như vậy chị có thể kiện anh ta, buộc anh ta phải rời khỏi nhà!”

Bộ Hành nghĩ thầm, nếu chồng chị ấy như thế, đây cũng có thể xem là một biện pháp, nhưng cũng không thể không cảm thấy bị dày vò.

Tô Mạn Lệ trên mặt vẫn dịu dàng cười, “Bộ Hành, chị và em rất hợp ý. Lần đầu tiên gặp em, chị đã rất có thiện cảm, không quan tâm đến mong muốn của Từ Giai, vẫn tuyển dụng em. Khi đó chị sao nghĩ đến, có một ngày em trở thành chủ nhiệm thiết kế, kẻ vai cùng nhau chiến đấu.”

Bộ Hành trong lòng thờ dài, Tô Mạn Lệ này thật là tính toán. Cô có thể đoán được hôm nay chị ta gọi cô đến có mục đích gì, chẳng qua sợ cô đoạt mất vị trí giám đốc của chị ta.

Cô cười gât đầu, “Tô tỷ có ơn tri ngộ đối với em.”

Tô Mạn Lệ vừa lòng mà cười, “Bộ Hành, chị xem em như em gái. Chị cũng nói thật với em, chuyện ly hôn bị kéo dài, tuy trước mắt không ảnh hưởng đến công việc, nhưng nó thật sự làm chị đau đầu. Chị đang nghĩ nếu không chị sẽ xin nghỉ việc về nhà nghỉ ngơi một thời gian rồi tính tiếp!”

Bộ Hành biết chị ấy mới nói một nửa, cũng không nói thêm.

Tô Mạn Lệ ngậm bực trong lòng, nhưng mặt vẫn ôn hòa, nói tiếp: “Nếu chị đi rồi, nhất định sẽ tiến cử em vào vị trí giám đốc. Chu tổng thích em như vậy, việc công việc tư đều sẽ đồng ý.”

Bộ Hành nhìn chị ấy, hơi hơi nhướn mày, “Tô tỷ, em cảm ơn chị trước nhé!”

Tô Mạn Lệ sừng sốt, vốn định lấy lui vì tiến, nào nghĩ đến Bộ Hành da mặt dày đến vậy, trên mặt cảm thấy có chút xấu hổ.

Bộ Hành đột nhiên cười rộ lên, “Vừa rồi em đùa thôi. Hiện tại chủ nhiệm thiết kế với em cũng đã quá sức rồi, lấy đâu ra năng lực và kinh nghiệm để làm giám đốc! Hơn nữa....”

Giọng của cô hơi ngắt quãng, “Em ở Trác Chu một thời gian nữa thôi. Cho nên, Tô tỷ, chị vẫn đừng nên từ chức.”

Tô Mạn Lệ cũng không có gì sai, nếu không phải bởi vì mối quan hệ giữa cô với Chu Mộ Tu, chị ấy hôm nay cũng sẽ không nói những lời này. Bộ Hành cũng tính để cho chị ấy biết.

Tô Mạn Lệ trầm mặc có một hồi, ngữ khí chân thành tha thiết mà nói: “Bộ Hành, em còn trẻ, sau này còn rất nhiều cơ hội. Chị không mạnh mẽ được như em, năng lực cũng không có gì xuất sắc, nhưng chị có kinh nghiệm có nhiệt tình có quy tắc, mặc kệ đúng hay sai, ở vị trí này vẫn thích hợp. Chỉ cần một chủ nhiệm thiết kế có năng lực, chị có thể dẫn dắt Bella phát triển.”

Cách nói này của chị ấy không tồi.

Bộ Hành trong lòng đồng ý, Tô Mạn Lệ không phải là người có thể mạnh về năng lực chuyên môn, nhưng chị ấy là người có khả năng toàn diện. Đối với công ty mà nói, cũng là trường hợp hiếm có. Đương nhiên, tính toán cũng là một trong những kỹ năng tốt nhất của chị ấy.

Đang nói chuyện, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Tô Mạn Lệ cùng Bộ Hành liếc nhau, cao giọng: “Mời vào.”

Cửa đẩy ra, là Lưu Tân Minh.

Hai người đều có chút ngạc nhiên.

Bộ Hành đứng lên, “Hai người nói chuyện, em đi trước.”

Lưu Tân Minh tới muốn tìm Bộ Hành, nhưng muốn mượn Tô Mạn Lệ nói đỡ, lúc này thấy cô ở đây cũng đúng lúc.

Vội nói: “Đội đã, tôi đang muốn tìm giám đốc Tô nói chuyện của cô.”

“Đạ?” Bộ Hành chân định bước đi nhưng dừng lại, ngồi xuống tại chỗ, trong lòng có chút suy đoán.

Lưu Tân Minh cũng ngồi xuống, thành khẩn nói: “Bộ Hành, tôi muốn xin lỗi cô. Cũng bởi do tôi nói mà không suy nghĩ, mới có chuyện hôm nay.”

Bộ Hành không để bụng, “Một số người sợ thiên hạ không loạn, nên bịa đặt nói lung tung mà thôi.”

Tô Mạn Lệ cười chen vào nói, “Không phải làm sáng tỏ mọi việc sao? Hiện tại tất cả mọi người đều biết Bộ Hành và Chu tổng mới là một đôi, ai còn dám loạn khuai môi múa mép!”

Lưu Tân Minh nhìn về phía Tô Mạn Lệ, thần sắc vội vàng, “Cô không biết rồi! Ảnh kia do tôi chụp lên rồi đăng lên mạng, Chu tổng còn chưa biết. Nếu lỡ anh ấy thấy được, nói không chừng đang muốn tìm tôi hỏi tội ấy!”

Tô Mạn Lệ kinh ngạc, nhìn Bộ Hành.

Bộ Hành thần sắc tự nhiên mà uống trà.

Lưu Tân Minh cũng nhìn Bộ Hành, xoay mặt nói với Tô Mạn Lệ: “Giám đốc Tô cũng biết, con người tôi luôn yêu quý thanh danh, trước nay không làm việc gì sai lầm. Hôm nay tin đồn đã truyền thành như thế, nếu tôi không làm như vậy, tôi cũng không có cách nào thanh minh được! Việc này nếu như bị vợ tôi biết, nhất định cô ấy sẽ làm loạn lên, không chừng còn gióng trống khua chiêng chạy đến công ty, lúc đó sẽ có ảnh hưởng công ty, tôi cũng không còn mặt mũi nào mà ở lại Trác Chu. Nếu có làm ở công ty khác, lời đồn đó cũng sẽ bám theo tôi!”

Tô Mạn Lệ nghe anh ta nói thì bật cười, “Vậy anh còn chạy đến đây làm gì? Nhanh đi tìm Chu tổng mà giải thích đi!”

“Lúc này Chu tổng gọi tôi đến văn phòng giáo huấn cho một trận rồi, tôi đâu dám chủ động tới cửa mà bị nghe mắng thêm lần nữa!”

“Nghe lời nói này của anh tôi thấy có gì đó không đúng lắm, Chu tổng đâu phải người tùy ý mắng cấp dưới của mình.”

“Ừ, vừa rồi là tôi nói không rõ. Anh ấy không mắng chửi tôi, nhưng chỉ cần anh ấy tức giận rồi nhìn cô, cô trong lòng cũng thấy sợ nữa là...”

“Thật ra...” Tô Mạn Lệ nhìn người bên cạnh như không liên quan đến chuyện này, cười, “Bộ Hành, nếu không em nói đỡ cho giám đốc Lưu với Chu tổng đi!”

Lưu Tân Minh vội gạt đầu, nhìn về phía Bộ Hành, “Tôi đến chính là có ý nhờ cô giúp. Tôi đăng bức ảnh kia lên, cũng không chỉ muốn làm sáng tỏ chuyện của tôi, cũng nghĩ cô không bị ảnh hưởng gì.”

Bộ Hành nhướn mày, “Tôi đây còn phải cảm ơn giám đốc Lưu ấy chứ.”

Lưu Tân Minh bị cô làm cho nghẹn, tức khắc nói không ra lời.

Bộ Hành cười đứng lên, khách khí mà nói: “Nếu không có chuyện gì khác, tôi về văn phòng trước đây!”

Tô Mạn Lệ gạt đầu.

Lưu Tân Minh trong lòng kêu khổ, nhìn Bộ Hành rời đi, trong lòng báo cho chính mình, về sau ngàn vạn lần không dính đến đôi nam nữ này, Tiểu Chu tổng thì không cần phải nói, Bộ Hành nhẹ nhàng này cũng không phải đèn cạn dầu, anh đều không thể trêu vào.

Bộ Hành trở lại văn phòng.

Trước lúc tan tầm, cô đã nhắn tin WeChat cho Chu Mộ Tu:【Buổi tối em có hẹn, anh tự do hoạt động.】

Chu Mộ Tu lần này không bám người, ngoan ngoãn trả lời lại:【Về sớm nhé, nhớ em!】

Sau tin nhắn còn gắn một trái tim màu đỏ không hợp với khí chất của anh lắm.

Bộ Hành nhìn đột nhiên liền có chút tức giận, trả lời anh:【Nhớ cái đầu đại quý anh!】

Không đến mười giây, Chu Mộ Tu nhanh chóng gửi lại một chuỗi ký tự:【Bảo bối, anh sai rồi! Về nhà chịu đánh chịu phạt! Làm thế nào em vui thì làm!】

Thái độ nhận sai có chút tích cực, Bộ Hành có chút mềm lòng, giây tiếp theo vẫn có chút nghẹn nghẹn trong tim.

Dám nói giám đốc Lưu tới lừa gạt cô, anh xem cô là con cóc à!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Chu Mộ Tu chiều nay nửa vui nửa sầu, vui vì rốt cuộc không cần làm tình nhân ngầm nữa, còn sầu vì đêm nay mép giường của người đẹp có khi cũng không được đụng đến.

Năm phút trước, anh cũng đã từ trên lầu xuống vừa đi vừa suy nghĩ, anh đến bàn trà ở lầu một nghỉ ngơi, chờ người xuống để giải thích.

Nhân viên lễ tân thấy ông chủ một mình ngồi một góc, lại hỏi: “Chu tổng, anh có cần một tách trà không ạ?”

Chu Mộ Tu cảm tạ chỉ trên bàn xem, thất thần mà nói: “Cô bận gì thì cứ làm đi, tôi ngồi một lát sẽ đi ngay.”

Nhân viên lễ tân nhìn trộm gương mặt anh tuấn của Tiểu Chu tổng, trong lòng ai thán, Bộ Hành kia thật tốt số!

Trong chốc lát, đến giờ tan tầm người người từ thang máy ra tới.

Vừa rời văn phòng, bốn phía đều nói chuyện với nhau về tin đồn ngày hôm nay, truyền ra âm thanh ồn ào mà hưng phấn.

“Bộ Hành kia không biết là người thế nào, trông cũng không đẹp lắm!”

“Thế mà còn không xinh đẹp sao? Tôi cảm thấy cô ấy thật xinh đẹp. Nhìn quần áo ngày thường cô ấy mặc hẳn là con nhà có điều kiện.”

“Ai biết được! Nói không chừng sau khi theo Tiểu Chu tổng, mới có tiền mua những thứ đó ấy.”

“Nhưng Tiểu Chu tổng có lẽ rất thích cô ta, không thương tiếc triệu Từ Giai, đưa cô ấy lên làm chủ nhiệm thiết kế.”

Một lượt người từ thang máy nữa ra tới, Tưởng Dung đi phía sau nghe toàn bộ câu chuyện nhìn không được, châm biếm mà nói: “Các cô đứng lại! Bộ Hành với tôi là bạn học, bản thân cô ấy là người có tiền, nhà cô ấy có nhà xưởng, có nhiều bất động sản cùng cửa hàng ở ngay mặt tiền, chẳng qua người ta không thích thể hiện mà thôi!”

Thật ra Tưởng Dung cũng không rõ tài sản Bộ Hành có bao nhiêu, chỉ là thấy bạn tốt bị người ta nói xấu, cố ý khoa trương mà nói.

Mấy người lúc trước không nói gì, thần sắc xấu hổ chỉ biết đứng nhìn.

Tưởng Dung xoa eo, lòng đầy căm phẫn, “Hơn nữa, thừa nhận người khác ưu tú khó như vậy sao? Từ Giai gây ra việc sai lầm trọng đại nên bị sa thải, Bộ Hành xông ra cứu nguy nên được thăng chức, thì có vấn đề gì không?”

Bên cạnh có người pha trò, “Ồi thôi đừng nói nữa, đi nhanh đi, không lại lỡ mất chuyến tàu điện ngầm bây giờ!”

Mọi người vội vàng bước nhanh chân hơn, trong đó có người nhỏ giọng nói thầm, “Cô ta là ai vậy? Diều võ đương oai!”

“Là bạn gái của Âu Dương ở phòng kinh doanh, thôi đừng nói nữa, coi chừng người ta lại đi mách lại thì rách việc!”

Tưởng Dung nhìn vài người rồi đi, không vui vẻ mà mắng một câu, “Mấy bà lưỡi dài!”

Cô lấy ra di động, vừa nói vừa đi đến bàn trà, “Bộ Hành, tớ đang ngồi ở tầng một rồi, cậu nhanh lên nhé!”

Buông di động, cô ngăn ngắt cả người, “Chu tổng!”

Chu Mộ Tu buông tạp chí, khẽ gật đầu, lịch sự mà nói: “Ngồi đi.”

Tưởng Dung có chút thụ sủng nhược kinh, “Anh này giờ ngồi đây sao?”

Không chờ Chu Mộ Tu trả lời, WeChat Tưởng Dung vang lên, cô ấn mở tin nhắn bằng giọng nói, truyền đến giọng nói Bộ Hành: “Biết rồi, cô bé!”

Chu Mộ Tu nghe thanh âm này không biết như thế nào liền có mùi vị gì đó, với anh cô hiếm khi dùng ngữ điệu thân mật như vậy để nói chuyện. Lại nhìn Tưởng Dung, trong lòng liền có điểm khó chịu.

Giọng nói hạ xuống vài phần, lạnh lùng hỏi: “Cô có hẹn với Bộ Hành à?”

Tưởng Dung trong lòng buồn bực, rõ ràng vẻ mặt vừa rồi còn ôn hòa, như thế nào bây giờ lại có vẻ như người khác đừng có mà đụng vào thế không biết?

Cô đâu có biết tâm tư của Chu Mộ Tu, cười hi hi trả lời: “Đúng vậy, chúng tôi hẹn nhau cùng ăn cơm.”

Chu Mộ Tu lại hỏi: “Cô với Bộ Hành là bạn học à?”

“Không chỉ là bạn học, tôi còn là bạn tốt nhất ở Tô Thành của cô ấy, lúc trước tôi là tôi xui cô ấy tới Trác Chu làm việc.”

Tưởng Dung khoe khoang.

Chu Mộ Tu cảm thấy hứng thú, buông tạp chí trong tay hỏi: “Thế lúc trước là như thế nào? Trước khi cô ấy tới Trác Chu cô ấy đang làm cái gì?”

Đối mặt với Tiểu Chu tổng, Tường Dung biết gì nói hết.

Vì thế, hai người thực sự đang nói chuyện với nhau.

Trên tầng Bộ Hành lấy túi bước nhanh về hướng thang máy, đuổi kịp cửa thang máy đang chuẩn bị đóng lại.

Người đứng cạnh cửa thấy cô tiến vào, thần sắc thay đổi, khách khí mà đứng lùi sang bên cạnh.

Bộ Hành thấy đều là người của Sula, lễ phép gật đầu.

Mọi người hôm nay đối với cô đều lịch sự khác thường, có một nữ đồng nghiệp cảm thấy hứng thú hỏi: “Chủ nhiệm Bộ, tôi lần trước đã muốn hỏi, cô chăm sóc tóc ở đâu vậy? Nhìn thật khỏe mạnh lại còn bóng nữa!”

Lập tức có người phụ họa, “Đúng vậy, có khi còn có thể đi quảng cáo dầu gội.”

Bộ Hành cười cười, “Chắc là do di truyền đấy! Tóc mẹ tôi cũng rất đẹp. À, Hạ Nghiên, cô mang cái mũ dạ nhỏ thật đẹp, tôi trước đây ở cửa hàng “Chu” cũng đã nhìn thấy nó, nhưng cảm thấy nó không hợp với tôi, nên không dám mua.”

Hạ Nghiên là người đầu tiên khen tóc Bộ Hành, thấy Bộ Hành nói như vậy có chút thụ sủng nhược kinh, tăng thêm vài phần thiện cảm đối với cô.

Vui vẻ mà nói: “Mặt cô nhỏ như vậy, đội lên khăn định cũng rất đẹp đấy!”

Kiều Mỹ Lâm vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đột nhiên cười có chút khó hiểu, “Bộ Hành, cô thật là người làm cho người khác phải ấn tượng về cô.”

Bộ Hành hơi nghiêng mặt về phía Kiều Mỹ Lâm, “Cảm ơn đã khích lệ, tôi cảm thấy chính mình còn chưa được ưu tú, vẫn cần phải nỗ lực thêm, sau này sẽ phải học tập chủ nhiệm Kiều nhiều nhiều.”

Mọi người trong thang máy đều hiểu Kiều Mỹ Lâm ý chỉ tin đồn hôm nay có quan hệ với Tiểu Chu tổng, Bộ Hành lại tự tin bình tĩnh mà nói đến chuyện công việc, làm người khác không biết phản bác thế nào.

Cửa thang máy mở ra.

Kiều Mỹ Lâm lại hỏi thêm: “Cô và Tiểu Chu tổng đang có tình cảm yêu đương thật à?”

Bộ Hành cũng không ghét Kiều Mỹ Lâm, ngược lại cũng có chút thiện cảm với cô ta. Cô ta không giống Từ Giai, có tài có năng lực, lại không thích làm bộ làm tịch sau lưng, giống như trong buổi họp thường niên cuối năm cô ấy yêu cầu được ôm Chu Mộ Tu, nói chuyện và việc làm đều quang minh lỗi lạc, ngay cả ái mộ Chu Mộ Tu cũng quang minh chính đại.

Bộ Hành chỉ có chút không hiểu về cái gọi là “Yêu đương”, cô cũng không thể xác định mối quan hệ của cô và Chu Mộ Tu có phải “Yêu đương” hay không. Cô suy nghĩ một chút, rất thành thật trả lời: “Chúng tôi đang sống chung.”

Có người ấn nút để mở cửa, không ai bước ra bên ngoài.

Thang máy im lặng đến mức nghe rõ cả tiếng thở, có người vội vàng che miệng, có người khiếp sợ nuốt nước miếng. Có người công khai và cũng có người mờ ám nhìn về phía Bộ Hành, thấy biểu hiện của cô thản nhiên, không có chút gì khoe khoang, giống như vừa rồi đang nghiêm túc trả lời câu hỏi của Kiều Mỹ Lâm.

Bộ Hành thấy không ai đi ra ngoài, cô đi ra trước, mọi người cũng lần lượt ra theo sau. Kiều Mỹ Lâm gọi Bộ Hành, đôi mắt nhìn mặt cô, “Cô thú vị hơn nhiều so với Từ Giai.”

Bộ Hành thần sắc tự nhiên mà nhìn lại cô ta, “Cô cũng thế.”

Kiều Mỹ Lâm bỗng nhiên mỉm cười, Bộ Hành cũng nhẹ nhàng cong khóe miệng lên. Hai người dường như có thiện cảm với nhau hơn.

Mọi người đi về hướng đại sảnh.

“Bộ Hành!”

Bộ Hành bước chân hơi chậm lại, nhìn về phía vừa phát ra âm thanh kia, Tường Dung đang ngồi bên bàn trà vẫy tay với cô.

Mọi người cũng theo hướng đó nhìn, đột nhiên phát hiện Chu Mộ Tu cũng đang ở đó, trong lòng hiểu mà không nói ra chỉ nhìn nhau, Tiểu Chu tổng ở đây chờ Bộ Hành không có ý ghét bỏ hay phủ nhận tin đồn.

Bộ Hành xoay mặt gật đầu với Kiều Mỹ Lâm ý chào, xoay người đi đến bàn trà.

Kiều Mỹ Lâm nhìn sang phía bên kia, hơi hơi cười khỏ, hướng nhanh về phía cửa.

Bộ Hành kéo Tường Dung, “Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59-2

Chu Mộ Tu ngồi bên cạnh vôi vàng xung phong nhận việc, “Đi đâu vậy? Anh làm tài xế cho.”

Bộ Hành liếc nhìn anh một cái, thanh âm không hề gọn sóng, “Đi ăn cơm, ở ngay trong trấn nhỏ thôi.”

Chu Mộ Tu đứng lên, rất ân cần: “Đề anh mời.”

Bộ Hành gật nhẹ khóe miệng, nheo mắt nhìn anh: “Em có tiền.”

Vì thế, một ánh mắt năn nỉ đánh trên người Bộ Hành, chỉ thiếu vẩy đuôi lấy lòng nữa thôi. Còn Bộ Hành không thèm nhìn anh ấy, thái độ lạnh lùng.

Tường Dung yên lặng nhìn hai người, gãi đầu, ấp úng mà nói: “Nếu không, đề tớ mời hai người nhé?”

Sau đó có chút lo lắng mà sờ sờ túi tiền gầy yếu của mình.

Đang giằng co, thì Âu Dương chạy đến.

Tường Dung ngạc nhiên mà nhìn anh ta, “Anh chạy cái gì thế? Đầu sao toát hết mồ hôi thế kia.”

Âu Dương nuốt nước miếng, ngữ khí vội vàng, “Tiểu Dung, em hôm qua không phải muốn nói xem phim vừa mới ra mắt sao? Anh đã mua được vé, chúng ta đi thôi!”

Tường Dung tròn mắt, “Sao anh không nói sớm? Em có hẹn với Bộ Hành rồi!”

“Anh đã mua vé rồi, nghĩ sẽ cho em một ngạc nhiên, hôm nay bận quá nên quên mất. Bộ Hành chắc chắn sẽ không để bụng đâu.”

Nói xong Âu Dương nhìn Bộ Hành.

“Không được……” Tường Dung có chút bối rối nhìn về phía Bộ Hành và Chu Mộ Tu, trong lòng cân nhắc chọn đi xem phim, hay đi tán gẫu với bạn.

Bộ Hành cười cười, “Cậu đi đi! Mua vé rồi thì đừng để lãng phí, chúng ta lần khác hẹn nhau cũng được mà.”

“Vậy chúng tôi đi trước!”

Âu Dương vội vàng nói cũng vội vàng nửa đẩy nửa ồm kéo Tường Dung đi.

Bộ Hành xoay mặt nhìn Chu Mộ Tu, lần này cô đã nhìn thấy tận mắt.

Chu Mộ Tu nghiêm trang xua tay, “Oan cho anh quá, Âu Dương không phải do anh gọi tới. Anh thậm chí còn không biết họ là một đôi.”

Bộ Hành vừa rồi đã nghi ngờ, hiện tại anh lại nói tự tin như vậy, cô lại có chút không xác định được.

Cũng không thèm để ý đến anh, thẳng hướng cửa lớn đi.

Chu Mộ Tu hít một hơi thật sâu, sờ sờ di động trong túi, nhắc nhở bản thân nhớ phải tiêu hủy chứng cứ.

Năm phút trước, anh đã nhắn một tin WeChat cho Âu Dương: Tàng một. Trong vòng ba phút, anh phải đưa bạn gái anh đi ngay.

Hai người đứng ở cửa nhà hàng.

Thái độ Bộ Hành lạnh lùng như cũ, Chu Mộ Tu cũng đã được như ý, vốn dĩ sợ rằng đêm nay sẽ bị cơm không lành, canh không ngọt, nhưng tình huống hiện tại này khiến anh cũng thấy vừa lòng.

Vì không muốn bị đối xử thờ ơ, bình thường trước mặt người lạnh lùng Tiểu Chu tổng cũng không nói gì.

Bộ Hành rút cuộc nhịn không được mắng anh: “Ăn không được nói, ngủ cũng không được nói.”

“Ngủ không được nói gì sao?”

Chu Mộ Tu nhìn chăm chú cô, mắt đột nhiên trở nên ái muội, nhỏ giọng, “Nói thì vẫn tốt hơn chứ, anh thích nghe tiếng kêu của em khi đó.”

Bộ Hành lập tức hiểu ý ngầm của anh, không nói nên lời, chỉ có thể hung tợn mà trừng mắt với anh.

Chu Mộ Tu sợ cô bị mình chọc cho nóng giận, vội thay đổi thần sắc, ngồi nghiêm chỉnh, giọng điệu thành khẩn mà nói: “Hành Hành, anh sai rồi, em tha lỗi cho anh nha!”

“Sai ở chỗ nào?”

“Làm trái ý của em, tự tiện công khai mối quan hệ của chúng ta.”

Bộ Hành lạnh lùng cười, “Anh biết thế mà vẫn cố ý sao?”

Chu Mộ Tu nghiêm túc nói, “Anh không thích người khác nói em như vậy, nếu không làm rõ, cho dù là với em hay đối với công ty, cũng bị ảnh hưởng xấu.”

Biết anh nói có lý nên cũng không phản bác lại, tuy Bộ Hành biết rõ anh công khai mối quan hệ cũng có mong muốn cá nhân của anh trong đó.

Trên đường về nhà, Chu Mộ Tu nhớ ra, “Người đăng tin kia, trung tâm tin tức đã điều tra ra.”

Bộ Hành kỳ lạ, “Cùng một địa chỉ IP cũng có thể tra ra sao?”

“Có thể xác định chính xác từ máy tính nào mà.”

“Là ai vậy?”

Chu Mộ Tu nói ra một cái tên.

Bộ Hành có chút ngoài ý muốn, người này không phải người cô suy đoán trước đó.

“Nếu em không thích, anh nói Tô Mạn Lệ tìm một lý do để sa thải cô ta.”

Bộ Hành lắc đầu, “Không cần.”

Lòng người khó đoán, ở nơi làm việc người như vậy không phải ít.

Tất cả mọi người đều có thủ đoạn sinh tồn của riêng mình, thích ứng không được sẽ bị đào thải, cô tạm thời không muốn lợi dụng chức quyền cùng quan hệ đi can thiệp vào việc này.

Về đến nhà, Chu Mộ Tu càng thêm ngoan ngoãn.

Bộ Hành đi đâu anh cũng đều đi theo, bưng trà rót nước, sẵn sóc chu đáo, chỉ thiếu phe phẩy đuôi kêu “Chủ nhân” nữa thôi.

Tuy đã thấy nhiều nên không có gì lạ, Bộ Hành vẫn thấy khuôn mặt trắng như sữa này thật không có gì liên quan đến một ông chủ trong phòng họp nói lời lạnh lùng bảo người khác cút đi.

Muốn nhanh tổng cổ anh, ánh mắt di chuyển, cô cười nhẹ nhàng: “Đi tắm đi, tắm sạch sẽ vào nhé!”

Chu Mộ Tu tự nhiên hiểu sai ý, mắt sáng lên, lập tức vào phòng tắm.

Bộ Hành lạnh lùng cười, cầm notebook vào phòng ngủ chính, khóa trái cửa, vào phòng tắm đi tắm.

Năm phút sau Chu Mộ Tu mới phát hiện trong phòng tắm không treo khăn tắm, gọi với ra: “Hành Hành, lấy giúp anh cái khăn với!”

Đương nhiên bên ngoài không có ai phản ứng.

Chu Mộ Tu hết cách, chỉ có thể trần trụi mà đi ra phòng tắm, không thấy Bộ Hành đâu, phòng ngủ khóa chặt cửa, anh xoay tay nắm cửa, cửa cũng không mở.

Anh ở ngoài gọi hai tiếng, không ai đáp lại, ghé sát tai vào cửa, bên trong anh nghe thấy tiếng nước chảy, biết cô đang tắm, anh thả lỏng người.

Vì thế, anh vẫn trần trụi, chờ đến khi bên trong không còn tiếng nước chảy nữa, lại bắt đầu gọi.

Bộ Hành rút cuộc đáp lại: “Anh có chuyện gì vậy?”

“Anh không có khăn tắm.”

Người bên trong vẫn lạnh lùng không quan tâm: “Không phải ngoài đó có mấy sậy sao, sậy cho khô người đi.”

Chu Mộ Tu chán nản, dùng ngữ khí thương lượng nói chuyện: “Cho anh vào lấy quần áo để mặc thôi!”

“Không phải anh thích khóa thân khi ngủ à?”

Chu Mộ Tu phiền não, “Đó là khi có hai người, chứ một người khóa thân ngủ sao được!”

“Vậy sao, em buồn ngủ rồi, phòng dành khách bây giờ là của anh. Không được gõ cửa nữa không có hàng xóm lại gõ cửa nhà chúng ta đấy!”

Chu Mộ Tu quả nhiên không gõ cửa nữa, nhưng lại gấp đến mức như cháy nhà.

Rất may, di động đang để ở phòng khách, anh vội gọi video call cho cô.

Bộ Hành nể tình mà nghe điện thoại, nhìn anh đầu tóc còn dính nước cùng nửa ngực trần trụi, xấu xa mà cười.

Chu Mộ Tu cũng cười, “Bảo bối, có muốn xem không?”

Bộ Hành ngấm ngấm người đẹp vừa tắm xong trong video, hừ nhẹ, “Come on!”

Chu Mộ Tu đem màn hình điện thoại chậm rãi di chuyển xuống dưới, anh rất biết làm cho người khác thêm thẹn thùng khi dừng lại ở cơ bụng rắn chắc khoảng ba giây, rồi nhanh chóng đưa màn hình điện thoại lên mặt.

Bộ Hành trong lòng có chút tiếc nuối, bĩu môi, “Phục vụ không đúng chỗ, đánh giá loại kém.”

Chu Mộ Tu khước miệng cong lên, “Phục vụ trọng điểm khi đối diện với kim chủ rồi hãy nói.”

“Vậy sao?”, Bộ Hành gập một cái, nói dứt khoát, “Anh nói với tiểu cô nương kia đi!”

“Sao..... Tiểu cô nương nào?”

“Quà sinh nhật em đưa cho anh ấy, anh không thích à?”

Chu Mộ Tu lúc này mới nhớ tới tiểu cô nương mà cô nói chính là búp bê vải kia, hôm đó về liền đặt ở phòng khách.

Là cô đưa, anh đâu dám nói không thích, trơ mặt cười, “Đương nhiên thích chứ!”

“Thích thì tốt, chúc anh ngủ ngon mơ đẹp.”

Bộ Hành chớp mắt, cong môi cười, không thương tiếc tắt đi video.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Chu Mộ Tu trợn tròn mắt, không nghĩ tới hôm nay vẫn không tránh khỏi được kiếp này. Sợ cô không vui, cũng không dám gọi điện quấy rầy cô, quay lại phòng tắm, dùng máy sấy sấy khô tóc.

Vào phòng cho khách, ngồi trên giường nhìn tiểu cô nương kia, duỗi tay với xuống đan chéo tay hai tay của con búp bê vải vào với nhau, còn chưa hết giận, lại chụp đầu búp bê xuống.

Không mặc quần áo, thấy người lạnh căm căm, anh mở tủ ra, tìm thấy một chiếc chăn mỏng quấn quanh người. Đi dạo quanh phòng vài bước, không cam chịu cảnh phòng không gối chiếc, anh quyết định giãy giụa lần cuối.

Quần chăn đi đến trước cửa phòng ngủ chính, lặng lẽ nghe động tĩnh bên trong.

Anh nhẹ nhàng gõ cửa, hỏi: “Hành Hành, em ngủ chưa?”

Bên trong không có động tĩnh gì. Chỗ hờ của cửa vẫn thấy đèn còn sáng, anh không can tâm, lắp bắp mà nói: “Hành Hành, anh đi ngủ nhé?”

Một lúc sau, bên trong truyền đến một tiếng hừ nhẹ, “Anh định bảo em hát ru cho anh ngủ nữa à?”

Chu Mộ Tu cười làm lành, “Không cần không cần, anh chỉ muốn chúc em ngủ ngon.”

Lưu luyến không muốn rời khỏi cửa phòng, nhìn phòng dành cho khách, rồi lại nhìn sô pha, anh chọn sô pha để nằm.

Buổi sáng rời khỏi giường, Bộ Hành đến phòng cho khách nhìn trước, không có ai. Đi về hướng phòng khách, thấy anh đang cuộn tròn người ngủ trên sô pha, chần roi xuống đất, chần đáp qua eo, để lộ ngực và chân ra bên ngoài.

Trước kia cô còn cảm thấy sô pha rất rộng, giờ nhìn anh nằm, chiều dài không đủ cho anh duỗi chân, có thể tưởng tượng anh tối hôm qua ngủ không được thoải mái.

Cô tiến đến cạnh anh, nhặt chặn lên tính toán giúp anh đắp chăn, khi đến gần nhìn gương mặt đẹp trai cùng cơ ngực rắn chắc, đột nhiên chợt lóe lên ý nghĩ, lặng lẽ kéo chăn ở eo anh ra.

Ngay khi cô vừa định kéo, cổ tay cô đã bị anh bắt được, tay anh rất nhanh nhẹn, cô sợ hãi kêu lên một tiếng, mang trong mắt ý cười, người cô cũng đã ngã nhào vào ngực anh.

Chu Mộ Tu ngẩng đầu nhìn cô ngã trên người anh, cười thành tiếng, “Hành Hành khẩu thị tâm phi*, sáng sớm đã nhào vào ngực anh!”

(Ngoài miệng nói một kiểu, trong lòng nghĩ kiểu khác, ý chỉ không thật lòng.)

Bộ Hành trấn định thần sắc, hơi nâng người lên, “Em là em sợ anh cảm lạnh, nên đắp cho anh cái chăn thôi mà.”

Chu Mộ Tu hơi nhú mồm, “Anh thấy có giống như đang đắp chăn đâu nhỉ? Không thành vấn đề, muốn quang minh chính đại nhìn anh thì em cứ nhìn, em biết cả người anh thuộc về em mà!”

Nói xong câu cuối, anh một tác lại tiến đến một thước đã cố ý dấn đến bên tai cô mà nói.

Bộ Hành chỉ cảm thấy cổ và tai mình tê dại đi, nhìn chăm thân dưới quá đẹp của anh, sắc đẹp thực sự làm say mê lòng người, đặc biệt đây lại là buổi sáng khiến dục vọng được sống lại.

Cô miễn cưỡng nén khát vọng trong lòng, muốn thoát khỏi anh.

Chu Mộ Tu thật vất vả chờ cô chủ động nhào vào trong ngực, đầu chịu buông tha cô dễ như thế được, ôm cô thật chặt trong khi cô đang mặc váy ngủ.

Bộ Hành giãy giụa một chút, không thể động đậy được.

Chu Mộ Tu không mất chút sức lực nào mà hướng cổ áo cô nhìn, lúc này cảnh đẹp không sao tả xiết, phần dưới cơ thể anh nổi lên phản ứng.

Bộ Hành nghĩ chuyện lần này không thể dăm ba câu là cho qua, kiểu gì cũng phải phạt anh mười ngày ngủ ở phòng cho khách. Nếu không anh sẽ không nhớ, lần sau gặp chuyện khác còn làm trái với ý của cô.

Suy nghĩ như vậy, cô đầu óc tỉnh táo lại, duỗi tay gãi nhẹ vùng da dưới cánh tay anh, anh không nhịn được ngứa hơi buông lỏng cánh tay, cô lập tức nhân cơ hội này thoát khỏi anh, nhanh như chớp đi vào phòng tắm.

Chu Mộ Tu thấy cửa phòng tắm đóng thật mạnh, đầu gối lên cánh tay, ảo não mà thở dài.

Bộ Hành rửa mặt xong thay quần áo ra tới, nói với anh: “Hôm nay em có hẹn với Hứa Thành, đi xem thuê văn phòng.”

Chu Mộ Tu lập tức ngồi dậy, “Anh đi cùng em.”

Bộ Hành tròn mắt, “Cho anh ba phút.”

Chu Mộ Tu nhanh quần chăn về phòng, tìm quần áo mặc lên trước.

Mười phút sau, hai người ra ngoài ăn sáng, đi đến nơi hẹn.

Lúc trước Chu Mộ Tu gợi ý ở Văn Châu nhưng Bộ Hành không đồng ý, nói là đến nơi Hứa Thành tìm xem trước rồi sẽ tính toán lại.

Tòa nhà này ở cạnh Bạch Lộ, hẹn 9 giờ, Hứa Thành cũng vừa mới đến.

Hứa Thành nhìn thấy Chu Mộ Tu cũng không ngạc nhiên, chủ động chào hỏi, “Chào anh Chu.”

Trải qua cuộc đua rượt sinh tử lần trước, hai người cũng đã quen nhau.

Chu Mộ Tu chào lại, “Hứa Thành huynh.”

Hứa Thành giới thiệu nói: “Nơi này có vài gian trống, chúng ta đi xem trước cái đã.”

Ba người đi theo nhân viên bắt động sản của tòa nhà đi tham quan.

Gian đầu tiên, là một gian mới xây thô.

Chu Mộ Tu đứng bên cạnh Bộ Hành nói: “MOCO quan trọng nhất là thiết kế, mọi người cần phải sửa sang lại mới có thiết kế đặc trưng của công ty. Sơn và lát sàn phải mất một thời gian, ít nhất phải để hai tháng để cho bay mùi, mọi người vội vàng dọn đến, không được tốt cho lắm.”

Nói có sách mách có chứng.

Bộ Hành nhìn về phía Hứa Thành.

Hứa Thành cũng gật đầu, “Anh Chu suy xét không tồi.”

Bộ Hành nói với nhân viên tòa nhà: “Có gian nào đã được công ty khác thuê trước đó không em? Gian mà công ty họ cơ bản đã hoàn thiện ấy?”

Nhân viên tòa nhà trả lời: “Có ạ, ở tầng mười hai và mười ba đều có một gian.”

Ba người đi lên tầng mười hai.

Nhân viên công tác đi phía trước dẫn đường, mở cửa: “Gian này đã sửa lại không tồi, trước đây là công ty Internet thuê đấy ạ!”

Bộ Hành khẽ gật đầu, thiết kế không gian rất ổn, nếu muốn thuê chỉ cần sửa lại một chút.

Chu Mộ Tu mắt nhìn Bộ Hành, hỏi nhân viên tòa nhà: “Công ty Internet sao? Không phải của La Tinh Vũ đã nhảy lầu tự tử sao?”

“..... Vâng.” Nhân viên tòa nhà có chút kinh ngạc.

Bộ Hành cũng ngẩng đầu nhìn anh.

Chu Mộ Tu bĩu môi, “Ông chủ trước đây thuê gian này tên La Tinh Vũ, được xem là những người thành công trong giới doanh nghiệp, cũng có một chút tiếng tăm, nằm ngoài trong Hội nghị thượng đỉnh các doanh nghiệp ở Tô Thành anh đã gặp ông ấy. Nhưng tháng trước ông ấy đã nhảy lầu, nghe nói công ty phá sản hơn nữa ông ấy lại còn mắc bệnh trầm cảm.”

Bộ Hành thái độ kinh ngạc.

Chu Mộ Tu rất tự nhiên chạm vào eo cô, “Đương nhiên, không phải nhảy ở tòa nhà này. Nhưng....”

Anh nhìn quanh bốn phía, “Gian này em không cảm thấy gì sao, thông gió quá kém, ánh sáng cũng không nhiều, ảnh hưởng đến cảm xúc làm việc của nhân viên, làm việc lâu dài trong hoàn cảnh như vậy, nói không chừng sẽ bị trầm cảm ấy chứ.”

Bộ Hành lúc đầu vốn không cảm thấy như thế, nhưng nghe anh nói vậy, tự nhiên lại thấy như lời anh nói.

Hứa Thành cũng nhíu mày, “Ông chủ lúc trước nhảy lầu tự tử, ngã lại cũng thấy không may mắn.”

Mặt nhân viên tòa nhà đã có chút biến sắc, miễn cưỡng cười, “Trên tầng còn một gian, em mời anh chị lên đó xem thử ạ?”

Nghe xong chuyện vừa rồi, nơi này có sửa sang lại tốt mấy, Bộ Hành cũng không có hứng thú, xoa xoa ấn đường, “Chúng ta đi lên đi.”

Tầng mười ba.

Nhân viên tòa nhà mở cửa, bên trong có chút hỗn loạn, giấy cùng một số đồ lặt vặt vứt ở dưới sàn nhà.

Bộ Hành không khỏi nhíu mày.

Nhân viên tòa nhà giải thích: “Thật ngại quá, trước đây hai ngày vừa mới có công ty dọn đi, chúng em còn chưa kịp quét dọn.”

Có người lại mở miệng, hơn nữa không nể nang nhân viên tòa nhà đang đứng đó, “Cứ cho hôm qua công ty mới dọn đi, hôm nay có khách hẹn xem phòng thì cũng nên quét tước sạch sẽ một chút chứ, nói thẳng ra nhân viên tòa nhà này chậm chạp lười nhác, hơn nữa quản lý cũng không sát sao.”

Nhân viên tòa nhà khóe miệng trừu trừu, cái này không giống người đàn ông bình thường đi xem nhà, anh ta không phản bác lại được.

Hứa Thành lúc này cũng nói: “Tòa nhà này cũng không phải là mới, ít nhất cũng xây dựng được mười mấy năm, trong khi vẫn còn phòng xây thô chưa ai thuê, có thể suy nghĩ lý do vì sao.”

Anh có chút buồn rầu, “Những tòa nhà thích hợp gần đây tôi đều hỏi thăm qua, có nơi còn không bằng tòa nhà này, hoặc đã được thuê hết. Chỉ có thể đi tìm tiếp xem sao, nơi nào phù hợp chúng ta sẽ thuê, chỉ là không muốn lãng phí thời gian.”

Ba người ra khỏi tòa nhà.

Chu Mộ Tu nhân cơ hội này đưa ra ý kiến: “Hay chúng ta đi Văn Châu nhìn xem sao, nếu không ưng, sẽ đi tìm tiếp.”

Hứa Thành kinh ngạc, “Văn Châu sao? Bên đó tiền thuê nhà gấp hai ba lần bên này.”

Chu Mộ Tu thuyết phục Bộ Hành, “Dù sao hiện tại cũng không có nơi nào thích hợp mà, đi xem đã rồi quyết định có được không?”

Anh chắc chắn cô nhìn phòng sẽ rất thích.

Bây giờ cũng không có sự lựa chọn nào khác, Bộ Hành nghĩ lại vẫn đồng ý.

Ba người lái xe đến Văn Châu.

Thật ra tòa nhà Văn Châu này cách tòa nhà kia chỉ hai con đường lớn.

Chu Mộ Tu và Bộ Hành tiến vào cửa kính xoay tròn của Văn Châu, thẳng quầy lễ tân đi đến.

Hứa Thành đi theo ở phía sau.

Ngô Vi trước đó đã thông báo tới tòa nhà này, giám đốc bất động sản chờ ở quầy lễ tân, thấy Chu Mộ Tu vội ra đón, cung kính mà chào: “Chu tổng.”

Sau màn chào hỏi, đích thân giám đốc dẫn ba người lên tầng.

Nơi này so với tòa nhà kia cao cấp hơn nhiều, kể cả từ dịch vụ ở bên ngoài bãi đỗ xe, đường đi được thiết kế sang trọng, cách trang trí hay đồng phục của nhân viên tòa nhà đều khiến cho khách hàng dễ nhận thấy.

Hơn nữa, đi qua đoạn dài hành lang, Bộ Hành nhìn thấy vài nhãn hiệu quen thuộc.

Chỉ có hai gian văn phòng trống, một lớn một nhỏ, gian nhỏ cũng hơn hai trăm bình*.

(*Bình: đơn vị đo diện tích của Nhật Bản, 1 bình bằng 36 mét vuông.)

Bộ Hành vừa thấy liền rất thích, sáng sủa sạch sẽ, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào. Bên trong được trang trí rất nhiều cây xanh, khiến mọi người cảm thấy thoải mái. Gian phòng này có hai tầng riêng biệt, công ty trước thuê đã thiết kế lại, chia khu vực cũng rất ổn, chỉ cần bổ sung ít bàn ghế làm việc, thêm sofa trang trí, bố trí lại một chút có thể chuyển đến luôn.

Bộ Hành đã không còn bối rối, mỉm cười nói: “Thật sự có chút lãng phí, chúng ta mới chỉ có vài người.”

Chu Mộ Tu vui vẻ, trấn an, “Người càng ngày sẽ càng nhiều chứ, biết đâu thuê ở kia hai năm sau sẽ phải đổi địa điểm, bước một bước nhưng đứng chỗ không hơn sao.”

Hứa Thành đi dạo một vòng quay trở về, có chút lú lẫm, cần trọng, “Tiền thuê ở đây bao nhiêu vậy?”

Bộ Hành cười nhìn Chu Mộ Tu, “Ông chủ, cho xin cái giá!”

Hứa Thành bưng tỉnh, khó trách Chu Mộ Tu lúc trước hết sức ngăn cản Bộ Hành thuê văn phòng của tòa nhà khác.

Chu Mộ Tu suy nghĩ, “Giá cho nội bộ, mười vạn một năm có muốn không?”

Bộ Hành bật cười, giá này chỉ sợ anh giảm vài lần ấy chứ? Có nhà ai chiết khấu nội bộ nhiều như vậy cơ chứ!

Giám đốc bất động sản sợ đến ngây người, giá này không phải là tặng không sao?

Hứa Thành nắm bắt cơ hội nói: “Đương nhiên muốn, rất muốn!”

Chu Mộ Tu vừa lòng nhìn Hứa Thành, ôm một bên Bộ Hành, hỏi bên tai cô: “Anh sống ở nhà em có phải cũng nên trả tiền nhà không? Nếu không thì anh chuyển hai trăm vạn kia cho em nhé!”

Bộ Hành lại cười, “Em chỉ đang nghĩ, muốn mua những đồ gì, bố trí như thế nào thôi mà.”

Cô đã đồng ý đến đây xem, cũng đã quyết định nhận ý tốt của anh.

Mọi người thảo luận một phen, đại khái cũng không cần thay đổi gì, đầu tiên cần mua vài bộ bàn ghế làm việc, bàn trà và sofa, cuối tuần mọi người có thể đến làm việc luôn.

Không muốn lãng phí thời gian, buổi chiều Bộ Hành cùng Chu Mộ Tu đi đến cửa hàng nội thất trong thành phố.

Hứa Thành còn có chuyện khác cần làm, nên về gian hàng trước.

Đi dạo trong các cửa hàng nội thất cũng khiến con người ta phát mệt, hai người đã mất ba giờ mới lựa chọn được đồ ưng ý.

Chu Mộ Tu không hề mất kiên nhẫn, trong lòng biết bất bẽ cô cũng vô dụng, từ đầu tới cuối đi cùng cô, góp ý cho cô vài ý kiến trọng tâm thích hợp.

Sô pha rất nhanh được chọn, Bộ Hành chọn được hai mẫu phong cách đơn giản và màu sắc tươi sáng, đang không biết chọn cái nào.

Chu Mộ Tu liếc cô, túm eo, kêu “Á” một tiếng.

Bộ Hành xoay mặt nhìn anh, “Anh bị sao vậy?”

Chu Mộ Tu nhúu mày trầm ngâm, “Chắc do hôm qua ngủ trên sô pha nên giờ lưng đau quá!”

Bộ Hành khoe miệng cười nhẹ, chỉ vào một kiểu sô pha có sáu người ngồi cười với Chu Mộ Tu, “Hay ở nhà đổi sang mẫu này, sô pha ở nhà thật sự hơi nhỏ, anh ngủ sẽ không được thoải mái.”

Chu Mộ Tu sửa lại tư thế, đứng thẳng người dậy, cuống quýt nói: “Anh thoải mái, rất thoải mái!”

Bộ Hành tròn mắt, “Anh chắc không?”

“Chắc chắn!” Chu Mộ Tu gật mạnh đầu, chắc như chém đinh chặt sắt.

Nói đùa thế thôi, vóc dáng anh ngủ ở sô pha nhỏ kia, tốt xấu còn có thể không đồng tình sao. Nếu thật đổi sang sô pha lớn hơn, có phải sau này anh đều ngủ luôn ở đó?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Chọn xong nội thất cũng đã hơn năm giờ.

Bên cạnh là trung tâm Bảo Thịnh, vừa lúc hai người đi vào đó ăn bữa tối.

Khi đi thang cuốn, Chu Mộ Tu theo thường lệ đứng dưới cô một bậc, tay anh đặt lên tay vịn che chở cho cô.

Hướng lên tầng trên, Bộ Hành quay đầu lại, khoe miệng cong cong, “Mộ Tu, trước đây em có một nguyện vọng, anh biết là gì không?”

“Là gì?”

Chu Mộ Tu khẽ ngược mặt nhìn cô.

Bộ Hành chỉ chỉ tầng trên, “Em hi vọng có một ngày, MOCO có thể tiến vào Bảo Thịnh.”

“Ồ,” Chu Mộ Tu cúi đầu tự nói với mình, “Anh có thể.”

Nếu không thể, anh cũng sẽ làm cho cô có thể.

Bộ Hành cười, “Anh có tin tưởng em không?”

Chu Mộ Tu tình tứ đánh giá cô, ghé sát cô mà nói: “Anh nhìn người rất chuẩn.”

Bộ Hành nhìn anh ra vẻ cao thâm không khôai bật cười, khiêm tốn thỉnh giáo, “Không biết Chu đại sư còn nhìn ra chuyện gì nữa?”

Gần hết thang cuốn, Chu Mộ Tu đỡ eo cô cùng bước lên mặt đất phẳng.

“Đại sư à!” Bộ Hành cố ý đưa bàn tay ra, “Có muốn xem tay không?”

Chu Mộ Tu cầm tay cô, ngón tay cái khẽ vuốt lòng bàn tay cô, nhìn cô ý vị xa xa mà cười, “Cô nương có bản mệnh tốt.”

Bộ Hành nhẹ nhếch khoe miệng, cố ý hỏi anh, “Như thế nào là mệnh tốt?”

Chu Mộ Tu cười cười, “Sự nghiệp có những bước ngoặt, nhưng nhìn chung là thuận buồm xuôi gió. Đường tình duyên. ....”

“Đường tình duyên thế nào?”

Chu Mộ Tu rung đùi đắc ý, “Đường tình duyên của cô nương dài mà thẳng, cô chỉ có một người đàn ông trong cuộc đời.”

“Này!” Bộ Hành cười liếc mắt với anh, không phản bác gì.

Mấy ngày sau, sô pha trở thành nơi ngủ của Chu tiên sinh.

Chu Mộ Tu rất ảo não, mấy ngày nay Bộ Hành vẫn nói chuyện bình thường với anh, cùng ăn cơm, tự nhiên còn tới ôm ấp hôn hít, nhưng có lúc cũng bỏ mặc anh, nổi buồng tay liên buồng tay, hoặc nhanh như chớp trốn còn nhanh hơn thỏ, hoặc chạy không kịp thì đứng ôm cánh tay lạnh lùng nhìn anh, anh lúc đó sợ đến hồn bay phách lạc không dám phản ứng lại, tội cũ chưa xong lại đắc thêm tội mới.

Anh biết sự trừng phạt này liên quan đến nguyên tắc của cô, anh không muốn thì cũng sẽ phải phối hợp, cho nên anh không phản nản gì, lại cũng không đấu tranh quá nhiều.

Tối cuối tuần.

Chu Mộ Tu tắm xong mặc áo ngắn tay quần dài ra tới, phát hiện Bộ Hành hôm nay không khóa cửa, trong lòng vui vẻ, cho rằng sự tình đã có chuyển biến, tự nhiên mà đi vào phòng.

Bộ Hành như có ý chờ anh vào phòng, nói: “Em quên nói với anh, bộ phận em sẽ đi du lịch trong hai ngày tới.”

Chu Mộ Tu trong lòng thất vọng, “Anh cũng muốn đi.”

“Ông Chu, ông cảm thấy ông chủ đi theo có thích hợp không? Mọi người sao có thể chơi nhiệt tình được?”

“VẬY coi như em mang người nhà đi.”

Người nhà sao?

Bộ Hành không đáp lời anh, lo thu dọn quần áo và ít đồ cá nhân của mình.

Chu Mộ Tu nhìn cô bận rộn không để ý tới anh có chút không vui, nhỏ giọng, “Ai ăn no rồi khỏi xướng ra hoạt động du lịch này thế?”

Bộ Hành nghe rõ từng chữ, cao giọng lạnh lùng mà nói: “Em đề nghị đấy, tự đóng góp để đi được không?”

Chu Mộ Tu sờ sờ cái mũi, cười theo, “Hoạt động này giúp đề cao tinh thần đồng đội, tăng cường sự gắn kết, tốt như vậy đương nhiên chi phí sẽ được công ty hỗ trợ rồi.”

Thấy sắc mặt Bộ Hành dịu xuống, anh ôn tồn hỏi: “Em đi đâu?”

“Ở Nam Phụng.”

“Gần như vậy, nhất định phải qua đêm à? Đi trong ngày về không phải tiện hơn sao?”

Bộ Hành phản bác, “Đi vội vội vàng vàng cười ngửa xem hoa thì có cái gì thú vị nữa?”

Chu Mộ Tu nghĩ nghĩ, đề nghị, “Nếu không buổi tối anh đón em về, sáng hôm sau lại đưa em qua đó.”

“Nghỉ ngơi ở biệt thự không tốt à, sao lại phải chạy về nhà ngủ?”

Bộ Hành trừng mắt với anh, ôm cánh tay mình, “Đến khi em về, anh vẫn ngủ ở sô pha. Ít nhất phải ngủ một tuần, ok?”

Chu Mộ Tu nằm lên giường cô, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không nói gì.

Người ta đã nhin không nói mười ngày hay nửa tháng như lúc đầu, anh cũng không dám được một tắc lại tiến lên một thước, lỡ may lại trêu tức cô.

Bộ Hành xếp đủ một ba lô, nghĩ nghĩ, “Thiếu chút nữa lại quên.”

Vào ngăn tủ chọn một bộ áo tắm, bỏ vào trong túi.

Chu Mộ Tu đã nhìn thấy, không bình tĩnh, ngồi hấn dậy, “Em muốn bơi sao?”

“Ừ,” Bộ Hành liếc anh một cái, cố ý khoa trương mà nói: “Bể bơi tự nhiên.”

Trong đầu Chu Mộ Tu lập tức tưởng tượng ra một vài hình ảnh, quả quyết nói: “Không được.”

“Sao lại không được?”

Chu Mộ Tu kiên quyết phản đối, “Nhóm có thể tổ chức một số hoạt động giải trí là được, sao phải bơi lội chứ?”

Bộ Hành hỏi lại: “Thì bơi lội tiếp sức, vừa vui vẻ vừa rèn luyện sức khỏe như vậy chẳng lẽ không mang tính chất giải trí à?”

“Không được, anh không đồng ý. Người khác có thể, em thì không.”

Chu Mộ Tu mặt trầm xuống tới.

“Tại sao không thể? Lúc trước ở trường, em còn tham gia câu lạc bộ bơi lội của trường.”

Chu Mộ Tu chán nản, không nói được lý do chính đáng để phản bác cô.

Cuối cùng chỉ có thể tỏ ra đáng thương mà nói: “Chúng ta còn chưa đi bơi cùng nhau nữa mà.”

Anh đang nghĩ về bơi hay là chuyện khác, cho rằng cô không biết anh nghĩ gì sao?

Bộ Hành hí hóp mắt nhìn anh, “Chu Mộ Tu, anh nói dối!”

“Anh nói dối gì?”

“Bồn tắm có lụa màu đỏ ở homestay Thành Hồ anh đã quên rồi à?”

Chu Mộ Tu lập tức nhớ tới lần hoan ái đó cô chủ động nhào vào ngực anh, có chút khô miệng, “Cái đó chỉ có thể tính là bồn tắm, anh còn chưa được thấy em mặc áo tắm.”

Nhắc tới bơi lội, Bộ Hành có chút hưng phấn, không để ý đến thái độ Chu Mộ Tu, tự nói, “Lâu lắm rồi không bơi lội, xem ra sau này nếu có cơ hội vẫn nên mua một căn nhà có bể bơi dưới mái hiên.”

Chu Mộ Tu ánh mắt sáng lên, “Không cần mua, anh đã có sẵn rồi, nếu không chúng ta chuyển đến đó sống một thời gian?”

Bộ Hành ba phải thế nào cũng được, “Về sau rồi tính.”

“Được.”

Cô nhìn đồng hồ, đặt túi ở một bên, duỗi tay về phía cửa làm tư thế mới, “Em muốn tắm, xin ngài nhẹ nhàng cho.”

Chu Mộ Tu không cam lòng, “Hành Hành, chúng ta đi bơi đi.”

Bộ Hành nheo mắt, “Hiện tại á? Lúc 10 giờ 20 phút này ấy hả?”

Nghĩ đêm mai cô không ở đây, Chu Mộ Tu ăn vạ để đêm nay được ở đây, lấy lui để cầu, “Anh đêm nay ngủ ở đây nhé!”

“Không được.”

“Chia đôi giường ra để ngủ, anh đảm bảo sẽ không làm gì hết.”

Chu Mộ Tu nói chắc như chém đinh chặt sắt, liền giơ tay lên thề.

“Cũng không được.”

Chu Mộ Tu vật vờ trên giường, vẻ mặt buồn rầu, “Hành Hành, lưng anh thật sự rất đau.”

“Có giường không ngủ, anh lại muốn ngủ ở sô pha. Giờ còn trách ai?”

Biết anh cố ý, rốt cuộc vẫn có điểm thương xót, cô nói chậm, “Để em mát xa cho anh.”

Chu Mộ Tu lập tức nằm ườn ra, nhìn cô vô cùng chờ mong.

Bộ Hành trong lòng buồn cười, “Quay người lại đi!”

Chu Mộ Tu nghe lời mà quay người.

Bộ Hành quả nhiên nghiêm túc mà xoa bóp lưng cho anh.

Chu Mộ Tu không nghĩ tới cô làm tốt như vậy, toàn thân thả lỏng, thậm chí thoải mái mà phát ra âm thanh.

Bộ Hành nghe có điểm không thích hợp, cảm thấy anh đang cố ý, cố tình véo anh một cái, “Phát ra âm thanh không chuẩn này!”

Chu Mộ Tu ai oán mà liếc cô một cái, không lên tiếng.

Bộ Hành rất có kiên nhẫn mà xoa bóp mười mấy phút.

Thật thoải mái để cho cô ần ần, Chu Mộ Tu đã chìm vào giấc ngủ.

Bộ Hành biết sáng hôm nay khi cô đang còn say giấc thì anh đã đến sân bay An Thành, xong việc không trì hoãn một giây phút nào liền bay trở về, thật mệt mỏi khi bốn ba một ngày dài như vậy.

Lúc này nhìn mặt anh nằm bò không nhúc nhích, hô hấp đều, cô cũng không đành lòng mà đánh thức anh.

Giảm bớt ánh đèn, nhẹ nhàng đắp chăn cho anh, cô cầm quần áo đi ra phòng tắm bên ngoài tắm.

Khi quay vào, anh vẫn giữ nguyên tư thế lúc trước để ngủ.

Bộ Hành quan sát anh một lúc, anh khi ngủ cũng rất quyến rũ.

Cô véo thịt trên eo và nhìn vào gương, nghi ngờ mỗi ngày mình ăn tổ yến có phải bị béo lên rồi không?

Nhớ tới ngày mai muốn mặc áo tắm, cô có chút không yên tâm, lấy áo tắm ra thử, nếu không ổn, cô sẽ mặc áo tắm liền, tốt xấu gì có thể che bớt lại.

Cởi bỏ váy ngủ, cô rón rén thay áo tắm. Xoay trái xoay phải, nhìn vẫn rất ổn.

Đang chuẩn bị thay ra, phía sau truyền đến âm thanh, “Quay lại đây, anh nhìn cái nào.”

Có lẽ do giọng nói của anh trầm thấp lại tình tứ, rồi lại qua ánh đèn mê người, Bộ Hành chợt run lên, biết rằng đêm nay mình không thể kìm nén được nữa.

Không chờ để cô xoay người, anh chủ động kéo cô.

Tuy Bộ Hành là người bình tĩnh, nhưng trong lòng cô lúc này cũng tràn đầy sự xấu hổ, trấn định lại suy nghĩ mà nhìn đầu anh, mắt lại như có như không nhìn chăm chăm vào anh xem có phản ứng gì không.

Ánh mắt Chu Mộ Tu đăm đăm, hồn đã bay ra ngoài mất một nửa.

Sau một hồi kìm nén sự im lặng, anh hít thở thật sâu, âm thanh trầm trầm, “Hành Hành, em có biết em đẹp thế nào không!”

Anh ngồi ở mép giường, hai tay đỡ eo cô, ôm cô ngồi trên đùi mình, mê mẩn mà nhìn chăm chăm cô, hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Anh ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng từ trong sâu thẳm, giọng nói càng thêm trầm thấp, “Hành Hành, anh muốn.....”

Bộ Hành cũng có chút không kìm nén được, cúi đầu nhìn vẻ đẹp của anh trong ánh đèn mờ, không ý thức được cơ thể mình đang di chuyển, “Em cũng.....”

Chu Mộ Tu trong lòng mừng như điên, không có kiên nhẫn nghe cô nói chữ “Muốn” cuối cùng, ấn cô xuống ngã xuống giường.

Sau năm ngày hoan ái không còn nghi ngờ gì nữa mà rất kịch liệt và triền miên, anh gọi cái tên anh yêu nhất hết lần này đến lần khác, trao cho anh tình yêu hết lần này đến lần khác.

Vào lần cuối cùng, anh hôn vào tai cô và nói: “Bảo bối, ngày mai không bơi có được không? Chúng ta đổi sang chương trình khác.”

Cô không nhịn, giây giụa nói: “Tất cả đã được lên kế hoạch, mọi người đều biết có bơi lội khẳng định ai cũng đều chuẩn bị, đổi sang chương trình khác sẽ làm mọi người mất vui.”

Biết cô nói có lý, Chu Mộ Tu vẫn khó chịu, cuối cùng anh không tha cho cô, đưa cô lên trên.

Bộ Hành chủ động bám vào anh, mặt mày mê ly, cắn tai anh, “Ca ca, chúng ta đổi sang một môn thể thao, bảo đảm không thể không thích, được không?”

Thật quyến rũ, còn thế nào mà không được chứ!

Chu Mộ Tu lúc này cả người cả trái tim đều là của cô, chìm xuống, thỏa mãn sở hữu cô.

(Xin lỗi mọi người vì thời gian qua có chút việc riêng nên mình không đăng đều đặn được, từ giờ mình sẽ cố gắng edit nhanh nhất có thể, để hoàn thành bộ truyện ạ. Cảm ơn mọi người đã và vẫn theo dõi truyện <3!!!!)

Chương 62

Sáng thứ sáu, mọi người tập trung ở công ty, Bella tổng cộng có hai mươi người vừa đủ một xe, xe được công ty hỗ trợ.

Địa điểm do Bộ Hành tìm, từ sau buổi đặt hàng, cô đã nhắc với Tô Mạn Lệ muốn tổ chức hoạt động dã ngoại, Tô Mạn Lệ lập tức đồng ý. Cô đã từng nói mời mọi người đi Nam Phụng để tự hái hoa quả, lần này đúng là một cơ hội tốt.

Vì thế cô đã liên lạc với người môi giới bất động sản tên Tiểu Lưu, Tiểu Lưu làm việc rất đáng tin cậy, tự mình đi khảo sát rồi chụp ảnh gửi cho cô xem.

Cô và Tô Mạn Lệ xem qua, đều nhất trí cao.

Địa điểm đến là một biệt thự nghỉ dưỡng của gia đình, nói chính xác hơn đây giống như một nông trại.

Xe đi hơn một giờ thì đến nơi, mọi người đi ra từ bãi đỗ xe, đi qua một vườn cây ăn trái xanh tươi rộng lớn và một cây cầu bằng đá dài, bốn phía đều thấy đủ loại nông sản, rau củ, cách đó không xa còn có được vây quanh bởi hàng rào các loại cây lâu năm.

Không khí tươi mát, tầm nhìn thoáng đãng, mọi người ở trên xe còn có vẻ buồn tẻ, hiện giờ ai cũng vui vẻ, phấn chấn lên.

Khi mọi người đi bộ đến sân rộng của khu biệt thự, “Wow” kinh ngạc, cảm thán hết đợt này đến đợt khác.

Tôn Hiểu Hiểu rất kích động, hưng phấn mà nói: “Nơi này thật tuyệt!”

Chu Dung Dung chạy đến bên hồ bơi, có điểm nóng lòng muốn thử, giả bộ tư thế nhảy cầu, làm mọi người không nhịn được cười.

Bộ Hành đối với sự giới thiệu của Tiểu Lưu rất thực vừa lòng, cảnh thật ở đây còn đẹp hơn so với những bức ảnh anh ta chụp.

Cô hy vọng thông qua hoạt động lần này sẽ xóa bỏ khoảng cách của mọi người với nhau, lãnh đạo và nhân viên giảm bớt mâu thuẫn, tăng cường sự gắn kết.

Năng lực của mỗi người rất nhỏ, ngay cả cô cũng không thể làm được tất cả mọi việc. Đối với một công ty mà nói, không thể phủ nhận tầm quan trọng của làm việc nhóm, mọi nỗ lực hướng về một chỗ, công việc sẽ hiệu quả hơn.

Đặc biệt cô sau này còn muốn dẫn dắt nhóm mình ít nhất hai mùa nữa, mặt khác đây cũng là một bài học để cô lãnh đạo MOCO trong tương lai. Cho nên, cô nghĩ những hoạt động tập thể như thế này là điều tất yếu.

Mọi người đi dần vào trong biệt thự, bắt đầu tham quan.

Tô Mạn Lệ cũng rất hứng thú mà nhìn bao quát cả nhà, lúc sau gọi mọi người lại.

Trước mặt mọi người cô cười nói với Bộ Hành: “Chị hôm nay đến đây chủ yếu để hưởng thụ, em lên kế hoạch đi, nói như thế nào chị và mọi người sẽ làm thế ấy.”

Bộ Hành thể hiện thái độ hối hận, “Em cũng đang định nói đợt này em sẽ lười biếng, gửi gắm hết cho chị Mạn Lệ đấy!”

Tô Mạn Lệ từ đáy lòng nói: “Em là người ở Nam Phụng, cũng có thể coi như là chủ nhà, chị và mọi người đều là khách, nghe theo chủ là điều đương nhiên.”

Triệu Văn xoa xoa tay, “Đúng vậy, Bộ Hành cô nhanh lên kế hoạch đi! Chúng tôi ngồi không yên được nữa rồi!”

Tất cả mọi người đều hưởng ứng.

Thật ra lúc trước nói muốn đi dã ngoại, có vài người đã phát bực vì chiếm mất ngày nghỉ của họ, không muốn tham gia. Nhưng bây giờ mọi người đang ở nơi bình thường không có được, hít thở không khí trong lành, đặc biệt vừa rồi tham quan biệt thự, điều kiện rất tốt, còn có các trò chơi, đây chính là một chuyến nghỉ ngơi tuyệt vời, mọi người lập tức mỗi người một lời cảm xúc dần tăng lên.

Bộ Hành vỗ vỗ tay, “Như vậy đi! Chúng ta phân phòng trước, để mọi người hãy cất hành lý, còn mang đồ gì theo thì tùy mỗi người.”

“Được!”

“Chúng ta có tổng cộng hai mươi người, mười bốn nữ và sáu nam. Tầng dưới bên trái có một phòng cực lớn, trong đó có một chiếc giường rất lớn, sáu

nam ở chung với nhau trong phòng đó, có được không ạ?”

Điền Quân là người hướng ngoại nhất trong sáu người con trai, lập tức nói: “Không thành vấn đề, bên cạnh đó có phòng bi-a, phòng cờ, bên phải còn có karaoke, còn ai quan tâm đến việc ngủ đâu cơ chứ!”

Mọi người sôi nổi lên.

Bộ Hành cười, “Trên tầng có bảy phòng, vừa đủ cho hai người một phòng, mọi người tự do chọn bạn cùng phòng, có ai có ý kiến khác không?”

“Không có!”

“Được, bây giờ là chín giờ”, Bộ Hành mắt nhìn đồng hồ, “Cho mọi người mười phút, lên tầng chọn phòng, ai đến trước được chọn trước. Mười phút sau tập trung xuống dưới, nam giới do Phạm Văn Hiến phụ trách, tự do chọn lựa, bắt gà vịt ngan ngỗng, hoặc câu cá, ăn trưa trông cậy hết vào mọi người. Nhóm nữ của thời trang trẻ em do Viên tỷ phụ trách, đi ra vườn ngắt rau, giặt trẻ em bên này chúng ta đi hái trái cây. Đến mười giờ năm mươi trở lại đây, bắt đầu làm cơm trưa.”

Cô nhượng mày cười, “Làm đồ ăn cho bữa trưa, tổ thời trang trẻ em và tổ giặt trẻ em có muốn thi không? Chị Mạn Lệ và một người trong nông trại sẽ làm giám khảo. Nhóm nào thua sẽ bị phạt, hình thức phạt do đội thắng quyết định. Cho nên, mọi người ở nhà có bản lĩnh gì, nấu gì ngon, ngàn vạn lần xin đừng bủn xỉn, hãy thể hiện ra hết!”

Nghe xong, mọi người đều phấn chấn và khẩn trương nóng lòng muốn thi đấu.

“Ok!” Trước mắt Bộ Hành rất vừa lòng với sự hào hứng tham gia của mọi người, dùng giọng trịnh trọng đùa với mọi người: “Thưa các vị nữ sĩ và các tiên sinh, mời mọi người bắt đầu hành động!”

Các cô gái quả nhiên vui cười ồn ào đi lên hướng tầng trên để giành phòng.

Phạm Văn Hiến dẫn các nhóm nam giới đi ra cửa, bắt đầu đi câu cá bắt gà.

Dưới tầng chỉ còn Tô Mạn Lệ và Bộ Hành.

Hai người ngồi trên sofa, Tô Mạn Lệ cắt dưa ở trên bàn, chậm rãi ăn.

“Ồ, dưa rất ngọt, quả nhiên trái cây ở Nam Phụng vẫn là ngon nhất. Mai chị phải mua một ít đem về mới được!” Tô Mạn Lệ tán thưởng, đưa cho Bộ Hành một miếng.

“Cảm ơn chị.” Bộ Hành cúi tay nhận, cắn một miếng.

Thật sự rất ngọt, nó làm cô nhớ đến những trái dưa ở trong vườn ông bà nội khi cô còn bé.

“Bộ Hành, lần trước em nói không làm lâu dài ở Trác Chu, nghĩa là sao vậy?”

Tô Mạn Lệ ngẩng đầu nhìn cô, “Em biết đấy, sau này nếu em lấy Chu tổng, em quản lý toàn bộ trung tâm thiết kế cũng không phải việc gì khó.”

Bộ Hành cười, “Em muốn xây dựng thương hiệu cho riêng mình.”

Tô Mạn Lệ suy tư gì đó, cô ấy nói vậy ý muốn chính mình làm bà chủ sao?

Cũng đúng, cô ấy có tài, lại quyết đoán, thêm nữa hiện giờ lại có Tiểu Chu tổng làm hậu thuẫn cho cô ấy, tại sao lại không gây dựng thương hiệu cho mình kia chứ?

Tô Mạn Lệ hoàn toàn yên lòng, thân thiết mà nói: “Chúng ta cũng lên tầng đi, không biết lũ nhá đầu kia để lại phòng nào cho chúng ta!”

“Vâng.”

Bộ Hành đứng lên.

Chờ mọi người chọn phòng ra tới, mọi người chia tổ bắt đầu hành động.

Hái rau và hái quả không mất nhiều thời gian, nên mọi người vừa làm việc vừa chụp ảnh.

Thời tiết của tháng sáu, mặc dù có ánh nắng, nhưng ở đây cây cối nhiều, tầm mắt lại không có các tòa nhà cao tầng, cây xanh như một hồ nước nhỏ, gió thổi nhẹ, khiến cho không khí rất mát mẻ.

Chỉ chớp mắt đã đến 10 giờ năm mươi phút.

Mọi người trở lại biệt thự với đầy chiến lợi phẩm.

Nhóm nam giới câu được hai con cá, bắt một con gà và một con vịt, nhờ người trong nông trại làm thịt.

Rửa rau, rửa trái cây, mọi người ngay ngắn trật tự mà bận rộn.

Phòng bếp có hai cái bếp, mỗi tổ một cái, ai nấu ăn tốt thì lần lượt đi vào nấu.

Chỉ trong chốc lát, nhóm già trẻ em đã gấp bắt lợi hơn so với nhóm thời trang trẻ em.

Bộ Hành nấu ăn cũng không phải giỏi lắm, thế nhưng cũng coi như nhân vật chủ lực, Triệu Văn nấu ăn tốt hơn so với cô, còn ba người kia đối với nấu nướng thì dốt đặc cán mai.

Chủ lực của thời trang trẻ em lại là một vị nam giới, thấy anh cắt rau đã thấy là một tay già đời, khi nói chuyện mới biết gia đình anh có cửa hàng cơm, anh từ nhỏ đã hỗ trợ cho bộ phận nhà bếp.

Bộ Hành đã lâu không nấu ăn, hôm nay cô làm món gà cùng địa tam tiên, nộm nộm, tỏ vẻ hài lòng.

Lâu lâu mới làm đồ ăn, cô chụp một bức ảnh gửi cho Chu Mộ Tu, viết: Em làm

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62-2

Chu Mộ Tu đang họp, nhìn đến WeChat gửi một bức ảnh, trong lòng tức khắc cảm thấy hụt hẫng.

Hôm nay nhớ ra cô cùng người khác boi lội, tâm tình liền khó chịu, làn sóng chưa được xoa dịu, lại thêm một trận đá kích nữa.

Cô lại còn nấu ăn cho nhóm ăn, anh còn chưa được ăn đồ cô nấu!

Hận không thể ngay lập tức lái xe bắt cô trở về, nhưng anh cũng không có gan làm việc đó.

Cuối cùng chỉ có thể nịnh nọt mà nhấn tin lại: Hành Hành thật lợi hại, anh cũng muốn được ăn!

Trăm cay ngàn đắng tìm một icon chảy nước miếng ở sau chữ cuối.

Bộ Hành biết phong cách anh trong ngoài không đồng nhất nhiều lần nên cũng không trách, nhớ tới lúc sáng cô đi ra cửa anh không cam lòng, nhìn phòng bếp không có ai, cô không biết làm thế nào chỉ biết nhấn tin nhấn thoại nói vài câu dỗ dành anh.

Cuộc họp dài dòng lại buồn tẻ, Chu Mộ Tu liếc mắt với Ngô Vi, “Tôi đi ra ngoài một chút, anh cứ cho tiếp tục đi.”

Anh bình tĩnh đi ra khỏi phòng họp, đến cửa, lập tức bước nhanh tìm một góc không người, mở tin nhắn thoại ra.

“Mộ Tu, lần sau em sẽ làm cho anh ăn.”

Lời nói thật ra không có gì, nhưng chủ yếu là ngữ khí của cô nói những lời này, nhẹ nhàng ngọt ngào, hàm chứa ý cười.

Chu Mộ Tu lập tức cảm thấy tê dại trong lòng, đưa điện thoại tới gần tai, cong khóe miệng nghe đi nghe lại vài lần.

Trong lòng lại có chút chua xót, người ta mới nhẹ nhàng có một câu, bản thân anh còn cào ruột gan mất nửa ngày.

Mọi người cảm nhận được mùi thơm của thức ăn đều vây quanh lại, sôi nổi khen, “Nhìn ngon thật đấy!”

Đề công bằng, món ăn của hai tổ được đặt đan xen nhau, Tô Mạn Lệ và một người làm việc trong trang trại vào nếm thử, chấm điểm theo thứ tự các món.

Kết quả như dự kiến ban đầu, tổ thời trang trẻ em đã thắng cuộc.

Mọi người ở tổ thời trang trẻ em vui vẻ nhảy lên, Tiểu Viên cùng mọi người kêu lên: “Chịu phạt! Chịu phạt! Chịu phạt!”

Cùng với đó là tiếng kêu rên của tổ già trẻ em.

“Được rồi,” Tô Mạn Lệ cười, nói với Bộ Hành: “Mọi người đã đánh cược nên thua thì phải chịu à!”

“Mọi người suy nghĩ phạt thế nào đi!”

Vì thế, Tiểu Viên cùng nhóm thời trang bắt đầu thảo luận.

Thỉnh thoảng nghe được âm thanh, “Không được, như thế không thú vị.”

“Đúng vậy, phạt cái gì phải có tính khiêu chiến mới vui!”

Điền Quân ở tổ giấy trẻ em vén tay áo lên buông lời thù hằn: “Nhớ lấy ngày hôm nay, lần sau gặp sẽ biết tay nhau! Thi đấu buổi chiều đừng để thua dưới tay chúng tôi!”

Các chàng trai trong tổ thời trang trẻ em quay đầu lại cười: “Kệ họ! Trước mắt chúng ta biết chúng ta thắng cái đã! Chúng tôi đã thảo luận xong rồi ạ!”

Tô Mạn Lệ hỏi: “Phạt cái gì vậy?”

Tiểu Viên nói: “Những người thua cuộc phải gọi một cuộc điện thoại. Nếu ai đã có bạn trai thì gọi nói chia tay, nếu ai chưa có bạn trai thì phải thổ lộ nói em thích anh!”

“Trời ơi! Quá độc ác đi!”

Tổ giấy trẻ em không bình tĩnh.

Giang Kỳ Nhã vỗ bàn cười cười, “Thiếp mời tôi đã gửi đi hết rồi, bây giờ tôi mà nói chia tay, bạn trai tôi có khi cầm dao chạy đến đây tìm tôi ấy chứ!”

“Không sao, không sao! Lúc đó mọi người có thể hỗ trợ cô giải thích với bạn trai cô.”

“Ngữ khí phải rất nghiêm túc đấy, không được cười trong khi nói đấy nhé!”

Tiểu Viên nói to, “Đồ ăn sắp nguội rồi, chúng ta vừa ăn cơm vừa nghe mọi người gọi điện thoại đi!”

Tổ thời trang trẻ em thắng ngồi vào một bên, bắt đầu dùng bữa.

“Mọi người cứ lần lượt mà gọi nhé!”

Tôn Hiểu Hiểu gọi đầu tiên, khẽ cắn môi, cầm lấy di động, lắp bắp nói: “Viên Lâm Vũ. .... Em thích anh!”

Đối phương trầm mặc một chút nói: “Rất xin lỗi, anh đã có người yêu rồi!”

“Em chỉ đùa chút thôi, anh đừng nghiêm túc như vậy chứ!”

Tôn Hiểu Hiểu cười hi hi ha ha cúp điện thoại.

Bên cạnh Giang Kỳ Nhã khoác vai cô, “Cô không phải đang yêu thầm người ta thật chứ?”

Tôn Hiểu Hiểu thần sắc phức tạp mà cười cười, mặt đỏ lên.

Giây tiếp theo tự rót đầy ly rượu của mình, tự hào mà nói: “Chúc mừng sự kết thúc chín tháng yêu thầm của tôi, hôm nay tôi muốn say!”

Mọi người vỗ tay cười.

Đến lượt Giang Kỳ Nhã gọi điện, quả nhiên cô ấy cùng vị hôn phu đã cãi nhau gay gắt, hai người mỗi người một câu như muốn hủy hôn đến nơi.

Tô Mạn Lệ thấy tình huống không ổn, vội vàng lên tiếng, tốt xấu gì cũng phải ngăn lại một bi kịch hôn lễ sắp bị chia tay.

Triệu Văn trước khi gọi điện thoại, tự giễu một câu, “Để xem hôm nay có thể kết thúc hai mươi bảy năm độc thân của tôi không nào.”

Cô lấy hết can đảm nói: “Ngô Á Huy, em thích anh!”

Vừa nói xong khiếp sợ mà cúp điện thoại.

Mọi người nhao nhao, “Tắt máy sớm làm gì, để xem phản ứng của anh ta đã chứ?”

Mọi người đang nói, đi động Triệu Văn vang lên, cô xem màn hình, lo lắng không dám nghe, “Là anh ấy!”

Giang Kỳ Nhã ngồi bên cạnh ẩn nghe.

“Triệu Văn à?”

“Vâng.”

“Anh cũng thích em.”

“Wow!!!!” Mọi người hưng phấn mà vỗ tay.

Triệu Văn đỏ mặt khó nén kích động, cầm điện thoại trốn vào trong nhà.

“Đến lượt Bộ Hành rồi!”

Không biết ai nói, nhưng trong giọng nói ẩn chứa sự hưng phấn cùng chờ mong.

Bàn người vừa rồi còn cười đùa, lập tức im lặng như tờ.

Tất cả đều biết, vở kịch lớn sắp bắt đầu.

Bộ Hành buông đùa, nhìn mọi người, lấy di động ra bấm dãy số.

Tiểu Viên vươn ngón tay “Xuyt” một tiếng.

Đầu cần cô ấy ra hiệu, mọi người lúc này đều không dám thở mạnh.

“Hành Hành.”

Giọng của Chu Mộ Tu truyền tới.

Có người há miệng làm khẩu hình “Wow”, tất cả mọi người đều biết ý của cô ấy.

Bọn họ chưa từng nghe Tiểu Chu tổng dùng ngữ khí thân mật này nói chuyện.

Rõ ràng biết đây chỉ là vui đùa, Bộ Hành vốn đang rất bình tĩnh, lúc này nhìn biểu tình của mọi người không biết thế nào cũng bắt đầu lo lắng, trước cái nhìn chăm chú của mọi người cô nhẹ giọng nói: “Chu Mộ Tu, chúng ta chia tay đi.”

Đầu bên kia điện thoại im lặng khoảng năm giây.

Mọi người nhìn nhau, có người lo lắng, có người hạ mắt nhìn xuống, ẩn ẩn có chút vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

“Có chuyện gì thế?” Chu Mộ Tu hỏi lại, thanh âm có chút cứng còng.

Bộ Hành trong nháy mắt thấy hối hận, giọng cô nhẹ nhàng, “Không có việc gì, vừa rồi em chỉ nói đùa thôi.”

Đợi lát nữa mọi người phạt cô thế nào cô đều nhận, giờ cô không muốn đùa anh như thế nữa.

Chu Mộ Tu lại trầm mặc, ngay đó giọng nói có chút kìm nén, “Em bây giờ đang ở đâu?”

Bộ Hành không trả lời.

Giọng nói Chu Mộ Tu chậm rãi vang lên, ôn hòa không thể tưởng tượng được, “Hành Hành, không bao giờ cần nói lại những lời nói như vừa rồi, ngay cả nghĩ cũng không được nghĩ... Bởi vì, anh tuyệt đối không đồng ý!”

Anh nói mấy chữ cuối cùng này như cắn chặt răng rồi cúp điện thoại.

(Hôm nay edit rất tích cực lại gửi thêm một chương cho mọi người nè ^^)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63

Mọi người đều nhìn nhau, không ngừng ồn ào nhưng trong lòng có chút chột dạ, vừa rồi nghe Tiểu Chu tổng nói ở trong điện thoại có vẻ rất tức giận, sợ đến khi Bộ Hành nói lại với anh ta sẽ đem mọi người tính sổ thì sao?

Bộ Hành có chút ưu thế, nhưng ngay từ đầu cô cũng ở vạch xuất phát như bọn họ chứ không muốn nói là thấp hơn, cho nên việc phạt ngày hôm nay có một bộ phận nhỏ muốn nhắm vào cô.

Mọi người ít nhiều cũng đang chờ xem kịch vui, Tiểu Chu tổng là người thế nào chứ, sẽ để một cô gái tùy tiện nói chia tay khiêu khích với mình sao? Cho dù là đùa cũng không được phép.

Nhưng kết quả lại ngoài sức tưởng tượng, bọn họ không nghĩ tới Tiểu Chu tổng lại quan tâm Bộ Hành như vậy, vừa nghe cô nói muốn chia tay anh lại rất lo lắng.

Nghe những lời Tiểu Chu tổng nói, anh ấy rất xác định với Bộ Hành. Mọi người cũng không khó để đoán, Bộ Hành tám chín phần sẽ là vợ của ông chủ họ.

Bộ Hành biết tính Chu Mộ Tu, nghĩ sau khi ăn cơm xong sẽ gọi điện giải thích với anh. Cô buông đi động, xin lỗi mà cười cười, “Vừa rồi tôi lỡ miệng, tôi xin được nhận hình phạt khác.”

Lúc này còn ai dám nói chuyện phạt nữa, Tô Mạn Lệ thấy thế cười hòa giải, “Vậy phạt em ngày mai khi về phải mua cho mỗi người hai quả dưa.”

Bộ Hành ngừng khí nhẹ nhàng, “Không thành vấn đề. Thêm nữa buổi tối mọi người nướng BBQ, tôi sẽ nhận việc nướng xiên nướng!”

“Cái này được đấy!”

Mọi người không hên mà đều không nhắc tới việc kia nữa, lập tức lại ồn ào nhiệt tình.

Cơm nước xong, mọi người phân công nhau dọn dẹp và rửa bát đĩa.

Mỗi người tự do vui chơi, có người trở về phòng nghỉ ngơi, có người đi chơi cờ, có người đến phòng karaoke để hát.

Tô Mạn Lệ về phòng ngủ trưa, Bộ Hành một mình đi dạo, ngồi ở ghế cạnh bể bơi, muốn gọi điện cho Chu Mộ Tu.

Điện thoại vừa mới rút được nửa tiếng, đã được kết nối luôn.

Chu Mộ Tu âm thanh rõ ràng: “Em ngồi yên đó.”

“Sao?”

Bộ Hành lập tức ngẩng đầu lên, Chu tiên sinh đã đứng ở cửa.

Đứng bên cạnh anh là một chú làm việc trong nông trại, hình như chú ấy dẫn anh đến đây.

Chu Mộ Tu nói cảm ơn, chú ấy cũng rời đi.

Chu Mộ Tu đứng ở cửa ngắm cô một lúc, trầm mặt xuống đi tới chỗ cô, anh ngồi ghế bên cạnh ghế của cô, nhìn chăm chăm bể bơi gió thổi nhẹ tạo sóng nước lóng lánh.

Hai người trầm mặc hai phút, không ai nói gì.

Bộ Hành có chút chột dạ, anh hiếm khi làm mặt lạnh như vậy với cô, cô đang nghĩ có nên xin lỗi và giải thích về chuyện lúc nãy không?

Cô ho nhẹ một tiếng, đang định nói gì đó, anh đã quay mặt lại, giọng nói lạnh lùng nhưng cũng mang theo chút đề phòng, “Lúc trưa em nói cái gì?”

Bộ Hành nhận ra anh đang lo lắng, dịu giọng, “Đồ ngốc! Không phải em đã nói là nói đùa rồi sao, anh còn vội vã chạy đến đây nữa.”

Chu Mộ Tu lúc này mới có thể thở phào nhẹ nhõm, anh cũng thật ngốc, tuy ở câu thứ hai cô đã nói là nói đùa, anh cũng có thể đoán được mọi người ở đây chơi trò gì đó, nhưng vẫn thấy khó chịu, một giây cũng không thể trì hoãn, vội vàng tới đây.

Anh liếm môi, tay kéo mặt cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Bộ Hành, bây giờ anh trịnh trọng nói với em một lần, em nghe cho kỹ đây!”

Bộ Hành không chớp mắt nhìn anh.

Chu Mộ Tu nói chậm từng chữ một: “Anh không cho phép em nói ra hai chữ kia, nói đùa cũng không được.”

Bộ Hành mất rữ xuống, “Nếu có một ngày muốn chia tay thì sao?”

Cô không phải muốn tranh cãi với anh, cô tin tưởng anh, nhưng cũng sợ thế sự vô thường.

Chu Mộ Tu chắc như chém đinh chặt sắt, “Không có nếu.”

Nếu chia tay, anh sẽ theo cô đến chân trời góc biển.

Bộ Hành bỗng nhiên cảm thấy mình buồn lo vô cớ, cười cười, “Anh ăn cơm chưa?”

Chu Mộ Tu lắc đầu.

“Đi thôi, em đưa anh đến nhà ăn.”

Bộ Hành đứng lên.

Chu Mộ Tu đưa tay về phía cô, ý bảo cô kéo anh.

Bộ Hành đến gần anh, cầm tay anh.

Ai ngờ anh dùng sức kéo cô lại, Bộ Hành bất ngờ hét lên một tiếng, cho rằng mình sắp ngã xuống nước, giây tiếp theo đã bị anh ôm vào trong lòng.

Cả người anh nằm ở ghế dài, nên cô phải ngồi đè lên người anh.

Bộ Hành giây dựa muốn thoát ra, không may bị đồng nghiệp nào nhìn thấy với tư thế này cũng thật xấu hổ.

Chu Mộ Tu ôm chặt cô, đem vùi đầu vào cổ cô, hít một hơi thật sâu, rầu rĩ mà nói: “Hành Hành, vừa rồi trên đường đi anh thực sự tức giận, nghĩ nếu mà bắt được em sẽ mắng rồi đánh cho một trận.”

Thật ra đánh hay là mắng anh đều rất đau lòng. Tình huống lúc ấy đối với anh thực sự nghiêm trọng, khi anh nghe cô nói muốn chia tay, trong lòng nặng nề đau đớn, tim như ngừng đập.

Tuy cô nói là nói đùa, nhưng anh đã rơi vào trong trạng thái cô nói muốn chia tay, sợ hãi, hoảng hốt, rồi cũng không biết làm thế nào với cô.

Bộ Hành rất hối hận, nghĩ lại sao lúc đó lại làm theo mong muốn của những người khác cơ chứ, ấp úng nói nhỏ: “Xin lỗi anh, em sai rồi.”

Cô chủ động đưa tay ra, “Cho anh đánh một cái, bót giận nha.”

Chu Mộ Tu cầm tay cô, xoa xoa mặt, như thể đang còn giận.

Bộ Hành muốn dỗ anh, chuyển sang mặt anh, xoa xoa tay, “Vậy anh muốn thế nào?”

Chu Mộ Tu lúc này tâm tình đã thoải mái, bình tĩnh nhìn mắt cô, cố ý hỏi: “Anh muốn thế nào sẽ là thế ấy sao?”

Bộ Hành nghi ngờ nhìn anh, “Chỉ cần em có thể làm được em sẽ làm.”

“Hành Hành đương nhiên có thể làm được.”

Chu Mộ Tu cong lên khoe miệng, không biết xấu hổ nói vào tai cô mấy chữ.

Biết ngay anh sẽ không đứng đắn, Bộ Hành mắt nheo lại, vỗ nhẹ vào gáy anh, quả quyết nói: “Không cần.”

Tối hôm qua anh yêu cầu cô cái gì, cô không đồng ý, đến bây giờ vẫn nhớ mãi không quên.

Chu Mộ Tu tức khắc kêu lên, thờ dài thật sâu, xì xì mặt.

Bộ Hành biết anh làm bộ, làm tịch, có chút mềm lòng, giải thích: “Em không phải không đồng ý với anh, mà là. .... Sẽ không bao giờ.”

Chu Mộ Tu trong lòng mừng thầm, híp mắt nhìn cô, ngữ khí khiêu khích, “Không phải em tự nhận em xem nhiều phim đen hơn anh à?”

Bộ Hành bị anh kích bác, nhướn mày, “Ít nhất lần đầu tiên trên giường, em còn làm tốt hơn anh!”

Chu Mộ Tu bị chọc điểm yếu, cùng cô ngồi dậy, cắn răng, “Bộ tiểu thư, nói cho rõ vào, anh làm gì mà em bảo không tốt?”

“Em nói anh không tốt lúc nào?” Bộ Hành nhún mày, châm biếm, “Em nói em làm —— còn —— tốt —— hơn —— anh!”

“Được.”

Chu Mộ Tu cũng không tức giận, nhẹ nhếch khoe miệng, “Vừa rồi em nói em làm tốt, em có biết nó như thế nào không? Đó không phải chỉ là những động tác cơ bản thôi sao!”

“Haha! Khiêm tốn một chút có được không? Chuyện lớn như vậy, đêm mai hãy chờ em, coi như em đang ăn lap xường vậy!”

Ăn..... Lap xường?

Chu Mộ Tu nghe cô nói tức khắc mặt đen tối, trong đầu không tự chủ được bắt đầu tưởng tượng ra cảnh mỹ lệ kia, cả người đều tê dại, đặc biệt là chỗ cô đang ngồi lên.

Bộ Hành lập tức cảm giác được, cơ thể có chút bất an, trùng mắt với anh, “Anh thành thật quá nhỉ!”

“Em đừng nhúc nhích!”

Chu Mộ Tu ôm chặt cô, miễn cưỡng kìm nén khát vọng mệnh mông, thờ dài một hơi, chậm rãi xoa dịu khát vọng đang rục rịch trong từng tế bào.

Trong lòng ai oán, không phải tại cô nhắc tới lap xường gì đó hay sao!

Không dám cùng ngồi với cô, anh chủ động đứng xuống đất, “Dẫn anh đi ăn cơm đi.”

“Ừ!” Bộ Hành ngoan ngoãn mà khoác cánh tay anh đi đến nhà ăn.

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63-2

Khi gọi món ăn, anh vẫn còn lúng túng nhìn mắt cô, gọi hai món ăn và một canh.

Hai món ăn đó là: Gà và địa tam tiên.

Bộ Hành nếm trước, thực tế mà nói: “Đầu bếp chính là đầu bếp, nấu ăn ngon hơn nhiều so với em. Được rồi, anh cứ xem như đây do em nấu đi.”

Chu Mộ Tu nghe cô nói ý như không muốn làm cho anh ăn, liền thấy không vui, “Anh không ăn, anh muốn em làm kia.”

Bộ Hành dở khóc dở cười, “Ấu trĩ! Em làm em làm là được chứ gì?”

Người này khi đối mặt với cô vừa keo kiệt lại vừa ấu trĩ, nói ra thì ai tin chứ!

Chu Mộ Tu lại cố ý xuyên tạc lời nói của cô, bỡn cợt mà cười, “Em định làm như thế nào? Làm ở đâu?”

Bộ Hành vừa bực mình vừa buồn cười, đưa tay lên đầu anh, làm bộ muốn gỡ đầu một cái.

Anh không né tránh, không đứng đắn mà vừa cười vừa nhìn cô.

Bộ Hành chỉ muốn hù dọa anh, lại thấy anh cợt nhả như vậy, cười lên lưng cọt rồi khó mà leo xuống, cô gõ mạnh một cái vào đầu anh.

Chu Mộ Tu khoa trương mà “Á” lên một tiếng.

Bộ Hành thấy lưu lại trên làn da trắng trắng của anh một dấu màu hồng, nhện không được lấy tay xoa xoa, mắng anh, “Anh không biết tránh à?”

Anh nắm lấy tay cô, mặt dày mà nói: “Đánh là thương, mắng là yêu. Anh thích.”

Vừa lúc đó có một di mang trái cây đến, không biết đã nhìn trộm trong bao lâu, miệng cười cười và dùng giọng địa phương nói một câu.

Bộ Hành da không mòng, nhưng nghe được lời nói đó lại hơi đỏ mặt.

Chu Mộ Tu ngạc nhiên, hỏi thẳng Bộ Hành, “Di ấy nói gì thế?”

Bộ Hành cố ý giấu cảm quả nho bỏ vào miệng, cố ý nói: “Bác ấy nói anh nhìn có vẻ khôn khéo, thông minh, nhưng lại là một tên đại ngốc.”

Chu Mộ Tu không tin, “Đừng lừa anh!”

Lúc sau anh liên tục hỏi nhưng Bộ Hành nhất định không nói.

Ăn cơm xong, Chu Mộ Tu còn muốn ăn và ở đây, nói muốn ở đây cùng vui vẻ với mọi người.

Bộ Hành sớm biết như vậy, không phàn nàn một câu nào đến vườn cây để nịnh nọt anh, đồng ý mai trở về sẽ nói cho anh nghe đi kia nói cái gì, anh mới đồng ý trở về.

Năm giờ chiều, mọi người Bella bắt đầu bận rộn.

Bên phải biệt thự có lều gỗ giống như ở khu sinh thái, trong đó có bàn ghế bằng các gốc cây.

Cạnh đó chính là bếp nướng BBQ.

Chạng vạng tối có chút gió hơi lạnh, mọi người cùng nhau vây quanh ăn nướng BBQ và uống bia còn gì hợp lý hơn nữa.

Về nguyên liệu nấu nướng mà nói, không chỉ có vài thứ rau tươi, ngay cả thịt cũng là loại được nông trang giết mổ trong ngày.

Hơn nữa tay nghề nướng thịt của Bộ Hành không tồi, vừa lửa đủ để chín, mọi người ăn uống vui vẻ, không ngừng dùng tay ra dấu like cho cô.

Người thì đông, sợ một mình Bộ Hành làm không xong, Tô Mạn Lệ kêu Chu Dung Dung đến hỗ trợ cho cô.

Đang nướng, Bộ Hành vừa xiên thịt vừa nhận điện thoại.

“Alo, Tiểu Lulu!”

“Được, hôm nay ở nông trang khá tốt, cảm ơn anh.”

“Được, đồng ý hai nghìn một trăm vạn, các loại thuế và phí mỗi bên chịu một nửa, đồ dùng trong nhà tôi đều không cần. Anh cứ tiến hành đi.”

“Ừ, đến lúc đó chúng ta sẽ hẹn lại, có gì liên hệ WeChat nhé!”

Mọi nhất cử nhất động của Bộ Hành đều được mọi người chú ý, cuộc điện thoại này mọi người cũng đều nghe thấy được, gây sự chú ý nhất vẫn là hai nghìn một trăm vạn kia.

Tô Mạn Lệ hỏi: “Em muốn bán nhà à?”

“Vâng,” Bộ Hành cất di động, “Đó là nhà cũ của em cũng ở Nam Phụng thôi.”

Triệu Văn kinh ngạc, “Bán hơn hai nghìn vạn sao? Cái biệt thự chúng ta đang ở đây nếu bán còn không được số tiền đó.”

Bộ Hành gật đầu, “Nhà tôi thật ra không xa hoa bằng biệt thự này, cũng không lớn, chỉ là một tiểu biệt thự bình thường. Nhưng lại nằm ở vị trí tốt, ngay trung tâm, xung quanh có trường học.”

Tôn Hiểu Hiểu tò mò, “Cô là con một à? Nhà ở mang tên cô à?”

“Đúng vậy.” Bộ Hành không muốn trước mặt đồng nghiệp nói đến chuyện ba mẹ mình, chỉ nhẹ nhàng nói băng quơ: “Khi tôi mười tuổi ba mẹ tôi đã cho tôi ngôi nhà đó, nói cho tôi làm cửa hồi môn sau này.”

Không biết ai trầm trồ, “Quá tốt! Nếu tôi có một căn nhà trị giá mấy trăm vạn thì trong mơ tôi cũng cười ấy chứ.”

Lời này nói ra trúng tiếng lòng của không ít người ở đây.

Phạm Văn Hiến đang cùng Điền Quân uống bia cười khỏ, bản thân lúc trước cũng đã để ý đến cô ấy, thật đúng là vọng tưởng.

Tiểu Viên nhìn Bộ Hành thành thạo nướng thịt, rắc vừng, không thể không hỏi: “Bộ Hành, hôm nay thấy cô nấu ăn tôi rất ngạc nhiên, cô làm thế nào các que nướng lại đều nhau như vậy?”

“Đúng đấy, nhìn không giống người không vào bếp bao giờ.”

Bộ Hành cười, “Trước đây không phải tôi nói tôi sinh ra và lớn lên ở nông thôn sao? Ông nội tôi có một trang trại nên Nông gia nhạc, ngoài cắt dưa tôi còn làm que nướng cho khách. Lâu lắm rồi không nướng, tay nghề không được như trước nữa.”

“Quá đỉnh, cô nướng không kém các đầu bếp đâu!”

Tô Mạn Lệ cũng không nghĩ tới, nửa đùa nửa thật nói: “Bộ Hành nhà chúng ta có tiền, có nhan sắc còn không kiêu ngạo, lại biết làm đồ nướng, công việc thì chưa bàn đến, một cô gái tốt như vậy nghìn dặm mới tìm được. Cho nên, chị nghĩ, Tiểu Chu tổng thật có phúc mới được làm bạn trai Bộ Hành.”

Mọi người cũng suy nghĩ về điều đó, một số người sinh ra đã vượt xa bạn, nếu bạn ghen tị cũng là điều bình thường, nhưng tại thời điểm này nó rất thuyết phục.

Tiểu Viên đảo tròn mắt, cười đen tối, xâu xà mà trêu chọc, “Khó trách Tiểu Chu tổng lại lo lắng như vậy, vừa nghe Bộ Hành nói muốn chia tay liền vội vã mà chạy tới!”

Mọi người đều ngạc nhiên, “Chu tổng đã tới đây sao? Sao tôi không thấy anh ấy nhỉ?”

Bộ Hành bình tĩnh cười, giữa trưa hai người ở bên cạnh bể bơi ôm ôm ấp ấp vẫn có người nhìn thấy được.

Tiểu Viên quả nhiên cười ranh mãnh, “Mọi người khi đó đều ở trong nhà chơi hết còn đâu! Người ta đến đây gặp bạn gái, ngọt ngào thân mật, tôi cũng không còn mặt mũi đứng nhìn ấy chứ!”

“Ai u! Nhóm độc thân đâu rồi, cạn chén thôi!”

Không biết ai hét to một tiếng, mọi người cùng nhau cười rộ lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64

Mọi người cười đùa vui vẻ.

Nhân lúc Tô Mạn Lệ đi ra chỗ khác, Chu Dung Dung đến ngồi cạnh Bộ Hành, ngữ khí tán thưởng, “Hành Hành tỷ, em rất hâm mộ chị, về sau chị chính là thần tượng của em, em là fan nhỏ của chị!”

“Phải vậy không?” Bộ Hành liếc nhìn cô ta cười cười, “Để chị đoán xem, em không phải xem chị như phần đen chứ? Sẽ không đăng ẩn danh những tin tức về chị chứ?”

“Sao lại.... Thế à?”

Chu Dung Dung trong nháy mắt có chút sợ hãi, nhìn Bộ Hành tập trung nướng BBQ như cũ, mặt lạnh lùng tự tin, không được tự nhiên mà đưa mắt đi chỗ khác.

Bộ Hành thần sắc nhàn nhả mà đem thịt dê đã chín bỏ vào đĩa, ngữ khí nhàn nhạt, “Em tuần trước đã xin chuyển chính thức phải không? Cùng với đó em đặt tâm tư vào việc khác nữa, không bằng em tập trung cho công việc nhiều hơn có phải tốt hơn không?”

Chuyện bài đăng lúc trước trên diễn đàn, Bộ Hành suy đoán là Tôn Hiểu Hiểu và Giang Kỳ Nhã cùng làm, nhưng cô nghe Mộ Tu nói đó là Chu Dung Dung thì có chút kinh ngạc.

Trước đây Chu Dung Dung luôn ở bên cạnh cô, tỏ ra ngây thơ ngọt ngào, trải qua việc đăng ẩn danh cô ta vẫn trước mặt một thái độ sau lưng lại thái độ khác, cô không nghĩ mình tiếp tục bị cô ta cô lập.

Chu Dung Dung thần sắc bất định, không biết làm sao, “Hành Hành tỷ..... Sau này em sẽ cố gắng làm việc.”

Bộ Hành kim nén, “Cái này xong rồi, mang qua cho mọi người đi.”

“..... Vâng.”

Chu Dung Dung lo sợ bất an mà đứng lên, trong lòng ngờ vực, không biết vừa rồi do trùng hợp hay chị ta đã biết cô là người đăng tin kia trên diễn đàn.

Không khí trong lều gỗ ngày càng náo nhiệt.

Nguyên nhân cũng bởi vì rời khỏi thành thị, đến gần thiên nhiên, các đồng nghiệp thoải mái ngồi, uống rượu nói chuyện phiếm, bình thường tan tâm khó có cơ hội để ngồi thế này với nhau, vô hình kéo mọi người xích lại gần nhau hơn.

Mọi người ăn gần hết, trong đám đông Tô Mạn Lệ và Bộ Hành nhìn nhau, ý bảo mọi người trật tự, “Nhân cơ hội hôm nay, chị có mấy lời muốn nói!”

Tất cả nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh.

Bộ Hành dừng tay, lấy một ghế gấp nhỏ đến ngồi cạnh Triệu Văn.

Tô Mạn Lệ nói: “Hoạt động lần này đi hai ngày một đêm là do Bộ Hành đề nghị, khoảng thời gian trước ai cũng vất vả, nên cũng tính toán để mọi người thư giãn một chút.”

Cô dừng lại một chút rồi nói tiếp:

“Tôi hi vọng qua hoạt động lần này, mọi người hãy dành cho nhau những tình cảm chân thật, nếu không vừa lòng hãy nói thẳng ra. Mọi người có ý kiến gì đối với tôi hay với bất kỳ một đồng nghiệp nào, hôm nay đều có thể nói thẳng thắn trước mặt, quát tháo một trận cũng được. Nhưng từ sau hôm nay trở đi, bất kỳ ai cũng không được so đo, tị nạnh, không được để cảm xúc vào công việc, ảnh hưởng đến không khí tập thể, ảnh hưởng đến hiệu quả làm việc.”

Tất cả mọi người đều im lặng, mọi người nhìn nhau, không ai mở miệng nói chuyện.

Lúc này Phạm Văn Hiến đứng lên, “Tôi thấy hoạt động lần này rất hay. Để tôi nói trước nhé, khoảng thời gian vừa rồi cảm xúc với công việc của tôi không được tốt lắm, một mặt do bản thân tôi, nhưng mặt khác còn do mâu thuẫn với chủ nhiệm thiết kế trước. Bởi vì cô ấy, đã có lần tôi thậm chí còn tính toán đến việc từ chức, bây giờ chủ nhiệm thiết kế đã thay đổi, nói thật, lòng tôi đã thoải mái hơn nhiều, tôi sẽ cố gắng làm việc để tiếp tục ở lại Trác Chu.”

Có vài đồng nghiệp nghe anh ta nói xong không khỏi gật đầu, đúng thật do quan hệ với Từ Giai, mọi người không đoàn kết, vài ba người chung một nhóm, tất cả đều có tham vọng riêng.

Điền Quân có quan hệ tốt với Phạm Văn Hiến cũng nói: “Hiên ca trước đây cũng đã nói với tôi về chuyện nghỉ việc, tôi lúc ấy cũng không khuyên anh ấy, vì Từ Giai bắt bẻ anh ấy mỗi ngày, vì vậy anh ấy vẫn nên rời đi thì tốt hơn.”

Có người khỏi xương, mỗi người một câu liên quan đến Từ Giai, rồi từ từ cũng nói đến vấn đề của mình cùng một số kiến nghị.

Bình thường rất hoạt bát, nhưng Chu Dung Dung đã gờ tay trong khoảng thời gian dài im lặng, sợ hãi mà nói: “Em có chuyện muốn tự thú.”

Tất cả mọi người đều cười.

Triệu Văn trêu chọc cô, “Em đã phạm tội gì? Hãy thành thật nói ra.”

Chu Dung Dung cúi đầu, chán nản nói: “Chính em đã đăng bài trên diễn đàn kia.”

Mọi người đều sửng sốt.

Khi cô nói những lời này, sắc mặt Tôn Hiểu Hiểu có điểm khó coi, sợ Chu Dung Dung kéo mình xuống nước, trước đó cô đứng đằng sau xúi giục không ít.

Chu Dung Dung về mặt ấy náy, “Em có nghe người ở phòng khác nói, trước kia cũng nghe các anh chị khóa trên nói rằng họ có những quy định bất thành văn tại nơi làm việc, em tưởng đó là sự thật. Em lúc ấy có chút tức giận, cảm thấy không công bằng, không nghĩ nhiều nên đã đăng tin đó. Đăng xong em cảm thấy rất hối hận, còn tìm quản trị viên để xóa bài đăng, nhưng quản trị viên đã phớt lờ em.”

Mọi người lặng ngắt như tờ, nhìn về phía Bộ Hành, rốt cuộc cô mới là “Người bị hại”.

Bộ Hành bây giờ có cái nhìn khác đối với người tên Chu Dung Dung này.

Tiểu nha đầu làm như vậy phần lớn sợ sau này bị cô trả đũa, bản thân không qua được thời gian thử việc.

Không qua được kỳ thử việc vốn dĩ cũng không phải việc gì to tát, trong những cuộc phỏng vấn xin việc sau này cùng lắm Chu Dung Dung giấu đoạn lý lịch đã từng làm việc ở Trác Chu đi là được. Nhưng nếu cô ta có thể một hoặc hai năm tới, không chỉ học hỏi thêm được nhiều thứ, mà còn đạt được rất nhiều lợi thế sau này khi cô ta chuyển đến công ty khác.

Hiện giờ, cô ta ở trước mặt mọi người “Dũng cảm” mà nói ra chuyện này, nếu cô thật sự không qua thời gian thử việc, tất nhiên người khác sẽ nghĩ Bộ Hành báo thù việc tư.

Tuy nhiên, mọi người không biết, Bộ Hành với tư cách quản lý đã ký tên đồng ý trên lá đơn xin chuyển chính thức của Chu Dung Dung.

Trình độ của cô ta không tệ, đầu óc cũng nhạy bén, qua thời gian thử việc cũng là việc đơn giản.

Chu Dung Dung đã muốn khóc, nhìn cô chăm chăm, “Chị Bộ Hành, em xin lỗi chị, chị bỏ qua cho em nhé!”

Ở thời điểm này, Bộ Hành nếu không tha thứ sẽ bị mọi người đánh giá cô nhỏ nhen, cô cười cười, “Phạt em tuần tới phải mua cho chị hai bữa cơm trưa.”

“Vâng, được ạ!”

Chu Dung Dung lập tức như trút được gánh nặng mà cười vui vẻ.

Trong bầu không khí náo nhiệt như vậy, việc của Chu Dung Dung chỉ như một nốt nhạc nhỏ, bởi vì cô ấy “Vô tình phạm lỗi”, mọi người đều dễ hiểu.

Mọi người bắt đầu nói về chuyện khác.

Tô Mạn Lệ nói xen vào, “Bộ Hành, em có gì muốn nói với mọi người không?”

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64-2

Bộ Hành nhìn mọi người, mỉm cười nói: “Qua một thời gian làm việc với nhau, tôi nghĩ mọi người cũng đã hiểu ít nhiều về tôi. Cho dù mọi người có vừa ý hay không, thì tôi đã ở vị trí chủ nhiệm thiết kế của Bella.”

Giọng cô nhẹ nhàng, có chút ý đùa, mọi người không khỏi cười rộ lên.

Bộ Hành thu ý cười, “Cho nên, xin mọi người hãy kiên định phối hợp với tôi trong công việc, cùng nhau vâng theo sự lãnh đạo của chị Mạn Lệ, để Bella ngày càng phát triển. Hầu hết chúng ta đều không thể giống chị Mạn Lệ, chị ấy đã ở Trác Chu nhiều năm như vậy, khả năng tương lai chúng ta sẽ đầu quân cho công ty khác thậm chí là lĩnh vực khác. Nhưng tôi hy vọng thời gian ở Trác Chu sẽ là hồi ức tốt đẹp cho tương lai của mỗi người, chân thành hy vọng mọi người cũng giống như tôi, đều trưởng thành hơn khi ở Trác Chu.”

Cô nhìn quanh một lượt, ngữ khí nghiêm túc, “Tôi còn hai câu muốn nói.”

Mọi người đều ngồi thẳng, nhìn cô.

“Nếu, bạn vừa lòng với hiện tại, tôi không có ý kiến gì, xin hãy làm tốt công việc của mình, nhưng cũng có khả năng bạn sẽ bị người khác thay thế. Nếu bạn muốn có tương lai tốt hơn hoặc muốn tăng lương, thì hãy nỗ lực làm việc để trở nên ưu tú hơn, hãy thể hiện bản lĩnh của các bạn ra. Tôi và giám đốc Tô sẽ quan tâm đến điều đó.”

Ở nơi làm việc, mọi người đều muốn trở nên xuất sắc, ai cũng mong sẽ có một tiền đồ tốt đẹp, nhưng đại đa số mọi người đều mệt mỏi với công việc, thành ra đều tự an ủi bản thân mình chỉ có tư chất bình thường, dẫn đến thói quen vừa lòng với những gì mình đang có. Thực tế bạn còn chưa dám thử, hoặc cũng đã thử qua một lần nhưng khi thất bại bạn lại từ bỏ.

Mọi người ngồi đây đều là người trẻ tuổi, phần lớn chưa lập gia đình. Bộ Hành nói những lời này ra khơi dậy tinh thần làm việc và suy nghĩ của nhiều người, tất cả lập tức cảm nhận thấy nhiệt huyết đang được dâng trào.

Đặc biệt về phía mọi người, cô nói những lời này không chỉ đứng ở lập trường quản lý, mà còn lấy thân phận vợ ông chủ Trác Chu khích lệ tinh thần nhân viên.

Tô Mạn Lệ thấy hiệu quả đã đạt được, nhìn Bộ Hành khẽ gật đầu.

Bộ Hành đứng lên vỗ vỗ tay, tuyên bố, “Vừa rồi ai nói muốn xuống nước không chờ được ấy nhỉ? Xin mời phát huy tối đa trong cuộc thi kế tiếp!”

Cô cong khóe miệng, “Bên nào chiến thắng sẽ nhận được lì xì của chính Chu tổng qua WeChat!”

“A a a a a!!!!”

“Tôi hận!!”

“Trời ạ! Tôi như thể vịt trên cạn thế này! Sớm biết thế này trước đây tôi đã học bơi rồi!!”

Mọi người lập tức sôi nổi lên, ở giữa sự hỗn loạn ấy có vài cái cau mày, kêu rên.

Vẫn chia nhóm như cũ đó là tổ thời trang trẻ em và tổ giày trẻ em, mỗi tổ cử ra bốn người, mỗi người bơi hai lần qua lại, đua tiếp sức.

Bây giờ đã tám giờ tối, bên ngoài đèn đường đã được bật, không sáng giống ban ngày, cả nam lẫn nữ lần đầu tiên mặc đồ bơi trước mặt đồng nghiệp có vẻ căng tự tin hơn.

Mọi người đến cạnh hồ bơi khởi động cho ấm cơ thể, chuẩn bị cho cuộc thi.

Bộ Hành mặc đồ bơi thể thao, có vòng cổ cùng áo tắm liền thân, có vẻ rất bình thường ở giữa các cô gái diện đủ loại kiểu áo tắm.

Tuy dáng người cô không đầy đặn, nhưng đôi chân dài thẳng tắp cũng khiến người khác ghen tị.

Tô Mạn Lệ là trọng tài kiêm nhiếp ảnh gia, cô gọi mọi người đến chụp một bức ảnh chung, đăng trên diễn đàn của trung tâm thiết kế.

Buổi tối thứ sáu đúng là thời gian nhàn rỗi, các đồng nghiệp ở các nhãn hiệu khác lập tức mồm năm miệng mười thảo luận sôi nổi trên diễn đàn.

“Wow! Bella ăn chơi quá đi!”

“Thật đẹp mắt! Liếc mắt một cái toàn nhìn thấy trai xinh gái đẹp!”

“Không nghĩ tới Giang Kỳ Nhã lại trông như vậy!”

“Bộ Hành mặt thật xinh, vai, cổ và đường cong cũng đẹp, quan trọng đôi chân kia rất nuột!!!”

“Rất nổi bật, nếu cô ấy đẩy đặn thêm chút nữa thì rất hoàn mỹ!”

“Tôi cảm thấy như vậy cũng đẹp mà, cô không thấy những siêu mẫu sao? Loại dáng này như cái móc áo, mặc bao tài cũng thấy đẹp.”

.....

Mọi người thảo luận rất vui vẻ, họ quên mất rằng người chưa bao giờ nói chuyện Chu tổng đã từng bị Kim Võ Dương kéo vào trong diễn đàn này.

Chu Mộ Tu lúc này ôm “Tiểu cô nương” nửa nằm nửa ngồi trên sofa.

Mở tivi ra, anh lật tới lật lui xem các cuộc đối thoại trong diễn đàn, mắt lại nhìn “Đại chừng mực” trên ảnh chụp.

Thật ra nhóm này anh đã chặn từ lâu, lâu lâu ngẫu nhiên mới mở ra xem một lần.

Thật trùng hợp khi vừa rồi anh mở ra, lại có “Thu hoạch ngoài ý muốn”.

Bộ áo tắm này là bộ kín đáo và không phô trương nhất trong vài bộ áo tắm của cô ấy, anh đã chọn nó vào buổi sáng để xem cô có nhét vào trong túi không.

Nhưng trong lòng lúc này lại cảm thấy hối hận, sớm biết thế này tối qua anh đã đi mua một bộ áo dài quần dài rồi, đúng, giống như bộ áo lặn vậy!

Anh rất muốn gọi Tô Mạn lệ để cô xóa bức ảnh kia đi, đỡ bị người khác soi mói bình phẩm từ đầu đến chân, Hành Hành có chỗ nào không đầy đặn, anh cảm thấy rất đẹp, rất vừa vặn.

Nhưng anh cũng biết nếu anh gọi cho Tô Mạn Lệ thì sẽ làm cho chuyện bé xé ra to, đặc biệt làm ông chủ vẫn nên duy trì khoảng cách thích hợp với nhân viên, chỉ biết nắm bím tóc “Tiểu cô nương” giận dữ.

Ở bên này Bella đã bắt đầu thi đấu sau tiếng huyết gió của Tô Mạn Lệ.

Hai tổ cử bốn người mạnh nhất của mình, bên thời trang trẻ em là ba nam một nữ, bên giày trẻ em là hai nam hai nữ.

Hai đội đã thảo luận về sức mạnh của nhau, Bộ Hành với tư cách tuyển thủ hạt giống bán chuyên nghiệp được sắp xếp ở vị trí nước rút cuối cùng.

Lượt một và lượt hai, hai bên không phân cao thấp, ở lượt ba khi Tôn Hiểu Hiểu đấu với một người nam đội đối phương, cô ấy bơi chó nên bị bỏ một đoạn xa.

Khi Tôn Hiểu Hiểu bơi về, một anh chàng của đội đối phương đã nhảy xuống bơi.

Tôn Hiểu Hiểu cố gắng hết sức trở về, Bộ Hành nhảy xuống nước, dùng kỹ năng bơi tự do mà cô giỏi nhất ra sức đuổi theo đối phương.

Tiếng reo hò của mọi người vang lên hết đợt này đến đợt khác, có lẽ do Bộ Hành đuổi theo quá nhanh, ngay cả những cô gái ở đội đối phương cũng hưng phấn mà cổ vũ: “Bộ Hành cố lên! Bộ Hành cố lên!!”

Tô Mạn Lệ cũng khăn trương cầm di động lên chụp.

Quả nhiên, bán chuyên nghiệp so với nghiệp dư ưu thế vẫn hơn hẳn, khi đối phương bơi quay về, Bộ Hành đã đuổi kịp, đã có người cách vạch đích hai ba mét và người thứ nhất về tới đích.

“Quá tuyệt vời!!!”

Lúc này mặc kệ ai thắng ai thua, tất cả mọi người đều bắt đầu la hét, đội cổ vũ đứng trên bờ hưng phấn nhảy luôn xuống nước vui đùa.

Tô Mạn Lệ giờ di động về phía Bộ Hành, Bộ Hành vừa thở phì phò, vừa nhìn Tô Mạn Lệ cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, đẹp rạng rỡ mà rất tự tin.

Không lâu sau, trong diễn đàn của trung tâm thiết kế lại thảo luận sôi nổi.

“Má ơi! Tôi cảm giác như đang xem thi đấu của thể vận hội Olympic thế này! Khăn trương quá!”

“Chủ nhiệm Bộ cười tươi nhìn rất đẹp!”

“Đẹp quá đi! Cô ấy thật lợi hại, tôi muốn chọn cô ấy!”

.....

Chu Mộ Tu ngồi thẳng dậy, nhìn nụ cười của cô ấy ở bức ảnh cuối cùng hết lần này đến lần khác, vừa kiêu ngạo lại vừa hấp dẫn.

Anh hận không thể hét lớn trong diễn đàn: Đây là cô gái của tôi, không ai được mơ tưởng đến!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65

Vào lúc hơn chín giờ, cuộc sống về đêm mới bắt đầu.

Sau khi mọi người vui đùa với nhau ở dưới bể bơi đã gào thét rằng đêm nay muốn thức trắng đêm.

Tô Mạn Lệ lên tiếng: “Mọi người tự do hoạt động, sáng mai thoải mái ngủ nướng!”

Vì thế mọi người thay quần áo rồi lại nhảy nhót mà ủa vào phòng karaoke tiếp tục cuồng nhiệt.

Bộ Hành lên tầng đi tắm, sau đó trở về phòng.

Cô thật sự rất mệt, từ sáng đến giờ đã bận liên tục, hơn nữa đã lâu không vận động, hôm nay lại bơi lội cường độ cao như vậy, hiện tại cảm thấy toàn thân không còn sức lực.

Cô nằm ở trên giường, gọi điện thoại cho Chu Mộ Tu.

Chuông kêu lên một hồi đã bị tắt máy, cô cảm thấy kỳ lạ, thì anh gọi video WeChat đến.

Video vừa được kết nối, cũng thấy anh vừa mới tắm xong, tóc ở trán đang còn ướt.

Chu Mộ Tu liếc mắt chú ý tới tóc dài của cô, nhíu mày, “Em đi sấy tóc trước đi.”

Ở đây không có bồn tắm, Bộ Hành tắm nhanh rồi ra, cũng lười sấy tóc, chỉ dùng khăn khô lau hai lần.

Cô cũng lười di chuyển, “Không cần sấy đâu, lát nữa nó tự khô ấy mà.”

“Không được. Tóc em dài thế, không sấy khô, để ướt đau đầu đấy.”

Chu Mộ Tu ngữ khí rất kiên quyết.

Bộ Hành không thể không nghe theo, ngồi dậy đi vào phòng tắm sấy tóc, sấy khoảng sáu bảy phút mới trở lại giường.

Nghỉ ngơi anh, “Anh cũng không sấy tóc đi à?”

“Anh đang nóng trong người rồi tóc sẽ tự khô thôi.”

Nói xong, Chu Mộ Tu như liên tưởng đến cái gì đó cười rộ lên, vẻ mặt ái muội.

Bộ Hành biết anh lại hiểu sai, lớn mật hỏi thẳng ra, “Chu Mộ Tu, anh có phải rất thích làm tình với em không?”

Hai người bọn họ kể từ khi bắt đầu đến nay, tần suất chuyện chăn gối so với các cặp tình nhân khác sao hơn hẳn, cô đang hoài nghi bọn họ có phải đã đạt đến mức không có không chịu được.

Chu Mộ hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô, không chút do dự thừa nhận, “Đúng.”

Không phải chỉ là thích, anh nghĩ đến chuyện đó khi cô ở cạnh anh, khi cô không ở bên cạnh thì anh lại càng muốn.

Bộ Hành cong hai chân, truy vấn: “Thích cơ thể em hay thích con người em?”

Chu Mộ Tu bật cười, cô luôn táo bạo như thế không nghĩ tới cũng sẽ đề ý mấy chuyện vụn vặt như vậy, anh cảm thấy có chút vui sướng.

Bộ Hành lại rất muốn biết đáp án, thúc giục anh, “Trả lời em.”

Chu Mộ Tu thở dài, ngữ khí lại nghiêm túc, “Đồ ngốc, bởi vì yêu em nên mới muốn cùng em làm những chuyện như thế. Chỉ muốn làm chuyện đó với em!”

Bộ Hành trong lòng cảm thấy thoải mái, cô cảm giác như đang nghe những lời lãng mạn âu yếm, không chút bần xỉn cười với anh.

Chu Mộ Tu lại cảm thấy cô cười như đang câu dẫn anh, nhưng hiện tại lại không đụng được vào cô, không khỏi nóng vội hỏi: “Ngày mai khi nào em về thế? Để anh đi đón.”

“Ba giờ chiều.”

“Được!”

Bộ Hành thấy anh nằm xuống, che chăn, hỏi anh, “Anh sao ngủ ở đây? Làm gì mà không lên giường mà ngủ?”

“Không được, em nói anh phải ngủ một tuần ở sô pha còn gì, hôm nay là ngày cuối cùng rồi.”

Ngữ khí của anh như thể làm bộ “Tất cả anh đều nghe theo em và rất ngoan.”

Bộ Hành nhìn vào mặt anh ở trên màn hình, trong lòng chửi thầm, người đàn ông này nhìn ở góc độ nào cũng thật đẹp trai. Quay đầu nghĩ lại, ngay từ đầu cô cũng rất thích vẻ đẹp và cơ thể anh, bọn họ cứ như thế mà hấp dẫn lẫn nhau.

Trong lòng không khỏi thở dài, giọng nói ôn hòa: “Anh lên giường ngủ đi! Nằm ở sô pha không thoải mái mà.”

Người ta lại còn ra vẻ kiêu ngạo, “Không, anh chờ đêm mai em đón anh ở trên giường.”

Bộ Hành nhin không được liếc anh một cái, cô vừa ngáp vừa nằm xuống.

Chu Mộ Tu mắt trông mong hỏi: “Em rất mệt phải không?”

“Vâng,” Bộ Hành xoa xoa bả vai, “Anh xem video bơi lội được đăng trong diễn đàn rồi à? Lâu lắm rồi em không dùng hết toàn bộ sức lực như vậy.”

Nhắc tới bơi lội Chu Mộ Tu liền có chút không thoải mái, thấy cô như vậy lại thêm đau lòng, buột miệng thốt ra, “Để anh qua đó xoa bóp cho em nhé, nếu không ngày mai chắc chắn toàn thân em đau cho mà xem.”

Nhìn anh đã ngồi dậy, Bộ Hành vội nói: “Thôi không cần đâu, em ngủ ngay bây giờ ấy mà. Mai về anh xoa bóp cho em sau cũng được.”

Cô biết nếu cô không kiên quyết phản đối, anh sẽ lập tức lái xe đến đây.

Chu Mộ Tu lại nằm xuống, “Em nhắm mắt lại đi, anh hát cho em nghe.”

“Vâng.”

Bộ Hành nghe lời nhắm mắt lại.

Chu Mộ Tu quả nhiên hăng nhẹ giọng, anh hát bài hát lần trước anh vừa đàn ghi ta vừa hát.

Nhẹ nhàng và dịu dàng, khi hát đến lần thứ hai, Bộ Hành đã ngủ rồi.

Ngày hôm sau.

Mọi người ăn cơm trưa tại nhà hàng ở trong nông trại, Bộ Hành tự bỏ tiền túi mua trái cây cho mọi người, ngoài việc mua cho mỗi người hai quả dưa như lời đã hứa, còn tặng thêm cho mỗi người hai cân nho.

Khoảng hơn một giờ, mọi người xách theo trái cây về phía biệt thự, thu dọn đồ đạc chuẩn bị về.

Tất cả mọi người đều vui quên cả trời đất, nói đùa rằng không muốn về thành phố.

Bọn họ đến biệt thự, Chu Mộ Tu đã đứng chờ ở cửa.

Hôm nay thứ bảy, anh tranh thủ qua công ty làm việc, ăn cơm trưa xong từ công ty chạy đến đây ngay, đến sớm chờ một chút để đón Bộ Hành về.

Ngoài Bộ Hành, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên, lục tục chào hỏi Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu gật đầu mỉm cười, tiến lên cầm túi trái cây nặng trĩu trên tay Bộ Hành.

Bộ Hành nhân cơ hội này nhắc với anh, “Em hứa với bọn họ, hôm qua thi đấu đội nào thắng sẽ được nhận lì xì qua WeChat từ anh.”

Chu Mộ Tu hiểu ý, mặt hướng về phía mọi người chủ động nói: “Tối hôm qua đội nào thắng hãy kết bạn WeChat với tôi, tôi sẽ lì xì cho mọi người.”

Người của giày trẻ em Bella vui mừng không thôi, lập tức lấy di động ra, tổ thời trang trẻ em chỉ biết hâm mộ mà đứng nhìn.

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, trong số này một nửa không tham gia thi đấu, ba người xuống nước kia cũng không biết cố gắng, lại kéo xa thêm khoảng cách với đối thủ làm cô gái của anh liệu sống liệu chết bám đuôi, kết quả anh còn phải lì xì cho những người này.

Dù trong lòng không tình nguyện, nhưng anh vẫn rất hào phóng lì xì cho mỗi người.

(Continue.....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65-2

Tổ giày trẻ em được nhận lì xì nên rất phấn khởi, tổ thời trang trẻ em có người chớp lấy cơ hội, “Chu tổng, anh có thể chụp ảnh được không ạ?”

Chu Mộ Tu trong lòng cảm thấy không vui, nhưng anh lại ngại với Bộ Hành, anh cũng không tính từ chối.

Bộ Hành hiểu từ trong xương trong cốt anh vẫn luôn cao cao tại thượng, cũng không phải người hòa đồng, chủ động cười hỏi: “Có thể mời Chu tổng đảm đương vị trí phong nền được không ạ?”

Chu Mộ Tu lập tức vui vẻ mà đồng ý.

Vì thế, Bộ Hành tìm chỗ cảnh đẹp, để Chu Mộ Tu đứng, chính mình đảm nhận vai trò nhiếp ảnh gia.

Tiếp theo, gần hai mươi con người của Bella thay phiên nhau vào chụp ảnh với anh.

Chu Mộ Tu từ đầu đến cuối giữ nguyên một tư thế, chấp tay sau lưng, mắt nhìn chăm chăm vào người chụp ảnh.

Trong lòng tức tối, cô gái của mình thật hào phóng, không chỉ bắt anh lì xì, còn đem anh ra bán cho cấp dưới để thu lợi ích. Nếu anh là minh tinh, anh sẽ để cô làm người đại diện cho anh và sẽ kiếm được rất nhiều tiền.

Thực ra Bộ Hành trong lòng cũng hơi bức, bảo anh làm phong nền anh cũng đồng ý làm phong nền, thậm chí khoe miệng còn cong lên khoảng mười lăm độ nữa chứ.

Nhưng, anh quả thực rất đẹp trai, đỉnh đặc lại tuần tú, người bình thường đứng với cạnh anh lập tức hiện ra sự chênh lệch rất lớn.

Cô đem ảnh chụp đăng lên diễn đàn, để cho mọi người tự nhận ảnh.

Lúc sau, mọi người cảm thấy rất vừa lòng đi thu dọn hành lý, được xe của công ty đón.

Chu Mộ Tu hôm nay tự lái xe đến đây.

Anh xách hành lý, nắm tay Bộ Hành trở lại xe.

Hai người ngồi vào xe, Chu Mộ Tu hỏi: “Em sao thế? Nghĩ cái gì lại muốn thưởng? Lại còn lì xì nữa chứ?”

Bộ Hành nghĩ nghĩ, lắc lắc cổ tay, “Em đang muốn mua vòng tay, anh đưa em đi đi.”

“Ừ!”, Chu Mộ Tu có chút bất ngờ, tưởng rằng cô sẽ cự tuyệt, thấy cô vui vẻ như vậy trong lòng không khỏi cao hứng, “Em muốn đi đâu mua?”

“Đi đến trung tâm thương mại đi anh, ở đó có đầy.”

Bốn mươi phút sau, hai người tới trung tâm thương mại, đi thẳng đến cửa hàng bán đồ trang sức.

Bộ Hành trước đó ở trong tạp chí quảng cáo đã rất ưng một vòng tay hoa hồng bằng vàng, sau khi nhìn thấy đã chỉ vào nó rồi nói với Chu Mộ Tu: “Em thích cái này.”

“Ừ.”

Chu Mộ Tu đang sợ cô không yêu cầu anh mua, nên thấy cô nói vậy trong lòng vui mừng, ý bảo nhân viên bán hàng lấy ra.

Vòng tay này giá rất đắt, nhân viên bán hàng cẩn thận giúp Bộ Hành đeo lên tay.

Cổ tay cô trắng mịn, chỉ hơi gầy một chút, nhưng thật ra đeo cái gì cũng đẹp.

Chu Mộ Tu nhìn kỹ nói: “Đẹp đấy, chỉ hơi rộng một chút.”

Nhân viên bán hàng vội nói: “Chúng tôi vẫn còn cỡ nhỏ hơn.”

Bộ Hành cũng rất thích, còi ra nói với nhân viên bán hàng: “Phiền em lấy cái nhỏ hơn chị thử xem.”

Nhìn dáng vẻ hai người, nhân viên bán hàng biết gặp được khách hàng tiềm năng, lịch sự mà nói: “Mời hai người đến phòng VIP uống trà, mười lăm phút sau chúng tôi sẽ mang hàng đến ạ!”

Hai người theo lời mời đi vào phòng VIP.

Ngồi được hai phút, Bộ Hành nói: “Em đi vệ sinh lát.”

Chu Mộ Tu gật đầu, không có suy nghĩ gì.

Bộ Hành rời đi, nhưng không đi vệ sinh, cô đi dạo một vòng, cuối cùng dừng lại ở một nơi nào đó.

Mười phút sau, cô trở lại phòng VIP.

Trước đó nhân viên bán hàng đã mang vòng tay đến, mời Bộ Hành thử lần nữa.

Lần này quả nhiên rất vừa vặn, Chu Mộ Tu hỏi: “Em đeo luôn đi. Có thích gì nữa không? Anh thấy vòng cổ của bộ này cũng không tồi!”

Bộ Hành lắc đầu, “Em thấy hơi mệt, mua xong chúng ta về đi.”

Chu Mộ Tu gật đầu, nhanh chóng thanh toán rồi ra về.

Trên đường về nhà, hai người cũng không nói chuyện gì.

Chu Mộ Tu cảm thấy không khí có chút kỳ quái, anh nhiều lần thấy cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa xe, như cảm xúc trùng xuống.

Anh trong lòng ngờ vực, cũng không biết chính mình đã làm gì chọc cô không vui như vậy.

Đến khi đến cửa tiểu khu, Bộ Hành nói: “Mua hoa khác đi anh! Em muốn đổi bình hoa khác trong nhà.”

Chu Mộ Tu dừng lại xe, hỏi cô, “Em muốn mua hoa gì? Để anh đi cho, em đừng xuống.”

Anh suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, đoán có lẽ do cô mệt.

Bộ Hành lại cự tuyệt, “Để em đi mua, anh ở đây chờ em đi.”

“Được.”

Chu Mộ Tu khước miệng động động, ngồi lại trên xe, nhìn cô đi vào cửa hàng hoa.

Đợi tầm mười phút, anh đang sốt ruột đứng ngồi không yên chuẩn bị đi xuống, thì Bộ Hành ra tới.

Chu Mộ Tu xuống xe mở cửa xe cho cô, thấy cô ôm một bó hồng đỏ, trong lòng có chút kỳ lạ.

Bình hoa trong nhà luôn luôn có màu sắc thanh nhã, tươi mát, anh chưa thấy cô cắm hoa bằng loại hoa hồng đỏ này bao giờ.

Anh khởi động xe, thuận miệng hỏi: “Em đổi phong cách à?”

“Ừ.”

Bộ Hành ngửi thấy mùi thơm của hoa, không quan tâm nói: “Lâu không mua hoa hồng đỏ, tùy hứng thay đổi xem sao.”

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn cô, cảm thấy cô có cái gì lạ lạ.

Trở lại tiểu khu, trong thang máy, Bộ Hành đột nhiên nói: “Anh đếm xem em mua bao nhiêu bông hoa?”

Anh đếm thật, “Mười bảy bông”

Anh do dự, “Ý của em là gì?”

Cửa thang máy mở ra, Bộ Hành đi trước, “Vừa rồi chủ tiệm hoa nói cho em biết, mười bảy bông hoa hồng có ý nghĩa muốn dành cả cuộc đời này cho bạn.”

Cô quay đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh, đột nhiên cười với anh, “Tặng cho anh này.”

Nói rồi đem hoa đến trước mặt anh.

Chu Mộ Tu phản xạ có điều kiện mà tiếp nhận, trái tim đột nhiên tê lại, ngay sau đó nó bắt đầu nhảy lên đập điên cuồng, ý cô là gì, chỉ thấy Bộ Hành đã mở cửa bước vào nhà.

Cả cuộc đời cho bạn ư?

Cô vừa rồi muốn nói dành cả cuộc đời cho anh sao?

Chu Mộ Tu nhìn hoa trong tay, đứng ở cửa sừng sốt tầm năm giây mới đi theo vào.

Không nghĩ tới cô đang chờ anh ở sau cánh cửa.

Chỉ thấy Bộ Hành nửa quỳ trên mặt đất, tay mở ra một hộp trang sức nhỏ nhỏ, bên trong là một chiếc nhẫn được khảm kiêu dành cho nam giới.

Cô hỏi với một ý cười: “Chu tiên sinh, anh nguyện ý để em lấy anh chứ?”

Chu Mộ Tu không dám tin mà nhìn chăm chăm cô, giây tiếp theo trong lòng mừng như điên không thể miêu tả được.

“Hành Hành, em thật.....”

Anh lo lắng đến mức không dám nói ra cái từ kia, chỉ sợ trước mắt này như là mơ.

Thật ra trên đường trở về Bộ Hành cũng rất lo lắng, lúc này thấy bộ dạng áp úng của anh ngược lại càng thêm bình tĩnh, nói từng câu từng chữ cho anh nghe, “Mộ Tu, em thật sự muốn gả cho anh.”

Thấy anh còn ngây ngốc đứng nhìn, cô khẽ nhún mày, ra vẻ không vui mà bĩu môi, “Anh không muốn sao?”

Chu Mộ Tu vội tiến lên lấy chiếc nhẫn, tự mình đeo lên, “Anh nguyện ý!”

Anh đương nhiên muốn, rất muốn, anh nằm mơ cũng muốn, anh đã lên tinh thần cho việc cả đời này không kết hôn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Chu Mộ Tu buông hoa, đỡ Bộ Hành đứng lên, hai tay ôm lấy eo cô, thờ dài thật sâu, “Hành Hành, em thật tốt!”

Bộ Hành ôm anh, dựa vào ngực anh, vẫn nghe thấy tiếng tim đập loạn xạ của anh, nghĩ thầm, đó là bởi vì anh thật tốt.

Chỉ sợ đời này cô sẽ không gặp người nào yêu cô, bao dung cô như anh.

Cô thậm chí không hỏi anh trong nhà mọi người có đồng ý hay không hôm nay đã làm cái hành động này, thật ra cô cũng không quan tâm đến kết quả, chỉ là muốn cho anh biết thái độ và quyết tâm của mình.

Cô cũng nghĩ thêm, nếu người nhà anh không đồng ý, cô tin tưởng cô và anh ở bên nhau sẽ có cách làm cho bọn họ đồng ý.

Chu Mộ Tu nhìn vào nhẫn đeo trên tay trái mình, nghi hoặc, “Sao em biết được kích cỡ của tay anh thế?”

“Em nhìn.”

Bộ Hành nhìn kỹ ngón tay anh, hóa ra đeo rất vừa, không thể không tự hào, “Em chỉ nói khoảng khoảng kích cỡ, nhân viên bán hàng tư vấn cho cỡ này, nếu không vừa vẫn được đổi.”

Chu Mộ Tu nhớ lại, “Em nói đi vệ sinh là để đi mua cái này đây à!”

“Vâng.”

“Anh thật sự không nghĩ đến, không phải. .... Sẽ không kết hôn sao? Vì sao đột nhiên lại. ....”

Chu Mộ Tu liệt khoe miệng ngây ngô cười, đến bây giờ vẫn kích động như cũ, lời nói còn có điểm không nhanh nhẹn.

Bộ Hành nâng mặt lên nghĩ nghĩ, “À, đại khái là sau này sinh con sẽ thuận lợi hơn về mặt họ khẩu, hơn nữa,”

Cô nghiêng nghiêng liếc anh một cái, “Em đã nghĩ thông suốt rồi, dù sao kết hôn cũng không phải là không thể chia tay.”

Khi Bộ Hành nói “Hơn nữa” ánh mắt nhìn về phía anh, Chu Mộ Tu cũng đã dự cảm được cô ấy sẽ nói điều gì đó không xuôi tai, tay nhanh nhẹn che miệng cô lại, nhưng vẫn có thể nghe được cô nói ra, trong lòng không khỏi bức bối, bịt tai tuyên bố: “Anh không nghe thấy gì hết nhé!”

Bộ Hành lại muốn trêu anh, “Sau này chúng ta kết hôn theo anh có nên tìm người công chứng tài sản gì đó không, lỡ có ly hôn, em sẽ chiếm hết tài sản đây.”

Chu Mộ Tu chán nản, “Nói hươu nói vượn!”

Trong nháy mắt ôn tồn dỗ dành cô, “Em muốn gì anh sẽ cho em hết, không cần phải ly hôn để phiền toái như vậy.”

Anh muốn rèn sắt khi còn nóng, “Em muốn tổ chức hôn lễ như thế nào?”

Bộ Hành lần đầu tiên nghĩ suy xét về vấn đề này, luôn suy tư, đối với hôn lễ thật sự cô cũng không có yêu cầu gì.

Thứ nhất cô không họ hàng thân thích, thứ hai cô lại cảm thấy phiền phức, lại suy nghĩ về gia đình giàu có của anh, đối với kiểu nhà này nhất định rất chú ý tới chuyện đại sự, cũng chưa nói đến chuyện nếu gia đình người ta phản đối.

Chỉ nói: “Thế nào cũng được.”

Chu Mộ Tu nóng vội thật sự, “Nếu không chúng ta đi đăng ký kết hôn trước đi?”

Trước đây anh không hy vọng gì về chuyện cô đồng ý kết hôn, hiện giờ cô chủ động cầu hôn anh, anh chỉ ước ván đã đóng thuyền luôn mới chắc chắn.

Bộ Hành giận anh, “Anh gấp cái gì thế? Nhà anh. ....?”

Chu Mộ Tu hiểu ý của cô, vội giải thích: “Em đừng lo lắng, nhà anh mọi người rất thích em. Nếu không mẹ anh có thể đưa tổ yến cho em còn ngàn dặm vạn dò ư? Ông ngoại còn muốn cho đưa nhà em cho em làm sinh lễ đấy.”

Bộ Hành cảm thấy anh nói hơi khoa trương một chút, cô cũng mới gặp mẹ anh hai lần, ông ngoại anh chỉ nhìn thấy cô ở xa xa cũng chưa nói chuyện với ông lần nào.”

Chỉ thấy anh đang vui, nên cũng không bắt bẻ được.

Chu Mộ Tu thấy cô không có ý phản đối, cười tít hết cả mắt, chủ động cầm hoa hồng lên, “Đề anh đi cắm hoa.”

Quả nhiên anh cầm bình hoa không rên một tiếng mân mê nửa ngày, ngó trái ngó phải vui vẻ rạo rực hỏi cô, “Đẹp không?”

Cô ngồi trên sofa liếc nhìn anh một cái, “Đẹp, người so với hoa còn đẹp hơn.”

Chu Mộ Tu sững sờ, nhớ đến đây đã là lần thứ hai cô tặng hoa cho anh, lần đầu là vào mùa đông năm ngoái, cô tặng anh một đóa tổ tâm tịnh mai, mím cười nói “Hoa tươi tặng người đẹp”.

Anh không khỏi có chút tức giận với bản thân mình, hai lần liên tiếp cô tặng hoa cho anh, đặc biệt hôm nay cô lại là người chủ động cầu hôn anh, cái này với tư cách là bạn trai thật thất trách.

Anh tự nhủ với mình, sau này nhất định phải đối tốt hơn nữa với cô, như vậy mới xứng đáng có được Hành Hành.

Bộ Hành cũng suy nghĩ, thật ra hai người bọn họ đều có tính cách phức tạp.

Cô đối với mọi người trước nay đều duy trì khoảng cách, nhưng lại luôn muốn đùa giỡn với anh, thậm chí vì anh mà thay đổi kế hoạch cuộc sống của mình.

Anh từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa, bên cạnh có bao người cung phụng, nhưng ở trước mặt cô lại tự hạ thấp mình, bao dung cho cô.

Bọn họ sẽ bên nhau trọn đời chứ!

Buổi tối ở trên giường, Chu Mộ Tu vô cùng ân cần hỏi: “Vai em còn đau không? Đưa anh xoa bóp cho.”

Bộ Hành cau mày, “Đau lắm, vừa rồi lúc tắm em nâng cánh tay lên cảm thấy rất nhức.”

Chu Mộ Tu trách móc, “Sao không gọi anh?”

Bộ Hành cười như không cười liếc anh một cái, điều này anh còn phải hỏi sao?

Nếu anh có thể để cô yên ổn tắm xong thì cô phải tên Bộ Hành nữa!

Chu Mộ Tu lập tức hiểu được ý cười trên mặt cô, mặt anh như không có ý gì, trấn định tự nhiên ngồi về phía sau cô, xoa bóp bả vai cho cô.

Ăn vài cái, anh hỏi: “Ăn thế này em có đau không?”

Bộ Hành nhắm mắt lại, thoải mái hít thở, “Mạnh thêm một chút nữa cũng được!”

Anh quả nhiên tăng thêm chút lực, rồi nhắc đến MOCO, “Thủ tục công ty thế nào rồi? Có cần anh hỗ trợ gì không?”

“Không cần đâu.”

Bộ Hành toàn thân thả lỏng, nhẹ giọng nói, “Hứa Thành đã xin được giấy phép kinh doanh, văn phòng cũng sắp xếp ổn rồi, ngày mai em đi xem lại một chút, hẹn vài người phòng văn, nếu được cuối tuần họ có thể đi làm luôn.”

Đại khái là rất thoải mái, giọng nói Bộ Hành có chút lười biếng, giọng điệu chậm rãi, từ từ.

Chu Mộ Tu lúc này nhìn không thấy mặt cô, chỉ nghe thấy giọng nói cô cảm thấy như bị dụ dỗ, trong lòng lập tức nổi lên sự khác thường, đặc biệt bây giờ cô ngồi ở giữa hai chân anh, tư thế này thật làm người khác mơ màng, cơ thể anh tự nhiên có chỗ có phản ứng.

Chu Mộ Tu khắc chế sự ham muốn đang ngo ngoe rục rịch trong lòng, muốn nói sang chuyện khác, hỏi: “Hôm qua lúc ăn cơm, dì kia nói gì thế?”

“Dì ấy nói ——”

Bộ Hành dùng giọng địa phương Nam Phụng nói một lần, vừa nói vừa quay đầu lại nhìn anh cười.

Chu Mộ Tu lần đầu nghe cô nói giọng địa phương, so với nói chuyện bình thường giọng nhẹ nhàng hơn một chút, trong lòng như có ai đang cào cho anh ngứa ngứa, càng thêm sốt ruột, “Hành Hành, nghĩa là gì?”

“Dì ấy nói. .... Nói đáng về anh giống như một công tử con nhà giàu có, không nghĩ tới lại sợ vợ.”

Thật ra, từ lúc đó Bộ Hành bắt đầu có ý tưởng làm vợ anh, muốn kết hôn với anh. Bởi vì cô phát hiện ra cô đã không thể chịu đựng được có một ngày sẽ có một người phụ nữ khác trở thành vợ của anh, không bằng mình chiếm luôn vị trí này trước.

Cô ít khi làm chuyện bốc đồng, lần này cô đã suy nghĩ một hồi, nhưng cô cũng tin tưởng đây là quyết định chính xác nhất của cô.

Chu Mộ Tu nghe được “Sợ vợ” cách nói này lại không quá vui, nín nọt mà nói: “Hành Hành tốt như vậy, anh sao phải sợ chứ, phải nói anh cưng vợ anh mới đúng.”

Bộ Hành cười liếc anh một cái, không phản bác.

Chu Mộ Tu tiếp tục mát xa cho cô.

Năm phút sau, Bộ Hành cảm giác có gì đó không thích hợp.

Anh dựa vào cô càng ngày càng gần, gần đến mức khi anh thở ra cô cảm nhận được hơi nóng ở sau gáy cô.

Người này đang có gì đó không đúng đắn, cô biết ngay mà!

Cô di chuyển ít lên phía trước, giãy tiếp theo anh cũng mất dần dần dịch lại gần chỗ cô, lần này cả người anh dán cả vào người cô, tay đang đặt ở trên vai cô cũng nhanh nhẹn đưa tay vào trong váy cô, anh rất thích chỗ mềm mại nhẹ nhàng này, xoa bóp nhẹ nhàng.

Có lẽ đêm nay không khí quá tệ, Bộ Hành cũng rất nhạy cảm, mới bị anh chạm nhẹ cơ thể đã mềm xuống dưới, dựa vào trong ngực anh.

Anh mỉm cười tự mãn quanh cổ cô, giọng anh ẩn sự đắc ý và vui mừng.

Cô vừa xấu hổ vừa giận dữ mà nhìn anh, anh đang đợi, hai tay ôm lấy cô, nụ hôn nồng cháy bùng xuống môi cô.

Sau một hồi vuốt ve và âu yếm, anh thì thầm nói bên tai cô: “Hành Hành, ngày hôm qua em đồng ý gì với anh nhỉ?”

Bộ Hành biết anh nhớ ra việc kia, Bộ Hành làm bộ không muốn, đẩy anh sang một bên, nằm lên gối ở đầu giường, “Mệt mỏi, ngủ thôi.”

Chu Mộ Tu theo cô cũng nằm xuống, cố ý nhìn đồng hồ, nhân từ mà nói: “Cho em nghỉ ngơi một tiếng.”

Bộ Hành nheo mắt xoay mặt nhìn anh, “Sau đó thì sao?”

“Có sức khỏe thì làm.”

Chu Mộ Tu làm bộ không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ qua.

Bộ Hành cười lạnh, “Được, vậy anh chờ xem.”

Duỗi tay tắt đèn ngủ đầu giường.

Chu Mộ Tu vừa rồi chỉ trêu cô, cô nói cô mệt, sao anh có thể ép cô được.

Không nghĩ tới cô sẽ giận, trong bóng đêm anh nhỏ giọng: “Em giận đấy à?”

Bộ Hành nằm yên, cũng không đáp lời anh.

Chu Mộ Tu lại thấy sốt ruột, tối nay cô vừa nói muốn kết hôn, lỡ vì lý do này mà giận dỗi dỗi ý, anh chẳng phải sẽ hối hận lắm sao.

Vội nhẹ nhàng gọi cô: “Vợ à! Anh đùa chút thôi mà.”

Bộ Hành đưa lưng về phía anh lặng lẽ cong khoeo miệng lên, cô sao không biết vừa rồi anh có ý đùa.

Chu Mộ Tu bắt đầu sám hối, “Vợ ơi, anh nói sai rồi, em nể anh đi, anh lần sau sẽ không nói hươu nói vượn nữa.”

Bộ Hành nghe anh gọi “Vợ” trong lòng có chút quái quái, cô trước kia không nghĩ tới có một ngày mình sẽ trở thành vợ của người khác.

Nhưng anh nói từ đó ra không có gì là không tự nhiên, ngược lại rất tự nhiên, quả nhiên da mặt anh dày hơn da mặt cô rất nhiều.

Cô giật nhẹ người, vẫn không để ý đến anh.

Liền thấy anh ở sau lưng cô sột sột soạt soạt, cẩn thận một hồi giúp cô xoa xoa phía sau lưng rồi lại xoa bóp bả vai.

Cũng không biết như thế nào bị anh xoa bóp đến cả người tê dại, muốn nhiều và cũng muốn cho anh càng nhiều.

Cô cũng không làm kiêu, xoay người sang chỗ khác, trực tiếp hỏi: “Anh rửa sạch sẽ chưa?”

“Sao?”

Chu Mộ Tu ngăn ra, lập tức phản ứng lại, “Rửa..... Rửa rất sạch sẽ, không tin em kiểm tra xem này.”

Nói xong định bật đèn cho cô xem

Bộ Hành lập tức ngăn anh lại, “Thế này cho đẹp!”

Chu Mộ Tu lại cười, hóa ra không phải cô giận, mà chỉ là cô thẹn.

Anh bốn cột mà cười ra tiếng, nghiêng thân thể chống khuỷu tay nhìn cô, “Anh rửa ba lần bằng sữa tắm đấy, em ngủ xem.”

Bộ Hành nghe ra giọng anh như đang đùa giỡn, sự hiếu thắng lập tức nổi lên, làm tinh thần hăng hái coi bỏ quần anh, nhìn phần dưới cơ thể.

Ôi, quả nhiên là toàn mùi dưa chuột.

Cô đang suy nghĩ, lần sau có nên đổi sang hương hoa nhài không.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67

Sáng sớm hôm sau, hai người ngủ dậy muộn.

Bộ Hành tỉnh dậy lúc 8 giờ, nhìn Chu Mộ Tu nằm bên cạnh tay để trên ngực cô, miệng giật giật, tự nhiên thấy có chút bức bối.

Vươn chân định đá anh một cái, nghĩ thế nào lại thôi, rồi hung hăng véo eo anh một cái.

Chu Mộ Tu giật mình, phản xạ có điều kiện xoa xoa eo của mình, hoảng sợ mờ to mắt, “Chuyện gì vậy, Hành Hành?”

Bộ Hành tỏ ra không biết chuyện gì ngáp một cái, buồn ngủ mà dụi dụi mắt.

Chu Mộ Tu nghi hoặc nhìn chăm chăm cô, cho rằng vừa rồi cô không cẩn thận đụng vào anh.

Sáng sớm tỉnh lại, bên cạnh có người đàn ông đẹp trai như vậy nằm cùng, người đàn ông ấy còn trần trụi vai to, ngực lớn vẻ mặt vô tội mà nhìn bạn, thì có cô gái nào là không rung động chứ?

Bộ Hành cũng không ngoại lệ, cô hiện giờ càng ngày càng có hứng thú với anh.

Lại hồi hận vừa rồi mình ra tay quá tàn nhẫn, cô nhớ tới tối hôm qua cô bị anh cười nhạo kỹ thuật không tốt, còn hùng hồn đầy lý lẽ mà nói cô “Chỉ hiểu lý thuyết không biết thực hành”, cô tức giận lấy notebook tìm kiếm cách dạy chuyện đó để tham khảo.

Anh lúc ấy buồn cười nhưng không dám cười, còn luôn miệng nói: “Vợ à, anh rất thích tinh thần ham học hỏi của vợ đấy!”

Cô vừa xấu hổ lại vừa tức giận, đã cười trên lưng cọp nên khó leo xuống, bây giờ nghĩ lại chuyện đêm qua hồi hận lúc ấy tại sao không cắn cho anh một phát, để anh về sau không dám được một tác lại muốn tiến một thước yêu cầu cái này rồi lại yêu cầu cái kia.

Chu Mộ Tu cũng nhớ tới đêm qua, nhưng tâm trạng không giống với Bộ Hành, trầm trồ tán thưởng: “Tối qua vợ thật tuyệt vời!”

“Sao?”

Anh lại còn dám nhắc lại chuyện tối hôm qua à? Bộ Hành nén giận, ngữ khí bình thản, “Tuyệt thế nào?”

Chu Mộ Tu thoáng hiện lên mặt một tia lưu luyến, như hồi tưởng lại dư vị ngây ngất đêm qua, khen tận đáy lòng, “Vợ anh học nhanh và rất tốt.”

Vừa nói tay vừa di chuyển muốn chạm vào cơ thể cô.

Bộ Hành đang ngứa răng, thấy anh chủ động lại gần cắn anh một cái, tiếp đó liền xuống giường chạy nhanh vào nhà vệ sinh.

Chu Mộ Tu nhe răng trợn mắt nhìn tay trái có dấu răng, không hiểu nguyên nhân, cô cũng khòe quá đi!

Hay do sáng nay cô rời giường sớm quá?

Anh than vãn và than vãn, ngồi trên giường tầm hai phút anh cũng vui vẻ vào nhà vệ sinh.

Bộ Hành đang đánh răng, Chu Mộ Tu cũng cầm bàn chải đánh răng bóp kem đánh răng, cùng nhau đánh răng.

Lúc anh đánh răng xong bắt đầu rửa mặt, Bộ Hành vẫn nghiêm túc đánh răng.

Khi anh bôi bọt cạo râu và cạo sạch chỗ râu trên cằm, cô vẫn đánh răng như cũ.

Chu Mộ Tu lấy làm lạ, “Em đánh răng kỹ như vậy làm gì? Lâu quá mòn hết men răng đấy.”

Bộ Hành trừng mắt liếc anh một cái, đưa cốc nước lên súc miệng, tức giận mà nói: “Liên quan gì đến anh!”

Cô vừa rời khỏi giường vào WC cố ý xem chai sữa tắm, chỉ còn lại một nửa, đầu tháng cô vừa mới mua, cô nghi ngờ anh tối hôm qua dùng hết nửa chai.

Khó trách cô đêm qua trước khi ngủ súc miệng vài lần vẫn có mùi dưa chuột, buổi sáng ngủ dậy vẫn còn dư vị đó.

Lúc này ở trên giường giận dữ, Chu Mộ Tu chạm vào bên hông cũng hiểu lý do vì sao mình bị như vậy, anh sờ sờ cằm trơn bóng vừa cạo không đứng đắn mà cười, “Trước lạ sau quen ấy mà.”

Bộ Hành liếc anh, “Chu Mộ Tu! Anh muốn ngủ trên sofa có phải không?”

Chu Mộ Tu lập tức tắt nụ cười, sờ sờ mũi, “Không phải em thích ăn dưa chuột à? Mùi sữa tắm này là do em chọn đấy nhé!”

“Anh còn dám nói nữa?”

Bộ Hành nghĩ thầm, trải qua việc tối hôm qua cô còn thích ăn dưa chuột nữa mới là lạ.

Từ nay về sau cô sẽ không ăn bất cứ thứ gì liên quan đến dưa chuột.

Chu Mộ Tu không biết sống chết mà nói nhỏ, “Chúng ta lần sau thử mùi khác xem, hoặc em bôi lên anh sẽ giúp em. ....”

Rồi cố ý tiến đến gần tai cô da mặt dày nói thầm lên mấy chữ.

“Em không nghe.”

Bộ Hành bịt tai lại, ngoài miệng tuy rằng nói kiên quyết, nhưng mấy chữ kia cô đã nghe thấy hết, không thiếu một chữ nào, lập tức cả người không được tự nhiên mà suy nghĩ có phần bực bội.

Cô đang tự hỏi không biết sao cô ngày càng yếu đuối, rất tức giận mỗi khi bị anh trêu chọc.

Mà kể cũng lạ, bọn họ đã chung chăn chung gối với nhau được nửa năm, cảm giác về chuyện này vẫn luôn mới mẻ kích thích.

Không chỉ anh ấy, mà cô cũng vậy.

Ăn xong bữa sáng, Chu Mộ Tu đưa Bộ Hành đến Văn Châu trước, sau đó mới đến Trác Chu.

Hai người hôm nay đều bận, anh hẹn tan tầm sẽ đến đón cô.

Cô đối việc tới qua còn chút lo lắng trong lòng, ngượng ngùng mà đồng ý với anh.

Hứa Thành mấy ngày ngày nào cũng tới văn phòng, xử lý rất nhiều chuyện, như bố trí thiết bị văn phòng, tìm kiếm công ty thiết kế hình ảnh, làm bảng hiệu công ty, đương nhiên các kế hoạch đều đã được Bộ Hành xem qua, hơn nữa còn chỉnh sửa đến khi cô đồng ý mới thôi.

Bộ Hành đi thang máy đến tầng bảy đi ra nhìn thấy cửa công ty đang mở rộng, thấy rõ bức tường đơn giản màu xám, bảng hiệu MOCO màu trắng nổi bật ở ngay giữa tường, bên cạnh có logo bản Q màu cam, MOCO có hình một con nai dễ thương.

Phía dưới tên công ty có màu đen chữ nhỏ: Công ty TNHH thời trang trẻ em MOCO.

Tuy rằng đã xem qua thiết kế và ảnh chụp, nhưng khi đứng trước cửa, cảm giác thật xúc động.

Bộ Hành thấy cơ thể mình máu như sôi trào, khí thế mãnh liệt đột nhiên xuất hiện, đây chính là công ty cô thành lập.

Đi vào trong văn phòng, đã rục rở hẳn lên.

Toàn bộ bàn ghế làm việc đều được xếp vào vị trí, máy tính điện thoại và các thiết bị khác cũng được Hứa Thành sắp xếp hợp lý.

Hứa Thành đang chạy thử máy in.

Ngoài Hứa Thành, còn có một cô gái trẻ tuổi đang đánh máy.

Bộ Hành nhớ tuần trước trong lần phỏng vấn qua video có hai người có kinh nghiệm chăm sóc khách hàng qua Taobao, đã đi làm từ ngày hôm qua.

Hai người thay phiên nhau nghỉ thứ bảy chủ nhật, cho nên hôm nay chỉ có một người đi làm.

Đúng như dự đoán cửa hàng ngày càng bận rộn, khách hàng ngày càng nhiều. Tiểu Âu không có thời gian chăm sóc khách hàng bán lẻ trực tuyến được nữa, cô ấy về sau chỉ phụ trách đơn hàng đặt trực tiếp tại cửa hàng và quản lý cửa hàng.

Hứa Thành nghe được phía sau có động tĩnh, quay đầu, “Cô đến rồi à!”

“Vất vả cho anh rồi, anh đến sớm quá!”

Hứa Thành cười, “Buổi sáng tôi quen dậy sớm, 8 giờ đã đến đây rồi, vẫn luôn nhớ thương nơi này, lúc nào cũng nghĩ còn phải làm gì đó, nên chạy nhanh đến để sắp xếp.”

Bộ Hành có thể cảm nhận được anh cũng đang rất vui mừng, nói gì thì nói anh ta và cô giống nhau, vì sự thành lập của MOCO hưng phấn không thôi.

Nhân viên chăm sóc khách hàng mới tới vẫn luôn nhìn Bộ Hành, cô trước đây ở video phỏng vấn đã gặp qua Bộ Hành, nhưng trong video và người thật có chút khác nhau, cô nghĩ chị ấy ngoài đời thật đẹp hơn nhiều.

Hứa Thành giới thiệu, “Đây là Tiểu Chân Chân nhân viên chăm sóc khách hàng, còn một người nữa tên Vương Văn.”

“Ừ!”

Bộ Hành gật đầu, hơi hơi mỉm cười, “Hoan nghênh em!”

Hứa Thành nói với Tiểu Chân Chân: “Đây là Bộ tổng.”

Bộ tổng? Tiểu Chân Chân có chút kinh ngạc, cũng chính là bà chủ sao? Thật trẻ tuổi! Lúc cô ấy phỏng vấn cứ nghĩ rằng người đối diện chính là quản lý hoặc giám đốc chức vụ gì đó thôi, vì hôm đó cô ấy hỏi rất nhiều câu hỏi về dịch vụ khách hàng chuyên nghiệp.

Sau đó, Bộ Hành đi trên tầng quan sát.

Văn phòng của cô được bố trí trên tầng, ghế sofa và bàn trà đặt theo yêu cầu của cô.

Bàn làm việc cô để máy tính và ít đồ dùng toàn màu trắng, hai bên để hai cây xanh, sức sống bừng bừng.

Cô ngồi vào ghế cảm nhận, suy nghĩ xem còn phải bố trí lại cái gì.

Đúng rồi, phía sau nên để một kệ sách, trên tường trang trí thêm ít đồ.

Cái này về sau từ từ rồi trang trí thêm.

Tám giờ năm mười, Hứa Thành thông báo với cô người phòng vấn đầu tiên đã đến.

Buổi sáng hôm đó, hai người liên tục phỏng vấn.

Sau khi phỏng vấn mười mấy người, cuối cùng cũng thương thảo được với một vị giám đốc hành chính tốt bụng, nhanh nhẹn và một nhà thiết kế rất đặc sắc.

Giữa trưa, bên ngoài trời rất nắng, ba người không đi ra ngoài ăn cơm, gọi cơm hộp đến văn phòng.

Mọi người đang ăn trưa thì Chu Mộ Tu đến.

Không có bảo vệ nên Chu Mộ Tu trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

Bộ Hành không cho rằng anh đến sớm như vậy, hỏi anh: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh chưa.” Chu Mộ Tu lắc lắc bình giữ nhiệt trong tay, “Cái này ba rưỡi phải ăn, đã hai ngày không ăn rồi.”

“Em biết rồi.”

Bộ Hành nhìn trên bàn, bọn họ ba người gọi mua bốn suất đồ ăn, đồ ăn còn thừa không ít, cơm mỗi người một phần, phần của cô còn thừa một nửa, tuy rằng cô đã ăn no nhưng cũng không muốn để anh ăn phần dư.

Cô đứng lên, “Để em gọi cơm hộp cho anh không thì em đưa anh ra ngoài ăn nhé?”

“Không cần đâu.”

Chu Mộ Tu đi đến nhẹ nhàng ấn cô ngồi xuống ghế, chính mình ngồi ghế bên cạnh cô, chỉ vào phần cơm dư trước mặt cô, hỏi: “Em không ăn nữa à?”

Bộ Hành gật đầu.

Chu Mộ Tu đương nhiên đem phần cơm đó đến trước mặt cô, cầm đũa ăn của cô

lên.

Tiểu Chân Chân từ khi Chu Mộ Tu đến vẫn luôn suy nghĩ không biết người này là ai, nhìn trông như diễn viên điện ảnh.

Anh ta và Bộ tổng trông rất thân mật, càng khiến cô tò mò hơn. Đặc biệt ngón giữa tay trái còn đeo một chiếc nhẫn.

Hứa Thành đã thấy nhiều không trách hai người không coi ai ra gì mà tỏ ra thân mật, tự nhiên cũng chú ý tới chiếc nhẫn trên tay Chu Mộ Tu, anh nhớ lần trước gặp còn không có, trong lòng biết hai người sắp tới sẽ có chuyện tốt đẹp.

Anh tiếp tục thảo luận với Bộ Hành, “Buổi sáng tôi đã gọi điện hỏi qua, hiện tại Tmall yêu cầu rất cao, chúng ta muốn tiến vào cũng hơi khó khăn.”

Việc này là Bộ Hành nói Hứa Thành hỏi thăm xem tình hình thế nào, nghĩ rằng thủ tục cũng đơn giản, không nghĩ đến lại khó khăn như thế.

Cô hỏi: “Tình hình cụ thể như thế nào vậy?”

Hứa Thành trả lời: “Tmall hiện giờ có yêu cầu nghiêm ngặt về tiêu chuẩn, các giấy tờ phải chuẩn bị đầy đủ, điều kiện phải phù hợp, xét duyệt cũng mất một thời gian dài, hơn nữa trước mắt với thực lực của chúng ta bây giờ, tám chín phần khi xét duyệt sẽ không được thông qua.”

Bộ Hành suy nghĩ rồi nói: “Thế này đi, chúng ta chuẩn bị sẵn các giấy tờ trước, rồi sẽ nghĩ cách. Tmall tôi vẫn muốn gia nhập.”

Trong lúc đó, Chu Mộ Tu không chen vào cuộc nói chuyện, chỉ thông thả ung dung mà ăn cơm, ra vẻ không chú ý đến cuộc đối thoại của hai người.

Bộ Hành lại một công đôi việc, vừa nói chuyện công việc, vừa chú ý đến người đàn ông ngồi cạnh mình.

Nửa hộp cơm nhanh chóng được ăn hết, anh chỉ dùng những món ăn trước mặt cô. Người này thật là!

Lần trước khi ăn liên hoan tập thể cô để ý thấy anh có thói quen ở sạch, không có đũa riêng gấp thức ăn thì từ đầu đến cuối anh cũng sẽ không chạm vào.

Nhưng từ lần đầu tiên họ cùng nhau ăn cơm, anh cũng không thể hiện điểm này, không chỉ không có kiêng kỵ gì, còn thường xuyên cướp đồ trong bát của cô.

Cho nên, ngay từ khi bắt đầu, trong lòng anh cô là đặc biệt, là ngoại lệ.

Nhận ra điều này, Bộ Hành thấy hơi buồn trong lòng, nhớ tới buổi sáng mình keo kiệt tức giận với anh, lại thấy có chút áy náy.

Lại tưởng tượng, dưa chuột vẫn là món không tồi, tuy rằng ngoài da có chút sần sùi, nhưng bên trong rất ngon lại thanh mát, tại sao lại không ăn chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68

Ngày làm việc của thứ hai.

Bây giờ, trên bãi đỗ xe của Trác Chu, Tiểu Chu tổng lấy vị trí đỗ xe cố định của mình để con xe giáp xác trùng của Bộ Hành.

Buổi sáng hai người cũng không dấu diếm tai mắt người khác để đến công ty, không kiêng dè gì mà ngồi chung một xe để đi làm.

Trước thời gian vào làm mười phút, mọi người dần dần đến văn phòng.

Bộ Hành 8 giờ 55 vào đến văn phòng, thấy Triệu Văn đang ăn bữa sáng, “Ôi, bánh gạo này cô mua ở nhà đang xếp hàng dài ngoài kia chờ mua phải không?”

“Đúng vậy,” Triệu Văn vừa ăn vừa nói: “Một cặp vợ chồng mở đây, bánh gạo nhà này ăn cực ngon, vừa mềm vừa thơm, nhân bên trong cũng rất ngon.”

Bộ Hành cười, “Cô nói làm tôi chảy cả nước miếng đây này, sau cô có mua thì mua giúp tôi một hộp nhé, tôi luôn muốn ăn thử, ngày nào tôi cũng ăn cháo ở tiểu khu nhà tôi đến phát chán.”

Triệu Văn ra cử chỉ ok, “Không thành vấn đề, dù sao tôi cũng ở trong ký túc xá của công ty, có thời gian xếp hàng.”

Tôn Hiểu Hiểu quay đầu chen vào nói, “Bánh bao chiên với bánh bao hấp bên cạnh nhà bánh gạo ăn cũng ngon lắm, tôi rất thích, ăn mãi không chán.”

“Đúng đúng đúng, đôi diện chéo chéo đó còn có bánh trứng gà, so với ở trường của em ăn ngon hơn, nước sốt nhà này không giống với những nhà khác.”

Chu Dung Dung cũng cao hứng phấn chấn mà nói.

Lần này ngay cả Phạm Văn Hiến cũng nhập vào cuộc trò chuyện.

“Mọi người đã ăn thử sủi cảo thập cẩm chưa? Mi được làm bằng tay, có khách thì mới nấu, quá chuẩn, mỗi lần đến đó đều đông khách!”

“Tôi cũng đã ăn thử rồi. Tôi đến Trác Chu cũng được ba năm, trong trấn nhỏ này các nhà hàng tôi đều ăn thử.”

Giang Kỳ Nhã đắc ý, “Thêm nữa, mỗi buổi sáng ngủ dậy, đây chính là động lực để tôi đi làm sớm đây.”

Triệu Văn gật đầu đồng tình, “Đặc biệt ở trung tâm sản xuất nhân viên bình thường sống tốt hơn so với các nhân viên bộ phận khác, ngay cả những chi tiết nhỏ nhất họ cũng làm rất suôn sẻ, có người ít cũng đã công tác ở đây được bảy tám năm, thậm chí có rất nhiều cặp vợ chồng đã về hưu ở đây.”

Mọi người mỗi người một câu, không khí được làm nóng lên, kiểu mọi người trò chuyện như thế này thời kỳ Từ Giai làm việc ở đây chưa từng có.

Sát vách đó nhân viên của Sula cũng thấy kỳ lạ, cuối cùng nhịn không được cũng tham gia vào cuộc trò chuyện, đầu tiên là xoay xung quanh chuyện Trác Chu, tán dóc vui vẻ, ngay sau đó lại đến chuyện Bella đi dã ngoại hai ngày một đêm.

Kiểu tình huống này cũng cực kỳ hiếm thấy.

Trước đây Từ Giai và Kiều Mỹ Lâm hai người trong tối ngoài sáng phân cao thấp, nhân viên cấp dưới tự nhiên nói chuyện với nhau cũng có chút ngượng ngùng, giao lưu với nhau rất ít.

Bộ Hành nhìn mọi người nói chuyện, cảm xúc đi lấy nước, cũng gặp Kiều Mỹ Lâm đến để pha cà phê.

Kiều Mỹ Lâm thấy cô, chủ động chào hỏi: “Xem ra mọi người đi dã ngoại rất vui.”

Bộ Hành gật đầu, “Muốn đạt được mục tiêu, xem ra hoạt động này vẫn rất cần thiết.”

Kiều Mỹ Lâm nhìn cô, trong lúc lơ đãng thấy ngón tay giữa của cô ấy đeo một chiếc nhẫn đơn giản, tâm tư xáo động.

Bộ Hành nhận thấy được ánh mắt của cô ấy, cũng nhìn xuống tay mình.

Nhẫn này là do chiều hôm qua khi rời khỏi MOCO, Chu Mộ Tu nhất định kéo cô sang trung tâm thương mại mua, nói không thể để mình anh đeo nhẫn được.

Anh lúc ấy đã chọn một chiếc nhẫn kim cương to mà người khác nhìn vào sẽ biết ngay cô là người giàu có, cô không từ chối, chỉ nói nếu mua cũng phải cắt kết sắt, không ai suốt ngày mang chiếc nhẫn kim cương như vậy đi rêu rao khắp mọi nơi như thế.

Nói xong, cô chỉ vào chiếc nhẫn kiểu dáng đơn giản bên cạnh, nói kiểu này có thể đeo bất cứ lúc nào cũng được.

Chu Mộ Tu ngẫm lại cũng thấy đúng, nhân viên bán hàng mang ra hai mẫu cho cô thử, cuối cùng nhẫn kim cương được đóng gói cẩn thận, còn kiểu đơn giản kia để cho cô đeo.

Bộ Hành mừng anh làm điều thừa, khi lên xe anh mới nói, “Kim cương cần thiết phải có, tượng trưng cho tình yêu của anh đối với em, chung thủy và tinh khiết.”

Cô lúc ấy cười cười, hỏi lại anh: “Tinh khiết á? Chu tiên sinh ông thuần khiết đến mức có thể đi đóng phim đấy.”

Anh nghe xong cười ha ha, hết sức vui mừng mà hôn cô một cái: “Vây ra em rất hài lòng với năng lực của chồng ở trên giường nhỉ! Vợ à, anh nhất định sẽ cố gắng không ngừng!”

Bộ Hành nghĩ đến đây, khóe miệng không tự chủ được mà cong lên, Chu tiên sinh ở trước mặt cô thật không đáng hoàng chút nào.

Kiều Mỹ Lâm chuyển ánh mắt, cúi đầu quấy cà phê, cười hỏi: “Cô muốn uống một ly không? Tôi rất thích loại cà phê này, cũng muốn chia sẻ cho người khác.”

“Có,” Bộ Hành làm điệu mũi hít hít, ngửi thấy mùi cà phê tỏa ra ngào ngạt đậm mùi hương, “Vừa lúc tôi đang muốn nâng cao tinh thần.”

Kiều Mỹ Lâm trêu ghẹo cô: “Cô còn muốn nâng cao tinh thần nữa sao? Cô nỗ lực hơn tôi, nhân viên tốt năm nay tôi lại bị cô cướp mất rồi.”

Bộ Hành không cao hứng mà nhui mày, “Cô cũng tham quá đi, năm ngoái đã được rồi, năm nay còn muốn nữa sao? Không thể cho người khác chút đường sống à?”

Kiều Mỹ Lâm ngẩng đầu nhìn cô, hai người không hẹn mà cùng cười rộ lên.

Họ mở cửa sau đi vào văn phòng, cuộc nói chuyện đã kết thúc.

Bộ Hành nhìn đồng hồ, hơi cao giọng, thanh âm uyển chuyển: “Mọi người chuẩn bị một chút, khoảng ba mươi phút nữa, tầm 9 giờ 40 phút đến phòng nhỏ bên cạnh để bắt đầu họp. Nếu có hàng mẫu cần sửa đổi thì mọi người hãy theo dõi cập nhật tiến độ ngay lập tức. Mọi người trên tay đều có hàng mẫu phải không? Lát nữa mang đi theo nhé.”

“OK!”

“Nhất trí ạ!”

Các đồng nghiệp tích cực đáp lại.

9 giờ bốn mươi, mọi người vào phòng họp.

Bộ Hành nói: “Mọi người xếp hàng mẫu theo thứ tự, chúng ta đi từng mẫu một, Chu Dung Dung em viết ghi chú, rồi tập hợp tất cả vào Excel cho chị. Không cần phải kiểm tra đi kiểm tra lại.”

Tiếp đó, từng người một báo cáo tiến độ sửa hàng mẫu.

Bộ Hành nghe xong, nói với Giang Kỳ Nhã: “Cô phải nhanh lên một chút, các sản phẩm sẽ phải xong trước mùa thu, đừng bỏ lỡ ngày giao hàng.”

Giang Kỳ Nhã có chút khó xử, “Mấy mẫu của tôi đều do Lưu sư phó sửa.”

Bộ Hành lập tức hiểu ý của cô ấy, Lưu sư phó chính là người ngày đầu tiên cô đi làm Giang Kỳ Nhã sai cô đi giục sửa mẫu, hơi khó tính một chút, hơn nữa lại không thích Giang Kỳ Nhã, chuyện cố ý kéo dài thời gian cũng không phải không có.

Cô cười trêu chọc, “Cô chịu xuống nước chút là được, Lưu sư phó giọng hơi to chút thôi.”

Giang Kỳ Nhã giật giật khóe miệng không nói gì.

Lúc này cũng không nên thảo luận về chuyện này, Bộ Hành bỏ qua chuyện đó, hướng về phía mọi người: “Trước khi sản xuất các mẫu phải được xác

nhận lần cuối cùng, lượng công việc bây giờ cũng còn ít nữa thôi. Chúng ta có nên chuẩn bị công việc cho mùa sau không?”

Lời nói vừa hỏi ra, có người nói “Có”, có người không nói gì, có người thấp đầu.

Điều này đã được Bộ Hành dự kiến trước.

Có vài người sẽ chủ động tích cực làm việc, có vài người làm nhưng không nói gì, cuối cùng một số người tính tự giác rất kém, bất động cúi thấp đầu.

Mà triển vọng phát triển của mỗi người chủ yếu được xếp theo thứ tự này.

Bộ Hành nói tiếp: “Trong hai tuần tới, sửa mẫu cũng không bận lắm, mọi người cũng rảnh hơn, không cần mỗi ngày phải ngồi trước máy tính, có thể đi dạo ở ngoài.

Nhiệm vụ chủ yếu vẫn là thu thập thông tin thời trang qua các con đường khác nhau, khảo sát thị trường, tham gia vào một số buổi giới thiệu sản phẩm dệt may và đồ sơ sinh. Hết tháng, tất cả các bản thiết kế của của mọi người phải được đưa ra.

Mặt khác, tôi yêu cầu mỗi người đều phải làm kế hoạch thiết kế mùa đông cho Bella gửi đến hòm thư của tôi.”

Mọi người có chút ngạc nhiên, từ trước đến giờ kế hoạch là do chủ nhiệm thiết kế và giám đốc cùng làm.

Chu Dung Dung hỏi: “Em cũng được làm phải không ạ? Em chưa từng làm bao giờ, không biết làm như thế nào nữa ạ?”

Trông cô ấy rất lo lắng và bất lực.

Bộ Hành cười, “Thời gian trong hai tuần kia mà, em cứ suy nghĩ cho kĩ đi. Coi như em đang viết luận văn tốt nghiệp là được.”

Tiếp đó Bộ Hành nghiêm túc, nói: “Một nhà thiết kế xuất sắc chắc chắn phải am hiểu thị trường, có kế hoạch, có cái nhìn toàn diện. Không chỉ qua hiệu quả của các mẫu thiết kế, mà còn thể hiện qua bản kế hoạch đó.”

Bộ Hành nhìn mọi người như đang suy nghĩ gì đó nói thêm: “Mọi người được đi ra ngoài nhưng phải đảm bảo một nửa ở lại văn phòng, bởi vì trước khi sản xuất xong cũng có vài vấn đề, căn cứ vào tình hình thực tế mọi người sắp xếp sao cho phù hợp. Mọi người còn vấn đề gì nữa không?”

Mọi người thảo luận một số việc rồi tan họp.

Mười hai giờ trưa, đã đến giờ cơm, mọi người dần dần vào thang máy đi đến nhà ăn công ty ở tầng một, ai muốn ăn đặc sản thì phải đi thêm một đoạn nữa ra trần nhỏ.

Bộ Hành một mình đi đến nhà ăn ở tầng một.

Chu Mộ Tu đã ngồi ở bàn chờ cô.

Anh bình thường toàn ăn cơm trưa ở đây, nhà bếp đặc biệt nấu cho anh phần riêng, rất chú ý đến các nguyên liệu nấu ăn hay ngũ cốc.

Chu Mộ Tu buổi sáng hẹn cô tối đây ăn cơm trưa, vì không yên tâm để cô ăn đồ ở bên ngoài.

Chu Mộ Tu đợi một lúc, thấy cô đẩy cửa tiến vào rồi lại nghiêng người đóng cửa, mắt không khỏi sáng lên.

Cô bình thường hay xoa tóc, hôm nay trời nóng, buổi sáng cô buộc tóc để lộ ra chiếc cổ thon dài.

Tuy rằng buổi sáng anh đã nhìn thấy, nhưng bây giờ anh vẫn thấy rất đẹp.

Anh đứng lên kéo ghế cho cô.

Đồ ăn vừa mới được mang lên, vẫn còn nóng, tất cả các món Bộ Hành đều thích ăn. Chu Mộ Tu lấy cho cô một bát canh trước, dặn dò. “Ăn chút canh trước rồi hãy ăn cơm.”

Có đi có lại, Bộ Hành cũng lấy cho anh một ít canh.

Chu Mộ Tu lập tức mặt mày hớn hờ, đặc biệt nhìn tay cô đeo nhẫn, càng nhìn càng thấy thích.

Bộ Hành liếc anh một cái, “Cười trông rõ ngố!”

Lại không biết chính mình cũng giống anh, trên mặt tràn đầy ý cười.

Hai người từ từ ăn cơm, Chu Mộ Tu nhắc, “Em nói Hứa Thành chuẩn bị đầy đủ giấy tờ tài liệu, để gửi cho Tmall.”

Bộ Hành dừng đũa, “Anh có cách gì à?”

Hôm qua cô thật không nghĩ đến anh, lúc này cô bắt đầu suy nghĩ, Trác Chu đứng đầu thời trang trong nước, một cái MOCO thì có là gì đâu.

“Anh tìm người hỏi thăm một chút, bọn họ đánh giá MOCO là nhãn hiệu tiềm năng, cũng khá xem trọng, nếu anh tác động được cũng chỉ là rút ngắn về thời gian xét duyệt mà thôi, còn được hay không thì cũng chưa biết.”

Bộ Hành biết hôm nay anh nhắc đến việc này, việc xin xét duyệt nhất định thuận lợi, cũng không tra hỏi gì nữa.

Bỗng nhiên cười, “À mà, cái này có tính em dựa vào đàn ông để đạt được mục đích không nhỉ?”

Chu Mộ Tu nhú mày, “Em để ý chuyện này sao?”

Lúc anh làm chuyện này, anh cũng có chút lo lắng cô sẽ phản đối.

Bộ Hành nhướn mày, “Đương nhiên em không ngại, có ai mà không cần chứ! Mỗi người thành công đều không thể chỉ dựa vào một người, trên đường đi nhất định có vô số người đã giúp, có một số người thì họ không cần gì cả, có người thì phải trả thù lao. Nhưng chủ yếu vẫn phải do chính bạn gieo hạt, thì cuối cùng mới hái quả được.”

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, anh đã quá xem nhẹ Bộ Hành.

Trong lòng tán thưởng, không ngừng gấp đồ ăn cho cô.

Bộ Hành nuốt cơm, nhớ tới cái gì đó, bĩu môi, “Trước đây em hay nghe được một câu nói.”

“Câu gì?”

Bộ Hành uống một ngụm canh nói: “Sau lưng một người phụ nữ thành công luôn có vài người đàn ông.”

Chu Mộ Tu nhú mày, định nói gì đó, đã bị Bộ Hành nói trước.

“Mỗi lần nghe câu đó, em đều muốn xông vào đập cho người nói một trận —— TMD* nói câu thật vô nghĩa!”

(*TMD: một câu chửi thề, tớ không muốn viết ra đây:))))))

Chu Mộ Tu sùng sốt, chưa từng thấy Bộ Hành lòng đầy căm phẫn như vậy cười ha ha lên.

Ptv: Mai tớ không đăng truyện nha cả nhà! Nên hôm nay muộn rồi vẫn lọ mọ vào đăng đây ạ. Năm mới sắp đến, tớ chúc mọi người thành công, sức khỏe và gặp nhiều may mắn trong cuộc sống nha! Bỏ qua những thứ không tốt đẹp của năm cũ để hướng đến những thứ tươi sáng đang chờ chúng ta ở năm mới nào! HAPPY NEW YEAR 2020

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Hai người đang ăn cơm.

Ông chủ nhà ăn tự mình trái cây đến cho Chu Mộ Tu, nhìn trộm cô gái ngồi đối diện với Chu tổng, đúng lúc Bộ Hành bắt gặp ánh nhìn đó, Bộ Hành cười nhặt gập đầu với ông ấy.

Ông chủ nhà ăn thấy mình hơi thất lễ, vội nói: “Xin mời dùng!”

Trong lòng tán thưởng, nghe danh cô Bộ đã lâu và cũng mỗi ngày nấu tổ yến cho cô, quả nhiên là cô gái đẹp.

Ông chủ nhà ăn đi rồi, Chu Mộ Tu nói: “Em ở bên kia có nhiều việc không? Có cần mỗi tuần dành cho MOCO ít thời gian không? Thời gian em tự sắp xếp, khi nào không bận thì em qua đó.”

“Tạm thời không cần đâu. Hứa Thành rất tận tâm, việc giao cho anh ta em cũng yên tâm. Nhưng phúc lợi này em sẽ nhận, chờ công ty đi vào hoạt động, có lẽ sẽ cần.”

“Mà,” Bộ Hành dừng lại một chút, nghiêm túc nhìn Chu Mộ Tu nói: “Anh yên tâm, khi vẫn đang còn giữ chức chủ nhiệm thiết kế ở Trác Chu, em vẫn sẽ đặt Bella lên trước, chịu trách nhiệm về Bella.”

“Anh tin tưởng em”

Điểm này, Chu Mộ Tu cũng không lo lắng gì khi sau này cô làm ở MOCO. Cô tuy rằng hơi khác người, nhưng cũng không phải người không có trách nhiệm, ngược lại, cô là người có trách nhiệm và nhiệt tình với công việc.

Bộ Hành mỉm cười nói, “À còn chuyện này nữa, trước khi em rời Bella em sẽ hỗ trợ giám đốc Tô tìm kiếm một chủ nhiệm thiết kế mới.”

“Ừ!”

Chu Mộ Tu đưa một miếng hoa quả lên miệng cô, rất tự nhiên mà nói, “Khi nào rảnh đi về nhà gặp người lớn được không?”

Sau hai ngày cầu hôn, việc này luôn khiến Bộ Hành suy nghĩ, cô hơi do dự một chút rồi nói: “Anh sắp xếp đi! Nhưng cho em thời gian để chuẩn bị chút quà.”

Chu Mộ Tu rất vui, lại rất biết nén niềm vui sướng trong lòng xuống, nhẹ nhàng nói: “Được.”

Tiếp theo, hai người thảo luận việc nên mua quà gì trong dịp gặp mặt, rồi cùng nhau đi ra khỏi nhà ăn.

Buổi chiều, Phạm Văn Hiến mang theo hai nhân viên nam ra ngoài khảo sát thị trường, tổ Bộ Hành chỉ còn lại mấy nhân viên nữ.

Bộ Hành đang xem tài liệu Chu Dung Dung gửi đến, cách đó không xa là Giang Kỳ Nhã, hai lần trước cô vô tình phát hiện lúc thì cô ta đang chơi đi động, lúc đang đi dạo ở diễn đàn, hiện tại bây giờ cô ta đang soi gương tỉa lông mày.

Không ai có thể tập trung công việc trong khoảng thời gian dài được, thỉnh thoảng nghỉ ngơi ngồi chơi cô cũng không trách gì, nhưng không được quá thường xuyên.

Bộ Hành trong lòng không vui, giọng hơi to: “Giang Kỳ Nhã, mấy mẫu kia của cô thế nào rồi, Lưu sư phó nói khi nào thì xong?”

Giang Kỳ Nhã có chút giật mình mà ngẩng đầu lên, vội vàng buông nhịp trong tay ra, nhìn về phía Bộ Hành, ấp a ấp úng nói: “Tôi... Giờ tôi chuẩn bị đi đây.”

Bộ Hành trong lòng thở dài, trình độ thiết kế Giang Kỳ Nhã cũng không phải tồi, nhưng làm việc chậm chạp, tính tình còn có chút đại tiểu thư.

Nhưng theo cô được biết từ Tô Mạn Lệ, Giang Kỳ Nhã khi đến công ty đã ở vị trí thiết kế trung cấp, năm ngoái Từ Giai đến công ty, cô ta và Từ Giai vẫn luôn có quan hệ tốt, sáu tháng cuối năm nhân cơ hội cô đề nghị thăng lên thiết kế cao cấp.

Cùng thời điểm có Triệu Văn vào công ty với thân phận thiết kế sơ cấp, hiện tại so với năng lực tốt hơn Giang Kỳ Nhã, nhưng cũng chỉ mới là thiết kế trung cấp. Việc Giang Kỳ Nhã năm ngoái được thăng chức, nhất định phải được Tô Mạn Lệ ký duyệt.

Bộ Hành có thể nghĩ ra, Tô Mạn Lệ tuy rằng hiện tại có chút mạnh miệng, nhưng trước cũng có điểm kiêng dè Từ Giai, mới nhắm một mắt mở một mắt đồng ý Giang Kỳ Nhã được thăng chức, thực tế chị ta cũng không thoái thác được trách nhiệm.

Bộ Hành đứng lên, đi đến bàn Giang Kỳ Nhã nói: “Chúng ta đến phòng nghỉ một lát.”

Giang Kỳ Nhã trong lòng kinh ngạc, có chút không tình nguyện, nhưng vẫn chậm rãi đứng lên, theo Bộ Hành đến phòng nghỉ.

Hai người cùng ngồi xuống sofa.

Bộ Hành thuận miệng hỏi: “Tôi nhớ lần trước cô nói tháng tám cô sẽ kết hôn.”

“Đúng vậy.”

Giang Kỳ Nhã có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Bộ Hành nhớ rõ như vậy.

“Sau kết hôn cô có kế hoạch gì không?”

“Tôi chưa có kế hoạch gì cả, dù sao thì cứ từ từ từng việc thôi.”

Nói xong, Giang Kỳ Nhã có chút do dự, nói có chút ngượng ngùng: “Việc sinh con cũng sẽ thuận theo tự nhiên, mẹ bạn trai tôi trước đây cũng đã hỏi tôi, cũng hy vọng chúng tôi kết hôn xong sẽ có em bé luôn.”

Bộ Hành trong lòng hiểu rõ, không thể không hỏi: “Sau này cô sẽ ở nhà chăm con sao?”

“Đương nhiên là không.” Giang Kỳ Nhã có chút tức tối mà nói: “Tôi không muốn ở nhà làm bà thím già, làm việc nhà và chăm sóc con! Phụ nữ vẫn nên ra ngoài đi làm, nếu không sẽ bị nhà chồng coi thường! Tôi vẫn muốn làm việc ở Trác Chu!”

Bộ Hành khước miệng cong nhẹ, “Nếu cô tính toán còn muốn làm việc ở Trác Chu, cho dù tương lai cô muốn nghỉ sau kết hôn hay nghỉ sinh, tôi yêu cầu cô trước mắt vẫn phải làm tốt công việc của mình. Cô đang là thiết kế cấp cao, nếu làm việc không chuyên tâm thiếu trách nhiệm trong thời gian dài, làm sao để các thiết kế cấp dưới nể mình chứ!”

Giang Kỳ Nhã tức khắc mặt đỏ tía tai, tuy rằng sớm biết Bộ Hành không phải người dễ chọc, nhưng lần đầu tiên cô nghe Bộ Hành nói chuyện không nể nang như vậy. Cô vừa xấu hổ lại vừa tức giận, nhìn Bộ Hành nhẹ nhàng, thần sắc tự tin nên không dám cãi lại.

Kể cũng lạ, Bộ Hành rõ ràng kém cô ba, bốn tuổi, trước khi cô biết cô ta và Chu Mộ Tu có quan hệ, cô vẫn luôn kiêng kị cô ta. Bộ Hành bình thường nói chuyện hay công việc thật ra cũng không phải người quyết liệt, nhưng lại khiến người ta nể phục, trên người cô ta đã có sẵn sinh khí khiến người khác không dám coi thường.

Bộ Hành lời cần nói cũng đã nói rồi, đứng dậy, “Cô xuống dưới lầu mua hai quả dưa, Lưu sư phó thích ăn đấy. Nếu cô muốn giao tiếp với ông ấy sau này.”

Nói xong đi thẳng ra ngoài.

Giang Kỳ Nhã ngẩn đầu, kinh ngạc mà nhìn theo bóng cô ta, cắn răng cầm đi động cũng đi ra ngoài.

Qua vài phút, Bộ Hành đi đến phòng kỹ thuật bên cạnh.

Cô đến chỗ Ngô sư phó, xem lại hai mẫu giày của mình.

Mẫu giày của cô cô cũng không muốn sửa gì, chỉ là thêm một chút màu sắc.

Các chi tiết đã làm tốt, đợi lát nữa dán thành hình là được, buổi chiều có thể hoàn thành xong.

Ngô sư phó đắc ý mà nói: “Hai mẫu này ngay từ đầu chú đã nói là đẹp, con xem đi, chắc chắn sẽ có lượng đặt hàng lớn.”

Bên cạnh Lưu sư phó có người hâm mộ nói: “Ông lần này kiếm lời đi, đi theo Bộ Hành mà lấy phần trăm.”

Bộ Hành mỉm cười nói: “Đây là do Ngô sư phó phối hợp rất tốt, đem ý tưởng của con ra làm chuẩn một trăm phần trăm.”

Ba người trò chuyện, ngẫu nhiên cũng có các sư phó khác chen vào nói chuyện cùng.

Tuy các sư phó cũng đã nhiều tuổi, làm việc không cần máy tính, nhưng ở bên cạnh phòng thiết kế, mọi người cũng biết tin tức chuyện tình cảm của Bộ Hành và Tiểu Chu tổng.

Bọn họ cũng tiếp xúc với Bộ Hành trong khoảng thời gian dài, biết cô gái này có năng lực, cô không những biết thiết kế, còn hiểu về cách làm ra sản phẩm, cho nên cũng không ai coi thường cô ngay cả khi chuyện quan hệ với Tiểu Chu tổng chưa được công khai.

Bây giờ thậm chí còn tốt hơn vì mối quan hệ với Chu Mộ Tu.

Chỉ chốc lát, Giang Kỳ Nhã xách theo một túi nilon tới.

Ngô sư phó cười cười không nói gì.

Lưu sư phó nhìn liếc cô ta một cái, rồi tiếp tục uống trà, không có phản ứng gì.

Bộ Hành nhìn nhìn, cười cười nói: “Kỳ Nhã, cô không phải cố tình mang theo dưa từ Nam Phụng đến để biếu Lưu sư phó sao?”

(Continue.....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-2

Giang Kỳ Nhã vội vàng xách túi đến bàn chỗ Lưu sư phó, khéo léo mà nói: “Tôi còn cố ý chọn hai quả to, bao ngon bao ngọt!”

Ngô sư phó cũng nhìn thấy ý tứ của Bộ Hành đứng ra hòa giải giữa hai người, nói đùa: “Lão Lưu, tôi đã nói với ông về dưa gang nổi tiếng của Nam Phụng chúng tôi đây, hai tháng nay tôi chưa về quê, năm nay còn chưa được ăn đâu! Lát cắt cho tôi xin miếng đỡ thèm nhá!”

Lưu sư phó tuy tính tình thẳng thắn, nhưng cũng là người biết nghĩ, tuy thấy Giang Kỳ Nhã chường mặt nhưng cũng sẽ nể mặt mũi Bộ Hành.

Thêm nữa ông kéo dài việc của Giang Kỳ Nhã cũng khiến người khác khó chịu, thật sự không dám bỏ lỡ ngày ra mắt sản phẩm.

Không khỏi cười cười, “Được, hôm nay tự nhiên có lộc! Để tôi đi tìm dao cắt cho mọi người cùng ăn. Tiểu Giang cô chờ một chút rồi nói cho tôi xem giày của cô muốn sửa chỗ nào.”

“Vâng, Lưu sư phó.”

Giang Kỳ Nhã vui vẻ trả lời, thở dài nhẹ nhõm, trong lòng có chút phức tạp mà nhìn Bộ Hành.

Ăn xong một miếng dưa, Bộ Hành rời khỏi phòng kỹ thuật, về lại phòng thiết kế.

Ngồi xuống được một lát, cô nhận được tin nhắn WeChat của Chu Mộ Tu.

Tin nhắn chỉ có hai chữ: Đi lên.

Bộ Hành nhìn đồng hồ, ba giờ hai mươi, không khỏi mỉm cười.

Người này thật đúng giờ.

Cô vừa định đứng dậy, có một người nam trẻ tuổi cầm một chồng nguyên liệu nhiều màu đứng trước nhân hiệu Bella, hỏi: “Ai là Triệu Văn ạ?”

Triệu Văn ngẩng đầu nhìn anh ta, “Là tôi. Anh muốn xác nhận nguyên liệu à?”

Người đàn ông cười nói: “Vâng.”

Anh ta đi đến bàn Triệu Văn, cầm vài đưa cho cô.

Triệu Văn tò mò, “Anh là người mới à? Tôi trước đây chưa từng gặp anh.”

Người đàn ông nói: “Tôi tên Vu Tiêu Sơn, là nhân viên mua sắm mới. Tôi mới đến Trác Chu làm việc được một tháng, trước giờ tôi vẫn luôn làm việc ở bên ngoài. Máy nguyên liệu này phải xác nhận nhanh một chút ạ, giám đốc Trương nói thời gian hơi gấp, để chuẩn bị đủ nguyên liệu.”

Giám đốc Trương chính là giám đốc mua sắm, lần trước ở trong cuộc họp cấp quản lý cũng là người khởi xướng tin đồn trên diễn đàn và có chút căng thẳng với giám đốc nhân sự Lưu Tân Minh.

Các loại vải Vu Tiêu Sơn cầm trên tay đều là các nguyên liệu Triệu Văn cần dùng, Triệu Văn lấy đôi giày mẫu so sánh, phần lớn không có vấn đề gì, nhưng có một số vải cần xem xét lại.

Cô ký tên xác nhận những nguyên liệu giống, cầm các mẫu nguyên liệu đang còn phân vân đến chỗ Bộ Hành, “Chủ nhiệm, cô xem mấy nguyên liệu này có thể xác nhận cho bọn họ không?”

Vu Tiêu Sơn cũng cùng đi lại, tò mò nhìn Bộ Hành, không khỏi ngạc nhiên.

Cô gái trẻ trước mặt nhìn rất quen này là chủ nhiệm sao? Cũng chính là người đứng đầu các nhà thiết kế sao?

Anh ta là người mới, lại hiếm khi ở công ty, cho nên cũng không biết chuyện của Bộ Hành.

Giám đốc mua sắm cũng chỉ nói đến phòng thiết kế tìm nhà thiết kế xác nhận, không nhắc đến tên ai.

Bộ Hành từ khi nhân viên mua sắm đến cũng đã chú ý đến anh ta.

Cô chắc chắn mình không nhận nhầm người, người này cô đã từng nhìn thấy xa xa ở trung tâm bắt động sản, có chút quan hệ với Vu Tiểu Ni tiểu tam của Từ Chính Vi.

Hơn nữa anh ta vừa nói anh ta tên Vu Tiêu Sơn, vậy khẳng định không sai.

Anh ta thoát nhìn trông hơi gian, thế nhưng đến đây đi làm lại làm nhân viên mua sắm. Bộ Hành trong lòng hoài nghi, có phải mình trông mặt mà bắt hình dong quá không?

Bộ Hành bình tĩnh nhìn vào mấy mẫu nguyên liệu, chỉ vào một cái nói: “Cái này không được, màu không chuẩn.”

Vu Tiêu Sơn ở bên cạnh pha trò, “Đúng thật có hơi khác một chút, cũng biết các nhà thiết kế có thể nhìn thấy, những cái đó sao các đại lý nhận ra được!”

Bộ Hành không đáp lời, chỉ vào một mẫu vải khác: “Cái này cũng không được, cái này cứng, vuốt thô ráp, có vẻ như hàng kém chất lượng.”

Vu Tiêu Sơn thần sắc thay đổi, trên mặt không có ý cười.

Ngữ khí có chút nghi ngờ: “Đây không phải giống nhau sao ạ? Tôi thấy có vấn đề gì đâu? Đi trên chân, có ai chú ý đâu!”

Bộ Hành trong lòng cười lạnh, dùng sức kéo một trong số đó, nhủ thầm: “Với sức kéo này đến sợi chỉ còn không chịu được, cần thiết thì đi qua phòng kiểm định để kiểm định, nếu không sản phẩm sẽ dễ gặp vấn đề.”

“Còn cái này nữa, màu sắc tuy ok, nhưng hoa văn không giống nhau, phong cách của đôi giày sẽ bị thay đổi, đây không phải chỉ là vấn đề cảm giác.”

Triệu Văn nhìn Bộ Hành, khóe miệng động động, cuối cùng cũng không nói được gì.

Vu Tiểu Sơn sắc mặt trầm xuống.

Trong giây lát lại cột nhà, “Vâng, mấy mẫu kia tôi sẽ đi tìm lại lần nữa, những mẫu khác tôi sẽ lên đơn với bên cung ứng!”

Triệu Văn lúc này có chút do dự, quay lại bàn mình, đem mấy mẫu đến, “Chủ nhiệm, cô kiểm tra lại một lần đi, nếu không có vấn đề gì họ muốn quản lý ký tên.”

Bộ Hành lại cẩn thận kiểm tra đối chiếu một lần nữa, gật đầu, “Mấy mẫu này không có vấn đề gì, anh có thể chuẩn bị nguyên liệu.”

Cô ký tên từng cái một.

Chờ Vu Tiểu Sơn đi rồi, Triệu Văn vẫn đứng ở bàn Bộ Hành không nhúc nhích, như muốn nói gì đó.

Bộ Hành cười, “Cô muốn nói gì à?”

Triệu Văn có chút nghi ngờ, “Cô yêu cầu cũng nghiêm khắc quá! Thật ra tôi cảm thấy cái mẫu kia màu sắc có sai nhưng cũng có thể cho qua, cơ bản cũng không ảnh hưởng gì. Còn màu cả phê kia, hoa văn cũng không phải khác nhiều. Theo như trước kia, cái này mở một con mắt nhắm một con mắt cũng có thể cho qua.”

Bộ Hành lắc đầu, “Những người mua sắm này thường nghĩ cách để lấy được hoa hồng. Đặc biệt người này lại là người mới tới, cô thấy lần đầu không khác nhau lắm chấp nhận cho qua, về sau anh ta sẽ đưa nhiều mẫu đến để lừa gạt cô để kiếm lợi nhuận, làm như vậy cũng có thể không gây hậu quả gì, nhưng sợ là sợ một chi tiết cũng khiến sản phẩm có vấn đề về chất lượng. Cho nên, đừng để cho bọn họ qua mặt. Thêm nữa, mẫu nguyên liệu màu cả phê kia trên thị trường loại nà có rất nhiều, cũng không phải là khó tìm. Anh ta tìm một loại có giá tương đối thấp, một mặt cũng muốn thử xem cô có phân biệt được đâu là hàng chuẩn không, để lần sau còn lợi dụng.”

Triệu Văn như suy tư gì đó.

Bộ Hành nói tiếp: “Mà cũng phải nói thêm, cô vất vả lắm mới thiết kế được sản phẩm, vì cái gì khi ra thành phẩm chất lượng lại bị giảm đi vì nguyên liệu? Nếu không phải vì trong tình huống bắt buộc đi yêu cầu phải thay thế nguyên liệu, vì 0,1% chiết khấu cũng không nên đánh đổi. Đây là Bella, không phải hàng không tên tuổi, các đôi đều được bán với giá vài trăm, người tiêu dùng sẽ rất kén chọn.”

Triệu Văn bưng tỉnh, bản thân đã làm được ba bốn năm, nhưng không bằng người mới đến Bộ Hành, hôm nay cô giải thích cho mình nhiều như vậy, cô thật là con người nhiệt tình, không ích kỷ.

Cô trong lòng rất cảm kích, nhưng cũng có thêm nghi hoặc, biểu hiện của Bộ Hành ở nhiều khía cạnh không phải giống người mới đi làm nửa năm, cũng có thể cô ấy là dân chuyên nghiệp xông ra cũng không phải không có khả năng.

Nghĩ vậy, cô không khỏi bật cười.

Điều này không phải cũng rõ ràng sao? Tiểu Chu tổng là người lợi hại như vậy cho dù là cô gái mình thích cũng sẽ không để một tay mới ngồi ở vị trí chủ nhiệm thiết kế Bella, anh ta nhất định biết thực lực của Bộ Hành mới có thể cho cô vị trí như thế.

Bộ Hành có lẽ biết Triệu Văn suy nghĩ gì, nhưng cũng không có thời gian giải đáp nghi hoặc của cô. Bởi vì đã đến ba giờ bốn mươi lăm phút, nếu không lên tầng, lại sợ có người đích thân xuống dưới.

Cô vỗ vỗ bả vai Triệu Văn, dặn dò: “Tôi lên trên tầng một lúc, ở đây có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Đang nói, cô đã nhìn thấy Chu Mộ Tu ăn mặc phẳng phiu xuất hiện phía trước, đang bước tới, cầm theo bình giữ nhiệt màu trắng.

Bộ Hành không khỏi đỡ trán, người này tính tình nóng nảy, hai mươi mấy phút cũng không muốn chờ!

Cô không nghĩ sẽ uống tổ yến trước mắt bao người như thế, cảm đi động đi nhanh về phía trước, rẽ phải đã đi đến cửa sau.

Chu Mộ Tu còn chưa đi đến Bella, đã nhìn thấy một bím tóc dài đáng cao gầy vừa đi ra phía cửa.

Anh cũng nhanh chân vội vàng bước đuổi theo, từ cửa sau biến mất.

Mọi người trong văn phòng mọi người đều tròn xoe mắt nhìn cảnh tượng vừa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 70

Chu Mộ Tu đuổi tới bên ngoài hành lang, thấy Bộ Hành đang đứng khoanh tay chờ anh.

Chu Mộ Tu bật cười, “Làm sao thấy anh lại chạy vậy?”

“Anh thử nói xem tại sao?”

Bộ Hành liếc anh một cái, thấy đầu kia hành lang có người đi đến, không chút đắn đo vội quay người đi vào một phòng họp trống, rút ghế ra và ngồi xuống.

Chu Mộ Tu theo vào, đóng cửa lại, mở bình giữ nhiệt ra, đưa cho cô cái muỗng để bên trong.

Bộ Hành ngồi xuống, thông thả ung dung mà ăn.

“Vừa rồi em vội gì thế? Chờ tận nửa ngày không thấy em lên.”

Chu Mộ Tu cũng kéo ghế ngồi cạnh cô, đưa tay vuốt nhẹ tóc dài ở sau lưng cô, dùng ánh mắt vô cùng săn sóc đưa mấy lọn tóc rũ xuống lên sau tai cô.

Bộ Hành trong lòng buồn cười, người này buổi sáng hôm nay trước khi ra cửa đã thích thú với kiểu tóc của cô, chính cô cũng cảm thấy nó thật đẹp, chỉ có điều buộc lên có chút phiền phức.

“Sao?”

Chu Mộ Tu thấy cô không nói gì, lại vê vê vành tai cô.

Bộ Hành lúc này mới nhớ tới câu hỏi của anh, trả lời: “Vốn dĩ em định đi lên, vừa lúc nhân viên mua sắm lại đến xác nhận nguyên liệu.”

Bộ Hành chợt nhớ ra, hỏi: “Trác Chu và nhà họ Từ có giao dịch kinh doanh à?”

Chu Mộ Tu suy nghĩ một lát, “Từ Chính Vi sao?”

Bộ Hành gật đầu.

Chu Mộ Tu cũng không hỏi cô vì vấn đề gì mà hỏi cái này, nói đúng sự thật, “Trước đây, một phần ba nguyên liệu của Trác Chu do xưởng của Từ Chính Vi cung ứng.”

Bộ Hành chợt hiểu ra, thảo nào tên Vu Tiểu Sơn kia lại làm việc ở bộ phận mua sắm của Trác Chu, nhất định việc này có liên quan đến Từ Chính Vi.

Cô chủ động nói: “Em thấy có người có quan hệ với Từ Chính Vi làm ở bộ phận mua sắm.”

Chu Mộ Tu đương nhiên không thể biết hết nhân viên trong công ty, huống chi đây cũng chỉ là một nhân viên mua sắm bình thường.

Anh hiểu ngay ý của Bộ Hành, “Em nghi ngờ Từ Chính Vi sắp xếp người vào phòng mua sắm?”

“Hôm nay em vô tình thấy nên tò mò hỏi một chút thôi.”

Bộ Hành biết, nếu do Từ Chính Vi sắp xếp vào thì cũng không có vấn đề gì, chỉ cần người tên Vu Tiểu Sơn kia làm đúng nguyên tắc, có trách nhiệm thì cũng không có gì đáng trách.

Chu Mộ Tu nói về Từ gia, “Ông ngoại anh và bố của Từ Chính Vi có vài chục năm kết nghĩa huynh đệ, giúp Từ gia mở nhà máy dệt, để cung ứng nguyên liệu cho Trác Chu, Từ gia theo đó kinh tế cũng đi lên, hai năm trước mở thêm nhà máy da.”

Bộ Hành hiểu rõ, nói như vậy Từ gia chính xác dựa lưng vào cây đại thụ Trác Chu mới không phải lo lắng về kinh tế.

Nhưng tại sao Từ Chính Vi không đem Vu Tiểu Sơn làm việc trong xưởng của mình, mà lại đem anh ta đến Trác Chu?

Nếu hai nhà có quan hệ thân thiết, lại qua nhiều năm hợp tác như vậy, thì sao phải lén lút đưa người của mình vào bộ phận mua sắm của Trác Chu.

Chu Mộ Tu giải đáp thắc mắc của cô, “Từ năm ngoái, Trác Chu đặt hàng của Từ gia ngày một giảm, Từ Chính Vi chắc vì lý do đó mới sắp xếp người đến đây.”

“Sao lại ngày càng giảm? Chất lượng nguyên liệu bên đó thế nào?”

“Thật ra, sau nhiều năm hợp tác như vậy, Từ gia cung cấp nguyên liệu không có sai sót gì lớn, nói chung chất lượng cũng ở dạng vừa vừa. Hơn nữa mấy năm gần đây, giá của nhà ông ta cao hơn so với các sản phẩm đồng loại trên thị trường. Có nhiều nhà cung ứng chủ động tìm đến Trác Chu, chất lượng tốt hơn hẳn, giá cả lại còn thấp hơn so với nhà ông ta, đơn đặt hàng tự nhiên sẽ ít đi thôi.”

Với tính cách của Chu Mộ Tu, anh muốn trực tiếp chấm dứt hợp tác với Từ gia, trước đó anh cũng đã nói chuyện này với ông ngoại, ông chỉ nói đó là số tiền nhỏ, để cho Từ gia một miếng ăn.

Ông ngoại sau đó còn tự mình nói chuyện với Từ Chính Vi, Từ Chính Vi cũng là người bình thường, ông ta dung túng cho người phía dưới ý vào mối quan hệ giữa Trác Chu và Từ gia tự tiện nâng giá cao lên để kiếm lời, sau đó những người đó cũng chỉnh sửa giá lại, như năm ngoái giá cả cũng giảm xuống.

“Theo anh giám đốc mua sắm có biết Từ Chính Vi sắp xếp người nhà vào không?”

Chu Mộ Tu cười, “Đương nhiên biết chứ. Giám đốc mua sắm là Vương Minh, ông ta và Từ Chính Vi giao dịch với nhau nhiều năm như vậy, có thể không có lợi ích từ Từ Chính Vi sao?”

Bộ Hành kinh ngạc, “Vậy vì sao lại không sa thải ông ta?”

“Hành Hành, nước quá trong ắt không có cá. Cho dù quản lý doanh nghiệp có tốt đến đâu, cũng không thể không có những kẻ tham nhũng, hoa hồng của bộ phận mua sắm thì ở công ty nào cũng có.”

“Chẳng lẽ để mặc kệ những người đó ở giữa hưởng lợi sao?”

“Đương nhiên không được, nếu mặc kệ, bọn họ ngày càng tham lam thì sao. Giày có khâu kiểm tra chi phí, mà trước đó cũng có công đoạn hạch toán nguyên liệu. Công ty có nhân viên chuyên về phân tích giá nguyên vật liệu trên thị trường, để làm ra một dự toán cơ bản. Nếu chi phí nguyên vật liệu đó ở trong phạm vi dự toán, nếu bộ phận mua sắm còn có thể kiếm được hoa hồng, thì người đó thật sự có bản lĩnh, công ty khuyến khích sự giảm giá đó thông qua khả năng của anh ta, tránh lên lên lút lút, đó cũng là một dạng của khích lệ tích cực.”

Chu Mộ Tu sờ sờ tóc cô, nói: “Vương Minh tuy rằng có chút tật xấu, nhưng vẫn là người có năng lực. Ông ta trong phạm vi dự toán vẫn có thể có được hoa hồng, lại đảm bảo chất lượng nguyên vật liệu, sao phải cho ông ta nghỉ việc?”

Bộ Hành không khỏi gật đầu, cô hôm nay học được không ít.

Cô ăn không hết, còn thừa một chút, múc một thìa đưa lên miệng Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu nuốt xuống, nhíu mày, “Quá ngọt.”

“Em cảm thấy vừa mà, tại anh không thích ăn đồ ngọt thôi.”

Bộ Hành lại múc thêm một thìa cho anh, anh vẫn ngoan ngoãn ăn.

“Ừừừừ.”

Chu Mộ Tu giữ lấy tay cô.

“Làm sao vậy?”

Bộ Hành nhìn anh.

Chu Mộ Tu chỉ vào khóe miệng cô, “Bị dính kia!”

“Đâu?”

Bộ Hành liếm liếm khóe miệng, “Em không mang theo khăn giấy.”

“Không phải ở đó.”

Nói, Chu Mộ Tu đưa người về phía cô, thấp thấp người mà nói: “Đề anh giúp em”

Bộ Hành còn chưa kịp có phản ứng, anh đã hôn cô, còn liếm liếm khóe miệng cô.

Bộ Hành cười khẽ, vòng tay đánh nhẹ một cái vào lưng anh, người này, vừa rồi cố ý lừa cô.

Chu Mộ Tu không dám giữ đầu cô, sợ mất dáng tóc mà anh yêu thích, chỉ một tay giữ gáy cô.

Vừa mới ăn tổ yến xong, hai người đều cảm thấy nụ hôn rất ngọt ngào.

Chu Mộ Tu cảm thấy không đã ghiền, bế cô lên đùi mình, để cô sát vào người anh, hôn thật sâu.

Bộ Hành nhìn không được “Úm” một tiếng, đã có chút không kìm nén được.

Chu Mộ Tu đắc ý dừng lại nhìn cô cười, ôm cô đứng lên, chậm rãi đặt cô lên trên bàn họp.

Tay chống gần hai chân cô, giọng khàn khàn, “Hành Hành, cái bàn này có vẻ tốt, chúng ta thử xem sao nhé!”

Bộ Hành nhìn người đàn ông trước mặt vô cùng anh tuấn, nhìn không được xoay mặt nhìn mặt bàn, chuyện này ở đây thì lớn mật quá!

Đang suy nghĩ, Chu Mộ Tu lại hôn cô, không nhẹ nhàng như lúc trước, mà hung hăng hơn.

Anh hôn tai cô, cổ cô, kéo cổ áo cô ra.

“Từ từ,” Bộ Hành đột nhiên nhớ tới cái gì, ngửa đầu, “Trong phòng này có camera không?”

Chu Mộ Tu thở hổn hển, miệng dừng lại trên vai cô, lẩm bẩm khẳng định: “Không có.”

Đôi tay bắt đầu di chuyển khắp người cô, dừng lại ở nơi nào đó nhẹ nhàng vuốt ve một chút.

Bộ Hành đã cảm giác được sự tự chủ của chính mình trong một giây liền bị sụp đổ, đôi tay vô thức mà ôm sát eo anh.

Chu Mộ Tu duỗi tay muốn cởi áo cô.

“Cốc cốc cốc!”

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Bộ Hành kinh sợ, Chu Mộ Tu vẫn không thay đổi, giữ cổ cô không cho cô nhìn xung quanh.

“Ai ở bên trong vậy?”

Bên ngoài có một cô gái đang nói chuyện: “Sao lại thế này? Tiểu Lữ, chúng ta không phải đã báo bốn giờ chiều sẽ phải dùng phòng họp số ba rồi sao?”

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70-2

Bộ Hành nhận ra giọng nói của quản lý nhóm thiết kế đồ họa, trong lòng luống cuống, sợ ngay sau đó cửa sẽ được đẩy ra.

“Đứng vậy! Sao lại bị người khác chiếm dụng rồi?”

Là giọng của Tiểu Lữ nói.

Bộ Hành nuốt nước miếng, nhỏ giọng hỏi Chu Mộ Tu: “Anh khóa cửa rồi sao?”

Chu Mộ Tu khước miệng lộ ra ý cười, “Đương nhiên!”

Bộ Hành lúc này mới thở ra một hơi dài, lại nghĩ, người này ngay từ đầu vào phòng đã có ý xấu, bằng không sao lại phải khóa trái cửa làm gì?

Không khỏi nhỏ giọng mắng hằn: “Xấu xa!”

Chu Mộ Tu cười xuề xòa, thanh âm có chút không kiêng nể gì.

Bộ Hành cuống quýt che miệng anh lại, hung dữ trừng mắt với anh.

“Cốc cốc cốc!”

Quả nhiên, bên ngoài có người gõ cửa, còn vịn tay cầm.

“Có ai trong đây không? Còn khóa trái cửa nữa chứ. Tôi nghe bên trong có tiếng người đang cười.”

Ngữ khí của người quản lý hình như có chút không kiên nhẫn.

Tiểu Lữ nói: “Quản lý Tỉnh, bên kia vẫn còn phòng họp trống, chúng ta sang đó đi!”

“Không được! Tôi đang bực mình đây, tôi muốn xem ai đã chiếm dụng phòng họp của người khác mà còn không hé răng lấy nửa lời!”

Quản lý thiết kế đồ họa rất nóng tính mà đập cửa.

“Có chuyện gì thế?”

Trong phòng truyền ra một giọng nam trầm, vừa nghe liền biết người ở trong cũng đang không vui.

Người quản lý đang đập cửa bỗng dừng tay, mắt nhìn Tiểu Lữ bên cạnh.

Tiểu Lữ thanh âm có chút chột dạ mà nói nhỏ, “Ai vậy ạ?”

Mọi người bình thường rất ít có cơ hội gặp Chu Mộ Tu, đối với giọng nói của anh cũng không quen thuộc mấy, nhưng ngay cả khi họ nghe qua một hai lần, mọi người cũng sẽ có ấn tượng.

Hai người nhìn nhau và nhận ra.

Lúc này không phải Tiểu Chu tổng đến văn phòng lớn, rồi chạy theo chủ nhiệm Bộ sao? Có thể hai người chạy đến phòng họp này.

Cũng không kịp suy nghĩ hai người khóa cửa bên trong làm cái gì, quản lý thiết kế đồ họa vội làm bộ lăm bằm lâu bầu: “Ồ, chúng ta nhầm phòng, không phải phòng họp này.”

Nói xong chạy nhanh kéo Tiểu Lữ đi.

Chu Mộ Tu vẫn định tiếp tục, Bộ Hành đầu óc lúc này đã tỉnh táo lại, tìm lý do cự tuyệt anh, “Không được, em không nghĩ sẽ ở trên bàn đâu.”

Chu Mộ Tu biết hôm nay không được, trong lòng không khỏi cảm thấy đáng tiếc.

Anh dừng động tác, cúi người rúc đầu vào ngực cô, hít một thật sâu nói: “Lần sau đến phòng anh, được không?”

Bộ Hành không để ý đến anh, chỉnh lại quần áo của mình, cầm di động soi gương, sửa lại tóc.

Chu Mộ Tu đứng trước mặt cô, ảo não mà thở dài.

Bộ Hành liếc nhìn anh, “Nếu không ra nhanh, trong công ty mọi người đều biết anh và em ở trong phòng họp lén lút không biết làm gì đấy!”

Chu Mộ Tu nghe cô nói rất đúng cười, “Cho nên chúng ta nhanh chóng đi đăng ký kết hôn đi, xem ai còn dám nói chúng ta lén lút?”

Tuy rằng anh rất thích cái từ “Lén lút” này.

Bộ Hành suy tư, “Vẫn nên gặp người nhà anh trước.”

Đó là vấn đề về lễ nghi và sự tôn trọng.

Chu Mộ Tu vội nói: “Ngày mai luôn được không?”

Bộ Hành gật đầu, “Được, sau giờ làm việc đưa em đi mua chút quà nhé!”

Trưa ngày hôm sau.

Hai người xuất phát, đi Trác gia.

Hai người đến Trác gia, Bộ Hành có chút kinh ngạc, một nhà người đang nhìn cô chăm chăm.

Cô nhìn Chu Mộ Tu liếc mắt một cái, không phải nói gặp mặt người lớn trong nhà sao? Sao lại như đánh trận thế này?

Chu Mộ Tu siết chặt ngón tay cô, trong lòng cũng không khỏi oán trách, đúng là mọi người không chê náo nhiệt, bình thường không phải rất bận sao? Hôm nay vẫn trong giờ làm việc, đã chạy đến đây từ lúc nào rồi? Ánh mắt còn không kiềm chế lại, dọa vợ anh sợ chạy mất dép!

Mọi người rốt cuộc đã nhìn thấy mặt cô Bộ, có người lập tức nói: “Tối rồi, tối rồi! Chú Chung, mau dọn cơm, con sắp chết đói rồi!”

Trác lão gia nghe động tĩnh bên ngoài, đi từ thư phòng ra, bên cạnh là Chu Vi Khang.

Trác Nghiêu cũng từ phòng bếp ra tới, nhìn Bộ Hành thân thiết mà cười cười.

“Mộ Tu, còn đứng làm cái gì? Mau ngồi xuống nào.”

Bộ Hành mỉm cười nói: “Con chào dì, đây là ít quà con tặng cho dì và chú, còn có của ông ngoại nữa ạ, con hy vọng mọi người sẽ thích.”

Chu Mộ Tu xách ba chiếc túi con, nói thêm, “Mẹ, đây là do Hành Hành đích thân chọn đấy, rất tốn tâm tư.”

Trác Nghiêu lườm con trai một cái, nhận quà và đưa cho chú Chung.

Bộ Hành có chút áy náy mà nhìn mọi người, “Con không biết hôm nay có nhiều người như vậy, nên không mang theo quà ạ.”

Chu Mộ Tu nói nhẹ nhàng nói: “Không sao không sao, mọi người đến là để ăn uống thôi.”

Mọi người ra vẻ không vui, mồm năm miệng mười kêu gào lên,

“Em dâu, hôm nay chị cố ý đến đây để xem mặt em!”

“Chị dâu, em là em họ của anh Mộ Tu!”

“Dì à, tóc dì thật dài!”

“.....”

Nhất thời xung hô từ nhiều phương hướng ập đến Bộ Hành.

Bộ Hành cũng không biết ai với ai, chỉ có thể nở nụ cười thân thiện nhất trong cuộc đời, gật đầu nhìn mọi người.

Trác Nghiêu vừa cười vừa nhìn con trai, kéo Bộ Hành giới thiệu: “Lại đây nào, đây là ông ngoại, còn đây là bố của Mộ Tu.”

Bộ Hành nhìn hai vị trưởng bối uy nghiêm trước mặt, nhẹ nhàng mà chào: “Con chào ông ngoại, chú ạ!”

Chu Vi Khang cười gật gật đầu, mới nhìn khuôn mặt có chút nghiêm khắc nhưng rồi lại trở nên ôn hòa.

Trác Khánh Uy không có biểu tình gì, đánh giá Bộ Hành một chút, mới nói: “Ngồi đi, ăn cơm thôi!”

Chu Mộ Tu và mọi người nhìn mắt nhau, cũng biết Trác lão gia có thiện cảm với cô gái này.

Mọi người vốn nghĩ rằng Trác lão gia lúc trước miễn cưỡng từ chối Từ gia, nên sẽ có ấn tượng không tốt với cô gái này, xem ra bây giờ hoàn toàn ngược lại.

Mọi người đi vào nhà ăn, mười mấy người ngồi xung quanh một bàn tròn lớn.

Tất cả đều nói chuyện thân thiện với nhau, cứ như bình thường ở chung như vậy.

Bộ Hành nhìn, trong lòng thấy có chút lạ.

Cô nghĩ rằng một gia tộc như vậy, con cháu tranh giành địa vị tài sản cũng là chuyện rất bình thường.

Ngay cả nhà họ Bộ cũng như vậy, vợ chồng chú hai cũng vì gia sản mà không từ bất cứ thủ đoạn nào!

Điều Bộ Hành không biết Trác gia không có chuyện như thế bởi vì những việc này sẽ tạo nên những thứ không chân chính. Bọn họ bình thường cũng sẽ nói đùa oán giận với Trác lão gia xem nặng bên này nhẹ bên kia, nhưng đó đều là làm trò nói trước mặt thế thôi.

Trác Chu hai nhà hỗ trợ lẫn nhau, Chu Vi Khang nếu không có Trác Khánh Uy đầu tư tài chính khó có thể khởi nghiệp, mà Trác gia nếu không có tài cán của Chu Vi Khang cùng sự quyết đoán cũng không có Trác Chu phát triển như bây giờ.

Trác Khánh Uy luôn yêu quý đứa cháu ngoại duy nhất này, cũng bởi vì công ty có một nửa của Chu gia, nên hướng Chu Mộ Tu tiếp nhận Trác Chu.

Các anh em họ của Chu Mộ Tu một người là bác sĩ, một là giảng viên đại học, một người làm ở văn phòng chính phủ, còn có một em gái là luật sư, không có ai làm kinh doanh.

Lúc trước cũng vì để tránh cho việc tranh giành, Trác Khánh Uy cố tình đem cháu trai và cháu gái bồi dưỡng theo hướng khác, hiện giờ, bọn họ cũng rất xuất sắc ở lĩnh vực của mình.

Đây là kết quả rất vui mừng.

Tất cả mọi người nói chuyện với nhau, cũng không để quên Bộ Hành.

Bộ Hành cũng là người dễ nói chuyện, rất nhanh chóng hòa nhập vào cuộc nói chuyện.

Bình thường Chu Mộ Tu không hay nói nhiều với các huynh đệ tỷ muội, giữ hình tượng Tiểu Chu tổng trầm ổn, hôm nay trong bữa cơm từ đầu đến cuối miệng đều mang theo ý cười, ánh cũng sáng lên.

Tất cả mọi người đều nhìn ra vẻ đắc ý và vui mừng của anh, trong lòng không khỏi buồn cười.

Trác Khánh Uy đang nhìn cháu ngoại thấy anh híp mắt lại cười gấp thức ăn cho Bộ Hành, nghiêng đầu không biết nói nhỏ cái gì.

Nhìn không được thuận mắt lắm, ông tức giận nói: “Con gấp thức ăn cho cháu dâu chất cao như núi thế kia, ai mà ăn được!”

Mọi người cố gắng nuốt cơm, cười suýt nghẹn.

Bộ Hành lập tức có chút mặt đỏ.

Chu Mộ Tu lại chỉ nghe được hai chữ “Cháu dâu” kia, miệng cười càng tươi.

Ăn cần gấp một đĩa thức ăn đưa đến trong bát Trác Khánh Uy, “Ông ngoại, đây là món ông thích ăn nhất!”

Trác Khánh Uy ngạc nhiên, đứa cháu ngoại này rất hiếu kính với ông, nhưng đây là lần đầu tiên nó gấp thức ăn cho ông, không khỏi để ý đến Bộ Hành.

Ông chậm rãi nói: “Nghe Mộ Tu nói, con mở công ty riêng à?”

Bộ Hành hơi sững sốt, ý thức được ông đang hỏi cô, vội nói: “Vâng, con cũng vừa mới bắt đầu thôi ạ!”

Cô cho rằng ông không vui khi cô một chân dẫm hai thuyền, từ tốn mà nói: “Con đang tính cuối năm nay xin từ chức chủ nhiệm thiết kế của Bella.”

Trác Khánh Uy bĩu môi, “Đó không phải là tổn thất lớn đối với Trác Chu sao? Ông nghe nói Kim Vô Dương và Tô Mạn Lệ khen con không hết lời, con tính toán lại xem, ở Trác Chu làm luôn đi! Người tài giỏi không phải có nhiều việc sao!”

Chu Mộ Tu rất vui, trong tâm anh, anh đương nhiên mong Bộ Hành có thể ở lại Trác Chu, vì lúc nào cũng được nhìn thấy cô.

Anh nửa đùa nửa thật đề nghị, “Tương lai anh sẽ tìm cho em một giám đốc để quản lý MOCO, còn em muốn đến công ty lúc nào cũng được!”

Trác Khánh Uy liếc anh một cái, hừ lạnh: “Còn mời giám đốc gì nữa, ông thấy con nên đi giúp cô ấy quản lý thì tốt hơn đấy!”

Chu Mộ Tu bắt đầu suy xét đề nghị này, trầm giọng nói: “Cũng không phải là không thể.”

“Cốc!”

Xung quanh mọi người cười thành tiếng.

(ptv: Chúc mọi người cuối tuần vui vẻ nha.... Cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Chu Vi Khang cùng Trác Nghiêu nhìn nhau, trong ánh mắt đều mang theo ý cười.

Đặc biệt là Chu Vi Khang, vẫn luôn là người cha nghiêm khắc, từ nhỏ đến lớn đối với con trai lấy yêu cầu của người thừa kế để bồi dưỡng, con trai ở trước mặt ông cũng luôn đứng đắn nghiêm túc.

Ông chưa thấy Chu Mộ Tu như vậy bao giờ, quả thực như một người khác.

Trước đây Trác Nghiêu thỉnh thoảng còn than vãn trước mặt con trai, lo lắng có phải do công việc quá áp lực nên không có hứng thú với nữ nhân. Bà cũng có chút lo lắng, hai mươi bảy hai mươi tám tuổi còn chưa có mảnh tình vắt vai, cũng chưa thấy anh quan tâm đến cô gái nào.

Hiện tại xem ra, con trai bà không phải không có hứng thú với nữ nhân, chỉ chưa gặp đúng người mà thôi.

Hôm nay anh đâu có nửa điểm lạnh lùng, đùa cợt hận không thể móc tim ra cho Bộ Hành.

Bộ Hành trước đó bị em họ Chu Mộ Tu lôi kéo nói chuyện phiếm, ai ngờ vừa quay đầu lại liền thấy Chu Mộ Tu gấp nhiều đồ ăn đến trong bát cô, còn tranh công cười cười với cô, “Đều là những món em thích ăn.”

Nên mới có cảnh ông ngoại đối với anh.

Lúc sau, Chu Mộ Tu lại lo Bộ Hành ăn không hết, lại lén lút lấy thức ăn trong bát của cô sang bát của anh.

Anh cho rằng mọi người không để ý, thật ra trên bàn ai cũng nhìn thấy, trong lòng buồn cười nhưng lại có chút ngạc nhiên.

Tất cả mọi người đều biết Chu Mộ Tu có thói ở sạch, nhưng lại ăn đồ ở trong bát Bộ Hành đang ăn dở.

Hôm nay Chu Mộ Tu làm người khác mở rộng tầm mắt.

Anh họ không khỏi trêu chọc nói: “Mộ Tu, có phải em bị ai đánh tráo không?”

Anh họ thứ hai cũng nói: “Qua bao năm như vậy, Mộ Tu hôm nay nói nhiều nhất ấy nhỉ! Cười cũng nhiều, còn chưa có ý định dừng lại.”

Mọi người tạm thời chưa quen với việc đó.

Ngay cả Bộ Hành cũng suy nghĩ, anh từ khi mới quen và bây giờ thật như hai người khác nhau.

Em họ tò mò hỏi Bộ Hành: “Chị dâu, hai người quen nhau thế nào vậy?”

“Quen ở một nhà hàng ăn.”

Bộ Hành hỏi tường một chút, nói thêm: “Khi đó anh ấy đi xem mắt.”

“Ôi trời!” Em họ cảm thấy hứng thú hỏi: “Lần đầu tiên gặp đã trúng tiếng sét ái tình rồi sao? Anh chị ai theo đuổi ai?”

Bộ Hành thừa nhận: “Chị theo đuổi anh ấy.”

“Thật vậy sao?” Em họ bán tín bán nghi.

“Thật mà,” Bộ Hành cong khóe miệng, nói thật: “Bởi vì nhìn anh ấy rất đẹp trai, nên chị chủ động đến gần.”

Em họ lại cho rằng Bộ Hành nói đùa, cô cảm thấy Bộ Hành tuy hiền lành, nhưng cũng thuộc dạng lạnh lùng, không chủ động đến để làm quen với người xa lạ trong nhà hàng ăn được.

Chu Mộ Tu cười, không khỏi nhớ tới lần đầu tiên gặp mặt, anh lúc ấy chỉ cho rằng cô là một người vô duyên và hoang đường, không nghĩ tới sẽ ở bên nhau như vậy.

Ăn cơm xong, các cô di chú bác huynh đệ tỷ muội đều biết ý mà về trước, chỉ còn lại Trác lão gia, vợ chồng Chu Vi Khang và vợ chồng trẻ Chu Mộ Tu.

Mọi người đều ngồi ở sô pha uống trà.

Chu Mộ Tu cầm quả như mở ra, “Mẹ, đây là nước hoa Hành Hành mua cho mẹ, mẹ thử xem mùi gì này?”

Trác Nghiêu mở gói quà ra, vụn nắp phun ra một chút trên cổ tay, gật đầu, “Là mùi hoa trà, mẹ rất thích.”

Bà biết, nhất định là con trai đã nói cho Bộ Hành bà thích hoa trà, lọ nước hoa này thật sự bà rất thích.

Chu Mộ Tu lấy lòng mà nói: “Ba, đây là trà Thái Bình Hầu Khôi, làm từ cây trà hoang dại có lịch sử hơn hai trăm năm, ba thử uống xem, cảm nhận xem trà này có gì khác biệt không nhé!”

Chu Vi Khang cầm hộp trà cẩn thận, chưa cần mở nắp hộp còn có thể ngửi thấy mùi hương của lá trà, vui sướng hỏi: “Đây không phải là loại trà đã được đầu giả ở quốc lễ trà hồi tháng trước đây sao?”

Chu Mộ Tu gật đầu, đắc ý nói: “Là Hành Hành mua.....”

Bộ Hành liếc mắt nhìn Chu Mộ Tu, nói xen vào, từ tốn nói: “Bình trà này là do Mộ Tu mua được từ một người bạn cách đây không lâu ạ. Con nghe nói chú rất thích loại Thái Bình Hầu Khôi, con hôm qua cũng đến cửa hàng tìm mua, nhưng so với loại này thật thua xa.”

Chu Vi Khang trên mặt lộ ra ý cười, âm thầm gật đầu.

Trác Nghiêu oán trách mà liếc liếc mắt nhìn con trai.

Bình trà này, thật là Chu Mộ Tu mua trước đó cách đây không lâu, vốn cũng định tặng cho ba, vừa lúc Bộ Hành gấp mặt lại có tác dụng, ai ngờ bị Bộ Hành vạch trần.

Trác Khánh Uy ngồi yên này giờ, chủ động hỏi: “Thế quà của ông đâu?”

Bộ Hành lấy ra hộp quà, nhẹ nhàng nói: “Ông ngoại, Mộ Tu nói ông rất thích chơi cờ, nên con đã chọn một bộ cờ bằng mã não, cũng không có gì quý giá, nhưng đáng về rất khéo léo.”

Trác Khánh Uy “Ừ!” một tiếng, “Để ông xem xem.”

Bộ Hành mở ra, có hai hộp cờ trắng đen.

Trác Khánh Uy ngồi thẳng lên, duỗi tay cảm vài viên lên xem.

Các quân cờ mã não không phải là loại tốt nhất các loại cờ, thật ra cũng không có gì quý hiếm, lại còn có khuyết điểm là kích thước, độ dày, màu sắc không đều.

Ông lại mở hộp cờ trắng nhìn, quân cờ trong hộp này rất đẹp, cảm giác rất đồng đều, không có tạp sắc, hơn nữa được đánh bóng ở cùng mức độ, thật sự đáng quý.

Cái này vừa thấy chính là sự tài hoa khéo léo của người thợ.

Ông nói với chú Chung, “Đến thư phòng mang bàn cờ đến đây, tôi sẽ chơi với Mộ Tu một ván.”

Chú Chung vừa cười vừa đi.

Chu Mộ Tu tự nhiên trong lòng vui mừng, duỗi tay nhéo nhéo ngón tay Bộ Hành.

Bộ Hành cũng nhẹ nhàng siết tay anh như đáp lại, ngay sau đó rút tay ra, biết hôm nay chính mình đã qua cửa.

Chu Vi Khang biết lão gia hôm nay rất vui, nói với Trác Nghiêu: “Em đi pha một bình Thái Bình Hầu Khôi đi, anh và ba thử loại mới này xem sao.”

Trác Khánh Uy cũng cảm thấy hứng thú, vội nói: “Đúng đúng, để ta đây đỡ nhìn thêm.”

Chu Vi Khang cười, “Ba, không phải ba thích nhất Bích Loa Xuân sao?”

Trác Khánh Uy trừng mắt, “Nghe các con nói ngon như vậy, ba ném thử không được sao?”

Trác Nghiêu cười cười, đứng dậy, “Ngay cả con không thích uống trà cũng muốn ném thử, để con đi pha, ai cũng có phần.”

Chú Chung đem bàn cờ đến, Chu Mộ Tu và Trác Khánh Uy đều lau tay sạch sẽ, một người cầm quân trắng, một người cầm quân đen, bắt đầu chơi cờ.

Mọi người theo dõi trận chiến, nhất thời không ai nói chuyện.

Sau một hồi, Trác Nghiêu bung trà đi tới.

Hương trà lan tỏa, có mùi hoa lan, mọi người đều ném thử.

Ở đây Chu Vi Khang là người hiểu về trà Thái Bình Hầu Khôi nhất, rất hưởng thụ mà uống chậm rãi, tán thưởng, “Quả nhiên là cực phẩm, mới uống có vị mát, dư vị ngọt lành.”

Trác Khánh Uy cũng tự đáy lòng gật đầu, “Đây là loại Thái Bình Hầu Khôi ngon nhất mà ông đã từng uống.”

Chu Mộ Tu cười nói: “Để con tìm rồi biểu ông một bình.”

“Không cần đâu, khi nào ông muốn uống sẽ lấy của ba con, thuy thoảng thay đổi khẩu vị thôi chứ ông vẫn thích Bích Loa Xuân nhất.”

Chu Vi Khang hiếm khi đùa giỡn cũng nói, “Kể cũng hơi tiếc, nếu không con sẽ mua cho ba hai cân Bích Loa Xuân nhé?”

Lão gia nhếch nhẹ khóe miệng, chỉ vào con rể nói: “Keo kiệt từ đây mà ra chứ đâu!”

Mọi người lập tức cười rộ lên, vui vẻ hòa thuận.

Bộ Hành hiện tại tự tin, nhẹ nhàng, lần trước trong cuộc họp báo cô đã gặp qua Trác Khánh Uy một lần, ông ngoại thoát nhìn cao lớn uy nghiêm, cũng không phải người có đáng về thân thiện.

Chu Vi Khang càng không cần nói, là một trong những doanh nghiệp nổi tiếng thành công, lợi hại chỗ nào thì có thể tưởng tượng được.

Cô vốn suy nghĩ sẽ “Kính trọng” với người nhà Chu Mộ Tu, chưa từng nghĩ đến “Thân thiết”, nhưng lúc này suy nghĩ đó đã có chút thay đổi.

Trác Khánh Uy đưa một quân cờ xuống, hỏi: “Nhà đầu biết chơi cờ không?”

(Continue....)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2

Bộ Hành cầm tách trà, lắc đầu, “Con không biết chơi.”

“Khi nào rảnh bảo Mộ Tu dạy cho, chơi cờ rất thú vị đấy!”

Bộ Hành nói vâng.

Chu Mộ Tu định nói, thấy cô ngoan ngoãn lại có chút vui vẻ, xoay mặt nhìn cô, cố ý phá đám, “Lần trước anh dạy em, em không học còn gì? Cố ý trả lời để ông ngoại vui chứ gì!”

Trác Khánh Uy hừ nhẹ một tiếng, “Hôm nay có các anh em của con ở đây, ông chưa nói! Con không danh không phận cứ ở trong nhà bạn gái, ăn không uống không nhà người ta thế còn ra thể thống gì! Không nhanh mà đi đăng ký kết hôn đi!”

Chu Mộ Tu cứng họng, giải thích: “Con không phải dẫn bạn gái về ông xem trước sao, sau đó mới đi đăng ký kết hôn!”

Mắt lại nhìn Bộ Hành, như kiểu nói ngầm, em còn không nhanh đối phó với anh, cho anh danh phận!

Bộ Hành đang bối rối trước lời nói của ông ngoại, đầu có đề ý đến anh.

Trác Nghiêu lúc này nói: “Hành Hành, con muốn khi nào làm hôn lễ? Có yêu cầu gì đối với hôn lễ không?”

Chu Mộ Tu nghĩ thầm, mang về nhà ra mắt cũng tốt, có người thế anh giục cưới.

Bộ Hành cũng không ngại ngừng, suy nghĩ rồi nói: “Con không có người nhà, cũng không có người lớn dạy dỗ, hôn lễ nhiều chuyện phức tạp và liên quan đến

phong tục tập quán, con cũng không hiểu lắm. Còn định hỏi ý kiến dì, nên dì nói gì con nghe theo ạ!”

Trác Nghiêu nghe cô nói như vậy rất vui vẻ.

Trác Khánh Uy nói chen vào: “A Nghiêu, việc này do em toàn quyền quyết định, một cô gái nhỏ trong gia đình như vậy, kết hôn vẫn là lần đầu, có thể biết được cái gì?”

Bộ Hành ngoan ngoãn mà gật đầu.

Chu Mộ Tu ngó liếc mắt cô một cái, trong lòng oán thán, cô thật biết khó dễ với anh, ở trước mặt ông ngoại không dễ bảo chút nào.

Bộ Hành biết anh đang nghĩ cái gì, xoay mặt trộm liếc xéo anh một cái.

Anh hôm nay giống như một chú cún nhỏ trở về địa bàn của mình, khoe khoang thật sự.

Xong một ván cờ, Trác Khánh Uy nói chú Chung lấy đến một cái hộp, nói với Bộ Hành: “Đây là quà bà ngoại Mộ Tu để lại cho cháu dâu, con xem như đây là lễ gặp mặt đi!”

Bộ Hành thấy một hộp đầy trang sức châu báu, có chút e dè không dám nhận, nhìn người đối diện Trác Nghiêu.

Trác Nghiêu thân thiết gật gù đầu, “Con nhận đi, đây là tâm ý của bà ngoại đấy.”

Bộ Hành cung kính mà nhận, chân thành nói: “Con cảm ơn ông ngoại, bà ngoại ạ!”

“Bà ngoại có rất nhiều trang sức, ông dựa theo truyền thống để làm thôi.”

Rồi Trác Nghiêu lấy li xì chuẩn bị trước đó đưa cho Bộ Hành.

Chu Vi Khang cũng đưa bao li xì cho cô.

Chu Mộ Tu sợ Bộ Hành ngượng, duỗi tay nhận lấy.

Trác Khánh Uy hôm nay đổi cháu hết lần này đến lần khác, chụp lấy tay anh, “Sao con nhanh tay thế, đó là dành cho cháu dâu!”

Chu Mộ Tu buồn rầu mà thu tay về, anh lớn bằng này rồi trừ lần trước lấy chén trà đập anh, thì đây là lần thứ hai ông động thủ với anh.

Đây là chuyện gì thế không biết.

Trác Khánh Uy nghĩ thầm, không phải lần trước nó vì Bộ Hành mà lần đầu làm đau nó, ông lúc ấy thật sự rất giận, nhưng từ đấy về sau thấy cháu ngoại như thay đổi tính cách, lời nói cũng nhiều, người cũng thoáng tính không ít, đặc biệt đối với ông càng thêm gần gũi, ông trong lòng cũng rất vui.

Bộ Hành đắc ý mà nhìn mặt Chu Mộ Tu buồn thiu, duỗi tay nhận bao li xì ba mẹ chồng tương lai, cười nói: “Con cảm ơn!”

Trác Khánh Uy vui vẻ như nhớ ra chuyện gì: “Chú Chung, lấy chìa khóa nhà bên Tân Thành lại đây.”

Trác Nghiêu và Chu Vi Khang nhìn nhau, lần trước nghe ông thuận miệng nói qua một lần, tưởng ông nói đùa, đều có chút ngạc nhiên.

Chú Chung rất nhanh cầm chìa khóa đến.

Trác Khánh Uy đưa cho Chu Mộ Tu, “Nhà ở Tân Thành rất thích hợp cho người trẻ như các con ở, xung quanh rất náo nhiệt, đi đâu cũng rất tiện. Nếu các con thích trang trí thành hôn phòng cũng được, nếu không thích thì tùy các con xử lý.”

Lại quay đầu nói với chú Chung: “Chú sắp xếp thời gian cùng nha đầu này đi làm thủ tục sang tên.”

Chú Chung như đã biết điều đó, thần sắc bình tĩnh thấp giọng nói: “Vâng.”

Vợ chồng Trác Nghiêu có chút ngạc nhiên, xem ra lão gia đối với cháu dâu vừa ý thật sự.

Bộ Hành trong lòng kinh ngạc, nhà bên Tân Thành gấp đôi với giá nhà cô đang ở, thấp cũng đến sáu nghìn vạn.

Lễ gặp mặt này quá nặng.

Chu Mộ Tu đem chìa khóa ông mới đưa đặt trực tiếp vào tay Bộ Hành, ra vẻ không cao hứng, “Anh còn tưởng ông ngoại cho anh, thật quá bất công!”

Trác Khánh Uy cười mắng: “Tiểu tử thú, những cái đó con còn thiếu so với huynh đệ tỷ muội của con sao? Mà cháu dâu không phải vợ con à!”

Sau đó tỏ ra ghét bỏ mà nói: “Ông thấy con cũng thoải mái chơi cò với ông, không phải buổi chiều còn có việc sao? Mang cháu dâu quay lại công ty đi. Vi Khang đến đây chơi một ván nào!”

Chu Vi Khang mỉm cười với con trai mình.

Chu Mộ Tu vội vàng đứng dậy, để Chu Vi Khang ngồi xuống.

Lại ngồi thêm một lúc, hai người đứng dậy, Trác Nghiêu tiễn hai con lên xe.

Chu Mộ Tu vừa lên xe liền muốn hôn hôn Bộ Hành, thấy mẹ đang nhìn đành phải khởi động xe.

Chờ đến khi trên đường quay trở về công ty, Chu Mộ Tu thừa dịp chờ đèn đỏ, xoa mặt thơm vào mặt Bộ Hành thật mạnh, không đầu không đuôi nói một câu: “Vợ anh tuyệt quá!”

Bộ Hành được anh tán thưởng, cười cười trêu anh, “Tuyệt chỗ nào? Người tình Tây Thi trong mắt anh hả?”

“Không đúng.”

“Sao?”

“Vợ anh so với Tây Thi còn đẹp hơn.”

Bộ Hành nhin không được vờn hai ngón tay véo má anh, cười mắng, “Chu tiên sinh, ông có thể tôn trọng sự thật một chút được không? Anh không ngại nhưng em ngại!”

Đèn xanh sáng, Chu Mộ Tu nhún nhẹ ga, đương nhiên mà nói:

“Vậy em làm quen dần đi là vừa, đời này anh sẽ còn nói cho em nghe nhiều.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72

Ngồi trên xe, Bộ Hành cầm trong tay hộp trang sức, không kìm nén tò mò mở ra thưởng thức.

Vừa rời ở Trác gia cô không nhìn kỹ, chỉ nhìn thấy những viên ngọc trai, bây giờ mới phát hiện bên trong từ cây trám cái đầu đến vòng tay cái gì cũng có, hình dáng tinh xảo, có nhiều thứ không có trên thị trường hiện nay.

Cô không thể không hỏi: “Bà ngoại anh có phải là đại tiểu thư nhà có điều kiện không?”

“Đúng vậy, nhà bà ngoại là thương gia về muối, cũng coi như giàu nhất vùng. Số trang sức này nghe nói là của hồi môn khi bà gả cho ông.”

Bộ Hành gật đầu, “Thảo nào nhìn như đồ cổ vậy.”

“Em thích sao?”

“Đương nhiên, có cô gái nào lại không thích trang sức đẹp lại tinh xảo như vậy chứ?”

“Anh thấy em bình thường ngoài đồng hồ ra em có đeo cái gì đâu, lần trước mua vòng tay em cũng để ở nhà.”

Nhưng hai ngày nay lúc nào cô cũng đeo nhẫn, Chu Mộ Tu rất vừa lòng.

“Một phụ nữ đeo trang sức cũng tùy tâm trạng, có phù hợp với quần áo không, rồi còn phù hợp với từng cách trang điểm, thời tiết nữa không chứ. Nếu không muốn đeo, thỉnh thoảng mang ra ngắm, nhìn chúng lấp lánh cũng rất đẹp mắt.”

Bộ Hành đưa tay lên mắt làm điệu “bling bling”.

Chu Mộ Tu cười, “Bao lì xì ba mẹ đưa đâu? Xem bên trong có gì nào?”

Bộ Hành ngạc nhiên, “Bao lì xì còn có thể bỏ cái gì nữa chứ!”

Cô đoán bên trong sẽ có tiền giấy mới tinh.

Cô mở bao lì xì nhìn vào bên trong, “Ồ!”

Ngoài tiền còn có một thẻ ngân hàng.

Bộ Hành nhìn nhìn tiền, xoay mặt nói với anh, “Khoảng hơn mười vạn. Em nghe người ta nói đây là phong tục, như kiểu nghìn dặm mới tìm được một người.”

Chu Mộ Tu gật đầu tán thành, “Đúng rồi đấy!”

Bộ Hành liếc nhìn anh, không biết anh đồng tình với những lời nói của cô, hay là khen cô “Nghìn dặm mới tìm được em”.

Cô cười lấy thẻ ngân hàng ra nhìn nhìn, mặt khẩu được viết ở trên thẻ.

Mở ra một phong bao lì xì khác, cũng giống như vậy.

Bộ Hành ngạc nhiên, giờ thẻ ngân hàng nhìn không được liền hỏi: “Nhà anh ai cũng đưa lì xì thẻ này à?”

Chu Mộ Tu nghe cô hỏi câu rất hay, liếc cô một cái, cô ý đâu xót mà nói: “Anh đã bao giờ nhận được đâu mà biết.”

Bộ Hành lập tức nói: “Chia cho anh một nửa, anh nhận đi.”

Rất quyết đoán lấy chìa khóa nhà ông ngoại cho ra, như có ý đưa cho anh.

Chu Mộ Tu đương nhiên không muốn, “Mọi người trao tận tay, là của em, không cần phải đưa cho ai cả.”

Bộ Hành nói đùa, “Tục ngữ có nói, bắt người tay ngắn*, sau này về trước mặt ba mẹ chồng em phải lùn xuống hai phân.”

(Bất người tay ngắn: đã hưởng lợi từ người khác không thể không mềm mỏng, phải từ tế hơn với người cho.)

Chu Mộ Tu nghe cô nói “Ba mẹ chồng”, khóe miệng nhếch lên tận trời cao.

Lại nhẹ nhàng mà trách cô: “Đây cũng chỉ là một món quà thôi mà, em không biết sao? Em cũng không phải tặng quà cho mọi người sao? Đồ ngốc.”

Nhưng món quà này không nhẹ một chút nào!

Bộ Hành nghiêm túc mà tự hỏi, lăm bằm lăm bầu, “Em đây không biết lấy cái gì làm của hồi môn nữa đây?”

Chu Mộ Tu nghe xong lại nói: “Hành Hành, em gả cho anh là anh thấy mỹ mãn lắm rồi. Còn nữa, về sau chúng ta là nhất thể, cái gì mà anh anh em em.”

Bộ Hành nhìn anh, biết anh nói từ tận đáy lòng, đột nhiên cảm thấy mình cũng không có tài cán gì. Tuổi nhỏ gặp một ít trắc trở, khi cô hai mươi bốn tuổi lại tặng cho cô một người đàn ông tốt như vậy, ông trời đối xử với cô không tệ chút nào.

Sáng sớm hôm sau, hai người mang giấy tờ đến Cục Dân Chính để làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Ảnh chụp trên giấy đăng ký kết hôn không tồi, hôm nay hai người thống nhất mặc áo sơ mi màu trắng, nhìn rất đẹp đôi.

Hai người cười khẽ, độ cong của khóe miệng cũng đều giống nhau.

Chu Mộ Tu chỉ vào ảnh chụp đặc ý cười, “Chúng ta nhìn có tướng phu thê này!”

Bộ Hành nhìn kỹ, không biết do anh nói hay thật sự thế mà cô cũng thấy anh và cô trên ảnh có chút giống nhau, cô thậm chí còn thấy mình đẹp hơn so với trước, hay là bị lấy bệnh của anh?

Có ý hỏi: “Là anh giống em hay em giống anh?”

Chu Mộ Tu nhìn rất lâu, cũng không biết trả lời thế nào, chỉ nói: “Sau này chúng ta có con anh chắc chắn con chúng ta thật xinh đẹp.”

Bộ Hành nhìn anh, không khỏi cười rộ lên.

Cô cũng hy vọng giống anh, mặc dù là trai hay gái cũng sẽ thật xinh đẹp.

Đăng ký mất hơn ba mươi phút, ra khỏi Cục Dân Chính, hai người đến công ty như bình thường.

Hai người trở lại Trác Chu, tiến vào thang máy.

Chu Mộ Tu tự nhiên mà ôm eo Bộ Hành, nghiêng đầu hôn nhẹ cô một cái.

Bộ Hành nghiêng mặt nhìn anh: “Chu tiên sinh, trong công ty ông nên tự trọng một chút.”

Chu Mộ Tu cười nhẹ, “Tôi sẽ cố gắng, thưa bà Chu.”

Cũng không biết tại sao, chỉ cần hai người ở gần nhau, anh không kiềm nén được luôn muốn chạm vào cô, hôn cô.

Thang máy dừng ở tầng bốn.

Trước khi thang máy mở ra Bộ Hành đột nhiên xoay mặt hôn anh một cái thật nhanh, khi cửa mở ra ung dung rời đi.

Chu Mộ Tu sờ sờ mặt, nhìn cô mặc sơ mi trắng kết hợp cùng quần jean, dáng cao gầy, hài lòng mà cười.

Hôm nay, mẫu mùa thu của Bella đang được sản xuất, Bộ Hành cũng không bận việc gì, đến văn phòng được một lúc cô đi xuống lầu, muốn đến nhà xưởng tham quan.

Khu nhà xưởng của Trác Chu ở phía Tây Nam của trấn nhỏ, mất khoảng bảy tám phút đi bộ. Nhà xưởng của Trác Chu rất lớn, xưởng giầy và xưởng quần áo nằm bên cạnh nhau.

Bộ Hành trước giờ mới đến đây có vài lần.

Bởi vì nhà xưởng rất lớn, công nhân đông, môi trường làm việc hạn chế, ngoài biết về các lãnh đạo của Trác Chu, thì hầu như mọi người không biết cô, có nghe cũng nghe qua tên cô, nhưng không biết mặt.

Bộ Hành không báo cho ai, tự mình đến đây, cô muốn quan sát tình hình sản xuất thực tế của Trác Chu.

Nhà xưởng Trác Chu đủ sức để sản xuất các đơn đặt hàng của chính mình, mặt khác cũng nhận một số đơn đòi hỏi chất lượng cao và yêu cầu khắt khe.

Chất lượng của Bella luôn là vấn đề được khách hàng quan tâm, việc kiểm soát chất lượng của nhà xưởng từ đầu đến cuối rất nghiêm ngặt.

Giống như trong cuộc nói chuyện phiếm của mọi người ở văn phòng lần trước, phần lớn mọi người đã công tác ở đây nhiều năm, có kỹ năng, có thể đảm bảo chất lượng.

Bây giờ nhà xưởng chỉ có một tuyến sản xuất hàng hóa của Bella, tuyến sản xuất khác đang sản xuất một nhãn hiệu giày của nước ngoài.

Bộ Hành nhìn một vòng, đột nhiên nhớ người tên Vu Tiêu Sơn kia.

Cô đối với người đó thật sự không có mấy thiện cảm, trong lòng vừa chột nghĩ ra ý định, đi ra khỏi xưởng đến kho nguyên vật liệu nhìn xem.

Có một kho hàng rất lớn, nguyên vật liệu được chia theo chủng loại.

Bộ Hành đến một khu vực, các cuộn nguyên liệu được sắp xếp rất gọn gàng, toát ra một mùi không mấy dễ chịu.

Cô rất nhanh tìm thấy vật liệu mà lần trước Vu Tiêu Sơn nói muốn đặt hàng, không nghĩ trong kho hàng đã có nhanh như vậy.

Cô xem từng cái một, dần dần cau mày.

Đúng lúc này, cô nghe được giọng nói chuyện của một người đàn ông lạ, ngay bên cạnh lô vật liệu.

“Tôi cũng mới đến đây được nửa năm. Chúng ta làm công việc mua sắm này phải nhảy tới, nhảy lui cũng là chuyện bình thường. Trung bình mỗi người ở đây đều làm khoảng hai năm thì nghỉ việc, thời gian dài, dễ xảy ra chuyện.”

Người này tạm dừng, ngữ khí có chút hâm mộ, “Nhưng anh và chúng tôi không giống nhau, anh là người của Từ Chính Vi, nghe nói nhà ông ấy và Trác gia có giao tình lâu năm, anh phải tranh thủ cơ hội đó đi!”

“Ừ, Từ Chính Vi là chồng em gái tôi, sao ông ta có thể không chiều cổ cho tôi chứ! Em gái tôi còn sinh con trai cho ông ta nữa đấy!”

Bộ Hành nghe có thể nhận ra giọng nói của Vu Tiêu Sơn.

Cô bất động thanh sắc xoay người, tính toán rồi đi.

Ai ngờ đầu Vu Tiêu Sơn cũng nhìn sang hướng bên này, nhận ra ngay Bộ Hành.

“Ôi! Từ từ, cô không phải là chủ nhiệm thiết kế của cái gì đó sao?”

Bộ Hành xoay người, mặt lạnh lùng nhìn anh ta, chỉ thấy người đàn ông kia đã lặng lẽ lui về phía sau đi vòng ra ngoài cửa.

Vu Tiêu Sơn vỗ lên đầu mình một cái, “Cô tên Bộ gì ấy nhỉ? Lần trước chính cô là người muốn bán nhà cho em gái tôi phải không?”

Bộ Hành cười nhạt, như rất tò mò, “Em gái anh dạo này thế nào?”

Vu Tiêu Sơn coi bộ đắc ý, như rất là vinh dự, “Em gái tôi sau khi sinh, tương lai sau này nói không chừng còn có thể tiến vào Từ gia làm bà Từ đó!”

“Thật không? Từ Giai không tìm cô ấy gây phiền phức à?”

“Con gái Từ Chính Vi sao?” Vu Tiêu Sơn bĩu môi, “Cô ta cũng đến gây náo loạn hai lần cũng có ích lợi gì đâu? Vừa nghe ông nội nói không cho cô ta tiền tiêu, nháy mắt cái đã game over, hiện tại đã ra nước ngoài rồi!”

Bộ Hành nghe trong lòng có chút hụt hẫng, cô cũng không nghĩ rằng Từ Giai lại là người mềm yếu, dễ dàng bỏ cuộc như vậy, nhưng đó là chuyện của người khác, cũng không liên quan gì đến cô.

Cô đang định hỏi về chuyện vật liệu, quan sát xung quanh, cách đó không xa đều có công nhân làm việc, nghĩ chắc Vu Tiêu Sơn cũng không trắng trợn táo bạo mà dám dùng bạo lực với cô.

Cô bước lên một bước, chỉ vào một mẫu nguyên liệu, “Vải anh mua không phải là loại vải dệt, loại này là loại chính để xưởng sản xuất, nhưng giá lại được tính như lớp lót. Mỗi mẫu lợi nhuận ba bốn đồng rơi vào túi anh phải không?”

Vu Tiêu Sơn bị cô chạm đến tim đen, về mặt có chút không được tự nhiên, lại sợ cô nói chuyện này ra ngoài, chỉ có thể cười theo, “Bộ phận mua sắm nào mà không kiểm chênh lệch chứ, nếu không chạy tới chạy lui vất vả như vậy thì ai làm? Cô nói cái này có hợp lý không?”

Bộ Hành khẽ gật đầu, “Thật ra vấn đề này cũng không phải là lớn, chỉ cần thêm một lớp lót là ổn thôi. Nhưng cái PU này lần trước rõ ràng tôi không xác nhận, sao lô lớn vật liệu lại có ở đây vậy?”

Cô lại chỉ vào mẫu khác, ngữ khí có chút lạnh lùng hơn.

“Cô không có việc gì làm nên đang tìm việc à? Mẫu vật liệu này không có vấn đề gì, có nhà thiết kế ký tên, cũng có giám đốc mua sắm Vương Minh ký tên, tôi chỉ làm theo trình tự!”

Bộ Hành nhủ thầm, “Nhà thiết kế ký tên? Chỉ sợ chính anh mạo chữ ký!”

Vu Tiểu Sơn sắc mặt cứng đờ, nói chuyện cũng không khách khí, “Cô chỉ là một chủ nhiệm thiết kế, đừng tốn công vô ích gây trở ngại người khác kiếm tiền!”

Bộ Hành cười lạnh lùng, “Bây giờ tôi cho anh hai lựa chọn: Một, tự anh đến trình bày với giám đốc Vương, xin nghỉ việc. Hai, tôi sẽ báo cáo việc này lên cấp trên.”

Thật ra cô nghĩ anh ta chọn hay không chọn, cô vẫn sẽ đem việc này báo cáo với cấp trên, bởi vì cô nghi ngờ Vương Minh chính là chủ mưu.

Vu Tiểu Sơn đầu tiên cảm thấy tức giận, bỗng nhiên nghĩ gì đó lại cười, “Cô gái nhỏ này tham lam quá, như vậy đi, lợi nhuận lần này cô cũng sẽ có phần.”

Bộ Hành khước miệng hơi nhếch lên, “Đây là vật liệu từ nhà xưởng Từ Chính Vi?”

“Đương. .... Đương nhiên là đúng rồi!”

Bộ Hành nhìn thái độ của Vu Tiểu Sơn, suy đoán anh ta đang nói dối.

Theo như lời Chu Mộ Tu nói, Từ Chính Vi không có lá gan làm chuyện lấy hàng kém chất lượng thay cho hàng tốt.

Bộ Hành lại nghĩ, người tên Vu Tiểu Sơn này không biết nặng nhẹ cả gan mà làm loạn, có lẽ anh ta mượn danh Từ Chính Vi ở bên ngoài tìm giá nguyên vật liệu thấp hơn, để ăn chênh lệch.

Hơn nữa đây là lô hàng đầu tiên, sau này còn rất nhiều lô hàng qua anh ta để vào nhà xưởng.

Mộ Tu không phải nói Vương Minh luôn cẩn trọng trong công việc, lần này sao lại làm chuyện sai lầm thế này được, hay để mặc kệ Vu Tiểu Sơn làm xằng làm bậy?

Bộ Hành chăm chăm nhìn anh, “Anh cho rằng việc anh làm thần không biết quỷ không hay để kiếm số tiền đó sao? Anh cũng quá coi thường khả năng kiểm soát chất lượng của Trác Chu, nguyên liệu này cứ cho Vương Minh duyệt để nhập hàng hóa vào, đến khi đưa vào sản xuất cũng sẽ bị nhà xưởng ra có vấn đề.”

“Cô đừng dọa tôi!”

Vu Tiểu Sơn ngang bướng, “Tôi nghe em gái tôi nói, Từ gia và Trác Chu có quan hệ rất thân thiết, tiền tôi kiếm được, cũng là tiền của Từ Chính Vi. Người nhà Chu tổng đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, thì cô nhọc lòng cái gì!”

Tiếp đó, anh ta nhìn đánh giá Bộ Hành, sờ sờ cảm không có ý tốt mà cười: “Người đẹp, cô còn trẻ như vậy mà đã có căn nhà lớn như thế, chắc nhà đó cũng do người nào giàu có tặng cho cô phải không? Như thế nào nhỉ, cô ý vào mặt xinh đáng đẹp để lên giường với người ta là có thể được nhà, tôi vất vả đổ mồ hôi giữa trưa như vậy mới nhận hàng về, kiếm ít tiền chênh lệch thì có làm sao?”

Bộ Hành khước miệng nhẹ nhếch lên, nghe Vu Tiểu Sơn nói những lời này, trong lòng một chút tức giận cũng không có.

Bởi kiểu người này thật sự ấu trĩ, miệng chó phun không ra ngà voi, căn bản không đáng để cô tức giận.

Cô có chút hối hận vừa rồi cùng anh ta đồng dài nhiều như vậy, phải chạy lấy người ngay và luôn chứ, báo cáo với cấp trên thì cũng xong rồi.

Hai phút trước cách kho hàng không xa còn có công nhân làm việc, hiện tại không thấy bóng dáng người thứ ba.

Cô trong lòng cảnh giác, không nói thêm gì nữa, giữ nguyên thần sắc bình tĩnh, nghĩ không nên chọc giận anh ta thêm nữa, xoay người bước nhanh rời đi.

Lại không nghĩ rằng, phía sau cách hai ba bước Vu Tiểu Sơn nhanh chóng đuổi theo, túm lấy cổ cô.

Trong túi quần tiếng chuông di động liên tiếp vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73

Bộ Hành có trong nháy mắt sợ hãi, chuông di động vang lên khiến cô bình tĩnh lại. Cô không nhìn cũng biết Chu Mộ Tu gọi cô đi ăn cơm.

Đầu óc cô linh hoạt, đưa tay trái muốn lấy di động trong túi quần.

Vu Tiểu Sơn sợ cô nghe điện sẽ gọi người đến, dùng hết sức đoạt lấy di động.

Bộ Hành quan sát thấy anh ta dùng lực bên tay trái, tay phải tương đối lỏng lẻo, cô cố gắng thoát khỏi tay anh ta, dùng hết sức cắn vào tay anh ta một cái thật đau.

Vu Tiểu Sơn nhìn cô gầy yếu, đầu nghĩ đến cô phản ứng nhanh và khỏe như vậy, đau đớn kêu lên một tiếng rồi buông tay ra, chỉ thấy in trên cánh tay hai hàng răng rõ nét, có chỗ rom rớm máu.

Bộ Hành nhân cơ hội này chạy đi, nhưng Vu Tiểu Sơn vươn cánh tay vừa bị cắn giữ cô lại.

Bộ Hành không chần chừ, rất nhanh thuận thế xoay người, lên gối ngay giữa háng anh ta, chỉ thấy Vu Tiểu Sơn đau đớn hô một tiếng ôm lấy phần dưới bụng cuộn tròn trên đất, không còn một chút sức lực nào nữa.

Bộ Hành thở dài lui về sau hai bước, xoay người quyết đoán chạy điên cuồng về phía cửa.

Vu Tiểu Sơn ở phía sau nằm trên mặt đất không ngừng kêu rên.

Cô chạy ra ngoài tầm mấy trăm mét, nghe được loáng thoáng có tiếng công nhân nói chuyện, Bộ Hành mới dừng lại, duỗi tay vuốt trán, phát hiện trán và toàn thân đều toát mồ hôi.

Cô thở gấp gấp, nuốt nước miếng, trong túi di động lại lần nữa kêu lên.

Cô lấy điện thoại ra, ổn định hô hấp, nhận điện thoại, chậm rãi đi về phía trước.

Là giọng nói ôn hòa của Chu Mộ Tu: “Em ở đâu thế? Anh đang chờ em ở nhà ăn.”

“Vâng, em đến ngay đây.”

Cô cho rằng mình đã ổn định lại tinh thần, nhưng cô vừa nói ra đến chính cô còn có thể nghe ra sự sợ hãi cùng run rẩy trong giọng nói.

Chu Mộ Tu giọng nói lập tức lo lắng, “Hành Hành, em đang ở đâu?”

Bộ Hành chân bước không ngừng, vuốt vuốt tóc, “Anh báo cho bảo an đến xưởng giày bắt lấy Vu Tiểu Sơn hiện đang ở kho vật liệu, để em đến nhà ăn nói rõ cho anh nghe.”

Chu Mộ Tu im lặng hai giây, nói: “Được.”

Năm phút sau, Bộ Hành đi vào nhà ăn Trác Chu.

Ông chủ nhà ăn dẫn cô đến phòng ăn riêng, vừa định gõ cửa, cửa bỗng nhiên mở ra.

Chu Mộ Tu đứng ngồi không yên đợi cô năm phút đồng hồ, muốn đi tìm cô, nhưng lại sợ cô đến đây, mất kiên nhẫn định mở cửa, khi mở cửa lại thấy cô đứng ở cửa, không khỏi thở nhẹ ra một hơi.

Anh nhìn khuôn mặt cô, đột nhiên đồng tử như giật giật, ánh mắt lại nhìn thấy mấy vết xước trên cánh tay cô, mu bàn tay cũng vậy, rõ ràng vừa rồi có chuyện gì đó. Anh trong lòng đau xót, bất động thanh sắc mà nói với ông chủ nhà ăn: “Mang đồ ăn lên đi.”

Chủ nhà ăn gật đầu, xoay người rồi đi.

Chu Mộ Tu cầm tay cô, thấy tay cô lạnh, không khỏi nắm tay cô thật chặt.

Đóng cửa lại, đỡ cô ngồi xuống.

Anh ngồi bên cạnh Bộ Hành, nâng mặt cô, lấy ngón tay cái nhẹ nhàng lau dưới cằm cô, ngón cái của anh dính chút máu.

Bộ Hành lúc này mới cảm nhận được sự đau đớn, theo bản năng muốn chạm lên.

“Đừng đụng vào!”

Chu Mộ Tu ngữ khí kìm hãm, “Đa bị xước nhẹ đấy.”

Bộ Hành nhớ ra, suy đoán là do lúc nãy cố thoát khỏi Vu Tiểu Sơn không cẩn thận nên bị.

Cô đứng lên, “Em đi nhà vệ sinh một lát, bị ra mồ hôi, người cứ dính dính.”

“Ừ.” Chu Mộ Tu nhẹ giọng.

Bộ Hành đầu tiên súc súc miệng, rồi rửa mặt, khoát nước lên hai cánh tay, người mới có cảm giác dễ chịu.

Chờ cô ra, Chu Mộ Tu đã rót cho cô một chén trà nóng.

Đề cô uống xong hai lượt, Chu Mộ Tu chậm rãi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Bộ Hành lúc này đã hoàn toàn bình tĩnh, đem sự việc từ đầu đến cuối kể cho Chu Mộ Tu nghe.

Nhìn mặt Chu Mộ Tu như rất bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt lại ẩn chứa sự tức giận, sờ sờ tay chân và cơ thể Bộ Hành, nhỏ giọng hỏi: “Còn chỗ nào bị thương nữa không?”

Bộ Hành lắc đầu, trấn an anh, nói đùa: “Em không sao, anh ta bị em lên gối có khi bây giờ còn chưa bò dậy được ấy. Không nghĩ đến các chiêu phòng thân học từ hồi đại học bây giờ còn có tác dụng.”

Thật ra, cô sống một mình lâu nay, vốn chỉ muốn học một ít thuật phòng thân, lâu nay lại không có vấn đề gì xảy ra, ngược lại bản thân cô cũng sơ hở chút. Cô hôm nay phản ứng được như vậy cũng do đối phương xem nhẹ cô, nếu không cô cũng không thể hành động được như thế.

Chu Mộ Tu một chút cũng cười không nổi, trong lòng sợ hãi, tự trách mình không thôi, “Xin lỗi em, đều tại anh.”

Bộ Hành kỳ lạ, “Sao lại tại anh? Đây cũng là việc ngoài ý muốn, ai biết anh ta lại to gan lớn mật vậy!”

Chu Mộ Tu vẫn tự trách mình, hồi hận lúc trước không làm căng lên để cắt đứt qua lại với nhà họ Từ.

Nếu anh kiên quyết đến cùng, thì sẽ không có chuyện ngày hôm nay!

Khi đồ ăn được mang lên, Chu Mộ Tu không ăn gì, Bộ Hành như sống lại sau tai nạn ăn uống rất ngon.

Chờ cô ăn xong, Chu Mộ Tu nói:

“Anh đưa em về nghỉ, chiều đừng đi làm nữa!”

“Không sao mà, em bây giờ ổn.”

“Hành Hành!”

Chu Mộ Tu nhíu mày.

Bộ Hành nghĩ nghĩ, nhẹ giọng nói: “Em ở nhà một mình cũng chán, hay em đến phòng anh nghỉ trưa nhé!”

Chu Mộ Tu đồng ý, đưa cô đến tầng hai mươi ba.

Văn phòng anh có một phòng nghỉ, bình thường lúc nghỉ ngơi anh hay dùng.

Anh cùng nằm với cô, thấy cô hô hấp ổn định mới nhẹ nhàng đóng cửa đi ra.

Vừa ra đến cửa, sắc mặt Chu Mộ Tu hoàn toàn lạnh lùng, đáy mắt không khác chế được mà dâng lên sự tức giận.

Anh đi đến bàn làm việc trước, ấn điện thoại.

Ngữ khí lạnh như băng: “Người đang ở đâu?”

“Đang ở phòng an ninh của khu xưởng ạ!”

Là giọng của Ngô Vi.

Anh hơi đắn đo nhưng lại nói tiếp: “Anh ta giống như bị thương nặng, khóc lóc kêu đến bệnh viện.”

“Tìm bác sĩ sao?” Chu Mộ Tu cười lạnh, “Được đấy, hấn chết thì tôi sẽ cho hấn tìm.”

Ngô Vi im lặng.

Chu Mộ Tu mở miệng: “Bây giờ anh thông báo có việc gấp, gọi cả Vương Minh, tôi tới đó ngay đây.”

Cúp điện thoại, Chu Mộ Tu lại nhẹ nhàng mở cửa phòng nghỉ nhìn, thấy cô bình yên vô sự mà ngủ, ánh mắt trở nên ôn hòa, một lần nữa đóng cửa thật cẩn thận.

Anh đi ra khỏi cửa, nói với trợ lý bên ngoài: “Tôi có việc phải đi một lát, không cho bất kỳ ai vào văn phòng tôi!”

Ba vị trợ lý vừa rồi thấy ông chủ đỡ cô Bộ vào phòng với sắc mặt khó coi, vội vàng đáp lời ông chủ.

Rất nhanh, Chu Mộ Tu đi đến chỗ bảo an của nhà xưởng.

Vu Tiểu Sơn đã bị bó tay bó chân, cuộn tròn người trên mặt đất.

Vương Minh nhận được được thoại của Ngô Vi vội vàng chạy đến, Chu Mộ Tu đến trước đã hiểu rõ chuyện, tức giận đi đến trói hai tay của Vu Tiểu Sơn lại.

Nhân viên an ninh nhà xưởng lại nom nớp lo sợ, dù sao cũng phát sinh sự việc trên địa bàn họ quản lý.

Ông chủ lâu nay đã tạo công ăn việc làm cho họ, bị hại lại có quan hệ không bình thường với ông chủ, trong lòng không khỏi hận tên Vu Tiểu Sơn kia, từ trước đến giờ, trong xưởng luôn luôn yên ổn, hôm nay lại bị hủy trên tay hắn ta.

Đội trưởng đội bảo an chủ động tiến lên, “Chu tổng, Vu Tiểu Sơn này đã nhận tội, chỉ muốn hù dọa cô Bộ một chút, chứ không có ý muốn làm gì hại đến cô ấy đâu ạ.”

Chu Mộ Tu nhàn nhạt nhìn Vu Tiểu Sơn đang rên rỉ, nhẹ nhếch khóe miệng lên, “Dọa một chút sao? Vợ Chu Mộ Tu tôi có thể để hắn hù dọa sao? Tôi xem hắn bị mù mắt chó!”

Mọi người lập tức kinh ngạc, ngay cả Ngô Vi cũng không biết hai người đã kết hôn.

Vương Minh lo lắng đến mức giọt mồ hôi nhỏ giọt từ đầu sợi tóc cũng không dám giơ tay gạt đi.

Vu Tiểu Sơn cũng nghe thấy, thế mới biết chính mình thọc vào đại rắc rối.

Hắn ta từ khi thành niên không làm việc đàng hoàng, tiến vào Trác Chu có lẽ công việc tốt nhất từ trước đến giờ, nhưng vẫn không thay đổi được tính du thủ du thực, lại hư lại tham. Nhưng dù có thế nào anh ta cũng không dám đụng đến người của Trác Chu về việc kho hàng, chỉ muốn hù dọa cô một chút, kêu cô không được đi nói lung tung.

Lúc này hắn ta lại hối hận không kịp, không nghĩ tới Bộ Hành không chỉ đá vào chỗ hiểm của anh, hơn nữa còn là vợ của ông chủ Trác Chu.

Anh ta khóc nước mắt nước mũi giàn giụa, mồm miệng nói không rõ mà cầu xin, “Chu tổng, cầu xin anh đại nhân mà bỏ qua cho tiểu nhân chuyện vừa rồi! Tôi sai rồi, thật sự tôi sai rồi, tôi cũng không biết đây là vợ của Chu tổng, nếu biết tôi có một trăm lá gan tôi cũng không dám đâu!”

Chu Mộ Tu lại như không nghe thấy gì, chỉ liếc nhìn hắn ta một cái, loáng thoáng hắn ta nghe được nếu nói thêm một câu sẽ làm hắn ta khuyết một chân.

Vu Tiểu Sơn run sợ, cử động chân, không dám nhìn Chu tổng cũng không dám nói thêm gì nữa.

Lúc này cảnh sát đến, không đợi bọn họ chủ động tra hỏi, Vu Tiểu Sơn vội vàng đi theo cảnh sát.

Hiện tại hắn còn mong cảnh sát mang hắn đi càng nhanh càng tốt, vì bọn họ có thể đưa hắn đến bệnh viện, ở lại đây khó giữ được cái mạng nhỏ của hắn.

Hắn nhìn cảnh sát nhỏ giọng cầu cứu, “Tôi muốn gọi điện cho chồng của em gái tôi, ông ta tên Từ Chính Vi!”

Chu Mộ Tu cười lạnh một tiếng, hỏi: “Xem ở đâu?”

Đội bảo an lập tức mở camera giám sát ra.

Bộ Hành kẻ ra cũng chỉ bị trầy xước nhẹ, Chu Mộ Tu lúc này theo dõi chăm chú từng màn, trên mặt đã thể hiện giận dữ của sóng to gió lớn.

Anh thờ ơ không kìm nén được, khớp hàm nghiến vào nhau, tay nắm chặt.

Anh không dám nghĩ nếu hôm nay Bộ Hành phản ứng chậm một chút, hoặc sức yếu hơn một chút thì tình huống hôm nay sẽ thế nào nữa, anh hận lúc này không thể xé tên Vu Tiểu Sơn kia thành tám mảnh.

Tiểu đội trưởng đứng xem ở bên cạnh anh lúc này lại trêu chọc, “Chu phu nhân đi một gối không nhẹ à nha!”

Đôi mắt có ý nhìn nơi đó của Vu Tiểu Sơn ngó ngó.

Chu Mộ Tu liếc mắt nhìn anh ta, bất mãn cười lạnh: “Tiểu đội trưởng không nói quá đấy chứ, vợ tôi ngày thường cũng lười vận động, thậm chí cơ thể còn có chút suy nhược, gần đây tôi còn phải bồi bổ cho cô ấy.”

Tiểu đội trưởng sờ sờ cái mũi, nghĩ thầm, quý phu nhân vừa rồi động tác liên tiếp kia cũng không phải là động tác của một người cơ thể suy nhược có thể làm ra được.

Nhìn sắc mặt Chu Mộ Tu không vui nên anh ta cũng nói theo: “Vâng, vâng, Chu phu nhân cũng là phản ứng nhanh, sức lực vẫn có hạn. Hơn nữa những

hành động vừa rồi cũng là phản ứng phòng vệ chính đáng trong cơn khủng hoảng.”

Chu Mộ Tu giật nhẹ khóe miệng, “Tôi nghi ngờ người này không chỉ có cố ý làm cho vợ tôi bị thương, thậm chí còn có suy nghĩ bắt cóc tổng tiền, tình tiết thêm phần nguy hiểm. Vợ tôi đã rất kinh hãi, bây giờ vẫn phải nằm trên giường, đội trưởng Tiểu, vụ này làm ơn hãy xử lý nghiêm. Nếu không, tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng!”

Đội trưởng Tiểu trong lòng rung mình, vội nói: “Đương nhiên, chúng tôi nhất định sẽ theo luật để làm việc.”

Ngay sau đó nói thêm: “Chu tổng xin anh yên tâm.”

Cảnh sát đem người mang đi.

Chu Mộ Tu ngồi vào ghế, nhìn Vương Minh.

Nhân viên an ninh cũng tránh ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có Ngô Vi.

Vương Minh lo lắng đến khô cả cổ họng, cả người ướt đẫm mồ hôi.

Chu Mộ Tu chỉ nói mấy chữ: “Tôi hỏi, chú có nói không?”

Vương Minh lập tức đem mọi chuyện ra nói.

Thật ra, Vương Minh không biết Vu Tiểu Sơn lấy hàng bên ngoài giả mạo hàng của xưởng Từ Chính Vi, ông ta chỉ cất một số ít nguyên vật liệu ở nhà khác đưa vào đơn mua sắm cho Từ gia.

Ông ta cùng Từ Chính Vi có nhiều năm hợp tác như vậy, mỗi năm đều hưởng hoa hồng từ Từ Chính Vi.

Hai năm trở lại đây Trác Chu mua nguyên liệu của Từ gia ngày càng ít, nên đầu năm nay, Từ Chính Vi mời ông ta đi thả lỏng thưởng thụ một chút.

Đó là một quán rượu, rất nhiều cô gái đẹp, từng người từng người kích thích các trò chơi, khó có thể cưỡng lại được.

Phóng túng như vậy một lần, không nghĩ tới ông ta nghiện rồi, tự mình đến đó rất nhiều lần, thường xuyên qua lại bài bạc, có vài lần còn mang tiền tích góp qua nhiều năm nướng vào sòng bài.

Vợ ông ta biết được cũng làm loạn một trận, muốn ly hôn với ông, con trai cũng chỉ trích ông khi ông không cho nó tiền mua nhà để cưới vợ.

Cãi nhau đến sứt đầu mẻ trán, Từ Chính Vi lại tới tìm ông.

Ông trong lòng đang hận Từ Chính Vi, nếu không phải ông ta dẫn ông đến nơi đó, ông có thể sa đoạ đến mức này sao?

Nhưng ông đang rất cần tiền, trong lòng hận ông ta, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt tiền của ông ta.

Nhận tiền, đương nhiên phải cho ông ta lợi ích, vì thế, ông liền lợi dụng chức vụ đặt thêm không ít đơn hàng của Từ Chính Vi.

Nhưng khi đặt hàng với Từ Chính Vi, ông vẫn luôn dặn dò ông ta, hàng ngàn vạn lần phải đảm bảo nguyên vật liệu chất lượng, nếu không tất cả mọi người sẽ gặp xui xẻo.

Từ Chính Vi lúc ấy về mặt đương nhiên, nói chính mình sẽ không bao giờ nhập hàng tạp nham.

Vương Minh lúc đó tin ông ta, nào đâu có nghĩ đến tên Vu Tiểu Sơn không biết điều kia, mà những giấy tờ có tên ông ký cũng là do Vu Tiểu Sơn mời ông đi uống rượu rồi chuốc cho ông đến say khướt.

Vương Minh hối hận không kịp, “Chu tổng, chuyện hôm nay của phu nhân thật sự không liên quan đến tôi, Vu Tiểu Sơn là do Từ Chính Vi sắp xếp tiến vào. Tôi..... Tôi chỉ là nhất thời bị ma xui quỷ khiến làm mờ mắt ham tiền ông ta.”

Chu Mộ Tu gầm lên: “Chú ở Trác Chu lâu như vậy, trước đây chú cũng rất cẩn trọng mà. Vu Tiểu Sơn là loại người gì mà chú không nhìn ra được sao? Người như vậy chú cũng dám tuyển dụng sao? Chuyện này chú cũng không thể thoái thác tội của mình!”

“Chu tổng!”

Vương Minh kêu một tiếng, chính mình cũng không thể biện giải cho tội của mình.

“Nể tình chú là người làm việc lâu năm, tôi cho chú chút thể diện.”

Chu Mộ Tu vẫn luôn nhớ còn Bộ Hành ở trong văn phòng, không nghĩ sẽ ở lại đây lâu, trầm giọng nói: “Chú tự làm đơn xin nghỉ việc đi. Hơn nữa, tôi nói rõ cho chú biết, trong ngành này chú cũng không có chỗ đứng nữa, đừng làm tôi thấy chú lần nào nữa!”

Chu Mộ Tu đứng lên, hướng cửa đi.

Đột nhiên quay đầu lại, nói với Ngô Vi: “Lập tức ngưng hợp tác với Từ Chính Vi.”

Ngô Vi trong lòng rung mình, biết Từ gia lần này không xong với Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu trong lòng sốt ruột, đi thật nhanh về văn phòng của mình.

Tiến vào phòng, bước chân của anh không tự chủ được đi nhẹ nhàng hơn, đi đến mở cửa phòng nghỉ.

Bộ Hành ngủ rất ngon, việc buổi trưa tựa hồ như không lưu lại trên khuôn mặt cô nổi kinh hoàng hay bất an gì, ngoại trừ có một vết xước không nhẹ cũng không nặng ở cằm.

Có cô gái nào gặp tình huống này mà không sợ đến mức khóc sụt sùi, ủy ủy khuất khuất chứ, nhưng cô lại không phải là người như thế.

Anh có thể tưởng tượng tình cảnh từ nhỏ đến lớn của cô, nhất định so với những gì nhỏ bé, vụn vặt cô đã từng kể với anh nó còn kinh khủng hơn nhiều, nếu không, cô sao có thể gặp biến bất kinh như bây giờ được.

Anh trong lòng đau xót, nín thở đi đến mép giường, chậm rãi ngồi xuống.

Giây tiếp theo lại như không kìm nén được cảm xúc của mình, cầm lấy tay cô đặt lên má của mình. Bộ Hành lập tức tỉnh, cô cảm giác tay cô bị ướt, kinh ngạc mở mắt ra nhìn thấy mắt anh.

Cô bất đắc dĩ mà thở dài, lấy tay ra, đặt sau gáy anh, chậm rãi ôm anh, để anh dựa trên ngực mình.

Cô khẽ ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng hôn anh, trêu ghẹo nói: “Chồng em có phải hơi mong manh quá không, sau này em còn phải trông cậy về sau làm anh hùng nữa chứ!”

Chu Mộ Tu lập tức cười ra tiếng, giây tiếp theo lại nghiêm túc: “Hành Hành, anh sẽ dùng sinh mạng anh để che chở cho em.”

ptv: Máy tính mình ra tét bị hỏng, giờ mới sửa được, hi vọng mọi người vẫn ủng hộ và theo dõi truyện ạ ^^

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74

Hai người lời ngon tiếng ngọt qua lại một hồi trên giường, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Chu Mộ Tu đi ra ngoài văn phòng, trợ lý đưa hộp thuốc tới.

Bộ Hành cũng rời giường đi ra phòng ngoài, Chu Mộ Tu để cô ngồi trên ghế làm việc của mình, còn mình thì ngồi xuống bên cạnh, dùng bông chấm nước sát trùng xoa xoa lên vết thương ở tay Bộ Hành.

Bộ Hành nhìn dáng vẻ cẩn thận của anh, an ủi: “Đây chỉ là vết thương nhỏ, không có gì quan trọng đâu! Qua hai ngày là đỡ ấy mà, cũng không bị thâm mà cũng không bị sẹo.”

Chu Mộ Tu nghe cô nói nhẹ nhàng, trong lòng lại cảm thấy đau xót.

Anh buông miếng gạc, trịnh trọng nói: “Hành Hành, anh không muốn em gặp bất cứ nguy hiểm gì nữa, một chút anh cũng không muốn. Về sau nếu gặp phải người như vậy, phải chạy ngay và luôn, không cần phải nói nhiều, nhớ chưa?”

Bộ Hành ngoan ngoãn gật đầu, “Em cũng nhìn xung quanh thấy có người đẩy chứ, nên muốn hỏi rõ chuyện vật liệu, hôm nay là do em không cẩn thận, về sau nhất định em sẽ tránh.”

Chu Mộ Tu xoa xoa đầu cô, từ hộp thuốc tìm ra một miếng băng keo cá nhân, định dán dưới cằm cô.

Bộ Hành vội dùng tay ngăn lại, cười nói: “Vết thương nhỏ như vậy, không để ý thì cũng không nhận thấy, anh dán miếng này mọi người mới nhìn chăm chăm ấy!”

Chu Mộ Tu do dự một chút, cũng nghe theo cô, “Vậy thì dán trên tay.”

Bộ Hành nhìn tay trái có vết xước nhẹ, cũng để kệ cho anh dán lên.

Hai người đang nói chuyện, nhạc chuông di động Chu Mộ Tu vang lên.

Chu Mộ Tu nhìn, nhận điện thoại, “Mẹ à!”

“Hành Hành thế nào rồi?”

Chu Mộ Tu trong lòng ngạc nhiên, chuyện vừa rồi anh còn chưa kịp nói với mọi người trong nhà, sao nhanh như vậy mẹ đã biết được tin.

Anh hơi suy tư, nói vậy chắc tin tức cũng đến được chỗ Từ Chính Vi, rất có khả năng Từ gia đã đến tìm ông ngoại anh.

Chu Mộ Tu trong lòng không vui, thanh âm hơi trầm xuống, “Bị kinh sợ không ít, có vài vết thương ngoài da, trên mặt cũng có vết xước, không biết có bị phá tướng hay không, chúng con đang tính hai ngày nữa đi chụp ảnh cưới.”

Bộ Hành liếc mắt Chu Mộ Tu một cái, nghe anh ấy nói thế cô hình dung dung nhan của mình đã bị hủy hoại khác xa lúc trước, trên thực tế cô chỉ bị móng tay xước qua da, rớm một chút máu. Anh chàng này vì sao lại cố ý nói cho sự việc nghiêm trọng lên như vậy? Hơn nữa cô cũng chưa biết đến việc đi chụp ảnh cưới.

Trác Nghiêu trong thanh âm lộ ra lo lắng, “Các con đang ở đâu?”

“Con đang ở công ty, Hành Hành đang nghỉ ở phòng con.”

“Mẹ đến ngay đây.”

Trác Nghiêu cúp điện thoại.

Chu Mộ Tu cắt đi động, nói: “Mẹ nói muốn đến thăm em.”

Bộ Hành liếc xéo anh một cái, “Sao anh nói em nghiêm trọng như vậy, làm mẹ lo lắng?”

Chu Mộ Tu về mặt bình thản, “Anh chỉ nói sự thật, nhiều vết thương rõ ràng như vậy, còn không nghiêm trọng sao?”

Bộ Hành không nói lại, chỉ hỏi: “Chuyện ảnh cưới là sao thế?”

Chu Mộ Tu nhú mày, “Kết hôn chẳng lẽ không chụp ảnh cưới sao?”

“Lúc trước em còn không nghe anh nhắc đến chuyện này?”

Chu Mộ Tu vô tội mà cười, “Anh cũng vừa mới nhớ ra.”

Bộ Hành nghĩ nghĩ, nhẹ nhàng mà nói: “Anh tính toán cắt đứt quan hệ với Từ gia sao?”

Chu Mộ Tu hừ nhẹ, “Chính là do anh chậm trễ, mới xảy ra chuyện ngày hôm nay!”

Bộ Hành không phản bác lại anh, chuyện này mặc kệ Từ gia có quan hệ cá nhân như thế nào cùng Trác Khánh Uy, nhưng chuyện làm ăn không nên liên quan.

Như chuyện ngày hôm nay là một ví dụ.

Mà Trác Nghiêu lúc này đang ở Trác gia.

Chú Chung nhìn Trác Khánh Uy phát hỏa ngồi trên sofa không nói một lời sau cuộc điện thoại với Chu Mộ Tu, lo lắng mà nói: “Cô Hành nghiêm trọng như vậy, tôi thấy ông nên tự mình đến xem một chút đi!”

Trác Khánh Uy trên mặt còn sót lại con giận lúc trước, buột miệng thốt ra: “Tiểu tử thói thêm mắm thêm muối chú nghe còn không hiểu sao? Nếu thật sự nghiêm trọng như vậy, nó còn để nha đầu kia ở công ty sao? Đã sớm đến bệnh viện rồi.”

Chú Chung ngẫm lại cũng thấy đúng, quả nhiên lão gia vẫn là người hiểu Mộ Tu. Lại có chút chần chờ hỏi: “Vậy ông muốn giúp Từ gia sao?”

Trác Khánh Uy cau mày, thờ dãi, dặn dò chú Chung, “Ông Từ có gọi điện thoại thì cứ nói tôi không có nhà.”

Trác Nghiêu cười cười, đứng lên, “Con qua đó xem một chút, cũng có thể bị thương không nặng, nhưng khẳng định cũng kinh hách không ít.”

Giọng nói của cô mang theo đồng tình cũng không đành lòng, “Hành Hành tuy rằng thoát nhìn ổn trọng, nhưng thật ra cũng mới chỉ là cô nương hai mươi bốn tuổi, nhỏ như vậy đã không còn cha mẹ, con làm mẹ chồng cũng muốn quan tâm một chút.”

Trác Khánh Uy nhìn con gái liếc mắt một cái, biết là cố ý nói trước mặt mình.

Hai mẹ con có một cùng quan điểm, đều không thích Từ gia.

Ông còn có thể nói gì nữa, chẳng lẽ vì một lão Từ mà căng thẳng với con gái hay cháu ngoại?

Có lẽ khi ông trẻ tuổi tính tình cường ngạnh không quan tâm đến những việc này, hiện tại ông đã già rồi, điều ông quan tâm nhất chính là thân tình.

Hơn nữa, nhà của ông Từ kia bây giờ thật sự là bùn nhão không trát được lên tường!

Ở Trác Chu, không nghĩ tới Từ Chính Vi đến trước.

Ngô Vi tiến vào xin chỉ thị, “Từ tổng tới ạ, nói muốn gặp anh.”

Chu Mộ Tu sắc mặt lập tức trầm xuống, “Không thấy.”

Ngô Vi biết ông chủ còn nổi nóng, đối với người Từ gia đang hận thấu xương, đang định đi ra, thì nghe Bộ Hành nói: “Dù sao anh cũng nên nói chuyện cho rõ ràng, có cắt đứt cũng không liên quan gì nữa.”

Chu Mộ Tu quả nhiên ngừ khí chậm lại: “Để ông ấy vào.”

Ngô Vi trộm nhìn Bộ Hành, trong lòng cảm thán đi ra ngoài.

Bộ Hành muốn đứng lên, Chu Mộ Tu ấn cô ngồi xuống.

Từ Chính Vi vội vã tiến vào, thấy Bộ Hành đang ngồi ở ghế, sừng sốt, “Cô..... Bộ?”

Ông rất có ấn tượng với cô Bộ qua hai lần gặp khi mua nhà.

Nhưng tại sao cô ta lại xuất hiện ở đây?

Từ Chính Vi hoài nghi mà nhìn cô, lại nhìn Chu Mộ Tu ngồi bên cạnh thần sắc không vui, cười nói: “Cháu trai!”

Chu Mộ Tu liếc mắt nhìn ông ta một cái, nhàn nhạt mà nói: “Cháu không dám nhận, chú vẫn nên gọi cháu là Chu tổng thì hơn.”

Từ Chính Vi có chút xấu hổ, nhìn Bộ Hành.

Bộ Hành còn lịch sự gật đầu đối với ông ta, đứng lên, cuốn tay áo bên cánh tay có vết thương lên, nói với Chu Mộ Tu: “Mọi người nói chuyện đi, tôi về phòng đây.”

Chu Mộ Tu có chút không tình nguyện, đắn đo nhưng rồi vẫn gật đầu.

Chờ Bộ Hành đi rồi, sắc mặt Chu Mộ Tu lạnh như băng, nói thẳng: “Chú đưa hàng kém chất lượng vào công ty lại còn hối lộ Vương Minh, cháu nể ông ngoại cháu có thể mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, nhưng người bị thương là vợ cháu, cháu tuyệt nhiên không bỏ qua, một sợi tóc của cô ấy cũng không được đụng vào!”

Từ Chính Vi trong lòng hoảng hốt, vội vàng thanh minh, “Chuyện này thật sự chú không biết gì, không tin cháu hỏi Vu Tiểu Sơn xem!”

“Cháu mặc kệ chú có biết hay không, chuyện này do người của chú gây nên, chính chú sắp xếp người như vậy tiến vào công ty, cũng sẽ phải biết khả năng sẽ gây ra hậu quả gì.”

“Mộ Tu..... Chu tổng! Nể tình chúng ta có nhiều năm giao tình tha thứ cho chú lần này, chú cũng chỉ bị tên lưu manh du thủ du thực làm liên lụy!”

Chu Mộ Tu cười lạnh, “Cháu hiện tại nói cho chú biết, từ nay về sau chỉ cần Chu Mộ Tu cháu còn ở Trác Chu một ngày, sẽ không cho phép Trác Chu và Từ gia có bất kỳ giao thương nào nữa. Cũng phiền chú nhớ cho ký, Chu Mộ Tu cháu và Từ gia không có bất cứ một giao tình gì để nói!”

Từ Chính Vi sắc mặt xám như tro tàn.

Lúc này, Trác Khánh Uy đẩy mạnh cửa tiến sau, từ chối Trác Nghiêu đứng phía sau làm động tác tay vịn.

Ông lập tức đi đến phía bên trái sofa ngồi xuống, mắt nhìn vào phòng trong, “Nha đầu đâu?”

Chu Mộ Tu trầm giọng kêu: “Ông ngoại.”

Anh biết Trác Khánh Uy nhất định nghe được những lời vừa nói của mình, thần sắc còn mang theo lạnh lẽo, ánh mắt nhu hòa xuống dưới, “Cô ấy còn việc phải làm, nên về văn phòng rồi ạ!”

Trác Khánh Uy gật đầu, nghĩ thầm nha đầu này thật đúng là có phong cách đại tướng.

Ông nói với Trác Nghiêu: “Con qua xem cháu dâu thế nào!”

Trác Nghiêu cũng đang có ý này, đứng dậy rời đi.

Ngô Vi tiến vào, bưng trà cho Trác Khánh Uy.

Từ Chính Vi nhìn thấy Trác Khánh Uy như nhìn thấy cứu tinh, quay đầu lại kêu: “Chú Trác!”

“Bùn nhão không trát được lên tường!”

Trác Khánh Uy tức giận đến mức chỉ quai trọng vào Từ Chính Vi, “Cháu ngấm lại chú đã cho Từ gia bao nhiêu cơ hội rồi! Cháu không biết trân trọng, học ở đâu cái thói bao nuôi nữ nhân bên ngoài để tìm con trai, tâm thường, dung túng cho cấp dưới làm ra việc này, quả thực mặt mũi của Từ lão gia không biết để vào đâu!”

Từ Chính Vi lau mồ hôi trên trán, liên tục nhận sai, “Vâng vâng vâng, chú nói rất phải. Nhưng việc lần này không có liên quan đến cháu, cháu sao có thể sai Vu Tiểu Sơn làm cái việc trái với pháp luật chứ! Huống chi đối phương còn là vợ của Mộ Tu!”

Trác Khánh Uy nhếch mép, “May mắn khi chú không ép đến cùng Mộ Tu cưới con gái cháu, bằng không cả đời này đều bị nhà cháu làm ảnh hưởng! Hôm nay nếu chú bỏ qua cho cháu, về sau còn nhìn mặt cháu ngoại chú thế nào? Vừa mới kết hôn ngày đầu tiên đã phát sinh ra chuyện này, chú còn đang hoài nghi có phải cháu vì gả con gái cho Mộ Tu không thành muốn trả thù có phải không, cố ý cho người làm như vậy!”

Từ Chính Vi kinh ngạc, “Chú Trác, oan uổng cho cháu quá! Cháu thật sự không biết! Sao cháu có thể làm ra chuyện như thế chứ!”

“Oan uổng sao? Chú nghe nói người gây ra sự việc hôm nay luôn mồm gọi cháu là muội phu, cháu còn chối không có quan hệ sao?”

Từ Chính Vi ấp úng nói không ra lời.

Trác Khánh Uy liếc ông ta, nói thăm thía từng chữ, “Chính Vi, chuyện hôm nay không cần nhắc đến, Trác Chu hiện tại đã giao quyền quản lý cho Mộ Tu, nó muốn quyết định thế nào là việc của nó, chú cũng không có quyền can thiệp. Nếu cháu có bảo cha cháu đến tìm chú giúp đỡ, chú cũng vẫn sẽ nói như vậy.”

Ông gơ tay, “Cháu cũng không cần ở đây làm chương mất Mộ Tu, trở về đi.”

Từ Chính Vi tức khắc suy sụp, thất hồn lạc phách mà đi ra ngoài.

Trác Khánh Uy uống một ngụm trà, nói với Chu Mộ Tu: “Từ gia..... Cháu giải quyết đi! Không cần hỏi ý ông. Sáng mai ông về quê ở nhà cũ của bà ngoại vài ngày cho thanh tịnh đầu óc.”

Cuối cùng lại thở dài, “Giờ già rồi, vẫn nên mặc kệ mọi chuyện, tránh phiền não u uất trong người.”

Chu Mộ Tu biết ông ngoại nhớ lời anh nói lúc trước, trong lòng buồn cười, nhẹ nâng khóe miệng, “Ông còn chưa nói trà này thế nào mà! Cháu cố ý để dành cho ông đấy!”

Trác Khánh Uy quả nhiên uống thêm một ngụm: “Ừ! Bích Loa Xuân vẫn là ngon nhất!”

Bộ Hành trở lại văn phòng trung tâm thiết kế, cứ theo bình thường cùng nói giỡn với mọi người, xử lý công việc.

Mọi người không biết sự việc phát sinh vào giữa trưa.

Vào buổi trưa ở kho hàng công nhân đi ăn cơm còn chưa về, bảo an đã xử lý nhanh chóng, trối người giao cho công an, cho nên cũng không ai nhìn thấy.

Ngô Vi cũng đã dặn dò người của phòng bản an, chuyện hôm nay xảy ra, bất kỳ ai cũng không được truyền ra ngoài, để tránh sự khủng hoảng cho công nhân viên, ảnh hưởng không tốt đến công ty.

Tất cả mọi người đều biết việc này liên quan đến vợ của ông chủ, cũng không dám nhiều lời.

Giang Kỳ Nhã chủ động báo cáo công việc sửa hàng mẫu, rất vui vẻ mà nói: “Chủ nhiệm, những mẫu của tôi ngày mai có thể hoàn thành.”

Bộ Hành cười cô vũ cô ta: “Nhanh đấy, phụ lục cũng phải nhanh chóng làm xong rồi còn làm kế hoạch cho sản phẩm mới nữa.”

Giang Kỳ Nhã vui vẻ gật đầu, trở lại vị trí của mình.

Lúc này, Trác Nghiêu quang minh chính đại mà đi vào trung tâm thiết kế.

Ánh mắt mọi người đều nhìn bà di chuyển, quả nhiên thấy bà hướng vào tổ Bella.

Bộ Hành đang quay lưng về phía cửa đứng ở ngăn tủ tài liệu, chỉ nghe một tiếng gọi quen thuộc mà thân thiết.

“Hành Hành!”

Cô quay đầu lại, có chút kinh ngạc, cong khóe miệng kêu: “A..... Chu phu nhân.”

Cô đang định gọi “A di”, nhưng nghĩ lại đang ở trong công ty, nên sửa lại cách xưng hô.

Trác Nghiêu oán trách, “Đứa trẻ này, đã đi đăng ký kết hôn, nên gọi mẹ mới phải.”

Xung quanh mọi người tức khắc mở to hai mắt nhìn, rồi lại nhìn nhau.

Bộ Hành cũng có chút ngo ngắc, biết bà cố ý nói vậy để cho người khác nghe thấy.

Nhớ tới sáng nay hai người vừa mới đi đăng ký kết hôn, cô trong lòng có chút thẹn thùng, nhưng vẫn tự tin mà gọi: “Mẹ!”

Trác Nghiêu cười, “Nhân lúc ông ngoại đang ngồi uống trà với Mộ Tu, nên mẹ qua đây thăm con.”

Bộ Hành trong lòng hiểu rõ, bọn họ tới khẳng định vì chuyện trưa nay.

Cô chỉ vào phòng nghỉ bên trong, “Mẹ, chúng ta vào trong ngồi đi, để con pha cho mẹ ly cà phê.”

“Được.”

Trác Nghiêu cười cùng cô đi vào phòng nghỉ.

Vì thế, trước khi tan tầm, toàn bộ người của tòa nhà Trác Chu đều biết Bộ Hành đã được nhà nước công nhận là vợ của ông chủ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75

Tan tầm, Chu Mộ Tu và Bộ Hành cùng nhau đưa Trác Khánh Uy và Trác Nghiêu lên xe.

Trác Nghiêu trước khi đi nói: “Tối nay Kim phu nhân tổ chức sinh nhật cho cháu đích tôn tròn ba tuổi, Hành Hành nếu không bận gì thì đi cùng với mẹ!”

Bộ Hành trong lòng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng không do dự, mở miệng nói: “Vâng.”

Chờ xe đi rồi, Chu Mộ Tu cười, “Mẹ xem ra cũng rất thích em.”

“Sao?”

Bộ Hành nhún mày nghi vấn.

“Kim phu nhân là vợ của Hội trưởng hiệp hội doanh nhân Tô Thành, trước đây ông ta là chủ tịch Hội Hiệp thương. Tối mai chắc chắn sẽ không ít các phu nhân, mẹ lại vội vàng đưa em theo, em xem nếu mẹ không thích em thì sao lại như vậy, đúng lúc cho em mở rộng mối quan hệ, nói không chừng sau này còn muốn trợ giúp cho công việc của em đấy!”

Bộ Hành hiểu ra, đây cũng xem là một cơ hội không tồi.

Trước nay cô chỉ biết đến thiết kế rồi nhà xưởng, chung quy lại mối quan hệ rất ít. Nếu muốn làm nên tên tuổi, quan hệ xã hội dù sao cũng không thể thiếu được, mà cô từ trước đến nay đang thiếu phương diện này.

Đến giờ hẹn với mẹ chồng, Bộ Hành trước khi tan tầm một tiếng, Chu Mộ Tu chờ cô ở bên ngoài để đưa cô về nhà thay quần áo và trang điểm.

Sau đó, hai người đi đón Trác Nghiêu, Chu Mộ Tu đưa mẹ và cô đi đến Kim gia.

Kim gia thấp điện sáng trưng từ trong ra ngoài, Trác Nghiêu khi tiến vào, bên trong một số người chú ý, không ít người lịch sự chào hỏi, “Chu phu nhân đến!”

Một người có vẻ phúc hậu dẫn theo một cô gái mang theo ý cười nhợt nhạt tiến đến nghênh đón, nhiệt tình mà bắt tay Trác Nghiêu, cười nói: “Em còn tưởng rằng hôm nay chị không tới.”

Trác Nghiêu mang ý xin lỗi, “Chị đến chậm một chút.”

Chỉ vào Bộ Hành bên cạnh nói: “Đây là con dâu chị, tên Bộ Hành.”

Lại giới thiệu với Bộ Hành, “Đây là Kim phu nhân. Đây là Thiếu Đình, là con gái của Kim phu nhân, so với con kém một tuổi.”

Kim Thiếu Đình nghe Trác Nghiêu giới thiệu, trên mặt ý cười cũng đã đông cứng lại, hiện tại đang rất kinh ngạc.

Bộ Hành nhìn lại, hơi hơi gật đầu, khoe miệng hơi cong lên khách khí mà nói: “Kim phu nhân, Thiếu Đình.”

Kim Thiếu Đình có chút miễn cưỡng mà cười cười, đáp lễ, “Chu phu nhân, chị Bộ Hành.”

Kim phu nhân cũng khó nén kinh ngạc, ngó mắt liếc con gái mình, hỏi thẳng Trác Nghiêu: “Mộ Tu kết hôn khi nào vậy? Sao em chưa nghe thông tin gì vậy?”

Trác Nghiêu mỉm cười, “Mới đi đăng ký kết hôn thôi, hôn lễ còn đang chuẩn bị, đến lúc đó phải mời mọi người đến uống rượu chúc mừng nữa chứ.”

“Nhất định rồi, em cũng nhìn Mộ Tu lớn lên, chờ thiệp mời từ chị ạ!”

Kim phu nhân nhìn đánh giá Bộ Hành.

Không khỏi nói đùa: “Vẫn là chị nuôi dạy con tốt, cưới một người vợ tốt, không giống với cái thằng nghịch tử nhà em, lẩn lộn tới lẩn lộn lui em thấy chính em mới là người lẩn lộn!”

Câu cuối ngữ khí không ngừng oán giận.

Bộ Hành tự tin mà đứng, lại có thể cảm nhận cô đang bị mọi người từ bốn phương tám hướng nhìn, trước mặt Kim Thiếu Đình cũng đang không ngừng đánh giá cô.

Trác Nghiêu tất nhiên biết Kim phu nhân đang oán giận chuyện gì, chưa nói gì, chỉ vỗ vỗ tay Kim phu nhân mà an ủi.

Kim phu nhân lại như có tâm sự, đưa Trác Nghiêu và Bộ Hành đi vào trong, vừa đi vừa nói: “Em và chị quen biết nhau đã mấy chục năm, em cũng không xem chị là người ngoài. Lễ sinh nhật này em làm có chút ưất nghẹn!”

Kim gia tự chuẩn bị tiệc tối, trên bàn toàn rượu và thức ăn ngon cùng vài tốp khách.

Mọi người đi vào khu ăn uống và ngồi xuống.

Kim phu nhân hỏi con gái, “Anh con đâu rồi?”

“Anh ấy vừa mới đi ra ngoài, nói đi một lát rồi về ạ.”

Kim phu nhân nhíu mày, “Chị dâu đâu? Chu phu nhân bận lắm mới đến đây một chuyến, cũng không biết bế con ra chào hỏi.”

“Vừa nãy Quả Quả bị ướt quần áo, chị dâu đưa đi thay rồi mẹ ạ!”

Kim Thiếu Đình đứng lên, có chút thất thần, “Để con đi gọi chị ấy.”

Kim phu nhân lắc đầu, “Nếu không phải bởi vì Quả Quả, em không bao giờ làm thế này đâu!”

Bà có chút hâm mộ nhìn Bộ Hành, cảm khái, “Vẫn là chị tìm được con dâu như ý, nhìn thấy đúng là tiểu thư khuê các, không giống con dâu nhà em!”

Bộ Hành thần sắc tự nhiên mà ngồi ở một bên, nghĩ thầm, cô cũng đâu phải tiểu thư khuê các gì đâu! Nhưng vì Kim phu nhân đang bắt mắt với vị con dâu kia nên mới nói thế.

Trác Nghiêu cười nhìn Bộ Hành, nói với Kim phu nhân: “Chị thấy em có thành kiến với con dâu thôi, mà cũng nói thêm, An Ca thích thì em cứ kệ nó đi!”

Chỉ trong chốc lát, Bộ Hành nhìn thấy một mỹ nữ rất quen mắt dẫn theo một đứa trẻ khoảng hai ba tuổi đi tới, bỗng nhiên cách vài bước không xa, cô ấy ngồi xổm xuống buộc lại dây giày cho đứa bé.

Trác Nghiêu nói tiếp: “Em phải vui mới đúng chứ, chuyện xảy ra đã mấy năm, An Ca và cô gái đó vẫn ở bên nhau, chứng tỏ tình cảm hai người là thật, hơn nữa con gái nhà người ta cũng xác định làm con dâu em, đây xem như là duyên trời tác hợp. Huống chi bây giờ cũng đã có con rồi, chị đang muốn xem con của bọn trẻ trông thế nào, chắc phải đẹp cực kỳ.”

Kim phu nhân có chút sàu muộn rồi rầm rập tức khắc gần ra, “Không phải em tự khen chứ, Tiểu Quả Quả nhà em rất đẹp! Ôi, lúc đầu em không có cảm tình với mình tình giới giải trái, cho nên năm đó mới phản đối như vậy. Không nghĩ tới mấy năm nay bọn nó vẫn không chia tay, bây giờ con chúng nó cũng đã được ba tuổi, khoảng thời gian trước em tức giận đến mức bệnh tim bị tái phát.....”

“Em nên nghĩ thoáng ra một chút! Là do em! Nếu năm đó em đồng ý cho cô gái đó vào cửa, lúc biết nói đứa nhỏ này sẽ gọi em là bà nội luôn, đâu phải đợi đến bây giờ mới bắt đầu bồi dưỡng tình cảm với nó!”

“Em cũng suy nghĩ lại, nó cũng hiểu thuận biết nghe lời, đối với An Ca rất tốt, dạy dỗ con cái cũng không tồi, em thật không có gì cần so đo, nếu không có khi bị gọi là ác bà bà cũng nên.”

Trác Nghiêu cười rộ lên, “Em nên sớm có suy nghĩ như vậy, bọn trẻ bây giờ an bài mình chứ mình đâu có an bài chúng nó được, chị thấy đứa nhỏ Vi Vi này cũng không tồi, diễn xuất tốt, trước giờ cũng chỉ biết đóng phim. Chị năm đó khuyên em đồng ý hôn sự của chúng nó, nhưng em và con trai căng thẳng quá, chứ không bây giờ kết cục đã khác rồi!”

“Vâng vâng vâng, do em mắt không chuẩn, hiện tại là tự đánh vào mặt mình.”

Trác Nghiêu mỉm cười, “Com không ăn thì gạo còn đó. Chị thấy em nên hào phóng, tổ chức cho chúng nó một hôn lễ thật hoành tráng, chúng nó nhất định sẽ nhớ mãi thành ý của em.”

Kim phu nhân thấy cũng nên thế, nghiêm túc trao đổi với Trác Nghiêu.

Mắt Bộ Hành sáng lên, Trác Nghiêu vừa rồi nhắc tới “Vi Vi”, vậy không sai.

Vị mỹ nữ ở trước mặt cô đã từng là đại minh tinh nổi tiếng Giang Vi Vi.

Bộ Hành lập tức nhớ tới tin đồn về Giang Vi Vi mấy năm trước, nghe nói cô ta lấy gia đình giàu có nên rời khỏi giới giải trí.

Tiếp theo đó lại có tin hào môn nhiều chuyện, sau đó cô ta xuất ngoại dần dần không có tin tức gì.

Hóa ra, sự thật lại là như vậy.

Lúc này, Giang Vi Vi đứng lên, nắm tay đứa bé đi về phía Kim phu nhân.

Nhẹ giọng: “Mẹ, Quả Quả tìm bà nội.”

Bộ Hành mỉm cười, Giang Vi Vi này rất có ý tứ.

Cô chắc chắn cô ta nhất định đã nghe được hai vị bà bà nói chuyện với nhau.

Nhưng cô ta đúng là một mỹ nhân, Bộ Hành nhìn cô ta ở khoảng cách gần như vậy, trong lòng không khỏi tán thưởng.

Kiểu đẹp này người khác luôn muốn được bảo vệ, mảnh mai, mỹ lệ, không nỡ làm tổn thương.

Giang Vi Vi xoay mặt nhẹ giọng: “Chu phu nhân!”

Kim phu nhân ngạc nhiên, “Hai người biết nhau à?”

Giang Vi Vi có chút không được tự nhiên mà giải thích, “Bốn năm trước, khi còn là diễn viên con có tham gia quảng cáo cho Sula của Trác Chu.”

Trác Nghiêu gật đầu mỉm cười, “Ừ, chúng ta trước đây đã gặp mặt một lần.”

Kim phu nhân hiểu ra, trầm giọng giới thiệu với Giang Vi Vi, “Đây là con dâu Chu phu nhân, Bộ Hành.”

Bộ Hành chủ động thân thiện đối với cô ta cười cười.

Giang Vi Vi cũng cười đáp lễ.

Trong lúc này, đứa bé vẫn luôn ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh mẹ nó, đôi mắt tròn xoe nhìn xung quanh.

Trác Nghiêu cúi người sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, “Thật đẹp trai, phần lớn giống mẹ, nhưng cái mũi này là của An Ca mà sao chép chứ còn gì nữa.”

Kim phu nhân lập tức vui vẻ ra mặt, “Đúng đấy, xem ảnh của An Ca khi còn nhỏ, giống nhau như đúc!”

Trác Nghiêu lấy ra một bao lì xì, đưa tới tay đứa bé, “Tới đây nào, Quả Quả cầm lấy!”

Giang Vi Vi sững sốt, vội cầm đại hồng bao trong tay nỉ từ, có chút gấp gáp mà nói: “Không cần, không cần đâu ạ!”

Về mặt lại khó xử nhìn về phía mẹ chồng.

Kim phu nhân hơi cau mày nhìn cô ta, “Nếu Chu phu nhân cho thì con cứ cầm lấy, đừng khách sáo!”

Giang Vi Vi thần sắc có chút xấu hổ, cầm bao lì xì không nói gì.

Lúc này, Bộ Hành cũng lấy ra một bao lì xì, trực tiếp đưa cho Giang Vi Vi, mỉm cười nói: “Tôi cũng chúc Tiểu Quả Quả sinh nhật vui vẻ, khỏe mạnh, nhanh lớn!”

Giang Vi Vi lần này không ngại, nhận bao lì xì, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn!”

Trác Nghiêu sợ Giang Vi Vi gặp rắc rối, cố ý giải vây cho cô ta, “Vi Vi, con mang Bộ Hành đi ăn chút gì đó đi, bên kia có nhiều người trẻ tuổi, các con ra đây giao lưu đi.”

Kim phu nhân cũng hy vọng con dâu mình có quan hệ tốt với Bộ Hành, tương lai sẽ có lợi đối với sự nghiệp của con trai bà, nói thêm: “Quả Quả cứ để nó chơi ở bên này đi.”

Giang Vi Vi do dự một chút mang theo Bộ Hành đi về phía trước.

Mới đi được hai bước, Bộ Hành nghe được giọng Kim phu nhân có chút thất vọng: “Lúc trước biết Từ gia không được, em còn đang hy vọng Thiếu Đình có thể làm con dâu chị đây!”

Giang Vi Vi hình như cũng nghe thấy, xoay mặt nhìn cô cười cười.

Phía trước đám người trẻ tuổi đang tụ tập bàn luận chuyện gì đó.

Tiêu điểm mọi người bàn luận không phải là Giang Vi Vi, mà là Bộ Hành.

Mọi người vừa mới được Kim Thiếu Đình biết được người đi theo Chu phu nhân tới chính là vợ của Chu Mộ Tu.

Mà các cô từ trước đến nay không biết người tên Bộ Hành này.

Các cô nàng này đối với Bộ Hành tò mò không thôi.

Giang Vi Vi nhớ kỹ lời Trác Nghiêu, hai người cùng nhau lấy ít đồ ăn, ngồi xuống bàn.

Mấy phút sau, mọi người đều tập trung lại.

Giang Vi Vi làm hết phận sự mà giới thiệu Bộ Hành, cô đối với mỗi vị phu nhân hay các cô gái đều rất quen thuộc.

Bộ Hành nhìn lại Giang Vi Vi lời nói và cử chỉ không có chút gì không được tự nhiên giống như vừa rời ở trước mặt bà bà.

Kim Thiếu Đình cũng tới, như là không kìm nén được, có chút không lịch sự hỏi Bộ Hành: “Chị và anh Mộ Tu thật sự đã đi đăng ký kết hôn rồi sao?”

Bộ Hành cười gật đầu.

“Chị là do Chu phu nhân giới thiệu cho anh Mộ Tu à?”

Bộ Hành lắc đầu.

“Vậy sao hai người quen nhau?”

Một cô gái đứng cạnh đó vội vàng hỏi.

Bộ Hành nhớ rõ vừa rồi Gianh Vi Vi giới thiệu đây là Mỗ tiểu thư, con gái giám đốc ngân hàng.

Cô cười nhẹ, “Chúng tôi ngẫu nhiên gặp nhau ở nhà ăn, tôi thấy anh ấy đẹp trai, chủ động đến xin số, gan lì theo đuổi anh ấy.”

“Sao có thể!” Mỗ thiên kim nghi ngờ, “Tiểu Chu tổng mắt cao hơn đỉnh, sẽ thích kiểu người chủ động da mặt dày như vậy sao?”

“Cũng có thể, có một số người lại thích phụ nữ chủ động.”

“Hừ! Một đóa hoa nhài cắm bãi cứt trâu!”

Thiên kim nhà họ Mỗ nói nhỏ trong miệng.

Bộ Hành đã ngửi được từ bốn phương tám hướng các ánh nhìn ghen tuông, thần sắc bình tĩnh mà nhìn quét qua một lượt.

Giật nhẹ khóe miệng, nói rõ ràng: “Miệng chó phun không ra ngà voi.”

Tuy rằng cô không nói ai, nhưng mọi người đều biết rõ.

Thiên kim họ Mỗ quả nhiên tức điên, đuổi tay chỉ Bộ Hành nói không ra lời.

Kim Thiếu Đình đứng bên cạnh, may mắn nhớ ra hôm nay đang có việc của nhà mình, nếu xảy ra chuyện gì thì thật khó coi, vội vàng kéo cô ta sang một bên.

Bộ Hành thần sắc thông dong mà cười cười, chẳng qua là mấy người mơ mộng đến chồng cô.

Một số người xem náo nhiệt cũng lập tức nhận ra Chu phu nhân cũng không phải người dễ chọc, nhất thời có chút hậm hực.

Bên cạnh Giang Vi Vi cười với Bộ Hành, đưa cho cô ly rượu vang đỏ.

Bộ Hành hơi gật đầu cảm ơn, nhận ly rượu uống một ngụm, không để ý đến xung quanh cầm lấy đĩa ăn thức ăn.

Trong lòng hừ lạnh, Chu Mộ Tu thật đúng là đóa hoa mỹ nhân hoa, xem xem cô trở về tàn phá anh như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76

Hai người yên lặng ngồi ăn.

Giang Vi Vi bỗng nhiên nói, “Các cô ấy có phải rất ấu trĩ không?”

Bộ Hành xoay mặt nhìn cô.

Giang Vi Vi châm biếm, “Một đám người tự cho mình là đại tiểu thư! Các cô đâu biết rằng Tiểu Chu có phải thích chủ động hay bị động, mà quan trọng nhất chính là bản thân người này.”

Bộ Hành lại nói: “Tôi rất thích xem phim cô đóng.”

Giang Vi Vi gọi lên ở khoe miệng, “So với các cô ấy cô thú vị hơn nhiều.”

Bộ Hành gật đầu, “Cô cũng vậy.”

Giang Vi Vi cười ra tiếng, cảm khái, “Quả nhiên con người ta luôn có duyên phận, không nghĩ tới trong trường hợp này lại gặp được một người hợp gu.”

Cô hơi bĩu môi, “Cô thật là may mắn, không chỉ được Tiểu Chu tổng yêu, còn có mẹ chồng tâm lý.”

Bộ Hành gật đầu, “Mẹ chồng tôi xác thật rất tốt. Nhưng, Kim phu nhân là kiểu miệng dao găm tâm đậu hủ, hôm nay di ấy không phải tổ chức sinh nhật cho cháu đích tôn tuyên bố thừa nhận cô với mọi người sao!”

“Tôi đã đợi ba năm đấy, còn phải gác lại sự nghiệp của tôi.”

Giang Vi Vi cười lạnh, lời nói không khó để nghe ra sự oán giận.

“Công nhận có điểm đáng tiếc.”

Bộ Hành nói thêm: “Tôi chờ xem phim mới của cô.”

Giang Vi Vi bật cười, “Tôi cũng hay nhớ về trước kia lúc đóng phim điện ảnh, thầy giáo tôi từng nói tôi sinh ra chính là để làm diễn viên.”

“Thế sao cô phải ủy khuất chính mình như thế?”

Bộ Hành nhàn nhạt nói.

“Đúng vậy, đôi khi tôi cũng cảm thấy không đáng. Nhưng tôi nghĩ cho chồng tôi, tôi nguyện ý vì anh ấy để lấy lòng mẹ và em gái anh ấy, cũng mong Quả Quà được bọn họ thừa nhận.”

Giang Vi Vi ngửa khí tự giễu.

Cô ấy quay đầu lại hướng Kim phu nhân nhìn, có chút thất thần.

Bộ Hành biết cô ấy không yên tâm về đứa con trai.

Lúc này, Kim Thiếu Đình đi tới nói: “Chị dâu, Quả Quả khóc lóc đòi chị, mẹ bảo chị đến đó bế nó kìa.”

Giang Vi Vi đứng lên, đối Bộ Hành nói: “Xin lỗi, tôi đi một lát.”

Bộ Hành hơi khom người.

Kim Thiếu Đình ngăn Giang Vi Vi lại nói: “Đề em giúp chị qua đó bế nó lại đây, không có mẹ lại nói chị.”

Giang Vi Vi suy nghĩ, rất cảm kích mà cười: “Cảm ơn Thiếu Đình.”

Kim Thiếu Đình lại chưa có ý đi ngay mà lại nói: “Đào Vũ Triết tháng sau có buổi biểu diễn ở Tô Thành, vé VIP rất khó lấy, em nghe nói chị với anh ta có quen biết?”

Giang Vi Vi trên mặt còn mang theo ý cười, “Lâu rồi chị cũng không liên lạc.”

“Vậy liên hệ lại cũng được mà.”

Giang Vi Vi gật đầu, “Thế đề chị hỏi giúp em.”

Kim Thiếu Đình quay người đi.

Bộ Hành buồn cười, Kim tiểu thư này thật có tình yêu thương rộng khắp, cô ta thích Mộ Tu và thích một mình tình cũng giống như yêu thích một món đồ chơi, các thiên kim tiểu thư kia cũng đều như thế hay sao.

Giang Vi Vi sắc mặt lại có chút trào phúng, “Mẹ chồng tôi chắc chắn bảo cô ấy đem Quả Quả tới cho tôi, cô ấy tranh thủ mượn cơ hội để mang lại lợi ích cho chính mình.”

Bộ Hành cũng biết trước được vấn đề này.

Nhưng một lát sau, không thấy Kim Thiếu Đình quay lại, lại nhìn thấy cô ta và một vị thiên kim giám đốc ngồi cùng nhau nói cười vui vẻ.

Giang Vi Vi cũng không để ở trong lòng, đến hỏi cô ta: “Quả Quả đâu?”

“Không phải ở chỗ chị sao?” Kim Thiếu Đình kỳ quái, “Lúc nãy em thấy nó đi về hướng chị mà.”

Giang Vi Vi kinh hãi, “Chị có thấy đâu.”

Kim Thiếu Đình nhìn khắp nơi, thanh minh: “Vừa rồi Khuất Ninh kêu em có việc, Quả Quả nhìn thấy chị rồi nên chạy đến theo chị, em cũng nhìn nó chạy về phía chị mà.”

Giang Vi Vi nóng nảy, “Nó mới có ba tuổi, hôm nay lại đông người như vậy, sao em không đưa nó đến tận tay chị?”

Kim Thiếu Đình không thấy mình sai, “Có gì đâu chứ! Chẳng lẽ chị sợ đi lạc sao? Dù sao cũng ở trong nhà, tìm là được chứ gì!”

Bộ Hành đứng lên, “Chắc nó nhìn thấy món ngon nên ngồi ăn ở chỗ nào đó hoặc là chơi ở đâu đó, chúng ta đi tìm xem.”

Vì thế ba người chia nhau đi tìm, nhưng tìm trong nhà không thấy bóng dáng của Quả Quả.

Kim Thiếu Đình suy đoán, “Hay nó có lên trên lầu không nhý? Lâu nay nó vẫn thích trèo cầu thang mà. Hoặc là nó đang cố tình trốn chúng ta!”

“Cũng có thể!”

Giang Vi Vi biểu tình hơi thả lỏng một chút, bước nhanh chạy lên cầu thang, kêu tên Quả Quả, tìm từng phòng một.

Kim phu nhân cũng thấy bên này ồn ào, gọi Kim Thiếu Đình qua hỏi, Kim Thiếu Đình biết việc này lỗi tại mình, không nói cụ thể mà chỉ nói không thấy Quả Quả đâu.

Kim phu nhân vừa nghe liền lo lắng, huy động người đi tìm.

Trác Nghiêu cũng đứng lên, tìm được Bộ Hành, hỏi chuyện đang xảy ra.

Bộ Hành nói rõ từ đầu đến cuối, hai mẹ con cùng nhau hỗ trợ Kim phu nhân đi tìm.

Trong nhà đã tìm rồi, trên lầu cũng tìm, một đứa nhỏ như vậy có thể chơi ở nơi nào chứ?

Bộ Hành suy nghĩ, trước cửa lớn.

Cửa đã đóng lại, Quả Quả còn nhỏ như vậy, tay với không tới then cửa, chắc nó không đi ra ngoài chứ?

Nhưng biết đâu, cô chần chừ nhưng vẫn mở cửa.

Bên ngoài sân của Kim gia, rất yên tĩnh, không có một bóng người.

Ánh đèn lại có chút âm đạm, nhìn không có dấu hiệu gì.

Trác Nghiêu cùng ra tới, “Mùa hè trong hoa viên có nhiều muỗi cho nên lúc nào cửa cũng đóng, cậu bé chắc không ở đây đâu.”

Bộ Hành gạt đầu, nhìn thấy bên cạnh hoa viên có bể bơi, trong lòng dự cảm điều không lành, “Bên kia có hồ bơi, con qua đó nhìn xem.”

Trác Nghiêu trong lòng căng thẳng, cũng vội vàng tiến lên.

Nơi này ánh đèn càng mờ, Bộ Hành nhìn chăm chăm vào mặt nước, mới phát hiện cách đó hai ba mét hình như có động tĩnh.

Cô cố gắng nhìn kỹ, có tay nhỏ đang chơi với.

Cô nói to với Trác Nghiêu: “Mẹ, ở đây!”

Nói xong không cần nghĩ ngợi, buộc vạt váy bỏ giày cao gót, nhảy xuống nước.

Trác Nghiêu lo lắng mà gọi một tiếng, “Hành Hành!”

Ngay sau đó bà quay vào nhà gọi người, đồng thời gọi điện thoại cho trung tâm cấp cứu.

Đoàn người lập tức ôm Kim phu nhân đang thở hỗn hển đến.

Trác Nghiêu gọi điện thoại cho Kim Thiếu Đình, thông báo cho cô ta vị trí của mọi người.

Lúc này, Bộ Hành đã bế cậu bé lên bờ bể bơi.

Kim phu nhân vội vàng tiến lên bế cậu bé, chỉ thấy cậu bé hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt vừa xanh vừa trắng.

Bà một giây trước còn thấy cậu bé tung tăng nhảy nhót bây giờ lại như thế này, đốn lạnh ít dữ nhiều, không khỏi nức nở gào khóc.

Giang Vi Vi lúc này mới từ trên lầu chạy xuống, vẻ mặt nôn nóng, thấy tình cảnh như vậy kinh hoàng mà la lên một tiếng: “Quả Quả!”

Ngay sau đó chạy như bay đến chỗ cậu bé, vội vàng đến mức vấp vào đá ngã, cô bất chấp đau đớn, khập khiễng mà xông tới, bế lấy cậu bé từ trong tay bà, muốn lập tức chạy ra bên ngoài.

Bộ Hành lúc này bò lên được đến bờ, bắt lấy cánh tay Giang Vi Vi, quát lớn: “Đưa bệnh viện không kịp đâu! Đem nó nằm trên đất, nhanh lên!”

Giang Vi Vi nhìn thái độ kiên định của Bộ Hành không do dự giây phút nào, khẽ cắn môi làm theo.

Bộ Hành quỳ trên mặt đất, kiểm tra hô hấp của cậu bé, hơi thở đã rất yếu.

Cô cạy miệng cậu bé, miệng và mũi không có dị vật gì, dựa vào những gì đã được học bơi lội ở trường, cô dùng sức ấn vào vị trí ở ngực, ấn liên tục năm sáu cái, lại dùng miệng tiến hành hô hấp nhân tạo.

Mọi người lo lắng nhìn, một số người nhìn cậu bé, còn phần lớn mọi người nhìn chăm chăm vào phu nhân Tiểu Chu tổng, hôm nay mới lần đầu tiên gặp mặt đã khiến mọi người nhất mình kinh ngạc*.

(*Nhất mình kinh ngạc: Có ý chỉ lời nói và việc làm khiến người ta kinh ngạc. Nay thường dùng để ví người bình thường chằng chằng có tiếng tăm gì, nhưng bỗng nhiên có hành động khiến mọi người phải kinh ngạc.)

Kim phu nhân vẫn đang thôn thức, Kim Thiếu Đình cũng sợ tới mức nước mắt rơi lã chã, Giang Vi Vi lại không hoảng loạn như lúc trước, vẻ mặt lạnh băng mà quỳ gối bên cạnh cậu bé, tay chống đầu gối hơi hơi run, cô mặc váy nên lộ ra vết thương chảy máu ở đầu gối do ngã lúc nãy.

Bộ Hành cũng không để ý đến những người xung quanh, những gì làm được cô đều đã làm, chỉ có thể làm cách để tìm phổi hô hấp lại, cứ như vậy cô hô hấp nhân tạo không biết bao nhiêu lần, cô cảm giác cánh tay của mình cũng hơi run, rốt cuộc cậu bé ho sặc một tiếng, trong miệng trào ra không ít nước, người cũng dần có ý thức.

Giang Vi Vi mừng như điên mà gọi tên con trai, Kim phu nhân chấp tay trước ngực, trong miệng niệm: “Cảm ơn trời đất!”

Kim Thiếu Đình cũng như trút được gánh nặng mà thở dài một hơi.

Bộ Hành lúc này mới có thời gian chỉnh đốn lại quần áo đầu tóc của mình.

Xe cấp cứu cũng đã đến.

Nhân viên y tế đi vào, nhanh chóng kiểm tra cho Quả Quả.

Bộ Hành nói cho nhân viên y tế biết tình hình.

Bác sĩ tán thưởng gật đầu, “Sơ cứu kịp thời, nếu không hậu quả chưa biết thế nào.”

Cùng lúc nhân viên y tế đến còn có Kim An Ca và Chu Mộ Tu đến đón người.

Chu Mộ Tu cau mày đi đến cạnh Bộ Hành, vuốt tay lau nước đang rớt trên mặt cô.

Nhìn quần áo ướt sũng trên người cô, trong lòng ngậm bực.

Kim An Ca đỡ Giang Vi Vi đứng dậy, vừa rồi Giang Vi Vi vẫn luôn tỏ ra mạnh mẽ lập tức ngã vào lòng anh mà khóc òa lên.

Kim An Ca trầm giọng hỏi: “Rốt cuộc chuyện là sao vậy? Ba năm qua không có vấn đề gì xảy ra, sao vừa trở về lại có chuyện ngoài ý muốn như vậy!”

Lời này Kim phu nhân nghe đương nhiên không vui, lập tức to giọng: “Con nói gì vậy? Chẳng lẽ do mọi người không đúng sao? Mẹ nó còn không trông được nó còn có thể trách người khác sao?”

Giang Vi Vi che mặt run lấy bầy, không nói lời nào.

Chu Mộ Tu không kiên nhẫn, “Kim phu nhân, có thể tìm giúp quần áo cho vợ con thay được không ạ?”

Kim phu nhân sùng sốt, lúc này mới nhớ tới chính mình không suy nghĩ chu toàn mọi việc, vội gọi Kim Thiếu Đình, “Con và vợ Mộ Tu vốc đáng cũng gần như nhau, nhanh đưa cô ấy đi lên thay quần áo đi con.”

Kim Thiếu Đình ánh mắt chợt sáng lên, lịch sự mà nói: “Xin mời đi theo em.”

Bác sĩ muốn đưa cậu bé đến bệnh viện để kiểm tra, Giang Vi Vi cùng Kim An Ca cũng đi theo.

Giang Vi Vi gọi lại Bộ Hành, mắt còn đỏ, thấp giọng nói: “Đại ân này tôi không còn lời nào để cảm tạ cho hết được!”

Bộ Hành gật gật đầu, “Mau đi đi.”

Kim An Ca cúi đầu chào Bộ Hành, đỡ Giang Vi Vi đi ra ngoài.

Chu Mộ Tu ôm eo cô, đi theo sau Kim Thiếu Đình lên trên lầu.

Bộ Hành hỏi anh: “Sao anh đến sớm thế?”

“Anh ở công ty ăn cơm, không có em ăn cùng thấy thật nhàm chán.”

“Khoa trương vừa thôi! Anh trước kia có vậy đâu mà bây giờ làm quá.”

Chu Mộ Tu ngẩng đầu nghĩ nghĩ, cười nói: “Anh quên rồi. Chỉ nhớ những ngày ở bên em.”

Bộ Hành cười rộ lên, nhẹn không được vron ngón trở đụng nhẹ vào miệng anh.

Chu Mộ Tu làm bộ muốn cắn, Bộ Hành sợ tới mức vội vàng lùi tay về.

Ai ngờ anh lại hướng về phía mặt cô, hôn cô một cái, vang lên âm thanh không lớn không nhỏ vang lên một tiếng.

Cách vài bước Kim Thiếu Đình nhẹn không được quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái, bước chân run rẩy.

Bộ Hành theo Kim Thiếu Đình tiến vào phòng cô ấy, Chu Mộ Tu chờ ở bên ngoài.

Kim Thiếu Đình lấy từ quần áo tìm ra một chiếc váy liền thân, “Cái này em còn chưa từng mặc qua, chị lấy mặc đi.”

Bộ Hành nhìn nhìn, nhận lấy: “Cảm ơn!”

Kim Thiếu Đình vẫn đứng bất động như cũ, Bộ Hành ngẩng đầu nhìn cô ta, “Thật ngại quá, chị phải thay quần áo.”

Kim Thiếu Đình cắn cắn môi, đi về phía cửa, đột nhiên quay đầu lại nói: “Cảm ơn chị đã cứu Quả Quả.”

Rời ra khỏi cửa.

Tiểu cô nương này hôm nay chắc bị dọa đến rất sợ.

Bộ Hành cảm thán, thay quần áo.

Màu sắc chiếc váy này Bộ Hành rất thích, kiểu dáng còn rất trẻ trung.

Cô soi gương, cảm giác cũng tạm được. Nhưng ở nhà người khác, chọn quần áo thế này cũng cảm thấy không được thoải mái lắm.

Cô gấp lại quần áo ướt, mở cửa.

Kim Thiếu Đình không có ở đó, chỉ có Chu Mộ Tu đang đứng.

Anh rõ ràng hơi ngạc nhiên, trong mắt lóe lên tia sáng khác thường, nhìn cô cười cười.

Bộ Hành càng thêm không được tự nhiên, giắt nhẹ chiếc váy đang mặc, trừng mắt liếc anh một cái.

Chu Mộ Tu cười cười, ôm cô nói nhỏ vào tai cô: “Em giống tiểu cô nương đưa cho anh kia, ngoan ngoãn lại dễ thương.”

Bộ Hành chợt nhận ra, màu sắc chiếc váy thật giống với búp bê vải.

Mà lúc này, dưới lầu khách khứa cũng đã về hết.

Trác Nghiêu cùng Kim phu nhân đang nói chuyện, đem sự tình kể cho Kim phu nhân nghe.

Kim phu nhân thở dài, “Việc này suy cho cùng vẫn do lỗi của Thiếu Đình.”

Bà cảm động, “Hôm nay thật phải cảm ơn Bộ Hành. Một phòng các tiểu thư, nếu không làm cho có cũng sợ mà không dám đương đầu, tất cả đều thua con dâu chị!”

Cuối cùng thật hâm mộ mà nói: “Trác Nghiêu, chị thật có phúc!”

Trác Nghiêu cũng không khiêm tốn, gật đầu, “Là Mộ Tu nhà chị có phúc.”

Chính bà đã tận mắt nhìn thấy quá trình giải cứu, Hành Hành gặp nguy cũng không hoảng loạn, dũng cảm dám đương đầu.

Đêm về đến nhà.

Sau khi tắt đèn, Chu Mộ Tu đang muốn động tay động chân, Bộ Hành nhớ tới hỏi: “Kim Thiếu Đình có phải rất thích anh không? Người ta so với em còn kém hơn một tuổi đấy.”

“Thế à?”

Chu Mộ Tu kinh ngạc, “Lớn như vậy rồi sao, anh còn tưởng cô ta còn chưa đến hai mươi tuổi chứ.”

Anh nói vậy ý bảo bây giờ cô già rồi sao?

Bộ Hành không vui, “Em muốn đi cắt tóc, cắt cả tóc mái nữa. Tóc dài gội đầu cũng có chút bất tiện.”

Chu Mộ Tu vội nói: “Tệ chứ. Anh gọi cho em, sấy tóc cho em, anh chính là Tony lão sư của em.”

Bộ Hành bị anh chọc cười, “Con gái giám đốc Khuất tóc dài cũng rất xinh đẹp, hôm nay cũng hỏi thăm anh đấy.”

“Ai?” Chu Mộ Tu suy nghĩ khoảng ba giây mới phản ứng lại, “Khuất Thụy Tinh sao? Ông ấy có con gái à?”

Bộ Hành cười liếc nhìn anh một cái, người này càng ngày càng giả ngu.

Cô bĩu môi, “Người ta còn nói anh là một đóa hoa nhài bị cắm vào bãi cứt trâu.”

Chu Mộ Tu không cần suy nghĩ, lập tức nói: “Anh là cứt trâu.”

Bộ Hành lại nhin không được, cười ha ha thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77

Một phen tình chàng ý thiếp qua đi, Bộ Hành hỏi về chuyện của kim An Ca và Giang Vi Vi.

Chu Mộ Tu đem kể hết những gì mình biết kể cho Bộ Hành nghe.

Hai người nằm đối mặt, Chu Mộ Tu vỗ về lưng Bộ Hành, từ từ nói: “Anh với An Ca giao tình cũng không tệ lắm, lúc trước chuyện của bọn họ ồn ào, anh ấy còn tìm anh uống rượu tiêu sầu.”

Bộ Hành cảm thán, “Em rất thích cách diễn của Giang Vi Vi, cô ấy diễn phim nào em cũng xem, nhưng bây giờ lại có nhiều diễn viên trẻ tuổi hơn cô ấy. Ôi, như vậy có nghĩa em cũng là fans của cô ấy đấy!”

“Hành Hành.”

Chu Mộ Tu tay đang vuốt ve động tác đột nhiên dừng lại.

“Sao?”

Bộ Hành thấy anh vẻ mặt trịnh trọng, có chút kỳ lạ.

Chu Mộ Tu trên mặt lại thoáng hiện vẻ do dự, cau mày tựa hồ như có chuyện rối rắm gì đó.

Bộ Hành càng kỳ quái, thúc giục: “Anh muốn nói gì thế?”

Chu Mộ Tu ôm cô dựa vào chính mình, thở dài một tiếng, “Em biết không? Anh đôi khi lại hy vọng em không phải là một người quyết đoán như vậy, đừng cảm như vậy.”

Bộ Hành đẩy anh ra, nhìn vào mắt anh, không hiểu rõ ý anh.

“Mẹ nói, em tới nay không có chút do dự liền nhảy xuống nước, mẹ lúc ấy cũng rất lo lắng. May đây cũng chỉ là một cái bể bơi, người em muốn cứu cũng chỉ là một cậu bé ba tuổi.”

Chu Mộ Tu thanh âm càng thêm trầm thấp, “Nếu có một ngày, ở trước mặt em là biển rộng lớn, người trượt chân xuống nước là người trưởng thành, em sẽ làm thế nào? Anh hy vọng em có thể ích kỷ một chút, có thể do dự vài giây, có thể.... nghĩ đến anh.”

Bộ Hành lập tức liền hiểu lý do anh đang lo lắng, cô không khỏi rung động, chậm rãi nói: “Mộ Tu, không giống những gì mẹ nói đâu, em cũng không phải là người cao thượng. Thực tế đêm nay chỉ là một cái bể bơi, dưới nước chỉ là một cậu bé ba tuổi, em mới có tự tin để nhảy xuống nước, cũng không lo lắng sẽ phát sinh chuyện gì nguy hiểm cho chính mình, huống chi còn có mẹ ở đó, em biết mẹ sẽ đi gọi người.”

Bộ Hành suy nghĩ thêm lại nói: “Tính cách con người ta luôn ích kỷ, em cũng không phải ngoại lệ. Vừa rồi em cũng suy nghĩ, nếu phát sinh chuyện như anh nói thì phải làm sao bây giờ? Nói thật, em cũng không biết. Nhưng em có thể khẳng định, khi đó nhất định em sẽ nhớ tới anh, em biết nếu em chết, anh nhất định sẽ rất đau lòng.”

Chu Mộ Tu trong lòng run lên, ôm chặt cô, dùng sức mà hôn mà cắn môi cô, hung hăng nói bên tai cô: “Đồ ngốc! Không phải đau lòng mà là đau đớn muốn chết!”

Bộ Hành bị anh hôn đến đau miệng, bất mãn, “Đau!”

“Em biết đau là tốt!”

Rốt cuộc vẫn là luyến tiếc, anh lại cẩn thận hôn cô, như là xoa dịu chỗ bị anh cắn.

Chu Mộ Tu trong lòng vẫn còn sợ hãi, “Anh nói còn không đúng sao!”

Bộ Hành nhỏ giọng nói: “Em biết rồi.”

Xả vào ngực anh, đưa tay sờ hàng lông mày anh, quả nhiên lông mày anh đang cau lại.

Cô nghĩ, người này, cô thật muốn dùng cả đời mình để yêu thương, để chăm sóc.

Ngày hôm sau, Bộ Hành vẫn luôn nhớ đến Quả Quả, tranh thủ cùng Chu Mộ Tu đến bệnh viện.

Kim An Ca và Giang Vi Vi đều ở đó, Quả Quả đã tỉnh, tinh thần cũng rất tốt.

Hai người nhìn thấy Bộ Hành và Chu Mộ Tu cũng đều có chút kinh ngạc, lại rất vui vẻ.

Bộ Hành mang theo một con khủng long bằng bông cho Quả Quả, Quả Quả vui đến mức vỗ tay, đem khủng long ôm vào ngực mình.

Giang Vi Vi cười dạy cậu bé, “Cảm ơn đi Hành Hành đi con.”

Quả Quả lập tức ngoan ngoãn nói theo mẹ, chính mình còn sáng tạo thêm câu, “Đì thật giống với tiểu công ‘trúa’”!

Bộ Hành bị tiểu soái ca trên đũa cũng thấy vui vẻ, nhin không được duỗi tay sờ sờ đầu cậu bé, bắt chước giọng nói ngọng của cậu bé mà nói: “Đì là tiểu công chúa, Quả Quả chính là tiểu vương tử nha!”

Tất cả mọi người đều cười vui vẻ.

Chu Mộ Tu ở bên cạnh nhìn Bộ Hành vô tư cười thoải mái, bên miệng cũng mang theo ý cười.

Trong lòng cảm khái, cô và một đứa trẻ ở cùng nhau sẽ vui vẻ thế này đây.

Quay đầu lại tưởng tượng, cô ban đầu tìm tới anh nói muốn bao nuôi anh không phải là để sinh con sao?

Thành ra như vậy trước đây người ta xem anh như công cụ sinh con thôi sao, trong lòng lại có chút bất bình.

Giang Vi Vi cùng Kim An Ca nhìn nhau, trong lòng cũng thấy lạ, rơi vào ái tình Tiểu Chu tổng thay đổi tính cách một trời một vực.

Hai người ngồi xuống.

Bộ Hành hỏi: “Hôm qua đã điều tra ra chưa? Quả Quả sao lại ở ngoài bể bơi vậy?”

Kim An Ca trả lời: “Trong nhà đã điều tra, đó cũng chỉ là sự việc ngoài ý muốn thôi. Nhân viên phụ trách ăn uống lên mở cửa ra ngoài hút thuốc, ai ngờ Quả Quả ở gần đó, thấy cửa mở hế liền theo đó đi ra, chẳng bé đáng người nhỏ, bên ngoài ánh đèn lại mờ, lại có nhiều cây cối, nên nhân viên đó không thấy được thẳng bé nên lúc quay vào đóng luôn cửa.”

Bộ Hành gật đầu, tình huống này khả năng là có thật.

Giang Vi Vi đến bây giờ trong lòng vẫn còn sợ hãi, cảm kích mà nói: “Bộ Hành, tối qua may mắn có cô ở đó. Bằng không.....”

Bộ Hành an ủi, “Chỉ là sơ xuất nhỏ thôi, Quả Quả đáng yêu như vậy, người tốt tự có thiên tướng. Hiện tại cậu bé ổn rồi chứ?”

“Bác sĩ nói không có vấn đề gì, ngày mai liền có thể xuất viện.”

“Vậy là tốt rồi.”

Hai người ngồi một lúc mới rời đi, vợ chồng Kim An Ca đưa hai người đến tận cửa.

Giang Vi Vi nói: “Bộ Hành, tôi biết có quán cà phê uống rất ngon, hai ngày nữa chúng ta đi uống cà phê nhé!”

Bởi vì thích cách diễn của Giang Vi Vi, Bộ Hành coi như cũng thích cô ấy.

Cô vui vẻ đáp ứng, “Được, có gì gọi cho tôi nhé!”

Xuất phát từ nhiều loại nhân tố suy xét Kim An Ca thấy Giang Vi Vi và Bộ Hành có quan hệ thân thiết như vậy cũng vui mừng, chủ động vỗ vỗ vai Chu Mộ Tu: “Chúng ta cũng lâu lắm rồi không uống rượu với nhau, hôm nào tụ tập một bữa nhé!”

Chu Mộ Tu gật đầu, “Chờ điện thoại của anh!”

Ngày nghỉ hôm sau.

Buổi sáng, Bộ Hành làm thủ tục sang tên căn nhà ở Nam Phụng xong xuôi, hai người tiện đường đi thăm căn hộ ông ngoại đưa.

Nhà được xây theo kiểu Tây, nội thất được thiết kế theo phong cách Địa Trung Hải, thoáng đãng lại phong cách, rất phù hợp với thẩm mỹ của người trẻ.

Đây không giống như một ngôi nhà chưa có người ở, bên trong nhà đồ dùng đầy đủ, hoa trong vườn đúng lúc nở, Bộ Hành rất thích.

Cô tham quan xong một lần suy đoán, “Ông ngoại chắc chắn đã có kế hoạch đem căn hộ này tặng cho anh.”

Chu Mộ Tu cười, “Chắc lúc mua cũng nói sau này để tặng cho anh, ai ngờ ông thấy em liền thay đổi ý định, chưa cần hỏi anh trực tiếp đã đưa cho em.

Bộ Hành liếc nhìn anh một cái, “Ông ngoại anh hẳn là yêu quý ai quý cả đường đi lối về. Kỳ thật là rất bất công với anh nhì!”

Cô nghĩ nghĩ, “Hay lấy nơi này làm hôn phòng đi?”

Chu Mộ Tu lắc đầu, “Anh không đồng ý.”

“Tại sao?”

“Nhà này bây giờ đã thuộc về em, anh muốn cưới em đương nhiên phải đến ở nhà anh chứ, bằng không anh lại ăn cơm mềm* à?”

(* Ăn cơm mềm: chỉ những người ăn bám phụ nữ.)

Bộ Hành cười rộ lên, cố ý nhìn thoáng qua phía dưới thân anh, “Ăn cơm mềm cũng xem anh có bản lĩnh không đã!”

“Vợ à!”, Chu Mộ Tu bồn cọt mà cười, “Anh có bản lĩnh mà, được không?”

“Ồi,” Bộ Hành không nghĩ sẽ trả lời vấn đề này, phóng mắt nhìn bốn phía, cố tình nói, “Em rất thích nơi này, cái gì cũng mới, làm hôn phòng rất thích hợp.”

Chu Mộ Tu chưa từ bỏ ý định, “Em còn chưa xem qua nhà anh mà, không phải em nói em muốn có bể bơi trong nhà sao? Nhà anh còn có cảnh sống nước, em nhất định thích.”

“Ừ, vậy em đi xem xem,”

Bộ Hành tỏ thái độ sao cũng được.

Thật ra cô cũng muốn đến xem nơi anh sống, lúc trước có nhiều việc quá nên thành ra luôn bị trì hoãn.

Đây là khu biệt thự cao cấp cạnh bờ sông của Tô Thành.

Khi xe tiến vào tiểu khu, Bộ Hành không khỏi lú lẫm, căn hộ cô ở cũng được gọi là nơi ở cao cấp, nhưng so với nơi này, phải gọi là sự phụ.

Cô nhin không được “Hừ hừ” hai tiếng, đánh giá anh, “Xa xỉ!”

Tiến vào nhà, mở cửa phòng, ngay cửa có đôi dép lê của anh, thế nhưng còn có thêm một đôi kiều nữ.

Bộ Hành nhú mày nhìn anh.

Chu Mộ Tu vẫn ung dung: “Thay dép vào nhà đi!”

Bộ Hành thay dép, đi vào trong.

Nhà cũng được thiết kế một cách xa hoa, nếu không sao xứng vào ngoại cảnh tuyệt hảo kia.

Nơi này nhất định có người thường xuyên lui tới lau dọn, mọi thứ rất sạch sẽ.

Anh dẫn cô đi tham quan bể bơi, cô lập tức chú ý vào một điểm không thể rời mắt.

Tuy bể bơi trong nhà, nhưng lại tiếp giáp với bờ sông, cửa sổ lớn sát đất nhìn thấy sóng nước lóng lánh, thật sự rất đẹp mắt.

Chu Mộ Tu dụ dỗ cô, “Đêm nay ở đây đi, nếu em đồng ý chúng ta sẽ cùng nhau bơi lội.”

Bộ Hành ho nhẹ một tiếng, “Để em xem cái đã.”

Xong xoay người đi ra ngoài.

Tiếp đó cô tham quan phòng ngủ, thư phòng cùng phòng thể dục, lại nhìn đến phòng khách và phòng ăn, Bộ Hành đã rất thích nơi này.

Không phải vì nơi này xa hoa lộng lẫy, mà là tràn đầy hơi thở của anh, cô thích nhất là các chi tiết nhỏ trong nhà.

Trên bàn ăn có sẵn một lọ hoa được cắm khéo léo, quây rượu cũng bày đủ kiều từ rượu nho đỏ đến rượu nho trắng, trên sofa thảm và gối ôm giống ở nhà cô, trên ban công có một chiếc ghế nôi giống y hệt ở Thanh Hồ mà cô rất thích.

Bộ Hành trong lòng kinh ngạc vạn phần, hôm nay chỉ là ngẫu nhiên đến đây, anh ấy nhất định là vì cô mà chuẩn bị những thứ này.

Anh ôm cô đi về phía ban công, đỡ cô ngồi vào trên ghế nôi, nhẹ nhàng dỗ dành cô, “Em xem, vì dụ dỗ em ở lại, anh đã mất bao công sức.”

Bộ Hành cũng chú ý trên chiếc bàn nhỏ đặt ở ban công còn có một lọ hoa hồng màu đỏ.

Chu Mộ Tu lấy một cành cầm trong tay, quỳ một gối xuống đất trước mặt cô, nghiêm túc mà nhìn cô: “Hành Hành, hãy đồng ý lấy anh nhé!”

Bộ Hành nhận lấy, rũ đôi mắt xuống nhẹ nhàng gật đầu.

Cô nghĩ, hiện tại bây giờ anh nói cái gì, cô sẽ đồng ý hết.

Cô vươn tay phải về phía anh.

Chu Mộ Tu cầm tay cô, cô đỡ anh đứng dậy, chủ động ôm lấy cổ mà hôn môi anh.

Thật lâu sau, hai người ôm nhau dựa trên ban công, gió ban đêm thổi khiến con người ta rất thoải mái.

Bộ Hành nhìn sông nước yên tĩnh cùng đèn nê ông ở bờ sông phát sáng nơi phồn hoa đô thị, không thể không cảm thán, xa xỉ chính là như thế này.

Mỗi ngày cùng với người thương ở chỗ này nhìn ngắm mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, xem ban đêm vô số ánh sao lấp lánh trên không trung, đây đúng là một sự đại hưởng thụ.

Ở một nơi thiên thời địa lợi như vậy, Chu Mộ Tu rất muốn đánh dấu một việc gì đó, nhện không được hỏi: “Hay chúng ta cùng nhau bơi nhé?”

Bộ Hành còn chú ý đến cảnh đẹp bên ngoài.

“Sao?”

Không được cô trả lời, anh không kiên nhẫn mà bóp eo cô.

Bộ Hành bị đau phản xạ lại rồi tìm lý do, “Em không mang áo tắm.”

Biết cô đồng ý rồi, Chu Mộ Tu cười, “Dù sao có ai nhìn thấy đâu, khóa thân không phải càng thoải mái sao?”

Bộ Hành liếc mắt nhìn anh.

Chu Mộ Tu mặt không đổi sắc, “Nếu không em mặc áo phông của anh nhé?”

Mười phút sau, Bộ Hành quả nhiên thay áo phông trắng của Chu Mộ Tu, nhảy xuống bể bơi.

Chu Mộ Tu mặc mình quần bơi, đề nghị, “Chúng ta thi không?”

“Thi như thế nào?”

“Bơi qua bơi lại ba lần, ai về trước sẽ thắng. Ai thua người đó phải khóa thân.”

Người này thật là, muốn đạt được mục đích gì là không bao giờ bỏ qua, cho dù có thời gian có lâu cũng có thể nhớ kỹ!

Bộ Hành đồng ý.

Kết quả, Chu Mộ Tu thua.

Bộ Hành thờ phỉ phò ngồi ở bên cạnh bể bơi, khó hiểu hỏi anh: “Sao lại nhường em?”

Vừa rồi ở vòng cuối, rõ ràng anh chờ cô.

Cô nghe anh nói muốn thi đấu thật ra cũng đã có dự cảm anh bơi lội cũng rất khá, không nghĩ rằng so với cô, kỹ thuật của anh còn tốt hơn, thậm chí hơn cô rất nhiều.

Cái này gọi là có tài mà che dấu không cho người khác biết đây mà!

Chu Mộ Tu ngồi bên cạnh cô, vỗ nhẹ phía sau lưng cô cho cô thuận khí, hiên ngang lẫm liệt mà nói: “Đã đánh cuộc là phải chịu thua.”

Nói xong, định làm bộ cởi bỏ quần bơi của mình.

Bộ Hành không chớp mắt nhìn anh, không có ý thẹn thùng gì, như chờ anh cởi bỏ quần bơi.

Chu Mộ Tu trên miệng lộ ra ý cười, bỗng nhiên kéo cô, hai người cùng nhau ngã xuống nước.

Tranh thủ lúc cô không đề ý, để như trở bàn tay cởi áo phông cô đang mặc.

Bộ Hành che ngực mình, sắc mặt đỏ đỏ mà trùng mắt với anh, “Chơi xấu nhá, anh là người thua!”

Chu Mộ Tu nhú mày, “Ai nói?”

Vừa nói, cầm tay cô hướng dưới nước sờ soạng.

Anh trên người rỗng tuếch.

Bộ Hành kinh ngạc, “Anh cời khi nào thế?”

Chu Mộ Tu ôm chặt cô, cười cười.

Ngày tốt cảnh đẹp, có ái nhân làm bạn, còn điều gì tuyệt vời hơn nữa chứ!

Bộ Hành chủ động ôm eo anh, nhẹ giọng nói: “Mộ Tu, hôm nay anh muốn thế nào em cũng đồng ý hết.”

Chu Mộ Tu trong lòng mừng như điên, kìm nén không được, cời bỏ bộ quần áo duy nhất trên người cô....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78

Bella bây giờ đang trong thời gian rảnh nên cô tranh thủ qua MOCO xem xét tình hình.

Tuy rằng thời gian đầu thành lập MOCO rất vất vả nhưng cô vẫn có thể làm ở Bella và MOCO, vì bây giờ cô cảm thấy không giống với trước kia khi cô chỉ có một mình.

Cô tổng kết lại, từ trước đến nay ở MOCO đều do cô làm từ đầu đến cuối, cho dù là thiết kế hay hàng mẫu thậm chí đặt hàng, không bận mới là lạ.

Bây giờ cô là tổng chỉ huy, có những trợ thủ đắc lực ở các vị trí, cô bớt đi nhiều việc.

Bella thì không cần phải nói, đội ngũ thiết kế đông đảo, đặc biệt hiện tại chủ thiết là vợ của ông chủ, bộ phận đã tạo ra một trạng thái cạnh tranh tốt đẹp, tất cả mọi người đều tích cực thể hiện năng lực của chính mình. Hiệu suất công việc cao, chất lượng công việc cũng nâng lên rõ rệt.

Mà ở MOCO, cô cùng Hứa Thành phân công việc, cô quản lý sản phẩm thiết kế và quản lý cửa hàng, Hứa Thành quản lý công việc hằng ngày của công ty, vận chuyển cùng kho hàng.

Trước mắt công ty có một nhân viên hành chính, hai nhân viên chăm sóc khách hàng, một cửa hàng trưởng Tmall, một quản lý cửa hàng, một thiết kế mặt bằng, một thiết kế sản phẩm, Hứa Thành nhậm chức phó tổng kiêm tài vụ.

Cửa hàng Tmall đã được thông qua, MOCO càng thêm có uy tín.

Bộ Hành kêu Tiểu Nhã làm bộ phận hành chính đi mua cơm hộp, bánh và hồng trà, chiều đãi mọi người bằng điểm tâm nhẹ nhàng buổi chiều.

Bánh kem vị xoài mọi người rất thích, đặc biệt các cô gái khen nó không dứt miệng.

Bộ Hành cùng mọi người hàn huyên vài câu sau đó vào chủ đề chính, “Mọi người đều do tôi trực tiếp phỏng vấn đến, tôi tin tưởng ánh mắt chính mình, cũng tin tưởng vào năng lực của mọi người. Mọi người ưu tú như vậy lại lựa chọn MOCO đang còn nhỏ bé, tôi tin rằng mọi người không chỉ coi trọng mức lương của công ty, mà còn quan tâm đến sự phát triển của MOCO sau này.”

“Tôi hi vọng MOCO không chỉ là một nhãn hiệu của thương mại điện tử, mà không lâu sau đó có thể tiến vào thương trường, cùng các nhãn hiệu lớn khác ganh đua cao thấp.”

“Công ty tuy nhỏ, nhưng mỗi người đều ở những vị trí quan trọng, mọi người phối hợp với nhau, thiếu một bộ phận nào cũng không được. Mọi người trước mắt đối với công việc và phúc lợi của công ty có ý kiến gì không, nếu có yêu cầu hay ý tưởng gì đều có thể nói ra, chúng ta có thể cùng nhau thảo luận, để có thể phù hợp với tất cả mọi người.”

Mọi người cũng không ngại, ai cũng lên tiếng thảo luận.

Tan họp, Bộ Hành cùng nhà thiết kế Vương Khả thảo luận cho ra mắt một dạng giày mới.

Trước mắt, định hướng thiết kế sản phẩm cùng chính thể đều do Bộ Hành quyết định, còn lại là do Vương Khả thiết kế.

Bộ Hành đối với cô ấy rất vừa lòng, cô mới đến không lâu, nhưng đối với phong cách của MOCO nắm rất chắc và chuẩn xác, hơn nữa còn có thể đưa cho Bộ Hành ý tưởng mới, cô tin tưởng cô ấy một thời gian nữa sẽ có thể một mình đảm đương bộ phận thiết kế.

Bộ Hành chỉ vào một mẫu giày nói: “Mẫu này có phải hơi bé không?”

Vương Khả giải thích: “Mẫu giày này nếu form rộng thì hơi khó nhìn.”

Bộ Hành đồng ý cách nói của cô, “Hay thế này đi, chúng ta thử tìm hai đứa nhỏ đến thử giày, xem thực tế thế nào. Nhân tiện đem tất cả các hàng mẫu đến thử xem sao.”

Vương Khả gật đầu, “Chỉ là tôi chưa tìm được đứa trẻ nào.”

“Tiểu Nhã!”

Bộ Hành gọi tên nhân viên hành chính, “Cô và Vương Khả tìm xem có nhà trẻ nào có thể hợp tác được hay không, tìm mấy đứa nhỏ để thử giày.”

Tiểu Nhã nói: “Bộ tổng, bây giờ đang nghỉ hè, các nhà trẻ đều đóng cửa ạ.”

Bộ Hành suy nghĩ, lập tức nghĩ đến Quả Quả ba tuổi, độ tuổi rất thích hợp.

Cô lúc ở bệnh viện đã cùng Giang Vi Vi lấy số điện thoại của nhau, vừa hay bây giờ có tác dụng.

Cô nhanh chóng điện thoại cho cô ấy.

Giang Vi Vi nghe điện thoại.

Bộ Hành nghe di động truyền đến âm nhạc quen thuộc trong điện thoại, hỏi: “Cô đang ở Bảo Thịnh sao?”

Giang Vi Vi kinh ngạc, “Sao cô biết?”

Bộ Hành cười, “Có thể giúp tôi một chuyện không?”

Cô không chỉ biết cô ấy đang ở Bảo Thịnh, còn biết Quả Quả đang ở tầng bốn trong khu vui chơi.

Cô trước kia thường xuyên ngồi đó quan sát các loại giày trẻ em đi trên chân.

Giang Vi Vi nói thẳng: “Cô nói đi.”

“Công ty tôi có loại giày mới cần phải thử, hiện tại không tìm được đứa nhỏ nào, nên tôi nghĩ ngay đến Quả Quả.”

Đây chỉ là một chuyện nhỏ không tốn sức gì, Giang Vi Vi đồng ý, “Không thành vấn đề.”

“Tôi sẽ đến chỗ cô, khoảng năm phút thôi.”

Năm phút sau, Bộ Hành dễ dàng gặp được mẹ con Giang Vi Vi.

Quả Quả còn nhớ Bộ Hành, lôi kéo cô xem món đồ chơi mới mua trong tay mình.

Bộ Hành nhìn thấy cậu bé cũng rất vui vẻ, hỏi qua ý kiến của Giang Vi Vi, rồi mua cho cậu bé ít đồ ăn vặt.

Chờ đến MOCO, Giang Vi Vi mới hỏi điều mà cô suy đoán trong lòng, “Đây là công ty cô à?”

Cô vừa rồi cảm thấy kỳ lạ, tưởng rằng sẽ đi Trác Chu.

Bộ Hành gật đầu, “Vừa mới thành lập thôi.”

Giang Vi Vi ngạc nhiên, “Tôi nghe An Ca nói cô làm việc ở Trác Chu không phải sao?”

“Trác Chu chỉ là tạm thời, nơi này sau này mới là sự nghiệp của tôi.”

Thì ra là thế.

Giang Vi Vi cười cười.

Nhân viên trong công ty cũng không nhận ra Giang Vi Vi, vì cô đã biến mất khỏi giới giải trí ba năm, nếu có ai còn nhớ cô thì cũng chỉ suy đoán giống với mình tính nào đó thôi.

Vương Khả chơi cùng Quả Quả một lát sau đó cho cậu bé thử giày, Giang Vi Vi ở một bên hỗ trợ.

Quả Quả rất phối hợp, Giang Vi Vi lúc này chú ý đến Bộ Hành.

Bộ Hành đang đứng nói chuyện với thiết kế Trương Á Viên.

“Á Viên, hôm qua tôi gửi cho chị ít thiết kế để tham khảo, phong cách sản phẩm của chúng ta tôi muốn thống nhất một kiểu, đơn giản nhưng có cách điệu, không cần hoa hòe lòe loẹt. Chị mấy ngày tới chắc cũng sẽ bận hơn đây, cần phải phối hợp marketing làm giao diện quảng cáo cùng tình hình cụ thể và tỉ mỉ, chị có thể tùy tình hình ra mắt sản phẩm, nếu ổn tôi sẽ xác nhận ngay.”

Trương Á Viên nói: “Tôi đặc biệt yêu cầu bổ sung hình ảnh sản phẩm, hoặc muốn tìm sản phẩm thích hợp để phối đồ, nếu có nhiếp ảnh gia thì tốt, ảnh chụp sẽ càng chất lượng.”

Điểm này trước đây Bộ Hành cũng nghĩ tới, cô gật đầu, “Ý tưởng của chị rất hay.”

Xoay mặt nói với Hứa Thành: “Anh tuyển một nhiếp ảnh gia, sản phẩm sau này của chúng ta sẽ do mình tự chụp, không cần mỗi lần chụp cứ phải tìm nhiếp ảnh gia bên ngoài như vậy nữa.”

Tiếp đó, Bộ Hành cùng cửa hàng trưởng Tmall Từ Thanh cùng với nhân viên marketing Triệu Vô Ba tham khảo và đưa ra phương án quản lý cùng vận chuyển hàng hóa cho cửa hàng Tmall.

Bọn họ tích cực phát biểu ý kiến của mình.

Triệu Vô Ba nói xong phương án của mình lúc sau cảm thán, “Sản phẩm của chúng ta từ thiết kế đến chất lượng đều có ưu thế, nhưng do mức độ nổi tiếng không đủ, vấn đề quan trọng hiện tại là làm sao mở rộng được thị trường, thu hút sự chú ý của mọi người.”

Bộ Hành hỏi: “Mọi người có kiến nghị gì không?”

Triệu Vô Ba nói: “Có thể tìm một số người mẫu nhí cùng các người mẫu lớn làm quảng cáo. Phương pháp hữu hiệu nhất chính là tìm một ngôi sao nhí làm người phát ngôn.”

“Không được,” Từ Thanh nói thẳng, “Tuy sản phẩm của chúng ta nhằm vào lứa tuổi nhi đồng, nhưng bán tốt nhất là cho lứa tuổi mầm non. Nhà nước cấm trẻ dưới mười tuổi làm người phát ngôn quảng cáo, các ngôi sao từ mười tuổi trở lên chúng ta mới chắc chắn không có tác dụng lớn, hướng chỉ thù lao trả cho ngôi sao nhí tuổi đó giá rất cao, trước mắt với quy mô của chúng ta bây giờ không phù hợp lắm, trong khi xu hướng giới giải trí luôn thiên biến vạn hóa, trong khi lại còn bị đàn anh đàn chị “cọ nhiệt”, vừa mới gây được sự chú ý đã bị vùi dập.”

Triệu Vô Ba đầu óc xoay chuyển rất nhanh, “Gần đây có tiết mục của minh tinh Cam Vũ, cô ấy mang cả con gái tham gia cùng, hiện tại tiết mục vẫn đang rất hot. Nếu có thể để con gái cô ấy ở trong tiết mục đi giày của chúng ta thì tốt rồi.”

Từ Thanh nhún mày, “Loại này đều do các doanh nghiệp lớn dùng tiền để tài trợ tiết mục, anh lên cùng minh tinh bàn bạc, đến lúc đó sản phẩm của chúng ta lại không được lên hình hoặc cũng chỉ là đánh mã, không có tác dụng gì.”

“Chúng ta cũng có thể trực tiếp tìm đến những minh tinh nổi tiếng có con nhỏ để phát Weibo.”

Từ Thanh suy nghĩ vẫn phân đối: “Theo tôi được biết, một video như thế có giá cả trăm vạn, hiệu quả thì chưa rõ. Chúng ta vẫn phải kiên định hướng đi, trước mắt tận dụng tốt ở Taobao để phát triển và mở rộng.”

Bộ Hành vẫn luôn nghe bọn họ tranh luận, cũng có đánh giá với từng người một.

Hai người, một người làm việc cẩn thận, suy xét vấn đề toàn diện, lại có chút bảo thủ. Một người lại đầu óc linh hoạt, nhiều ý tưởng, lại có chút liều lĩnh. Hai người vừa lúc bổ sung cho nhau.

Nhưng nếu không biết cách ăn nói, hai người theo thời gian sẽ phát sinh mâu thuẫn, còn ngược lại thì lại rất tốt.

Cô hoàn thành tổng kết: “Sau này mở rộng là điều chúng ta tất phải làm, yêu cầu về tiền nong chúng ta sẽ không bùn xin, cụ thể như thế nào còn phải cần người có chuyên môn nghiên cứu một chút. Trước mắt chính là cuối tuần cửa hàng trên Tmall chính thức khai trương, mọi khâu tất cả phải phối hợp cho tốt. Chúng ta bán thử từ hai tuần đến một tháng, nếu thuận lợi thì sẽ đẩy mạnh hoạt động. ....”

Từ Thanh cùng Triệu Vô Ba nghiêm túc nghe, bọn họ khi phỏng vấn cũng đã có ấn tượng sâu sắc với Bộ Hành, không ai dám coi khinh bà chủ trẻ hơn bọn họ mấy tuổi.

.....

Giang Vi Vi vẫn luôn quan sát đến Bộ Hành.

Cô ấy rất bận rộn, lại tự tin thông dong, toàn thân tỏa ra sự thu hút mê người, so với các thiên kim tiểu thư có mặt tại bữa tiệc của Kim gia tối hôm đó, tất các đều kém hơn cô rất nhiều.

Giang Vi Vi xuất thần mà nhìn, trong ánh mắt cô lộ ra vẻ rất hâm mộ Bộ Hành.

Chu Mộ Tu tan tâm sớm nên đến công ty Bộ Hành.

Trừ hai người mới đến, mọi nhân viên ở MOCO đều đã gặp qua anh, nhưng không biết cụ thể thân phận của anh với Bộ Hành.

Chu Mộ Tu nhìn đến Giang Vi Vi có chút ngoài ý muốn.

Bộ Hành nói với anh mời Quả Quả đến để hỗ trợ thử giày, tiếp đó mới giới thiệu anh với hai vị nhân viên mới.

Chu Mộ Tu chủ động vươn tay.

Triệu Vô Ba từ khi Chu Mộ Tu tiến vào vẫn luôn trong trạng thái ngạc nhiên, lúc này mặt đối mặt, vội vàng vươn tay chào: “Chu tổng!”

Chu Mộ Tu hơi hơi nhíu mày, “Anh biết tôi à?”

“Tôi từng làm ở Nhã Trúc, có một lần anh đến đó, tôi làm nhân viên nên đã gặp qua anh.”

Chu Mộ Tu gật đầu, anh thật sự cũng đến Nhã Trúc.

Từ Thanh cũng trộm quan sát người đàn ông anh tuấn khí chất bất phàm trước mắt, suy đoán anh ta cùng bà chủ của mình có quan hệ gì.

Triệu Vô Ba lúc này trực tiếp hỏi Bộ Hành điều đang nghi vấn trong lòng, “Bộ tổng, MOCO chẳng lẽ là công ty cấp dưới của Trác Chu?”

Trác Chu? Ở Tô Thành ai còn không biết Trác Chu là tập đoàn như thế nào?

Hơn nữa vừa rồi Triệu Vô Ba kêu anh ta là Chu tổng, thái độ cũng cực kỳ cung kính.

Không chỉ có Từ Thanh, các nhân viên khác cũng nhìn chăm chăm vào đó, vành tai lên nghe ngóng.

Chu Mộ Tu liếc liếc mắt nhìn Bộ Hành đứng bên cạnh, mỉm cười, “MOCO là công ty của vợ tôi.”

Tiếp theo còn nói thêm: “Đương nhiên, có Trác Chu là hậu thuẫn.”

Nhân viên của MOCO lập tức giống như uống một liều thuốc an thần.

Rốt cuộc đi vào một công ty mới gây dựng sự nghiệp, có vài người khó tránh khỏi trạng thái lo lắng, lúc này lại trong lòng vô cùng kiên định.

Bộ Hành trong lòng cảm thán, cô phía trước tự động viên mình khi so sánh với “Trác Chu”, quá thực quá tái nhợt vô lực.

Nhưng như vậy cũng tốt, cô về sau cũng đỡ phải cho công nhân “Bánh vẽ”*.

(*Bánh vẽ: dùng để ví von những điều nghe hoặc nhìn có vẻ rất hoành tráng, tốt đẹp, hấp dẫn nhưng thực chất là điều không có thật, hoặc khó có thể xảy ra.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Nói xong công chuyện, mấy người vào bên trong phòng nghỉ ngơi.

Bộ Hành rất có kiên nhẫn mà chơi với Quả Quả.

Giang Vi Vi có chút kinh ngạc khi thấy Bộ Hành thích trẻ con như vậy, cô ấy thoát nhìn tính cách hơi lạnh lùng, không nghĩ tới ở chung với trẻ con lại tốt như thế.

Cô tò mò hỏi: “Cô khi nào định sinh con?”

Bộ Hành đang ngồi trên mặt đất cùng Quả Quả chơi ô tô, cũng không ngẩng đầu lên mà nói: “Hai mươi tám tuổi tôi mới định sinh con.”

Chu Mộ Tu cũng ngồi ở một bên, vừa uống trà vừa ngồi nhìn cô chơi cùng Quả Quả, nghe cô chém đĩnh chặt sắt như vậy đột nhiên trong lòng nảy dựng lên, sắc mặt trắng hơn một chút.

Giang Vi Vi nghe cô trả lời, biết cô đã sớm có kế hoạch, trêu ghẹo nói: “Cô sống cũng quá minh bạch nhỉ!”

Bộ Hành cười cười.

Giang Vi Vi lập tức nghĩ đến bản thân mình mấy năm nay, trong lòng có chút hụt hẫng.

Tạm thời, không ai nói gì nữa.

Bộ Hành đột nhiên ngừng đầu nói: “Cô như vậy cũng tốt mà, khi tuổi còn trẻ đã sinh con, thanh thân ổn định nuôi dưỡng con ba năm, chờ khi nó đi học, thì gây dựng lại sự nghiệp của mình cũng không phải là không thể.”

Giang Vi Vi ngẩn ra, càng thêm cảm khái mà nhìn về phía Bộ Hành, trong lòng cũng thấy thoải mái.

Thật là tâm tư của cô gái trẻ, khó trách hai nhà Trác Chu lại coi trọng cô như vậy, chính mẹ chồng cô trước mặt cô cũng hay nhắc tới Bộ Hành.

Choi một hồi, Bộ Hành cầm tay Quả Quả đề nghị, “Hay chúng ta đi Bảo Thịnh cùng nhau ăn cơm?”

Giang Vi Vi cười, “An Ca nói muốn đến Bảo Thịnh đón hai mẹ con, buổi tối về nhà cùng ăn cơm với mọi người.”

Bộ Hành biết cô ở trước mặt Kim phu nhân phải khom lưng cúi đầu, tự nhiên không muốn cô miễn cưỡng, nhìn Chu Mộ Tu nói: “Chúng tôi cũng đang định đến Bảo Thịnh.”

Chu Mộ Tu lại không có phản ứng gì.

Cô có chút kỳ lạ mà liếc anh một cái, vừa rồi không phải còn rất vui vẻ sao, như thế nào bây giờ lại bộ dạng thâm trầm.

Bốn người đi bộ đến Bảo Thịnh.

Bà chủ đi rồi, Hứa Phó tổng cũng đã đi kho hàng.

Còn mười phút nữa đến giờ tan tầm, mọi người dừng công việc trò chuyện với nhau.

Tiểu Nhã như là kìm nén thật lâu, vội vàng hỏi Triệu Vô Ba, “Vừa rồi Chu tiên sinh kia thật là ông chủ của Trác Chu sao? Quá trẻ quá đẹp trai!”

“Tôi còn có thể nhận sai sao, thiên chân vạn xác*! Ông chủ trước đây của tôi lúc ấy còn nói, Chu gia là nhà giàu số một ở Tô Thành, nếu tính trong nước cũng phải cỡ thứ ba.”

(*Thiên chân vạn xác: vô cùng xác thực.)

Từ Thanh táp lưỡi, có chút không tin, “Trác Chu không phải là công ty thời trang thôi sao? Có thể có nhiều tiền như vậy sao?”

Triệu Vô Ba cười cười, “Mọi người cho rằng nhà người ta chỉ làm thời trang sao? Chu gia đầu tư vào các mảng bất động sản, trung tâm thương mại mới kiếm được nhiều tiền chứ, tập đoàn Trác Chu và trấn nhỏ Trác Chu giống như mặt nổi của Chu gia mà thôi, kiếm chút thanh danh mà thôi!”

Từ Thanh không khỏi hồi hận vừa rồi đã phủ định kiến nghị quảng cáo của Triệu Vô Ba, vợ của ông chủ Trác Chu, cô ấy không thiếu tiền.

Tiểu Nhã về mặt hâm mộ, “Bộ tổng quả thực hơn người! Tôi thấy Bộ tổng nói gì Chu tổng cũng đều nghe.”

Triệu Vô Ba cười, “Nói gì thì nói Bộ tổng ưu tú như vậy mới có thể xứng đôi với Chu Mộ Tu đi. Nghĩ lại xem, cô ấy mới hơn hai mươi tuổi, trong công ty chúng ta khâu nào cô ấy cũng biết rõ, là người trong nghề, lại hiểu đạo lý, không phục cũng không được.”

“Cái này thì đúng thật.”

Vương Khả xen vào, “Tôi vào MOCO chính là thích phong cách thiết kế của MOCO, không nghĩ tới bà chủ chính tay thiết kế, tôi hiện tại đối với MOCO rất siêu tin tưởng!”

Trương Á Viên vẫn luôn phục lão bản, vui vẻ gật đầu, “Hoàn toàn đồng tình!”

Cô nhớ tới, hưng phấn mà nói: “Người đẹp vừa rồi mang cậu bé đến có phải Giang Vi Vi không?”

Vương Khả lập tức nói: “Lúc trước tôi còn nghĩ công ty nhỏ có vài người như vậy, Giang Vi Vi sao lại xuất hiện ở chỗ này. Hiện tại ông chủ Trác Chu đã xuất hiện, thì Giang Vi Vi còn cái gì mà không có khả năng chứ!”

Tiểu Nhã cũng khẳng định, “Chính là Giang Vi Vi! Mọi người không nghe Bộ tổng gọi cô ấy là “Vi Vi” sao? Tôi lúc ấy còn tưởng tôi nghe nhầm.”

“Wow! Mắt tôi sao lại không nhìn ra vậy chứ? Tôi chính là đã bỏ qua một cơ hội tốt!”

“Cho nên, nơi này nói không chừng là nơi đưa sự nghiệp của mọi người theo hướng đỉnh cao ấy chứ. Huynh đệ tỷ muội nhóm mình, cố gắng làm việc đi nào!”

Nhân viên trong công ty nói chuyện khí thế ngất trời, mấy người Bộ Hành đã tới Bảo Thịnh.

Giang Vi Vi cười chủ động nói: “Không quấy rầy thế giới của hai người, An Ca một lúc nữa sẽ đến đón chúng tôi, tôi mang Quả Quả đi mua ít đồ.”

Bộ Hành không miễn cưỡng, nhìn theo hai người rời đi.

Cô liếc mắt nhìn Chu Mộ Tu vẫn không nói gì nãy giờ: “Làm sao vậy, Chu tiên sinh?”

Chu Mộ Tu biểu tình buồn rầu, hạ quyết tâm hỏi: “Kế hoạch sinh con của em vẫn như cũ không thay đổi?”

Bộ Hành cho rằng anh muốn nói về chuyện tuổi tác sinh con, gật đầu, “Đúng vậy.”

Chu Mộ Tu sắc mặt trầm xuống, “Em suy nghĩ lại đi!”

Bộ Hành suy nghĩ, “Nếu không trước một năm cũng được. Hai mươi bảy tuổi có được không?”

“Không được, đời này sẽ không sinh!”

Chu Mộ Tu đã có chút tức muốn học máu.

Bộ Hành nhú mày, “Anh sao thế?”

“Em lừa gạt tình cảm của anh!”

“Từ từ nào!” Bộ Hành cảm thấy có điều gì đó, hỏi: “Vì sao lại không sinh con?”

“Em lúc trước đã nói, khi nào mang thai sẽ chia tay.”

Bộ Hành tức giận mà ném cho anh một cái nhìn xem thường, tên đại ngốc này!

Cô lười nói với anh, hướng nhà ăn đi tới.

Chu Mộ Tu vội vàng đuổi theo, “Đừng trốn tránh, em phải nói cho rõ!”

“Có nhớ lúc em cầu hôn không?”

Chu Mộ Tu sùng sốt.

“Anh ngẫm lại xem, lúc cầu hôn em nói cái gì?”

Chu Mộ Tu suy nghĩ, chần chờ nói: “Em nói... Làm bạn cả đời?”

Bộ Hành liếc xéo anh một cái, đi vào tiệm cơm Tây.

Chu Mộ Tu chợt nghĩ ra, trong lòng như trút được tảng đá, nhếch miệng đi vào theo.

Nghĩ thầm, nói như vậy sinh hài tử sớm một chút cũng được. Tuổi còn trẻ, cơ thể nhanh hồi phục.

Giây tiếp theo lại nghĩ, hay là sinh chậm một chút vẫn tốt hơn, đã phá hỏng thế giới của hai bọn họ.

Rồi lại suy nghĩ và quyết định, không sinh con vẫn tốt hơn.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chu Mộ Tu lại càng thêm rối.

Vài ngày sau, Giang Vi Vi hẹn với Bộ Hành.

Chọn một quán cà phê ít khách, đồ vật trong quán rất tinh xảo, là một nơi rất đẹp.

Cà phê mang lên, Bộ Hành uống một ngụm nhỏ.

“Cũng không tệ lắm phải không?”

Giang Vi Vi hỏi.

Bộ Hành gật đầu, “Tôi không hiểu về cà phê lắm, chỉ cảm thấy uống rất ngon.”

Giang Vi Vi mỉm cười nói, “Tôi thì lại rất yêu thích cà phê, đặc biệt trước kia khi còn đóng phim, coi cà phê là thứ không thể thiếu. Mấy năm nay chủ yếu ở nước ngoài, tôi cũng lâu rồi không đến đây, nơi này cũng không thay đổi mấy,”

Mắt Bộ Hành lơ đãng nhìn về phía nào đó, “Ừ” một tiếng.

Giang Vi Vi quay đầu nhìn, là một mình mình.

Cô không có vẻ ngoài ý muốn nói: “Đây là do Ngô Mỹ Nhiên mở, rồi cả phòng trà nữa.”

Bộ Hành ngạc nhiên, hóa ra quán này là do ca sĩ mở.

“Nơi này toàn khách quen đến đây, tiêu khiển cũng có, nói chuyện điện ảnh, nói chuyện âm nhạc, hay nói chuyện hợp tác gì cũng đều có.”

Bộ Hành đánh giá hôm nay như gãi đúng chỗ ngứa của Giang Vi Vi, tâm tư vừa động, hơi hơi cúi đầu nhám nháp tách cà phê thơm ngon tinh khiết.

Lúc này, có một người đàn ông trung niên đi về hướng bàn bên cạnh, bước qua rồi dừng lại quay đầu nhìn, chần chừ mà gọi: “Giang Vi Vi?”

Cô gái đi giày cao gót đang khoác tay người đàn ông đó bị dừng lại bất thành linh túm tay lão đạo một chút, thuận thể đánh vào trên người ông ta, oán trách nói: “Kia, đạo diễn Vương.”

Giang Vi Vi mắt như to hơn, lộ ra vẻ kinh ngạc, “Đã lâu không gặp, đạo diễn Vương!”

“Thật là lâu không gặp, dạo này cô làm gì?”

Đạo diễn Vương tiến thêm hai bước, đứng ở trước bàn của mình, tinh tế đánh giá Giang Vi Vi.

Giang Vi Vi đôi mắt rất tự nhiên mà chớp, nửa thật nửa đùa, “Không diễn không quay, tôi hiện tại chỉ có thể ở nhà chăm sóc con cái.”

Bộ Hành không khỏi cong lên khóe miệng, cô gái này tuy rằng đã hai mươi bảy tuổi, so với mấy năm trước đậm thắm hơn, hơn nữa lại là người phụ nữ xinh đẹp khéo léo, khiến cho người đối diện cảm giác không có gì cổ tình. Khó trách Kim An Ca không màng đến sự phản đối của người trong nhà vẫn khẳng khái ở bên cạnh cô ấy đến nay.

Đạo diễn Vương nhìn có chút ngẩn ngơ, bị cô gái bên cạnh huých cánh tay, mới định thần lại.

Ngữ khí khoa trương mà trêu đùa: “Cô chính là người khi còn học năm thứ hai ở Học Viện Điện Ảnh đã cầm trong tay danh hiệu “Nữ diễn viên tốt nhất của trường”, chỉ cần cô quay lại còn sợ không có việc sao?”

“Tôi khi đó chỉ may mắn hơn mọi người một chút, hiện tại có nhiều người trẻ mới lên như vậy, tôi đã sớm bị sóng chụp trên bờ cát.”

Giang Vi Vi nhìn thoáng qua cô gái ngồi bên cạnh đạo diễn. Cô gái ấy khoảng hai mươi tuổi.

Cô ta này giờ tò mò mà nhìn chăm chăm Giang Vi Vi, thấy Giang Vi Vi nhìn mình chủ động cười nói: “Chào chị ạ! Em cũng học ở Học Viện Điện Ảnh Tô Thành, em đang học năm thứ ba, em cũng đã xem qua chị diễn, cũng nghe nhiều người nhắc đến chị.”

Cô gái đảo tròn mắt, che miệng cười khẽ, “Tài năng của chị, chúng em khóa dưới học theo không kịp!”

Giang Vi Vi gật đầu, lúc đầu hơi nhăn mũi, tiếp theo cong môi cười, “Tôi có cái gì đáng học theo đâu cơ chứ? Cô có nhiều cơ hội như vậy, đi theo Vương đạo diễn học hỏi là tốt nhất!”

Cùng đạo diễn Vương học cái gì? Vị Vương đạo diễn này Bộ Hành cũng thấy báo chí nói qua, cũng là người có chút tiếng tăm trong giới đạo diễn, có một hai tác phẩm tiêu biểu, cũng đã từng cùng nữ diễn viên ở trong phòng khách sạn hai ngày một đêm đóng cửa không ra kịch bản.

Giang Vi Vi có ý tứ gì người nghe cũng đều hiểu.

Bộ Hành ngồi yên ngắm Giang Vi Vi nói chuyện, nếu là so với sự ngây thơ, so với sự tự nhiên, bên cạnh cô gái mon mòn hai mươi tuổi quả thực kém xa một bà mẹ hai mươi bảy tuổi.

Thiên phú không phải ai cũng có.

Cô gái trẻ mặt non choẹt có chút không nhìn được, thấp giọng châm chọc, “Chẳng qua cũng chỉ là nữ diễn viên không được hào môn chấp nhận! Đoan trang cái gì chứ!”

Giang Vi Vi nghe thấy nhưng không nói gì, chỉ gạt nhẹ khóe miệng.

Đạo diễn Vương lúc này mắt lại chuyển lên người Bộ Hành, thấy cô khuôn mặt đậm nhiên, khí chất tuyệt hảo, có chút tò mò hỏi: “Vị này tôi chưa gặp bao giờ, là diễn viên mới ư? Hay người mẫu?”

Giang Vi Vi mắt lóe lên, cười nhẹ nhẹ, “Đây là vợ của ông chủ Trác Chu.”

Vương đạo diễn rõ ràng sùng sốt, vội nói: “Thất kính! Thất kính!”

Đàn em Học Viện Điện Ảnh đem ánh mắt ghen ghét nhìn Giang Vi Vi rồi tò mò nhìn tới Bộ Hành, khẽ đánh giá.

Bộ Hành khẽ nâng mắt, bắt động thanh sắc gật đầu, khoe miệng lười đến mức nhếch nhẹ lên một chút.

Vương đạo diễn thấy thái độ Bộ Hành lạnh lùng, hơi hơi có chút xấu hổ, đôi mắt lại từ Bộ Hành nhìn sang Giang Vi Vi, nhiệt tình hỏi: “Cô hiện tại dùng số nào vậy? Tôi có một kịch bản đang tìm diễn viên lâu nay vẫn không có người thích hợp, không bằng hôm nào chúng ta cùng bàn bạc.”

Tiểu cô nương nóng nảy, nhỏ giọng kêu: “Vương đạo diễn, không phải anh muốn cùng em bàn chuyện kịch bản sao? Người ta còn phải tranh thủ thời gian, quay về trường nữa đây!”

Vương đạo diễn nâng nâng cánh tay không có phản ứng gì với cô ta, đang chờ đợi ý của Giang Vi Vi.

Giang Vi Vi lại tỏ thái độ sao cũng được, “Được đấy, tôi vẫn dùng số cũ không thay đổi, khi nào rảnh anh có thể liên hệ với tôi.”

Vương đạo diễn đi rồi, Bộ Hành nhàn nhạt hỏi: “Cô muốn quay lại giới giải trí thật à?”

Giang Vi Vi uống cà phê, tự giễu mà cười cười, “Giới giải trí là nơi người ta truy danh trục lợi, trong cái vòng người ấy, rất nhiều người đã không còn nhớ tôi, không có lưu lượng, không có nhân khí, đạo diễn tốt nơi diễn tốt đâu đến lượt tôi. Mà lúc trước tôi cũng khá kén chọn, hiện tại cũng không có khả năng mà lựa chọn vai diễn.”

Cô nhìn Bộ Hành, “Đạo diễn Vương xem như cũng có chút quen biết với tôi, vừa rồi tôi chần chừ với cô ông ta không có ý mời tôi đóng phim, đến khi tôi nói cô là vợ ông chủ Trác Chu, thái độ ông ta lập tức thay đổi.”

Giang Vi Vi bĩu môi cười, “Hiện thực giới giải trí chính là như vậy.”

Bộ Hành gật đầu, đôi mắt không hề chớp mắt nhìn chăm chăm cô, “Cho nên, cô có ý hẹn tôi đến đây.”

“Ừ.”

Giang Vi Vi thần sắc thản nhiên, “Bộ Hành, tôi đang lợi dụng cô.”

“Cô không phải muốn lấy lòng Kim phu nhân sao? Bà ấy sẽ đồng ý cô quay lại giới giải trí sao?”

Giang Vi Vi cười khê, “Bà ấy đồng ý hay không không quan trọng. Cô biết không? Tôi mới gặp cô có ba lần, nhưng bỗng nhiên tôi đã nghĩ thông suốt một số việc, tôi nhận ra vài thứ tôi đề ý lập tức trở nên không quan trọng.”

Giang Vi Vi ngồi thẳng lên, trong mắt lộ ra tia sáng, ngôn ngữ nghiêm túc, “Bộ Hành, chờ sự nghiệp của tôi nổi tiếng một lần nữa, tôi sẽ giúp cô.”

Bộ Hành có chút kinh ngạc, nhàu mày nhìn cô ấy.

Giang Vi Vi nói thẳng: “Tuy rằng tôi đã không còn ở giới giải trí, nhưng nếu tìm một nhà báo chụp bức ảnh phát một tin là lại có đề tài. Tôi bây giờ muốn giúp cô làm quảng cáo cũng có thể vì cô mà kiếm thêm người xem, nhưng tôi cũng nghĩ....”

“Người ngoài giới chủ yếu chủ yếu quan tâm đến việc đời tư của tôi, hơn nữa lại có nhiều mặt trái. Tôi có thể nhìn ra MOCO rất quan trọng với cô, cũng biết cô cũng có kế hoạch phát triển nhãn hiệu, còn hình tượng của tôi bây giờ lại không tốt, tôi muốn giúp cô, nhưng ngược lại lại sợ không tốt cho cô. Hơn nữa, tôi cũng biết cô không thiếu tiền để tìm một mình tình khác làm người đại diện.”

Giang Vi Vi lời nói khản thiết, “Nhưng tôi xin cô đem cơ hội này để cho tôi. Bộ Hành, chờ tôi lấy được tác phẩm mới, qua được giai đoạn này, xin cho tôi được giúp cô.”

Bộ Hành lúc này lại có điểm khó phân biệt lời nói của Giang Vi Vi, bởi vì cô ấy từng nói cô ấy sinh ra để làm diễn viên và sự thật cũng là như thế.

Nhưng, chuyện này cũng tốt mà, cứ sao lại không làm.

Cô trả lời cô ấy, “Được thôi, nhưng đừng để tôi chờ lâu quá.”

Cô tận đáy lòng suy nghĩ, so sánh với chuyện Giang Vi Vi sẽ giúp MOCO làm quảng cáo, cô càng mong cô ấy tràn đầy tự tin mà trở lại màn ảnh.

Cho nên, cô không ngại bị cô ấy lợi dụng.

Hai người ngồi nói chuyện một giờ, đi ra ngoài cửa.

Bộ Hành thấy cách đó không xa có người cầm camera hướng về các cô chụp ảnh.

Cô xoay mặt hỏi: “Cô tìm người rồi sao?”

Giang Vi Vi gật đầu, “Ngày mai sẽ có tin tức.”

Bộ Hành cười khê, “Được đấy. Tôi sẽ tìm cho cô một cái thang.”

Cô vẫy vẫy tay về phía bãi đỗ xe, có một chiếc xe màu đen đang đậu ở đấy.

Cửa xe mở ra, Chu Mộ Tu xuống xe, đi đến trước mặt Bộ Hành.

Anh thần sắc ôn nhu, nhẹ hỏi: “Đi rồi sao?”

Bộ Hành gật đầu, xoay người thân mật mà ôm vai Giang Vi Vi, kéo tay Chu Mộ Tu rời đi.

Chu Mộ Tu bất động thanh sắc mà nhìn về hướng có đèn flash sáng lên

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80

Hai người ngồi vào trong xe.

Chu Mộ Tu thuận miệng hỏi: “Giang Vi Vi muốn quay lại showbiz sao?”

Bộ Hành trong lòng tán thưởng, người đàn ông của cô đầu óc suy nghĩ quá nhanh.

Chu Mộ Tu biết mình đoán đúng rồi, nhú mày, “Em định giúp cô ấy sao?”

Bộ Hành nhún nhún vai, “Đại khái là cô ấy khiến cho người cho người khác sẵn lòng bảo vệ. Huống hồ em rất thích Quả Quả, lại đáng yêu xinh xắn.”

Xinh xắn thì không sai. Nhưng đáng yêu sao?

Chu Mộ Tu trong lòng hừ lạnh một tiếng, trong đầu lập tức thoáng hiện lên cảnh Bộ Hành ngày đó liều sống chết ôm tiểu tử, còn tiểu tử kia chẳng biết xấu hổ cũng ôm chặt lấy vợ anh.

Còn thêm cả Giang Vi Vi kia nữa, anh gặp qua liền cảm giác cô không thật. Trong khi Bộ Hành lại có điểm thích cô ta, hai ngày trước còn lôi kéo anh xem phim của cô ta đóng trước đây.

Hôm nay được ngày nghỉ ngơi, hai người khó khăn lắm mới có thể từ sớm đến tối ở cùng một chỗ, vậy mà vừa ăn cơm trưa xong, có một cuộc điện thoại đã đem vợ anh đi ra khỏi nhà.

Hẹn người ra gặp thì không nói, nhưng lại còn tìm người chụp lén.

Bộ Hành nhìn anh thần sắc không vui, có chút buồn bực. Nghĩ lại tưởng cho rằng anh để ý đến chuyện vừa rồi bị chụp ảnh, không khỏi chủ động nói: “Xin lỗi, vừa rồi là ý của em đấy!”

Chu Mộ Tu sờ sờ tóc cô, “Đồ ngốc!”

Chần chừ nói: “Giang Vi Vi người này anh thấy quá phức tạp, em về sau ít qua lại với cô ấy thôi.”

Bộ Hành chỉ cho rằng anh đang dở giấc ngủ trưa nên không vui, cô có chút vì cô ấy mà giải thích, “Nếu cô ấy không phức tạp sao có thể tồn tại ở trong giới showbiz được.”

Cô nhìn anh một cái, rồi thất đại an toàn, “Nhưng cô ấy nói muốn giúp MOCO làm quảng cáo, em lại tin là cô ấy thật lòng.”

Chu Mộ nhú mày, “Làm quảng cáo là tất gì phải tìm cô ấy? Tìm minh tinh đang nổi bây giờ hoặc là trực tiếp tìm một tiết mục hay đề tài trợ, bên công ty em không có người về lĩnh vực này, thì anh có thể cho bộ phận quảng bá nhãn hiệu của Trác Chu đi làm việc giúp em.”

Bộ Hành nghiêng đầu cười nhìn anh, “Em đột nhiên cảm thấy thành công cũng không phải chuyện đại sự, anh xem, có anh giúp em, em một giây có thể lên đến đỉnh cao của sự nghiệp.”

Chu Mộ Tu quệt nhẹ mũi cô, “Đương nhiên không phải thế. Quảng cáo chỉ là một kiểu mở rộng thương hiệu, trong khi hiệu quả cũng chỉ nhất thời, cuối cùng cái chính vẫn là sản phẩm của công ty.

Đặc biệt sản phẩm của em lại là giày trẻ em, người tiêu thụ chủ yếu là các bà mẹ, các mẹ các bà thì không bao giờ mù quáng đến mức hâm mộ minh tinh mà tìm mua sản phẩm cho con mình, chỉ sẽ quan tâm đến chất lượng, đối với sản phẩm cho con họ họ sẽ càng chú ý hơn, sản phẩm không tốt, các mẹ sẽ không bao giờ mua lần thứ hai.”

“Vâng, tiểu nữ xin thụ giáo.”

Bộ Hành nghịch ngợm mà trả lời anh rồi nói thêm, “MOCO cũng chỉ vừa mới thành lập công ty, còn rất nhiều chuyện phải làm. Cơ sở cũng còn chưa ổn lắm, chuyện quảng cáo cũng chưa vội.”

Mà thật ra em cũng muốn xem Giang Vi Vi có thể đi bao xa, hưởng hồ, cô ấy lại đam mê đóng phim như vậy, hiện tại lại phải nghĩ cách để lấy lòng mẹ chồng, như vậy thật có chút đáng tiếc. Anh thử đặt mình vào vị trí của một fans điện ảnh mà suy nghĩ chứ!”

Chu Mộ Tu đành phải nói: “Miễn em cứ vui vẻ là được!”

Kiểm tra dây an toàn cho cô, anh khởi động xe.

Không quá hai phút, anh rút cuộc không nhịn được, buồn bực mà nói: “Về sau đừng động một chút cùng người khác ôm ấp nữa.”

Bộ Hành ngẩn ra, “Ngoài anh ra, em cùng ai ôm ôm ấp ấp đâu?”

Suy nghĩ lại, không chắc hỏi: “Giang Vi Vi á?”

Chu Mộ Tu dừng động tác một chút, đại khái cũng cảm thấy chính mình có chút chuyện bé xé ra to.

Bộ Hành vừa bực mình vừa buồn cười, “Em chỉ khoác vai cô ấy thôi mà!”

Chu Mộ Tu chột dạ, nhưng lại nghĩ, Hành Hành ngoài anh ra cũng rất ít khi tiếp xúc thân thể với người khác, huống chi cô còn chủ động chạm vào! Giang Vi Vi đối với cô vẫn có chút đặc biệt.

Ngược lại lại có chút bất mãn, “Còn cả tên tiểu tử thử giày kia, tay chân không yên phận chút nào!”

Dù sao anh với hai mẹ con nhà kia cũng không có ấn tượng tốt.

Bộ Hành ôm cánh tay anh bấu môi cười, “Chu tiên sinh! Nó mới có ba tuổi, có biết gì đâu!”

“Như thế cũng không được!”

Chu Mộ Tu biết mình keo kiệt, nhìn thấy tên nhóc kia khi thử giày cọt cọt lui trên ngực cô trong lòng anh cảm thấy khó chịu.

Bộ Hành hí hóp mắt nhìn mặt anh, “Sau này có con, em không thể ôm nó sao?”

Chu Mộ Tu quả quyết nói: “Anh sẽ mang cho mẹ nuôi.”

Vợ của anh, đừng ai nghĩ sẽ nhúng chàm.

“Vớ vẩn! Như thế sao em có thể cho con bú sữa mẹ?”

Chu Mộ Tu chân đang nhấn ga run lên một chút, nhìn phía sau không có xe, đánh lái chuyển làn, xe dừng lại ở bên đường, không thể tin được mà xoay mặt nhìn cô: “Em. .... Em còn muốn cho con bú?”

Chu tiên sinh vội đến mức nói chuyện lắp bắp.

Thật ra kế hoạch của Bộ Hành sau này là sẽ cho con uống sữa bột, cô không muốn vì sinh con mà bỏ công việc mình đang làm.

Thời gian hữu hạn, sức lực có hạn, sữa bột cũng có đầy đủ dinh dưỡng, cô không nhất thiết phải nuôi con bằng sữa mẹ để khiến mình thêm mệt mỏi.

Lúc này đầu óc cô cũng suy nghĩ, người này thật là...! Cô từ trước đến giờ sao không biết anh lại có tính chiếm hữu mạnh mẽ như vậy.

Đang cảm thấy anh đáng yêu, cố ý trêu đùa anh: “Đương nhiên em muốn rồi, những thứ đó bác sĩ đều nói, sữa mẹ là nguồn dinh dưỡng tốt nhất đấy à. Chẳng lẽ anh không muốn cho con những thứ tốt nhất?”

Chu Mộ Tu cứng họng, ngầm quyết định, cắn răng nói: “Vậy không sinh nữa!”

Sau đó cân nhắc một chút, cố tình nói: “Nếu em thật sự thích Giang Vi Vi, chúng ta sẽ đầu tư vào một bộ phim, chỉ định cô ấy làm nữ chính.”

Từ đó Giang Vi Vi sẽ bận rộn không ngừng, sẽ không rảnh để tới quấy rầy vợ anh.

Bộ Hành sững sốt, cười ha ha lên.

Buồn cười mà mắng anh, “Vô duyên!”

Lại nhìn anh tươi cười, biết anh có ý trêu cô, nhịn không được đẩy anh một cái.

Chu Mộ Tu không chút sứt mẻ, duỗi tay giữ cổ cô, hôn cô một cái.

Bộ Hành cười nhìn đồng hồ, “Đi nhanh thôi! Không phải mẹ hẹn chúng ta lúc bốn giờ sao?”

Chu Mộ Tu bõn cợt mà nhìn cô.

Bộ Hành biết anh có ý gì đó, không nhìn anh, đưa tầm mắt ra ngoài cửa xe.

Cô thật ra cũng có chút lạ, mới gặp có vài lần cô đã gọi “Ba, mẹ, ông ngoại”, nhưng cô gọi cũng thật tự nhiên.

Ngẫm lại từ trước đến nay cô không có người thân, không nghĩ tới lại cùng anh đi đến ngày hôm nay.

Chu Mộ Tu vui sướng hài lòng mà sờ sờ mặt cô, xong đầu đó quay lại dẫm chân ga.

Trác Nghiêu biết vợ chồng son đều là người bận rộn, nên dứt khoát muốn lo hết chuyện tổ chức hôn lễ.

Nhân dịp cuối tuần gọi hai con về nhà, có người của nhãn hiệu áo cưới đem đồ đến, để Bộ Hành chọn lựa mặc trong hôn lễ.

Bộ Hành đối với hôn lễ không có cảm giác đặc biệt gì, nhưng lúc này thấy nhân viên mang lễ phục áo cưới vào ngược lại cô có điểm mong chờ, hồi hộp.

Chu Mộ Tu cũng rất hứng thú mà ngắm áo cưới, hỏi Trác Nghiêu, “Sao không có quần áo của con?”

Trác Nghiêu ghẹo con trai, “Sao? Con còn muốn cướp sự nổi bật của Hành Hành à? Hôn lễ mọi người đều chú ý đến cô dâu mặc cái gì, có mấy ai để ý đến chú rể mặc cái gì đâu?”

Chu Mộ Tu ngẫm lại cũng thấy đúng. Nhưng kết hôn là chuyện cả đời, sao lại không chú ý cho được?

Anh có chút oán trách mà liếc mẹ một cái, “Mẹ cũng bên nặng bên nhẹ quá đấy, tốt xấu gì cũng phải chuẩn bị cho con hai bộ quần áo chứ.”

Bộ Hành cười rộ lên, tên ngọc này, lúc trước còn khen anh thông minh, nhưng bây giờ phản ứng lại chậm chạp thế.

Mẹ sao có thể không chuẩn bị quần áo cho anh!

Trác Nghiêu cũng cười, “Được rồi! Biết con coi trọng, lấy số đo của con, yêu cầu người làm đi, Hành Hành mấy bộ, con cũng sẽ có mấy bộ.”

Chu Mộ Tu cái này rất vừa lòng, thúc giục Bộ Hành, “Em mau chọn đi!”

Nhân viên cửa hàng áo cưới cũng có chút buồn cười, “Bà Chu, chúng tôi đều dựa theo yêu cầu của bà để chuẩn bị, hãy thử từng cái một đi ạ!”

“Được.”

Bộ Hành đang chần chừ, đối với nơi này không hợp để thử đồ.

Trác Nghiêu đứng lúc chỉ vào phòng bên cạnh, “Đi vào phòng quần áo để thử đi.”

Bộ Hành gật đầu, dẫn nhân viên cửa hàng đi sang phòng bên cạnh.

Chu Mộ Tu không cần suy nghĩ đứng lên, như là muốn theo sau.

Bộ Hành thấy được hành động của anh, dừng chân lại, liếc anh một cái, “Anh đi theo cũng không giúp được gì đâu!”

Ở nhà, cô thay quần áo anh cũng ở bên cạnh nhìn, cũng không nghĩ bên này còn có người khác! Người ta có hai ba nữ nhân viên giúp cô mặc áo cưới, anh ở một bên nhìn chăm chăm thì sao được!

Nhân viên cửa hàng mắt nhìn nhau, các cô bình thường cũng tiếp xúc với không ít người có tiền, bên trong hôn nhân của hào môn phần lớn là theo nhu cầu, không có tình cảm thật.

Con trai nhà Trác Chu cùng vợ anh ta thật sự xứng đôi trai tài gái sắc, không nghĩ tới tình cảm lại tốt như vậy!

Trác Nghiêu nhìn thấy sự việc, biết con trai và vợ gắn kết như mật, tách ra một giây cũng đều luyến tiếc.

Trong lòng cảm thán, con trai bà gặp được Bộ Hành, thật sự đổi tính.

Thấy con dâu có chút không được tự nhiên, bà vẫy tay với Chu Mộ Tu, “Lâu lâu mới về nhà, lại đây uống trà với mẹ nào!”

Chu Mộ Tu cũng nghĩ lại đi theo không ổn, vội ngồi xuống, nói chuyện phiếm với mẹ.

Trong lòng lại có chút lo lắng, hận không thể là người đầu tiên nhìn thấy cô mặc áo cưới.

Chỉ trong chốc lát, Bộ Hành mặc một bộ váy cưới body trễ vai đi ra, hai mẹ con ngưng đối thoại.

Nhân viên đã giúp Bộ Hành buộc gọn tóc dài lên, lộ ra chiếc cổ thon dài xinh đẹp và đường cong của vai.

Chiếc váy cưới này như thể cắt may theo số đo của cô, kiểu dáng đơn giản, nhưng vòng eo rất tinh tế, ở đầu gối có đuôi cá để lún váy buông ra, càng làm nổi bật dáng vẻ thon dài yếu điệu của Bộ Hành.

Trác Nghiêu không kìm nén được khen ngợi, “Thật đẹp, váy này rất hợp với con!”

Chu Mộ Tu không tự chủ được mà đứng lên, mắt sáng nhìn Bộ Hành, ấp úng mà nói: “Vợ à, em đẹp giống hệt tiên nữ!”

Bộ Hành luôn tự tin mà lúc này cũng có chút đỏ mặt, anh gấp qua người đẹp còn thiếu hay sao?

Cô nhìn về phía Trác Nghiêu, thấy bà đang híp mắt cười. Nghĩ thầm, mẹ chồng cô không phải người có lòng dạ hẹp hòi, bằng không bà cũng không cần phải kiêng dè, một giây mẹ chồng nàng dâu đại chiến.

Cô xoay người, giả vờ bình tĩnh mà nói: “Con đi thay váy khác.”

Dẫn theo nhân viên cửa hàng rời đi.

Kế tiếp, Bộ Hành liên tục thử trong một giờ, cuối cùng cô lựa chọn một váy đuôi cá và một chiếc váy có đuôi kéo dài sát đất, còn có một bộ lễ phục cổ chữ V.

Rốt cuộc thử váy đại thành công, Bộ Hành đổi quần áo đi ra, vừa lúc nghe thấy hai người đang nói chuyện.

Trác Nghiêu nhắc tới: “Từ gia sinh đứa bé rồi.”

“Vây ạ?”

Chu Mộ Tu ngẩng khí nhàn nhạt, bữu môi.

Bộ Hành trong lòng vừa động, ngồi xuống hỏi: “Là trai hay gái ạ?”

Nhận chén trà trong tay Chu Mộ Tu đưa cho cô.

Trác Nghiêu nói: “Con trai.”

Bộ Hành lập tức trong lòng có chút phức tạp, cô cũng không biết mình không nói gì là vì Từ Giai, hay vì chuyện khác.

Trác Nghiêu lúc này lại thờ dài, “Đáng tiếc sinh ra lại chuẩn đoán bị liệt não, cô ta mới thừa nhận khi mang thai hai tháng đã uống thuốc kháng sinh vì lúc đó cô không biết mình đã mang thai, sau lại không dám nói. Bác sĩ cũng không thể kết luận rốt cuộc có phải nguyên nhân này khiến não bị liệt hay không. Từ Chính Vi lại tức giận đến không kìm nén được, liền đánh cô gái kia ở ngay viện, cô gái đó đến ngày thứ ba thì chạy trốn khỏi bệnh viện.”

Chu Mộ Tu nâng nâng mắt lên nhìn, khóe miệng hơi nhếch lên, hình như có ý trào phúng.

Bộ Hành trong lòng lại suy tư, không phải vì Vu Tiểu Ni, chỉ thương đứa trẻ đáng thương kia.

Thật là.... Thế sự khó lường.

Trác Nghiêu uống một ngụm trà nói: “Bởi vì việc này, Từ lão gia liền ngã bệnh. Ông ngoại con hôm qua đến thăm ông ấy, ông nói lúc này chỉ sợ dữ nhiều lành ít.”

Bộ Hành nghĩ thầm, Từ gia đang suy tàn đi xuống.

Cuối tuần trước nghe Chu Mộ Tu nhắc tới, công nhân ở nhà xưởng của Từ gia đã đình công, nghe nói còn nợ ngân hàng không ít tiền. Nếu Từ lão gia không qua khỏi, Từ gia càng không thể gượng dậy nổi.

Không khỏi có chút thổn thức.

Khác với Bộ Hành tâm tình phức tạp, Chu Mộ Tu còn nhớ kỹ chuyện xảy ra ở kho hàng lần đó, Bộ Hành bị thương khiến anh lo lắng, sợ hãi cùng với tức giận. Tên Vu Tiểu Sơn kia đã ngồi tù, nhưng trong lòng anh vẫn chưa hết tức giận.

Hiện giờ nghe được chuyện này, anh chỉ cảm thấy Từ gia quả thật gieo gió gặt bão. Anh nhìn sắc mặt Bộ Hành, không nghĩ cô vì chuyện của Từ gia lại có chút phiền lòng.

Anh cố ý ồn ào, “Mẹ, có phải đến giờ cơm rồi không? Con đói.”

Trác Nghiều cười liếc mắt anh một cái, con trai từng này tuổi đầu rồi chưa bao giờ trắng trợn ở trước mặt bà kêu đói bụng.

Không nghĩ tới có vợ, con trai lại thân thiết hơn với mọi người trong nhà.

Bà đứng dậy kéo Bộ Hành, “Đi, cùng mẹ vào bếp xem, mẹ kêu dì giúp việc nấu riêng canh cho con, bổ khí huyết.”

Bộ Hành chủ động kéo tay Trác Nghiều đi về phía trước, quay đầu lại trêu ghẹo Chu Mộ Tu, “Buổi trưa anh chỉ có ngồi uống trà, có thể đói nhanh vậy sao?”

Chu Mộ Tu cũng không phản bác, trộm tiến lên, duỗi tay ra véo vào eo cô một cái.

Bộ Hành cố nén mối không “Ai da” thành tiếng, không khỏi trùng mắt với cái đùa dai của người nào đó.

Trác Nghiều quay mặt cười tủm tỉm nhìn hai người bọn họ, không khỏi đùa giỡn đỏ cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81

Ngày hôm sau, hai người dành một ngày đi chụp ảnh cưới.

Trong thời gian đợi cảnh chụp thứ ba, Bộ Hành lướt Weibo nhìn thấy hot search của Giang Vi Vi.

Nguồn gốc là do một bài báo đã phát đi tin tức độc nhất vô nhị của buổi sáng, chủ đề là Giang Vi Vi chiều ngày hôm qua đã xuất hiện ở quán cà phê sang trọng sau một thời gian “ở ẩn”.

Hơn nữa lướt qua mấy trang thấy được ảnh chụp, gài đúng chỗ ngứa.

Cũng có ảnh chụp cô cùng Bộ Hành ngồi uống cà phê nói chuyện phiếm, cũng có ảnh hai người thân mật lưu luyến trước khi chia tay, trọng điểm là ảnh cuối có ba người chụp chung, xuất hiện một nam nhân đẹp trai xuất chúng.

Tin tức cuối cùng viết “Theo nguồn tin cho biết vị này là ông chủ của Trác Chu, Chu Mộ Tu, mà cùng với Giang Vi Vi nói chuyện phiếm kia chính là vợ Chu Mộ Tu, Bộ Hành.”

Giang Vi Vi cứ như vậy ở trên hot search một ngày, rất nhiều người lại nhớ tới những bộ phim trước kia cô từng đóng.

Đương nhiên cô cũng bị những người lăm chuyen lời ra nói, đơn giản vẫn là chưa kết hôn đã có con, rồi lại vào hào môn đâu có dễ.

Mà người hâm mộ lại không ngại vào Weibo Giang Vi Vi xem.

Chỉ có hai bức ảnh.

Một ảnh là ảnh gia đình chụp ba người, một ảnh khác là ảnh chụp giấy đăng ký kết hôn của cô và Kim An Ca, ngày đăng ký kết hôn vào bốn năm về trước.

Vì thế, rất nhiều người chê cười cô nhanh chóng bị vả vào mặt.

Hướng bình luận lập tức thay đổi.

“Người ta mấy năm nay chính là ở nhà giúp chồng dạy con. Nếu cô ấy chưa vào được hào môn, sao lại quen được vợ chồng Chu Mộ Tu được!”

“Giang Vi Vi nhan sắc vẫn rất đẹp, hơn nữa kỹ thuật diễn xuất hiện tại vẫn hạ gục rất nhiều tiểu hoa.”

“Con trai cô thật xinh xắn.”

“Mau quay lại showbiz đi, tôi muốn pick cô ấy.”

Bộ Hành xem qua một chút, trước mắt dư luận đã tạo hướng có lợi cho sự trở lại của Giang Vi Vi. Đối với cô ấy mà nói, sự khởi đầu này cũng không tồi lắm.

Đương nhiên, Bộ Hành tin tưởng trong đó nhất định có người cố ý dẫn đường cho dư luận, hướng gió mới chuyển nhanh như vậy.

Chu Mộ Tu thay xong quần áo tới chỗ Bộ Hành, “Em thế nào? Có mệt không?”

Bộ Hành đang ngồi trước bàn trang điểm để chuyên viên trang điểm trang điểm lại cho cô, cô chỉ chỉ miệng mình, “Mặt mới.”

Chu Mộ Tu cười rộ lên.

Hai người đều không quen với việc chụp ảnh, chỉ làm những biểu tình theo những gì thợ chụp ảnh yêu cầu, chụp ảnh cưới đối với bọn họ giống như đang tra tấn vậy.

Chuyện chụp ảnh cưới hôm nay cũng do Trác Nghiêu sắp xếp, hai người cuối cùng chỉ chụp ba bối cảnh rồi trở về nhà.

Ngày hôm sau là thứ hai.

Lúc trước Bộ Hành đã yêu cầu mỗi người trong tổ làm kế hoạch thiết kế, hôm nay tất cả mọi người đều đã hoàn thành, gửi đến hòm thư của cô và Tô Mạn Lệ.

Cô xem trong nửa giờ, cầm ly nước đi đến văn phòng Tô Mạn Lệ.

Tô Mạn Lệ đang xem, thấy Bộ Hành vào, ý bảo cô ngồi xuống.

Bộ Hành không nói gì, ngồi uống trà, chờ cô ấy xem xong, rồi hỏi: “Chị thấy thế nào?”

Tô Mạn Lệ có ý cười, “Không khác với suy nghĩ của chị trước đây.”

Bộ Hành nhiu mày, “Chúng ta cùng nhau nói.”

Hai người cùng nói một lời: “Phạm Văn Hiến.”

Bộ Hành cười rộ lên, “Trước đây quả thực em xem nhẹ anh ta.”

Cô vốn dĩ có điểm xem trọng Triệu Văn, nhưng kế hoạch lần này Triệu Văn so với Phạm Văn Hiến năng lực yếu hơn một chút.

“Đó là bởi vì chị nhìn thấy họ tiến vào công ty ngay từ đầu, đương nhiên biết họ hơn em rồi.”

Tô Mạn Lệ giải thích cho cô nghe, “Nếu thời điểm Từ Giai không tiến vào công ty làm chủ nhiệm thiết kế, anh ta cũng đủ tư cách để cạnh tranh. Khi Từ Giai mới đến, biểu hiện của anh ta vẫn rất tích cực, nhưng sau này hai người lại phát sinh mâu thuẫn, Từ Giai lại nhắm vào anh ta, hơn nữa tình cảm cá nhân của Phạm Văn Hiến có chút rắc rối, nên đúng thật có một thời gian biểu hiện của anh ta không tốt.”

Bộ Hành đã hiểu.

Suy nghĩ cẩn thận, sau khi Từ Giai rời đi, Phạm Văn Hiến có rất nhiều thay đổi, năng lực làm việc cũng thể hiện dần dần ra. Phải nói, cấp bậc thiết kế cao cấp vẫn là danh xưng đúng với thực lực.

Đặc biệt kế hoạch của anh ta lần này so với mọi người xuất sắc hơn hẳn, suy xét vấn đề rất chu đáo, kết cấu sản phẩm cùng các phân khúc đều rất hợp lý.

Tô Mạn Lệ chậm rãi nói: “Hơn nữa, chị cảm thấy khoảng thời gian gần đây Phạm Văn Hiến cũng trầm ổn hơn, không nóng nảy giống như trước.”

Bộ Hành gật đầu, suy nghĩ một chút, “Hay chiều nay họp luôn chị, để mỗi người trình bày kế hoạch của mình, chúng ta có thể khảo sát toàn diện hơn, về phương diện khác cũng là để chỉnh sửa kế hoạch một chút, mấy ngày sau sẽ cùng với phòng thị trường định ngày mở cuộc họp.”

Cô thật ra còn nghi ngờ về Phạm Văn Hiến, trước mắt thấy kế hoạch của anh ra rất tốt, nhưng năng lực thiết kế cá nhân lại không biểu hiện ra hết. Cô suy nghĩ nên cho mỗi người một cơ hội để thể hiện.

“Phương pháp này của em rất hay, làm chủ nhiệm thiết kế không chỉ trong lòng phải hiểu, mà ngoài miệng sẽ phải nói nữa.”

Tô Mạn Lệ cũng không biết được rõ ý tưởng của cô, lập tức đồng ý.

Khi ăn cơm trưa, Bộ Hành nhắc tới chuyện này với Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu cũng không để ở trong lòng, “Còn có nửa năm nữa cơ mà, cũng đủ thời gian để cho bộ phận em khảo sát, nếu không ai đạt thì bảo Lưu Tân Minh tìm người bên ngoài vào cũng không muộn.”

“Vâng.”

Bộ Hành nuốt xuống đồ ăn có trong miệng, có chút kỳ lạ hỏi: “Anh hình như không lo lắng về việc sẽ không tìm được người không thích hợp ấy nhỉ?”

Chu Mộ Tu buông chiếc đĩa trong tay, hỏi cô: “Theo em Bella và MOCO cái nào ý lại vào nhà thiết kế hơn?”

Bộ Hành thật sự còn chưa nghĩ đến vấn đề này, tự hỏi một chút, trả lời anh: “MOCO”.

Chu Mộ Tu gật đầu, “MOCO hẳn là nhãn hiệu xem trọng nhà thiết kế, mang phong cách cá nhân, giống như những nhãn hiệu nhỏ. Em cũng công nhận vậy sao?”

Bộ Hành gật đầu, rồi lại không yếu thế mà nói: “Nhưng nếu nhiệt tình yêu thương nó thì người ta sẽ tận tâm. Hơn nữa nhỏ bé cũng chỉ so với nhãn hiệu lớn như Bella thôi chứ.”

Chu Mộ Tu cười rộ lên, trấn an mà sờ sờ đầu cô, “MOCO rất tuyệt.”

“Chúng lại nói lại với Bella, sản phẩm và phong cách của Bella đã được định hình, hơn nữa lại được thị trường ủng hộ. Sự khác nhau lớn giữa Bella và MOCO chính là thương hiệu dẫn tới phong cách thiết kế, mà MOCO thì hoàn toàn ngược lại, chủ đạo vẫn do nhà thiết kế rồi mới tới thương hiệu.”

Bộ Hành nghe anh nói như suy tư gì đó.

Chu Mộ Tu nhìn cô chậm rãi tổng kết: “Cho nên, làm chủ nhiệm thiết kế Bella cũng không cần mạnh về phong cách cá nhân, mà chỉ cần thỏa mãn đồng thời ba điều kiện: có thể hiểu rõ phong cách sản phẩm của Bella, có năng lực ưu tú để lãnh đạo đoàn đội cùng khả năng phân tích kế hoạch, cuối cùng là năng lực thiết kế và gu thẩm mỹ.

Nghe như vậy, các nhân tài thiết kế để thỏa mãn ba điều kiện này thì không ít, nhưng Bella lại không phải thương hiệu nhỏ, muốn tìm người xuất sắc nhất trong những người xuất sắc, nói khó cũng không khó, nhưng nói dễ cũng không dễ.”

Bộ Hành ghi nhớ những lời nói của Chu Mộ Tu, hơn nữa cũng cảm thấy hợp lý.

Buổi chiều, Bella mở cuộc họp.

Bộ Hành tuyên bố thông tin vừa mới nắm bắt được lúc đầu giờ chiều.

Trung tâm hoạt động thương hiệu Trác Chu hôm nay vừa thông báo Bella sẽ hợp tác với IP là công ty đồ họa nổi tiếng ở nước ngoài, quý tới thời trang trẻ em và giày trẻ em có thể vận dụng kho tư liệu của IP.

Đối với các nhà thiết kế của Bella, đây là một tin tức khiến con người ta phấn chấn, cũng là lần hợp tác hiếm có trong quãng thời gian thiết kế của mỗi người.

Bộ Hành vẫn giữ nguyên thái độ: “Tôi và giám đốc Tô cuối tuần này sẽ xác định kế hoạch của quý tiếp theo. Mọi người hãy cố gắng phát huy, thiết kế cho quý tới sẽ làm đánh giá cho sáu tháng cuối năm, ai muốn thăng chức tăng lương xin hãy nắm chắc cơ hội lần này.

Tiếp theo xin mời mọi người lần lượt thuyết trình kế hoạch của chính mình. Chúng ta đến lúc đó sẽ lấy hai kế hoạch của hai người tốt nhất để triển khai.”

Mọi người lại hưng phấn lên.

Buổi sáng Bộ Hành đã thông báo cho mọi người kế hoạch họp vào buổi chiều, để mọi người chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.

Lúc này các nhà thiết kế đều đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng thuyết trình.

Nhưng, vẫn có người bóp cổ tay, lúc trước có kế hoạch báo cáo kết quả công tác, hôm nay chỉ có thể nhìn cơ hội thối qua trước mắt mình.

Mọi người bắt đầu trình bày kế hoạch thiết kế của chính mình.

Sau khi kết thúc, Bộ Hành và Tô Mạn Lệ nhìn nhau, trong lòng đều đã có đáp án.

Tô Mạn Lệ trực tiếp hỏi mọi người: “Mọi người đánh giá lần này ai là người có thể có đủ điều kiện?”

Mọi người nói đứt quãng nói:

“Phạm Văn Hiến.”

“Hiến ca.”

Không có tranh luận gì, hôm nay Phạm Văn Hiến thể hiện rõ như ban ngày.

Đặc biệt là Bộ Hành, đối với anh ta có cái nhìn khác. Lúc thuyết trình, anh ta trình bày rõ ràng, logic, điểm này khác với tính cách ba phải thế nào cũng được của các nhà thiết kế.

Hơn nữa buổi trưa Chu Mộ Tu nói những lời kia, cô cảm thấy Phạm Văn Hiến là người thích hợp nhất được chọn làm chủ nhiệm thiết kế, trong lòng không khỏi khẳng định.

Sau khi ăn cơm xong, trở về khu biệt thự cao cấp của Chu Mộ Tu, Bộ Hành báo cho anh biết việc này.

Chu Mộ Tu chỉ nói: “Tùy em quyết định.”

Bộ Hành bật cười, anh quá tin tưởng cô rồi, anh không sợ cô tìm người không xứng với chức danh của Bella sao?

Cô không nghĩ thêm về việc này nữa, về phòng làm việc xử lý công việc của MOCO.

Chu Mộ Tu ngồi ở phòng khách vẫn nghe thấy tiếng cô nói chuyện điện thoại.

Anh đi tới sát cửa nghe được hai câu, hình như đang nói chuyện cùng Hứa Thành, biết cô đang nói chuyện về MOCO, cũng không để ở trong lòng.

Quay trở lại sô pha, anh cũng mở notebook xem tài liệu.

Ai ngờ, thanh âm trong phòng làm việc vẫn không dừng lại, nghe giọng nói của cô còn rất cao hứng.

Anh lắng tai nghe, lại không biết cụ thể cô đang nói cái gì.

Nhìn thời gian, trong lòng không khỏi chửi thầm, công việc thì nói dăm ba câu là xong, gì mà phải nói tận bốn mươi phút lâu như vậy chứ?

Tai không nghe, tâm không phiền.

Anh quyết định đi tắm trước.

Đi đến cửa phòng tắm, bước chân anh chần chờ, anh xoay người lại.

Bộ Hành đúng là đang nói chuyện phiếm cùng Hứa Thành, hơn nữa lại còn rất vui vẻ.

Cô cúp điện thoại, lập tức nghĩ ngay đến việc chia sẻ niềm vui cùng Chu Mộ Tu. Cô đột nhiên mở cửa phòng, không nhìn thấy tư thế quý dật của Chu Mộ Tu 0,01 giây lúc trước mà chỉ thấy đáng anh đang đứng thẳng.

Anh lúc này sắc mặt đã bình tĩnh, trong tay còn cầm ly nước.

Quan tâm mà nói: “Khát nước rồi sao!”

Bộ Hành đâu biết các hoạt động lúc trước của anh, nhận ly nước uống hai ngụm.

Nói rất tự hào: “Hôm nay là ngày đầu tiên MOCO khai trương, doanh số đạt một trăm hai mươi sáu đơn, vượt qua cả sự mong muốn của em.”

“Không tệ lắm nhì!”

Chu Mộ Tu hơi kinh ngạc, mới ngày đầu tiên lại có nhiều đơn đặt hàng như vậy?

Anh như suy tư gì đó rồi chợt nghĩ ra, “Khách quen sao?”

Bộ Hành cười gật đầu, “Có chín phần là khách quen, đều từ cửa hàng lại đây. Hôm nay ở cửa hàng em không để hàng mới, hơn nữa còn có mã ưu đãi giảm giá, Weibo cũng có hoạt động rút thăm trúng thưởng.”

Chu Mộ Tu khen ngợi gật đầu, “Ưu đãi cũng là một cách, chăm sóc khách hàng cũ cũng là một cách, nhưng quan trọng nhất sản phẩm phải có sức hấp dẫn với bọn họ.”

Bộ Hành đồng tình, “Nếu vẫn phát triển theo xu thế này, giao dịch của MOCO với khách cũ không thành vấn đề và em cũng tin tưởng có nhiều đơn từ khách mới.”

Chu Mộ Tu cũng vì cô mà rất cao hứng, ngữ khí tự hào, “Đương nhiên, vợ anh nhất định sẽ làm tốt.”

Bộ Hành giận anh, “Vương bà bán dưa!”

“Rõ ràng là Chu Công.”

Bộ Hành sững sốt, hai giây sau mới phản ứng lại, “Đúng, chính là Chu Công bán dưa!”

Chu Mộ Tu nhìn chằm chằm cô cười, “Nếu nói đến Chu Công, phu nhân có phải nên vì chồng mà làm cái gì không?”

Bộ Hành cũng chịu luôn, một câu Vương bà bán dưa anh cũng có thể rẽ trái rẽ phải để lên giường được.

Nhưng cô thích anh ở trước mặt cô nghĩ cách để kéo cô lên giường.

Cô biết có khi anh cũng không cần phải làm như thế, nhưng thích trêu đùa với cô, duy nhất chỉ với cô.

(ptv: vì mình mới chuyển bộ phận nên chưa sắp xếp được, nên đạo này edit hơi đầu lâu:))). Truyện này có 86 chương, cũng sắp đi đến hồi kết, nên mình sẽ cố gắng nhanh nhất có thể. Cảm ơn các bạn đã quan tâm và theo dõi truyện.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82

Hai ngày sau, Bộ Hành kết hợp kế hoạch của chính mình và kế hoạch của Phạm Văn Hiến thành bản kế hoạch hoàn chỉnh, lần này lại được hợp tác với công ty đồ họa IP, một lần nữa lại phối hợp chỉnh sửa thành một bản kế hoạch hoàn chỉnh.

Sau đó, Tô Mạn Lệ mời trung tâm thương hiệu và phòng thị trường, quản lý của bộ phận sản xuất cùng với bộ phận văn phòng cùng nhau mở cuộc họp.

Những cuộc họp như thế này chủ yếu Ngô Vi sẽ thay mặt tổng giám đốc tham gia. Nhưng lần này do Bella chủ đạo, nên Ngô Vi thông báo thời gian họp cho Chu Mộ Tu biết.

Cuộc họp được mở ở phòng họp của trung tâm thiết kế, 10 giờ sáng sẽ bắt đầu. Nhân viên tham dự chủ yếu là quản lý cùng phó lãnh đạo, đều là người bận rộn, bình thường khi nào bắt đầu mọi người mới đến, nhưng hôm nay lại rất tích cực, còn mười phút nữa mới bắt đầu cuộc họp mọi người đã đến đông đủ.

Khi mọi người đến, mới phát hiện ra ông chủ không những đến tham dự, còn tới sớm hơn hẳn mọi người, dù rất bận vẫn ung dung ngồi ở ghế trên, Ngô Vi cũng ngồi ở bên cạnh.

Mà Bộ Hành lúc trước đã điều chỉnh máy chiếu, tất cả đã chuẩn bị ổn thỏa, còn mười phút nữa cuộc họp mới bắt đầu nên cô tranh thủ đến toilet.

Khi quay lại phòng họp, cô cố ý nhìn thời gian, không phải còn bốn năm phút nữa mới bắt đầu sao?

Cô liếc mắt nhìn thấy Chu Mộ Tu đang ngồi ở ghế đầu, thấy anh đang nhìn chăm chăm cô, nhìn không được che miệng ho nhẹ hai tiếng, đi đến vị trí điều chỉnh máy chiếu của mình ngồi xuống.

Cô nhẹ nhàng nhìn lướt qua mọi người, thấy mọi người dường như đang đợi mình, không khỏi nói đùa: “Tôi không đến trễ chứ!”

Đúng lúc mọi người cười rộ lên, lại hàn huyên hai câu.

Chu Mộ Tu lúc này như thúc giục, “Bắt đầu đi.”

Buổi sáng, anh nghe cô ho khan, sao lại càng nghiêm trọng vậy chứ!

Tô Mạn Lệ chủ trì hội nghị, nói vài câu rồi vào luôn vấn đề chính, Bộ Hành bắt đầu thuyết trình kế hoạch.

Bộ Hành đứng dậy, đứng ở trước màn hình chiếu, trước đó cô đã tập thuyết trình, đã thuộc lòng kế hoạch trong đầu, lúc này biểu hiện thả lỏng, tự tin thuyết trình.

Chỉ là sáng nay cô hình như bị cảm nhẹ, lúc này bị ho nhiều hơn, khi nói chuyện thỉnh thoảng ho vài tiếng.

Tất cả mọi người đều ngồi chú ý lắng nghe, thấy Chu Mộ Tu đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài.

Bộ Hành cũng thấy hành động của Chu Mộ Tu, cho rằng anh đi ra ngoài nghe điện thoại gì đó, cũng không để ý, tiếp tục thuyết trình.

Chỉ trong chốc lát, thấy anh cầm trên tay cốc nước màu trắng đến, Bộ Hành vừa thuyết trình vừa nghĩ, hóa ra anh đi đến văn phòng cô, cốc màu trắng đúng là của cô.

Chu Mộ Tu không cắt ngang cô, cũng không đi về vị trí cũ của mình, chỉ dừng lại ở trước vị trí ngồi máy chiếu, có người ở phòng khác lập tức biết điều mà ngồi dịch vào trong, để trống vị trí ngồi của chủ nhiệm Bộ.

Chu Mộ Tu không nói lời nào ngồi xuống, tiếp tục nghe cô thuyết trình.

Hơn mười phút, Bộ Hành nói xong, về lại vị trí của mình, lại ho vài tiếng.

Chu Mộ Tu lập tức mở nắp cốc, đưa về phía cô, không coi ai ra gì mà nói: “Uống nước trước đi, không nóng đâu.”

Bộ Hành cúi tay nhận cốc nước uống liền hai ngụm, có chút ngửa họng.

Chu Mộ Tu khẽ nhủ mảy, vừa rồi chạm vào tay cô, thấy có chút ẩm, cũng không ngại, trước mặt bao nhiêu người liền đưa tay sờ lên trán cô xác nhận, quả thực sốt nhẹ.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy, có chút mất chữ a mồm chữ o. Tuy nói vợ chồng ông chủ công khai mối quan hệ sau nhiều chuyện như vậy, cả công ty đều biết Tiểu Chu tổng coi vợ mình như bảo bối, nhưng cũng chỉ là nghe nói, lúc này mới được tận mắt chứng kiến.

So với Chu Mộ Tu không kiêng nể gì, Bộ Hành lại có chút ngại, che dấu bằng cách uống vài ngụm nước, thấp giọng nói: “Đối với phần kế hoạch thiết kế này, các vị có ý kiến hay kiến nghị gì có thể nói, chúng tôi sẽ sửa lại.”

Toàn hội trường trầm mặc vài giây, có người nói.

“Mấy năm nay đây là kế hoạch thiết kế hoàn thiện nhất mà tôi đã gặp, tuy trọng điểm là thiết kế, nhưng cũng đã suy xét đến thị trường tiêu thụ cùng với các phản hồi từ các cửa hàng cung cấp, tôi nghe xong đúng là không muốn sửa chỗ nào.”

“Đúng như vậy.”

Lập tức có người đồng tình.

Bộ Hành liếc mắt nhìn Chu Mộ Tu, cười cười không nói gì.

Tuy kế hoạch này được tổng hợp từ cô và Phạm Văn Hiến, lại có Tô Mạn Lệ góp ý để hoàn thiện. Nhưng bọn họ đều không phải thần tiên, sao có thể làm ra được một kế hoạch hoàn mỹ? Một chút sai sót cũng không có ư!

Chu Mộ Tu hiểu ý của vợ mình, mặt lạnh lùng nhìn mọi người, “Sao không ai có ý kiến gì vậy? Nếu không ý kiến mọi người mở cuộc họp này làm cái gì?”

Vừa thấy Tiểu Chu tổng trước mặt vợ mình rất ôn nhu, ai cũng sợ mở miệng góp ý cho kế hoạch này lại chọc cho ông chủ mất vui, lúc này thấy anh nói vậy, cũng không thể không nói, vất óc suy nghĩ để mở miệng góp ý.

Lãnh đạo của trung tâm sản xuất nói trước, “Chủ nhiệm Bộ vừa rồi có nhắc đến số lượng vận dụng công nghệ thêu thùa, tôi kiến nghị khâu thêu thùa nên tinh giản một ít, mặt gầy chiếm nhiều diện tích như vậy, hàng mẫu có thể làm rất đẹp, nhưng với số lượng hàng hóa lớn thì sẽ không có khả năng làm tốt, sẽ xuất hiện thêm một bộ phận để chỉnh sửa, theo đó sẽ có vài vấn đề phát sinh nữa.”

Đang nói giữa chừng, vị này đột nhiên chuyển giọng, “Đương nhiên nếu là yêu cầu của chủ nhiệm Bộ, đồ án có chút phức tạp cũng không vấn đề gì, chúng ta trong xưởng trình độ công nghệ vẫn là xuất sắc nhất, tôi sẽ nhắc nhở nhân viên để ý đến những thao tác, phải cẩn thận từng chi tiết nhỏ, chỉ là nếu nhiều hàng hóa thì phải tốn thêm một ít thời gian.”

Ép nhân viên dưới xưởng cũng không phải chuyện tốt gì, vị xưởng trưởng cũng như thế. Hôm nay nói những lời này có phần khách khí.

Bộ Hành gật đầu, “Anh nói ý kiến này, chúng tôi sẽ suy xét thực tế sản xuất hàng hóa để lựa chọn sử dụng phương án phù hợp, tận lực giảm bớt các chi tiết khó khăn, để không mất thêm thời gian và chi phí.”

Vì thế, các bộ phận khác cũng nói một hai ý kiến, nhưng thật sự kế hoạch này rất ổn, người khác cũng chỉ đưa ra một ít vấn đề.

Không còn ai có ý kiến, Tô Mạn Lệ nhìn ông chủ, hình như đã có chút không kiên nhẫn, vội thăm dò hỏi: “Chu tổng, anh có muốn nói gì không ạ?”

Chu Mộ Tu ngữ khí nhàn nhạt, “Tan họp.”

Mọi người thấy Chu Mộ Tu không có ý đứng dậy, chủ nhiệm Bộ đang cúi đầu tháo thiết bị máy chiếu, mọi người vội vàng nhanh chân rời đi.

Khoảng mười giây sau, trong phòng họp chỉ còn hai vợ chồng bọn họ.

Bộ Hành khép lại notebook, nắm tay lại ho khan hai tiếng.

Chu Mộ Tu đem ghế dựa ngồi cạnh cô, sờ sờ đầu, nhủ mảy, “Tôi hôm qua em không đáp chẵn phải không?”

Bộ Hành liếc nhìn anh một cái, hừ lạnh, “Anh nói gì? Còn không phải tại anh sao!”

Chu Mộ Tu ngẩn ra, “Anh á, anh làm sao?”

Nói xong lại có chút chột dạ mà nhìn cô.

Tối hôm qua, Bộ Hành tắm xong rất có nhã hứng mà tự rót cho mình một ly rượu vang đỏ, rồi dựa vào ban công.

Cô thích đứng ở ban công nhìn xa xa ra con sông, lại ở vị trí cao, nên có thể nhìn thấy những ngọn núi, đặc biệt gió đêm thổi nhẹ nhẹ khiến cô cảm thấy

thoải mái.

Anh tới qua có chút bận, vẫn luôn trong phòng làm việc, khi anh ra tới thấy cô một mình uống rượu.

Anh đi đến ôm cô từ phía sau, cũng muốn uống rượu đang cầm trong tay cô, uống rượu của cô xong còn chưa đủ, lại thơm thơm cọ cọ trên cổ cô.

Có lẽ do đã uống rượu, cô dễ như trở bàn tay đã bị anh gọi lên dục vọng, chủ động xoay mặt hôn môi anh.

Anh lập tức cũng không kìm nén được, ngựa quen đường cũ kéo váy cô lên liền từ phía sau đi vào.

Cô nhin không được kêu lên một tiếng, tay chống trên ban công.

Hai người cứ dựa vào ban công như vậy khoảng mười phút. Biết rõ không ai nhìn thấy, nhưng Bộ Hành vẫn cảm thấy có chút ngại ngùng, vẫn luôn giục anh đi vào trong phòng, nhưng anh đang cao hứng cảm thấy như vậy rất kích thích nên không nghe cô nói gì.

Đến sau, anh rất nhanh nhẹn cởi bỏ quần áo của cô, vội vàng thay đổi tư thế.

Bộ Hành do hoạt động lúc trước trên trán đã lấm tấm mồ hôi, hiện tại cơ thể dần thả lỏng lại, gió đêm thổi thẳng vào da thịt cảm giác lạnh căm căm.

Anh cảm nhận được cô đang lạnh, thở hắt hắt, lúc này mới bế cô lên hướng về phía bể bơi trong nhà, quên đi bên trong nước cũng lạnh, cứ ôm cô như vậy mà nhảy xuống nước.

Cô lúc ấy đã bị kích thích đến run rẩy cả người, anh cũng cảm nhận được, đành không ngừng xoa nắn khắp cơ thể cô, hành động đó của anh khiến cô đâu còn biết lạnh, kết quả hai người ở trong nước lại khí thế ngất trời.

Vì thế, sáng nay cơ thể mới có phản ứng như vậy, bây giờ còn hơi sốt.

Chu Mộ Tu sờ mặt cô, hiện tại bắt đầu áy náy, “Đều là tại anh. Lần sau anh còn không để ý như vậy, em cứ đánh cứ mắng anh, không cần cho anh mặt mũi.”

“Thật sao?”

Bộ Hành hoài nghi mà nhìn anh, không ức chế được mà ho khan vài tiếng.

“Anh có khi nào lừa gạt em chưa?”

Chu Mộ Tu nhú mày, càng thêm hối hận về hành vi tối qua, “Để anh xuống mua thuốc cho em.”

Bộ Hành không để ý, “Em không việc gì đâu, kiểu ốm này em đều không uống thuốc, nếu mai nặng hơn thì tính sau.”

Thấy cô nói như vậy, Chu Mộ Tu đành làm theo ý cô.

Buổi tối trở về không dám đụng người cô, nhìn chăm chăm mỗi lần cô uống nước ấm, hầu hạ giấc ngủ cho cô, cả đêm dậy nhiều lần để xem xét nhiệt độ cơ thể cô.

Ngày hôm sau, Bộ Hành quả nhiên không có chuyện gì.

Từ đây, Chu Mộ Tu không dám làm càn như vậy nữa, nếu hai người hoan ái cũng là sẵn sàng đầy đủ.

Sau khi Bella triển khai kế hoạch xuống dưới, Bộ Hành phân công nhiệm vụ đến từng cá nhân, tiến hành tập trung thiết kế.

Hơn nữa nói như lúc trước, chủ đạo thiết kế từ kế hoạch của Phạm Văn Hiên.

Mà mấy ngày nay, MOCO khai trương mỗi ngày giao dịch đều ổn định ở mức trên dưới năm mươi đơn, đối với một công ty mới thành tích này thực sự không tồi.

Hôm nay là thứ sáu, Bộ Hành bớt thời gian đi đến văn phòng MOCO.

Vì tiến thêm một bước để tích góp nhân khí, mấy ngày hôm trước cô cũng đã cùng mọi người chọn lựa kiểu dáng giày để có thể cạnh tranh trên thị trường. Từ Thanh cũng báo Tmall đã hoạt động, xét duyệt cũng được thông qua.

Mục đích cũng không phải chỉ ở kiếm tiền mà muốn hiệu quả làm việc lớn, Bộ Hành mong muốn phát triển thương hiệu hơn nữa.

Cô thảo luận cùng Hứa Thành, “Trong kho còn khoảng hai nghìn đôi, cũng không đáng lo lắm, vì những mẫu đó đều là những mẫu bán chạy của chúng ta, năm trước những mẫu tương tự cũng bán rất khá, dựa theo tính toán có thể chuẩn bị ít nhất năm nghìn đôi.”

Hứa Thành đồng tình, “Tôi lập tức sẽ thông báo với Gia Viên Tồn số lượng.”

Bộ Hành trầm ngâm, “Ngày 21 đã mở bán rồi, tính thời gian còn tương đối dài, anh báo cho nhà xưởng thời gian đến ngày 16, báo xưởng thêm sáu trăm đôi tổng cộng chúng ta đặt ba nghìn đôi. Anh có muốn tự mình qua đó không?”

Hứa Thành suy nghĩ một chút nói: “Mẫu lần trước bọn họ làm rất tốt, lần này cũng chỉ là bổ sung, hiệu suất sẽ cao hơn một chút, nguyên liệu cũng là loại nguyên liệu thường dùng, hẳn sẽ không có vấn đề gì. Mỗi ngày tôi đều hỏi tiến độ từ Tiểu Triệu.”

Bộ Hành suy tư, Tiểu Triệu là người quản lý đơn hàng của Gia Viên, làm việc vẫn luôn nghiêm túc. Hơn nữa công ty bên này còn rất nhiều việc phải làm, cũng không thể để Hứa Thành ở xưởng mãi được.

Cô hơi hơi nhủ thầm, “Anh nhanh chóng tìm một người chuyên về quản lý đơn hàng cùng QC đi, về sau người này sẽ qua lại với nhà xưởng. Nhưng Gia Viên phê duyệt đơn, khi nào sản xuất được một nửa thời gian, anh hoặc tôi phải đến xưởng một chuyến, để đề phòng xảy ra việc gì.”

Hứa Thành cũng cảm thấy như vậy phù hợp, lập tức đồng ý.

Sau đó, Hứa Thành cùng Gia Viên Tôn nói chuyện điện thoại về đơn đặt hàng.

Tôn tổng liền đồng ý, đảm bảo ngày 16 sẽ hoàn thành đơn hàng, đúng hẹn giao cho MOCO.

Cùng ngày hợp đồng đặt hàng được gửi đến, Hứa Thành gửi tiền đặt cọc qua cho Gia Viên Tôn.

Hàng hóa sản xuất được đến ngày mùng tám, Hứa Thành nhân dịp cuối tuần đi Gia Viên kiểm tra tình hình hàng hóa.

Anh không báo trước cho Tôn Văn Minh, trực tiếp đến thẳng nhà xưởng.

Ái ngờ anh vừa đến xưởng, thấy cửa sắt đóng chặt, thấy trước cửa có tám mười công nhân đang dùng tiếng địa phương nói cái gì đó đầy cảm phẫn.

Đến phòng an ninh cũng không có một bóng người, anh tức khắc có ngay dự cảm không lành.

Anh đại khái nghe được những người công nhân đó nói những câu như “Bốn tháng không trả lương”, “Trong nhà không có người”, tìm anh như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Anh lập tức lấy di động ra gọi điện thoại cho Tôn Văn Minh, điện thoại đã báo tắt máy.

Lúc này, Tiểu Triệu ở nhà xưởng gọi điện đến, vội vội vàng vàng nói một hồi, Hứa Thành lạnh toát thân.

Cmm*, Tôn Văn Minh lừa gạt mọi người bỏ trốn rồi!

(*Một câu chữ thề không tiện viết rõ, chỉ viết tắt thế:))))))

Anh miễn cưỡng hít thở lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng gọi điện thoại báo cho Bộ Hành.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Trước khi Hứa Thành gọi điện thoại một tiếng, Chu Mộ Tu và Bộ Hành mới vừa ăn cơm xong, nắm tay nhau nhàn rỗi đi dạo lang thang khu quảng trường.

Đi đến một khúc ngoặt, Bộ Hành lơ đãng nhìn thấy một ngôi nhà và cửa hiệu cắt tóc rất cá tính, có tên “Phòng làm tóc của Tony”, không khỏi vui vẻ.

Cô nhủ thầm nhìn Chu Mộ Tu, trêu đùa: “Tony lão sư, em muốn vào kia cắt tóc.”

Chu Mộ Tu hướng nhìn vào trong liếc mắt một cái, bĩu môi, “Không rảnh, lần sau đi.”

“Em nghe nói tay nghề ở đây rất tuyệt, chúng ta đi vào chờ đi.”

Bộ Hành lôi kéo anh đi vào trong.

Chu Mộ Tu chân lại giống như không muốn bước.

Bộ Hành cố ý nhìn vào trong vài lần, chỉ vào hình một người con trai cao to đẹp trai ở gần cửa, khinh bỉ hỏi: “Người đẹp trai kia thật giống với Tô Tinh Dương?”

Chu Mộ Tu nheo mắt, ngửi khí có điểm nghi ngờ, “Ài?”

“Một mình tỉnh tuấn tú có thâm niên,” Bộ Hành như là không thấy được sự khó chịu của anh, về mặt mê muội, “Khi học đại học em đã thích anh ta, điển quá xuất sắc, ai, nói anh cũng không biết đâu.”

Nói xong cũng mặc kệ anh, ghen cười đưa lưng về phía anh đẩy cửa bước vào.

Chu Mộ Tu nhìn, không thể không thừa nhận, cái tên râu ria xồm xoàm này xác thật cũng có vẻ đẹp trai. Nhưng từ khi nào cô lại thích một tên như thế này?

Trong lòng thâm hận, không tình nguyện mà bước theo cô.

Một cậu trợ lý trẻ môi hồng răng trắng, nhiệt tình: “Hoan nghênh, thật rất vinh dự! Hai người ai muốn cắt tóc vậy ạ?”

Bộ Hành chỉ vào chính mình.

“Vâng. Xin hỏi chị có thẻ VIP không ạ?”

“Chị không.”

Bộ Hành đây là lần đầu tiên đến.

“Chị có muốn yêu cầu nhà tạo mẫu tóc nào không?”

Bộ Hành chỉ vào vị đại thúc giống nam mình tỉnh vừa rồi, “Anh ấy đi.”

“Vâng, chị ngồi đây chờ một lát, Tony lão sư đang còn có khách.”

Bộ Hành trong lòng buồn cười, hóa ra chính ông ấy là Tony lão sư!

Gật gật đầu, cô đi đến sofa ngồi xuống, nhìn Tony đại thúc, trêu ghẹo Chu Mộ Tu ngồi bên cạnh.

“Hóa ra Tony lão sư lại đẹp trai như vậy.”

Chu Mộ Tu không cao hứng mà quay mặt cô, “Đừng làm loạn nữa.”

Bộ Hành trong lòng buồn cười, ghé sát vào tai anh an ủi: “Tony ca ca của em vẫn là đẹp trai nhất.”

“Hay đừng cắt tóc nữa.”

Chu Mộ Tu làm bộ muốn kéo cô đứng dậy.

Bộ Hành ngồi bất động, đầy ý tứ nói: “Hoa thì còn có hoa thơm hoa dại, thịt cá ăn nhiều rồi cũng phải thay đổi khẩu vị chứ!”

Chu Mộ Tu liếc nhìn Tony đại thúc, khinh thường: “Trông già rồi!”

Bộ Hành sờ sờ cằm, cố ý nói ngược lại anh, “Em lại thấy rất quyến rũ.”

Chu Mộ Tu tức khắc mặt tối sầm lại, không thèm để ý đến cô nữa, lấy tạp chí ngồi xem.

Bộ Hành cười thầm.

Cô cũng không biết từ khi nào mình lại có sở thích trêu ghẹo vị Chu tiên sinh này, nhìn anh bộ dáng tức tối cô lại thấy sung sướng.

Một lát sau, Bộ Hành xem tạp chí tóc đẹp, hỏi Chu Mộ Tu đang giận dỗi ngồi yên tĩnh cạnh đó: “Kiểu tóc này thế nào?”

Chu Mộ Tu xoay mặt nhìn một cái, “Chẳng ra gì.”

Bộ Hành nhụt chí, lại tìm một kiểu yêu thích khác, hỏi: “Kiểu này thì sao?”

“Quá bình thường.”

“Kiểu này?”

“Khi ăn canh tóc sẽ rớt xuống bát canh mất.”

Chu tiên sinh thanh âm càng ngày càng lạnh lùng.

Bộ Hành không nói gì, lại chỉ vào một kiểu: “Kiểu này tóc ngắn ăn canh không sợ vương nhỉ?”

Chu tiên sinh ghét bỏ, “Không hợp với em.”

“Thế em hợp với kiểu nào?”

“Giống như bây giờ.”

Bộ Hành khép lại tạp chí, “Chán.”

Chu tiên sinh hừ lạnh một tiếng, lại quay mặt qua đi.

Lúc này, Tony đại thúc cắt tóc cho khách sắp xong, cậu trợ lý trẻ đưa Bộ Hành đi gội đầu.

Chu Mộ Tu vẫn ngồi tại chỗ như cũ, không nhúc nhích.

Để Bộ Hành nằm thoải mái, cậu trợ lý trẻ mở vòi nước ra, nhiệt tình mà nói chuyện phiếm cùng Bộ Hành.

Nói chuyện đến mức quên cả mình, nhất thời tay giải mạnh hơn trước.

Bộ Hành kêu lên một tiếng, nói: “Phiền em nhẹ tay một chút.”

Cậu trợ lý trẻ cũng ý thức được, vội nói: “Xin lỗi, tại em không đề.....”

Chữ “Ỗ” còn chưa nói ra khỏi miệng, liền nghe thấy bên cạnh toát ra hai chữ lạnh như băng: “Tránh ra.”

Cậu thanh niên tay run lên, chỉ thấy người đàn ông bên cạnh xem cậu như không tồn tại mà chen tới, cậu lập tức phản xạ có điều kiện mà tránh ra.

Vì thế, Chu Mộ Tu gội đầu cho Bộ Hành, tuy nói trên mặt vẫn lộ ra vẻ lạnh lùng nhưng động tác tay lại mềm mại đúng chỗ.

Bộ Hành thư thái, có chút mơ màng sắp ngủ.

Chu Mộ Tu đỡ cô ngồi dậy, rồi đưa khăn cho cô, Bộ Hành buồn cười mà nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Cảm ơn Tony ca ca.”

Chu Mộ Tu biểu tình lạnh lùng, nhưng trong lòng lại không thể không quan tâm đến cô.

Gội đầu sạch sẽ, ngồi vào vị trí cắt tóc, Tony đại thúc nhìn Bộ Hành qua gương, “Mặt em cắt tóc ngắn nhất định sẽ rất đẹp, có chút năng động, phần mái sẽ có cảm giác nhẹ nhàng điệu đà. Da em trắng như vậy, anh sẽ nhuộm cho em màu nâu cao cấp như thanh mộc, chẳng chán sẽ rất kinh điển.”

Vừa nói, Tony lão sư cầm quyển tạp chí, tìm đến một trang, “Chính là kiểu này. Có phải rất đẹp không?”

Bộ Hành liếc nhìn một cái, thật là có chút ấn tượng. Nhưng cũng đẹp, chỉ là hơi ngắn một chút.

Chu Mộ Tu cũng nhìn theo, sắc mặt tức khắc thay đổi.

Bộ Hành cố ý xoay mặt hỏi anh, “Em nhuộm màu này có đẹp không?”

Chu Mộ Tu nhìn chằm chằm bản mẫu trong tạp chí rồi rầm một lúc lâu, vắt hết óc rốt cuộc cũng tìm được một lý do thích hợp, gian nan mà nói: “Hành Hành, chúng ta còn phải tổ chức hôn lễ.”

Bộ Hành ngẫm lại cũng thấy đúng, hôn lễ mà để kiểu tóc này cũng có chút kỳ quái.

Hứa Thành lúc này gọi điện thoại đến.

Câu đầu tiên anh ta nói chính là: “Tôn Vĩ Minh bỏ trốn rồi!”

Bộ Hành sững sốt, có chút không phản ứng kịp.

Giây tiếp theo, cô vội vàng hỏi: “Từ khi nào vậy?”

Chu Mộ Tu cũng không biết có chuyện gì, nhìn cô sắc mặt thay đổi, tay đặt trên lưng cô trấn an.

Hứa Thành trả lời: “Sáng nay công nhân đi làm mới phát hiện ra. Đoán chừng bỏ trốn đêm qua, máy móc thiết bị cũng bị chõ đi. Công nhân nói ông ta đã nợ lương bốn năm tháng rồi, Tiểu Triệu nói ông ta còn vay lãi bên ngoài.”

Đây có thể là lý do chính, chứ Tôn Vĩ Minh không thể vì nợ mấy tháng tiền lương của công nhân mà lại chạy trốn.

Bộ Hành hỏi: “Tiểu Triệu lúc trước không nói gì sao?”

“Tiểu Triệu nói, chuyện nợ lương công nhân Tôn Vĩ Minh đã cảnh cáo không cho cô ta nói, ông ta bỏ trốn sáng nay cô ta cũng mới biết.”

“Lúc trước không phải đã sản xuất hàng rồi sao? Tiểu Triệu không phải luôn chụp tiến độ cho anh xem.”

“Tôi hiện tại đang ở xưởng, hàng hóa xác thật cũng làm được một ít, Tiểu Triệu báo cho tôi thành phẩm cũng khoảng trên dưới sáu trăm đôi, dùng nguyên liệu có sẵn trong kho để làm.”

Hứa Thành tự trách mình: “Chuyện đến nước này cũng không thể thoái thác tội của tôi, nếu ngày đầu tiên tôi đến đây thì đã khác rồi.”

Bộ Hành trầm giọng nói: “Việc này trách nhiệm là của tôi. Bây giờ không phải là lúc đổ lỗi cho ai, trước hết phải nghĩ cách để xử lý những việc kế tiếp.”

“Tính toán lại cũng chỉ còn mười hai ngày nữa để sản xuất hàng, hai nghìn bốn trăm đôi, nếu tìm xưởng khác còn phải chờ xác nhận hàng mẫu đặt thì mới cho sản xuất, muốn hoàn thành là việc không thể. Bộ Hành, hoạt động lần này e là phải hủy, chờ chúng ta chuẩn bị đủ hàng về sau sẽ tìm cơ hội khác.”

Bộ Hành suy nghĩ một chút, “Không được. Một lần thông qua xét duyệt để được đấu giá tốn quá nhiều thời gian, không làm thì quá đáng tiếc. Hơn nữa hoạt động này đã thông báo cho các khách hàng quen thuộc, các công ty đồng sự cũng rất tích cực để chuẩn bị, nếu hủy bỏ, quá uổng phí tài nguyên công ty.”

Hứa Thành lui mà cầu, “Hay là chúng ta chỉ bán hai nghìn sáu trăm đôi?”

Bộ Hành xoa bóp ấn đường, “Để tôi suy nghĩ. Anh lập tức đem sáu trăm đôi kia vận chuyển về, khỏi tố Tôn Vĩ Minh cũng không phải vội, chờ xong hoạt động lần này chúng ta sẽ tính.”

“Được, tôi biết rồi.”

Tắt điện thoại.

Bộ Hành lâm vào trầm tư, thật ra những việc như thế này, cô nóng vội cũng không giải quyết được việc gì.

Từ sau lần đặt hàng trước, cô hay Hứa Thành cũng không ai đi qua Gia Viên để thăm dò, chỉ đặt hàng qua điện thoại cùng bưu kiện để ký đơn đặt hàng, hiện tại ngẫm lại cũng là sai sót lớn.

Tôn thất về tiền đặt cọc cũng không phải là nhiều, mặc kệ có đòi được hay không cũng phải kiện Tôn Vĩ Minh, nhưng trước mắt quan trọng nhất không phải chuyện này. Mà là muốn tham gia hoạt động đúng hạn, hai nghìn bốn trăm đôi kia phải xử lý như thế nào.

Cô bây giờ có thể tìm được một xưởng khác để hợp tác, nhưng đây là kiểu dáng mới cần phải xác nhận về mẫu thiết kế, phải tốn rất nhiều thời gian. Hơn nữa làm nhanh có ai đảm bảo sẽ không xuất hiện vấn đề gì về chất lượng không.

Đơn hàng này rất quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng, đến số lượng tiêu thụ sản phẩm sau này của công ty.

Lúc này cô hít một hơi thật sâu, nhìn về phía Chu Mộ Tu.

“Mộ Tu, anh giúp em một chuyện.”

Chu Mộ Tu nghe những lời cô nói với Hứa Thành cũng có thể đoán ra chuyện gì, ánh mắt nhu hòa mà cổ vũ, “Được. Em định làm thế nào?”

Bộ Hành trong lòng suy nghĩ, nói thẳng: “Em định yêu cầu xưởng giày của Bella giúp em làm một lô hàng, cứ theo trình tự bình thường để ký hợp đồng.”

“Ừ.” Chu Mộ Tu cũng nghĩ không khác suy nghĩ của anh, “Cụ thể em có yêu cầu gì?”

“Trong mười hai ngày nữa phải làm xong hai nghìn bốn trăm đôi, kiểu dáng không khó, nguyên liệu là loại tốt nhất trên thị trường, yêu cầu đảm bảo chất lượng.”

Mười hai ngày, hai nghìn bốn trăm đôi đối với một xưởng sản xuất lớn như của Bella thì không thành vấn đề, nhưng trước mắt nhà xưởng các tuyến rất bận, các tuyến sản xuất đều tập trung làm hàng cho mùa thu, đồng thời còn điều ba tuyến làm đơn đặt hàng của nước ngoài.

Bộ Hành biết tình hình sản xuất của xưởng sản xuất, có chút lo lắng, nếu Bella không làm được, cô cũng chỉ có thể từ bỏ hoạt động lần này.

Chu Mộ Tu suy tư vài giây, ngữ khí nhẹ nhàng, “Đừng lo lắng.”

Ngay sau đó lấy di động ra, gọi điện thoại cho xưởng trưởng giày Bella Dương Minh.

Trực tiếp đề cập vấn đề: “Xếp chèn vào một đơn, từ ngày mai bắt đầu tính, làm trong mười hai ngày. Dựa theo tiêu chuẩn của Bella để làm. Có vấn đề gì không?”

Dương Minh là người lần trước trong cuộc họp chính là người đưa ra vấn đề về thuê thuê, tuy rằng khó tính nhưng cũng là người khôn khéo, nếu không

sao có thể làm được xưởng trưởng Bella mười năm.

Đơn đặt hàng này chính Tiểu Chu tổng đưa đến, hơn nữa chi tiết yêu cầu được nói rõ ràng, Dương Minh lập tức biết không thể từ chối. Anh ta ở trong lòng tính toán một chút, giảm bớt thời gian làm đơn đặt hàng của nước ngoài một chút, đem hàng thu của Bella làm sau, công nhân sẽ thêm hai ca, kết luận lại vẫn có thể làm.

Nhưng lời nói thì không dễ dàng như vậy, ở trước mặt ông chủ kẻ khó kẻ khổ một lúc, rồi Dương Minh vỗ ngực bảo đảm: “Nhất định tôi sẽ hoàn thành nhiệm vụ!”

Chu Mộ Tu sao không biết kịch bản của anh ta, vẫn tỏ thái độ hào phóng, “Đơn này hoàn thành, công ty sẽ cho xưởng của anh tăng lương.”

Dương Minh vội nói: “Tôi thay mặt mọi người cảm ơn Chu tổng!”

“Kiểu giày một lúc nữa sẽ có người mang qua cho anh, tốt nhất hôm nay anh nhận đi là vừa.”

Dương Minh vội nói: “Vâng, Chu tổng anh yên tâm.”

Chu Mộ Tu cúp điện thoại.

Bộ Hành lúc này biểu tình thả lỏng, đứng lên, “Đi thôi, đưa em đi lấy mẫu giày.”

Chu Mộ Tu ấn bả vai cô xuống, “Nửa giờ nữa vẫn kịp, em không phải muốn cắt tóc sao?”

Bộ hành còn tâm tư nào nữa ở đây mà cắt tóc, vì thế chỉ để Tony lão sư cắt mấy cm tóc mất hai mươi phút, thấy tóc mới cắt và tóc cũ không có gì khác nhau.

Chu Mộ Tu trong lòng thầm nghĩ, may có cuộc điện thoại của Hứa Thành mới giữ được tóc dài của vợ anh.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84

Cắt xong tóc, Chu Mộ Tu đưa Bộ Hành đến MOCO lấy mẫu giày đem tới xưởng giày Bella ở Trác Chu.

Trên đường, Bộ Hành không nói gì, chỉ ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

Chu Mộ Tu cho rằng cô lo lắng chuyện của MOCO, trấn an, “Em yên tâm, Dương Minh đã làm xưởng trưởng mười năm ở Bella, rất có kinh nghiệm. Anh ta nói làm được, thì sẽ không có vấn đề gì.”

Bộ Hành gạt đầu, cô đương nhiên là tin tưởng rồi.

Lần này phát sinh chuyện khiến cô có ý tưởng mới. Nếu có một nhà xưởng thuộc về MOCO, trong tương lai cho dù là về mẫu thiết kế hay sản xuất với số lượng hàng lớn cũng sẽ không bị động. Nếu thành lập một nhà xưởng thì nói dễ hơn làm? Chỉ sợ thành lập nhà xưởng bây giờ còn khó khăn hơn cả thành lập MOCO rất nhiều.

Cô đem ý tưởng này nói cho Chu Mộ Tu.

Chu Mộ Tu suy tư một lát rồi trả lời cô: “Chuyện làm nhà xưởng vẫn nên chờ MOCO phát triển mạnh hơn rồi hãy tính, sau này đơn đặt hàng em làm ở Bella đi, Bella cũng nhận đơn đặt hàng từ công ty khác, vì cái gì mà em lại không làm chứ? Em không cần phải kiêng kỵ gì.”

Thật ra, Chu Mộ Tu sợ cô mệt mỏi, muốn thành lập một nhà xưởng phải tốn thật nhiều tâm tư. Hiện tại bây giờ mở xưởng cũng hơi sớm thật, nếu sau này có cơ hội, anh giúp cô cũng chưa muộn.

Bộ Hành cũng chỉ nghĩ thôi vì cô vẫn đang còn thiếu nhiều kinh nghiệm, công ty vừa mới thành lập, cô cũng không còn sức để mở nhà xưởng. Nhà xưởng yêu cầu người có tài, cô quyết định việc này cũng không vội, khi nào tìm được người thích hợp rồi sẽ tính.

Rất nhanh, bọn họ tới nhà xưởng Bella.

Nhà xưởng theo chu kỳ được nghỉ nửa này, nên hôm nay vẫn đi làm bình thường.

Xưởng trưởng Dương Minh nhìn thấy vợ chồng Tiểu Chu tổng đích thân cầm mẫu giày đến, trong lòng rất kinh ngạc, có liên quan gì đến vợ của ông chủ sao? Không khỏi thắc mắc đơn đặt hàng này rốt cuộc từ đâu ra.

Chu Mộ Tu đưa mẫu cho Dương Minh.

Dương Minh nhìn kỹ mẫu, lưỡi giày dẹt nhãn hiệu: MOCO.

Anh ta cảm thấy rất quen, không khỏi ngạc nhiên mà buột miệng thốt ra: “Nhãn hiệu này tôi đã từng thấy!”

Bộ Hành bồng kinh ngạc, giày của mình không phải nổi tiếng như vậy chứ?

Dương Minh giải thích: “Lần trước có đơn đặt hàng của nước ngoài lấy nhãn hiệu này làm tham khảo, bọn họ yêu cầu hình dáng giống nhau, giúp vẽ mẫu thiết kế cho bọn họ, để cũng giống thế này.”

Chu Mộ Tu hỏi giống với suy nghĩ trong lòng Bộ Hành: “Giày ở đâu?”

Dương Minh lập tức gọi người đem giày anh ta vừa mới nhắc đến.

Một đôi là sản phẩm năm ngoái, một đôi của năm nay họ đã lấy giày MOCO để tham khảo, hăng này cũng là nhãn hiệu quen thuộc đối với người trong nghề.

Chu Mộ Tu liếc mắt nhìn Bộ Hành, cười nói: “Hóa ra vợ anh lợi hại như vậy. Anh sao lại có cảm giác mình đang giúp đối thủ cạnh tranh với mình vậy nhỉ?”

Bộ Hành nhìn về mặt kinh dị của Dương Minh, trong lòng hơi ngại, Chu Mộ Tu này lại bắt đầu Chu Công bán dưa rồi đấy, cũng không biết chọn nơi mà thể hiện!

Không khỏi trùng mắt với anh, ngữ khí lộ vẻ uy hiếp, “Hiện tại anh đổi ý vẫn còn kịp!”

Chu Mộ Tu sờ sờ cằm, trêu ghẹo nói: “Anh phải suy nghĩ lại, không có lại vác đá nện chân mình.”

Thật ra, hai người đều biết, trước mắt giày của Bella và MOCO không cùng phong cách, hai hăng hai phong cách khác nhau, sản phẩm cũng không giống nhau.

Bộ Hành cố ý kích anh, “Nói không chừng sau này MOCO cũng chạy đua với Bella, làm các loại giày thời trang linh tinh.”

Chu Mộ Tu liếc cô không khỏi cười rộ lên, nếu MOCO về sau lớn mạnh, phải làm đa dạng sản phẩm thậm chí lấn sân sang thời trang trẻ em cũng không phải không có khả năng.

Anh không e ngại gì, ngược lại lại mong chờ tương lai hai người cạnh tranh với nhau.

Dương Minh nhìn hai người, trong lòng tò mò hỏi, “Nhãn hiệu này là.....”

Chu Mộ Tu ngữ khí nhàn nhạt, rồi lại lộ ra tự hào: “Đây là nhãn hiệu của vợ tôi.”

Dương Minh hiểu ra, “Ồ” thật dài một tiếng, không kìm nén được nhìn Bộ Hành.

Trêu chọc nói: “Không nghĩ tới nhãn hiệu này đi ra cả nước ngoài, kiến thức của tôi vẫn đang còn hạn hẹp quá!”

Lời nói này đương nhiên hơi khoa trương. Nhưng hôm nay nếu không phải Dương Minh nhắc đến, Bộ Hành cũng không nghĩ giày của mình được một nhãn hiệu khác tham khảo.

Kiểu tham khảo này không phải là sao chép, đặc biệt trong ngành sản xuất giày loại tham khảo này cũng rất nhiều.

Thực tế, mỗi lần MOCO có sản phẩm mới, một thời gian sau lướt qua Taobao, có rất nhiều mẫu na ná được bày bán.

Tuy nói MOCO hiện tại chỉ là nhãn hiệu online, lại bị không ít các cửa hàng khác tham khảo mẫu, dù thấy nó cũng có một phong cách riêng.

Bộ Hành khiêm tốn vài câu, cẩn thận xem giày của nhãn hiệu kia, để giày đã được thay đổi, nhưng kiểu dáng nhìn chung là giống nhau.

Cô nhấn mạnh đến việc sản xuất hai nghìn bốn trăm đôi giày, đem phương thức liên hệ cung ứng nguyên vật liệu cho Dương Minh nói: “Dương xưởng trưởng báo giá bao nhiêu ạ?”

Đây là đơn hàng của vợ ông chủ, Dương Minh không khỏi chần chờ.

Chu Mộ Tu hỏi Bộ Hành: “Nhà xưởng kia báo giá bao nhiêu?”

“52.”

Anh xoay mặt lại hỏi Dương Minh, “Anh thì sao?”

Dương Minh nhìn Chu Mộ Tu, “Vây. .... Cũng 52.”

Bộ Hành cười, “Hàng yêu cầu sản xuất nhanh, các anh lại sản xuất tốt hơn, Dương xưởng trưởng cứ tính giá như bình thường đi, không cần kiêng kỵ gì.”

Chu Mộ Tu nhìn Dương Minh gật gật đầu.

Dương Minh do dự một chút nói: “Nếu là đơn đặt hàng của người khác, chúng tôi báo giá 55.”

Bộ Hành suy nghĩ, bình thường giá 55 cũng không chênh lệch lắm. Nhưng đây là đơn hàng gấp, Dương Minh đưa ra giá đó chỉ e vẫn chưa có lời.

Cô chủ động nói: “Tính 57 đi.”

Thời gian gấp gấp, chênh nhau có vài giá cũng không đáng bao tiền, nhưng công nhân vì điều này lại vất vả hơn. Cho nên, chút tiền ấy cô cũng không muốn kỳ kèo.

Chu Mộ Tu cũng đứng lúc đồng tình, “Vây tính 57.”

Trên đường về nhà, Bộ Hành báo cho Hứa Thành biết tình hình, Hứa Thành cũng thở phào nhẹ nhõm, may mắn có Trác Chu cứu nguy.

10 giờ sáng ngày hôm sau, Dương Minh gọi điện thoại cho Bộ Hành, báo cho cô hàng mẫu đã làm xong. Bộ Hành yêu cầu anh ta gửi ảnh cho cô xem, bởi vì nguyên liệu sản xuất để ban đầu không còn, nên dùng nguyên liệu tương tự khác, nhưng bản hình không thay đổi so với lúc đầu.

Bộ Hành lập tức cho xác nhận.

Đến chiều người của xưởng đem nguyên liệu sản xuất để giày trở về, Dương Minh chụp ảnh gửi Bộ Hành xác nhận. Bộ Hành xem xét thấy không có vấn đề gì, trong xưởng một giây cũng không chậm trễ liền bắt đầu sản xuất.

Lúc sau, Bộ Hành cũng tiện đường đi qua xưởng xem một lần, Hứa Thành đến khi đóng gói cũng qua xưởng xem hàng hóa.

Dương Minh có sự quyết đoán cùng sự phân công tăng ca đã giao hàng trước một ngày, một xe hàng kéo đến kho hàng của MOCO ở Bạch Lộ.

MOCO báo thứ bảy hôm nay sẽ lên đơn, toàn công ty cuối tuần đều phải đến tăng ca.

Bộ Hành chưa đến 9 giờ đã đến công ty.

Hoạt động bắt đầu lúc 10 giờ, hiện tại đang vào thời điểm đếm ngược.

Tất cả mọi người có chút khẩn trương, Bộ Hành cũng không ngoại lệ, bận rộn chuẩn bị lâu như vậy, ai cũng lo lắng lưu lượng không như mình mong muốn hoặc là đơn hàng quá ít.

10 giờ vừa đến, biểu tượng đơn đặt hàng mới trên màn hình máy tính của nhân viên chăm sóc khách hàng không ngừng tăng lên.

Tuy rằng đã lên dự án từ lúc trước, nhân viên hành chính và các nhà thiết kế hôm nay cũng đảm đương vị trí chăm sóc khách hàng, bốn người vẫn luôn bận rộn đánh máy không ngừng, thời gian uống nước cũng không có.

Thời gian kết thúc là vào 9 giờ sáng chủ nhật, lượng hàng bán ra được hơn bốn nghìn đôi.

Khởi đầu thuận lợi thế này, doanh số sau này dự đoán sẽ tăng không ngừng. Bộ Hành gọi điện thoại cho Dương Minh, bổ sung thêm năm nghìn đôi.

Trải qua lần hoạt động lớn này, cửa hàng MOCO nhanh chóng tích góp nhân khí, từ một hai mẫu kéo theo sức bán của toàn bộ các mẫu khác của cửa hàng, trong tháng trở thành cửa hàng có doanh số bán chạy nhất trong các cửa hàng giày trẻ em.

Đồng thời, MOCO cũng được nhiều người mua online biết đến.

Rất nhanh chóng, tin tức của Giang Vi Vi cùng con trai ba tuổi tham gia một đoạn quảng cáo cũng được truyền thông nhắc đến.

Quả Quả hoàn toàn thừa hưởng nét đẹp từ mẹ, đẹp trai nhất trong nhóm mấy đứa trẻ tham gia quảng cáo. Tuy tính cách tương đối trầm tĩnh, nhưng cho dù cậu bé khóc hay cười hoặc là nói mấy câu ngọng lịu cũng có thể lấy được cảm tình của các chị gái.

Giang Vi Vi đã từng đóng phim, ngoại trừ năm đó bị phơi ra chuyện thị phi, cô cũng sống rất khép kín, nên mọi người cũng không biết tính cách và con người cô như thế nào.

Ở đoạn quảng cáo đầu tiên, dù là diễn nhưng vẫn cho người khác cảm giác rất chân thật, thực lực Giang Vi Vi không ai có thể nghi ngờ.

Mà mấy cái tiết mục quảng cáo này một tháng trước lại đồn là quảng cáo cho nhãn hiệu sữa bột, trước đó hai ngày, trên Weibo lại tuyên bố quảng cáo cho nhãn hiệu thời trang trẻ em và Bella của tập đoàn Trác Chu.

Ở tiết mục đầu tiên, có cảnh mọi người tập trung, các mẹ và các con đều mặc đồ của Bella, áo T trắng cùng quần jean kết hợp với giày thể thao trắng. Chỉ có Quả Quả và Giang Vi Vi là khác, chân mang một đôi giày màu đỏ hình như của nhãn hiệu khác.

Kỳ lạ chính là, chương trình thế nhưng chưa công bố mã giày của hai người, nhưng lại mô tả rất chi tiết, gót giày thêu hai chữ MOCO sáng chói.

Lần này mặc kệ là do vô tình hay cố ý người xem đều phát hiện, lập tức tìm kiếm nhãn hiệu này.

Vì thế, khi tập hai được phát sóng, MOCO và Bella cùng nhau ở trên hot search, hot search được tìm kiếm với nội dung #MOCO có gian tình với #Bella.

Hơn nữa, có người nhanh chóng tìm ra, MOCO chính là nhãn hiệu của vợ ông chủ Trác Chu, khó trách có thể trong tiết mục tài trợ của Bella lại xen vào nhãn hiệu khác như vậy.

Bộ Hành đối với việc này lại hoàn toàn không biết gì.

Cô nhìn thấy đoạn quảng cáo đầu tiên, lúc ấy còn thắc mắc sao Bella tài trợ mà không nghe Chu Mộ Tu nhắc đến việc này.

Cô hỏi anh, thì Chu Mộ Tu chỉ nói công ty cũng vừa mới quyết định, không nói gì thêm nữa.

Đến tiết mục thứ hai Bộ Hành còn chưa xem, ngày hôm sau cô đến MOCO nghe nhân viên chăm sóc khách hàng hưng phấn thảo luận mới biết được.

Mà cũng trong ngày hôm đó, doanh số tăng vọt lên gấp ba lần.

Mọi người không e dè mà ở trước mặt cô cảm thán, “Chu tiên sinh quả thực rất tốn sức lực!”

Hứa Thành cùng cô bàn bạc sau đó lên đơn với nhà xưởng Bella.

Cô không còn kịp chờ để về nhà hỏi Chu Mộ Tu, mà lập tức đến Trác Chu tìm anh khi anh phải tăng ca ngày thứ bảy.

Cô vội vàng đẩy cửa phòng làm việc của anh, thấy anh đang ngồi bên trong cùng các vị quản lý nói chuyện, vội cười cười xin lỗi, đóng cửa lại.

Cửa lại lập tức mở ra, anh đóng cửa lại, trên mặt mang theo một chút nôn nóng: “Em có chuyện gì thế? Không phải em đang ở MOCO sao?”

Bộ Hành bình tĩnh lại, cong khóe miệng lên hỏi: “Anh thông đồng cùng Giang Vi Vi sao?”

Giang Vi Vi có một lần mang theo Quả Quả đến công ty cô chơi, đã nhìn trúng đôi giày bằng vải màu đỏ kia. Bởi vì chưa đánh số, Giang Vi Vi liền nói muốn để Quả Quả đi đôi giày đó, lúc ấy chính cô cũng lấy một đôi số ba mươi bảy.

Bộ Hành chỉ cho rằng cô ấy thích, cũng không nghĩ nhiều, đâu biết cô sẽ đi trong tiết mục quảng cáo.

Chu Mộ Tu lập tức biết cô đến vì chuyện gì, thấy cô không giống như đang không vui, nên cũng yên lòng.

Sờ sờ tóc cô từ từ nói: “Xem doanh số của MOCO hiện giờ, sau này muốn trở thành một nhãn hiệu lớn cũng là điều tất nhiên. Anh chỉ dùng tài nguyên có sẵn trên tay cùng một chút tâm tư của nam nhân giúp đẩy nhanh tiến trình lên thôi.”

Bộ Hành nhú mày, “Tâm tư nam nhân sao?”

Chu Mộ Tu cười, “Tâm tư của nam nhân, chính là tìm mọi cách để cho vợ mình vui.”

Bộ Hành tức khắc á khẩu, giờ phút này nói “Cảm ơn” cũng có vẻ rất khách khí.

Trong lòng lại cảm động đến tận tận, đôi này cô còn mong muốn gì nữa chứ.

Từ đây, giày MOCO bắt đầu được mọi người biết đến, từ mình tinh đến người qua đường, hầu như ai cũng có một đôi, trở thành trào lưu dạo phố phổ hợp được các kiểu quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 85

Chu Mộ Tu đi công tác đã hai ngày. Tối thứ sáu, Bộ Hành hẹn Kiều Mỹ Lâm đi ăn tối, hai người tạm biệt nhau ở cửa nhà hàng.

Bộ Hành hướng xe mình đi tới, thấy Tiểu Lý đi từ xe bên cạnh ra.

Tiểu Lý như là đã chờ lâu cung kính nói: “Chào chị, anh dặn em đón chị về!”

Bộ Hành gật đầu, đã thấy nhiều nên không trách.

Bình thường khi Chu Mộ Tu có nhà, anh đều đích thân đưa đón cô khi cô đi ra ngoài, cũng ít khi nhờ đến Tiểu Lý.

Cách đó hai chiếc xe Kiều Mỹ Lâm nhìn về phía cô, cười cười vẫy tay với cô rồi vào trong xe, khởi động xe đi trước.

Bộ Hành mở cửa xe, đưa chìa khóa cho Tiểu Lý, còn mình thì ngồi vào ghế sau.

Xe đi được một đoạn, Chu Mộ Tu giống như tính thời gian gọi điện thoại tới.

Bộ Hành bật cười, anh sẽ không gắn định vị trên người cô chứ!

“Em ăn xong rồi à?”

Giọng nói Chu Mộ Tu có chút mệt mỏi.

“Vâng, Tiểu Lý đến đón em, cũng vừa mới lên xe thôi.”

Bộ Hành có chút đau lòng, “Anh về khách sạn chưa?”

“Ừ, họp cả ngày, anh cũng mới về khách sạn thôi.”

Bộ Hành quan tâm: “Anh chưa ăn cơm à?”

“Ừ. Em ăn gì thế?”

Chu Mộ Tu vẫn chưa ăn tối, trong lòng nhớ mong cô, hội nghị vừa kết thúc đã về phòng gọi điện ngay cho cô.

Cũng may anh không thấy đói, anh cầm di động, đi đến quầy rượu rót một ly vang đỏ.

“Em ăn đồ Nhật, chủ nhiệm Kiều mời.”

Bộ Hành cười, “Cô ấy đề nghị làm phù dâu cho em, em cũng đồng ý rồi.”

Chu Mộ Tu có chút ngạc nhiên, “Em với cô ta quan hệ tốt như thế từ khi nào vậy?”

“Bọn em là quân tử chi giao đậm như nước.*”

(Quân tử chi giao đậm như nước: có thể hiểu tình bạn giữa những người quân tử chỉ cần nhạt như nước là đủ, không cần màu mè.)

“Anh lại thấy cô ta rất khôn khéo.”

Chu Mộ Tu lại không nói thêm gì, chỉ hỏi: “Ngày mai em làm gì?”

“Sáng em sẽ cùng mẹ đi học khóa làm bánh.”

Trác Nghiêu rất thích làm các loại bánh, biết Bộ Hành thích ăn bánh ngọt, đích thân làm cho cô không ít các loại bánh ngon.

Chu Mộ Tu biết việc này, Bộ Hành cũng đã đi đến khóa học này hai lần, anh cười, “Nếu em cảm thấy nhàm chán thì đừng đi, để anh nói với mẹ.”

“Không, em thích đi mà. Mẹ làm cho em ăn.”

Bộ Hành nói những lời đó rất thật lòng, công việc bận rộn nhưng đi xem các bà các mẹ làm bánh thủ công cũng là một cách tiêu khiển, huống chi cô rất thích ăn bánh.

“Sau đó em làm gì?”

“Về nhà ăn cơm với mẹ, dì giúp việc nói sẽ nấu cho em món đầu cá băm ớt.”

“Dì còn biết nấu món này sao?”

Chu Mộ Tu nghi hoặc, ba mẹ đều không ăn cay, anh cũng chưa bao giờ thấy dì giúp việc nấu đồ cay nào.

“Dì ấy nói đây là sở trường của dì đấy!”

Chu Mộ Tu bây giờ lại thấy đói bụng, vội đổi đề tài, tiếp tục hỏi: “Buổi chiều em làm gì?”

“Buổi chiều có triển lãm nghệ thuật thiết kế em định đi dạo một chút.”

“Em đi cùng ai không?”

“Em đi một mình thôi, dù sao ở nhà một mình em thấy cũng nhàm chán.”

Bộ Hành nói xong câu đó có chút kinh ngạc, hóa ra là vì anh không ở nhà, chính cô còn cảm thấy như vậy thật nhàm chán? Cô trước giờ chỉ có một mình, nhưng chưa bao giờ có suy nghĩ này.

Hai người nói chuyện với nhau đến khi Bộ Hành đi vào nhà.

Trước khi đi ngủ, lại nói chuyện video một hồi, chúc nhau ngủ ngon rồi mới cúp điện thoại.

Ngày hôm sau, Bộ Hành ở Chu gia ăn cơm trưa xong, Tiểu Lý đưa cô đi đến triển lãm nghệ thuật thiết kế.

Bộ Hành đi dạo một vòng, triển lãm này ngoài một ít nhãn hiệu mới xuất hiện thì chủ yếu là các nhãn hiệu lớn, bao gồm cả các nhãn hiệu quốc tế.

Bộ Hành rất thích một nhãn hiệu Pele của Pháp, nhãn hiệu này ban đầu chỉ làm áo hoodie, sau đó phát triển thêm thời trang nam, thời trang nữ, túi xách, thậm chí lấn sân sang rất nhiều lĩnh vực thậm chí cả đồ dùng gia đình.

Bộ Hành thường thức các sản phẩm của nhãn hiệu này, đầu óc không ngừng suy nghĩ.

Phong cách Pele rất đơn giản nhưng lại thời thượng, mặc dù một số sản phẩm mới nhìn thì nét vẽ có vẻ xấu lại kết hợp với vài yếu tố cổ điển nhưng nhìn kỹ thì lại cảm nhận thấy sự thanh thoát, hào phóng, rất hợp với phong cách MOCO, đây cũng chính là nguyên nhân nhãn hiệu này hấp dẫn Bộ Hành.

Cô có thể tưởng tượng nếu đem các thiết kế cổ điển của nhãn hiệu này biến hóa vận dụng lên giày của MOCO, chắc chắn sẽ thành một trào lưu tân cổ điển.

Lúc trước Bella hợp tác với công ty đồ họa nổi tiếng thế giới, Bộ Hành lúc ấy có điểm hâm mộ, vì tình huống MOCO lúc đó sẽ không lấy được tài nguyên như vậy.

Sau đoạn quảng cáo của Giang Vi Vi, MOCO bây giờ cũng được nhiều người biết đến là nhãn hiệu thời trang trẻ em online.

Hơn nữa, Bộ Hành biết rất rõ trong nước Pele không hợp tác với công ty thời trang trẻ em hay giày trẻ em nào, trong đầu cô lập tức nảy sinh một ý tưởng: Cùng hợp tác với Pele, tạo ra hãng liên doanh giày trẻ em và thời trang trẻ em.

Bộ Hành cũng biết điều này rất khó thực hiện, bởi vì MOCO tuy nói có chút danh tiếng, nhưng nhược điểm chính là trước mắt chưa có cửa hàng thực tế chính thức, trong mắt người tiêu dùng vẫn là một nhãn hiệu online chuyên giày trẻ em.

Có nhân viên của Pele chú ý đến Bộ Hành, rất khách khí hỏi: “Chào chị, chị có danh thiếp không ạ?”

Bộ Hành thấy ngồi bên trong có một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, cô đoán chắc là người phụ trách nơi này, trên chân cô ấy đang đi một đôi giày màu hồng của MOCO, đột nhiên cô tự tin hẳn lên.

Cô lấy danh thiếp từ trong túi xách ra đưa cho nhân viên, mỉm cười, “Xin chào, tôi tên Bộ Hành ở công ty MOCO.”

Nhân viên mắt nhìn danh thiếp, có chút nghi hoặc, “Chúng tôi trước mắt ở trong nước không có sản phẩm nào dành cho lứa tuổi nhi đồng. Chị có quan tâm đối với các sản phẩm khác không ạ?”

Người phụ nữ đi giày hồng nhìn về hướng hai người. Nhân viên ngẫm hiểu mà cầm danh thiếp đi qua.

Cô ta nhanh chóng nhìn qua danh thiếp, nhân viên định nói gì đó, nhưng cô ta xin lỗi cắt lời rồi đi về hướng Bộ Hành đang đứng.

Cô ta rất nhiệt tình nói: “Bộ tiểu thư, xin chào. Tôi là Wendy là người phụ trách nhãn hiệu Pele ở khu vực quốc nội, mời cô ngồi bên này.”

Hai người hỏi thăm nhau vài câu, sau đó ngồi xuống bàn đàm phán.

Bộ Hành chủ động nói trước: “Tôi hy vọng MOCO có thể cùng hợp tác với Pele, ở trong nước tạo ra một tên tuổi mới cho giày trẻ em.”

Wendy mỉm cười nói: “Ý tưởng này thật tuyệt. Con gái tôi năm nay mười hai tuổi, nó giới thiệu với tôi về đôi giày hồng của MOCO, hai mẹ con tôi hôm qua cùng mặc đồ đôi đi dạo phố, chúng tôi rất thích thiết kế của MOCO.”

Cô ấy vừa nói vừa lắc nhẹ chân đang đi giày.

“Cảm ơn chị và con gái đã quan tâm.”

Bộ Hành trên mặt lộ ra ý cười, “Nếu chúng ta có thể hợp tác, sẽ khiến hai nhãn hiệu cùng phát triển. Tôi có thể giúp chị mở ra thời trang trẻ em Pele ở thị trường trong nước.”

Cô nói chậm rãi: “Chắc chị cũng biết, thị trường này muốn có lợi nhuận cũng không phải là dễ.”

Wendy suy nghĩ, “Theo tôi được biết, bây giờ MOCO chỉ là một nhãn hiệu internet, không có cửa hàng ở các trung tâm thương mại, điểm này không phù hợp với yêu cầu hợp tác của Pele.”

Bộ Hành thân sắc bình tĩnh, “Chị yên tâm, chúng tôi đang lên kế hoạch cuối năm nay sẽ tiến vào chiếm giữ một gian hàng của trung tâm thương mại Bảo Thịnh.”

Thật ra, Bộ Hành tính toán đến sang năm mới thuê một cửa hàng, nhưng nếu cơ hội lần này đến cô sẽ đẩy nhanh kế hoạch.

Nhưng khi đối mặt với Pele nổi tiếng, cô cũng không nghĩ sẽ đem MOCO ở vị trí thấp hơn.

Wendy nghe cô khẳng định như vậy, rõ ràng tâm có chút động, lại nhất thời không đưa ra chủ ý.

Bộ Hành biết những chuyện như thế này không thể nói một lần là có kết quả ngay, cũng biết Wendy không có khả năng trả lời, còn phải cùng công ty thương lượng.

Cô không lộ chút gì vội vàng, không nhanh không chậm nói: “Khi nào có thời gian chị đến công ty em tham quan một chút, chúng ta đến lúc đó sẽ bàn bạc lại.”

Cô bất động thanh sắc mà liếc nhìn đồng hồ, như có ý còn việc muốn làm, chủ động đứng lên, vươn tay: “Hẹn gặp chị lần sau.”

Wendy duỗi tay bắt tay cô. Cô đối với Bộ tiểu thư tự tin, xinh đẹp cũng có chút cảm tình, cũng rất muốn hợp tác với Bộ Hành, nhưng Pele lại là nhãn hiệu quốc tế, cô cũng nên kiên nghị một chút, như vậy lần sau nói chuyện hợp tác mới có thể chiếm thế thượng phong.

Cô nhìn Bộ Hành rời đi, ánh mắt vẫn luôn nhìn theo, thấy cô lại tiến vào chỗ ngoặt đối diện đến một nhãn hiệu khác, không khỏi có chút nóng vội. Xem ra Bộ Hành hôm nay cố ý tới đây để tìm kiếm nhãn hiệu hợp tác, mục tiêu không phải mình Pele, chính mình làm bộ làm tịch như vậy, lỡ may lại bị nhà khác đoạt mất!

MOCO hiện tại không phải là nhãn hiệu lớn, nhưng tiềm lực vô hạn, được nhiều người quan tâm, đặc biệt sau lưng cô còn có thực lực hùng hậu của Trác Chu.

Hơn nữa Bộ Hành vừa rồi tuy nói ít nhưng cũng đề cập đến trọng điểm, MOCO có thể trợ giúp Pele mở ra thị trường thời trang trẻ em ở trong nước.

Bộ Hành đã nhắm chuẩn Pele, cũng không có ý muốn hợp tác cùng nhãn hiệu khác. Nhưng cô vẫn nhẫn nại xem nhãn hiệu khác khoảng hai mươi phút rồi mới rời đi. Cô tin Wendy cũng sẽ nhìn thấy cô vào nhãn hiệu khác.

Từ nhãn hiệu này đi ra, cô liền rẽ sang khu vực bên phải, tìm thang máy rồi khỏi trung tâm triển lãm.

Kết quả, ngày hôm sau, Wendy chủ động liên hệ với Bộ Hành, hẹn thứ hai đến MOCO nói chuyện hợp tác.

Bộ Hành rất tự nhiên hoan nghênh, buổi tối khi nói chuyện điện thoại với Chu Mộ Tu cô cũng nói đến việc này.

Chu Mộ Tu cũng cho rằng đây là cơ hội tốt để từ nhãn hiệu trên mạng thành nhãn hiệu cao cấp.

Thứ hai, Chu Mộ Tu vẫn còn đi công tác.

Bộ Hành buổi sáng đến MOCO.

Wendy mang theo hai đồng nghiệp đúng hẹn đến MOCO.

Bộ Hành và Hứa Thành cùng nhau đón tiếp, ở trong phòng họp nói chuyện.

(Ptv: còn một chương nữa là kết thúc bộ truyện này thôi, dạo này nghỉ dịch Covid ở nhà nên đẩy nhanh tiến độ để đi đến chương cuối. Cảm ơn mọi người theo dõi truyện đến ngày hôm nay, mặc dù tốc độ edit của tớ hơi lâu:))) chúc mọi người chúng ta bình an, mạnh khỏe vượt qua đại dịch này.)

Nói chuyện hơn một giờ, Pele vẫn không có câu trả lời cho cô.

Hơn nữa Wendy lại nhiều lần nhắc đến Trác Chu, nhắc đến Chu tổng, Bộ Hành trong lòng thờ dài, vị nữ sĩ này làm việc rất cẩn thận.

Hai bên đang thảo luận chưa có kết quả, Chu Mộ Tu cùng hành lý xuất hiện ở cửa, gõ cửa tượng trưng hai ba cái rồi tiến vào.

Bộ Hành kinh ngạc mà nhìn lại thời gian, nghi hoặc, “Không phải buổi tối anh mới bay về sao?”

“Việc được xử lý xong sớm, nên anh về luôn.”

Chu Mộ Tu đi về hướng Bộ Hành, buông hành lý, ngồi vào giữa cô và Hứa Thành, đối diện với ba vị khách gạt đầu ý chào.

Bộ Hành biết anh vội vàng trở về như vậy là để giúp cô, trong lòng cảm động.

Giới thiệu với đối phương, “Đây là Chu Mộ Tu, chồng tôi.”

Chu Mộ Tu lần đầu nghe cô giới thiệu như vậy, không khỏi cong khóe miệng, duỗi tay lặng lẽ ôm eo cô.

Bộ Hành để mặc cho anh ôm, thần sắc tự nhiên mà giới thiệu người của Pele với anh.

Người của Pele từ khi thấy Chu Mộ Tu đến có chút ngỡ ngàng, nhưng biểu tình lúc này lại hưng phấn, còn giao lưu ánh mắt với nhau.

Sau đó, thái độ Wendy rõ ràng thay đổi, không hề ba phải cái nào cũng được, hai bên nói chuyện với hiệu suất cao, rất nhanh định ra phương án hợp tác.

Bộ Hành trong lòng không khỏi cảm thán, thật là người so sánh với người sẽ tức chết mất!

Chu tiên sinh quả thực là Định Hải Thần Châm* của MOCO, chỉ cần có anh ngồi bên cạnh, các kiểu hợp tác hay đơn hàng nào mà cô không có được!

(*Định Hải Thần Châm gây như ý của Tôn Ngộ Không.)

Lần này hợp tác với Pele đối với MOCO có ý nghĩa to lớn, có thể đưa MOCO thăng lên một bậc thang mới.

Buổi tối về đến nhà, hai người tiểu biệt thăng tân hôn, tất nhiên là một cuộc mừng tình ý mật triển miên.

(Ptv: chỉ còn một chương nữa thôi sẽ kết thúc bộ truyện này, dạo này do dịch Covid được nghỉ làm nên đẩy nhanh tiến độ để đi đến chương cuối. Cảm ơn mọi người vẫn luôn theo dõi truyện, mặc dù tốc độ edit của tớ hơi đầu lâu:))) chúc cho tất cả chúng ta mạnh khỏe, bình an vượt qua đại dịch lần này.)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86

Rất cuộc cũng tới ngày tổ chức hôn lễ.

Chu Mộ Tu nói đây là ngày cực tốt, nhưng Trác Nghiêu luôn không tin, lại nhờ cao nhân tính ngày, cao nhân cũng bảo đây là ngày tốt nhất trong trăm năm.

Bộ Hành nghe xong có chút buồn cười, buồn cười nhưng cũng có phần cảm động.

Phù dâu của Bộ Hành là Kiều Mỹ Lâm, Tường Dung, có bạn đại học từ nước ngoài gấp gấp trở về Hạ Mộc, còn có em gái họ của Chu Mộ Tu.

Phù rể thì có Ngô Vi, một người bạn và hai anh em họ.

Bộ Hành bên này các bạn học có Tường Dung phụ trách tiếp đón, đồng nghiệp có Kiều Mỹ Lâm và Hứa Thành giúp đỡ tiếp đãi. Cô không có ba mẹ họ hàng thân thích, MOCO bao gồm gian hàng, kho hàng và nhân viên công ty có hai mươi người, vừa thành hai bàn, hôm nay hai bàn này được xem như người nhà cô dâu.

Toàn bộ hôn lễ cô không phải nhọc lòng gì, chỉ cần thanh thân làm cô dâu cho tốt.

Hôn lễ được tổ chức, công vào trang trí mỹ lệ bằng hoa tươi, Bộ Hành mặc váy cưới trắng đuôi kéo, khoác tay Chu Mộ Tu chậm rãi đi lên sân khấu, theo sau là Quả Quả và một cô bé rất xinh xắn.

Từ từ đi qua cửa bước lên đi trên thảm đỏ, Chu Mộ Tu dẫn cô đi thẳng về phía trước, sau đó ở hôn lễ anh đều đứng phía bên trái cô. Mặc kệ là đi thay quần áo hay dặm lại lớp trang điểm, anh một giây cũng không rời. Làm cho Hạ Mộc và em họ anh vẫn luôn đi theo Bộ Hành có chút ngượng ngùng.

Em họ anh nhìn không được liền trêu ghẹo Chu Mộ Tu, “Bên nhau lâu như vậy, anh còn chưa nhìn đủ à?”

Lần đầu tiên thấy Chu Mộ Tu, Hạ Mộc cảm thán bên tai Bộ Hành, “Hóa ra Tiểu Chu tổng của Trác Chu rất sùng vợ nha, khi vừa mới nhìn thấy tớ còn tưởng anh ấy là người lạnh lùng cơ chứ!”

Chu Mộ Tu lần thứ ba chỉnh lại nơ cổ áo, lần thứ tư hỏi Bộ Hành tóc anh trông có rối không, Bộ Hành biết anh thật sự lo lắng, hóa ra không phải mình

cô lo lắng.

Vốn dĩ cô chỉ nghĩ đây như một nghi thức mà thôi, nhưng đến giây phút này lại không có cách gì để thả lỏng cơ thể và cô cảm nhận đây là một nghi thức rất quan trọng.

Đến khi đeo nhẫn cho cô, Chu Mộ Tu nói: “Hành Hành, chắc chắn trên thế giới này anh là người hạnh phúc nhất.”

Anh cười, nhìn cô thật lâu, nói lời thề: “Cả đời này anh mãi mãi yêu em, bảo vệ em, tôn trọng em, cho em thấy sự chung thủy của anh, anh yêu em nhiều hơn yêu bản thân mình.”

Đây là thời khắc quá trang nghiêm, anh nói làm cô rung động. Bộ Hành khóc, khó có thể kìm nén được cảm xúc lúc này.

Cô tự cho mình có cá tính kiên cường, từ nhỏ đến lớn cực kỳ cũng không khóc, cũng không nghĩ đến có ngày mình sẽ khóc như vậy.

Anh cũng chưa từng gặp qua cô như vậy, tức khắc có điểm lỏng cuống, vừa lau nước mắt vừa nhỏ giọng dỗ dành cô.

Bộ Hành khó khăn lắm mới làm cho cảm xúc lắng xuống, ở dưới có mọi người chứng kiến nên cô hạ giọng nghẹn ngào nói: “Chu Mộ Tu, em sẽ yêu anh cả đời này, chung thủy với anh, làm người vợ tốt của anh.”

“Được.”

Chu Mộ Tu cười, khoe mắt đỏ đỏ, mọi người chúc phúc khi anh hôn lên má cô.

Khi bữa tiệc bắt đầu, cô ôm Trác Nghiêu, nghẹn ngào nói: “Con cảm ơn mẹ!”

Trác Nghiêu bảo em họ đưa khăn giấy qua, cười cô, “Đứa nhỏ ngốc! Đẹp như vậy sao lại khóc!”

Chính mình cũng không kìm nén được đưa khăn lên lau mắt.

Bộ Hành biết, nếu không trải qua thì sẽ không biết cảm giác như thế nào, bản thân cô cảm thấy ngày hôm nay thật ý nghĩa, sau này đây sẽ là một phần hồi ức tốt đẹp trong cuộc đời cô.

Bữa tiệc kết thúc, hai người không ở khách sạn, về thẳng nhà, tẩy trang, thay quần áo thoải mái.

Cả hai người đều rất mệt, nhưng tinh thần lại rất tốt, ai cũng không muốn ngủ.

Hôm nay chính là một ngày thật đẹp, ban đêm ngoài vầng trăng sáng ra, còn có rất nhiều ngôi sao nhỏ sáng lấp lánh.

Ở hôn lễ hai người uống rất ít rượu, khi kính rượu cũng chỉ là nước lọc, nhưng lúc này lại rất có nhã hứng, hai người ngồi trên ban công uống rượu, hàn huyên rất nhiều chuyện.

Anh kể từ khi anh còn nhỏ, lúc lên mười đã bắt đầu xác định trở thành người nổi nghiệp của Trác Chu mà nỗ lực cố gắng ngày đêm, anh biết anh phải ưu tú hơn so với những bạn bè cùng trang lứa.

Cô lại kể khi còn nhỏ, vào mùa hè cô đi theo bà nội trông dưa hấu, phơi nắng đến mồ hôi ướt đầm, mặt đỏ tróc da, cô nói cô lúc đó không chỉ thiếu thốn tình cảm, còn là cái túi trữ giận của mọi người, không nghĩ đến sau khi bố mẹ qua đời cuộc đời cô lại có thay đổi lớn như vậy.

Thời thơ ấu của hai người thật sự không có bất cứ cái gì liên quan đến nhau.

Chu Mộ Tu vỗ về sau lưng cô nói: “Hành Hành, cảm ơn em đã cố gắng.”

Bộ Hàng uống rượu cười: “Có lẽ em cố gắng như vậy nên mới gặp được anh đây!”

Cô còn nói: “Em muốn sinh con, sinh hai đứa nhé!”

So với ý tưởng ban đầu thật khác nhau, cô lúc đầu chỉ có ý định sinh con để kế thừa sự nghiệp và tài sản của cô. Hiện giờ lại là vì yêu anh, muốn sinh con cho anh, có vẻ đẹp của anh cùng cái đầu thông minh của cô, bọn nhỏ sẽ gọi anh là ba, gọi cô là mẹ.

Chu Mộ Tu còn nhớ lúc trước với chuyện sinh con đã có một quyết định, như cố mà làm, “Thật sự muốn sinh sao, vậy sinh một đứa thôi.”

Bộ Hành có chút không vui, “Tại sao? Anh không nghĩ đến chuyện sinh con sao?”

Chu Mộ Tu bình thản: “Thế giới hai người vẫn là tuyệt nhất, làm chuyện gì cũng tiện.”

Bộ Hành uống nhiều hơn Chu Mộ Tu, đã có chút lâng lâng, nghe anh nói như vậy, nhìn anh cười không thôi.

Chu Mộ Tu vẫn còn tỉnh táo, bị cô nhìn chăm chăm đến bối rối, duỗi tay sờ miệng cô, thờ dãi nói: “Hành Hành, em không được cười với người khác như vậy đâu!”

Cô cầm tay anh thương thức, nhẹ hôn một cái, rất ngoan ngoãn gật đầu, “Em chỉ cười như vậy với anh thôi!”

Chu Mộ Tu sung sướng mà sờ sờ đầu cô, đứng dậy đỡ cô.

Cô dựa vào ngực anh, hỏi: “Anh làm gì thế?”

Chu Mộ Tu đùa cô, “Vừa rồi không phải em bảo muốn sinh con sao?”

Bộ Hành gật đầu, bắt đầu động thủ vào trong quần anh, tay lại chui vào áo thun, sờ ngực anh.

Chu Mộ Tu sao chịu được sự trêu chọc của cô, lập tức huyết mạch khẩn trương lên.

Anh bế cô lên, đi nhanh vào phòng ngủ.

(Hết)

(PHIÊN NGOẠI)

Bốn năm sau.

Tại văn phòng của Chu tổng.

Ngô Vi đang báo cáo công việc: “... Năm nay Bella vẫn đứng đầu về hăng có doanh số cùng định mức tiêu thụ lớn nhất trong thị trường thời trang trẻ em.”

Chu Mộ Tu ngẩng đầu, “Ai xếp thứ hai?”

Ngô Vi thần sắc không thay đổi, “Là MOCO ạ.”

Chu Mộ Tu khước miệng vô tình cong lên, trên mặt lại có vẻ kinh ngạc. Có thể nói MOCO phát triển cực kỳ nhanh chóng, hơn nữa từ năm ngoái không chỉ có mình giày trẻ em mà đã mở rộng sang thời trang trẻ em.

Anh bỏ tài liệu trong tay ra, nhìn đồng hồ, đã bốn giờ.

Ngô Vi theo thói quen nhắc ông chủ: “Tiểu Lý đang ở dưới ạ.”

“Ừ.”

Chu Mộ Tu cầm lấy áo vest, bước nhanh ra khỏi phòng.

Hai mươi lăm phút sau, Tiểu Lý dừng xe ở trước cửa khu nhà trẻ quốc tế, Chu Mộ Tu xuống xe.

Vây quanh cửa rất nhiều phụ huynh, phần lớn là ông bà và các mẹ đang chờ đón con cháu mình tan học.

Có rất nhiều mẹ thường xuyên đung nam nhân anh tuần này, nhiệt tình chào hỏi anh, “Ba Nhân Nhân tới rồi à!”

Chu Mộ Tu cười cười, khuôn mặt lạnh lùng nhu hòa không ít.

Bốn giờ rưỡi, bảo vệ mở cửa ra.

Chu Mộ Tu lấy thẻ từ trong túi áo vest ra xếp hàng đưa cho bảo vệ kiểm tra để tiến vào.

Các bạn nhỏ đang chơi trò kéo xe lửa ở đại sảnh.

Chu Mộ Tu vừa vào cửa thấy con gái hôm nay không được vui, mím mi้ม, cau mày, hai bím tóc được tết gọn gàng vào buổi sáng cũng có chút rời rạc.

Chu Mộ Tu khẽ nhếch miệng kêu: “Chu Nhân Nhân.”

Đôi mắt cô bé lập tức giống như ngôi sao lóe sáng lên, bước chân về phía Chu Mộ Tu, giẫy tiếp theo lại “Oa oa” mà khóc: “Ba ba!”

Chu Mộ Tu thấy con gái khóc, vội ngồi xổm xuống, ôm cô bé vào trong ngực, nhẹ giọng hỏi: “Con sao vậy, bảo bố?”

Chu Nhân Nhân tức giận mà mách ba: “Trương Dĩ Hiên đánh con!”

Chu Mộ Tu nhú mày, ngẩng đầu nhìn về phía cô giáo.

Cô giáo trẻ tuổi đỏ mặt, vội giải thích: “Ba Nhân Nhân, bạn nhỏ kia cũng chỉ xây xước ở miệng, không quan trọng đâu ạ!”

Không quan trọng? Chu Mộ Tu mặt trầm xuống, hỏi: “Ai là Trương Dĩ Hiên?”

Chu Nhân Nhân lập tức quay đầu lại, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang chỉ vào một cậu bé bụi bặm cao hơn Nhân Nhân nửa cái đầu.

Chu Mộ Tu nhìn cậu bé mập mạp trên mặt có một vết xước hồng hồng, lại xem con gái tóc tai không có chỗ nào bị thương, nói không ra lời.

Anh liền nghĩ, con gái anh đâu có dễ bị người ta bắt nạt! Từ khi một tuổi đến bây giờ ba tuổi ở với các bạn cùng trang lứa không ai bắt nạt được.

Nhưng con gái anh cũng không chủ động đi bắt nạt người khác, nhất định cậu nhóc mập mạp kia đã làm cái gì, anh lau nước mắt trên mặt con gái, ôn nhu hỏi: “Bạn ấy đánh con thế nào?”

Chu Nhân Nhân tức giận, “Bạn í sờ mông con, còn muốn thòm con!”

Chu Mộ Tu tức khắc mặt lạnh xuống, trừng mắt nhìn cậu nhóc mập mạp kia, tiểu tử này đúng là ăn gan hùm mặt gấu!

Cậu nhóc mập mạp bị dọa đến co rúm lại, giấy tiếp theo như muốn òa khóc lên.

Cô giáo khản trương mà cười cười, nhìn thấy mẹ Trương Thế Hiên đến, vội nói: “Mẹ Thế Hiên, chị về dặn dò cháu, không được tự tiện sờ mông bạn gái.”

Mẹ Trương Thế Hiên không nhanh không chậm tiến lên đánh vào mông con trai, có chút xấu hổ mà cười cười, “Tôi về sẽ dạy bảo cháu, rất xin lỗi ba Nhân Nhân, cậu bé còn nhỏ không hiểu chuyện.”

Chu Mộ Tu sắc mặt lạnh lùng mà “Hừ” một tiếng, bế con gái lên, “Chào cô giáo, hẹn gặp lại.”

Chu Nhân Nhân vươn tay, nói to: “Chào cô Tiểu Tuyết ạ!”

Chu Mộ Tu ôm con gái rời đi.

Mẹ Trương Thế Hiên còn ở bên trong nói: “Mẹ sớm đã dặn con không được chơi với Chu Nhân Nhân rồi cơ mà, không đánh lại được nó, lại còn dễ bị thương!”

Ngồi trên xe, Chu Nhân Nhân ngồi ở ghế trẻ em, an toàn mà dựa vào, đôi chân ngắn nhỏ lộ ra, cao giọng hỏi: “Mẹ đâu ba?”

Chu Mộ Tu cười, “Mẹ đang đi làm, chúng ta bây giờ đến đón mẹ nhé!”

Chu Nhân Nhân suy nghĩ rồi nói: “Hay là thôi, con với ba về nhà luôn đi. Để mẹ cố gắng làm việc còn kiếm tiền nữa.”

Chu Mộ Tu cười rộ lên, tâm tư tiểu nha đầu anh còn không biết sao! Hành Hành vừa thấy cô bé đã quàn nó, nên nó không thích mẹ.

Trong lòng có chút đắc ý, con gái rớt cuộc vẫn thân thiết với anh hơn.

Rất nhanh chóng xe dừng lại ở MOCO.

Chu Mộ Tu mang Chu Nhân Nhân có chút không tình nguyện đi vào thang máy.

Vào cửa, nhân viên quen thuộc mà chào: “Chu tiên sinh!”

Cũng rất nhiệt tình chào hỏi tiểu cô nương xinh đẹp, “Nhân Nhân tới rồi!”

Chu Nhân Nhân miệng rất ngọt mà gọi “Ca ca”, “Tỷ Tỷ”, buông tay Chu Mộ Tu, quen cửa quen nẻo chạy đến khu trò chơi trẻ em của công ty.

MOCO hiện giờ đã mở rộng quy mô, nhân viên cũng nhiều hơn, trên tầng dưới tầng đều có các phòng chuyên môn, cơ cấu công ty đã được hoàn thiện.

Chu Mộ Tu đang chuẩn bị đi lên tầng đến văn phòng tổng giám đốc, trợ lý Bộ Hành đi xuống, cung kính mà nói: “Bộ tổng đi ra cửa hàng, chắc sắp quay trở về đây ạ!”

Chu Mộ Tu gật đầu, xoay người đến chỗ con gái, cùng chơi với con.

Một lát sau, Bộ Hành đã quay lại công ty.

Hiện giờ cô hai mươi tám tuổi, so với trước khi sinh con cũng không có gì thay đổi, tóc vẫn dài như cũ, dáng người thon thả, khí chất so với lúc trước còn có phần thanh nhã hơn.

Nếu mới nhìn cô thì cũng không giống với một bà chủ thương hiệu lớn, nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện khuôn mặt thon dài, mặt mày để lộ ra anh khí cùng sự

tự tin mà ít cô gái nào có được.

Chu Mộ Tu tiến lên đón cô, nhận món đồ chơi trong tay cô mới mua, cùng cô đi đến khu trò chơi.

Dương trong tay món đồ chơi hỏi con gái: “Nhân Nhân, nhìn xem mẹ mua cho con cái gì này?”

Chu Nhân Nhân dừng lại trò đang nghịch, hoan hô mà nhảy dựng lên, “Xe tăng phải không ạ?”

Xoay mặt mẹ nhìn nọt: “Mẹ, con thích nhất xe tăng, yêu mẹ nhất!”

Bộ Hành nghĩ thầm, tiểu nha đầu này gió chiều nào theo chiều ấy, tính cách nịnh nọt không biết giống ai, không khỏi nhìn chồng mình liếc mắt một cái.

Chu Mộ Tu ho nhẹ một tiếng, ở bên tai cô nói: “Anh cũng yêu em nhất.”

Buổi tối, Chu Nhân Nhân theo ba mẹ vào phòng ngủ.

Bộ Hành định khi Nhân Nhân đi nhà trẻ sẽ cho cô bé ngủ một mình ở phòng nhỏ, Chu Mộ Tu lại luyến tiếc, một hai thuyết phục cô hoãn một năm, vì thế đến bây giờ Chu Nhân Nhân vẫn không thể ngủ một mình.

Chu Mộ Tu cũng thấy khổ cho chính mình, năm đó lấy vợ anh đã nói có con cái vợ chồng làm gì cũng không tiện.

9 giờ rưỡi, rốt cuộc chờ cô bé ngủ, Chu Mộ Tu bế vợ đến phòng bên cạnh.

Không bật đèn, chỉ có ánh trăng sáng tỏ như đúng chỗ mà chiếu vào.

Hai người hôn nhau rơi vào cảnh đẹp, Chu Mộ Tu đang muốn tiến vào thì đầu giường lại vang lên tiếng âm nhạc từ ô ta phát ra.

“ABCDEFGG...”

Bộ Hành phụt cười thành tiếng.

Nhân Nhân tuy là con gái, nhưng lại rất thích đồ chơi ô tô xe tăng linh tinh, hơn nữa tính tình lại khó bảo, mỗi khi nháo lên không ai có thể dỗ được, Bộ Hành thường bị cô bé làm cho tức giận đến đau đầu.

Ông ngoại rất thích Nhân Nhân, cưng chiều đến khó bảo, Chu Mộ Tu nói ông ngoại trước đây cũng rất thích anh, nhưng nếu so với Nhân Nhân thì thua xa.

Chu Mộ Tu thở hắt hắt nhìn vào mắt không chú ý của vợ, ngậm bực, “Mai anh gửi con sang chỗ mẹ một tuần.”

Bộ Hành trừng mắt với anh, “Tối đừng có mà đến đón về đấy nhá!”

Tuy nói vậy nhưng cô biết vị Chu tiên sinh này đánh con gái vô cùng, một ngày không gặp con ruột gan liền cồn cào.

Chu Mộ Tu lần này kiên định thật sự, chém đinh chặt sắt nói: “Nhất định không đón về! Anh muốn cùng vợ anh có mấy ngày trong thế giới của hai người! Khi con quay về, anh sẽ cho con ngủ ở phòng nhỏ.”

Dưới ánh trăng nhìn thấy đường cong cơ thể Bộ Hành, rất quyến rũ, “Lâu lắm rồi anh không được ôm vợ ngủ.”

Bộ Hành hừ nhẹ, “Em thấy anh có tiểu tình nhân liền quên ngay lão tình nhân này rồi.”

“Ai nói, đó là bởi vì con là người em mang thai chín tháng mười ngày nên anh mới thích đấy!”

Chu Mộ Tu hôn cô say đắm, nỉ non, “Hành Hành em mãi mãi ở vị trí đặc biệt trong lòng anh.”

Nói xong anh mạnh mẽ xâm nhập cơ thể cô, Bộ Hành không chuẩn bị, kêu lên một tiếng run rẩy ôm chặt anh.

Chu Mộ Tu trấn an mà hôn cô, động tác chậm rãi hơn...

(Hết)

(Ptv: cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện đến chương cuối, chúc các bạn đọc và gia đình may mắn, mạnh khỏe, cả nước ta bình an vượt qua đại dịch Covid 19...)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Phú Bà* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

